

Giới thiệu Cổ Thi Diễm Hậu

Tác phẩm Cổ Thi Diễm Hậu có bố cục là nền văn minh cổ xưa huyền bí và hoa mỹ của , một quốc gia cổ kính biến mất khỏi thế giới, bão cát thần nhiên lướt qua, thò lộ hết chuyện xưa với cô trong giấc mộng...

Cô sinh viên ngành khảo cổ học bất chợt bị lạc vào thời xưa và mang theo lời nguyện, ưu phiền tìm kiếm tình yêu như cách mấy đời, bên trong vòng xoáy luân hồi không khống chế được, cô nên tự thoát khỏi bằng cách nào...

Truyện mở đầu hết sức bất ngờ với một miếng ngọc, lạ lắm có, đầy bí ẩn. Kết cấu miếng ngọc chặt chẽ, màu sắc nhu hòa, không có tỳ vết, chắc chắn chủ nhân của nó nhất định có địa vị không tầm thường. Nhịp tim Đồng Dao bắt đầu tăng tốc...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Sắn túi gấm đàn ta nhật lầy,

Chọn nơi cao che đây hương tàn.

Ngắm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già

Hồng nhan thắm thoát xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai! 1

“Nước Hồng Ngọc năm 234, ta là hoàng đế đời thứ ba của nước Hồng Ngọc, hoàng đế Chấn Lương vĩnh viễn rời khỏi nhân thế, cả nước bị thương. Khi còn sống, hoàng đế Chấn Lương có công trạng lớn lao, dù thể xác thời rữa, nhưng linh hồn vẫn tồn tại vĩnh viễn. Nay, ái phi Ôn Ngọc được may mắn chôn theo, vĩnh viễn vua tôi đồng hành, để nước Hồng Ngọc của ta thiên thu vạn phúc, để con dân cả nước nghĩ đến đều tự hào.”

Bầu không khí trong phòng nháy mắt vẩn vơ, ánh lửa màu cam bập bùng, phóng ra ánh sáng quý dị. Giọng nói khô khan của vị lão thần kia, hết như tiếng chuông tang vang lên bên tai của Ôn Ngọc. Trong tay lão pháp sư cầm một nhánh cây có hình thù quái lạ, đính một viên ngọc xanh, vẻ mặt trắng xanh cùng nếp nhăn trũng sâu hết như một bức tượng vô hồn.

Vị pháp sư phát tay, người hầu bên cạnh cung kính bưng lên một chiếc khay tinh xảo, trên khay là một con rắn cạp nong, phun nọc độc đỏ tươi.

Ánh sáng quái dị mờ ảo hắt lên khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Ngọc, trong nháy mắt nét mặt co rúm, nàng mở to hai mắt nhìn, đôi môi run rẩy, từng giọt nước mắt theo viền mắt lăn xuống không ngừng.

“Cung tiến hoàng phi.” Pháp sư hạ cúi người xuống.

Ôn Ngọc khiếp đảm lui về phía sau, theo bản năng lấy tay ôm lấy cơ thể lạnh ngắt của mình.

“Cung tiến hoàng phi.” Tất cả người hầu tỳ nữ xung quanh đều quỳ xuống.

Trong mắt Ôn Ngọc xẹt qua tia hoảng sợ cực độ, nàng nắm chặt tấm rèm bên cạnh, không kiềm chế được sự run rẩy: “Không không, ta không muốn chết. Ta không muốn chết, ta không muốn.”

“Có thể vua tôi đồng hành, đây cũng là vinh hạnh lớn lao của hoàng phi.”

“Không ta không muốn chôn theo! Buông tha ta, để ta trở về, van cầu các người, van cầu các người! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!” Ôn Ngọc nhảy lên giống như người bị điện giật, chạy tới góc phòng, cuộn mình khóc lóc. Đôi mắt gần như sụp đổ, hoảng sợ trùng trùng với những người xung quanh.

Sắc mặt pháp sư bình tĩnh, nâng mí mắt chảy xệ của mình lên, giữa ánh nến có thể thấy rõ đôi mắt màu xám lạnh khốc. Một người hầu nam dáng người cao to, nhẹ nhàng bắt con rắn cạp nong, một tay cầm đầu rắn, cạy miệng con rắn, để lộ hai chiếc răng sắc nhọn.

“Đừng tới đây, đừng, đừng tới đây!”

Bốn nha hoàn đứng ở bên cạnh cùng lúc nhào tới, đè Ôn Ngọc xuống.

“Á—! Á—! Buông, buông ra.” Ôn Ngọc kích động la hét, chân dùng sức, như điên loạn, huy động cả tứ chi.

Người hầu đỏ cầm đầu rần, từng bước tiến về phía Ôn Ngọc.

“Đừng—Đừng! Đừng mà—!” Giọng của Ôn Ngọc đau xé lòng, khiến kẻ khác phải sớn gai ốc. Người hầu nọ mặt không biểu cảm cầm đầu con rắn đặt vào cánh tay trái của nàng, răng nanh sắc nhọn của rắn cạp nong phập thật sâu vào da thịt nàng, kích thích tuyến độc, phun ra nọc độc.

Hai mắt Ôn Ngọc trống rỗng nhìn vào cánh tay mình, không thể tiếp nhận mọi thứ trước mắt, chẳng lẽ ta thực sự phải chết sao? Chết là gì?

Pháp sư gạt đầu, tên người hầu cung kính giật con rắn ra, lui hết ra ngoài.

Ánh nến trong phòng bị gió thổi tắt, ánh trăng màu xanh âm đạm, giống như con dao đâm xuyên qua cửa sổ. Cổ họng của Ôn Ngọc đã bắt đầu sưng lên, toàn thân bắt đầu co giật! Nàng cố gắng mở to miệng, ôm lấy ngực, cố gắng hít thở, hô hấp đang dần tê liệt. Đối với nỗi sợ hãi về cái chết đang ăn mòn mỗi một tế bào của nàng, vì sao ta phải chết! Ta rất đau khổ! Vì sao ta hận, ta hận tất cả! Hận nước Hồng Ngọc, thành quý cũng sẽ không buông tha các người, một ngày nào đó, ta phải cho các người chết đau đớn như ta—

Ôn Ngọc gầy dựa trên mặt đất quay cuồng, hai tay nắm chặt miếng dương chi bạch ngọc. Miếng bạch ngọc này là lễ vật thân thiết của phụ hoàng tặng, đã đeo trên cổ từ lúc ra đời! Cũng không còn gấp nữa rồi.

Độc tố thần kinh của rắn cạp nong đang từ từ phát huy tác dụng, một người từ vong nhanh nhất cũng mất hai mươi phút. Hai mươi phút, ý thức của Ôn Ngọc vẫn rất tỉnh táo, đây là hai mươi phút vô cùng tàn khốc, hai mươi phút thống khổ mà tuyệt vọng, mỗi một khắc đều là dày vò đến cực hạn, mỗi một giây đều là lời nguyện tuyệt vọng—

“Tiểu Đồng, mau tới đây— có phát hiện!”

Đồng Dao hoảng hốt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Đồng Dao là sinh viên khoa khảo cổ của Đại học XX, theo thầy hướng dẫn họ Lưu, nghiên cứu về nền văn minh của vương tôn quý tộc của Trung Quốc thời cổ đại. Hai tháng trước, giáo sư Lưu bất ngờ nhận được tin, nói là ở ngoại ô Đồng Hương có một nơi tên là Diêu Gia Sơn, có khả năng chính là lăng mộ của quý tộc thời Lương Chử. Giáo sư Lưu vừa nhận được tin liền không thể kiềm chế, đặt vé máy bay trong ngày, cùng Đồng Dao suốt đêm chạy tới Đồng Hương.

Nền văn hoá Lương Chử, khoảng năm 5300~4000, nghiên cứu khảo cổ cho thấy, ở thời kỳ văn hoá Lương Chử, ngành thủ công có xu hướng chuyên nghiệp hoá, kỹ thuật mài dũa ngọc vô cùng phát triển, sự xuất hiện của ngọc lễ khí 2 cỡ lớn là tiết lộ mở đầu cho lễ chế xã hội của Trung Quốc, ranh giới giữa mộ của quý tộc và dân thường chứng tỏ sự xã hội hoá trầm trọng, văn tự nguyên sơ khắc trên đồ vật bằng đất được cho là khúc dạo đầu chín mươi xuất hiện chữ viết Trung Quốc!

Trải qua hai tháng, toàn bộ tổ nhân viên làm việc đào bới ngày đêm không ngừng nghỉ, nhưng chưa thu hoạch được gì. Suốt một tuần, ngày nào Đồng Dao cũng ăn bánh mì, mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ. Bởi vì quá mệt mỏi, vừa rồi phải dựa vào gốc cây để ngủ. Đột nhiên bị tiếng gọi đánh thức, cô giật mình chưa tỉnh hẳn, lau mồ hôi trên trán.

Có thể là do hai ngày nay luôn nghĩ tới chuyện cổ mộ mới mơ một giấc mơ kì lạ, cũng may chỉ là một giấc mơ nhưng mà— vẫn chỉ là một giấc mơ—

Thế nhưng, cảnh trong mơ sao lại chân thật đến vậy—

Ôn Ngọc? Thực sự có người này sao?

“Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, em ở đâu, mau tới đây...” Xa xa, giáo sư Lưu hét lên đầy phấn khích.

“Vâng, em tới đây!” Đồng Dao đứng lên, phui đất trên người, chạy tới hạ lưu con sông.

“Nhanh lên...” Giáo sư Lưu không để ý tới hình tượng mà xắn ống quần, đứng ở hạ lưu con sông, không ngừng vẫy tay với Đồng Dao, “Ồ đây.”

Đồng Dao nhanh chóng chạy qua đó.

“Xem này!” Giáo sư Lưu mặt đỏ bừng đầy hưng phấn, “Hắn là từ thượng nguồn trôi xuống. Hai ngày trước mưa lớn, mực nước cao lên rất nhiều, hơn nửa quy mô khai quật cũng lớn, cấu tạo và tính chất của đất cũng giảm đi không ít. Thứ này nhất định là từ lăng mộ trôi ra, xung quanh thượng nguồn nhất định có lối vào lăng mộ.”

Đồng Dao vừa thấy, quả thật ngẩn người. Một quan tài bằng ngọc bích dài chừng mét hai, lại có thể, lại có thể trôi dọc theo đường sông xuống dưới.

Quan tài bằng ngọc đã bị kẹt ở giữa sông, giáo sư Lưu định nhấc nó lên, đến mức xanh cả mặt.

“Mọi người đứng ngay ngắn làm gì, mau giúp tôi nhấc nó lên đi!” Giáo sư Lưu gấp đến độ giậm chân.

Đồng Dao như ở trong mộng mới tỉnh, chưa kịp nhìn kỹ, lập tức cời giấy đi ra giữa sông, cùng giúp đỡ mọi người xung quanh.

Quan tài bằng ngọc này nặng ít nhất cũng vài tấn, gọi xe cần cẩu ở Điều Gia Sơn đến, mất nhiều sức, cuối cùng cũng đưa được nó lên.

Giáo sư Lư nhìn quan tài bằng ngọc lắc lư chuyển dời lên cao, khẩn trương đến nỗi mặt mày xám ngắt, dọc đường chạy theo. Đồng Dao cũng chuẩn bị chạy theo, dưới chân bỗng nhiên dẫm phải vật cứng gì đó, đau đớn ngồi xồm xuống.

Có thể là đá cuội ở ven sông, Đồng Dao tiện tay sờ xuống dưới chân. Đưa lên nhìn, là một miếng bạch ngọc. Đồng Dao sững sờ, đưa miếng ngọc về phía ánh nắng mặt trời để quan sát kỹ hơn.

Trên miếng ngọc có khắc một mặt nạ, tai rất nhọn, mắt lồi, hàm răng sắc nhọn, hai bên chạm trổ hoa văn hình mây.

Đồng Dao vốn là một sinh viên xuất sắc, có niềm đam mê với khảo cổ học không kém giáo sư Lư chút nào, hơn nữa còn có tư chất thông minh, khiến cô tuy còn trẻ nhưng cũng nắm giữ kiến thức lý thuyết ở nhiều phương diện. Cô liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là kiểu dáng mặt nạ điển hình cho võ sĩ ở thời kỳ Lương Chử. Mọi người ở thời kỳ Lương Chử cho rằng tạo hình theo kiểu vật tổ khiến cho người ta sợ hãi và có khả năng trừ tà, hơn nữa còn có năng lượng thần bí nào đó.

Kết cấu miếng ngọc chặt chẽ, màu sắc nhu hòa, không có tỳ vết, chắc chắn chủ nhân của nó nhất định có địa vị không tầm thường. Nhịp tim Đồng Dao bắt đầu tăng tốc...

Bỗng nhiên, khi ánh mặt trời chiếu xuống, miếng ngọc lập tức tan biến. Đồng Dao mở to mắt, miếng bạch ngọc kia hoá thành tro bụi, chợt biến mất ngay trước mắt cô.

Cô ngây ngốc đứng ở đó, mà giáo sư Lư ở phía trước đã gấp đến độ cổ cũng chuyển hồng: “Đồng Dao, em đứng sững ở chỗ đấy làm gì? Còn không mau tới đây hỗ trợ!”

“Vâng, em đến đây!” Đồng Dao hoàn hồn, lắc đầu, vội vàng đuổi theo!

Miếng bạch ngọc vừa rồi chỉ là ảo giác sao?

Hay là bởi vì niên đại rất lâu, xói mòn ngay khi tiếp xúc với không khí?

Chú thích:

(1) Trích trong bài “Bài từ chôn hoa”, hồi 27 của Hồng Lôu Mộng, cảnh Đại Ngọc chôn hoa, bản dịch của nhóm Vũ Bội Hoàng.

(2) Ngọc lễ khí: Các loại ngọc hoàng (ngọc hình bán nguyệt), ngọc tông (ngọc hình vuông, chính giữa có lỗ thủng hình tròn), ngọc bích (ngọc hình trong, ở giữa có lỗ), ngọc khuê (dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông), ngọc chuang (hình dáng giống nửa cái ngọc khuê), ngọc hồ phách, được Chu Lễ, một nhà nho kinh điển, gọi chung là ngọc lễ khí trong một sách kinh tên là Lục khí lễ thiên địa tứ phương. (theo Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Mấy tiếng sau, cuối cùng quan tài bằng ngọc cũng được khiêng về văn phòng khảo cổ tạm thời. Giáo sư Lư giống như đứa trẻ khi nhặt được của báu, sung sướng nhảy múa xung quanh cỗ quan tài.

Đồng Dao lại ở một bên cau mày, không nói câu nào cẩn thận tỉ mỉ quan sát cỗ quan tài, về mặt ngày càng chăm chú.

Không lâu sau, giáo sư Lư phục hồi tinh thần từ trong hưng phấn, cũng dần dần phát hiện điều không thích hợp. Hai người đều bình tĩnh đứng ở đó, im lặng không lên tiếng...

Giáo sư Lư liếc mắt nhìn Đồng Dao, ông đi dạy cũng nửa đời người, chưa từng gặp được học trò có năng lực như Đồng Dao, hơn nữa trời sinh có đam mê chuyên cần nghiên cứu. Cô có được khả năng quan sát nhạy bén và quan điểm độc đáo hơn người thường, có lối tư duy tinh tế, trí nhớ rất tốt, bất cứ tài liệu gì chỉ cần xem một lần là có thể nhớ kỹ.

Cho nên tới một mức độ nào đó, kiến thức uyên bác của cô đã đạt tới trình độ rất cao, có thiếu chỉ là kinh nghiệm thực tiễn mà thôi. Cho dù là giáo sư giống như ông đây, lúc suy nghĩ không triệt để, tới hỏi ý kiến của cô cũng nhận được gợi ý không nhỏ. Vì vậy, khi ông phát hiện về mặt khác thường của

Đồng Dao, ngay lập tức ông ý thức được, nhất định Đồng Dao lại phát hiện ra vấn đề trước ông một lần nữa.

Văn hoá Lương Chử thuộc về cuối thời kỳ đồ đá, cổ quan tài bằng ngọc này đích thật là đồ thuộc thời kỳ Lương Chử. Hơn nữa nguyên vật liệu giá trị như vậy, người chết nhất định phải là người có địa vị hiển hách.

Nhưng mà... Cổ quan tài bằng ngọc này là được điêu khắc từ khối ngọc lớn tạo thành, trên to dưới nhỏ, có hình thang ngược. Nắp quan tài đây vừa khít có thể nói là không chệch vào đâu được. Trên quan tài có khắc hoa văn hình động vật, tuy là đã trải qua quá trình xói mòn mấy ngàn năm, nhưng vẫn có thể nhìn ra thủ công tinh xảo. Nhưng mà, thời kỳ Lương Chử cũng thuộc thời kỳ đầu phát triển đồ đồng, thời điểm đó công cụ điêu khắc vô cùng thô sơ.

Nói cách khác, đúng là cổ quan tài bằng ngọc này thuộc về thời kỳ Lương Chử gì đó, nhưng kỹ thuật chế tác của nó đã vượt rất xa trình độ của thời đại đó.

“Tiểu Đồng, em nghĩ thế nào?” Về mặt giáo sư Lưu vô cùng nghiêm túc.

Đồng Dao ngậm chặt miệng, im lặng không đáp.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng!” Giáo sư Lưu nôn nóng.

“Loại kỹ thuật này, em cho rằng, tối thiểu cũng đi trước thời điểm đó khoảng 2000 năm.”

Đồng Dao vừa dứt lời, chợt nghe thấy giáo sư Lưu hít một ngụm khí lạnh.

Có tính khả thi rất lớn, Đồng Dao siết chặt nắm tay, không dám suy nghĩ tùy tiện. Cô ngấp ngừng nhìn về phía giáo sư Lưu, ai ngờ lúc này giáo sư Lưu cũng đang nhìn về phía cô, chòm râu hoa râm lo lắng run rẩy. Rõ ràng, hai người cùng nghĩ tới một khả năng.

“Văn hoá Lương Chử là nền văn hóa tiền sử huy hoàng rực rỡ, có thể nói, đã bước một chân gần đến ngưỡng cửa văn minh. Thế nhưng, trong một đêm hầu như hoàn toàn suy tàn. Nhiều năm trôi qua như vậy, vô số học giả tiến hành nghiên cứu theo nhiều hướng về nguyên nhân suy yếu của nền văn hoá Lương Chử, nhưng cho tới tận bây giờ vẫn không có kết luận. Quốc gia cổ xuất hiện ở thời kỳ Lương Chử vẫn chỉ là mọi người phỏng đoán, cho tới giờ không có căn cứ chính xác gì để tin theo, cũng không ai biết rốt cuộc xã hội thời đó đã phát triển tới trình độ nào, nhất định là... nhất định là...” Đồng Dao rất kích động, gần như không nói nên lời.

Cô hít một hơi thật sâu: “Nhất định là, ở thời kỳ đó rất có thể đã từng xuất hiện quốc gia cổ có nền văn minh siêu việt đi trước thời đại, nhưng bởi vì nguyên nhân thần bí nào đó, mà chỉ trong một đêm đã hoàn toàn bị sụp đổ.”

Mặt giáo sư Lưu đỏ lên đầy kích động, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cổ quan tài bằng ngọc: “Cổ quan tài này, có lẽ chính là một cánh cửa đột phá! Ông trời đã đưa thứ quý này cho chúng ta, phát hiện này sẽ gây chấn động cả Trung Quốc. Không... không, phải là cả thế giới!”

“Trên lớp phủ bên ngoài có chữ viết, đáng tiếc là niên đại quá xa, không thấy rõ lắm, hy vọng mang về viện nghiên cứu có thể phục hồi những chữ này lại như cũ”. Giáo sư Lưu run rẩy vuốt ve bề mặt cổ quan tài: “Di sản Lương Chử, cách đây 5300~4000 năm. Nhưng mà Tiểu Đồng, em xem, bề mặt cổ quan tài này hầu như không hề bong tróc, màu sắc vẫn đẹp như vậy. Nhất định ở vùng lân cận còn tồn tại lăng mộ rất lớn, hơn nữa phải được giữ gìn vô cùng tốt, quá tuyệt vời, quá tuyệt vời!”

“Giáo sư, chúng ta phải mau chóng vận chuyển thứ này về. Hiện tại thiết bị ở đây khá thô sơ, nếu tùy tiện mở nắp quan tài, thi thể thời cổ ở bên trong có khả năng bị hủy hoại khi tiếp xúc trực tiếp với không khí. Hơn nữa bên trong xác ướp cổ, có khả năng vẫn còn tồn tại bào tử vi khuẩn cổ đại.”

“Ừ, cái này thầy cũng biết.” Giáo sư Lưu vuốt cằm gật gù.

Bỗng nhiên, Đồng Dao khẽ nhíu mày: “Giáo sư, hình như bên hông có chữ.”

“Hả?” Giáo sư Lưu đi tới, nhìn bên hông cổ quan tài, “Hình như có vết khắc. Thầy bị viễn thị, không thấy rõ lắm, đợi một chút, thầy để kính lúp ở trong phòng, thầy đi lấy.” Nói xong, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Đồng Dao cúi đầu, nhìn rất chăm chú, những chữ này hẳn là một số ký hiệu tượng hình, người thời đó vẫn chưa phát minh ra thể chữ phức tạp hơn.

Đầu ngón tay tinh tế của Đồng Dao chạm vào vết khắc mờ nhạt này, đột nhiên trong lòng nóng lên, trong miệng khẽ đọc thành tiếng: “Nước Hồng Ngọc năm 234, mộ của hoàng phi Ôn Ngọc tuân táng theo Chấn Lương Vương.”

“Hả? Tiểu Đồng, sao em có thể đọc được văn tự trên đó? Mau... để cho thầy xem với!” Khi giáo sư Lưu từ ngoài cửa đi vào đã bị dọa sợ, kích động cầm kính lúp chạy tới xem.

Bản thân Đồng Dao cũng kinh ngạc, sợ tới mức ngẩn ra tại chỗ.

Tại sao lại đọc ra câu này?

Sau một vài phút, giáo sư Lưu ảo não lắc đầu: “Tiểu Đồng, sao em đọc ra được vậy? Huống hồ đây không hẳn là những vết khắc theo thể chữ, chỉ là một số vết loang lổ do xói mòn mà thôi.”

“Cái gì?!” Đồng Dao lập tức vọt đến nhìn xem, quả thật chỉ là một số vết loang lổ, ngay cả nửa ký tự cũng không có.

“Vừa vừa rồi em đọc cái gì vậy?” Giáo sư Luru nhủ mày.

“À.” Đồng Dao hoàn hồn lại, gãi đầu xấu hổ: “Không có gì. Chỉ là thứ em nghĩ trong đầu, rồi nói bừa mà thôi.”

“Ôi, hại thầy hưng phấn cả buổi, hóa ra là con bé đùa giỡn ông già này.” Giáo sư Luru làm bộ tức giận, hai tay ôm ngực, “Nhưng thôi quên đi, phạt em thì đã không còn ai có thể giúp thầy, ha ha!”

“Em đi liên hệ với viện khoa học, bảo bọn họ mang bình chân không đến, để vận chuyển cỗ quan tài.”

“Không không! Em khỏi đi, một lát nữa thầy sẽ đích thân gọi điện qua đó. Nhìn em xem, cô gái xinh xắn như vậy, viên mắt mệt môi xanh xao, một chút hồng hào cũng không có, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

“Không cần đâu, thầy đi gọi điện thoại, em đi tới khu số 11 xem thử. Mọi người trong đoàn chúng ta đã đi rồi, em sợ công nhân bên kia không làm được việc.”

“Ôi... em đi nghỉ đi!” Giáo sư Luru kéo tay Đồng Dao lại: “Tuy rằng tuổi tác thầy đã cao, nhưng thầy cũng biết, vẻ đẹp của người phụ nữ là từ giấc ngủ mà ra. Em đã không nghỉ ngơi một tuần rồi, hiện tại phát hiện ra cỗ quan tài này, nhiệm vụ lần này của chúng ta xem như tốt đẹp. Em mau đi nghỉ ngơi cho thấy, tiếp tục chịu đựng nữa, chắc sinh viên nam trong đoàn đều tới tìm thầy tính sổ quá!”

“Việc đó thì có liên quan gì tới họ, để bọn họ làm tốt công việc thuộc trách nhiệm của mình là được”. Đồng Dao nghiêng đầu.

Trong lòng giáo sư Luru thở dài một hơi.

Có phải những thiên tài đều như vậy hay không, có tài năng ở một phương diện độc đáo, còn ở chỗ khác sẽ thiếu mất một dây thần kinh chứ?

Đồng Dao có gương mặt chuẩn mực cho vẻ đẹp của người con gái phương Đông, đường nét khuôn mặt thanh tú, làn da trắng muốt. Đôi mắt đen sâu như bầu trời đêm, bình thường giống như có lực hút, có chút mơ màng, lại có chút quyến rũ. Đôi môi xinh đẹp, nhìn thế nào cũng lộ ra một chút thanh lịch đoan trang. Chỉ cần cô đi ngang qua công trường, không biết kéo theo bao nhiêu ánh mắt. Ngay cả giáo sư Luru già như vậy cũng phát hiện ra, chỉ có Đồng Dao là ngây ngô không thấy.

Trong lòng giáo sư Luru có hơi tự trách mình, là ông đã đưa Đồng Dao tới tìm kiếm văn hoá cổ của Trung Quốc. Hiện tại Đồng Dao đã trở thành phụ tá đắc lực nhất của ông như ông mong muốn, nhưng tập trung quá mức vào công việc trái lại khiến cô mất đi hứng thú đối với sự vật sống động ở xung quanh.

Chao ôi... Đối với con gái mà nói ở cái tuổi này, một người bạn trai tuần tú lại có thể không hấp dẫn bằng một xác ướp... Ha ha, đây rốt cuộc được xem là thế nào?

“Đừng nói nữa, nếu em không đi ngủ, thầy liền chấm dứt chương trình học của con sớm hơn, cho con trở về trường nhé!” Giáo sư Luru nhẹ nhàng cũng không được, trực tiếp mạnh bạo.

Đồng Dao vừa nghe vậy liền nhanh chóng im miệng. Tại thời điểm mấu chốt này mà cô bất quay trở về, vậy chi bằng trực tiếp giết cô đi. Vì vậy cô không nói thêm nữa câu, đi thẳng ra cửa, đi về phía phòng ngủ.

Hàng loạt chuyện kỳ lạ, khiến tinh thần Đồng Dao có hơi hoảng hốt.

Giấc mộng đó, miếng ngọc đó...

Quá mệt mỏi, về phòng, vừa chạm vào gối, cô lập tức ngủ thật sâu...

Tới khi Đồng Dao mơ màng tỉnh lại, phát hiện thấy trời đã tối. Lấy điện thoại đi động ở dưới gối ra nhìn, cũng đã hơn ba giờ sáng.

Đầu hơi đau, ấn huyệt thái dương, cảm lấy đèn pin, đi ra nhà vệ sinh.

Lúc đi ngang qua hành lang, bỗng nhiên trông thấy có một bóng đen di chuyển ngoài cửa. Đồng Dao hoảng sợ, chỉ thấy cửa phòng nghiên cứu mở lớn.

Cô bắt đầu cảm thấy khẩn trương, trong phòng nghiên cứu có một ít dụng cụ thí nghiệm và hiện vật văn hóa khảo cổ bằng đất. Chìa khoá cửa chỉ có một, lại nằm trong tay của giáo sư Luru. Bình thường ông là người cuối cùng ra khỏi phòng nghiên cứu, cũng khoá cửa cẩn thận, còn luôn kiểm tra thêm một lần trước khi về.

Hôm nay làm sao cửa lại mở thế này...

Cỗ quan tài bằng ngọc nằm trong đó, có khi nào có người muốn trộm thứ gì hay không? Đồng Dao căng thẳng, lập tức tắt đèn pin, nhẹ nhàng bước đến gần, một khi phát hiện có trộm, chuẩn bị lớn tiếng hô hoán khi có thể.

Đồng Dao mở to hai mắt nhìn sang phía phòng nghiên cứu.

Bên trong rất tối, trong phòng không có ai, nhưng loáng thoáng trông thấy nắp đậy của cỗ quan tài bằng ngọc nặng hơn cả tấn, đặt giữa phòng nghiên

cứu kia đã bị xô dịch!

Đồng Dao nhất thời gấp gáp, không quan tâm tới cái gì, liền chạy vọt vào. Vừa nhìn vào bên trong cỗ quan tài, trong đó đặt rất nhiều thứ gì đó màu đen, như là vật bồi táng, nhưng lại không thấy xác ướp...

“Người đâu, có kẻ trộm!” Đồng Dao la lên theo phản xạ.

Vừa quay đầu lại, đột nhiên trông thấy một cô gái lơ lửng giữa không trung, trên mặt đeo chiếc mặt nạ bằng ngọc kinh khủng, con mắt nhô ra, bộ dạng hung dữ mà nhìn chính mình—

“Á—”

Đồng Dao sợ tới mức hồn vía lên mây, cơ thể lao đảo, ngã nhào vào trong cỗ quan tài, nắp đậy của cỗ quan tài từ từ khép lại...

Xa xa truyền đến tiếng người ồn ào... Nhưng càng lúc càng xa...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Xung quanh tối đen như mực, khiến Đồng Dao sợ hãi cực độ! Cả người nặng như đeo chì, xung quanh tràn ngập mùi mốc meo. Trái tim Đồng Dao đập thật nhanh, miệng lại không thốt được ra chút âm thanh nào.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Năm chữ này giống như bùa chú nổ vang xung quanh Đồng Dao, cô sợ sệt mở to hai mắt nhìn, nước Hồng Ngọc là cái gì, hủy diệt nước Hồng Ngọc là sao...

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Tiếng nói điên cuồng kèm theo không khí ảm thấp thoáng biến ảo khôn lường, chui vào trong ngực Đồng Dao giống như có sinh mệnh, cả người cô bị co giật theo.

Năm chữ “hủy diệt nước Hồng Ngọc” này, mang theo thù hận và thống khổ khôn cùng, khắc sâu vào tâm trí Đồng Dao, không có cách nào phai mờ.

Bỗng nhiên, trước mắt có tia sáng, Đồng Dao theo phản xạ lấy tay che mắt.

“Người đang đau lòng sao?”

Một giọng nam trong trẻo mang theo chút kiêu khích vang lên.

Đồng Dao nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông ở đối diện.

Hắn mặc một bộ trường bào bằng lụa màu đỏ tía, trên mặt có in hoa văn màu vàng nhạt, bên hông buộc đai lưng là chuỗi bạch ngọc dài. Mái tóc dài đen nhánh như tằm sa tanh buông xõa trên vai. Khuôn mặt kia, đẹp đến nỗi làm cho các cô gái đều nghẹt thở. Cả người hắn như được bao phủ bởi vàng sáng nhạt, khiến người khác nhìn liền không thể dời mắt.

Đồng Dao thoáng quên hết tất cả, bắt đầu cảm thán đáng tạo hoá thần kỳ biết bao, lại có thể để gọt ra được một người đàn ông anh tuấn đến thế.

Từ làn da trắng tắn ra thứ ánh sáng như bạch ngọc, đôi mắt hẹp dài như hai viên đá quý đen, thu hút lòng người. Nhưng hắn cũng không phải vì đẹp mà có vẻ nữ tính, ngược lại chỗ nào cũng lộ rõ phong độ đàn ông. Ngũ quan anh tuấn, làm cho người ta nhìn một cái liền không có cách nào quên được. Vẻ đẹp của hắn không có ngôn từ nào có thể miêu tả nổi, đồ vật đẹp trên thế gian này khi đặt bên cạnh hắn đều bị lu mờ.

Đồng Dao bị hớp hồn bởi vẻ đẹp của người đó, cứ đứng sững sờ nhìn hắn. Người đàn ông đó nhếch miệng mỉm cười, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt. Đồng Dao không khỏi rung mình một cái.

Hắn thông thả bước đến: “Đối với tất cả mọi chuyện, người định giải thích như thế nào đây, mẫu hậu?”

Cả người Đồng Dao chợt run lên.

Mẫu hậu? Mẫu hậu nào? Chẳng lẽ hắn đang nói chuyện với mình?

“Đù rồi, Nhuận Ngọc. Dù sao chẳng nữa, bây giờ ả cũng không còn là mẫu hậu của chúng ta. Hoàng đế phải nhớ rõ thân phận.”

Bên cạnh truyền đến một giọng nam, diện mạo cũng có vài phần anh tuấn, chẳng qua khi đem so sánh với diện mạo tuyệt thế trước đó, quả thực có hơi bình thường.

Hắn ta mặc trường bào màu xanh, bên hông đeo bạch ngọc, mái tóc đen được buộc cao lên, đang ngồi ngay ngắn ở đó, vừa nhìn đã thấy là người có địa vị cao.

Vừa rồi trong mắt Đồng Dao toàn là vẻ tuấn tú của người đàn ông mặc trường bào đỏ tía, gần như quên hết mọi thứ, hiện tại mới phát hiện xung quanh thì ra có rất nhiều người ăn mặc quái lạ. Cả trái tim Đồng Dao sắp theo cổ họng nhảy ra ngoài. Đây là chỗ nào, cách ăn mặc của những người này, là kiểu gì đây... Một tiếng nổ vang lên chậm rãi trong đầu, đây chẳng phải cách phục sức tiêu chuẩn của thời kỳ Lương Chư sao?

Mới vừa rồi, rõ ràng cô còn đứng giữa phòng nghiên cứu, lại bị một nữ quý đeo mặt nạ làm sợ tới mức ngã vào cổ quan tài, tiếp đó tỉnh lại thì đến nơi xa lạ này.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ lại là cảnh trong mơ?

Cô không tin, trừng mắt nhìn người đàn ông tuyệt mỹ trước mắt, hắn tên là Nhuận Ngọc...

“Đây hoàng hậu Hiền Trinh vào lãnh cung.” Người đàn ông mặc áo xanh lạnh lùng ra lệnh. Lập tức có hai thị vệ hùng hổ đi về phía Đồng Dao.

“Các người muốn làm gì?” Đồng Dao không rõ tình hình lắm, bắt đầu hét lên, “Lãnh cung nào? Tôi không muốn đến lãnh cung!”

“Hừ?” Trong mắt Nhuận Ngọc hằn lên một tia căm hận, “Mẫu hậu hạ độc phụ hoàng, hoàng đế của nước Chư Lương đã chết trong tay người. Người quên nhanh như vậy sao?”

“Cái gì?” Đồng Dao ngây ngốc đứng tại chỗ, “Tôi... hạ độc? Đùng có đùa!”

Nhuận Ngọc mỉm cười lạnh lùng: “Ha ha, giả điên cũng là một biện pháp không tồi! Nhưng người phải nhớ rằng, nếu giả vờ phải giả vờ cả đời!” Hắn quay lưng đi, phất phất tay. Hai người vạm vỡ từ phía sau hắn bước ra, đưa tay chụp tới phía Đồng Dao.

Đồng Dao từng bước lui mạnh về sau.

“Thường ngày thấy mẫu hậu luôn hiền lành dịu dàng, hiện tại xem ra, vốn dĩ đều là giả bộ!”

Đồng Dao trừng mắt liếc hắn một cái.

Người này không có diện mạo tuyệt thế, nhưng tính cách quả thực ngang ngược.

“Đừng chạm vào tôi, muốn tôi tới nơi nào thì nói thẳng, tôi tự đi!” Đồng Dao cực kỳ giận dữ.

Nhuận Ngọc nheo mắt nhìn đoàn người áp giải Đồng Dao rồi đi, ánh mắt phức tạp mang theo một chút nghi ngờ.

“Bãi giá.” Người đàn ông mặc áo xanh bình thản phất tay.

“Hoàng huynh Thẩm Ngọc, đây là việc hệ trọng, chỉ đơn giản đẩy ả vào lãnh cung, há có thể bỏ qua?” Nhuận Ngọc nhíu mày.

“Hoàng đế muốn như thế nào?”

Nhuận Ngọc thấp giọng, nói ra từng chữ rét đến thấu xương: “Mạng của ả phải chôn theo phụ hoàng!”

Thẩm Ngọc bực bội nhíu mày: “Ả là thất công chúa của nước Hồng Ngọc, bắt ả tuấn táng, chắc chắn nước Hồng Ngọc sẽ xua quân đột kích. Nước Chư Lương ta chỉ là một nước nhỏ, điều này nhất định sẽ mang đến tai ương ngập tràn!”

“Người hiền lành bị hiếp đáp, đạo lý này hẳn là hoàng huynh phải hiểu rõ. Chư Lương chúng ta tuy là nước nhỏ, nhưng ngay cả việc hoàng đế bị đầu độc, là việc hệ trọng lại phải nuốt giận. Sớm muộn gì cũng đi vào con đường vong quốc.”

“Đệ biết cái gì!” Thẩm Ngọc tức giận phất tay áo, “Phụ hoàng đã băng hà. Hiện tại huynh là hoàng đế của nước Chư Lương. Việc này không tới lượt đệ làm chủ.”

Nhuận Ngọc tựa vào cạnh cửa, nhìn bóng lưng hắn đi xa, từ từ siết chặt nắm tay, bỗng nhiên bên môi lại nở một nụ cười khuyếch thành: “Lên đường mạnh giỏi... hoàng thượng.”

Dọc đường, Đồng Dao xem xét xung quanh, máu toàn thân bắt đầu chậm rãi sôi trào.

Rốt cuộc đây là đâu?

Chẳng lẽ ở một góc xó xỉnh nào đó trên trái đất còn có không gian bị lãng quên ư, con người trong không gian này vẫn duy trì đời sống sinh hoạt của 5000 năm trước sao?

Hết thấy mọi việc, bao gồm mỗi một người hầu ở bên cạnh cũng khiến từng tế bào của Đồng Dao hưng phấn lên. Muốn chạy thật nhanh trở về nói với giáo sư Lưu, đây tuyệt đối là một phát hiện lớn!

Theo đoàn người qua bảy tám khúc ngoặt đến gần nửa giờ, đi qua một rừng cây ở trên đường, dễ nhận thấy đã ra ngoài cung. Đồng Dao thầm nghĩ, quốc gia này thật kỳ lạ, lãnh cung lại có thể bố trí ngoài cung. Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một ngôi nhà lớn tăm tối.

Một cung nữ lớn tuổi đang ngồi ngủ gật ở cửa, vừa thấy có nhiều người đến, lập tức run rẩy đứng lên, lấy ra một chùm chìa khoá mở cổng.

Nhìn qua cánh cửa cũ kỹ do bị huỷ hoại, bên trong tối om, tựa như miệng ma quỷ há ra, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nuốt người.

Đồng Dao chỉ cảm thấy phía sau bị người ta đẩy mạnh một cái, liền ngã vào bên trong. Sau đó là tiếng “phăng”, cánh cửa bị đóng lại, bên ngoài truyền tới tiếng khoá cửa lạnh băng.

Đồng Dao té xuống đất, đầu gối đập xuống, rất đau.

“Người không sao chứ?”

Một cô gái chạy tới bên cạnh, cuống cuống đỡ Đồng Dao đứng lên.

“Không sao.”

Chỉ chớp lát, không biết từ nơi nào, cô gái lấy ra một chậu than, ánh sáng mờ nhạt bắt đầu tràn ngập cả gian phòng.

Đây chính là một gian phòng của người xưa, trên cột đá trắng có khắc hoa văn kỳ lạ, hai đầu có viết vài chữ tượng hình. Trên trần nhà hình vòm có khắc đủ mọi tư thế của các loại động vật.

Bức phù điêu bằng đá thật lớn trên vách tường, như là người có động tác kỳ dị. Khắp nơi trong phòng đều là côn trùng và mạng nhện lớn, như một phiên bản của động bản to.

Đồ vật trong phòng ít đến đáng thương, giữa phòng đặt một cái bàn gỗ lớn, một chiếc giường kê sát tường, bên cạnh có một giá cắm nến bằng ngọc.

Ở góc phòng, có một thứ tương tự như bàn trang điểm, ở dưới có đặt một cái ghế.

“Hoàng hậu nương nương.” Cô gái run rẩy nhìn cô, hình như hơi sợ sệt. Cô gái này nhìn qua độ mười hai mười ba tuổi, nhìn không được khoẻ lắm, nhưng có vẻ rất lạnh lợi. Tóc búi cao, mặc một bộ y phục bằng lụa, mang một đôi giày vải in hoa văn.

Đồng Dao chăm chú nhìn cô gái từ đầu tới chân, bắt đầu cảm thấy có chút choáng váng...

“Nương nương, sau này chúng ta sẽ ở chỗ này sao?” Cô gái nhích lại gần Đồng Dao, hai mắt bắt đầu đỏ lên, “Đây chính là lãnh cung.” Nói xong, cô gái kia liền rút nước mắt.

“Cô là ai? Đây là nước nào? Có thể nói cho tôi biết vị trí địa lý chính xác của nó không?” Đồng Dao gần như không thể khống chế sự kích động của mình, không kiềm chế được mà ôm lấy cánh tay cô gái.

Ai ngờ cô gái kia lại nhảy dựng lên một cách khoa trương, quỳ xuống đất không ngừng dập đầu: “Nương nương tha tội, tha cho nô tỳ, đừng đánh nô tỳ.”

Đồng Dao có chút lơ mơ, chỉ thấy cô gái không ngừng dập đầu, da trên trán đều tróc ra.

“Đồ ngốc, mau đứng lên.”

Đồng Dao lập tức đi tới đỡ cô gái. Vén tay áo của cô, chỉ thấy trên cánh tay đầy vết bầm tím, vết bỏng, còn có rất nhiều vết kim châm to nhỏ.

“Trời ơi, là ai làm vậy?” Đồng Dao giận dữ hô to. Chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi của cô gái đang nhìn chính mình, dùng sức cắn môi, có chết cũng không nói.

Vì sao lại nhìn tôi?

Chẳng lẽ... là tôi...

Những thứ đó là do tôi làm?

Đồng Dao vội vã lắc đầu, buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Chuyện này, nhất định là có nguyên nhân, có lý do, bình tĩnh... Bình tĩnh... Nhất định phải làm cho rõ ràng... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Đừng sợ, trước tiên cô... người đứng lên đi. Miễn là người trả lời nghiêm túc câu hỏi của tôi... ta, ta sẽ không đánh người.” Đồng Dao cố gắng dùng một giọng điệu mềm mỏng để nói với cô gái.

Cô gái kia nhanh chóng phủi bụi trên quần áo, đứng dậy ra sức gạt đầu.

“Người tên là gì?”

“A Ứng.”

Đồng Dao nheo mắt: “Ta tên là gì?”

“Nương nương, hôm nay người làm sao vậy?”

“Tóm lại ta hỏi, người trả lời, đừng có hỏi nhiều như vậy là được. Ta tên là gì?”

“Người là hoàng hậu Hiền Trinh.”

“Người nói ta là hoàng hậu?”

Tiếng nói của Đồng Dao bỗng chốc cao tới quãng tám, vẻ mặt không thể tin. Nhớ tới vừa rồi người tên là Nhuận Ngọc cũng gọi mình như vậy. Người đàn ông đẹp trai đó nhìn không ra tuổi, nhưng hẳn gọi mình là mẫu hậu, khó có khả năng... Đồng Dao hoảng hốt, vội vàng đưa tay ra quan sát bản thân mình.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy, Đồng Dao gần như muốn ngất đi! Mình lại có thể mặc váy lụa dài màu vàng kim nhạt, chiếc đai lưng màu đỏ buộc lại ngay eo, trên người mặc một bộ xiêm y bằng lụa mỏng màu vàng kim, nhìn qua vô cùng duyên dáng.

“Trời ơi, sao tôi lại ăn mặc thế này?” Đồng Dao cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

A Ứng lo lắng nhìn Đồng Dao.

“A Ứng, rốt cuộc nơi này là đâu? Hay nói cách khác, đây là khu vực nào của Trung Quốc? Biết kinh độ và vĩ độ không?”

“Nương nương, đây là phía nam của nước Chư Lương.”

“Chư Lương?” Đồng Dao tí mẩn lục lọi trong đầu mình, nhưng làm thế nào cũng không tìm được khu vực nào của Trung Quốc có tên là “Chư Lương”.

“Nương nương, có phải chúng ta phải ở đây suốt đời không?” A Ứng nhìn xung quanh, viên mắt lại đỏ lên, “Nương nương, chúng ta có thể về nước không? Nương nương người có thể nói hoàng thượng đón chúng ta về không?”

“Hả? Về nước? Chư Lương không phải quê hương của người?”

Đại não Đồng Dao nhanh chóng chuyển động.

Xem ra không chỉ có một quốc gia cô, cô xác định bản thân đã xuyên không. Một loại cảm xúc buồn vui lẫn lộn dâng lên từ đáy lòng, là sinh viên của khoa khảo cổ, từ trước đến giờ cô luôn say mê với thời cổ, có thể đích thân thể hội cảnh tượng cổ đại là chuyện làm người ta phấn khích bao nhiêu.

Nhưng mà...

Khi chính mình thực sự đến nơi này thì cô lại tràn ngập mờ mịt và sợ hãi đối với mọi thứ..

“Nương nương, hôm nay rốt cuộc người làm sao vậy?” A Ứng sững sờ, bỗng nhiên khổ sở khóc lên, “Quốc gia của chúng ta là nước Hồng Ngọc, nương nương là thất công chúa của nước Hồng Ngọc, công chúa Lãnh Hương!”

Hồng Ngọc? Vừa nghe đến hai chữ này, Đồng Dao lập tức hét lên một tiếng rồi té xuống đất, dùng sức ấn ngực, đau đến mức không thể đè nén.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Một loạt lời nguyên lập tức phát ra từ giữa ngực Đồng Dao.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Không hiểu thế nào mà thù hận mãnh liệt lập tức lại khuếch tán vào từng tế bào trong cơ thể Đồng Dao, chui vào mạch máu của cô, xâm nhập vào xương tủy của cô...

“Tại sao... Tại sao? Tại sao lại hận đến vậy? Tại sao muốn hủy diệt!” Đồng Dao thống khổ ôm đầu, quằn quại trên mặt đất.

“Người làm sao thế? Người đang nói chuyện với ai? Nương nương... Người đừng làm nô tỳ sợ!” A Ứng chứng kiến Đồng Dao bỗng nhiên mất đi lý trí, sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

Cho người mượn tay, huỷ diệt nước Hồng Ngọc, vì người... cũng là vì ta... Huỷ diệt nước Hồng Ngọc! Toàn bộ linh hồn sắp thống khổ đến chết... khiến cho hận thù của ta tràn ngập linh hồn người, làm cho lời nguyện của ta xuyên qua suy nghĩ của người... Ở lại đi... Huỷ diệt nước Hồng Ngọc... huỷ diệt hoàn toàn...

“Á—”

Đồng Dao hét đến khản cả giọng, suy sụp ngã xuống, mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cả một đêm, bóng tối đáng sợ và vô số con ác mộng như âm hồn quần lấy Đồng Dao.

Nước Hồng Ngọc.. Nước Chư Lương...

Mấy chữ quý quái này cứ nhộn nhạo quanh đỉnh đầu cô. Cô liều mạng trốn đi, khắp người toát mồ hôi. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, không rõ bản thân mình bị cuốn vào chuyện gì.

Ta phải ở lại, ở lại huỷ diệt nước Hồng Ngọc...

Ý niệm này quá mãnh liệt, giống như tự kỷ ám thị, khắc thật sâu vào tư tưởng Đồng Dao.

“Ta muốn huỷ diệt nước Hồng Ngọc, tất cả linh hồn sẽ chết trong thống khổ—” Đồng Dao hét lên một tiếng, bật dậy như lò xo.

A Ứng sợ tới mức thét lên, ngã chổng vó.

Toàn thân Đồng Dao đều là mồ hôi, miệng thở hổn hển, ngây người nhìn về phía trước. Có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, trời cũng sắp sáng.

Năm ngày sau.

“Hoàng đế của nước Hồng Ngọc biết tin hoàng đế của nước Chư Lương bắt hạnh mấ bệnh băng hà, cảm thấy thương tiếc sâu sắc. Đặc biệt cử thần, Phan Ân, đến đây bày tỏ lòng thương tiếc. Hy vọng quý quốc sớm lập hoàng đế mới, để quốc gia bình định an khang.” Một lão thần khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc quan phục, tiến lên chấp tay thi lễ nói.

“Miễn lễ, thay ta truyền đạt lòng biết ơn tới hoàng đế của nước Hồng Ngọc.” Tuy Thấm Ngọc vẫn chưa lên ngôi, nhưng đã ngồi vào ngai vàng của nước Chư Lương.

“Không dám không dám, nước Chư Lương và nước Hồng Ngọc vốn là hữu hảo lân bang, theo lý nên tới đây.” Phan Ân ngẩng đầu, lộ ra nụ cười yếu ớt hình thức trên khuôn mặt ngăm đen.

“Hoàng thượng băng hà, chắc hẳn hoàng hậu nương nương vô cùng đau khổ. Hoàng hậu nương nương là người của nước Hồng Ngọc, có thể nói với thần hoàng hậu Hiền Trinh gần đây có khoẻ hay không?”

Thấm Ngọc hơi ngơ ngác, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Nhuận Ngọc đứng ở bên phải long ngai, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu chờ phản ứng của Thấm Ngọc.

“Có người nói với thần, gần đây hoàng hậu Hiền Trinh không được khoẻ?” Phan Ân bước từng bước về phía trước.

“À, mẫu hậu vẫn khỏe, chỉ hơi suy sụp tinh thần.” Thấm Ngọc trả lời.

Nhuận Ngọc nheo mắt...

“Ôi, vậy thì tốt. Hoàng hậu nương nương không những là viên ngọc quý trên tay của tiên đế, cũng là muội muội yêu quý của hoàng đế nước Hồng Ngọc. Nếu như có bất trắc, e rằng không giao phó nổi.”

Lời Phan Ân như một con dao, êm ái xuyên qua tim của Thấm Ngọc.

Nhuận Ngọc liếc mắt nhìn Thấm Ngọc, mặt vẫn như cũ không thay đổi gì.

Nước Chư Lương bố trí chỗ ở trong cung cho Phần Ấn, hẳn cung kính rời khỏi phòng.

Hai tay Thảm Ngọc nắm chặt thành quyền, đầm xuống mặt đất.

Nhuận Ngọc khẽ cúi người xuống, để sát vào tai Thảm Ngọc: “Phụ hoàng thật đáng thương. Có kẻ âm mưu đầu độc người, nhưng con trai ruột của người, ngay cả dũng khí nói ra hung thủ giết người cũng không có...”

“Đệ biết cái gì!” Toàn thân Thảm Ngọc chấn động, tay đã đặt trên thanh đoản kiếm bên hông. Vừa sừng sốt, lại vừa kiềm chế cảm xúc đang bùng phát, toàn thân đều run rẩy.

Nhuận Ngọc nở một nụ cười tuyệt mỹ, vuốt mái tóc dài, chậm rãi rời đi.

Đồng Dao đã bị nhốt trong lãnh cung ròng rã suốt năm ngày. Nơi này đơn sơ, bẩn thỉu, quả thực chính là một nhà tù. Cửa lớn bị khoá, bên ngoài có người gác. Mỗi ngày cứ đến thời gian cố định, cung nữ già nua kia sẽ đưa cơm vào qua cửa sổ nhỏ.

Hai mươi bốn tiếng cực kỳ gian nan, nhưng dường như Đồng Dao càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Cô nghiêm nhiên quên đi cảnh ngộ khốn đốn của mình, với niềm đam mê lịch sử cổ đại quá mức, khiến cô lúc nào cũng tràn ngập hứng thú nồng hậu đối với mọi thứ. Cô chuyên tâm nghiên cứu chữ viết và điêu khắc trên vách tường, quan sát cách trang trí trong phòng nhiều lần, mỗi phút mỗi giây tâm tình của cô đều sôi sục kích động.

Mọi thứ, nhìn thế nào cũng là nền văn minh 4000 năm trước, cũng chính là giai đoạn phồn thịnh của nền văn hóa Lương Chử. Nước Hồng Ngọc, nước Chư Lương? Đồng Dao học khảo cổ, đối với các quốc gia cổ của thời kỳ văn minh cổ đại Trung Quốc cũng có hiểu biết, nhưng tên của hai quốc gia này lại mới nghe lần đầu...

Đồng Dao vuốt ve chữ tượng hình trên vách tường loang lổ, ngón tay hơi run rẩy. Thời kỳ Lương Chử, mới xuất hiện quy định sơ khai về cấp bậc xã hội, chưa thật sự hình thành một nước. Nhưng nơi này đã có chế độ xã hội rõ ràng và cấp bậc văn hóa. Hơn nữa những tranh vẽ và điêu khắc này, kể cả quần áo và đồ trang sức của mọi người, đều vượt xa trình độ kỹ thuật của 4000 năm về trước.

Tìm Đồng Dao đập nhanh, đây là nền văn minh cổ đại biến mất giữa hành lang lịch sử, đây là thời kỳ tiến bộ vượt bậc của quốc gia cổ đại.

Mà hiện tại cô lại có thể đặt mình vào trong đó...

Trải qua hai ngày ở cùng với nhau, từ miệng A Ứng, Đồng Dao hiểu được tình huống hiện tại của cô. Điều này làm cho cô rất khiếp sợ, cũng có chút bán tín bán nghi.

Được biết theo lời kể của A Ứng, thất công chúa nước Hồng Ngọc, công chúa Lãnh Hương, phụng mệnh gả cho hoàng đế Chư Lương, được sắc phong là hoàng hậu Hiền Trinh. Hoàng đế Chư Lương đã hơn sáu mươi tuổi, hơn nữa nghe nói tình trạng sức khoẻ vẫn luôn không tốt. Hoàng hậu Hiền Trinh mang theo lương được 1 của nước Hồng Ngọc, mỗi ngày cho hoàng đế Chư Lương dùng ba lần, sức khỏe dần dần chuyển biến tốt, hoàng thượng đối với hoàng hậu Hiền Trinh lại càng thêm yêu mến.

Công chúa Lãnh Hương mang theo bên người hai cung nữ của nước Hồng Ngọc, một người là A Thị, người còn lại là A Ứng.

Vào một đêm nọ, hoàng hậu Hiền Trinh vừa chuẩn bị thuốc cho hoàng đế Chư Lương dùng, vừa sai A Ứng tới trừ phòng lấy trà quả³. Lúc A Ứng quay lại, phát hiện sắc mặt hoàng đế Chư Lương tím tái, đã chết ở trên giường. A Thị cũng bị vật sắc cửa đứt yết hầu, trên sàn toàn là máu. Hoàng hậu Hiền Trinh ngồi ngay ngắn trên ghế, nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản. A Ứng thất kinh, chạy tới ra sức lay người nhưng hoàng hậu Hiền Trinh vẫn không nhúc nhích, đẩy người cũng không có chút phản ứng. A Ứng lao đảo chạy ra ngoài, lớn tiếng kêu cứu...

Mà Đồng Dao hiện tại chính là hoàng hậu Hiền Trinh, cũng là công chúa Lãnh Hương gả đi từ nước Hồng Ngọc, bị Nhuận Ngọc vu khống là hung thủ giết hại phụ hoàng của hân.

Đồng Dao trầm tư, tuy rằng không tin được, nhưng có vẻ sự thật đúng là như vậy. Giải thích hợp lý nhất chính là, bởi vì một sức mạnh siêu nhiên nào đó mà linh hồn của cô đang nương nhờ trên một người khác. Hiện tại bản thân đang ở trong khoảng thời gian khác, đây chính là thời kỳ văn hoá Lương Chử của 4000 năm trước.

Đồng Dao nắm chặt lấy cổ áo của chính mình. Phải làm sao đây? Sao mình lại xuất hiện ở nơi này? Sao trong tim mình giống như chất chứa thù hận thấu xương, khát vọng bức thiết đến vậy... Huỷ diệt nước Hồng Ngọc. Mà nước Hồng Ngọc ở nơi nào?

Mỗi ngày, lời nguyện rửa cứ quanh quẩn ở trong đầu cô khiến Đồng Dao ngày càng bất ổn. Cho dù là kêu gào hay âm ỷ, mọi người ngoài cửa giống như đã chết, nửa câu phản ứng cũng không có.

Buổi sáng ngày kế tiếp, vẻ mặt Phần Ấn giận dữ xông lên đại điện, lời lẽ đanh thép nói muốn gặp thái tử Thảm Ngọc.

Thảm Ngọc ngồi trong triều, lơ mơ có dự cảm không tốt.

Phần Ấn cứng nhắc hành lễ với hân: “Nước Chư Lương lại không coi nước Hồng Ngọc ra gì?”

“Phản sứ giả chỉ giáo cho, phải chăng có sự hiểu lầm với nước Chư Lương ta?”

“Hiểu lầm?!” Phản Ân đột nhiên trừng mắt, “Sao có thể là hiểu lầm!”

Nhuận Ngọc khẽ liếc Phản Ân, cười nói: “Xin được thỉnh giáo.”

Phản Ân tiếp xúc với ánh mắt yêu dị của Nhuận Ngọc, bỗng sửng sốt, khí thế quyết liệt cũng giảm đi đôi chút, nhưng chốc lát lại khôi phục: “Mặc dù nước Hồng Ngọc không phải là nước lớn, nhưng cũng xem như là một cường quốc. Thất công chúa gả cho hoàng đế Chư Lương, thể hiện tấm lòng giao hảo của nước Hồng Ngọc. Hoàng hậu Hiền Trinh đến nước Chư Lương đã hơn nửa năm, tại sao thân thể vẫn còn trong trắng? Chẳng lẽ hoàng đế Chư Lương khinh thường nước Hồng Ngọc, khinh thường việc thực hiện đạo phu thê với công chúa chúng ta sao?”

Lời Phản Ân nói, giống như thả một trái bom, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Trên mặt Thẩm Ngọc lộ ra một tia xấu hổ.

Cả kinh thành Chư Lương đều biết, hoàng đế Chư Lương đã hơn sáu mươi tuổi, ốm đau liên miên, đã sớm mất đi năng lực chăn gối. Thực hiện đạo phu thê, làm sao có thể được?

“Người có giải thích gì về chuyện này không?” Phản Ân tiến một bước về trước, bộ dạng hùng hổ.

“Chỉ vì phụ hoàng... tuổi già...” Thẩm Ngọc vừa mới mở miệng nói liền bị Nhuận Ngọc ngắt lời.

“Hoàng huynh không cần nhiều lời.” Nhuận Ngọc lạnh lùng nhìn về phía Phản Ân, “Xin hỏi sứ giả, hoàng hậu có còn tấm thân trong trắng hay không, có từng kiểm chứng từ đâu người lại biết được?”

“Hoàng tử không cần quan tâm ta biết được từ đâu. Hoàng hậu Hiền Trinh có còn hay không, hoàng tử có thể phái người đi kiểm chứng. Nếu không phải là thật, Phản Ân sẵn sàng đối mặt với cái chết. Nếu là thật, điều đó chính là sự ô nhục của nước Chư Lương dành cho nước Hồng Ngọc, nước Hồng Ngọc ta nhất định sẽ đòi lại hết trên chiến trường!” Tiếng Phản Ân như tiếng chuông, mọi người xung quanh đều sợ hết hồn. Thẩm Ngọc cả kinh, mồ hôi từ thái dương từ từ chảy xuống.

Xung quanh yên lặng...

“Ha ha...” Tiếng cười lạnh lùng ung dung truyền đến, mọi người ngoảnh đầu lại kinh ngạc nhìn Nhuận Ngọc.

“Ta nghĩ rằng không nhất định phải kiểm chứng, lần này Phản sứ giả đến đây, nhất định là đã chuẩn bị kỹ càng.” Nhuận Ngọc nhún mày, “Cái này gọi là dục gia chi tội, người nói có đúng không?”

Phản Ân có vẻ giận, không trả lời.

“Chư Lương không muốn khơi ra chiến tranh. Nếu như Phản sứ giả có đề nghị tốt hơn, có thể nói ra để mọi người cùng nhau nghiên cứu.” Nhuận Ngọc trời sinh đã có phong thái uy nghiêm dọa người, đôi mắt đẹp lướt nhanh xuống phía dưới, tất cả mọi người bất giác im lặng, nhìn hẩn.

“Chuyện này liên quan quá lớn, thần chỉ là một sứ giả nhỏ nhoi, không dám đề nghị xằng bậy.”

Nhuận Ngọc cười lạnh: “Sứ giả dám ở trên triều, công khai chuyện của hai nước một cách không kiêng nể, cũng không giữ lại chút thể diện nào với thất công chúa của quý quốc. Chuyện này đủ thấy rằng người có quyền cao chức trọng mà tính tình ngay thẳng. Người không cần phải khiêm tốn.”

Phản Ân nghe xong thì sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, ánh mắt mập mờ không dám ngẩng lên nhìn Nhuận Ngọc.

Suy nghĩ một hồi, hẩn hít một hơi thật sâu: “Muốn nghe ý kiến của thần, cũng có thể. Không biết hoàng đế tương lai của Chư Lương có cam tâm tình nguyện không?”

Nói xong, Phản Ân hí mắt liếc Thẩm Ngọc.

“Xin sứ giả cứ nói.” Thẩm Ngọc nói với giọng bình tĩnh.

“Nếu hoàng đế Chư Lương đã băng hà, nên sớm lập hoàng đế mới. Mặc dù, thất công chúa đã gả cho tiên đế của quý quốc, nhưng vẫn còn tấm thân trong trắng. Nếu thất công chúa may mắn được thái tử Thẩm Ngọc yêu mến, làm mẫu nghi thiên hạ, vậy thì nước Hồng Ngọc và nước Chư Lương nhất định đòi đòi giao hảo. Nếu thất công chúa kém phúc bạc mệnh, phải chết già trong cung, cả nước Hồng Ngọc nhất định vô cùng đau xót, hoàng thượng cũng suốt ngày không yên.”

Cả triều đình lặng ngắt như tờ, ngay cả không khí cũng lạnh đến phát run.

Rất lâu cũng không có người lên tiếng, ánh mắt Phản Ân hung hăng đến dọa người.

“Phải, ta đã yêu mến thất công chúa từ lâu, lần này sứ giả Phản Ân đưa ra đề nghị thật hợp ý ta...”

Mùa đông còn chưa bắt đầu, nhưng trong triều lại lạnh lẽo như vậy, lạnh đến nỗi trong lòng mỗi người cũng run rẩy.

Phản Ấn đạt được mục đích, vừa chấp tay, kiêu ngạo tự mãn rời khỏi đại điện.

“Ha ha... Ha ha ha!” Nhìn bóng dáng Phản Ấn đi xa dần, Nhuận Ngọc vén tóc trên trán, cười phá lên, “Xem ra phải đổi mẫu hậu thành hoàng tẩu rồi. Hoàng huynh thật tốt phúc!”

Hốc mắt Thẩm Ngọc đỏ lên, nhìn thẳng vào Nhuận Ngọc: “Từ giờ trở đi ta là hoàng đế Chư Lương! Ngày đại hôn của ta và thất công chúa, là ngày ta đăng cơ lên ngôi hoàng đế. Nhuận Ngọc, ta lệnh cho đệ đón thất công chúa vào cung. Đối với thất công chúa phải hành đại lễ thức tâu, không được sơ suất.”

Chú thích:

(1) Lương dược: thuốc hay.

(2) Trù phòng: nhà bếp.

(3) Trà quả: là một loại bánh dùng bột nếp hoặc bột gạo làm lớp vỏ, đậu xanh làm nhân bánh, gói lá ở bên ngoài, đem hấp chín là có thể ăn được.

(4) Dục gia chi tội: muốn thêm cho người khác một tội danh, tùy tiện vu cáo người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ở trong lãnh cung một thời gian, lúc bắt đầu tinh thần của Đồng Dao còn hưng phấn, nhưng dần dần sự sợ hãi càng lúc càng sâu. Chẳng lẽ thực sự không trở về được?

Chẳng lẽ phải ở lại mấy ngàn năm trước cả đời, bị nhốt ở đây cả đời hay sao?

Nhưng vào lúc này, cánh cửa cũ nát “rít” một tiếng mở ra, một luồng ánh sáng mạnh từ bên ngoài chiếu vào.

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một đám người ăn vận chỉnh tề. Còn thấy Nhuận ngọc đứng ở trước mặt, diện mạo khôi ngô xuất chúng có thể khiến người khác ngừng thở. Nhưng trên mặt hắn mang theo nụ cười mỉa, làm cho Đồng Dao lạnh thấu xương.

Một tùy tùng theo sau Nhuận Ngọc bước tới: “Hoàng đế Chư Lương đã cười hặc về miền cực lạc, mà tuổi của hoàng hậu Hiền Trinh lại đang xuân sắc, được thái tử Thẩm Ngọc yêu mến, nên gả cho thái tử Thẩm Ngọc làm thê.”

Đồng Dao vừa nghe nhất thời choáng váng. Hoàng hậu Hiền Trinh chính là mình, trước đây gả cho cha, cha mất lại gả cho con trai?

Mặc dù là 4000 năm trước, họ hàng gần có thể lấy nhau, nhưng không thể lấy mẹ làm vợ được!

Về mặt Đồng Dao nghi hoặc nhìn Nhuận Ngọc, nhưng chỉ thấy một nụ cười lãnh đạm trên mặt hắn...

Chết tiệt, rốt cuộc đây là cái xã hội gì đây? Lần đầu cảm thấy bản thân xui xẻo như vậy, sao lại có thể chạy đến cái bộ tộc hoang dã lạc hậu vô sỉ này chứ...

Đồng Dao cắn chặt môi.

“Thỉnh nhị hoàng tử Nhuận Ngọc hành lễ thức tâu!” Tên tùy tùng kia lớn tiếng nói.

Nhuận Ngọc cup mắt xuống, bước từng bước về phía Đồng Dao.

“Làm... gì vậy...” Đồng Dao không thể không lui về phía sau từng bước.

Nhuận Ngọc đứng yên trước mặt cô, đột nhiên cúi người quỳ xuống, cung kính đập đầu với Đồng Dao.

“Hả? Khỏi cần...” Đây cũng quá khoa trương đi. Đồng Dao định đưa tay ra đỡ, đúng lúc Nhuận Ngọc ngẩng đầu. Trong nháy mắt, cô thấy ánh mắt đen tối của Nhuận Ngọc lộ ra tia sát ý khắc cốt ghi tâm, sợ tới mức tay dừng ở giữa không trung không dám chạm vào hắn.

“Nhuận Ngọc cung nghênh thất công chúa hồi cung.” Nhuận Ngọc đứng thẳng dậy, mỗi một lời nói ra còn lạnh hơn băng.

Phía trước có mấy tùy tùng dẫn đường, Đồng Dao đi ở giữa, Nhuận Ngọc đi bên cạnh cô, A Úng ở phía bên kia. Đằng sau còn một đoàn người thật dài đi theo.

Nếu bây giờ cô nói với mọi người, cô hoàn toàn không phải thất công chúa, đoán chừng sẽ không ai tin. Chẳng lẽ cứ theo chân bọn họ hồi cung như vậy sao? Sau đó gả cho Thẩm Ngọc, cả đời ở trong cung...

Tuyệt đối không thể nào! Nhuận Ngọc và Thẩm Ngọc đã sớm cho rằng cô là kẻ thù giết cha, nhưng tại sao Thẩm Ngọc lại còn muốn lấy cô?

Khoé mắt Đồng Dao chăm chú nhìn Nhuận Ngọc, có một điều chắc chắn, quả thực Nhuận Ngọc hận cô tới thấu xương, bất cứ lúc nào cũng có thể giết cô. Tuy rằng hiện giờ có nhiều chuyện còn chưa rõ ràng, nhưng tiền cung tuyệt đối là con đường chết...

Dọc theo đường đi, Đồng Dao đã lấy cớ đi vệ sinh hai lần. Nhưng mỗi lần ít nhất cũng có năm cung nữ đi theo, nhìn đi nhìn lại, một chút cơ hội bỏ trốn cũng không có.

“Ta phải đi một chút...” Đồng Dao lại giơ tay lần nữa.

“Nương nương, người làm sao nữa rồi? Đã là lần thứ ba...” A Úng lo lắng nhìn Đồng Dao.

“Uống nhiều nước quá...”

Năm cung nữ lại đi cùng với Đồng Dao... A Úng nhìn bóng dáng Đồng Dao đi xa, nhú mày: “Rõ ràng hôm nay chưa uống ngụm nước nào mà...” Nhuận Ngọc nhú mày, cười khê.

Nhà xí chỉ dùng một tảng đá để dựng nên, diện tích rất nhỏ, phía trước có một cái cửa sổ, phía sau một cái cửa chắn. Đồng Dao ở bên trong gấp đến độ đi lòng vòng.

Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...

Không gian nhỏ hẹp, có hai người đứng ở cửa, ba mặt còn lại đều có một người, trừ khi tung nóc lên, nếu không cho dù có cánh cũng không thể bay.

Đồng Dao thò đầu nhìn ra ngoài. Cung nữ đứng ngoài cửa nhìn thấy cô, còn gạt đầu với cô. Xong rồi... Đồng Dao vô cùng thất vọng, dọc theo đường này chắc chạy không thoát, xem ra chỉ có thể tìm cơ hội khác...

Đợi khoảng mười phút, Đồng Dao mới vô cùng bất đắc dĩ đi ra. Vừa bước ra ngoài, thì đá phải thứ gì mềm mềm.

Cúi đầu nhìn xuống, một mùi máu tươi nồng nặc xộc tới, hai cung nữ kia nằm dưới đất, bùn đất ở bên cạnh đều bị máu tẩm thành màu đen.

Đồng Dao thất kinh, vội vàng lấy tay bịt miệng. Cô chạy qua hai thi thể đó, nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy những cung nữ khác cũng bị cắt đứt cổ họng, nằm bên cạnh.

Đồng Dao thấy chân mình bủn rủn. Rốt cuộc ai đã giết bọn họ?

Lại có thể ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có. Cô nhìn xung quanh bốn phía, hung thủ rất có thể vẫn còn ẩn nấp ở đâu đó. Cô nín thở, không quay về mà chạy vào sâu trong rừng...

“Cái gì? Thất công chúa trốn rồi?” Thẩm Ngọc vừa nghe liền bị dọa đến toát mồ hôi lạnh.

“Nhuận Ngọc hành sự bất lực, xin hoàng huynh thứ tội.”

“Ngươi...” Thẩm Ngọc túm cổ áo Nhuận Ngọc, ánh mắt vô cùng phức tạp, “À chỉ là phụ nữ, lại có năng lực trốn thoát khỏi tay ngươi sao?”

“Hoàng huynh thứ tội!”

Thẩm Ngọc rút thanh đoản kiếm ở bên hông, đâm một nhát vào vai phải của Nhuận Ngọc: “Phải tìm được thất công chúa trước ngày đại hôn. Diệt khẩu hết toàn bộ những người hôm nay đi theo, chuyện này nhất định không thể để lọt ra ngoài. Nếu như không tìm được thất công chúa, ta liền trói ngươi lại giao cho nước Hồng Ngọc thỉnh tội.”

Nhìn thấy máu từ bả vai chảy xuống, Nhuận Ngọc thần nhiên nở nụ cười.

Chạy được vài giờ, đầu Đồng Dao cũng đồ đầy mồ hôi, thể lực cạn kiệt. Trông thấy phía trước có một con sông nhỏ, cô cẩn thận đi tới, cúi đầu xuống rửa mặt.

Nhìn thấy bóng mình lơ lửng dưới sông, giống quá, khuôn mặt xinh xắn hoàn hảo, đôi mắt to đen, mũi thẳng, mặc dù nhìn qua ít hơn mình vài tuổi. Nhưng không thể phủ nhận thất công chúa và mình có bộ dạng giống nhau như đúc.

Đồng Dao nhanh chóng cởi bỏ đai lưng màu đỏ, cảm thấy tinh thần sảng khoái ngay tức khắc.

Bỗng nhiên Đồng Dao nhìn thấy cách đó không xa có một phụ nữ mặc bộ đồ bằng vải bố, đang giặt quần áo ở đó. Mắt Đồng Dao sáng lên, lập tức đi

tôi, nói muốn đổi quần áo của mình cho cô. Người phụ nữ vừa thấy trang phục lộng lẫy của Đồng Dao, lập tức đồng ý, giống như nhặt được món hời lớn.

Đồng Dao thay áo vải bố màu xanh cũng vấy dãi, mỉm cười hài lòng. Trang phục này tuy đơn sơ, nhưng đối với việc trốn chạy mà nói, sẽ rất phù hợp, vừa thuận tiện vừa thông thoáng, cũng không gây chú ý.

Nhìn thấy người phụ nữ mặc trang phục vừa đôi lầy được, đang ngắm nghía bóng mình ở bờ sông, Đồng Dao mỉm cười, xoay người rời đi. Bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng gió gào thét xẹt qua, nhìn lại, chỉ thấy một mũi tên bắn trúng lưng người phụ nữ kia, ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng cũng không có, rơi thẳng xuống sông, nhanh chóng chìm xuống.

Đồng Dao sợ tới mức té xuống đất, vội vã che miệng lại, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Gần như là ngã vào giữa bụi cây bỏ chạy...

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính mình đang bị truy sát, mà người phụ nữ ấy, nghiêm nhiên trở thành kẻ chết thay cho mình!

Đồng Dao ở trong rừng sâu, chạy liên tục trong vài ngày. Cô sợ bị người khác phát hiện, cả ngày thần kinh căng thẳng cao độ, tưởng chừng sắp nổ tung. Cô khát thì uống nước sông, đói thì hái quả ăn, buổi tối mệt mỏi thì tìm bông cây để nghỉ ngơi.. Mấy ngày này, cô chỉ biết chạy thực mạng, muốn thoát khỏi nước Chư Lương, muốn trốn tránh sát thủ.

Nhưng cô chỉ biết vị trí đại khái của nước Chư Lương là nằm ở phía Nam, đành phải đi về phương Bắc. Nhưng rốt cuộc ở phía Bắc là nước nào... Cô cũng không biết.

Mỗi buổi tối, ý niệm kinh khủng kia lại không ngừng thúc giục cô, muốn cô hủy diệt nước Hồng Ngọc. Sự thống khổ không tên ở giữa lòng ngực cô cứ khuếch tán ra, nhưng cuối cùng cũng không cách nào thoát khỏi ý niệm mạnh mẽ đó.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Nhưng bây giờ ngay cả nước Hồng Ngọc ở đâu cô cũng không biết, nói gì tới chuyện huỷ diệt...

Giữa trưa, mặt trời lên cao, đi chưa được vài giờ, Đồng Dao đã nóng không chịu nổi.

Ôi... Những ngày tiếp theo, phải sống thế nào đây? Đồng Dao than thở, ngồi dưới bóng cây, thuận tay sờ bụi hoa nhỏ ở bên cạnh, lá cây lông lá nhìn trắng mịn, nhưng lại có sức sống rất kiên cường.

Dần dần, Đồng Dao không ngăn được mệt mỏi, mí mắt ngày càng nặng.

Bỗng nhiên, một mũi tên bay đến, đâm vào chân cô.

“Á!”

Đồng Dao cảm thấy một cơn đau buốt như kim châm muối xát, hét lên một tiếng rồi té xuống đất.

Đáng chết, lại là tên!

“Có gian tế—” Xa xa truyền đến một tiếng rống. Hai cung thủ mặc áo giáp chạy nhanh về phía Đồng Dao.

Đồng Dao nhất thời nông nầy, nhất định không thể bị người khác nhận ra! Dưới tình thế cấp bách, cô nhìn xuống bụi hoa nhỏ trên đất. Nếu nhớ không lầm, loại hoa nhỏ này tên là dương địa hoàng, là cây thuốc Đông y có tác dụng mạnh, lá cây có lông chứa độc tính.

Đồng Dao bất chấp nguy hiểm, vặt một nắm lá cây nhai trong miệng cho nát sau đó bôi lung tung lên mặt mình, tiếp đó xé một mảnh áo, bọc mái tóc và khuôn mặt của mình giống như gói bánh chưng.

Hai cung thủ xông về phía Đồng Dao lôi cô đi. Do bị trúng tên khiến Đồng Dao đau đến sắp phát khóc.

Một đôi kỵ binh đứng đằng xa, người dẫn đầu mặc bộ giáp lớn màu ngọn lửa. Hai cung thủ áp giải Đồng Dao tới trước mắt thủ lĩnh, ném xuống đất.

“Gian tể nước nào, vì sao xông vào cấm địa?”

Người mặc giáp đồ đội mũ sắt, cười trên một con tuấn mã màu đỏ sẫm, lộ ra vẻ oai phong凛冽. Mà giọng nói trầm ổn rõ ràng kia, dường như nghe có phần quen thuộc.

“Tiểu nữ không phải là gian tế.” Đồng Dao cắn răng nói.

“Cho dù là dân của nước Chư Lương, cũng không được tự tiện xông vào khu săn bắn của hoàng thất. Rốt cuộc ngươi có thân phận thế nào!”

Trời đất... Đây là khu săn bắn của hoàng thất nước Chư Lương, lẽ nào mình vẫn chưa chạy ra khỏi nước Chư Lương sao?

“Thủ lĩnh, người này chạy đến biên giới Chư Lương, đích thị là gian tế của nước Hồng Ngọc. Vừa rồi bị thần bắt được, chắc chắn nước Hồng Ngọc sẽ không thừa nhận. Chi bằng trực tiếp giết ả, cũng được hà gian.” Một cung thủ ở bên cạnh đề nghị.

“Không, tiểu nữ thật sự không phải gian tế của nước Hồng Ngọc!” Đồng Dao vừa nghe, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Người mặc giáp đỏ rút mạnh một mũi tên ra, lắp vào cung, ngắm vào gáy Đồng Dao.

Đồng Dao sợ đến ngơ ngác, kinh hoàng nhìn mũi tên lạnh giá kia.

Dưới tình thế cấp bách, trong lòng chợt có kế, xem ra chỉ có thể đánh cược một phen: “Mũi tên này của các người, căn bản không có lực sát thương.”

Động tác của người mặc giáp đỏ hơi ngừng lại.

Đồng Dao nuốt một ngụm nước miếng, buộc mình phải tỉnh táo: “Mũi tên các người sử dụng, hình dẹt, nên sửa lại thành hình tam giác. Lực cản lớn, cự ly bắn cũng gần, gặp phải gió lớn rất dễ chệch hướng. Nếu khoảng cách xa hơn một chút, cho dù bắn trúng mục tiêu, cũng không có khả năng một tên liền mất mạng, nhiều nhất chỉ có thể làm mục tiêu bị thương mà thôi.” Đồng Dao chỉ chỉ vào chân mình. Máu tràn ra miệng vết thương đã bắt đầu đông lại, vết máu đỏ sẫm khiến Đồng Dao không khỏi nhúm mày, cô nén đau đón tiếp tục nói, “Người xem, mũi tên chỉ đâm vào một chút. Nếu cải thiện thêm mũi tên này, nhất định có thể xuyên qua vật thể, không sai.”

Cả người Đồng Dao khẩn trương nhìn người mặc giáp đỏ, vài giây sau tay cầm cung tên của hắn, chậm rãi hạ xuống.

Đồng Dao vừa thấy cơ hội đến, lập tức quỳ xuống: “Không gạt thủ lĩnh đâu, phụ thân của tiểu nữ là thợ rèn binh khí, thực sự không phải là gian tế gì đó. Chỉ cần thủ lĩnh bằng lòng cho tiểu nữ một con đường sống, tiểu nữ sẽ nói cho người phương pháp cải tiến mũi tên!”

“Thủ lĩnh, không thể tin à.”

Cung thủ ở bên cạnh vừa mới mở miệng, người mặc giáp đỏ vung tay lên, hắn lập tức ngậm miệng.

“Tạm thời giữ lại cái mạng của ngươi. Nhưng ngươi phải giúp đội của ta cải tiến binh khí.” Người mặc giáp đỏ chậm rãi thu lại cung tên.

“Nếu thủ lĩnh để lại mạng cho ngươi, ngươi cũng phải lộ mặt thật với người.” Nói xong cung thủ bên cạnh đưa tay vén miếng vải buộc trên đầu Đồng Dao.

Đồng Dao vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt thủ lĩnh: “Lúc nhỏ mặt tiểu nữ bị bỏng, cực kỳ xấu xí, cũng không có can đảm để lộ mặt thật của mình. Xin thủ lĩnh phá lệ một lần, cho phép tiểu nữ che mặt.”

“Cho phép ngươi che mặt, đứng lên mà nói.”

“Tạ ơn thủ lĩnh!” Đồng Dao thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đứng lên.

Người mặc giáp đỏ bắn ra ánh nhìn sắc nhọn, đột nhiên đưa tay gạt mạnh tấm vải bó quăn quanh mặt Đồng Dao. Cô sợ hãi kêu lên—

Người mặc giáp đỏ chậm rãi tháo mũ sắt trên đầu mình xuống, đôi mắt như chim ưng hau háu nhìn cô.

Bởi vì kích thích của độc tính, da mặt của Đồng Dao đã trở nên cháy khét, ngũ quan cũng sưng lên.

Cùng lúc này, Đồng Dao cũng sững sờ ngay tại chỗ, mũ sắt vừa tháo xuống hiện ra diện mạo tuyệt thế, là nhị hoàng tử Nhuận Ngọc.

“Ngươi tên gì?” Nhuận Ngọc neho đôi mắt hẹp dài, dường như vẻ mặt có hơi bất ngờ, mày hơi nhăn lại.

“Tiểu nữ... Đồng Dao...”

Nhuận Ngọc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trên đường Đồng Dao mừng thầm vì thân phận chưa bị bại lộ, đi theo họ hướng về doanh trại. Nghe thấy loáng thoáng, nơi này hẳn là nơi săn bắn của hoàng thất ở biên giới nước Chư Lương. Nhuận Ngọc dẫn đầu đội cung tiễn, một nhóm gồm mười ba người, tới nơi này chắc chắn là để du ngoạn săn bắn.

Nhưng điều làm cho Đồng Dao cảm thấy khó hiểu chính là, mọi người đều gọi Nhuận Ngọc là thủ lĩnh, mà không phải là nhị hoàng tử.

Do mấy ngày nay bên ba cực khổ ở bên ngoài, cổ họng sưng lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn. Mà độc tính của dương địa hoàng khiến cho khuôn mặt biến đổi không chịu nổi, bản thân lại đối đồ của nông phụ kia, Nhuận Ngọc chắc chắn sẽ không nhận ra.

Theo như lời họ, doanh trại chẳng qua chỉ là mấy cái lều được dựng trên một khoảng đất trống. Lều của Nhuận Ngọc lớn nhất, bên trong khoảng hơn hai mươi mét vuông, dựng ở chính giữa. Lều của mười hai người còn lại nhỏ hơn một chút, dựng xung quanh lều của Nhuận Ngọc.

Bọn họ cũng dựng cho Đồng Dao một cái lều. Có thể là sợ cô trốn, cho nên đặt sát vào cửa lều của Nhuận Ngọc, mười hai binh lính quay xung quanh.

Đồng Dao bị trúng tên, miệng vết thương tụ máu trải qua chuyển bên ba lại rách ra, máu chảy không ngừng.

“Chuyến này không có đại phu đi theo.” Nhuận Ngọc xuống ngựa.

“A, không sao đâu, dân nữ có thể tự mình xoay sở.” Đồng Dao vội vàng cúi đầu, cố gắng không đối mặt với hắn.

Nhuận Ngọc xoay người đi vào trong lều.

“Này...” Đồng Dao ở phía sau vội vàng gọi hắn.

Nhuận Ngọc dừng bước.

“Có thể cho dân nữ một con dao và một chút rượu không?”

“Đưa cho ả ta.” Nhuận Ngọc dùng mắt ra hiệu với người bên cạnh, rồi rời đi.

Vừa vào trong lều, Đồng Dao lập tức tê liệt ngã xuống. Độc đường sống chết chịu đựng, thật ra đã đau tới mức không chịu nổi. Mũi tên cắm thật sâu vào trong chân, máu chảy không ngừng, da ở chỗ đó đau giống như bị lửa thiêu, cả người Đồng Dao run rẩy bầy.

Tên Nhuận Ngọc đầu heo này!

Đồng Dao vừa mắng, vừa cầm lấy dao, vừa choáng váng. Trời ơi... ông tính toán cái gì đây? Lại có thể là con dao bằng đồng. Má ơi, cùn như vậy, con dao này cắt xuống còn không đau tới chết sao...

Nhưng trước mắt cũng không có cách nào khác, Đồng Dao chỉ có thể cắn răng, đặt con dao hơ trên lửa. Tập trung, cố gắng rạch miệng vết thương, hít một hơi thật sâu rồi rút mũi tên ra. Đau đến nỗi cả mắt ra... Nghỉ ngơi một hồi, sau đó run rẩy mở nắp bình rượu, vẩy vẩy lên miệng vết thương.

Một trận bóng rắt khiến Đồng Dao suýt ngất nhưng cô vẫn phải kiềm chế, không dám bật thành tiếng. Nếu để Nhuận Ngọc phát hiện ra thân phận của mình, chắc chắn chỉ còn con đường chết.

Qua hơn nửa giờ, Đồng Dao mới từ từ đỡ đau. Lau mồ hôi trên người, xé một mảnh vải trên giường, buộc miệng vết thương lại.

Đồng Dao như nghĩ tới điều gì, vừa xoa mặt mình, nóng đến nỗi có thể lược được trứng. Nhưng Đồng Dao nhớ bởi dương địa hoàng sẽ khiến da bị trúng độc, chuyển sang màu đen sừng phù. Đồng Dao chỉ học khảo cổ, không phải học Trung y, cô cũng không biết dùng cái gì để giải độc của dương địa hoàng. Song cô cũng biết, loại độc tính này không gây chết người, đối với tình hình hiện tại của cô mà nói, không chừng lại là may mắn.

Đồng Dao cầm mũi tên vừa rút ra xong, xem xét tỉ mỉ. Trời ạ... Mũi tên này ngay cả bằng đồng cũng không phải, chỉ làm từ một cục đá.

Đột nhiên cửa lều bị vén lên, Đồng Dao vội vàng quay lưng lại.

“Thủ lĩnh cho gọi người tới.”

“Được, ta tới ngay.”

Người nọ đi rồi, Đồng Dao thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy mảnh vải quấn lại đầu mình, đảm bảo không có sơ hở.

Vừa bước vào lều của Nhuận Ngọc, liền cảm giác khác xa. Đây quả thực là lều của bậc đế vương, bên trong bày trí tinh tế, có đủ mọi thứ. Giường đặt ở bên phải của lều, phía trước là một chiếc bàn gỗ thật lớn, trên đó có đặt một bức tượng trang trí hình con chim bằng đồng đen. Nhuận Ngọc ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế da hổ, đang dùng vải lau chùi cây cung lớn màu đỏ sẫm. Bên cạnh là một cái bếp lò, đang bập bùng thứ ánh sáng màu cam, làm nổi bật lên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, sườn mặt thon dài khiến cho mọi người nhìn thấy đều mê mẩn.

Đồng Dao đi qua đó, cũng không dám làm ồn.

“Nói đi.”

“Hả?” Đồng Dao hoảng hốt.

“Cách cải thiện mũi tên. Người sẽ không vì muốn giữ mạng sống, nên ăn nói lung tung chứ...” Từ đầu đến cuối Nhuận Ngọc không ngừng đầu lên, hàng lông mi dài khẽ lay động.

“À.” Đồng Dao nhanh chóng tỉnh táo lại, “Tại sao lại dùng đá làm mũi tên, mà không phải dùng đồng?”

Nhuận Ngọc ngẩng đầu, nhìn Đồng Dao như một con ngọc.

Bỗng nhiên Đồng Dao ý thức được, ở thời đại này, chỉ mới bắt đầu sử dụng đồng, nên giá thành rất cao. Cung tên thuộc loại vũ khí có quy mô chế tạo lớn, hơn nữa lại dễ mất, đương nhiên không thể dùng đồng, chỉ có thể dùng đá.

Đồng Dao nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Tên (tiên) được tạo thành từ ba bộ phận: tiền đầu (đầu mũi tên), tiền can (thân tên), tiền vũ (phần lông ở đuôi tên). Hiện tại, đầu mũi tên mà các người dùng là đầu dẹt, chỉ là hình tam giác đều. Mũi tên thế này là loại cũ xưa sơ cấp nhất.”

Đồng Dao không chỉ am hiểu lịch sử của các triều đại và có nghiên cứu sâu về nền văn minh cổ, mà đối với binh pháp binh khí, cô cũng rõ như lòng bàn tay.

“Nếu nói như vậy thì muốn cải tiến, có ba điểm chủ yếu.” Đồng Dao tiếp tục nói, “Thứ nhất, đổi đầu mũi tên từ hình tam giác đều thành hình tam giác cân hẹp dài, đầu mũi tên phải sắc nhọn mới có khả năng giảm bớt lực cản; thứ hai, đổi đầu mũi tên từ hai cạnh thành ba cạnh, như vậy không dễ bị chệch hướng khỏi mục tiêu; thứ ba, ba cạnh của đầu mũi tên phải mài sắc bén, như vậy mới có thể tăng lực sát thương.”

Ánh mắt Nhuận Ngọc khiến Đồng Dao sợ hãi, có phải hắn đã nhận ra mình là ai?

“Hình tam giác đều? Hình tam giác cân? Ba cạnh? Là cái quái gì vậy?”

Đầu Đồng Dao lập tức toát mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa quên mất, có một số thứ hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

“Lực cản là gì? Đây là mũi tên do thợ thủ công giỏi nhất nước Chư Lương chế tạo ra, sao lại nói là cũ xưa?”

“À... Lực cản là chỉ lực ngăn cản vật thể chuyển động, nó có thể đến từ nhiều hướng, chỉ cần là lực ngăn cản vật thể chuyển động, thì được gọi là lực cản.” Đồng Dao cố gắng nói đơn giản nhất, “Ví dụ như mũi tên xẹt qua trong không khí, không khí là lực cản của nó, khiến cho tốc độ của nó bị chậm lại.”

“Không khí?”

Nhuận Ngọc nhú mày, đôi mắt hẹp dài nheo lại.

Đồng Dao than vãn trong lòng, haizz... Xem ra nói cả đời cũng không rõ. Bỗng nhiên một tia sáng loé lên trong đầu cô: “Như vậy đi, để tiểu nữ vẽ cho người xem.”

Đồng Dao khập khiễng chạy tới, Nhuận Ngọc đẩy một miếng đất sét na ná như phiến đá đến trước mặt cô, bên cạnh đặt một cây than gỗ.

Đồng Dao thở dài. Thời đại này ngay cả giấy bút cũng chưa phát minh ra, một số chữ viết vẫn là chữ tượng hình. Cô tốt xấu thế nào lại xuyên tới nơi này, triều Thanh, triều Minh đều tốt hơn, hoặc dứt khoát xuyên đến xa hơn một chút, trực tiếp đến thời kỳ người vượn cho xong, ít nhất cũng không có ai tới giết cô.

Đồng Dao bắt đầu cầm lấy cây than: “Đây, hiện tại mũi tên của các người là như vậy, hình tam giác đều. Phải đổi thành như vậy, đầu mũi tên phải hẹp dài, phải là hình tam giác cân. Đây là ba đỉnh, là hình tam giác ba cạnh, từ trên mặt cạnh phải như vậy... Người xem... Nếu như vậy... Cạnh của nó phải sắc bén...”

Đồng Dao nhấn nài, giống như dạy trẻ con, cẩn thận giảng giải cho Nhuận Ngọc. Chỉ thấy ánh mắt hắn ngày càng sáng lên...

Đợi Đồng Dao nói xong, Nhuận Ngọc chuyển mắt, nhìn không bỏ sót thứ gì.

Đồng Dao thầm nghĩ, mình hẳn đã thoát chết rồi.

Nhuận Ngọc cảm bản đất sét kia, hưng phấn đi ra khỏi lều trại, đột nhiên quay đầu lại nói với Đồng Dao: “Không được đi đâu, chờ ta quay lại, nói cho ta biết không khí là gì!”

Đồng Dao sùng sốt, mặt mũi cúi đầu xuống.

Đồng Dao đợi Nhuận Ngọc trong lều, đợi mãi, đợi cho tới nửa đêm, lửa trong lò tắt hết, cũng không thấy hắn quay về, lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Đồng Dao tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ ở trong lều của Nhuận Ngọc. Mà suốt đêm qua hắn hoàn toàn không quay về.

Cô dụi mắt đi ra khỏi lều trại, ngoài cửa có hai cung thủ đứng gác, nói không có mệnh lệnh sẽ không cho cô ra ngoài. Đồng Dao liếc họ một cái, buộc phải trở vào trong.

Bảo cô chờ ở chỗ này, bản thân hắn thì cả đêm không quay lại. Còn phải hai con chuột kia trông chừng cô—thật là biết cách giày vò người khác. Đồng Dao muốn giơ chân đá vào chiếc bàn gỗ, bỗng nhiên vết thương trên chân đau buốt, la lên một tiếng rồi ngồi xuống.

Bên ngoài bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, Đồng Dao vén màn vải, thấy Nhuận Ngọc hưng phấn dẫn theo mấy người cưỡi ngựa từ rừng trở về.

“Sao ngươi vẫn còn ở đây?” Nhuận Ngọc vừa vào đã thấy Đồng Dao.

Cả khuôn mặt Đồng Dao đen lại. Hóa ra thằng nhãi này đã hoàn toàn quên mất đã kêu cô chờ ở đây.

“Ngươi ở đây đúng lúc lắm, cho ngươi xem cái này.” Hắn chìa tay ra, một mũi tên đá hình nón đặt trong tay hắn.

“Người...” Đồng Dao hơi sững sốt, “Làm cái này suốt đêm sao?”

“Đúng, ta đã thử rồi, quả thật giống như ngươi nói, có thể bắn thủng cây to!” Nhuận Ngọc không kiềm chế được nở nụ cười. Đồng Dao gần như thất thần, trước đây chưa từng nhìn thấy hắn cười, đáng vẻ luôn lạnh như băng. Mà nụ cười xuất phát từ nội tâm như hiện giờ, mang theo ánh mặt trời, giống như có một mị lực mê người, đẹp đến nỗi khiến người khác không thể diễn tả.

“Đúng rồi, không khí là cái gì? Ngươi chưa nói cho ta biết?” Nhuận Ngọc quay đầu nhìn Đồng Dao.

“Không khí ở xung quanh chúng ta. Chúng ta đang hít vào, chúng ta đang thở ra, không khí là thứ chúng ta hít thở. Mặc dù không nhìn thấy, không sờ được, nhưng nó thực sự tồn tại, không có không khí, con người sẽ chết... Một người bất kể thân phận cao quý hay hèn mọn, bầu không khí họ hít thở đều như nhau, giống như người và dân nữ vậy đó.” Đồng Dao khẽ nhìn hắn nói: “Chúng ta hít thở bầu không khí giống nhau, dân nữ có thể cảm nhận được, trong không khí đều là mùi hương của người... là mùi hoa quế nhàn nhạt...”

Bỗng nhiên phát giác ra mình lỡ lời, Đồng Dao nhanh chóng ngậm miệng lại, nhìn về phía Nhuận Ngọc, chỉ thấy hắn đang nhìn mình thật chăm chú, trong mắt có sự hứng thú khó hiểu. Một lát sau, đột nhiên nói với Đồng Dao: “Ngươi về lều đi.”

Đồng Dao gật đầu rồi khỏi lều.

Đồng Dao trở lại lều, bất chợt cảm thấy Nhuận Ngọc không còn đáng sợ nữa. Chẳng qua hắn cho rằng thất công chúa là hung thủ giết cha, mới có thể hận mình thấu xương như vậy. Nhưng mình cũng không phải là thất công chúa gì đó mà.

Lúc này màn cửa lại bị vén lên.

Một cung thủ cầm một bộ quần áo đi đến.

“Thủ lĩnh đưa cho ngươi.” Nói xong để quần áo xuống liền rời đi.

Đồng Dao xem, đó là một bộ quần áo màu tím nhạt, sạch sẽ đẹp đẽ. Bên cạnh là một cái mũ, trên mũ có khăn che bằng vải bố màu tím.

Đồng Dao nghi ngờ... Sao Nhuận Ngọc có y phục phụ nữ?

Đồng Dao thay đồ, ngắm nhìn mình. Đây là y phục tiêu biểu của thời kỳ Lương Chử, rộng thùng thình, không có đường vai, chỉ là hai mảnh vải chéo ôm lấy cơ thể, bên hông dùng dây buộc lại. Đường cong của cơ thể được thể hiện hoàn toàn dựa vào cách buộc đai lưng, vừa nhìn đã lộ ra dáng người, cũng rất thực tế.

Y phục trên người này lại bằng lụa, lộ ra vài phần cao quý. Không ngờ ở thời kỳ Lương Chử xa xưa, nước Chư Lương đã có kỹ thuật dệt vải tinh xảo như vậy. Nhưng quốc gia cổ đại tồn tại một nền văn minh phát triển như vậy, sao lại có thể biến mất bí ẩn trong một đêm chứ...

Đồng Dao nhíu mày, giai đoạn lịch sử này đối với thế hệ sau mà nói, đã biến thành một bí ẩn không thể giải đáp, mà cô lại được tận mắt chứng kiến, đây có được tính là may mắn không?

Đồng Dao nghịch chiếc mũ kia, thầm nghĩ vẫn phải cẩn thận với Nhuận Ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cả đêm hôm qua, Đồng Dao ngủ không ngon, miệng vết thương và khuôn mặt đến giờ vẫn còn đau nhức. Vừa trở lại lều mới ngủ không lâu, lại nghe thấy bên ngoài có người kêu to: “Ra ngoài—”

“Âm hồn không tan.” Đồng Dao vừa nghe thấy giọng Nhuận Ngọc, vội vàng đội mũ, khắp khiêng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi lều, đã thấy Nhuận Ngọc mặc bộ áo giáp đỏ ngồi trên lưng ngựa. Bên cạnh hắn lại có thêm một cô gái, cô gái kia mặc một bộ y phục màu xanh nước biển, vóc người cao gầy mảnh mai, làn da trắng nõn, rất có khí chất. Cô ta cưỡi một con ngựa màu đen, ở bên cạnh Nhuận Ngọc.

Đồng Dao nhìn cô gái này, còn Nhuận Ngọc thì nhìn Đồng Dao. Đồng Dao hoàn hồn, tiếp xúc với ánh mắt của Nhuận Ngọc qua lớp mạng che mặt, trong lòng kinh ngạc.

Nhuận Ngọc nhìn cơ thể Đồng Dao từ trên xuống dưới. Bỏ đi bộ đồ dân thường, bộ y phục màu tím kia phác thảo nên thân hình cô giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không sót mẻ.

Ánh mắt Nhuận Ngọc vô cùng sắc bén khiến Đồng Dao cảm thấy bầu không khí xung quanh hơi loãng, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Nhìn một lúc, Nhuận Ngọc đột nhiên nói: “Bây giờ đi sẵn, mười hai kỵ binh dùng thử mũi tên mới, người cũng đi cùng.” Nói xong liền điều khiển con ngựa màu mận đỏ đi trước dẫn đường. Cô gái kia liếc nhìn Đồng Dao một cái, liền bám gót theo sau.

Đồng Dao nhìn cô gái bên cạnh hẳn, cô ta là ai? Là vợ hắn à?

Đột nhiên Đồng Dao lắc đầu mỉm cười, thời đại này ngay cả họ hàng gần cũng có thể kết hôn, huống chi là lấy nhiều vợ, và lại Nhuận Ngọc là hoàng tử...

Diễn à, cô đang nghĩ cái gì vậy, Nhuận Ngọc có mấy vợ liên quan gì đến cô?

Lúc này, một cung thủ dắt tới cho cô một con ngựa, Đồng Dao lập tức đấm chiêu.

Người cung thủ ở bên cạnh nhìn ra sự lúng túng của cô, thế là hắn đưa tay nhắc cô lên. Đồng Dao không giỏi cưỡi ngựa, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì.

Cuối cùng Đồng Dao cũng hiểu kỵ binh chân chính, cung thủ đứng mãnh là như thế nào. Mười hai kỵ binh, ở trong cuộc săn bắn, bất kể là rắn độc hay thú dữ, chỉ cần Nhuận Ngọc ra lệnh một tiếng, mười hai mũi tên bắn ra, nhất định toàn bộ đều trúng mục tiêu là đầu của con mồi, điều không thể nghi ngờ gì là con mồi chắc chắn phải chết.

Trong lòng Đồng Dao thầm sợ hãi, lần trước may mắn là mười hai cung thủ không bắn về phía mình cùng một lúc, bằng không đoán chừng ngay cả được toàn thân cũng không thể.

“Lực sát thương của mũi tên này có lợi hại như lời người nói không?” Nhuận Ngọc nhìn gốc cây cỏ thụ mới bị bắn thủng.

Đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn xung quanh: “Đồng Dao... Người ở đâu?”

“Dân nữ ở đây, ở đây...” Về mặt Đồng Dao thống khổ lắc lắc dây cương muốn hướng qua phía Nhuận Ngọc, nhưng con ngựa hoàn toàn không đếm xỉa tới cô, tự nó đi về hướng bên cạnh, bây giờ còn cố tình cúi đầu ăn cỏ.

Nhuận Ngọc nhìn bộ dạng xấu hổ của Đồng Dao, đưa tay đặt lên miệng thổi một tiếng. Con ngựa kia lập tức hí vang, chạy về phía Nhuận Ngọc.

Đồng Dao mất thăng bằng, chân lại không dùng sức được, hét lên một tiếng, ngã từ trên lưng ngựa xuống. Mắt thấy đầu sắp cắm xuống đất, miệng chắc chắn sẽ gặm bùn, bỗng nhiên một cánh tay rắn chắc chèn qua eo ôm lấy cô, sau đó dùng sức nhắc lên. Đồng Dao xoay người một cái, ngồi vững vàng trên lưng ngựa.

Đồng Dao cúi đầu nhìn, thấy mình đang ngồi trước người Nhuận Ngọc, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng. Hai tay Nhuận Ngọc kéo dây cương, giống như đang ôm lấy cô. Mùi hoa quế thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể của Nhuận Ngọc, trong đầu Đồng Dao nhất thời trống rỗng.

Đột nhiên cô cảm giác được ở bên cạnh có một ánh mắt sắc bén phóng tới cô, Đồng Dao thoáng bừng tỉnh. Theo tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy cô gái bên cạnh Nhuận Ngọc lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Cô gái này đang ghen... Con gái chỉ có khi ghen mới có ánh mắt như thế.

“Đa tạ... Dân nữ sẽ quay lại ngựa của mình ngay.”

“Đừng cưỡi ngựa nữa, ngồi yên ở đây đi, đừng làm chậm trễ hành trình.” Nói xong Nhuận Ngọc điều khiển ngựa, dẫn đầu hành tìm kiếm mục tiêu săn bắn mới.

Đồng Dao chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

Đúng là một ngày gian nan mà...

Liên tục mấy ngày, đội cung tiễn không ngừng thực hành với mũi tên mới, càng dùng càng quen tay, mọi người đều công nhận khả năng cải thiện binh khí của Đồng Dao, cũng nói lòng cảnh giác đối với cô. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, căn bản không có khả năng trốn khỏi khu săn bắn.

Từ ngày đó về sau, Đồng Dao không thấy cô gái mặc váy xanh bên cạnh Nhuận Ngọc nữa, nhưng lại thường xuyên nhìn thấy một cô gái khác.

Tên của cô ấy là Nghê Sắc, da hơi ngăm, thân hình khoẻ khoắn, vô cùng xinh đẹp. Vừa nhìn đã thấy đang ở giai đoạn yêu đương nồng cháy với Nhuận Ngọc, khi nhìn thấy Nhuận Ngọc, trong mắt đều là mùa xuân. Cô ấy thường cưỡi ngựa vào khu săn bắn, quần quít lấy Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc lúc nào cũng cười, không trách mắng, chắc chắn là vô cùng yêu thương cô ấy.

Haizz... Diện mạo của Nhuận Ngọc vô cùng anh tuấn, bất luận là mỹ nhân tuyệt sắc cỡ nào mà đứng trước mặt hắn, cũng phải mất đi hào quang. Đồng Dao thở dài thườn thượt, xem ra Nghê Sắc không giống như sủng thiếp của Nhuận Ngọc, ngược lại Nhuận Ngọc giống một nam sủng hơn, vẻ đẹp này quả thực có khả năng hại nước hại dân mà...

Đồng Dao suy nghĩ, nhất định gần đây có bố trí chỗ ở cho sủng thiếp của Nhuận Ngọc đi theo. Có vài đêm, Nhuận Ngọc không về lầu ngủ, có lẽ phải đi sang bên kia... Đồng Dao thở dài, chợt lắc đầu thật mạnh, thở dài cái gì hử, việc đó đâu có liên quan gì đến cô!

Ở trên giường, Đồng Dao lăn qua lăn lại, vết thương trên đùi cơ bản đã liền, gương mặt cũng không còn nóng nữa, chạm tay vào thì cảm thấy hơi cứng cứng.

Con đường kế tiếp nên đi như thế nào... Còn có thể quay trở về không? Kể lại mọi chuyện cho giáo sư Lưu biết, tin rằng nhất định thầy sẽ tưởng cô bị điên!

Trần trọc, thật vất vả mới ngủ được, nhưng lại có cảm giác càng lúc càng ngọt ngat...

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Ý thức của Đồng Dao đã tan rã, đành phải nói theo tiếng nói ở trong mơ kia: “Ta biết rồi... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Ta muốn hủy diệt nước Hồng Ngọc...”

Cho ngươi mượn tay, hủy diệt nước Hồng Ngọc, toàn bộ linh hồn sẽ chết trong thống khổ...

“Ta muốn tất cả linh hồn phải chết trong thống khổ...”

Làm cho hận thù của ta tràn ngập linh hồn ngươi, làm cho lời nguyện của ta xuyên qua suy nghĩ của ngươi...

“Ta hận nước Hồng Ngọc, ta nguyện rửa nước Hồng Ngọc...”

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt hoàn toàn...

“Ta nhất định phải hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt tất cả...”

Đồng Dao lại nảy lên hệt như lò xo, vỗ ngực há miệng thật to để hít thở.

Không biết... Không biết vì sao, mỗi lần tỉnh lại từ trong mơ, lồng ngực cô sẽ tràn đầy sự căm phẫn sâu sắc. Cô muốn hủy diệt nước Hồng Ngọc, cô nhất định phải khiến mỗi người dân của nước Hồng Ngọc chết trong thống khổ... Cô muốn giết chết bọn họ!

Hiện tại thân thể này là của thất công chúa nước Hồng Ngọc, chỉ cần có thể trở về nước Hồng Ngọc, có lẽ cô sẽ có cơ hội.

Đồng Dao từ từ nheo mắt lại, trước mắt phải lập tức rời khỏi nước Chư Lương, nhưng mười hai kỵ binh đều là cao thủ, thêm một người khôn ngoan như Nhuận Ngọc, cô không có khả năng thoát được! Cô nhất định phải nghĩ ra cách để bọn họ tín nhiệm cô hơn nữa, mới có thể lơ là cảnh giác với cô...

Mấy ngày tiếp theo, mỗi sáng sớm Nhuận Ngọc sẽ dẫn theo cung thủ đi sâu vào trong rừng. Dần dần, Đồng Dao cảm thấy kỳ lạ, đây thoát nhìn không giống hoạt động săn bắn đơn thuần.

Mười hai kỵ binh vừa tiến vào rừng, liền giống như biến thành... thần chết! Tất cả bọn họ hạn chế phát ra tiếng động, chỉ hành động theo động tác tay của Nhuận Ngọc.

Chỉ cần Nhuận Ngọc vung tay lên, mười hai mũi tên lập tức bắn trúng mục tiêu.

Xem ra, bọn họ đến chỗ này, không phải để săn bắn, nhất định là để tàn sát. Khắp nơi đều là máu tươi, tiếng động vật kêu gào thảm thiết và xác chết lạnh lẽo. Nhưng đội cung tiễn không mang theo chiến lợi phẩm của mình, chỉ yên lặng xoay người tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Mỗi lần Nhuận Ngọc xuất phát đều mang cô đi, nhưng hoàn toàn không nói câu nào với cô. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, mấy lần Đồng Dao khó chịu muốn nôn, nhưng phải cố nhịn.

Nhuận Ngọc hạ thấp tầm mắt, ánh mắt lạnh thấu xương. Nhẹ nhàng khoát tay, mười hai mũi tên bay ra, sau đó lại là tiếng kêu gào của một loài động vật.

Trái tim Đồng Dao co rút.

Đây đã là con vật thứ ba mười bảy của buổi sáng hôm nay. Đó là một con sói xám, trên đầu cắm mười hai mũi tên, ngã vào giữa bụi cỏ.

Dạ dày Đồng Dao lại quặn lên một hồi...

Nhuận Ngọc kéo dây cương, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu mới.

Ngay lúc hắn xoay người, một bóng đen từ bên cạnh nhảy ra như tia chớp lao tới cổ hắn. May mà Nhuận Ngọc phản ứng nhanh, quay phắt người lại, giương cung bắn một mũi tên.

“Phích” một tiếng, bóng đen rớt xuống đất, là một con sói cái màu xám bạc.

Đồng Dao túm chặt cổ áo.

Chó sói là động vật trung thành với chế độ một vợ một chồng, chắc hẳn lúc này Nhuận Ngọc đã bắn chết chồng nó. Nó hận tới phát điên, mới có thể bắt thành linh lao tới mạo hiểm tấn công.

Mũi tên của Nhuận Ngọc xuyên qua bụng con sói cái, máu chảy ra, nhưng không chết ngay. Ngực nó phập phồng lên xuống, nhe nanh ra.

Nhuận Ngọc nhắm vào mắt nó, nhưng lại bắn trúng bụng nó. Hẳn có vẻ không hài lòng, vẻ mặt giận dữ, lại giương cung nhắm vào đầu con sói cái.

Đôi mắt nâu của con sói cái nhìn thẳng đến xác con sói đực, tình cảm nguyên thủy mãnh liệt này khiến Đồng Dao không thể chịu đựng được.

“Thủ lĩnh...”

Tâm trạng của Nhuận Ngọc vốn không tốt, sự yên tĩnh đột nhiên bị Đồng Dao phá vỡ, hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm Đồng Dao, trong mắt hiện lên vài phần hung ác, khiến toàn thân Đồng Dao lạnh run.

“Dân nữ muốn nói, vừa rồi không phải do tài bắn cung của thủ lĩnh không tốt, chỉ là cung tên này vẫn còn thiếu một thứ.” Đồng Dao thận trọng nhìn hắn, từng lời nói ra vô cùng cẩn trọng.

Nhuận Ngọc nheo mắt, chậm rãi hạ cung xuống.

Đồng Dao không dám ngừng lại: “Xuất hiện chuyện như vừa rồi, là do hướng bắn của thủ lĩnh bị lệch. Chỉ cần ở giữa thân cung, trang bị thêm một dụng cụ ngắm bắn là có thể giảm bớt sai sót.”

“Nói tiếp đi.”

“Hiện tại cách ngắm của người, trên cơ bản là dựa vào kinh nghiệm từ trước tới nay và cảm giác chần chẫn, khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng của yếu tố bên ngoài sinh ra sai sót. Nếu có dụng cụ ngắm ở trên cung, dùng dụng cụ ngắm này nhắm ngay mục tiêu sau đó bắn tên, xác suất sai sót sẽ được giảm tới mức thấp nhất.”

Nhuận Ngọc mím chặt môi, như đang cân nhắc cái gì đó.

Đồng Dao ngay cả thở cũng không dám thở mạnh...

“Quay về doanh trại.”

Nhuận Ngọc nói một câu đơn giản, chậm rãi xoay người.

Đồng Dao đè ngực, thở phào nhẹ nhõm. Đào mắt nhìn con sói cái, than ôi... Còn chút hơi thở cuối cùng, nhưng vẫn không cứu được.

Đồng Dao lắc đầu đành chịu, đi ngang qua bọn chúng. Cho dù là dã thú, còn làm được như vậy với đối phương, còn hơn con người, tốt hơn rất nhiều. Nhuận Ngọc ở phía trước đột nhiên dừng ngựa, chậm rãi quay đầu lại, rút ra một mũi tên, lại nhắm vào đầu con sói cái kia...

“Thủ lĩnh!” Đồng Dao hoảng hốt.

Nhuận Ngọc chậm rãi kéo cung.

“Thủ lĩnh, nó sắp chết rồi... Cần gì phải...”

Nhuận Ngọc liếc Đồng Dao một cái, sắc mặt cô tái nhợt.

Một tên phóng ra, cắm thẳng vào mắt con sói cái. Đồng Dao cắn môi nhắm chặt hai mắt, trong miệng nếm phải mùi máu tươi nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trở lại doanh trại, Đồng Dao lập tức bắt tay vào vẽ dụng cụ ngắm cho cung tên. Cô cầm que trúc vẽ phác thảo trên miếng đất sét, mỗi một đường nét đều là run rẩy.

Lòng Đồng Dao không yên, đầu ngón tay run run gần như không thể vẽ được.

Nhớ lại một màn khi nãy, không biết vì sao Đồng Dao liền cảm thấy hoảng loạn.

Lần đó cung nữ bị giết, bản thân chạy trốn khỏi Nhuận Ngọc nhưng cô cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Chuyện này giống như đã được lên kế hoạch từ trước.

Nếu suy đoán này được thành lập, vậy chứng minh có người cố ý để cho cô trốn thoát, sau đó sẽ đuổi giết trên đường. Mà người có khả năng làm được như vậy chỉ có thể là Nhuận Ngọc!

Trên đường bỏ trốn, người thôn phụ kia vô tình làm kẻ chết thay cho cô, mà mũi tên đưa người đó vào chỗ chết giống hệt như mũi tên bắn vào chân cô. Sau đó, xác người đó rơi xuống sông, có thể kẻ truy sát tưởng rằng cô đã chết. Nhưng hiện tại cô đang ở trong tay Nhuận Ngọc, nếu bị hắn phát hiện ra thân phận, ngay cả đường sống cũng không có.

Nghĩ như vậy, Đồng Dao lại hoảng sợ.

Đồng Dao không kiềm được lấy tay sờ mặt mình.

Lần trước ở bờ sông có nhìn bóng mình, độc tính của dương địa hoàng đã bắt đầu từ từ giảm đi, khuôn mặt cũng sẽ không sưng lên như vậy nữa...

Bản phác thảo dụng cụ ngắm khá ngượng ngạo, cô chán nản vứt que trúc sang một bên.

Đầu que trúc rất sắc bén, cứa vào ngón tay Đồng Dao, dòng máu đỏ sẫm nhỏ giọt xuống miếng đất sét, ngấm vào trong. Cô cứ thế mà nhìn, trong lòng sợ hãi.

Đột nhiên, có người nắm lấy cổ tay Đồng Dao, cô sợ đến mức suýt nữa kêu lên. Ngẩng đầu chạm trán với khuôn mặt Nhuận Ngọc, không biết vì sao Đồng Dao lại sợ hãi.

“Bàn tay ngọc ngà trắng trẻo, làn da nõn nà, rất mịn màng!” Nhuận Ngọc nheo mắt lại, chậm rãi kéo tay cô về phía hắn. Đôi mắt đen tinh tế, sâu không thấy đáy.

Lòng cô bồn chồn như trống đập liên hồi, trong đầu nổ vang một tiếng.

Nhuận Ngọc dừng ở ngón tay cô, máu không ngừng chảy ra: “Người là con gái thợ rèn binh khí, nhưng tay người lại nhỏ nhắn trắng nõn, không giống đã từng làm việc.” Nhuận Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt rõ ràng là đang nghi ngờ.

Đồng Dao rút mạnh tay về: “Từ nhỏ tiểu nữ đã nhiều bệnh ốm yếu, may mắn được phụ thân yêu thương, chưa từng bắt tiểu nữ làm gì.”

Cả người Đồng Dao đỏ mề hời lạnh, không dám ngẩng đầu nhìn Nhuận Ngọc.

Ánh mắt Nhuận Ngọc vẫn như cũ khiến cho da đầu cô tê dại.

“Tiểu nữ đang vẽ dụng cụ ngắm lắp trên cung tên, định giải thích với thủ lĩnh nguyên lý của dụng cụ này.” Nhuận Ngọc không nói lời nào, bầu không khí gượng gạo khiến Đồng Dao ngạt thở. Cô cố gắng xoay người cảm lấy bàn đất sét muốn nói sang chuyện khác.

“Ngắm chia làm ngắm bằng trực giác và ngắm bằng dụng cụ ngắm. Khi dùng trực giác để ngắm, cung thủ mở to hai mắt, mắt nhìn kỹ mục tiêu. Khi sử dụng dụng cụ ngắm, chỉ phải nhắm đúng mục tiêu sau đó bắn tên, cái này gọi là đầu ngắm...”

Chưa dứt lời, tay Nhuận Ngọc đã nắm lấy thất lưng Đồng Dao, kéo cô lại. Mùi hương hoa quế nồng đậm bao trùm bầu không khí xung quanh. Nhuận Ngọc lại đưa tay muốn vén khăn che mặt của cô lên.

Đồng Dao cực kỳ sợ hãi, lập tức quỳ xuống: “Dân nữ tướng mạo xấu xí, thủ lĩnh đã từng thấy rồi, xin thủ lĩnh thứ tội!”

“Đứng lên.”

“Xin thủ lĩnh thứ tội!”

Đồng Dao cúi đầu hết mức, nhìn mũi chân của Nhuận Ngọc. Mỗi một giây gian nan giống như dầu chiên trên lửa, một lúc sau, rốt cuộc Nhuận Ngọc cũng đi ra khỏi lều...

Vừa thấy Nhuận Ngọc đi khỏi, Đồng Dao lập tức ngã xuống đất giống như bị tụt huyết áp, cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt ngất xỉu.

Ngày hôm sau, dường như Nhuận Ngọc cũng không để chuyện này ở trong lòng, cũng không trở lại tìm cô. Sùng thiếp tên Nghê Sắc kia lại xuất hiện ở doanh trại, mỗi tối đều ở lại qua đêm trong lều của Nhuận Ngọc.

Đồng Dao không dám nhìn, cũng không muốn nhìn. Từ trong lều của Nhuận Ngọc thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười của Nghê Sắc, Đồng Dao chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng.

Cả ngày cô giấu đầu trong mạng che mặt, lẫn mình trong đội cung tiễn.

Dụng cụ ngắm đã làm xong, Nhuận Ngọc giương cung thử, lộ ra vẻ vô cùng vui sướng. Lập tức ra lệnh toàn bộ đội cung tiễn sắp xếp cho xong.

Vẫn giống như mọi hôm, mỗi sáng sớm Nhuận Ngọc cùng đội cung tiễn đi sâu vào trong rừng. Đồng Dao cũng đi theo. Điểm khác biệt duy nhất là hôm nay có người ngồi trước mặt Nhuận Ngọc— Nghê Sắc.

Trong khu rừng yên tĩnh, ngay cả tiếng chim hót hầu như cũng không có. Nghĩ cũng đúng, đi săn theo kiểu giết hàng loạt trong mấy ngày, động vật ở quanh đây đã sớm bị giết hết. Cho dù còn sót lại, cũng rất cảnh giác, trông thấy đám người này từ xa, tất cả đều trốn hết.

Khuôn mặt Nhuận Ngọc lạnh lẽo lập tức xuống ngựa, buông dây cương, tự mình đi vào trong rừng sâu.

Con ngựa Nhuận Ngọc cưới tên là “Toại Phong”, cao lớn hơn những con ngựa khác. Nghê Sắc không dám tự mình nhảy xuống, lại càng không dám gọi Nhuận Ngọc đỡ xuống, đành ngồi lại trên ngựa, vẻ mặt có chút lo lắng.

Mười hai kỵ binh cũng lập tức xuống ngựa, đi theo hần, Đồng Dao cũng vội vàng chuẩn bị bước xuống ngựa theo.

Đột nhiên Nhuận Ngọc quay đầu lại hét một tiếng lớn: “Bắn!”

Đồng Dao chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì đây, chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh, vô số mũi tên bay xẹt qua trước mặt. Sau đó là tiếng ngựa hí vang. . .

Con Toại Phong của Nhuận Ngọc gãy giữa vài cái, rồi ngã xuống vũng máu. Nghê Sắc hét lên ngã khỏi lưng ngựa, té xuống đất. Cô ấy nhìn con Toại Phong đang nằm đó, sợ tới mức không nói nên lời.

Đồng Dao mở to mắt nhìn, không thể tin được. Con ngựa này là con ngựa Nhuận Ngọc yêu quý nhất, ngay cả tắm rửa cũng tự mình làm mà không nhờ người khác, nhưng hiện tại. . .

Đồng Dao ngoảnh đầu lại nhìn về phía Nhuận Ngọc, hần lại có thể hạ lệnh giết nó. . .

“Ba người không bắn, bước ra khỏi hàng!”

Ba cung thủ bước lên trước một bước.

Nhuận Ngọc rút thanh đoản kiếm tùy thân ra, lia một nhát, ngay cả thời gian suy nghĩ và nói chuyện cũng không có, trong chớp mắt, ba người đã ngã xuống đất.

“Quân đội không cần những binh lính không phục tùng mệnh lệnh.” Nhuận Ngọc chậm rãi tra thanh đoản kiếm đầy máu vào vỏ, “Quay về doanh trại.”

Đồng Dao chưa bao giờ thấy Nhuận Ngọc đáng sợ như vậy. . .

Cảm giác sợ hãi của cô đối với Nhuận Ngọc ngày càng tăng lên, tránh được nên tránh. Không tránh được, cũng luôn luôn cúi đầu, tuyệt đối không nhìn vào hần.

Cũng may mà mấy ngày nay Nhuận Ngọc quán lấy Nghê Sắc như hình với bóng, xem chừng cũng không còn tâm tư để quản cô.

Âm thầm cân nhắc làm sao tìm được thời cơ thích hợp bỏ trốn, đêm nào Đồng Dao cũng nằm mơ, trong mơ luôn luôn là khuôn mặt đáng sợ của người phụ nữ đeo mặt nạ kia, mỗi ngày oán hận càng mãnh liệt, thúc giục cô đi huỷ diệt nước Hồng Ngọc.

Hiện tại cô không biết gì về nước Hồng Ngọc cả, cô cũng không dám hỏi thăm người khác, sợ có người sẽ nghi ngờ thân phận của mình. Nhưng cô một lòng mong muốn: Trốn. . . Nhất định phải trốn. . .

Đội cung tiễn chỉ còn lại chín người.

Có một đêm, Nghê Sắc không xuất hiện ở doanh trại. Chín người còn lại, thì có bảy người vào lều của Nhuận Ngọc, hình như đang bàn bạc chuyện gì đó. Hai cung thủ khác đeo kiếm canh gác ở bên ngoài.

Đồng Dao cúi đầu đi ra khỏi lều.

“Đi đâu?”

Mới đi được hai bước, lập tức đã bị gọi lại.

Đồng Dao chỉ vào nơi cách doanh trại không xa: “Đi rửa mặt.”

Hai người kia không hỏi thêm nữa, Đồng Dao lặng lẽ rời đi.

Bình khí cô chế tạo rất có ích với đội cung tiễn, mỗi lần Nhuận Ngọc ra ngoài đi săn luôn dẫn theo cô. Thời gian dài mọi người cũng dần dần chấp nhận

sự tồn tại của Đồng Dao, không còn tư tưởng đề phòng với cô.

Đồng Dao bước chậm về hướng bờ sông.

Đây là một con sông nhỏ tĩnh mịch, nước sông không sâu lắm, ven bờ sông đều là cây lau sậy, hoa sen đầy mặt sông tỏa ra hương thơm mát dưới ánh trăng.

Đồng Dao cõng giày ngồi ở bờ sông, nhìn lên bầu trời đêm cùng ánh sáng nhàn nhạt của trăng. Tối nào cô cũng rửa mặt ở đây, chỉ có lúc này, cô mới có thể hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Thân phận hiện tại của cô là thợ rèn binh khí, không phải người phụ nữ bình thường hay quân kỹ 1, binh sĩ cũng phải kiêng dè, cho nên khi Đồng Dao rửa mặt ở đây cũng không có ai đến quấy rầy.

Cô nhìn sang bờ bên kia, chỉ cần có thể vượt qua đó là có cơ hội bỏ trốn.

Nhưng, còn có đội cung thủ của Nhuận Ngọc ở cách đó không xa. Nếu cô trốn ở sau bụi lau sậy, khoảng cách gần thì có thể che được người cô, nhưng chỉ cần bơi một đoạn về phía trước, lập tức hành tung sẽ bị bại lộ. Đến lúc đó đoán chừng sẽ biến thành tổ ong vò vẽ ngay lập tức...

Đồng Dao tháo mũ che mặt xuống, cảm thấy trước mắt rõ ràng hơn. Cô xoa mái tóc đen, cõng bỏ đai lưng, chậm rãi cõng y phục. Dưới ánh trăng yên tĩnh dễ lộ cơ thể của mình, từng bước đi vào giữa sông. Nhìn thấy bóng mình dưới nước, Đồng Dao khẽ thở dài.

Độc tính của dương địa hoàng đã hoàn toàn biến mất, cô lấy lại khuôn mặt trắng nõn như lúc đầu. Đồng Dao cau mày, đây hoàn toàn là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Có sương mù bốc lên trên mặt sông, nước sông lấp lánh vô số chấm sáng, hương hoa sen lan tỏa, ánh trăng mờ nhạt đẹp đến nỗi khiến người ta mê mẩn. Đồng Dao vẫy dòng nước trong veo, hiếm khi tâm trạng vui vẻ như vậy...

Đột nhiên, Đồng Dao cảm thấy lạnh dọc sống lưng, tóc gáy toàn thân đều dựng đứng.

“Là ai?”

“Là ta.”

Sau lưng truyền đến tiếng nói của Nhuận Ngọc.

Trời ạ, sao hắn lại ở chỗ này, không phải hắn đang thương nghị ở trong lều với binh sĩ sao! Hiện tại cô không mặc gì cả, hơn nữa so với việc không mặc đồ chính là, lúc này không có mạng che mặt, độc tính của dương địa hoàng cũng đã hết, một khi bị nhận ra, phải chết là điều không thể nghi ngờ!

“Tiểu nữ đang tắm, xin thủ lĩnh quay về.”

Đồng Dao cắn chặt môi, không dám quay đầu lại.

Bỗng nhiên mặt nước bị khuấy động, Nhuận Ngọc không những không đi, lại bước xuống sông, một đôi tay mảnh mẽ ôm lấy cơ thể cô từ phía sau.

Hai tay của cô bị Nhuận Ngọc nắm chặt, cơ thể hoàn toàn không nhúc nhích được.

Đồng Dao không dám la lên, cơ thể co quắp, kiên quyết đưa lưng về phía hắn.

Dòng nước trong veo ôm lấy vòng eo mảnh khảnh cùng dung mạo xinh đẹp của cô. Theo chuyển động của dòng nước, lộ ra đôi chân thon dài trắng như ngọc.

Gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh trăng lại trắng bệch không còn chút máu.

Nhuận Ngọc mặc chiếc áo choàng màu trắng, giờ đã ướt hết. Ở trong nước sông lạnh lẽo, da hắn lại nóng hầm hập.

Giờ phút này, Đồng Dao cảm nhận sâu sắc nam nữ khác biệt rốt cuộc là có nghĩa gì. Đồng Dao biết thời kỳ này vẫn còn thuộc giai đoạn chế độ nô lệ, thân phận của người phụ nữ cũng giống như gia súc, một chút địa vị cũng không có. Mà Nhuận Ngọc bây giờ...

“Xin người buông ra!” Đồng Dao sợ hãi.

“Người không thể cự tuyệt, chỉ cần ta muốn.”

“Thủ lĩnh, xin người hãy tỉnh táo lại. Tiểu nữ không phải là thể thiếp của người, xin người buông ra!”

“Cả vùng đất này đều là của nước Chư Lương ta, huống hồ chỉ là một nữ nhân.” Nhuận Ngọc ghé mặt sát lại, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của Đồng Dao.

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt, tránh đầu đi chỗ khác: “Cách đây không xa hắn là còn có người thân thể thiếp của người đang chờ người, xin người buông ra, buông ra!” Đồng Dao bắt đầu ra sức giãy dụa.

Nhuận Ngọc im lặng.

“Dung mạo dân nữ xấu xí, thật sự không xứng với thủ lĩnh.”

Nhuận Ngọc vẫn ôm chặt lấy cơ thể cô từ phía sau: “Ngươi là một người con gái thông minh. Người đẹp như nước, thân như ngọc, da trắng nõn nà, nội tâm sâu sắc. Với cơ thể đẹp thế này, ta không cần nhìn mặt của ngươi.”

“Nhưng ta không muốn...”

Đồng Dao siết chặt tay thành nắm đấm: “Buông ra, xin ngươi buông ra.”

Rõ ràng là người đàn ông ở sau lưng cứng người lại, cơ thể nóng rực bắt đầu từ từ lạnh lẽo.

“Ngươi quả thực không phải người con gái bình thường. Nhưng ngươi biết không, ta có thể sẽ giết ngươi, hoặc phế ngươi thành quân kỹ, cho đội cung tiễn tiêu khiển.”

Đồng Dao nghe xong, trong lòng sợ hãi, toàn thân bắt đầu run lên. Biết rõ mạng sống mới là thứ quý giá nhất, nhưng nếu như hiện tại thân phận bị bại lộ, chắc chắn sẽ phải chết!

Lâu sau, vẫn nhẹ nhàng nói: “Tướng mạo tiểu nữ xấu xí, sợ làm thủ lĩnh kinh hãi. Xin thủ lĩnh buông ra...”

Vòng tay bao quanh người cô lạnh lùng rồi đi, sau lưng truyền đến tiếng bọt nước rất nhẹ.

Nhuận Ngọc đi rồi...

Hai tay Đồng Dao ôm ngực, run rẩy đứng giữa sông, càng lúc càng cảm thấy lạnh...

Chú thích:

(1) Quân kỹ: Kỹ nữ phục vụ trong quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đêm đó qua đi, ngày qua ngày Đồng Dao càng thêm lo sợ.

Rõ ràng ngày đó từ chối hấn, Nhuận Ngọc lại không tức giận. Tuy rằng không giết cô ngay tại chỗ, nhưng dựa theo tính cách sớm nắng chiều mưa của hấn, nói không chừng ngày nào đó mất hứng liền cho cô một tên cũng nên. Cho dù không giết cô, cũng rất có thể biến cô thành quân kỹ như hấn nói, như vậy thì khác nào sống không bằng chết.

Đồng Dao vẫn âm thầm quan sát Nhuận Ngọc. Rốt cuộc hấn chưa từng đề cập lại chuyện này, ngày ngày đều dẫn theo Nghê Sắc ra ra vào vào, cũng không nói không hỏi gì tới Đồng Dao.

Trong lòng Đồng Dao cũng có chút buồn bực, hành vi của Nhuận Ngọc không logic lắm. Nhưng cũng có thể là bản thân cô nghĩ nhiều quá, thiếu gì phụ nữ bên cạnh người đàn ông khôi ngô như hấn, huống chi hấn còn là hoàng tử. Về phương diện tình cảm với phụ nữ, có lẽ qua một đêm là quên luôn...

Như mọi buổi sáng Nhuận Ngọc dẫn theo chín cung thủ và Đồng Dao đi vào trong rừng, Nghê Sắc và hấn cười chung một con ngựa, nhìn qua hai người rất ngọt ngào.

Từ đằng xa, Đồng Dao nhìn về phía họ, hình như Nghê Sắc đang nói gì đó, Nhuận Ngọc mỉm cười lắng nghe. Ánh nắng nhẹ chiếu xuống, nụ cười của hấn, ánh mắt dịu dàng của hấn thật mê người. Bỗng nhiên không hiểu sao trong lòng Đồng Dao cảm thấy có chút nhói đau, vội vàng cúi đầu, không suy nghĩ nữa.

“Nhị hoàng tử...”

“Ở chỗ này, gọi ta là thủ lĩnh.”

Nhuận Ngọc hôn nhẹ vào đôi môi đỏ mọng của Nghê Sắc. Nghê Sắc mỉm cười kiêu diễm, ánh mắt tràn ngập yêu thương vô hạn nhìn về phía Nhuận

Ngọc.

“Thủ lĩnh, ra ngoài đã lâu, thiếp hơi mệt.” Nghê Sắc khẽ rúc vào trong ngực Nhuận Ngọc làm nũng, như một con mèo nhu thuận.

“Vậy thì sớm quay về doanh trại.”

Hắn khẽ ôm lấy Nghê Sắc quay đầu ngựa, đi sát bên cạnh Đồng Dao...

Không liếc nhìn cô lấy một cái...

Nhìn thấy bóng dáng bọn họ đã đi xa, giống như đôi tình nhân thần tiên.

Trong lòng Đồng Dao có một cảm giác không giải thích được...

Đây là lần về sớm duy nhất, chỉ vì một câu nói của Nghê Sắc, cô ấy mệt. Đồng Dao cười khẽ, xem ra tình cảm của Nhuận Ngọc đối với cô ấy nhất định không tầm thường.

Nghê Sắc xoay người ôm lấy thắt lưng Nhuận Ngọc, hai má như trái táo dính vào ngực hắn: “Bộ giáp này thật đáng ghét, vừa dày lại cứng, thủ lĩnh không mặc được không?”

“Áo giáp có thể ngăn những xâm hại từ bên ngoài.”

“À? Vậy Nghê Sắc cũng muốn!”

“Nàng sao?” Nhuận Ngọc khẽ cười ôm chặt cô ấy, “Nàng có ta là đủ rồi.”

Về mặt Nghê Sắc hạnh phúc, vô cùng kiêu diễm.

Cuộc nói chuyện của họ với Đồng Dao mà nói rất chói tai, cô cách khá xa, cúi đầu, tựa như chưa từng nghe thấy gì hết...

“Đồng Dao.” Đột nhiên nghe thấy Nhuận Ngọc gọi cô.

Cô không tình nguyện đi tới.

“Nghê Sắc không thích chiến giáp của ta, có thể sửa không?”

Nhuận Ngọc nhìn Nghê Sắc, vẻ mặt vô cùng ôn hòa.

Đột nhiên Đồng Dao cảm thấy có chút buồn cười lại có chút châm biếm. Không thể tưởng được một Nhuận Ngọc luôn luôn cẩn thận chặt chẽ bỗng nhiên vâng lời một cô gái. Mà cô lại vì cử chỉ nhỏ nhặt này cảm thấy khó chịu... Thật buồn cười, vốn dĩ mọi chuyện chẳng có liên quan gì đến cô. Không hiểu tại sao lại bị kéo vào cái thế giới này, không hiểu tại sao mạng sống của mình cũng khó giữ, hà cớ gì phải làm khó bản thân chứ?

Tới bây giờ, vẫn luôn suy nghĩ phải làm sao mới có thể chạy thoát, làm thế nào trở về. Còn có nước Hồng Ngọc... Cô nhất định phải tới nước Hồng Ngọc...

Đồng Dao hít một hơi thật sâu: “Chiến giáp cũng có thể sửa.”

“Hả, thật sao?”

Hai mắt Nghê Sắc toả sáng lấp lánh.

“Đúng! Hiện tại, bộ giáp nặng

nặng nề của thủ lĩnh chỉ dùng ở phương diện phòng ngự. Nhưng đối với chuyện giáp mặt tấn công mà nói, nó rất cồng kềnh và không đủ linh hoạt, dễ thủ, nhưng khó công. Mà thủ lĩnh chủ yếu dùng cung, đối với một cung thủ mà nói, thuộc đội tấn công tầm xa ở trong đội quân chiến đấu. Cung thủ rất ít khi phải trực diện gần địch, cho nên bộ giáp nặng nề như vậy, lãng phí vô ích sức lực của các tướng sĩ, không thích hợp để dùng.”

“Về phương diện chiến tranh, ta cũng không hiểu lắm.” Nghê Sắc bĩu môi không kiên nhẫn.

“Có người nghe hiểu là được.”

Nhuận Ngọc nheo mắt, nhìn rất ung dung bình thản.

Nghê Sắc nghe xong không mấy vui vẻ, giọng nói có chút gượng gạo: “Người nói rõ ra đi.”

“Vâng.” Đồng Dao gật đầu, “Có thể cải thiện thêm nón sắt đang vốn có. Không dùng áo giáp nặng nề nữa, mà sửa thành đồ bảo hộ. Đồ bảo hộ chủ yếu gồm có: bảo hộ ngón tay, bao cổ tay, bảo hộ ngực. Tác dụng của bảo hộ ngón tay ở chỗ phòng ngừa sau khi xuất tiễn, dây cung bật vào tay, tránh cho gánh nặng quá tải tạo thành vết thương ở ngón tay, đồng thời cũng có lợi cho dây cung bắn ra linh hoạt hơn. Bao cổ tay với bộ bao bằng chất liệu gỗ có

thể nói lỏng tùy ý trên cổ tay trái phải, cùng lúc tăng cường được sức chống đỡ cho tay trái, mặt khác có hiệu quả phòng ngừa dây cung bắn ra bật vào cổ tay. Bảo hộ ngực mang bên ngực trái, để phòng dây cung bật vào cơ thể, cũng có hiệu quả trong việc bảo vệ trái tim cho thủ lĩnh.”

Rõ ràng là Nghê Sắc không hiểu.

Nhuận Ngọc hí mắt, nhìn thẳng vào Đồng Dao: “Điều này là do ai dạy ngươi?”

“Không ai dạy tiểu nữ.” Đồng Dao dừng một chút, “Cung thủ không thích hợp chiến đấu trực diện, nên chỉ cần bảo vệ những vị trí quan trọng trên cơ thể, cho dù bị thương, cũng có thể nhanh chóng rút lui. Bộ giáp nặng như vậy có thể đổi thành đồ bảo hộ, nhất định có thể tăng sự linh hoạt trong cử động của cung thủ.”

Đồng Dao luôn luôn cúi đầu, còn Nhuận Ngọc vẫn nhìn cô, ánh mắt cũng không dời, giống như muốn nhìn thấu Đồng Dao...

“Thủ lĩnh!” Nghê Sắc đã phát giác ra bầu không khí quái dị, trong lòng rất khó chịu.

Nhuận Ngọc lấy lại tinh thần, kéo dây cung mà trên mặt không chút biểu cảm, hai người rời đi...

Ban đêm, Đồng Dao ngồi một mình trên giường, tâm trạng lại chìm xuống mức thấp nhất.

Cô ôm chặt đầu gối, nhìn ngón chân mình, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Chẳng biết tại sao lại cảm thấy bản thân thật buồn cười...

Rốt cuộc là muốn cái gì? Nhuận Ngọc sao?

Ha ha, ngày nào đó bị Nhuận Ngọc phát hiện ra thân phận của mình, chắc chắn có mười mạng cũng chết không đủ. Hiện tại không thể nghĩ ngợi chính là sự mong chờ và hy vọng này của mình là loại ham muốn nguy hiểm nhất, đúng là điên rồi...

Đồng Dao tức giận nằm xuống, kiên quyết buộc mình đi ngủ, không ngừng nói với bản thân, mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Vừa mới buồn ngủ, đột nhiên nghe được có người gọi: “Thủ lĩnh gọi ngươi tới.”

Đồng Dao sợ hãi, vội vàng lên tiếng, nhảy khỏi giường.

Đêm hôm khuya khoát, hẳn gọi cô làm cái gì? Hôm nay hẳn là Nghê Sắc đang ở trong lều của hắn mới phải... Trên đường cô cứ lo lắng kéo căng mạng che mặt, trong lòng càng lúc càng sốt ruột.

Đồng Dao bước vào lều Nhuận Ngọc, chỉ thấy một khoảng ẩm ướt ở giữa lều, ánh lửa từ bếp lò hắt lên màn vải thành màu đỏ. Khi đi ngủ, Nhuận Ngọc mặc một chiếc áo choàng màu kem, thất lung bụng thông xuống, cơ ngực trơn bóng cùng với hai chân trần trụi gần như phơi bày hết ra ngoài, cảnh tượng thật mờ ám. Hắn nghiêng người tựa vào tấm da hổ trên giường, mái tóc đen khoát trên vai, giữa ánh mắt hơi hột hiện lên chút mê hoặc.

Đồng Dao bị cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt mê hoặc đến nỗi đầu óc trống rỗng...

Sức quyến rũ của Nhuận Ngọc có khả năng hút hồn phách người khác.

Đồng Dao dùng sức cầu mình một cái, cảm giác đau nhức khiến cô lập tức tỉnh táo lại. Nếu không thì, đoán chừng Nhuận Ngọc chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, cô sẽ không khống chế được chính mình, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh hắn.

“Thủ lĩnh, đã muộn thế này, có chuyện gì sao?”

Đồng Dao cố gắng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Theo như lời ngươi nói lúc sáng về đồ bảo hộ, ta muốn ngươi làm cho ta một bộ.”

“Được, tiểu nữ lập tức trở về vẽ phác thảo.” Đồng Dao vội vàng chuẩn bị lui ra ngoài. Trong này đều là mùi của Nhuận Ngọc, Đồng Dao không có cách nào chịu đựng thêm nữa.

“Đợi đã...”

Cả người Đồng Dao căng thẳng, dừng bước.

“Nếu làm theo yêu cầu của ta, vậy trước tiên ngươi phải đo người ta chứ.”

“Việc này...”

“Không đo? Làm theo yêu cầu thế nào? Qua đây!”

Đồng Dao khẽ nhú mày, nhưng không thể phản bác. đành cầm lấy cuộn dây da trên bàn, không tình nguyện đi qua đó. Càng tới gần Nhuận Ngọc,

Đồng Dao lại càng cảm thấy bước chân trở nên nặng nề không chịu nổi. Bầu không khí xung quanh Nhuận Ngọc giống như loãng đi, Đồng Dao bắt đầu cảm thấy hô hấp mình càng lúc càng khó khăn...

Đi tới bên giường, thấy Nhuận Ngọc không đứng dậy, chỉ là nửa ngồi nhìn Đồng Dao. Đồng Dao do dự cả buổi, buộc lòng phải cúi người xuống, dùng dây đo ngực hắn. Quay đầu đi chỗ khác, cố gắng không nhìn hắn, vòm ngực Nhuận Ngọc rộng lớn, hai tay Đồng Dao vây quanh dường như cũng không thể đủ, bỗng nhiên phát hiện cả người mình đã dán vào trước ngực hắn. Mà một tay của Nhuận Ngọc cũng khoát lên lưng cô một cách tự nhiên.

Cô vội vàng lui về sau vài bước, còn chưa đứng vững, chỉ thấy Nghê Sắc đột nhiên từ bên ngoài lều chạy vào.

Nghê Sắc nắm tay thành quyền, ánh mắt không nén được tức giận.

“Nữ nô!” Sau khi Nghê Sắc giận dữ mắng cô, liền giơ tay tát cô một cái. Đồng Dao té xuống đất, mạng che mặt bay mất, mái tóc mềm mại bung ra, che đi gương mặt cô.

“Dân nữ cáo lui.”

Đồng Dao không dám ngẩng đầu, lấy tay che mặt, nhanh chóng xông ra khỏi lều của Nhuận Ngọc.

Đồng Dao gần như chạy trốn về lều của mình. Trên mặt không sao, chỉ hơi sưng một chút, Nghê Sắc cũng chỉ khoa trương thể thôi, chắc đau chừng mấy tiếng thì sẽ không sao nữa. Nhưng cái tát của cô ấy ta làm roi mủ của cô, làm hại cô thiếu chút nữa bị lộ mặt với Nhuận Ngọc, hiện tại nhớ lại vẫn còn thấy sợ.

Ôi... Thật sự là rất đau.

Người phụ nữ này xuống tay cũng quá tàn nhẫn đi... Tiếc là không có gương, không thấy được mặt mình thế nào, chắc lại bị sưng. Mũi cũng rơi ở trong lều của Nhuận Ngọc.

Bây giờ chắc là Nghê Sắc đang ở bên cạnh hắn, có lẽ là đang uất ức mà làm nũng, cũng có lẽ đang mắng chửi cô. Mà Nhuận Ngọc chắc chắn đang trấn an cô ấy...

Đồng Dao cười khẽ, tự giấu cột mình, ngửa mặt nằm trên giường. Nhanh chóng vứt bỏ những suy tưởng kỳ quái đó, có một số thứ vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô, nhất thiết đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Đồng Dao ngủ không sâu, vài tiếng chim hót vào sáng sớm đã làm cô tỉnh giấc. Dụi mắt ngồi dậy, bỗng nhiên nhìn thấy mũi của mình đang ở bên cạnh gối.

Đồng Dao sợ tới mức trái tim như bị kéo mạnh xuống. Tối hôm qua bị Nghê Sắc tát một cái, rõ ràng đã rơi trong lều của Nhuận Ngọc. Nhưng hiện tại... Chắc chắn buổi tối có người đem mũi vào trong lều, đặt ở bên cạnh cô, nhưng cô lại hoàn toàn không biết!

Đồng Dao vội vàng lấy tay che mặt, ngón tay bắt đầu run rẩy... Trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Không đuổi kịp là sao hả?” Nhuận Ngọc kéo dây cương, gọi Đồng Dao.

“Vâng, đến đây”. Đồng Dao vội vàng trả lời, đi tới.

Đoàn người vào trong rừng, Nghê Sắc ngồi trước mặt Nhuận Ngọc. Trong lòng Đồng Dao lo lắng khó mà yên ổn được. Thình thoảng lại lên nhìn mỗi một biểu cảm nhỏ của Nhuận Ngọc, nhưng không có tới nửa điểm khác thường.

Trong lòng Đồng Dao lo lắng rất nhiều... Tối qua có người vào lều cô, theo lý thuyết thì thân phận của cô đã bị lộ mới đúng. Nhuận Ngọc cảm hận cô tới tận xương tủy, không có lý gì mà một chút phản ứng cũng không có.

Hôm nay nhìn hành động của Nhuận Ngọc, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Có thể nào vào ban đêm tối quá, người đó không nhìn rõ mặt cô không?

Trong lòng Đồng Dao càng thêm lo lắng, vô cùng hoảng loạn.

“Đồng Dao!” Cô vừa thất thần, Nhuận Ngọc hơi bực bội mà xoay người lại.

“Vâng, tới đây.” Đồng Dao nhanh chóng đi tới.

Nhuận Ngọc nghiêm mặt tiếp tục đi về phía trước.

“Thủ lĩnh, tại sao luôn dẫn theo nữ nô đó?” Nghê Sắc nhỏ giọng oán thán, “Nghê Sắc không muốn nhìn thấy ả.”

Nhuận Ngọc mỉm cười với cô ấy, không nói gì.

“Thủ lĩnh, người xem—” Bỗng nhiên, Nghê Sắc thích thú chỉ vào bụi hoa đại màu trắng cách đó không xa, “Những bông hoa đó thật đẹp!”

“Nàng thích?”

“Vâng, thiếp thích.” Ánh mắt Nghê Sắc sáng lên, “Thủ lĩnh, cho thiếp xuống ngựa, thiếp muốn hái mang về.”

Nhuận Ngọc xuống ngựa, sau đó đỡ Nghê Sắc xuống, ánh mắt dịu dàng mang theo vài phần sùng nịnh.

Đồng Dao lùi về một bên ở phía xa, đứng trong bóng cây cổ thụ nhìn họ...

Nghê Sắc giống như con bướm nhỏ, cười vui vẻ như trẻ con. Cô ấy cúi đầu hái những bông hoa đại, còn không thì quay đầu nhìn Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc cũng mỉm cười đáp lại...

Cảnh tượng thật đẹp và yên bình.

Đồng Dao nghe được tiếng thở dài phát ra từ ngực mình...

Không lâu sau, Nghê Sắc đã hái được một bó hoa to, túm ở trước ngực cô ấy, làm tôn lên khuôn mặt mềm mại của cô.

“Thủ lĩnh, bó hoa này thay cho trái tim của Nghê Sắc, tất cả đều tặng cho người!” Cô ấy đang cầm bó hoa, nói ra những lời tràn ngập yêu thương. Vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, cô ấy chậm rãi đi về phía Nhuận Ngọc, hiện ra cảnh đẹp như mộng ảo.

Nhuận Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng vung tay lên, môi khẽ nhếch: “Bán!”

Đồng Dao lạnh cả gáy, chưa kịp phản ứng. Cung tên bắn ra trong nháy mắt, mang theo gió lạnh đến thấu xương, cắm vào cơ thể của Nghê Sắc.

Nghê Sắc không kịp nói gì đã ngã mặt ngã xuống đất, màu hoa trắng cùng màu máu đỏ tươi vung vẩy khắp nơi...

Hai tay Đồng Dao che miệng lại, không phát ra tiếng động. Trong mắt Đồng Dao chỉ có máu đỏ đầy trời, trong mũi tràn ngập mùi máu tanh, nước mắt thì nhau chảy xuống từ hốc mắt.

Nhuận Ngọc đi tới, vẻ mặt tinh bơ: “Có bốn mũi tên.” Hắn rút bốn mũi tên ra khỏi người Nghê Sắc, máu tứa ra như suối. Đồng Dao cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, xoay mình xuống ngựa, che miệng muốn nôn ra.

“Năm người không bán tên?” Nhuận Ngọc thần nhiên nhìn máu trên đầu mũi tên.

Chín kỵ binh im lặng như tờ, không lâu sau, có năm người đứng dậy.

Nhuận Ngọc vút tên đi, quay lại, xoay người lên ngựa: “Năm người các người tự kết liễu đi.”

Hắn nhẹ nhàng quay đi, bốn người kia cũng lập tức lên ngựa đi theo.

Đồng Dao không thể khống chế đôi chân run lẩy bẩy của mình, đối diện mọi thứ không khống chế được ở ngay trước mặt, một cú biện pháp cô cũng không có. Thấy Đồng Dao không đuổi theo, Nhuận Ngọc dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn cô. Đồng Dao vẫn nhìn vào vũng máu xung quanh Nghê Sắc, không nhúc nhích. Nhuận Ngọc quay đầu ngựa lại, đi tới, đưa tay kéo Đồng Dao lên, cười trên ngựa của hắn.

Đoàn người chậm rãi đi xa, từ xa truyền đến tiếng năm người ngã xuống đất. Đồng Dao cắn chặt môi, nhắm mắt lại, chỉ thấy trước mắt toàn là màu đỏ tươi.

Đồng Dao dần dần hiểu rõ mọi chuyện. Đây căn bản không phải đi săn, là Nhuận Ngọc đang bồi dưỡng một nhóm tử sĩ.

Cái Nhuận Ngọc muốn chính là một cỗ máy giết người tuyệt đối không chống lại mệnh lệnh. Nhuận Ngọc đòi hỏi họ phải vô cảm, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hắn là được. Tiến vào rừng bắn chết thú vật, chẳng qua chỉ là huấn luyện ban đầu. Kế tiếp chính là con ngựa Toại Phong yêu quý của hắn, sau đó là đến sủng thiếp Nghê Sắc của hắn.

Đồng Dao không kiềm được toàn thân phát run. Mục đích ban đầu của Nhuận Ngọc chính là vậy, hắn đối xử tốt với Nghê Sắc, chiều chuộng Nghê Sắc cho những cung thủ kia nhìn thấy. Trước tiên làm cho bọn họ thấy rằng hắn coi trọng Nghê Sắc, sau đó bắt bọn họ bắn chết cô ấy, chính là muốn thăm dò bọn họ đối với mệnh lệnh của hắn có do dự hay không. Nếu do dự, mềm lòng Nhuận Ngọc sẽ đào thải cỗ máy giết người này.

Đồng Dao siết chặt tay, có thể nói Nhuận Ngọc thật sự là một người không có tình cảm. Hắn có thể làm tất cả mọi chuyện chỉ để đạt được mục đích của mình...

Cô run rẩy, thờ hồn hèn... Không biết bản thân có thể sống bao lâu, hay sẽ chết thảm như Nghê Sắc... Thậm chí còn thảm hơn cả Nghê Sắc.

Đối với người đàn ông máu lạnh vô tình như vậy, trước kia chính mình cũng có một chút lưu luyến, hiện tại nghĩ đến thật là đáng sợ. Hẳn như con bò cạp tuyệt đẹp, dù hoặc mê người, về ngoài vô cùng hấp dẫn, nhưng bất cứ lúc nào cũng sẽ làm cho người khác mất mạng.

Lúc quay về, mười hai cung thủ ban đầu giờ chỉ còn lại bốn, khiến cho người ta cảm thấy rất tiêu điều... Đồng Dao sợ hãi không thôi.

Lại một đêm không ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, trước mắt sẽ xuất hiện khuôn mặt trắng bệch của Nghê Sắc, sau đó bật dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Sáng sớm hôm sau, cô ngửi thấy mùi hương thoang thoang. Sáng sớm tỉnh mơ vẫn còn hơi se lạnh, bên ngoài mưa phùn lất phất một màu xám âm đạm. Cô mặc y phục, bước ra khỏi lầu.

Nhìn xa xa, Đồng Dao nhủ thầm.

Phía xa hình như có dựng một cái đài vuông vức, có vài người đứng dưới đài, người đứng đầu chính là Nhuận Ngọc.

Càng đi về trước tìm Đồng Dao đập càng nhanh, không thể kiềm chế được nỗi khiếp sợ trong lòng.

Chỉ thấy trên đài, có một cô gái nằm ngửa mặt lên trời. Đồng Dao đã từng gặp qua cô gái này, chính là cô gái mặc y phục màu lam xuất hiện bên cạnh Nhuận Ngọc, cũng là một trong những sủng thiếp của Nhuận Ngọc. Hơi thở cô ta bình ổn, nằm trên tấm trúc trên đài, dưới đài chất đầy củi khô.

Nhuận Ngọc cầm ba nén hương, hướng về bầu trời quỳ lạy, cắm vào lư hương giữa đài. Bốn cung thủ đứng ở phía sau hắn. Sau đó Nhuận Ngọc cầm một thứ giống như thanh rìu được làm từ ngọc, giơ lên qua đỉnh đầu, ngửa đầu nhìn lên bầu trời sương sớm mưa bụi bay lất phất.

Đồng Dao liền hiểu ra. Chữ tượng hình cùng hoa văn hình chim khắc trên chuôi của rìu ngọc, cô đã từng nhìn thấy trong tài liệu ở khoa khảo cổ, có từ nghìn năm trước, các hoàng tộc dùng để làm lễ hiến tế. Người con gái nằm trên giàn tế sắc mặt trắng bệch, nhưng biểu cảm vẫn kiên định như cũ.

Đồng Dao không khỏi hít một ngụm khí lạnh, chuyện này, chẳng nhẽ chính là tế sống của thời cổ!

Hiến tế thông thường chỉ xảy ra vào ngày lễ lớn hoặc là lúc cầu phúc cho những việc trọng đại. Lần này là vì cái gì? Đồng Dao căng thẳng nhìn khuôn mặt như điêu khắc của Nhuận Ngọc, cảm thấy khó thở. Bốn cung thủ cầm mấy bình đất sét màu đen, bên trong hình như là dầu, bắt đầu đổ vào củi khô dưới giàn tế.

Hiến tế là loại lễ nghi cổ xưa, mọi người ở thời kỳ cổ đại rất tin tưởng, miễn là dâng vật sống cho thần linh, có thể khiến thần linh phù hộ mưa thuận gió hoà hoặc xuất binh đánh trận thuận lợi. Đồng Dao cố gắng nhắm mắt lại, chính mình có thể tận mắt thấy một nghi lễ thời cổ đại, có thể nói là một may mắn, không nên can thiệp. Nhuận Ngọc cầm lấy bó đuốc đi về phía trước, Đồng Dao chứng kiến tất cả, cô gái trên giàn tế nhắm chặt mắt lại, hơi run rẩy.

Ngọn lửa bắt vào củi khô, có chất dẫn cháy là dầu, ngọn lửa bùng lên, toàn bộ phần bệ của giàn tế phát ra tiếng xèo xèo. Cô gái trên giàn tế mở to mắt nhìn, ngọn lửa xung quanh cao ngất trời, cô ta cố gắng hít thở, gương mặt trắng bệch vô cùng chói mắt.

Không cần quan tâm... Không cần quan tâm! Cô muốn quan cũng không quan được! Đồng Dao cắn chặt môi, buộc mình không được nhìn.

Gió ở xung quanh ngày càng lớn, lửa càng cháy dữ dội. Lửa dần dần lan ra, đã đốt tới váy cô gái. Lòng Đồng Dao đau như dao cắt.

Cuối cùng, Đồng Dao vẫn không kiềm chế được mình, chạy nhanh tới: "Dừng tay! Các người dừng tay lại!"

Còn chưa tới gần, đã bị hai cung thủ giữ lại.

"Thần linh, mau thả nàng ấy ra, xem như là tiểu nữ cầu xin người, mau thả nàng ấy xuống đi!"

Nhuận Ngọc chậm rãi quay đầu lại.

"Kéo nàng ấy xuống, mau dùng lễ hiến tế, thiêu chết người sống, rất tàn nhẫn!" Đồng Dao lo lắng nhìn ngọn lửa, qua vài tiếng nữa, cô gái này sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng.

"Phải cảm thấy vinh hạnh khi được chọn làm tế phẩm cho thần linh." Tiếng nói của Nhuận Ngọc bình thản không chút dao động.

"Nói bừa!" Đồng Dao nghẹn ngào gào lên, "Mau đưa nàng ấy xuống, loại hiến tế này căn bản không có tác dụng, cũng sẽ không có hiệu quả gì."

"Người dám bôi nhọ thần linh?" Nhuận Ngọc neho mắt, trong ánh mắt mang theo phần u ám.

"Thần linh quý quái gì chứ, đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa, mau đưa nàng ấy xuống. Nàng tốt xấu cũng là thể thiếp của người, người nhàn tâm đưa nàng ấy vào đường chết sao?"

"Người mau xuống đi." Đồng Dao quay đầu hướng về phía giàn tế gào lên với cô gái: "Không ai trói người, mau xuống đi!"

“Không.” Trên giàn tể truyền xuống tiếng nói run rẩy.

“Cái gì?” Đồng Dao không tin vào lỗ tai của mình.

“Vi hoàng tử, vi thần linh, ta tình nguyện!” Đồng Dao thấy hai mắt cô ấy hiện lên vẻ kiên định, lời nói chân thực phát ra từ tận đáy lòng. Một cơn gió lớn thổi tới, ngọn lửa mãnh liệt thôn tính hết mọi thứ, trên giàn tể truyền đến một tiếng kêu tới xé lòng cùng bóng người như ngọn lửa.

“Thật là... ngu ngốc!” Đồng Dao cúi đầu, nước mắt chảy xuống, “Ngu xuẩn! Quả thật là ngu xuẩn! Vi hoàng tử của người sao?”

Đồng Dao quay về phía cô ấy, lớn tiếng nói: “Là hoàng tử của người bảo người chết. Hắn đúng là lãnh khốc vô tình, người vì hắn mà chết ư, không đáng đâu. Còn thần linh, người đã gặp qua thần linh chưa, có nhìn thấy thần linh chưa? Thần linh có thật sự tồn tại hay không người còn không biết! Cứ chết một cách vô ích như vậy, ngay cả mạng sống cũng không còn, tất cả còn có nghĩa lý gì!”

Nhuận Ngọc nắm chặt rìu ngọc trong tay, dường như đang nổi giận, ánh mắt lạnh thấu xương đến dọa người.

Bóng người trên giàn tể đã bị ngọn lửa vây quan, đang giãy dụa trong đau đớn.

Nghe tiếng kêu thảm của cô ta, cả người Đồng Dao túa ra mồ hôi lạnh, cúi đầu chảy nước mắt, giọng cười: “Đúng là một kẻ lãnh khốc vô tình.”

Đồng Dao tự giễu, và chờ đợi. Không cứu được người, bởi vậy, chắc chắn chờ mình cũng là con đường chết. Lời đã nói ra cũng không thu lại được.

Với tính cách Nhuận Ngọc, chắc cô cũng không sống qua được hôm nay... Ngẫm lại hành động của mình cũng thật ngu xuẩn, biết rõ không cứu được, lại uổng phí mạng mình.

Về mặt phần nộ của Nhuận Ngọc, qua hồi lâu, nhưng lại cố gắng đè xuống dưới: “Mang ả về.”

Đồng Dao sùng sốt: “Không giết ta ư?”

“Người muốn chết?” Nhuận Ngọc nhíu mày, “Dem người làm tể phẩm thì thế nào?”

Đồng Dao nhìn ngọn lửa, trong lòng vô cùng sợ hãi, sắc mặt tái mét.

“Đưa đi, trông chừng ả, không cho phép ả rời khỏi doanh trại nửa bước!” Nhuận Ngọc phát tay áo, rồi đi.

Đồng Dao bị đưa về doanh trại, ngoài lều có người canh gác. Ngọn lửa bên ngoài vẫn cháy dữ dội, tiếng kêu thảm thiết cũng đã hết, trong không khí tràn đầy mùi cháy khét. Giờ phút này, Đồng Dao mong mình mau chóng ngất đi, như vậy thì sẽ không biết gì cả. Nhưng cô vẫn cứ tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cảnh tượng trước mắt bắt đầu lắc lư, đây là đâu? Tôi là ai? Ánh lửa màu cam lay động, một ông lão với gương mặt xám ngoét, cầm trong tay một quyền trượng của pháp sư, đứng ở trước mặt Đồng Dao cứ như một thần chết.

“Hoàng phi, mời!”

Cái gì? Hắn đang nói cái gì vậy?

“Hoàng phi, mời!” Người ở bên cạnh, nâng một con rắn cạp nong trong tay.

Những người này là ai? Họ muốn làm gì?

Ông lão ra hiệu với người hầu ở bên cạnh, người nọ cạy hạm dưới cửa con rắn ra, rồi bước về phía cô.

Muốn làm gì đây? Đừng mà— buông ra, buông ra— tôi không muốn chết, buông tay ra.

Tất cả mọi đấu tranh đều không có tác dụng, đành trơ mắt nhìn răng độc cắm vào da thịt của chính mình, hai lỗ vết thương nhìn thấy ghê người, đang chảy máu.

Mọi người đi xa dần, đóng cửa lại. Phát hiện bản thân bị bỏ rơi như rác rưởi, ánh trăng ngoài cửa sổ rét lạnh đến thế, tại sao? Tại sao không ai đến cứu tôi, tại sao lại là tôi?

Mọi vật dần mờ đi, toàn thân bắt đầu run rẩy không ngừng. Miệng vết thương đau quá, không thể hít thở, thống khổ—ra sức giãy giụa trên đất, ai đó đến cứu tôi với! Tôi đau quá—tôi không muốn chết, tôi sợ lắm!

Tại sao là tôi, tại sao muốn tôi chết chứ—nước Hồng Ngọc, tôi hận các người, tôi nguyện rửa các người. Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu, tôi phải làm cho mỗi một con người ở trên đất nước này phải chết trong thống khổ vô hạn—hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc!—

Đồng Dao bật dậy từ trên giường, một tay đè ngực, không ngừng hoảng loạn. Mơ, thì ra chỉ là một giấc mơ!

Cô há miệng thở phì phò, nhắm chặt mắt lại, đến giờ cơ thể vẫn chưa hết run rẩy. Đây là lần thứ hai mơ thấy giấc mơ này, người trong mơ rốt cuộc là ai, tên là Ôn Ngọc sao? Vì sao lại xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của cô chứ? Cô ấy có liên quan gì đến cô?

Đồng dao vỗ lồng ngực đang phập phồng, loại hận thù đau đớn thế này, quả thực muốn khiến cô phát điên. Tại sao lại hận nước Hồng Ngọc như vậy, nước Hồng Ngọc! Ta phải hủy diệt nước Hồng Ngọc! Bất giác, móng tay cắm thật sâu trong lòng bàn tay của chính mình, hằn lên vết máu, lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Buổi sáng cách ngày, các cung thủ bắt đầu tiến hành tháo bỏ doanh trại. Tập trung lại hết tất cả đồ đạc và lều vải ném xuống sông. Một số vật dụng vải vóc và trang sức đều gom lại cùng một chỗ, nỏ lửa đốt hết.

Đồng Dao đứng đó, không dám hỏi gì, có vẻ bọn họ chuẩn bị lên đường về phủ. Bọn họ tiêu hủy hết tất cả mọi thứ trong này, giống như chưa từng đến đây.

Đồng Dao nhủ mảy, Hôm qua sau khi hiến tế, đội sát thủ tinh nhuệ này giống như đã hoàn thành đợt huấn luyện. Tiếp theo họ muốn đi đâu? Muốn làm gì? Nhìn Nhuận Ngọc từ xa xa, hẳn đã mặc áo giáp, cưỡi lên ngựa. Hiến tế người sống, là nghi lễ tế thần cấp bậc cao nhất thời kỳ Lương Chư, nhất định biểu thị bọn họ có chuyện trong đại muốn hoàn thành.

Có Nhuận Ngọc ở đâu, Đồng Dao tuyệt đối không có cơ hội chạy trốn. Mà Nhuận Ngọc rời khỏi khu săn bắn rồi, tám chín phần là về nước Chư Lương, nếu như khi có mình hẳn mà còn không thể trốn thoát, thì cái kia quả thực là đưa dê vào miệng cọp.

“Thủ lĩnh.” Đồng Dao biết bản thân không có cơ hội đào thoát, vì vậy lấy hết can đảm bước đến.

Nhuận Ngọc cúi đầu nhìn cô.

“Chắc hẳn lần đi săn này của mọi người đã kết thúc, dân nữ cũng đã vì đội cung tiễn mà làm không ít chuyện, hiện giờ có thể phóng thích dân nữ hay không.”

Đồng Dao không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt của Nhuận Ngọc khiến da đầu cô ngứa ran.

Còn chưa chờ Đồng Dao phản ứng, đột nhiên Nhuận Ngọc duỗi tay ra ôm ngang eo cô, nhấc cô lên ngựa ngồi trước người hắn.

“Người...” Đồng Dao hoảng hốt.

“Theo ta về.”

“Tiểu nữ chỉ là một thường dân, người cần gì làm khó tiểu nữ chứ.”

Hắn cũng không trả lời, kéo dây cương, nhìn bốn người ở xa xa: “Chỉnh đốn xong xuôi hết thấy, lập tức theo ta hồi cung.”

Đồng Dao cắn chặt răng, mắt thấy chính mình phải trở về nước Chu Lương đầy ác mộng đó, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Dọc đường ngựa phi nước đại, nhanh đến nỗi không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Đồng Dao chỉ cảm thấy gió thổi không ngừng, lục phủ ngũ tạng bị xóc đến đảo lộn vị trí, cũng may có mạng khăn che mặt, nếu không thì đối diện với bụi đất thế này, chắc vào miệng hết. Nhưng một nhóm bọn họ như không biết mệt mỏi, một chút ý nghĩ dừng chân nghỉ ngơi cũng không có. Có vài lần, cô nghĩ có thể nào lập tức té ngã xuống, rồi sau đó chạy trốn. Nhưng khi nhìn thấy gió cát bay trên đường, liền buông tha ý nghĩ này, nếu cứ nhảy xuống như vậy, liền trực tiếp bẻ gãy cổ mình.

Bản thân vẫn ngồi yên ở trước người Nhuận Ngọc, quả thực đúng là có chấp thêm cánh cũng khó thoát! Thời gian càng dài, Đồng Dao càng cảm thấy sức khỏe không chống đỡ nổi nữa, càng sợ hãi chính mình không cẩn thận sẽ té xuống. Bất giác, cơ thể đã dán chặt lên người của Nhuận Ngọc. Trên đường gió cát quá lớn, rúc vào Nhuận Ngọc, giống như có thể hấp thu được một chút ấm áp.

Dường như Nhuận Ngọc cũng cảm nhận được, nhưng không nói gì, ngược lại càng tăng tốc. Đồng Dao lại càng nhích sát lại gần hắn.

Tiếng gió gào thét ở bên tai, bị họ đã về đến nước Chư Lương.

Cười trên lưng ngựa khá lâu, khi hai chân Đồng Dao chạm đất, gần như đứng không vững.

“Đến về.” Nhuận Ngọc giương mắt ra hiệu cho một cung thủ ở bên cạnh.

“Tuân lệnh.”

Nói xong, gã liếc nhìn Đồng Dao một cái, liền quay người đi.

Đồng Dao bị nhét vào một chiếc xe ngựa, xe ngựa phong bế bốn phía, căn bản không nhìn thấy bên ngoài.

Giữa đường xe ngựa có dừng lại vài lần, nhưng không nghe được âm thanh gì cả. Không lâu sau cô đã bị đưa thẳng đến trước cửa một căn phòng, có hai tỳ nữ trẻ tuổi ra đón.

Gã cung thủ kia cùng hai cô ấy dường như rất quen thuộc, không nói câu nào, chỉ cần trao đổi ánh mắt, liền có thể hiểu được ý định của đối phương.

Đồng Dao vừa mới đi vào, cửa đã bị đóng lại, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa: “Tại sao lại khóa cửa, các người dựa vào cái gì mà nhốt ta, mở cửa!”

“Đây là mệnh lệnh của thủ lĩnh.”

Đồng Dao siết chặt nắm tay, xem ra bản thân bị Nhuận Ngọc giam lỏng. Rốt cuộc hấn muốn làm gì? Không giết cô, lại nhốt cô ở đây, rốt cuộc hấn suy nghĩ cái gì?

Cách cửa rất xa truyền đến tiếng nói chuyện.

“Đây là nữ tử mới tìm kiếm được của hoàng tử sao? Sao lại che mặt?”

“Người không cần hỏi nhiều.”

“Mấy vị nương nương khác đâu? Sao lại không thấy về cùng?”

“Không cần hỏi nhiều.”

Tiếng nói ngày càng xa dần, thật sự Đồng Dao không cách nào nghe được rõ ràng.

“cái gì—” Thảm Ngọc giận dữ, đập bàn: “Đệ không tìm được thất công chúa về?”

Một gồi Nhuận Ngọc quỳ xuống đất: “Hoàng huynh tha tội.”

Thảm Ngọc nóng nảy nhảy khỏi ngai vàng, bước đi thông thả tới lui: “Thời gian dài như vậy, đệ đi thời gian dài như vậy, lại nói cho huynh biết đệ không tìm được người mang về. Đứng là phế vật!”

Nhuận Ngọc vẫn im lặng như cũ.

“Đồ phế vật, đúng là phế vật! Nếu mà đúng như vậy, thì phải làm thế nào cho phải? Tên Phần Ấn của nước Hồng Ngọc kia, đến giờ vẫn chưa chịu đi. Nói là hoàng đế Hồng Ngọc lệnh cho hấn, chờ đại hôn rồi mới đi. Hiện giờ lại không tìm được thất công chúa, bảo huynh thay mặt bang giao với Hồng Ngọc thế nào đây!”

Nhuận Ngọc cười khê: “Cho dù không có thất công chúa, hoàng huynh vẫn có thể đăng cơ làm hoàng đế như trước mà.”

“Đệ thì biết cái gì.” Thảm Ngọc nâng cao âm lượng, lại ngồi sụp xuống: “Không có thất công chúa, thì không thể đăng cơ thuận lợi.”

“Chuyện của nước Chư Lương chúng ta, há có gì để nước Hồng Ngọc chạy đến can thiệp.” Nhuận Ngọc chậm rãi nhếch mày, “Hoàng huynh, sao người lại nhất gan đến thế?”

Thảm Ngọc bị hấn nói khích, sắc mặt nhất thời đỏ lên, nhón người: “Ngươi thì biết cái gì! Là vì ta không muốn Chư Lương lâm vào chiến loạn. Ta mới là hoàng đế của đất nước này, việc này không cần ngươi đến để giáo huấn ta!”

“Hoàng huynh, huynh vẫn chưa đăng cơ.”

“Ngươi—!”

“Đừng quên, thất công chúa kia đã giết phụ hoàng của chúng ta.”

“Không cần ngươi đến nhắc nhở ta.” Thảm Ngọc giận dữ phát tay áo, “Chuyện này—không có bằng chứng!”

“Hoàng huynh nói gì?” Nhuận Ngọc nhíu mày, vẻ mặt chuyển thành khinh thường.

“Thất công chúa và phụ hoàng không phải phu thê thật sự, huồng hồ, nói nàng giết chết phụ hoàng bằng thuốc độc, có người chứng kiến không?” Ánh mắt Thảm Ngọc hơi né tránh ánh mắt của Nhuận Ngọc, lộ vẻ lo lắng.

“Huynh lặp lại lần nữa đi.” Nhuận Ngọc nheo mắt, mang theo một luồng nguy hiểm của con thịnh nộ sắp nổ ra.

“Nói thêm trăm lần thì cũng thế thôi!” Thấm Ngọc cao giọng, xấu hổ và giận dữ, “Thất công chúa không giết hoàng đế của Chư Lương bằng thuốc độc, ta sắp sửa thừa kế vương vị của Chư Lương, Chư Lương ta và nước Hồng Ngọc sẽ mãi mãi giao hảo!”

“Ha ha ha há há há—” Nhuận Ngọc hất tóc trước trán, đột nhiên ngửa mặt cười to.

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Thấm Ngọc giơ tay chỉ thẳng vào Nhuận Ngọc: “Nhuận Ngọc hành sự bất lực. Người đâu, bắt lại cho ta—!”

Một nhóm binh lính từ hai phía tiến vào, cầm trường thương nhắm ngay Nhuận Ngọc, nhưng lại do dự mà không dám đến gần.

Hai tay Nhuận Ngọc khoanh trước ngực, đứng hiên ngang ở đó, mỉm cười thản nhiên, đẹp như một đóa sen vấy máu.

Toàn bộ binh lính nhìn nhau, không dám tiến lên, Thấm Ngọc giận dữ, hung tợn nhìn chăm chăm vào Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc chỉ mỉm cười nhếch môi lạnh lùng nhìn hết thấy mọi chuyện, cứ như vậy, thời điểm căng thẳng, ngưng trệ.

Lòng ngực Thấm Ngọc phập phồng lên xuống dữ dội, đột nhiên sắc mặt hần trăm xuống, thu hồi ánh mắt muốn ăn thịt nhà xương kia. Cúi đầu cười nói: “Ha ha, đùa thôi đùa thôi, binh sĩ hãy lui ra!”

Nhuận Ngọc vẫn mang theo nụ cười nhếch môi kia.

“Làm sao hoàng huynh lại có thể động thủ với hoàng đế chứ, đùa thôi mà,” hần cười nhạt đi đến, vỗ vào vai của Nhuận Ngọc: “Vài ngày nữa huynh sẽ thừa kế Chư Lương, Nhuận Ngọc, đệ tài trí hơn người, lại phong độ nho nhã, thật sự vi huynh không thể so bì được. Tương lại, vi huynh còn phải dựa vào sự giúp đỡ của hoàng đế nhiều hơn mới đúng.”

“Hoàng huynh quá khen.”

“Nhuận Ngọc, chúng ta làm huynh đệ nhiều năm, tình cảm thế nào?”

Nhuận Ngọc hờ hững lờm hẩn một cái, cười mà không đáp.

Thấm Ngọc từ từ xoay người: “Phụ hoàng bất công.”

“__“

“Chỉ có hai miếng ‘chân hồn bạch ngọc’, một miếng cho hoàng muội, một miếng cho Nhuận Ngọc đệ. Mà đứa con cả như huynh lại ha ha ha!”

Nhuận Ngọc nheo mắt.

“Mà thôi, phụ hoàng cũng đã bằng hà, không nói những chuyện này nữa.” Thấm Ngọc cười một tiếng, quay đầu lại: “Huynh đệ hai ta đã lâu không uống một ly, chọn ngày chi bằng ngẫu nhiên. Hôm nay, hoàng huynh mời đệ uống rượu!”

“Nào, mang rượu quý ta ngâm mười năm trước đến đây!” Thấm Ngọc phát ổng tay áo, lớn tiếng nói. Cung nữ ở đằng sau vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt tái xanh, run run đáp “Tuân lệnh” vừa lui ra khỏi triều, dáng đi dường như bất ổn.

Hết thấy đều chiếu rõ ràng vào trong mắt của Nhuận Ngọc, toàn thân hần tản mát ra hơi lạnh thấu xương.

Không lâu sau, cung nữ kia trở lại, cúi đầu dâng rượu lên. Dường như cung nữ đó vô cùng căng thẳng, tay rất run, rượu bị đổ ra ngoài không ít. Nhuận Ngọc nhìn thoáng qua thứ nước rượu trong suốt trong chén, lại nhìn thoáng qua Thấm Ngọc, đề thấp tầm mắt nhưng không có hành động gì.

“Sao nào? Hoàng huynh ban rượu, hoàng đế không muốn uống?” Thấm Ngọc nhíu mày.

Nhuận Ngọc nhìn xung quanh một chút, hơn cả trăm binh lính đều ở đây, còn có vài vị lão thần thân tín nhất bên cạnh Thấm Ngọc.

Thấm Ngọc quay người, bước trở lại ngai vàng, từ trên cao nhìn xuống Nhuận Ngọc cùng tất cả chúng thần binh lính, trong mắt hiện lên ánh hào quang: “Huynh là thái tử của Chư Lương, hoàng huynh ban rượu, đệ dám không uống?”

Một trận gió lạnh khe lướt qua, tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn Nhuận Ngọc, ngay cả hô hấp cũng đều ngưng lại.

Nhuận Ngọc cảm thấy thật châm biếm, lạnh lùng đảo mắt qua khuôn mặt của Thấm Ngọc. Khuôn mặt Thấm Ngọc đang co giật, có thể thấy thấp thoáng một chút ẩm ướt nơi khóe mắt.

Nhuận Ngọc ưu nhã bưng chén rượu lên.

“Nhị hoàng tử—“ Bên cạnh truyền đến tiếng la hét hoảng sợ của chúng thần xung quanh cùng binh lính, Nhuận Ngọc ngừng lại một chút, bày ra một nụ cười nhẹ tuyệt đẹp, sau đó vẫn rót chén rượu nọ vào yết hầu của chính mình.

Rượu theo cảm hần chảy xuống, lướt qua chiếc cổ hoàn mỹ, trên đường đi lưu lại một chút ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Đồng Dao bị giam lỏng ở trong phòng, cửa khóa không ra ngoài được nửa bước. Trước cửa có người đứng canh, mỗi ngày ba bữa đều có một bà lão đưa cơm vào.

Từ khi bị nhốt ở đây, Đồng Dao gần như đoạn tuyệt với bên ngoài, Nhuận Ngọc thì chưa từng lộ mặt, cô hoàn toàn không biết chút gì về tình hình ở bên ngoài. Mỗi ngày chỉ ở trong này đốt thời gian.

Bà lão đưa cơm vào, thấy thức ăn lúc trưa gần như không voi được bao nhiêu, lắc đầu than nhẹ, dọn dẹp cái bàn sạch sẽ, để thức ăn mới lên.

“Rốt cuộc muốn nhốt ta đến khi nào.” Đồng Dao không nhin được nữa.

Giữa lòng ngày của bà lão kia lộ ra chút không kiên nhẫn: “Hoàng tử đã thu nhận cô nương vào đây, thì cô nương là của người, nên theo người. Sao có thể đây dọa bản thân, đúng là không biết điều.”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông vang lên như tiếng sấm ở bên ngoài, chấn động đến nỗi chén đĩa trên bàn cũng bị run lên.

Bà lão nọ nhìn ra ngoài, sắc mặt đột nhiên tái mét, bối rối buông chén trong tay xuống, chạy vội ra ngoài.

“Chờ chút, xảy ra chuyện gì?” Đồng Dao một phen giữ bà ấy lại.

Về mặt bà lão hoảng loạn hất tay Đồng Dao ra: “Chuyện này không cần hỏi nhiều.” Nói xong liền vội vàng khóa cửa chạy đi. Trước khi đi còn không quên dặn dò kẻ dưới canh cửa kỹ càng.

Ở trong phòng, Đồng Dao bị bức bối vây quanh, không nhìn được gì qua cửa sổ. Tiếng chuông kỳ lạ này rốt cuộc mang ý nghĩa gì?

Không lâu sau, xuyên qua cửa sổ, Đồng Dao nhìn thấy trên hàng lang, trong sân, càng lúc càng nhiều người. Có người cầm đuốc và lồng đèn, nhìn qua ai nấy đều vội vã, rí tai thì thầm với nhau.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Dao tức giận hướng ra cửa sổ hét to lên. Nhưng không ai để ý đến cô, các cung nữ tới lui chỉ nhìn trộm về hướng cô, rồi lại cuống quýt bỏ đi.

Suốt đêm, đoàn người liên tục bận rộn. Họ cầm từng thùng từng thùng chất lỏng đen ngòm, vốn là thùng đựng thức ăn màu đỏ nhưng suốt đêm đã biến thành màu đen.

Đồng Dao nhú chặt lông mày, loại hành vi này của người xưa chỉ có khi mai táng người đứng đầu một đất nước hoặc quý tộc mới có thể xảy ra. Trong lòng cô càng lúc càng có dự cảm không tốt.

Buổi chiều ngày kế tiếp, bà lão nọ vẫn đưa thức ăn vào như thường lệ. Lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Dao ăn hết tất cả thức ăn mang đến, ngồi an phận bên giường, thân thái bình tĩnh, về mặt bà không khỏi dịu đi.

“Xem ra khẩu vị hôm nay của cô nương đã tốt lên không ít.”

Đồng Dao mỉm cười: “Đúng vậy, nếu đã đến nơi này, ta cũng đã suy nghĩ, chỉ bằng cứ an phận sống ở đây. Cũng không có gì để suy nghĩ nhiều.”

Bà lão kia nhìn Đồng Dao một cách kỳ lạ, sau đó hít một hơi thật sâu, bắt đầu dọn dẹp chén đĩa trên bàn.

Đồng Dao ân cần bước đến, rót một tách trà bung lên, “Ngươi cũng vất vả rồi, đêm qua ta thấy các người bận rộn suốt đêm, nhất định là ngủ không ngon.”

“Ai da, không dám không dám, cô nương mau mau để xuống.” Bà lão vội vàng đón lấy tách trà của Đồng Dao: “Ôi, cô nương nói đúng, đêm qua, ôi...”

Đồng Dao thoáng nhú mày, sau đó mỉm cười: “Mọi người bận rộn, ta thì mỗi ngày ngồi ở đây không có chuyện gì làm, nghĩ mà hỏ thẹn. Đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nói không chừng ta cũng có thể giúp đỡ mang vác gì đó cũng nên.”

“Ôi dào, cho dù là thần linh đến đây, cũng không giúp được.” Bà lão nọ lắc đầu: “Đây chính là một nơi thị phi, cô nương chỉ cần ở yên chỗ này là tốt rồi, ít quan tâm đến những chuyện khác thì hơn.”

Đồng Dao thoáng nín thở, “Ta không có ý gì khác, ngươi cũng không cần nhạy cảm quá. Nhưng tiếng chuông đêm qua quá lớn, lòng ta bị chấn động không yên, đến bây giờ vẫn còn tức ngực.”

“Cô nương thấy khó chịu à? Muốn lão nô đi mời đại phu đến xem một chút không?”

“Không cần không cần,” Đồng Dao làm bộ đau đầu, giương mắt khẽ liếc bà lão một cái: “Đêm qua tự nhiên lại vang lên tiếng chuông như thế, chắc chắn là không có chuyện gì may mắn. Ai da!”

Lời này giống như nói đúng tim đen của bà lão, sắc mặt bà ấy bắt đầu nghiêm trọng, chậm rãi ngồi xuống.

Đồng Dao nhanh chóng nói tiếp: “Ra là có chuyện lớn, nhưng người hầu các người làm việc vất vả cực nhọc như vậy, nhớ phải giữ gìn sức khỏe nha.”

“Ôi, cô nương cũng là người của Chư Lương ta mà, cô nương nói xem Chư Lương chúng ta gặp phải vận xui gì thế này. Đang yên đang lành, thì hoàng đế băng hà, hiện giờ ngay cả hoàng tử cũng ai da...”

“Cái gì?” Đồng Dao nghe xong thì trái tim như bị kéo mạnh, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, cả thế giới đều sắp sụp đổ.

“Cô nương, thế nào rồi?” Bà lão kia vội vàng bước đến đỡ lấy cô: “Đều do lão nô ăn nói vụng về, chưa nói rõ ràng. Cô nương đừng nôn nóng, đừng nôn nóng—hoàng tử mà lão nô nói là đại hoàng tử Thẩm Ngọc, không phải nhị hoàng tử!”

Đồng Dao nắm chặt tay của bà lão, nhìn bà chăm chăm: “Không phải Nhuận Ngọc sao?”

“Không phải, đương nhiên là không phải!” Bà vội cười: “Nhị hoàng tử vẫn ổn, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Trái tim Đồng Dao như bị buộc chặt rồi treo lên.

“Ai da” trong thời gian ngắn không biết đã nghe bao nhiêu lần tiếng thở dài của bà ấy, trong lòng Đồng Dao gấp đến nỗi như kiến bò chảo nóng.

“Đừng than thở nữa, nói mau đi!”

Ánh mắt bà lão né tránh, không dám nhìn thẳng vào Đồng Dao: “Nhị hoàng tử bị trúng độc.”

“Cái gì?” Ý thức của Đồng Dao nguội lạnh, cơ thể lắc lư chao đảo. Bà lão nhanh chóng đỡ lấy cô.

“Người ấy trúng loại độc gì, đã bao lâu rồi, tình trạng thế nào?”

“Cô nương chớ vội, chuyện này, một nữ quan nhỏ như lão nô làm sao có thể biết rõ chứ? Nhị hoàng tử phúc lớn mệnh lớn, hẳn là ít ngày nữa sẽ qua khỏi, lúc này cô nương chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được.”

“Xin người giúp ta truyền đạt lại,” Đồng Dao túm mạnh lấy y phục của bà lão: “Nói rằng ta có thể giải được loại độc mà nhị hoàng tử đã trúng, xin dẫn ta đến gặp người.” Câu nói vừa này của bà lão nhất định chỉ nói qua loa vậy thôi, bản thân cô cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể bị dọa như vậy chứ.

“Cô nương có thể giải độc cho nhị hoàng tử?” Hai mắt của bà lão chợt nhiên lấp lánh ánh sáng khác thường, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu bất thường.

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của bà lão, trong lòng Đồng Dao gần như chắc chắn, Nhuận Ngọc trúng độc lần này nhất định vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa, bà lão này nhất định biết được nội tình bên trong, chỉ là không chịu nói ra mà thôi!

“Đúng, ta có bài thuốc gia truyền, xin người dẫn ta đến gặp hân!”

Bà lão há miệng hít thở, hai tay run rẩy nắm chặt lấy vai của Đồng Dao, “Vâng, vâng, lão nô sẽ truyền lời thay cô nương.”

Nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài, sau đó có tiếng xiềng xích khóa cửa lại.

Lòng dạ Đồng Dao vô cùng lo lắng như bị đốt cháy hơn phân nửa, Nhuận Ngọc trúng độc, sao hẳn lại trúng độc? Bị kẻ nào hạ độc, tình trạng của hân ra sao? Cho cần tưởng tượng đến gương mặt tuấn tú của Nhuận Ngọc biến thành nhợt nhạt vô lực, cả người Đồng Dao không ngừng run rẩy. Cô cũng không hiểu tại sao bản thân lại nói như vậy nữa, thật ra cô hoàn toàn không biết cách giải độc. Ý nghĩ duy nhất của cô vào lúc này chính là muốn đến gặp Nhuận Ngọc, muốn nhìn thấy hân. Nhưng bị nhốt trong một căn phòng như vậy, cho dù Nhuận Ngọc chết đi thì cô cũng không biết, nên cô nhất định phải ra khỏi đây.

Nào ngờ, không bao lâu liền có người đến mở cửa. Bước vào là một ông lão khá cao tuổi, mái tóc hoa râm phối với bộ râu cùng màu, trên mặt đầy nếp nhăn. Ông lão mặc một bộ y phục xa hoa, vẻ mặt lạnh lùng mà nghiêm túc, sau lưng có hai người hầu đi theo.

“Cô nương có thể giải độc cho hoàng tử?” Tiếng nói trầm thấp như cây khô của ông lão vang lên.

“Đúng! Mau dẫn ta đến gặp người!” Đồng Dao vội vã đi ra, nhưng bị một tay của ông ngăn lại.

“Cô nương, nói chuyện phải biết chừng mực, không thể nói xằng. Nếu không thể giải được độc? Cô nương cũng biết hậu quả thế nào?”

“Loại độc mà hoàng tử trúng nhất định rất nặng?”

Ánh mắt của ông lão tối sầm lại.

“Phải người đến tìm ta nhanh như vậy, các người nhất định đang rất lo lắng, độc mà hoàng tử trúng nhất định rất nặng!”

“...”

“Nếu không thúc thủ vô sách, các người cũng sẽ không nhờ một người ngoài như ta.”

“...”

“Đừng nhiều lời, còn không đi mau!”

Ông lão nọ hít một hơi thật sâu, cúi người thật thấp vái chào Đồng Dao: “Vất vả cho cô nương, xin mời!”

Đồng Dao vừa ra khỏi cửa, đã có xe ngựa đứng chờ sẵn. Cô không nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy lên xe. Dọc đường đi, mặt đường gồ ghề lắc lư, trái tim Đồng Dao lại bất ổn, không thể bình tĩnh được.

Không bao lâu, xe ngừng lại, Đồng Dao đã sớm không chịu nổi, từ trên xe bước xuống, liền theo vị lão thần nọ bước vào phủ.

Xung quanh đều là cột đá lớn sơn màu đen, nửa đêm gió lớn, những tấm màn khua lên điên cuồng, hết như một đám ma quỷ đang vận sức chờ lệnh, khiến người khác sợ cả gai ốc. Đồng Dao khẽ nhíu mày, nhưng cũng không dừng lại bước chân của mình.

Hành lang hẹp dài có vẻ dài đến bất thường, đằng trước nảy lên ánh lửa màu cam yếu ớt.

Đồng Dao bước từng bước vào phòng, hơi sững sốt. Cả cung điện hoang vu không bóng người, nhưng căn phòng này lại chật ních đủ loại người. Rất nhiều đại thần, vẻ mặt âm trầm đứng trang nghiêm ở một bên. Có người hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, nhỏ giọng thì thầm vào tai nhau, có hoặc không có hành động gì. Còn có vài người mặt áo choàng đen, trong tay cầm dụng cụ tế lễ bằng đồng quơ cao quơ thấp, không biết trong miệng đang lầm bầm cái gì.

Cả căn phòng bày đầy mặt nạ các loại, lông vũ và xương cốt, chậu lửa được thắp lên ở khắp nơi, soi hết thấy vô cùng quỷ dị, nhiều loại người đột nhiên xuất hiện trong cùng một không gian, nhìn qua có vẻ rất buồn cười.

Đồng Dao cẩn thận đi về phía trước, lại bị một người ngăn lại: “Người là ai?”

Không đợi Đồng Dao đáp lại, vị lão thần đã bày ra lệnh bài trên tay cho người nọ xem: “Hải đại nhân, đây là người được lão thần mời đến để giải độc giúp hoàng tử.”

“À sao? Dựa vào ả mà có thể giải độc giúp hoàng tử?” Trong mắt tràn ngập nghi ngờ, đánh giá Đồng Dao từ trên xuống dưới: “Chỉ bằng một cô nương che mặt? Thân phận à thế nào?”

“Không dựa vào cô nương ấy chẳng lẽ dựa vào người thì có thể sao?” Giọng nói của vị lão thần bỗng nhiên nghiêm túc.

Sắc mặt của Hải đại nhân ôn hòa: “Thần Quan, ngự y cũng không giải được độc. Chẳng lẽ chỉ bằng ả ta?”

“Nếu đều không giải được độc, vì sao không để cho cô nương ấy thử?”

Hải đại nhân sững sốt, chậm rãi hạ tay xuống: “Mời!”

Đồng Dao vội vàng đi qua. Cô túm chặt cổ áo của chính mình khi mơ hồ trông thấy người ấy tái mét nằm đó sau lớp màn màu vàng kim nhạt, lòng dạ bất đầu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Đó là Nhuận Ngọc, người hay khoe khoang tài năng đấy sao? Hắn nằm giữa trần đồ hình bát quái, nửa thân trên trần trụi, làn da nhợt nhạt sáng bóng trong suốt. Mái tóc dài màu đen mềm mại tung ra, làm nổi bật lên làn da tái xanh của hắn, lộ ra vẻ chói mắt. Đôi môi đã mất đi toàn bộ màu sắc, chiếc mũi thẳng cùng thân hình hoàn mỹ, lúc này lại như ngọc thạch lạnh lẽo, không có sức sống.

Đồng Dao run rẩy vén màn lên, nếu không phải lồng ngực của Nhuận Ngọc hơi phập phồng, thậm chí cô nghĩ hắn đã chết.

Cô khẽ chạm vào sườn mặt của hắn, lạnh đến thấu xương. Không biết vì sao, nước mắt Đồng Dao lại rơi xuống mu bàn tay của chính mình, trong lòng

đau đớn như bị xé rách. Nhuận Ngọc là phải đẹp, phải bậc lộ tài năng, chứ không phải có bộ dạng tái nhợt như bây giờ.

“Cô nương, độc này có thể giải không?” Lão thần bên cạnh run rẩy đặt ra nghi vấn.

Đồng Dao lau sạch lệ ở khóe mắt, cẩn thận xem xét tình trạng của Nhuận Ngọc. Màu da tái nhợt không có dấu hiệu của sức sống, cô kéo tay của Nhuận Ngọc, xoa bóp mấy cái để kích thích huyết đạo. Nhưng phản xạ cơ thể của Nhuận Ngọc không có bất cứ phản ứng gì. Đồng Dao nhíu mày, nhịp thở của Nhuận Ngọc vô cùng dài, vô cùng yếu.

“Xin hỏi hoàng tử làm sao bị trúng độc?”

Vị lão thần sùng sốt, sắc mặt càng lúc càng mất tự nhiên, chỉ nhìn xung quanh mà không nói gì.

“Muốn hoàng tử sống, phải cho ta biết nguyên nhân trúng độc.” Đồng Dao quýnh lên, không khỏi đề cao âm lượng.

Vị lão thần kia hít sâu một hơi, dùng mắt ra hiệu xung quanh, Hải đại nhân có vẻ hơi từ chối, nhưng vẫn lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

Tâm tư của Đồng Dao nghiêm trọng, mắt hơi nheo lại.

Ông lão nhìn thấy mọi người xung quanh đều thối lui, mới nói: “Nhị hoàng tử uống phải rượu độc.”

“Rượu độc?” Đồng Dao thoáng nhíu mày: “Là người nào hạ độc?”

“Một ả cung nữ.”

Đồng Dao nghi ngờ nhìn vị lão thần nọ, lời này đúng là nhằm chán như lừa một đứa trẻ. Cô biết rất rõ Nhuận Ngọc là nhân vật thế nào. Một cung nữ mà hạ độc được Nhuận Ngọc sao? Hơn nữa, độc mà Nhuận Ngọc trúng phải gần như là độc chí mạng, tưởng là nghìn lẻ một đêm sao?

Vị lão thần kia không nói gì nữa, vẻ mặt tỉnh bơ nhìn xuống đất.

“Lão không muốn nói cũng được.” Đồng Dao quay qua nhìn Nhuận Ngọc: “Loại độc này chắc là khổng chế trung khu thần kinh, sẽ khiến cơ thể không còn sức, ảnh hưởng đến hô hấp, làm cho tim và nội tạng suy kiệt hoặc mất mạng.”

Vị lão thần nọ hít thở nặng nề, hai mắt phát ra tia sắc bén màu lam: “Cô nương là người hiểu biết. Xin hãy cứu lấy nước Chư Lương ta một mạng!” nói xong liền quỳ sụp xuống đất.

“Có chuyện gì thì cứ đứng lên nói,” Đồng Dao thật sự không đành lòng nhìn người còn lớn tuổi hơn cả ông nội mình lại quỳ xuống trước mặt mình.

“Đại hoàng tử đã qua đời, nhị hoàng tử chính là niềm hy vọng duy nhất của Chư Lương ta. Nếu như nhị Hoàng tử có chuyện gì sơ suất, nhất định Chư Lương sẽ lưu lạc đến tay người ngoài nắm quyền, triều cương khó giữ!”

“Vậy thì lão phải nói cho ta biết, sao hoàng tử lại trúng độc. Lão không nói, bảo ta cứu hoàng tử thế nào đây!”

“Ta.” Vẻ mặt của ông lão khốn khổ, câu nói bị nghẹn ở cổ họng không phát ra được, chỉ bị những tiếng thở dài thật dài chiếm lấy.

“Không biết rõ ràng độc tính trong rượu độc đó, ta không cứu hoàng tử được!”

“Cô nương,” vị lão thần bắt đầu dĩ vãng dài: “Rượu độc là do đại hoàng tử ban cho.”

“Cái gì?” Đồng Dao chấn kinh, lòng dạ như bị đưa vào trong đạn pháo, ầm ầm tan ra.

“Đại hoàng tử ban rượu trước mặt các quần thần, nhị hoàng tử...”

“Hoàng tử liền uống?” Đồng Dao cảm thấy khó tin, từ trước đến giờ, Nhuận Ngọc không phải là một người nhẫn nhục chịu đựng thế này, có thể nghe theo lời của Thẩm Ngọc mà uống rượu độc.

“Là cung nữ đưa rượu đến hạ độc, ả đã bị xử tử.” Có vẻ do tiếng nói của vị lão thần kia không đủ mạnh, nên Đồng Dao không tin lắm. Trong lòng cô hiểu, rõ ràng chính là Thẩm Ngọc làm trò trước mặt mọi người buộc Nhuận Ngọc phải đi tìm đường chết, người cung nữ đáng thương kia chỉ là một kẻ chết thay.

Đồng Dao dùng sức cắn môi mình, ở thời kỳ Lương Chử, không có độc được có tính chất hóa học, nếu độc không phải là độc rắn thì chính là được chiết xuất từ thảo dược. Nhưng độc rắn rất hiếm khi hòa tan vào rượu mạnh được, sẽ làm giảm độc tính của nó. Hơn nữa, với tình trạng hiện tại của Nhuận Ngọc mà nói, trúng phải độc mang tính chất thực vật là có khả năng nhất.

Đồng Dao nhớ bản thân đã từng đọc văn bản này ở đâu đó, người ở thời kỳ Lương Chử thật ra rất lạc hậu, cỏ độc được tìm ra cũng rất ít. Hoàng gia quý tộc thường dùng nhất chỉ là đoạn trường thảo, ba loại cỏ mã tiền, mạn đà la, bốn loại dương giác đằng.

“Hoàng tử có này sinh ảo giác hay không, hay là có dấu hiệu nôn mửa không?”

“Những cái này hình như không có.” Vị lão thần kia nhíu mày: “Sau khi nhị hoàng tử trúng độc thì bước đi lập tức bất ổn, chỉ nói với người hầu là muốn uống nhiều nước. Nhưng không lâu sau vẫn hôn mê bất tỉnh, khoảng thời gian này chỉ tỉnh lại mấy lần, nhưng ý thức vẫn rõ ràng như trước.”

Nhuận Ngọc là một người cực kỳ thông minh, muốn uống ngay một lượng nước lớn có lẽ là để hòa tan tương đối độc tố hấp thu và tích tụ trong cơ thể. Cô chạm vào bàn tay lạnh băng của hắn một chút, có thể sống đến bây giờ, cũng là thành quả tự cứu lấy mình của hắn. Hiện tại có thể loại trừ khả năng sản sinh ảo giác, nói vậy, đoạn trường thảo và tam thảo mã tiền mà có tính khả thi lớn nhất.

“Nhị hoàng tử trúng độc, đại hoàng tử phản ứng thế nào?” Đồng Dao nhíu mày.

Vị lão thần hít sâu một hơi: “Đại hoàng tử xử tử cung nữ hạ độc, cũng phái ngự y đến cứu chữa cho nhị hoàng tử.”

Đồng Dao cười lạnh, đúng là một người diễn trò rất giỏi.

“Lão biết đoạn trường thảo và tam thảo mã tiền từ chứ?”

Vị lão thần nghe xong lập tức nâng mắt lên, môi hơi run rẩy, Sau đó lại cúi đầu thống khổ: “Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được, đại hoàng tử thật sự...”

Đồng Dao nghiêng đầu, nheo mắt lại.

“Cô nương, cô chắc chắn là đoạn trường thảo và mã tiền chứ?”

“Khoảng tám chín phần.”

“Ôi, xem ra đại hoàng tử đúng là động sát tâm!” Ông lão ảo não đấm ngực.

“Chuyện xảy ra rõ ràng trước mắt, lại lừa mình dối người.” Đồng Dao lắc đầu.

“Loại độc này rất khó giải!” Vị lão thần rơi vào tuyệt vọng.

Lòng dạ Đồng Dao cũng càng lúc càng nặng. Nhưng có một vấn đề cũng chậm rãi nảy ra trong đầu cô. Tuy rằng, Nhuận Ngọc đã uống nước để làm loãng độc tính, có thể khiến bản thân không lập tức chết đi, nhưng có thể chịu đựng đến mức như bây giờ, vẫn chưa mất mạng, hơn nữa vẫn duy trì được hô hấp tương đối vững, quả thực chính là một kỳ tích!

Cô thử bắt mạch của Nhuận Ngọc, không sai— Mạch tượng của hắn tuy rằng khá nhẹ, nhưng vẫn rất ổn định. Hơi thở yếu ớt, nhưng hô hấp vẫn như trước, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tuy rằng không hiểu tại sao lại như vậy, bất quá Đồng Dao chỉ có thể nói đây quả thật là một dấu hiệu rất tốt. Cơ thể của Nhuận Ngọc dường như đang tự động tiến hành hợp nhất với loại độc này, mà đây chính là giai đoạn đang giằng co với nhau. Hình như chất độc này không thể tạo thành tổn thương lớn trong cơ thể của Nhuận Ngọc, nhưng hiện giờ Nhuận Ngọc cũng không cách nào thoát khỏi sự khống chế của độc tố nên vẫn còn hôn mê.

Tình trạng như vậy, may ra chỉ có thể giúp Nhuận Ngọc một tay, để cơ thể của hắn có thể tiến hành chống cự lại độc. Chỉ cần Nhuận Ngọc thắng, hắn sống thì có hy vọng tiêu độc. Đồng Dao ấn huyệt thái dương, cố gắng lực lại trong đầu, may mà bản thân đã từng xem quan mấy quyển sách cổ về phương diện độc dược và trung y, cũng may mà bản thân có được trí nhớ vô cùng tốt.

“Xin hỏi ở đây có huyền sâm không?”

Vị lão thần mở to hai mắt: “Chẳng lẽ có thể giải?”

“Thử trước xem.” Đồng Dao than nhẹ.

“Có có, đất đai của Chư Lương rất phù hợp với khả năng sinh trưởng của giống sâm này!”

“Tốt lắm, ta muốn huyền sâm, thảo quyết minh, địa cốt bì, lô căn, liên kiều, mẫu đơn bì.”

Đồng Dao ra đơn thuốc, mỗi ngày cho Nhuận Ngọc uống ba lần. Nhuận Ngọc vẫn hôn mê như cũ, nhưng hô hấp của hắn dần dần ổn định, tim đập cũng càng lúc càng mạnh hơn. Trên dưới Chư Lương gần như rối loạn, dừng tất cả mọi công việc, tinh thần mỗi người không yên cứ chờ đợi tin tức truyền đến từ chỗ của Đồng Dao.

Ứng với liên quan được tính, mỗi ngày Nhuận Ngọc đều ra rất nhiều mồ hôi. Ngày nào Đồng Dao cũng giúp hắn lau người, cơ thể Nhuận Ngọc thon dài, tổ hợp bắp thịt rắn chắc. Nhìn thấy màu da của Nhuận Ngọc từ từ hồng hào lại, không hiểu sao tâm trạng của Đồng Dao cũng dần dần tốt lên. Mùi hương hoa quế phát ra từ cơ thể của Nhuận Ngọc cũng bắt đầu nồng đậm, Đồng Dao nhớ hai ngày trước lúc mới gặp hắn, gần như đã không còn ngửi thấy mùi này trên người hắn. Tất cả mọi người đang lo lắng chờ đợi ở bên trong, Nhuận Ngọc hồi phục rất chậm, nhưng tình trạng đúng là đang chuyển biến rất tốt. Đồng Dao ra ra vào vào vẫn che mặt, do cô cứu Nhuận Ngọc, nên mọi người kính trọng cô ở một mức độ nhất định, thế nhưng mỗi một người đều lén lút ri tai nhau, nghiền ngẫm thân phận của Đồng Dao, trong lòng Đồng Dao hiểu, nhưng vẫn mặc kệ.

“Cô nương, thuộc bị đổ ra ngoài không ít, làm sao bây giờ?” Về mặt cung nữ khổ sở, nhìn Đồng Dao.

Nhuận Ngọc từ mất cảm giác đã dần hồi phục lại, thảo dược giải độc rất đáng. Đầu lưỡi bắt đầu cảm giác được vị đắng rất mạnh, tuy rằng Nhuận Ngọc

còn đang hôn mê, nhưng bắt đầu ngậm chặt miệng lại theo bản năng.

“Nâng hàm dưới của hoàng tử, dù thế nào cũng phải rót hết cho ta!” Đồng Dao ở bên cạnh dẫn đo cẩn thận, chén thuốc kế tiếp có nên giảm bớt liều lượng thảo dược không nhỉ? Nhuận Ngọc đã bắt đầu hồi phục, thảo dược nhiều quá nói không chừng ngược lại sẽ tổn hại sức khỏe của hắn.

Lại nghe thấy tiếng hét của cung nữ nọ ở sau lưng, sau đó chén thuốc rơi xuống đất bẽ tan tành.

“Sao vậy?”

“Nhị hoàng tử, nhị hoàng tử.”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, nhanh chóng chạy đến. Chỉ thấy mắt của Nhuận Ngọc hơi hơi mở ra, trong mắt lại mang theo một tia tức giận.

“Ai dám rót ta!” hôn mê thời gian dài, khiến cho tiếng nói của Nhuận Ngọc trở nên khàn đặc, nghe được lại càng dọa người.

Trong lòng Đồng Dao như đang bắn pháo hoa thẳng lợi, hẩn tỉnh rồi, hẩn không sao, hẩn sống sót chính là tin tức tốt nhất trong đời cô nhận được.

Ánh mắt sắc bén của Nhuận Ngọc nhanh chóng phóng lên người của Đồng Dao, trong mắt toát ra vẻ khiến người khác nhìn không hiểu.

“Lui ra—!”

“Tuân lệnh.” Cung nữ nọ bị dọa đến choáng váng, vội càng đứng dậy lui ra ngoài. Đồng Dao cắn chặt môi mình, cũng xoay người đi.

“Đồng Dao ở lại.”

Cơ thể Đồng Dao dờ ra, đứng ở chỗ đó.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

“Là người cứu ta?” Nhuận Ngọc loạng choạng nhòm người dậy, vẫn có vẻ rất suy yếu. Đồng Dao đi qua đỡ hắn một cách không tự chủ, Nhuận Ngọc hơi sững sốt.

“Nghe theo mệnh lệnh, không giống tác phong của người, uống rượu độc, càng không giống cách làm của người.”

Nhuận Ngọc liếc mắt nhìn Đồng Dao, trong mắt có vẻ không hiểu.

“Bắt đầu từ một năm trước, mỗi ngày ta đều uống một chút độc dược.”

Trái tim Đồng Dao như bị người khác đánh mạnh một phát, buồn đau không dứt. Mỗi ngày đều sẽ uống một ít độc, đây là cuộc sống gì thế này? Nói như vậy, nếu gặp phải tình huống bị giết bằng độc, tự cơ thể mình thật ra đã dần dần thích ứng với độc dược, cho nên không dễ dàng chết ngay được. Vì vậy, có thể cảm nhận được tâm tư của Nhuận Ngọc, mỗi ngày hắn phải đeo mang biết bao nhiêu áp lực để sinh tồn.

Nhìn thấy khuôn mặt của hắn hốc hác vì bị độc tra tấn, Đồng Dao không khỏi cảm thấy thống hận Thẩm Ngọc: “Đây là lý do người uống thuốc độc sao? Người cho rằng nếu mỗi ngày uống một ít độc, thì người có thể bất tử à? Một người không thương chính bản thân mình, thật sự không nên cứu người!”

Nhuận Ngọc bỗng nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Đồng Dao, trông đen trong mắt híp lại như đốt một ngọn lửa màu đen.

Đồng Dao cảm thấy da của toàn thân mình đều đau nhức, vội vội vàng vàng lui ra.

“Đem thuốc cho ta.”

Đồng Dao sững sốt.

“Thuốc.”

Đồng Dao hoàn hồn lại, nhanh chóng cầm chén thuốc đưa vào tay Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc nhận lấy, nhìn thoáng qua Đồng Dao, liền rót chén thuốc rất đàng dõ vào trong cổ họng, chân mày cũng không nhíu lại chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cuối cùng Nhuận Ngọc cũng tránh được một kiếp, Đồng Dao cũng đã mấy ngày rồi không ngủ. Thật vất vả chờ Nhuận Ngọc nằm xuống nghỉ ngơi, chờ hần ngủ, Đồng Dao mới về phòng mình.

“Mấy ngày nay cô nương đã vất vả rồi.” Bà lão lúc trước từng hầu hạ cô, mang theo vẻ mặt tươi cười bụng thức ăn vào phòng Đồng Dao, “Những thứ này đều là lão nô dọn dò cung nữ đặc biệt làm cho cô nương, cô nương xem có hợp khẩu vị không.”

Đồng Dao mệt mỏi chỉ lắc lắc tay, ngay cả nói cũng lười, chỉ muốn ngủ.

“Lần này phải cảm tạ cô nương, nếu không có sự tương trợ của cô nương, chắc chắn lần này nước Chư Lương sẽ gặp đại nạn.” Bà lão lắc đầu cười, “Hiện tại, đại hoàng tử cũng đã mất, cả nước chỉ còn lại nhị hoàng tử, nhị hoàng tử nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của cô nương! Từ nay về sau toàn bộ nước Chư Lương đều là của nhị hoàng tử. Bây giờ, nhị hoàng tử đã bình an, cô nương cũng đã tốn rất nhiều công sức, chỉ cần nghỉ sau này làm thế nào hầu hạ hoàng đế tương lai của nước Chư Lương cho tốt là được.”

Trong lòng Đồng Dao nhanh chóng xẹt qua một bóng ma, đột nhiên nghĩ tới cái chết của đại hoàng tử. Trước đó vài ngày trong đầu cô luôn tập trung nghĩ về Nhuận Ngọc, sớm không nghĩ đến chuyện khác. Bây giờ nghĩ lại càng thấy vô cùng kỳ lạ khó hiểu. Rõ ràng là Thẩm Ngọc muốn đầu độc Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc khó khăn lắm mới nhất lại được cái mạng, sao Thẩm Ngọc lại chết trước? Thẩm Ngọc vừa chết, Nhuận Ngọc là người trực tiếp kế thừa ngôi vị, chuyện này...

“Đại hoàng tử là người chính trực hào hoa phong nhã, lại không đau yếu bệnh tật gì, làm sao lại ra đi như vậy chứ?” Đồng Dao thử thăm dò.

“Ai da... Sao có thể là bệnh chứ. Đại hoàng tử đang ở trong hậu viện của tẩm cung thì gặp thích khách. Hiện tại đã phong tỏa toàn bộ nước Chư Lương, trong thành có nhiều tin đồn, trong dân gian còn truyền miệng tà ma hơn nữa.”

“Vậy sao? Nói thế nào?”

“Không biết thích khách do nước nào trà trộn vào. Ngày ấy, nhị hoàng tử trúng độc, đại hoàng tử vội vã đi khỏi đại điện để qua đây, khi đi ngang qua sân, đột nhiên bốn phía bay tới bốn mũi tên, nghe nói tất cả đều trúng đầu, nơi không được bảo vệ. Hộ vệ ở ngay bên cạnh, nhưng căn bản tên bắn quá nhanh không kịp trở tay. Bốn thích khách được tìm thấy ở gần đó, tất cả đã uống thuốc độc tự sát, toàn bộ khuôn mặt bị phá hủy, căn bản không biết được thân phận. Hiện tại trong cung đều rối loạn.”

Nhuận Ngọc— là Nhuận Ngọc!

Cả người Đồng Dao run rẩy kịch liệt, chén trà cầm trên tay rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Cô nương, cô nương làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi, ta muốn trở về nằm một lát.”

“Được, được, là lão nô lẩm mồm, làm cô nương hoảng sợ. Cô nương nghỉ ngơi cho tốt, lão nô xin cáo lui.” Vẻ mặt của bà lão có phần lo nghĩ, hậm hực lui ra ngoài.

Tâm trạng Đồng Dao vô cùng hoảng hốt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kéo xích khoá cửa. Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy có vài binh sĩ ở bên ngoài, đứng trước cửa phòng Đồng Dao.

Dùng hết sức đẩy cửa, rõ ràng cửa đã bị khoá.

“Sao lại thế này? Thả ta ra... Mau thả ta ra!” Đồng Dao dùng sức đập cửa hết lớn, nhưng thị vệ bên ngoài như bị điếc, hoàn toàn không quan tâm.

Đồng Dao run rẩy lùi về phía sau, trong lòng lại càng lạnh giá, cô lại bị giam lỏng...

Không ai biết đại hoàng tử chết như thế nào, không ai, chỉ có cô! Biết bí mật huấn luyện đội cung tiễn, trong rừng rậm đi săn theo kiểu giết hàng loạt, Toại Phong chết, Nghê Sắc chết, hiền tế người sống... Mọi chuyện hoàn toàn là sắp đặt của hần. Mục đích chính là, giết chết người thừa kế ngôi vị, tự lên ngôi vua! Chuyện giết chết anh em ruột thịt lại phơi bày rành rành trước mắt cô...

Hồ hấp của Đồng Dao ngày càng dồn dập.

Nhuận Ngọc đã giết chết con ngựa mà hần yêu quý nhất, giết ái thiếp của hần, thậm chí còn giết anh trai hần. Bề ngoài xinh đẹp nhưng lòng dạ hần lại ác độc như vậy. Hần quyết không thể bỏ qua cho người thứ hai biết được chuyện này. Một phi tử thành vật hi sinh để hần luyện binh, một phi tử khác thì bị hần tế sống, hiện giờ bốn cung thủ còn lại cũng đã chết, người duy nhất biết rõ chân tướng chỉ còn có một mình cô.

Càng ngày trong lòng Đồng Dao càng rõ ràng. Nhưng việc Thẩm Ngọc ban rượu độc hần là nằm ngoài dự liệu của Nhuận Ngọc. Sở dĩ Nhuận Ngọc uống rượu độc ở trước mặt mọi người, cũng vì khoảnh khắc này, hần đang tiến hành một canh bạc, tiền đặt cược chính là mạng của hần. Hần đã tỉ mỉ vạch ra kế hoạch ám sát Thẩm Ngọc, ngày ấy làm trò uống rượu độc trước mặt quần thần, cũng chỉ đóng kịch cho mọi người xem thôi.

Cái này được gọi là gì nào?

Khô nhục kể sao?

Đề người khác thấy lòng trung thành của hấn với Thấm Ngọc? Cho dù chết cũng không có người nghi ngờ người giết chết Thấm Ngọc hóa ra chính là người em ruột can tâm tình nguyện uống rượu độc này.

Thấm Ngọc vừa chết, Nhuận Ngọc danh chính ngôn thuận lên ngôi vua, hơn nữa còn được lòng của toàn bộ triều đình. Một người em trai lương thiện, một người em trai bị anh mình hãm hại... Người anh trai độc ác ấy đã chết, may mắn còn giữ lại người em trai xinh đẹp được muôn dân yêu mến để ngồi lên ngôi vị!

Đại hoàng tử đã chết, mà cô là người duy nhất biết rõ nội tình...

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô! Tay Đồng Dao run rẩy nắm thành quyền, nhìn binh sĩ đứng gác bên ngoài, trốn... Hôm nay phải trốn, nhất định phải trốn!

Lòng Đồng Dao đau như dao cắt...

Vì sao người hết lần này đến lần khác muốn cô chết lại là Nhuận Ngọc, vì sao... Vì sao lại là cô và hấn... Nước mắt cứ thi nhau rớt xuống.

Đồng Dao như ngồi trên đồng lửa, đi đi lại lại ở trong phòng.

Bên ngoài vẫn có người canh gác, cửa sổ có thanh chắn bằng đồng, nếu như đập nhất định sẽ phát ra tiếng vang. Cô nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chờ mong trời mau tối.

Mỗi một phút đều trở nên vô cùng gian nan, thật lâu sau, sắc trời dần dần tối lại. Có cung nữ đi vào, mang lò sưởi tới đốt.

Đồng Dao vẫn đang tiếp tục chờ thời cơ, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Nhuận Ngọc chưa bắt đầu hành động.

Trăng đã lên, ánh trăng sáng tỏ, trước cửa có hai người canh gác, bây giờ cũng đã khuya, một người đã đi. Đồng Dao dập tắt lò sưởi, có lẽ thị vệ tường cô chuẩn bị đi ngủ.

Cô tháo lò sưởi ra. Cái giá đỡ của lò sưởi làm từ trúc, Đồng Dao dùng chân bực nó lại, cố gắng bẻ thành hai đoạn, như vậy sẽ không phát ra tiếng động.

Cô dùng sức kéo khăn trải giường, xé ra một mảnh vải dài, nghiêng người từ cửa sổ quan sát tên thị vệ kia, dường như hấn không phát hiện gì cả.

Cô nhẹ nhàng quấn mảnh vải vòng quanh hai thanh chắn cửa sổ bằng đồng, sau đó cắm vào gậy trúc từ giữa mảnh vải vào bên trong, rồi hai tay nắm chặt gậy trúc, bắt đầu xoay theo chiều kim đồng hồ.

Có thể là do căng thẳng, không lâu sau đầu Đồng Dao đã đổ đầy mồ hôi. Cách thực hiện này là lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, dùng một lực rất nhỏ có thể bẻ gãy hai thanh chắn cửa sổ bằng đồng, lại không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Đây là phương pháp an toàn nhất.

Không lâu sau, chợt nghe thấy một tiếng trầm đục, thanh chắn cửa bị vặn gãy ở khúc giữa. Trong lòng Đồng Dao vui mừng khôn xiết, vị trí đoạn gãy rất tốt, có thể chạy trốn.

Cô đứng dậy, hai tay chống trên khung cửa sổ, vừa định nhảy ra, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một đôi tay to, mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Đồng Dao, giữ cô lại.

Đồng Dao sợ tới mức hét lên, ngoảnh đầu lại thấy khuôn mặt trắng bệch của Nhuận Ngọc. Ánh trăng chiếu xuống, con ngươi đen tối của hấn như tán ra lời nguyền ma quỷ, tóc đen bay bay lộ ra vẻ vô cùng ma mị. Hấn chỉ mặc áo khoác, ánh mắt nghiêm nghị, trái tim Đồng Dao đập nhanh đến nỗi sắp vọt ra khỏi cổ họng.

“Tay trời gà không chặt, lại có thể bẻ gãy cửa sổ.” Nhuận Ngọc thân nhìn đảo qua thanh chắn cửa sổ bằng đồng đã bị bẻ gãy, “Quả thật là một người con gái thông minh, không hổ là hậu duệ của thợ rèn.”

Cả người Đồng Dao lạnh buốt, không nói nên lời. Nhuận Ngọc đưa tay mở mạng che mặt của Đồng Dao, mảnh vải tím rơi xuống đất.

“Không...”

Đồng Dao sợ hãi quay đầu đi chỗ khác.

“Đề hoàng nhi nhìn mặt người, mẫu hậu!” Trong mắt của Nhuận Ngọc lộ ra sự hung ác độc địa.

“Ngươi... Ngươi biết?”

“Ha ha... Ha ha...” Đột nhiên Nhuận Ngọc cười lớn, có vẻ hơi mất lý trí, “Ngày ấy, người thật sự nghĩ rằng người có thể dễ dàng thoát khỏi tay hoàng nhi sao?”

“Ngươi? Là ngươi cố ý để cho ta chạy?”

“Chính xác.” Nhuận Ngọc nắm chặt vai Đồng Dao, cô đau đến cau mày, “Hoàng nhi thả người, vì muốn danh chính ngôn thuận giết người. Không thể tưởng tượng được mẫu hậu mạng lớn, có người chết thay...”

Đồng Dao đột nhiên nhớ tới người thôn phụ giết quần áo ở bờ sông. Chính thủ hạ của Nhuận Ngọc cho rằng người thôn phụ khi đã thay đổi quần áo đó chính là cô, mới ra tay giết chết.

“Ta nghĩ người đã chết, lại không thể ngờ người vẫn còn sống trên đời này, hơn nữa còn ngu xuẩn dâng chính mình đến trước mặt ta!”

Nhuận Ngọc lấy tay khẽ chạm tay vào đôi môi trắng bệch của Đồng Dao, đáng vẻ như một kẻ khát máu.

“Ngay từ đầu người đã biết đó là ta? Vì sao lại không giết ta!”

Nhuận Ngọc nghiêng mặt, khẽ cười: “Sai, ban đầu, ta cho rằng mẫu hậu người đã chết. Mẫu hậu dùng thảo dược thay đổi dung mạo, ha ha, tuy rằng giọng nói hơi giống nhau, nhưng ta vẫn chưa nghĩ đến. Cho đến một ngày...”

“———”

Nhuận Ngọc nhẹ nhàng cúi người xuống, mùi hương hoa quế tràn bao trùm lấy Đồng Dao, khiến Đồng Dao lui về phía sau để trốn tránh. Nhưng vai lại bị Nhuận Ngọc nắm chặt, không cách nào lui đi: “Mãi cho đến một ngày, giữa dòng sông trong vắt, hương sen thoang thoảng, không mảnh vải che thân, làn da đẹp không tỳ vết. Ta nhìn thấy toàn bộ cơ thể của người. Dưới bóng nước, thân thể mẫu hậu trần trụi, nhưng khuôn mặt mẫu hậu vì sao lại trắng bệch như vậy...”

“Đủ rồi!” Đồng Dao không nghe nổi nữa, dùng sức lắc đầu vài cái, Nhuận Ngọc phải là bị bệnh nặng mới khỏi mới đứng, nhưng sức mạnh này lại khiến Đồng Dao không có cách nào giãy giụa, Đồng Dao thật sự thần phục khả năng hồi phục của hân, “Nếu đã biết là ta, vì sao không trực tiếp giết ta! Vì sao khi đó còn muốn dây dưa với ta, nói những lời đó, những lời...”

“Ha ha, gả cho phụ vương, rồi lại muốn gả cho hoàng huynh, người đã có nhiều đàn ông như vậy, thêm ta thì có sao đâu...”

“... Vô si!”

Đồng Dao tức giận cắn chặt răng.

“Ta vô si ư?” Nhuận Ngọc cười lạnh, giọng nâng cao không ít, “Chẳng nhẽ người dám nói người chưa từng có tình ý với ta, chưa từng mong chờ sự quan tâm của ta?”

“Ta không có!”

“Chưa từng có tình ý với ta, vì sao mỗi ngày đều sầu não, vì sao giải độc cho ta? Người sợ ta sẽ chết, người không nỡ để ta chết...” Lý do trắng trợn của Nhuận Ngọc trực tiếp kích thích thần kinh vốn đã mỏng manh yếu ớt của Đồng Dao.

“Ta...”

Đột nhiên hân đẩy mạnh Đồng Dao ra, hai mắt giận giữ nhìn cô: “Người đã gả cho phụ hoàng, rồi lại hạ độc người, sau đó lại mưu toan tái giá với Thẩm Ngọc, hiện tại lại có tình ý với ta... Người mới là kẻ vô si nhất chứ!”

“Ta hoàn toàn không biết chuyện tái giá với đại hoàng tử!”

“Không phải ý của người thì sao sứ giả nước Hồng Ngọc lại biết người vẫn còn trong trắng, sao lại ép Thẩm Ngọc lập người làm phi!”

“Người tin cũng được, không tin cũng được, người giết phụ hoàng của người căn bản không phải ta. Ta căn bản không phải hoàng hậu của nước Chư Lương các người!”

“Ăn nói hàm hồ!”

Đồng Dao thật sự sắp sụp đổ, rót nước mắt nhưng lại bật cười: “Tuỳ người đi, dù ta có trăm cái miệng cũng không nói rõ được. Ta biết người giết đại hoàng tử là người, muốn giết người diệt khẩu chứ gì... Ta là người cuối cùng biết hết mọi chuyện. Dù thế nào, người cũng không giữ lại cái mạng của ta. Muốn giết cứ giết đi.”

“Muốn giết người, việc gì ta phải mang người về?”

Nhuận Ngọc khẽ nhếch miệng, vẻ mặt tà khí.

“Có ý gì?”

“Ta thay đổi ý định.” Hai tay Nhuận Ngọc khoanh trước ngực, từng bước đi về phía cô, “Người là nước cờ cuối cùng của ta, ta phải lợi dụng thật tốt mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Mắt Nhuận Ngọc sáng lên trong một khoảng tối, hần từng bước đến gần, Đồng Dao có thể cảm giác được khí lạnh như băng tuyết. Không khỏi chạy đến cửa lớn, cô cố gắng phá cửa, nhưng không có chút hiệu quả nào.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Dù sao ta cũng từng cứu ngươi một mạng, ngươi đừng đến đây, ta sẽ lớn tiếng nói hết tất cả chuyện ngươi giết đại hoàng tử ra ngoài đó.”

Ngón tay thon dài của Nhuận Ngọc nhẹ nhàng quét qua môi mình, cười đến khuynh quốc khuynh thành: “Qua đêm nay, Đồng Dao, con gái thợ rèn, sẽ chết đi trong giấc ngủ. Còn hoàng hậu của nước Chư Lương, chưa bao giờ rời khỏi cung, nếu lời nói của hoàng hậu có chút không thỏa đáng, đó chỉ là do hoàng hậu quá thương nhớ phụ hoàng, nên tâm trí rối loạn. Ta, hoàng đế của Chư Lương, nhất định sẽ phải ngự y giỏi nhất đến chữa bệnh cho mẫu hậu! Hết bệnh rồi, mẫu hậu sẽ không ăn nói lung tung nữa đâu.”

Trong đầu Đồng Dao như nổ tung, Nhuận Ngọc đã sớm suy tính thỏa đáng, chặt đứt tất cả đường lui của cô.

Nụ cười của Nhuận Ngọc có vẻ rất quý dị. Hần ép Đồng Dao đến góc phòng, cúi đầu nhìn cô. Dường như hần đang hưởng thụ sự hoảng loạn của cô.

Đột nhiên hần giờ tay ra, ôm lấy cô.

“Làm gì?” Đồng Dao đang giãy giụa thoát khỏi tay của Nhuận Ngọc, lúc này phát hiện dường như Nhuận Ngọc đặc biệt cao lớn, ép người khác đến không thở nổi.

Nhuận Ngọc đặt cô lên giường, chậm rãi cởi áo choàng của chính mình, ở dưới ánh trăng, đường cong nam tính càng thêm rõ ràng: “Thời khắc này, có phải mẫu hậu đã nghĩ tới từ rất lâu rồi không?”

Đôi môi Đồng Dao tái nhợt, Nhuận Ngọc hiện giờ nhìn qua rất đáng sợ. Nói gì hần cũng sẽ không nghe, toàn thân phát ra hận thù khiến Đồng Dao khiếp sợ.

“Nhuận Ngọc, ngươi bình tĩnh một chút đi. Rốt cuộc ngươi đang suy tính cái gì?”

“Tất nhiên là chuyện hoan ái rồi.” Cơ thể Nhuận Ngọc ép xuống, chạm vào đai lưng của Đồng Dao, nháy mắt liền cởi ra. Áo nhất thời thả ra, lộ ra bộ ngực trên làn da tuyết trắng.

“Ngươi có mục đích gì, sao lại làm như vậy!” Đồng Dao tự biết không có sức để phản kháng, nước mắt chực chờ trào ra.

Nhuận Ngọc nâng cằm cô lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô: “Đừng căng thẳng, ta không có chút yêu thương nào với ngươi đâu, ta chỉ cần phá sự trong trắng của ngươi, thứ không nên có từ lâu.”

Đồng Dao sồn gai ốc.

Tay hần thâm nhập vào trong áo cô, chậm rãi quấn lên trên, nắm lấy ngực cô: “Để ta xem ngươi bây giờ có biểu cảm như thế nào?” Ở dưới ánh trăng, Đồng Dao cau mày, cắn môi, màu da trắng bệch.

Nhuận Ngọc dịch cô đến dưới ánh trăng, thương thức cơ thể cô, chơi đùa thỏa thích. Đồng Dao xấu hổ đến nỗi ước gì có thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

“Độc tố của ngươi chưa tan hết, nếu chỉ vì mục đích này, tìm nam nhân khác là được rồi, đừng dùng sức quá mức, không có lợi đâu.” Đồng Dao cười tự giễu. Cho dù Nhuận Ngọc có làm tổn thương cô thế nào, nhưng hiện tại vào giây phút này, thứ cô muốn vẫn là Nhuận Ngọc mau chóng khỏe lại.

“Thật sao? Hóa ra mẫu hậu muốn nam nhân khác!” Trong mắt Nhuận Ngọc lại xẹt qua một tia điên cuồng giận dữ, trong tay lại tăng thêm chút sức. Đồng Dao đau đến nỗi nhắm mắt nhắm mũi.

Ngoài cửa sổ bất chợt rơi xuống một cơn mưa bụi, mưa theo cửa sổ bắn vào, rơi xuống cơ thể của Đồng Dao, lạnh lẽo như băng. Nhuận Ngọc lại quá nóng bỏng, khiến Đồng Dao không dám chạm vào.

Đồng Dao hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nói với mình, đây không tính là gì cả. Đừng sợ hãi, đừng rơi lệ, chuyện này rất bình thường, cũng không đáng sợ đâu, nhưng toàn thân lại không ngừng run rẩy.

Hành vi của Nhuận Ngọc trở nên kỳ quái, mỗi một động tác của hần đều rất thô lỗ. Nhìn về mặt Đồng Dao nhắm lại, hần chỉ mỉm cười hưởng thụ, nhưng nụ cười ấy, còn khiến người khác nhìn qua cảm thấy khô sở hơn là khóc.

Chỉ cần cõi sạch đồ của nàng, phá trình tiết của nàng, liền đạt được mục đích! Nhuận Ngọc ta đã quyết định biện pháp này, nhưng cơ thể ta vẫn có chút chột dạ, và toàn thân phát ra dục vọng đã lâm vào tình trạng không thể khống chế nổi. Có lẽ nàng nói đúng, dù sao nàng cũng từng là mẫu hậu của ta, chỉ cần tùy tiện tìm một tên nô lệ đến làm chuyện này là được rồi, nhưng nàng nói nàng muốn nam nhân khác sao, nữ nhân vô si này! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng được như ý nguyện. Đối mặt với hai mắt đắm lệ của nàng, ta càng phải cười càn rỡ, nhưng trong lòng lại rất phiền muộn.

Trong mắt Nhuận Ngọc như nổi lên một ngọn lửa đen tối, trong bóng đêm có vẻ rất mãnh liệt. Tiến sâu vào là điều tất nhiên như trong tưởng tượng, nhưng do xảy đến bất ngờ, cho dù Đồng Dao đã chuẩn bị tốt tâm lý, lại đau đến nỗi suýt nữa hét lên, hai tay không ôm lấy hắn, mà lại che chắn trước ngực mình. Nhuận Ngọc đột nhiên dừng lại, động tác bắt đầu trở nên chậm rãi.

Dần dần, hắn tiến vào người cô, không phân biệt ra ai là ai nữa. Hắn đè cô, giống như sợ cô chạy trốn, nhiệt tình nóng bỏng như từ trên thiên đường nhảy thẳng xuống địa ngục. Đồng Dao hoàn toàn không cách nào phản ứng lại, không cách nào suy nghĩ, đã lâm vào ngạt thở. Cô bắt đầu đẩy hắn, cực lực hít thở.

Nhuận Ngọc chưa từng nhìn thấy bộ dạng yếu đuối như thế của cô, run rẩy, yếu thế dưới thân hắn.

Hắn chỉ một lòng muốn cô phải đau đớn, tra tấn cô. Đồng Dao cố hết sức co người lại, muốn trốn tránh, nước mắt chảy ra như mưa rơi trong đêm tối, cắn chặt răng, nức nở nói cô đau. Hắn lại bắt đầu có chút không đành lòng. Mỗi một lần thô bạo tiến sâu vào, đều khiến hắn phải hối hận. Nhưng dục vọng đã chiến thắng toàn bộ lý trí, hắn làm cô ngất đi.

Bên ngoài, giông tố bắt đầu nổi lên không ngừng.

Dưới ánh trăng, nhìn thấy tấm lưng trần như bạch ngọc của Đồng Dao, xinh đẹp gần như hư ảo. Nhuận Ngọc nhắm mắt, không biết là cô tỉnh hay ngủ.

Không hề hối hận, không hề quyến luyến.

Không nói với nàng... nàng chính là nước cờ cuối cùng.

Quá tham hoan, quá đắm chìm,

Sẽ chỉ là trói buộc, là gánh nặng.

Đến cuối cùng, ai cũng quên, họ đang ân ái, chứ không phải làm tổn thương lẫn nhau.

Lòng dạ Nhuận Ngọc lạnh dần, nhấc áo choàng trên đất lên, dứt khoát rời đi. Nhưng khi nhấc lên lại cảm thấy gian nan khác thường, trên cơ thể còn lưu lại độ ẩm của cô, trên tóc vẫn còn dư hương của cô, bên ngoài mưa to gió lớn, thời thì để gió thổi bay tất cả đi.

Nhuận Ngọc dứt người ra đi, như mang theo tất cả áp lực vây quanh thân thể Đồng Dao. Tình yêu như vậy không thể tiếp tục thêm nữa, như thế sẽ phá hủy chính mình! Chậm rãi nhắm mắt lại, đứng rơi lệ, đứng hèn nhát, đây thật sự không tính là gì cả, không sao cả, hết thảy đều rất bình thường, đừng suy nghĩ nữa, cái gì cũng không nghĩ thì ngày mai thức dậy, đau đớn trên người sẽ biến mất, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Nhuận Ngọc nghiêng người tựa vào ngai vàng, mang theo chút lười biếng, ngón tay nhẹ nhàng quẹt qua môi, ánh mắt lơ mơ mang theo nụ cười yếu ớt.

Nhuận Ngọc bây giờ, càng giống một con báo đẹp đẽ, trong nụ cười đều mang theo mùi máu tanh, dưới triều, ai nấy đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng. Phần Ân chấp tay đứng giữa triều, có vẻ cầu nể vạn phần. Nhuận Ngọc không nói lời nào, cũng không có bất cứ ai dám mở miệng trước.

Thời gian trôi qua, Phần Ân cúi đầu, cả người tựa mồ hôi lạnh. Cân nhắc cả buổi, mới run rẩy mở miệng: “Không thể tưởng tượng được thái tử Thẩm Ngọc tuổi còn trẻ đã sớm qua đời, thần đại diện nước Hồng Ngọc biểu lộ sự tiếc thương sâu sắc.”

Nhuận Ngọc nghiêng mắt nhìn về phía Phần Ân, vẻ mặt như cười như không. Phần Ân lại nhanh chóng cúi đầu: “Hoàng đế của thần vẫn thường nhắc tới, nói nhị hoàng tử mới là anh tài hiếm có. Nước Chư Lương có thể có một hoàng đế như nhị hoàng tử đây, nhất định là phúc của thiên hạ.”

Nhuận Ngọc cười khê: “Hiện giờ hoàng huynh đã qua đời, hôn sự của hoàng huynh và thái công chúa định sẽ xử lý thế nào?”

“Chuyện này đương nhiên không tính!” Phần Ân đột nhiên cao giọng, khiến các đại thần ở bên cạnh nghị luận một hồi. Hắn cũng phát hiện bản thân thất thố, vội vàng giải thích: “Ý của thần là, công chúa và thái tử vẫn chưa thành thân, không có danh phận phu thê, chi bằng chi bằng...”

“Chi bằng thế nào?” Nhuận Ngọc nhíu mày.

“Chi bằng.” Trên trán Phần Ân toát mồ hôi hột, khuôn mặt đỏ bừng, nửa câu nói bị nghẹn trong miệng, nhìn thấy hai bên cũng không nói gì.

“Chi bằng nghe một lời của ta,” Nhuận Ngọc cắt ngang lời hắn.

Phần Ân sững sờ, lại nắm chặt quả đấm không dám trả lời.

“Nếu hoàng huynh đã mất, chỉ có thể nói hoàng huynh và công chúa không có duyên phận. Thật ra, ta cũng ngưỡng mộ công chúa đã lâu, chi bằng giao thái công chúa cho ta, hôn sự vẫn không đổi, sau khi ta đăng cơ sẽ lập nàng làm hậu, ngươi thấy thế nào?”

Hai mắt Phàn Ân càng mở càng to, có vẻ không thể nào tin được. Qua hồi lâu, đột nhiên bày ra vẻ mặt vui mừng, lớn tiếng nói: “Không thể tưởng tượng được nhị hoàng tử và thần lại tình cờ hợp ý nhau. Thần đã phát hiện từ lâu, nhị hoàng tử và thất công chúa mới là một đôi trời đất tạo nên. Thật sự là rất may mắn, rất may mắn!” Phàn Ân quỳ phịch xuống đất: “Chúc mừng nhị hoàng tử, không không, phải là hoàng đế Chư Lương!”

“Ha ha ha ha ha...” Nhuận Ngọc ngửa mặt cười to. Dưới triều đông cứng trong nháy mắt, vẻ mặt ai nấy cũng cau có đỏ dòn nhìn Nhuận Ngọc, vài vị cự thần tức giận đến nổi suýt không thể kiềm chế.

Nhuận Ngọc xoay người nhìn xuống đám quần thần, ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén của loài dã thú: “Các khanh, có gì bất mãn sao?”

Dường như mọi người đều chấn động một chút, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, không ai dám có hành động gì.

Nhuận Ngọc hài lòng cười khê: “Phàn sứ giả, ta có ý lấy mẫu hậu, à, không, là thất công chúa.”

Trên mặt Phàn Ân xẹt qua một tia xấu hổ.

“Bất quá cũng phải bận tâm đến ánh mắt phàm tục, người nói phải không?”

“Nhị hoàng tử muốn nói là?”

“Ta cũng nói thẳng luôn. Tuy rằng ai ai cũng biết thất công chúa và phụ hoàng không phải phu thê thật sự. Nhưng con dân cả nước đâu có biết, hoàng nhi lấy mẫu hậu làm thê, chẳng phải khiến thiên hạ chê cười.”

“Nhị hoàng tử đừng ngại cứ nói thẳng.”

“Chỉ cần sai người kiểm tra rõ ràng là thất công chúa còn trong trắng, bỏ cáo thiên hạ, cũng tránh được dèm pha.”

“Đó là chuyện đương nhiên, đương nhiên mà.” Phàn Ân lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Nhị hoàng tử nghĩ thật chu đáo!”

“Được lắm, ngày mai trong triều, khi đủ mặt văn võ bá quan sẽ lập cáo thị, bỏ cáo thiên hạ.”

Bãi triều, một vị cự thần râu tóc bạc phơ vốn rục rịch, vừa nghe thấy những lời này lại không nhịn được, từng bước đi ra, tức giận đến cả người phát run: “Chuyện này sao có thể bỏ cáo thiên hạ, nhị hoàng tử lại phải thành thân với mẫu hậu của chính mình, chẳng phải là bị người trong thiên hạ chê cười! Nước Chư Lương ta sẽ trở thành trò cười cho nước láng giềng!” Lão quay qua, chỉ thẳng vào Phàn Ân: “Người, trong lòng nước Hồng Ngọc các người mang kế hoạch nham hiểm, bức bách nước Chư Lương ta làm cái chuyện đại nghịch bất đạo này. Chính thất công chúa của các người hạ độc tiên đế, bây giờ còn...”

Vị cự thần chưa nói xong, chỉ thấy một mũi tên lao tới, cắm thẳng vào mi tâm của lão. Cuối cùng, lão ngửa mặt phịch một tiếng, máu từ sau não tràn ra, Phàn Ân sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

Nhuận Ngọc vuốt ve cây cung lớn màu đỏ thắm trong tay hắn, khoe miệng nhếch lên, cười đến xinh đẹp. Mũi tên nọ chuẩn xác không sai, trúng ngay đầu, vị cự thần toi mạng ngay tại chỗ. Tất cả đại thần nhìn thấy mũi tên kia, lại nhìn Nhuận Ngọc, run rẩy lui về phía sau, trong lòng suy nghĩ. Cái chết thế này, sao lại tương tự đại hoàng tử Thẩm Ngọc quá, còn Nhuận Ngọc lúc này đã biến thành con sư tử ngạo nghễ, mỉm cười liếm lông bờm của chính mình, không có bất cứ kẻ nào có thể làm lung lay địa vị của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Đêm đó khi Nhuận Ngọc rời đi, Đồng Dao khẽ cười tự giễu, đã như vậy rồi, còn làm sao bây giờ, dù sao cũng không phải tìm đường chết nữa... Coi như bị chó cắn một ngoạm đi.

Nỗi đau lớn nhất đời người chính là không thể buông bỏ, mà phương pháp duy nhất để triệt tiêu nỗi đau, chính là chết tâm. Đồng Dao đè ngực mình, lòng đã chết, thế là chết tâm...

Cho dù cô luôn cố gắng an ủi bản thân, nói với chính mình phải kiên cường, nhưng mỗi một sợi xúc cảm đều có vẻ suy sụp, tâm trạng u ám vô cùng. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra, liền cảm thấy lo lắng. Mơ hồ nghĩ thấy mùi đàn hương thoang thoảng...

Càng lúc càng buồn ngủ, không lâu sau cô ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, không biết đã là giờ nào. Bên tai có người nhỏ giọng nói chuyện, nhưng cố gắng thế nào cũng không mở mắt được, mí mắt trở nên vô cùng nặng nề. Tuy rằng toàn thân đều tê mủi, nhưng Đồng Dao rõ ràng cảm nhận được có nhiều bàn tay đang chạm vào cơ thể mình.

Trong lòng cô vô cùng hoảng hốt, nhưng không có cách nào mở mắt được. Đồng Dao sốt ruột, dùng sức cắn vào đầu lưỡi mình, trong miệng liền ngập tràn mùi máu tanh. Nhờ vào cơn đau, Đồng Dao cố gắng cử động lông mi, khẽ mở mắt ra.

Chỉ thấy chính mình đang nằm trên giường, bốn lão cung nữ tóc bạc vây xung quanh, các bà ấy lại bắt đầu trút bỏ y phục của cô.

Một cảm giác vô cùng chán ghét tự nhiên xuất hiện, trong lòng Đồng Dao nổi cơn thịnh nộ, ước gì có thể xông lên giết chết họ: “Các người... các người... Cút...”

Mấy lão cung nữ kia vừa nghe Đồng Dao có thể mở miệng nói chuyện, lấy làm kinh hãi: “Hoàng hậu, người đã tỉnh?”

“Đừng chạm vào ta, cút cho ta...”

Đồng Dao vẫn không thể cử động tay chân của mình, toàn thân nằm ở đó phát run. Bộ dạng như vậy khiến cô khó chịu tới cực điểm.

“Nương nương xin thứ cho nô tỳ mạo phạm, là nhị hoàng tử lệnh cho chúng nô tỳ tới.”

Nhuận Ngọc...

“Nhị hoàng tử lệnh cho chúng nô tỳ tới nghiệm chứng sự trong trắng của nương nương.”

Nghiệm chứng? Trong trắng? Trái tim Đồng Dao như bị đâm mạnh, chau mày rồi đột nhiên nở nụ cười. Trong trắng ư? Còn gì mà trong trắng...

Cái này còn cần phải nghiệm chứng sao? Nhuận Ngọc đã nói, cô chính là nước cờ cuối cùng của hắn...

Cả người Đồng Dao dâng trào sức lực, cố gắng cử động nửa thân trên, ra sức vung tay với lão cung nữ đứng ở bên cạnh: “Các người cút hết ra ngoài cho ta! Cút!”

Bốn lão cung nữ lộ vẻ bất khoan, đưa mắt ra hiệu cho nhau. Một lão cung nữ lấy ra một nhánh cây ngắn màu nâu từ trong tay áo, bắt đầu đốt.

“Các người...” Đêm hôm qua Đồng Dao cũng ngửi được mùi đàn hương thoang thoảng đó cô thoáng hiểu ra, họ hạ mê dược với cô!

Nhưng lúc này cơ thể đã không nghe sai khiến của cô, cô lại ngã xuống, mất đi ý thức...

Không biết qua bao lâu, Đồng Dao lại mơ màng tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra. Cô ngơ ngậy xuống giường. Quần áo của cô đã được mặc chỉnh tề.

“Nương nương, người uống nước đi.” A Ứng đứng bên cạnh nói với cô, hai mắt nó phấp phồng nhìn Đồng Dao, đáng vẻ vô cùng lo lắng.

“Chuyện này... Là sao?” Đồng Dao nhìn thấy màn và giá cụ ở bên cạnh, tầm mắt mờ mờ, giống như đồ đạc được xếp chồng lên nhau.

“Nương nương, người có khỏe không? Nơi này là điện hoàng hậu.”

“Điện hoàng hậu... Tại sao ta lại ở đây...” Đồng Dao cau mày, trông rất thống khổ.

“Nương nương, người không có việc gì chứ, người đừng dọa A Ứng.” A Ứng vừa nhìn thấy bộ dạng của Đồng Dao thì sợ tới phát khóc.

“Tại sao ta lại ở đây? Ta đến đây lúc nào?”

“Nương nương, rốt cuộc người làm sao vậy? Người làm sao vậy? Người vẫn luôn ở đây, cho tới bây giờ vẫn chưa từng rời khỏi đây nửa bước mà!”

“Cái gì?” Đồng Dao lấy làm kinh hãi, kéo tay áo A Ứng: “Người nói ta chưa từng rời khỏi đây, vẫn luôn ở chỗ này?”

“Nương nương.” A Ứng vừa khóc vừa quỳ gối trước mặt Đồng Dao, “Cách đây vài ngày, nương nương đổ bệnh, hoàng tử nói hoàng tử sẽ không quan tâm, chỉ phái y nữ đến săn sóc người. Nhưng một ngày ba bữa của người đều do nô tỳ đưa đến, người không nhớ sao? Rốt cuộc người làm sao vậy? Ngày nào nương nương cũng ở đây.”

Đồng Dao sững sờ: “Người nói ngày nào ta cũng ở đây?”

“Dạ, nương nương vẫn luôn nằm trên giường, hôm nay người mới vừa tỉnh lại.”

“Ngày nào người cũng đều tận mắt nhìn thấy ta nằm trên giường?”

“Y nữ nói, bệnh của người không chịu được gió, cho nên vẫn luôn buông màn, không cho phép kéo lên. Nhưng người vẫn nằm ở trên giường, mỗi ngày đều phải uống thuốc điều trị không có khả năng đi ra ngoài.” A Ứng quỳ trên mặt đất, khẽ kéo tay áo Đồng Dao, “Nương nương, xin hãy bảo trọng phụng thể, không nên nghỉ ngơi nhiều. Hay để nô tỳ mời y nữ tới?”

“Không cần.” Đồng Dao nhắm mắt lại, vận người ngồi dậy, gắt gao ôm lấy đầu gối: “A Ứng, người ra ngoài trước đi, để ta yên tĩnh một lát.”

“Nương nương...”

“Ra ngoài!”

Tác dụng của mê dược rất khó tan, suốt một ngày cơ thể Đồng Dao đều trong tình trạng say ma túy, đầu đau muốn nứt ra. Cho tới giờ chưa từng thấy tâm trạng tồi tệ đến vậy, tất cả bất hạnh dường như đều kéo đến cùng một lúc, chính mình bị gặp phải. Rõ ràng Nhuận Ngọc đã tính toán mọi việc rất chu đáo, toàn bộ mọi người đều cho rằng cô hoàn toàn chưa từng rời khỏi cung, đương nhiên cũng sẽ không có ai tin tưởng lời cô nói.

Đồng Dao lắc đầu, không ngừng chế giễu bản thân, hiện tại cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là trăm miệng khó cãi.

Trong lòng hoảng sợ suốt một đêm, hoàn toàn không có cách nào ngủ được. Nhiều vết xanh tím trên vai là dấu vết mà Nhuận Ngọc để lại trên người cô, nổi bật trên làn da trắng nõn, hiện ra trông thật khủng khiếp.

Trong lòng lại có một cơn đau đớn không rõ.

Không biết bao lâu, phía chân trời đã có ánh sáng, chim bắt đầu hót líu lo.

“Nương nương.” Có tiếng đập cửa nhẹ nhàng, là giọng của A Ứng.

“Chuyện gì?” Lâu không nói chuyện, vừa mở miệng nói, Đồng Dao phát hiện giọng nói của mình có chút doạ người.

“Nô tỳ đến thay y phục và trang điểm cho nương nương. Hôm nay nhị hoàng tử muốn mở tiệc chiêu đãi sứ thần nước Hồng Ngọc, hy vọng nương nương có thể tham dự.”

Đồng Dao đau hết cả lưng một chút sức lực cũng không có, vốn không ngồi dậy được. Đột nhiên nghe nói tới ba chữ “nước Hồng Ngọc” trong lòng co rút mạnh mẽ, ngực phát ra đau đớn. Cô dùng sức cử động cơ thể: “Vào đi, ta muốn tham dự!”

A Ứng nhẹ nhàng đẩy cửa, phía sau có bốn cung nữ, trong tay bưng rất nhiều thứ. Tầm mắt của A Ứng vừa tiếp xúc với khuôn mặt của Đồng Dao liền hoảng sợ. Chỉ thấy toàn thân Đồng Dao đầy mồ hôi, môi run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt.

“Nương nương, người làm sao vậy? Có phải bệnh vẫn chưa khỏi? Hay để nô tì đi bẩm báo với nhị hoàng tử, nói nương nương không đến được.”

“Không, ta khỏe lắm, ta muốn đi!” Đồng Dao siết chặt nắm tay.

Sứ giả của nước Hồng Ngọc, nước Hồng Ngọc... nước Hồng Ngọc...

Sau khi Đồng Dao rửa mặt chải đầu xong, cung nữ giúp cô mặc quần áo. Đầu tiên là nội y dài tay màu trắng, sau là bộ trường bào màu đỏ. Ngoài trường bào, là một chiếc đai lưng màu cam, thắt đai lưng rất chặt, gần như không thở nổi. Bên ngoài, lại mặc thêm một chiếc áo choàng bằng lụa mỏng, trông thật kiêu kiêu lộng lẫy, đáng người xinh đẹp.

Đồng Dao cẩn thận nắm nhìn phước sức trên người, có lẽ cô là người hiện đại duy nhất có thể tận mắt thấy nên văn minh cổ đại này... Đối với nhà khảo cổ mà nói là chuyện may mắn biết bao. Nhưng chuyện gì cũng có cái giá của nó, cô khẽ run rẩy, cơ thể của chính mình chính là một trong những cái giá phải trả.

Cung nữ dùng một loại phấn trắng đánh lên mặt Đồng Dao. Gương mặt cô trông trắng như tuyết, như đang đeo mặt nạ, tất cả khuyết điểm đều bị che giấu dưới lớp phấn trắng ấy. Nhóm cung nữ dùng than để vẽ lông mày và mắt của Đồng Dao, dùng chu sa bôi lên đôi môi trắng bệch của cô.

Các cung nữ bưng một gương đồng lớn để Đồng Dao có thể thấy mình. Đồng Dao liếc mắt nhìn, bỗng xuất hiện một khuôn mặt rất đáng sợ.

Cô phát tay áo để các cô bưng gương đồng đi. Nhập gia tùy tục mà... Trong mắt mọi người thời cổ đại, loại trang điểm này là đẹp nhất, nhưng trong con mắt người hiện đại như Đồng Dao, trông lại vô cùng thô bỉ. Nhưng quên đi... nước Hồng Ngọc... Đồng Dao vô cùng mong đợi.

Mỗi một phút với Đồng Dao mà nói đều là chờ đợi trong mỏi mòn.

Cuối cùng, chỗ Nhuận ngọc cũng truyền tin tới, truyền cô qua đó.

A Ứng đỡ Đồng Dao chậm rãi bước lên đài cao vào đại điện. Đồng Dao cẩn thận quan sát xung quanh, thêm đá được chạm trổ rất đẹp, xung quanh là cột đá lớn được khắc nhiều hoa văn có hình chim chóc, trên vách tường là bức họa lớn, giống như ghi chép tế tự. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trên ngai vàng bằng bạch ngọc, nét mặt Nhuận Ngọc như cười như không, khoan khoái tựa lưng vào long ngai.

Lại gặp nhau, đối mặt với khuôn mặt tuyệt đẹp mà lạnh lùng của Nhuận Ngọc, cảm giác quen thuộc này càng khiến trái tim cô thêm đau đớn. Cô vội vàng tránh tầm mắt, đi về phía trước.

“Nhi thần cung nghênh mẫu hậu.” Nhuận ngọc nói một câu có vẻ không nghiêm túc. Đồng Dao nghe hai chữ “mẫu hậu” mà cả người phát run. Hai chữ này giống như một khoảng cách vô hình, hoàn toàn tách hai người ra hai thế giới.

Đồng thời, cô cũng cảm thấy tầm mắt của các đại thần xung quanh, cô có thể cảm nhận sự khinh thường cùng thống hận trong mắt họ. Cả người cô hơi run rẩy, bước nhanh vào, ngồi ở vị trí bên cạnh Nhuận Ngọc, hạ tầm mắt xuống.

Xem ra vị thất công chúa này ở nước Chư Lương không được hoan nghênh, chắc là mọi người ở đây đều hận cô tới tận xương tủy. Đồng Dao nắm chặt tay, thất công chúa giết hoàng đế Chư Lương, mà cô lại ở trong cơ thể của thất công chúa, nhưng ngày kế tiếp sẽ rất vất vả đây...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Đột nhiên có tiếng nói vọng từ trên xuống.

Đồng Dao nhìn về phía hắc. Một người đàn ông trung niên da ngăm đen đứng ở giữa điện về mặt hăng hái, hai mắt toả sáng. Nhưng Đồng Dao vừa thấy người này toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cắn chặt răng.

“Hắc là mẫu hậu nhận ra người đó, chính là sứ giả của nước Hồng Ngọc, Phan Ân, Phan sứ giả.” Nhuận Ngọc mỉm cười liếc mắt nhìn Đồng Dao.

“Sứ giả của nước Hồng Ngọc...” Đồng Dao nheo mắt lại, gắt gao nắm chặt cổ áo của mình, buộc bản thân mình phải tỉnh táo. Nhưng trong lòng hận ý dâng lên khiến cho cô chỉ mong ngay lập tức có thể đi tới xé hắc thành trăm mảnh.

“Thần sắc của Nương nương hồng hào, cơ thể an khang khoẻ mạnh. Phan mỗ cảm tạ nước Chư Lương đối đãi với thất công chúa rất tốt.” Phan Ân cười hướng về phía Nhuận Ngọc chấp tay hành lễ, đồng thời cũng âm thầm nhìn qua Đồng Dao.

Cả người Đồng Dao không ngừng run rẩy, A Ứng cũng cảm thấy, đứng ở bên cạnh vô cùng sốt ruột, nhưng lại khó mà nói. Lòng mi của Nhuận Ngọc khẽ rung, cười mỉm, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

“Nhị hoàng tử... Nếu nương nương đã đến đây, vậy...”

“Phải, đúng vậy, Phan sứ giả nói rất đúng.” Nhuận Ngọc nâng hàng mi, một lão cung nữ từ phía dưới đài đi lên quỳ gối trước mặt Nhuận Ngọc, dáng vẻ vô cùng khẩn trương.

Đồng Dao liếc mắt một cái liền nhận ra người kia, chính là người cung nữ khi cô hôn mê đã động vào cơ thể cơ. Đồng Dao mở to hai mắt nhìn, nhìn về phía Nhuận Ngọc, không rõ hắc chuẩn bị muốn làm cái gì.

“Trước mặt bá quan, công bố kết quả của người.” Nhuận Ngọc thần nhiên nói. Đồng Dao nuốt một ngụm lạnh khí.

Lão cung nữ kia tỏ vẻ vô cùng bồn khoản bút rút, không ngừng giương mắt lên nhìn Phan Ân, ngay cả một lời cũng không nói.

“Người nói đi.” Phan Ân không kiên nhẫn chờ đợi, nhỏ giọng thúc giục nàng.

“Không cần sợ hãi, cứ nói đi đừng ngại!”

Dường như Đồng Dao đã mơ hồ hiểu được vấn đề, cúi đầu, chăm chú cắn môi mình.

“Nói” Phan Ân khẽ giọng máng nàng.

Lão cung nữ kia hoảng sợ, do dự cả nửa buổi, cuối cùng nói: “Nô tỳ đã kiểm tra, hoàng hậu nương nương đã không còn là thân trong trắng!”

Tuy rằng Đồng Dao đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng không nghĩ tới Nhuận Ngọc sẽ làm trò nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, da đầu không khỏi run lên.

Nàng cúi đầu nhìn thấy ngón chân mình, mọi người nghe được dưới thân cũng căng ra mà hút một ngụm lạnh khí. Sau đó đám người bắt đầu rục rịch không yên.

Phan Ân giống như bị sét đánh, con người trừng lớn, miệng mở rộng gần như không khép lại được.

“Đây là chuyện lớn, người ngàn vạn lần không được nói lung tung.” Nhuận Ngọc tỏ vẻ nghiêm túc đứng dậy khỏi long ngai, “Người thân là lão cung nữ của Phan Sứ giả, dám đứng trước đại điện nói lời xằng bậy!”

Lão cung nữ kia sợ tới mức ngay cả quỳ cũng không xong, khóc nức nở: “Nô tỳ không dám lừa gạt chuyện này, thực sự, thực sự.. Hoàng hậu nương nương thực sự đã...”

“Câm mồm.” Nhuận Ngọc gào lên.

Phản Án gắt gao trừng mắt nhìn Đồng Dao, trong mắt lộ ra sự trách cứ không thể che giấu.

Cả người hẳn đều phát run. Nhuận Ngọc quay ra sau, hồi lâu lại quay trở lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn Phản Án: “Sứ giả, việc này ngươi xem phải làm như thế nào cho phải?”

Khuôn mặt Phản Án ngăm đen giờ phình ra đỏ rực, nghiêng răng chấp tay nói: “Một khi đã như vậy, việc này coi như xoá bỏ, thần lập tức trở về bẩm báo với hoàng đế nước Hồng Ngọc. Xin cáo từ!” Nói xong về mặt giận dữ giống như bỏ chạy nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Nhuận Ngọc nheo hai mắt lại, cười đến khuyh thành.

“Đem cung nữ này cùng những người có liên quan toàn bộ chờ treo cổ.” Nhuận Ngọc sửa sang lại long bào chậm rãi ngồi xuống.

Lão cung nữ kia sắc mặt lập tức trắng bệch mắt choáng váng, ngay cả khóc lóc van xin cũng không thành tiếng, cả người thẳng đờ để binh lính tùy ý kéo đi...

“Phế bỏ hoàng hậu, giáng xuống làm cung nữ hạ đẳng. Cả đời không được ra ngoài.”

“A...” A Ứng vừa nghe, từng bước lui về phía sau.

Đồng Dao liếc mắt nhìn Nhuận Ngọc, lại khẽ mỉm cười. Trong ánh mắt Nhuận Ngọc có chút nghi ngờ, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy nữa.

Hai binh lính đi lên, ngay lập tức tháo trâm phượng trên đầu Đồng Dao. Áp giải cô từ chỗ ngồi của hoàng hậu xuống.

“Các ngươi tránh ra, không cho phép chạm vào công chúa!”

A Ứng vừa thấy, lập tức giận dữ, vội vã xông tới.

Nhưng A Ứng căn bản yếu không có khả năng đối chọi với nam nhân khoẻ mạnh, nhanh chóng bị đẩy ngã xuống đất.

“Nàng đã không phải là công chúa, từ nay về sau chỉ là một cung nữ hạ đẳng.” Nhuận Ngọc nhìn xuống Đồng Dao, trong mắt ẩn chứa ngọn lửa lạnh lùng.

“Không, không! Đây là thất công chúa của nước Hồng Ngọc! Nhị hoàng tử, ngài không thể đối xử với công chúa như vậy! Nhị hoàng tử, ta van xin ngài, nếu ngài không cần công chúa nữa, xin ngài thả chúng ta về nước Hồng Ngọc đi, A Ứng cầu xin ngài.” A Ứng quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu về phía Nhuận Ngọc.

Tới khi đầu A Ứng chảy máu, cũng không thấy Nhuận Ngọc trả lời, nhưng hai tay ôm ngực nhìn nàng, nhìn nàng, như đang thương thức một sủng vật.

“A Ứng, đứng lên đi.” Đồng Dao nhìn nói.

“Nương nương, ngài cũng mau cầu xin nhị hoàng tử đi, xin ngài ấy thả chúng ta trở về. Nương nương!”

“A Ứng, nếu ngươi vẫn còn coi ta là công chúa, liền làm theo lời ta đi. Ta nói ngươi đứng lên!” giọng điệu Đồng Dao cứng rắn.

“Nương nương.”

A Ứng sợ hãi đứng lên, toàn thân đều là bụi, trán cũng bị sứt, lẫn cả máu.

“A Ứng, bất luận ngươi làm cái gì, cho dù hiện tại ngươi chết trước mặt hần, hần cũng không có khả năng thả chúng ta đi. Ngươi còn nhỏ, rất nhiều việc ngươi không hiểu. Đừng nghĩ nhiều, cũng đừng lo lắng cho ta, mỗi ngày làm tốt công việc của mình, nghe chưa?”

“Nô tỳ... Thất công chúa... Nô tỳ...” A Ứng nghẹn ngào nói không nên lời.

Hai binh lính khẽ đẩy Đồng Dao một cái, Đồng Dao thở dài, theo bọn họ đi. Chuyện tình đã phát triển tới mức này rồi, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đồng Dao không hề liếc mắt nhìn Nhuận Ngọc... Nhiều cái liếc mắt hay là ít, thì có ý nghĩa gì chứ. Nhưng không uổng công khiến cho bản thân mình khó chịu mà thôi...

Khắp người Nhuận Ngọc toả ra khí chất vương giả, tâm trí mọi người giống như bị mê hoặc phủ phục dưới chân hần, cúi đầu rạp xuống đất.

Nước Hồng Ngọc ý là nước mạnh đủ mọi cách chèn ép nước Chư Lương, khiến cho con dân Chư Lương đối với nước Hồng Ngọc căm thù tới tận xương tủy. Đồng Dao nghiễm nhiên trở thành mục tiêu công kích, mọi người đều âm thầm chửi rủa cô.

Tuy rằng vẫn tuyên bố hoàng đế Chư Lương chết vì bệnh, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ sự thật, thực ra cố hoàng đế chết vì bị hoàng hậu hạ độc, nhưng không thể nói ra.

Hiện tại Đồng Dao mất đi chỗ dựa vững chắc là nước Hồng Ngọc, trong nháy mắt trở thành cung nữ hạ đẳng nhất trong cung của nước Chư Lương, căn

bản mà nói không có địa vị gì. Cô cũng có thể tưởng tượng về cuộc sống này.

Thân thể Đồng Dao vốn không khoẻ mạnh, cung nữ hạ đẳng mỗi ngày chỉ cấp do một bát cơm, không lâu sau cô liền gầy da bọc xương. Không chỉ làm ban ngày, mặt trời lặn cũng không ngừng, cuộc sống không phải là của mình, giặt quần áo quét dọn cũng thành đặc ân.

Cuộc sống mệt mỏi, ăn cũng là ăn cơm thừa canh cặn. Tuy đói bụng nhưng Đồng Dao cũng không muốn ăn đồ thui, thường bụng bát cơm cứng như đá chậm rãi nhai. Hình như có tiếng các cung nữ đang bàn luận, mới từ từ hiểu rõ một ít chuyện. Ngày đó Nhuận Ngọc tuyên bố với sứ giả của nước Hồng Ngọc, chỉ cần cô vẫn là thân trong sạch, liền lập tức cưới cô làm vợ về sau lập lên làm hậu.

Ha Ha, thảo nào có đêm Nhuận Ngọc nói, chỉ cần phá thân cô. Chính mình là nước cờ cuối cùng của hắn. Hiện tại cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói đó...

Nhuận Ngọc muốn danh chính ngôn thuận phế đi địa vị hoàng hậu, chủ yếu là, Nhuận Ngọc muốn cho nước Hồng Ngọc chịu tổn thất lớn, làm mất thể diện của bọn họ. Nhìn thấy nước Hồng Ngọc nhục nhã nói không nên lời...

Đối với Nhuận Ngọc mà nói, so với việc giết cô thì thú vị hơn nhiều.

Nơi này mọi người đối với Đồng Dao giống như có mối thù rất lớn, mỗi người nhìn thấy bọn họ đều bày ra khuôn mặt thù hận, chỉ hận cô không thể nhanh chóng chết đi. Nhưng cho dù cuộc sống khổ sở thế nào, Đồng Dao cũng không có một chút ý tưởng tự sát, nhưng lẳng lặng thừa nhận.

Ban ngày Đồng Dao làm việc, buổi tối ở trong nhà kho. Cô không nghĩ tới việc chạy trốn. Nơi này canh phòng nghiêm ngặt, liều lĩnh chạy trốn, giống như tìm đường chết. Do đó, không nắm chắc toàn bộ mọi thứ, cô tuyệt đối không làm như vậy.

Mỗi một đêm thời điểm mọi người đi ngủ, người phụ nữ mang mặt nạ ngọc màu xanh luôn lác lác trước mặt cô. Nước Hồng Ngọc... Ý niệm trong lòng cô càng ngày càng nóng, nhưng từ đầu đến cuối không có cách thực hiện được, điều này làm cho Đồng Dao thống khổ vô cùng.

Nhuận Ngọc đã trở thành hoàng đế của Chư Lương, Đồng Dao mỉm cười, nhưng trong lòng đã chết phải giả bộ không có cảm giác gì. Nhuận Ngọc không còn xuất hiện ở trước mặt cô, có lẽ đối với cô mà nói, cũng không phải là chuyện tốt nhất trời đất. Không động tới, còn không trốn nổi sao? Không thể thấy, có lẽ dần dần bị lãng quên, Đồng Dao khẽ cười...

Sau đó, Đồng Dao bị điều tới nhà bếp của các phi tần để đốt củi, múc nước. Đồng Dao cố gắng quan sát xung quanh bằng mắt. Thời đại này, đã có mô hình hậu cung, đương nhiên, rõ ràng không xa với thời kỳ hưng thịnh. Một khu lớn như vậy, hiển nhiên trở thành một cái hòm lớn riêng biệt để chứa phụ nữ, trong hòm có nhiều ô tình xảo khác nhau, mà mỗi ô lại chứa một người phụ nữ. Người phụ nữ bị giấu trong đó rất ít khi nói chuyện với nhau, cũng ít khi ra khỏi phòng. Nhưng mỗi khắc Đồng Dao đều cảm thấy bầu không khí nơi này khiến cho người ta ngột thở.

Bỏ xong đồng củi cuối cùng, khó có cơ hội được thở một lát. Nhìn lên bầu trời đêm tĩnh cờ một chú chim nhỏ bay qua, cảm giác mình không ra khỏi được bàn tay của thượng đế, chỉ biết chờ dài bất lực không biết khi nào mới kết thúc kiếp nạn này. Ở phía sau, mấy cung nữ hưng hăng chạy về phía Đồng Dao, một lão cung nữ dẫn đầu tát cô một cái.

“Nói! Có phải ngươi làm vỡ ly hương bằng bạch ngọc hay không!”

“Ly hương bạch ngọc nào?”

“Ly hương bạch ngọc của Chư Lương Vương tặng cho Mai Phi!”

Hai má Đồng Dao nóng bừng lên nhất thời cảm thấy buồn cười: “Phòng của Mai Phi ngươi cho rằng một cung nữ hạ đẳng như ta có thể vào lấy được?”

“Ngươi...” Ánh mắt của lão cung nữ lóe ra tia bất định, nhất thời then quá hóa giận, “Đã tới đây không phải cho ngươi nói năng bịa đặt, còn không mau khai nhận đi, ngươi cũng đỡ phải chịu khổ. Nói mau, là ngươi đánh vỡ ly hương của Mai Phi!”

“A... Nguyên lai là như vậy.” Đồng Dao nhún mày khinh thường. Hóa ra là làm vỡ đồ Nhuận Ngọc ban, sợ không dám khai báo, tùy tiện tìm một cái lá chắn. Ha Ha, chính cô là một người dễ ăn hiếp nhất, lại bình thường.

“Hôm nay ngươi thành thật khai nhận thì miễn tội, nếu không... Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ly hương có phải do ngươi làm vỡ không?”

Trong lòng Đồng Dao cười lạnh: “Rõ ràng là đã vu oan giá họa lên đầu ta, ta có thừa nhận hay không có quan trọng gì chứ? Tùy ngươi.”

“Được, kéo ra ngoài cho ta!” Cung nữ kia hét lớn, một vài tiểu cung nữ lập tức kéo tay áo lên, kéo Đồng Dao ra sân nhỏ bên ngoài.

Tới chỗ đất trống bên ngoài, bốn cung nữ dùng chân kéo đầu Đồng Dao xuống đất, cầm theo một thanh trúc sáng bóng màu đen sẫm, quất vào lưng Đồng Dao.

Nơi bị thanh trúc đánh tới giống như dội dầu sôi, đau rát. Cô phải cam chịu như thế sao? Rơi vào tình cảnh này không thể làm gì khác ngoài cắn chặt răng, chỉ hy vọng không bị họ đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

“Dừng tay ——”

Một tiếng nói trong trẻo ở phía trước vang lên.

Từ trong khóm hoa một cô gái chạy tới. Dáng người cao gầy khỏe đẹp, mái tóc dài màu nâu, làn da trắng nõn, hàng lông mi dày, xinh đẹp đáng yêu như một con búp bê.

“Công chúa...!” Cung nữ vừa thấy nàng tới, lập tức quỳ gối trước mặt nàng.

“Nàng ta đã làm gì sai? Vì sao các người phải đánh nàng bằng roi?” A Mễ Na lộ vẻ tức giận, chỉ vào các cung nữ chất vấn.

Đồng Dao tò mò đánh giá cô gái tên là A Mễ Na. Với quan điểm của người hiện đại, nàng giống như người nước ngoài, toàn thân lộ ra khí chất vô cùng riêng biệt.

“Công chúa, cung nữ này làm vỡ lư hương của Mai Phi, nô tỳ đang trừng phạt á!”

“Không phải chỉ làm vỡ một cái lư hương thôi sao, hà cớ gì phải dùng hình phạt. Trong phòng ta có rất nhiều, các người cứ tùy ý cầm một cái đưa cho Nương nương của các người là được. Thả nàng ta ra!”

“Có điều công chúa không biết, lư hương này là do hoàng đế Chư Lương ban tặng!”

A Mễ Na Nhíu mày, chạy tới trước mặt Đồng Dao ngồi xổm xuống: “Người thực sự làm vỡ cái lư hương hoàng đế ban sao?”

Đồng Dao khẽ cười, không nói. Mắt của A Mễ Na màu nâu nhạt, trong suốt thuần khiết.

A Mễ Na dùng sức cắn môi, : “Nếu đã làm vỡ, cung nữ này cũng đã bị một roi. Cung nữ này ta muốn, từ nay trở đi, phân tới phòng hầu hạ ta!”

Đồng dao có chút ngạc nhiên.

“Việc này tuyệt đối không thể!” Lão cung nữ vừa nghe liền hoảng sợ.

“Làm sao? Cung nữ bên người của ta bị hoàng đế Chư Lương phái đi rồi, hiện tại ta ngay cả muốn người cũng không được?”

“Hôm qua công chúa mới từ xa gả tới đây, có điều không biết! Ắ ta... Ắ ta...”

“Đủ rồi!” A Mễ Na có chút không kiên nhẫn, xoay người kéo Đồng Dao, ”Đi!”

Đồng Dao vật lộn đứng lên, theo A Mễ Na rời khỏi. Quay đầu lại thấy sắc mặt các cung nữ đều có chút xanh...

A Mễ Na đi đường cực nhanh, hung hăng. Mang theo Đồng Dao đi vào phòng, “Ầm” một tiếng, tiếng đóng cửa rất vang.

Nàng xoay người ngồi vào bàn, vẻ mặt nhìn qua vẫn còn tức giận.

Đồng Dao tỉ mỉ quan sát cô gái trước mặt, nhìn dáng người có chút hứng thú, có lẽ đã hơn hai mươi tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn còn ngây thơ, nhiều nhất cũng mới mười sáu tuổi.

“Cám tạ công chúa.”

A Mễ Na tùy ý phát tay: “Không có gì, đám cung nữ kia rất đáng ghét.”

Đồng Dao khẽ gạt đầu để lại khoảng sau trầm lặng. Ngược lại khiến cho A Mễ Na chú ý, nàng hiếu kỳ quan sát cô: “Người rất đẹp.”

Đồng dao cười.

A Mễ Na cũng cười, nàng là một cô gái thẳng thắn coi mờ: “Người tên là gì?”

“Đồng dao.”

“Ta tên là A Mễ Na.”

Hai người ở chung với nhau, đôi khi cũng có nhiều trao đổi qua lại, trong lúc đó sẽ có tác động tới nhau. Cùng Đồng Dao chính là như vậy, chỉ vừa mới

gặp mặt nhau, hai bên có thể hiểu được nhất định có thể trở thành bạn.

“Ngươi là cung nữ ở đây sao? Các nàng vẫn đối xử với ngươi như vậy?”

Đồng Dao khẽ than, rất nhiều chuyện không thể chỉ bằng một hai câu có thể nói rõ được. Do đó cô hỏi lại: “Người không phải là người Chư Lương? Làm sao mà người tới đây?”

Sắc mặt A Mễ Na lập tức trở nên buồn rầu: “Hôm qua ta mới được gả tới đây.” Đột nhiên nàng lại lắc đầu, “Không phải gả, phải nói là tặng mới đúng! Đất nước của ta là một nước nhỏ gần biên giới nước Chư Lương, nhân dân chỉ dựa vào làm nông và chăn thả gia súc mà sinh sống. Đất đai của chúng ta không hợp với nghề nông, do đó hàng năm đều phải trao đổi lương thực với nước Chư Lương mới có thể sinh tồn, đó là lý do chúng ta phải cống nạp súc vật cùng ngựa cho nước Chư Lương mới mong ấm no. Hiện tại ta... coi như là một trong những cống phẩm đi.”

Đồng dao nghe xong không khỏi nhú nhú mày: “Nơi này không thích hợp người.”

A Mễ Na nhún vai: “Quên đi, nếu có người có khả năng đảm bảo cuộc sống ấm no cho dân ta, cũng coi như đáng giá. Nhưng... cái vị hoàng đế Chư Lương, ta ghét hẳn!”

“Ghét? Ngươi đã gặp hắn?”

“Không!”

“.....”

“Trường lão của ta rất thương ta, sợ ta ở nước Chư Lương sẽ nhớ nhà. Vì vậy đã cho người bạn cùng chơi với ta từ nhỏ lấy tư cách nô tỳ cùng đi tới nước Chư Lương với ta. Nhưng cái tên hoàng đế Chư Lương kia ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy, đã cho người tới ra lệnh, đem trả nô tỳ của ta về. Hiện tại ở nước Chư Lương, ta không quen biết ai cả.” A Mễ Na càng nói càng uỷ khuất, “Con người nơi này thật kỳ quái, nhìn thấy ai cũng phải quý, ta căn bản không muốn. Tất cả mọi người đều nhốt mình ở trong phòng, cũng không nói chuyện, tất cả đều giống như bị trúng tà. Ta...Ta...”

Đồng Dao hạ tầm mắt xuống, rõ ràng, Nhuận ngọc là một người làm việc rất cẩn thận. Cho dù đối với sự tồn tại của một nước nhỏ cũng không có lơ là cảnh giác.

Ha ha, nước nhỏ vùng biên giới gả công chúa tới, đồng thời công chúa ở gần để nước họ luôn ở trong tầm mắt và mưu tính của nước Chư Lương. Cho dù đối với phi tử chung giường chung gối với hắn, hắn cũng không hoàn toàn tin nhiệm. Trả lại nô tỳ, chỉ vì muốn đưa mức độ uy hiếp của A Mễ Na xuống mức thấp nhất.

Thoáng nhìn A Mễ Na, vẫn là một cô gái trẻ, nửa điểm tâm tư cũng không có. Ai... Nhưng lại dần thân vào hoàn cảnh như vậy quá sớm

A Mễ Na đứng lên: “Chúng ta từ trước đến nay không có nhiều quy củ phức tạp như vậy. Ngươi về sau ở cùng một chỗ với ta, làm bạn tốt. Dù sao đám quái nhân kia cũng không thích ngươi, bọn họ cũng không thích ta!”

Đồng dao cười: “Cảm ơn.”

“Đúng rồi, vết thương của ngươi có đau lắm không? Ta có được.”

Đồng Dao dự đoán không sai, A Mễ Na đúng là một người thẳng thắn, thích hay không đều hiện hết trên mặt. Nàng cùng Đồng Dao hợp ý nhau, sẽ không bận tâm tới thân phận trước đây, cảm được muốn đích thân xoa giúp cô. Vui vẻ lấy quần áo của mình đưa cho Đồng Dao, muốn cô mặc. Tính cách của A Mễ Na thẳng thắn, cả gian phòng đều tràn ngập tiếng cười của nàng.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng đập cửa.

“Ài” A Mễ Na có chút không kiên nhẫn.

“Đêm nay Hoàng đế Chư Lương giá lâm, thỉnh công chúa A Mễ Na nghênh đón.”

Trong lòng Đồng Dao bị đâm một nhát mạnh, mà trong nháy mắt A Mễ Na cũng ngây dại. Đồng Dao còn chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên A Mễ Na ngồi ở bên giường khóc lớn.

A Mễ Na khóc liên tục, khóc tới sưng cả mắt, Đồng Dao cũng không biết khuyên nàng thế nào. Khóc cũng tốt, đã khóc có lẽ trong lòng cũng thoải mái hơn.

Một đám cung nữ tiến vào giúp A Mễ Na trang điểm thay trang phục, nhưng nàng vẫn không ngừng khóc.

“Đồng dao, ngươi nói... Ta nên làm cái gì bây giờ?” Nàng chùi nước mắt, trong nháy mắt lớp phấn bị nàng lau đi.

“Đêm nay Hoàng đế Chư Lương muốn tới, hẳn tới làm cái gì? Ta phải làm thế nào? Muốn ta nghênh đón, nghênh đón thế nào?”

“Đồng Dao, ngươi nói hẳn là cái dạng gì? Hẳn sẽ không phải đối với ta làm cái gì? Đồng Dao...Ta...Ta nên làm gì bây giờ?”

Trong lòng Đồng Dao cũng hiểu được sự phiền muộn đó, bỗng nhiên nhớ tới đêm mưa đó, nhìn lại khuôn mặt A Mễ Na khóc thút thít, đau lòng không thôi.

Nhưng cô có thể làm gì chứ...

Ôm chặt lấy A Mễ Na, vỗ hai má của nàng: “Mọi chuyện sẽ tốt thôi... sẽ tốt.”

Trong lòng Đồng Dao cũng âm thầm suy sết, A Mễ Na quá nhỏ, mọi thứ rất khó khăn với nàng, tâm tư Nhuận Ngọc cô không thể đoán được, nếu khổ sở quá, có nên mang theo nàng rồi chạy trốn... Nhưng việc chạy trốn... Không phải chuyện dễ dàng.

A Mễ Na căng thẳng không ngừng nói chuyện, nên ăn cái gì. Ánh mặt trời dần dần xuống núi, A Mễ Na lo lắng không yên, tay chân lạnh ngắt, càng không ngừng độc thoại ở trong phòng, đi tới đi lui.

Đồng Dao cũng khẩn trương, cô lo lắng cho A Mễ Na. Khi nghĩ tới Nhuận Ngọc, cô thật sự không thờ nổi. Cầu xin ông trời, ngàn vạn lần đừng cho cô gặp lại người đàn ông này... Cô muốn cách xa hắn càng xa càng tốt, tốt nhất mãi mãi không cần gặp lại.

Đồng Dao phải đi, nhưng A Mễ Na không buông tay cô ra. Nhìn thấy bộ dáng của nàng đáng thương như vậy, Đồng Dao cũng có chút không đành lòng.

Không biết qua bao lâu, từ ngoài cửa truyền tới một tiếng trong vắt, “Tới” một tiếng, A Mễ Na sợ tới mức trực tiếp từ trên giường nhảy xuống. Toàn thân Đồng Dao đổ mồ hôi lạnh, khẩn trương, đứng ở góc tối nhất bên cạnh cửa, cúi đầu. Đồng Dao biết, Nhuận Ngọc tới đây, cô không muốn Nhuận Ngọc thấy mình, càng không muốn nhìn thấy hắn.

A Mễ Na sợ tới mức không nói ra lời, ngăn người đứng tại chỗ.

“Hoàng đế Chư Lương đến ——”

Cửa khẽ bị đẩy ra.

Tuy rằng Đồng Dao cố gắng nhắm mắt lại, nhưng không có cách nào khiến cho cô không thờ được. Mùi hương hoa quế theo cửa thoáng thoáng đưa vào, tràn ngập cả căn phòng. Mỗi dây thần kinh trong người Đồng Dao đều đang run rẩy.

Nhuận Ngọc đã mặc long bào của Hoàng đế Chư Lương, làm cho ánh mắt càng lộ vẻ anh tuấn, mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều tao nhã. Hắn sai bước tiến vào, khiến cho cả căn phòng bừng sáng lên.

Hắn thân nhiên liếc mắt quét qua A Mễ Na, lập tức đổi mắt màu nâu của A Mễ Na mờ thật lớn, nỗi lo lắng trên mặt đã được quét sạch sẽ.

Mọi chuyện của A Mễ Na đều viết rõ ràng ở trên mặt... Hiện tại, dự đoán cho dù lấy đao đặt ở cổ nàng, nàng cũng không chịu đi.

“Người... Chính là hoàng đế Chư Lương?” A Mễ Na si ngốc nhìn Nhuận Ngọc, bắt gặp đi từng bước về phía trước.

Nhuận Ngọc khẽ vuốt mái tóc dài, cười đến điên đảo chứng sinh.

A Mễ Na được sủng ái tiến lên phía trước, sau đó hai tay ôm ngực hành lễ, quỳ gối trước mặt Nhuận Ngọc.

“Đứng dậy đi.”

A Mễ Na lập tức nghe lời đứng lên, trong mắt nàng mang theo nước mùa thu, thẳng tắp nhìn Nhuận Ngọc.

Nhuận Ngọc chìa hai tay tới bế nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đồng Dao chạy vội ra cửa, sai bước đi ra ngoài, khép kín cửa. Khoé mắt Nhuận Ngọc loé sáng nhìn thân ảnh đi ra cửa, ánh mắt lạnh tới thấu xương...

Đồng Dao cảm thuốc A Mễ Na đưa rắc lên lưng, nhưng lúc này cô lại hy vọng thứ mình rắc không phải thuốc bột này mà là rượu mạnh. Như vậy miệng vết thương của cô càng thêm đau, đau đến mức làm cho cô có thể quên hết thảy.

Chính Đồng Dao cũng không lường trước được, Nhuận Ngọc vẫn như cũ mang cho cô nhiều chấn động tới như vậy. Hiện tại cô ngay cả nghĩ cũng không muốn, không dám nghĩ tới khuôn mặt của Nhuận Ngọc, không dám nghĩ tới khuôn mặt của A Mễ Na, lại càng không dám nghĩ tới bộ dáng bọn họ

nằm chung một chỗ. Trong lòng Đồng Dao đau đớn đến run lên.

Nếu không có cái nên có, rồi cuộc cả đời cũng không nên gặp người này nữa, mới là một loại giải thoát thật sự.

Bình thường Nhuận Ngọc chỉ ở trong phòng phi tử vài canh giờ, rất ít khi ở lại qua đêm ở đó. Cho dù ngủ lại, cũng là thời điểm khi trời trưa sáng liền rồi đi. Đồng Dao chưa kịp ngủ đã bị gọi. Nói là A Mễ Na kêu cô mang chậu rửa mặt vào trong phòng...

Thật khó có thể tạm thời đứng tránh ra một bên, thực tại ép nàng phải đối mặt với Nhuận Ngọc. Giờ đây miệng vết thương của Đồng Dao như bị xát muối.

Nhưng cô cũng không có biện pháp, đành đun nước nóng đem vào phòng.

Khẽ gõ cửa. Bên trong truyền tới tiếng của A Mễ Na.

Đồng Dao đẩy cửa đi vào, trên mặt đất là quần áo của A Mễ Na, giày, thắt lưng... Đồng Dao không thở nổi, không muốn nhìn tới. Cô đặt chậu rửa lên giá gỗ ở đầu giường, trên tấm màn trắng trên giường, áo khoác của Nhuận Ngọc được đặt ngay ngắn dưới chân giường. Đồng Dao lập tức lui xuống, cúi người xuống nhặt quần áo của A Mễ Na trên mặt đất.

Miệng vết thương vừa mới cứng lại, Đồng Dao xoay người một cái, vẩy trên miệng vết thương lại bong ra. Tay cô sờ lên lưng, khẽ nhủ mày.

“Để đó, tự ta làm là được rồi.”

A Mễ Na vừa nhìn thấy, liền vén màn lên. Lại bị Nhuận Ngọc bế về chỗ: “Việc nhỏ, để cho cung nữ làm là được rồi.”

A Mễ Na tỏ vẻ thẹn thùng, để Nhuận Ngọc ôm. Đồng Dao khẽ cười...

“Người đừng có không biết phải trái, để tự ta thu dọn. Người bị thương, nên đi nghỉ đi.”

“Bị thương?”

Tay Nhuận Ngọc siết chặt, khiến cho A Mễ Na bị đau, nàng khẽ kêu một tiếng.

Tầm mắt Nhuận Ngọc khẽ hướng về phía Đồng Dao, Đồng Dao về mặt không đổi.

“Làm sao bị thương?”

“Ngài không biết đâu!” A Mễ Na kể chuyện xảy ra, hai mắt mở to, “Lão cung nữ rất ghê gớm, Đồng Dao bị các nàng ấy dùng roi đánh.”

Giữa hàng mi của Nhuận Ngọc xẹt qua một tia lo lắng, nhìn qua có chút dọa người. Nhưng chỉ trong vài giây, lại nở một nụ cười yêu dị nói: “Đó cũng không phải chuyện quá đáng, một cung nữ, cũng nên phải chịu một chút giáo huấn.”

“Không phải...” A Mễ Na trừng mắt lên, “Đồng Dao nàng ấy...”

“Công chúa ——” Đồng Dao ngắt lời của nàng, quay đầu nhìn thẳng vào Nhuận Ngọc, không một tia cảm xúc nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không đáng ngại. Nó tự xin cáo lui.” Nói xong liền lui ngay ra ngoài.

“Đứng lại.” Tiếng Nhuận Ngọc vang lên từ phía sau, lạnh như băng.

Đồng Dao xoay người.

“Giúp ta thay quần áo.”

Đồng Dao khẽ hít một hơi, đi tới. Toàn bộ quần áo của A Mễ Na đều rơi trên mặt đất, mà long bào lại đặt ngay ngắn ở chân giường.

Đồng Dao hạ tầm mắt xuống, bên cạnh gối lại có thanh kiếm đồng. Trong lòng Đồng Dao có chút sợ hãi, lúc nào Nhuận Ngọc cũng mang theo kiếm, cuộc sống này liệu còn có niềm vui không...

Cầm lấy quần áo, mặc lên người hắn, từ đầu đến cuối không nhìn tới hắn. Làn da Nhuận Ngọc nóng, mà đầu ngón tay Đồng Dao còn lạnh hơn băng. Có thể cảm giác được hô hấp của Nhuận Ngọc ngày càng sâu...

Cúi người xuống, thắt đai lưng cho Nhuận Ngọc. Trên lưng lại đau rát.

“A...Người chưa bôi dược ta đưa cho sao?” A Mễ Na thấy máu chảy ở lưng Đồng Dao, lập tức kêu lên.

“Không có việc gì.”

Khuôn mặt của Nhuận Ngọc hé ra vẻ lãnh đạm khẽ chê bai: “Bị đánh, chắc là làm việc cầu thả.”

Đồng Dao ngẩng đầu nhìn hán, mỉm cười: “Ngài nói đúng, là nô tỳ làm việc cầu thả.” Cúi người hành lễ, “Nô tỳ xin cáo lui...”

Nhuận Ngọc nhìn bóng dáng Đồng Dao dần rời xa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khi trời còn chưa sáng Nhuận Ngọc đã rời đi. A Mễ Na cũng đã hết buồn ngủ, hưng phấn gần như muốn nhảy lên, vội vàng gọi Đồng Dao vào trong phòng.

“Người đang làm gì thế? Có quan trọng không?” A Mễ Na mở cửa kéo Đồng Dao vào hỏi. Tiếng rất to, gần như có thể đánh thức tất cả mọi người.

Đồng Dao vội vàng đóng cửa lại: “Không có việc gì, miệng vết thương không sâu, ta đã dùng dược của người. Người nói nhỏ chút.”

“Hi hi.” Vẻ mặt A Mễ Na đầy ý cười, giống như một đóa hoa nở rộ.

Đồng Dao vừa nhìn thấy nàng, lại không biết nên nói cái gì, nhìn khuôn mặt đoan trang của nàng. Giờ đây A Mễ Na càng thêm kiều diễm xinh đẹp hơn, có lẽ là mới tình đầu, cả khuôn mặt nàng bừng sáng khác thường.

A Mễ Na mặc quần áo ngủ, vẻ mặt ửng đỏ: “Chàng là người đẹp nhất ta từng gặp.”

Đồng Dao nheo mắt lại, có lẽ là vậy đi...

“Đồng Dao người đoán được không? Ta thế này mà lại thích chàng!”

Đồng Dao cười dịu dàng, gật đầu.

“Ta sẽ sinh con trai đầu lòng cho chàng!”

Đồng Dao hơi sững sốt, chẳng hề Nhuận Ngọc chưa có con nối dõi? Nhưng rất nhanh, ý nghĩ đó trong lòng cô liền tiêu tan, ha ha, có nhiều phi tần như vậy, có con là chuyện đương nhiên. Khẽ kéo tay A Mễ Na, ở cái thời đại này, có đứa con chính là có địa vị xã hội. Cuộc sống của A Mễ Na ở trong cung cũng sẽ tốt hơn rất nhiều...

Đối với chuyện này Đồng Dao cũng không có ý kiến gì. Nhìn bộ dạng hiện tại của A Mễ Na, cô lại mơ hồ nhớ tới Nghê Sắc trước kia, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Lúc này, A Mễ Na lại đi ra ngoài, chung quy nàng vẫn là người không chịu ngồi yên một chỗ.

“Đồng Dao, Đồng Dao...” A Mễ Na vừa mới đi ra ngoài, trên đường vừa gọi tên cô, lại lảo đảo chạy trở lại.

“Làm sao vậy?”

“Cái lão cung nữ kia, người còn nhớ lão cung nữ ấy không? Sáng sớm nay bị ném xuống giếng!”

Đồng Dao nhíu mày: “Người nói ai vậy?”

“Trời ơi, chính là lão cung nữ ghê gớm đó. Người quên rồi sao, chính là người lần trước dùng roi đánh người đó.”

Đồng Dao sững sốt: “Nàng? Vì sao bị ném xuống giếng?”

“Nghe nói là làm sai chuyện gì đó, bị chủ tử của nàng ném xuống giếng.” Bộ dáng của A Mễ Na vô cùng nghiêm túc, mái tóc quấn màu nâu cũng run rẩy.

“Chủ tử của nàng là ai?”

“Hình như là Mai Phi thì phải, hóa ra là con gái của một vị đại thần.”

Đồng Dao nghĩ lại liền cảm thấy đáng sợ: “Làm sai chuyện gì mà bị ném xuống giếng đáng sợ như vậy?”

“Ta cũng không rõ, hôm qua ta thấy người hầu bên cạnh hoàng đế tới đó một lần, không lâu sau lại tới đây. Hôm nay lão cung nữ kia lại đột nhiên chết.” A Mễ Na nắm cằm, “Người nói có kỳ lạ hay không? Có phải lão cung nữ kia đắc tội với người hầu của hoàng đế?”

Đồng Dao cúi đầu suy nghĩ tới chuyện đó.

“Nhưng người hầu cũng chỉ là một nô lệ mà thôi, cho dù là người hầu của hoàng đế cũng không có quyền lực lớn như vậy? Trời ơi, không nghĩ ra.” A Mễ Na bỗng cười lớn, “Cái này gọi là báo ứng, ha ha ha. Ai bảo nàng ta ăn hiếp người.”

A Mễ Na vừa xoa chân múa tay vừa kể những mẩu chuyện, càng nói càng vui vẻ, mặt tươi như hoa. Từ đầu tới cuối Đồng Dao vẫn giữ nụ cười tươi, về chuyện A Mễ Na nói một chút cũng không vào tai cô.

Không lâu sau, có người tới truyền lệnh nói tới hôm nay Chư Lương Vương lại tới.

Cảm xúc của A Mễ Na lại càng tăng lên, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin. Hiện tại trong lòng Đồng Dao có mùi vị mà chính cô cũng không nói lên được. Vứt bỏ còn hơn là phải vất vả tranh giành...

Đồng Dao cố gắng hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhuận Ngọc còn chưa tới, A Mễ Na đã đứng ngồi không yên, đi tới đi lui xung quanh phòng.

Trái ngược với sự sốt ruột của A Mễ Na, ngược lại Đồng Dao lại tỏ ra hờ hững. Nhìn nhiều, tình cảm cũng sẽ nhạt phai. Đi qua nỗi đau, dần dần cũng chết tâm... ..

Hơi nâng hàng lông mày, Đồng Dao biết hẳn đã tới. Giống như có độ tự cảm, dường như xung quanh có tồn tại luồng từ trường lớn từ Nhuận Ngọc.

Không lâu sau, cung nữ đẩy cửa vào, Nhuận Ngọc nhẹ nhàng sai bước tiến vào.

“Bệ hạ, ngài đã tới rồi!”

A Mễ Na nở nụ cười xinh đẹp, chủ động tiến tới ôm hân.

Đồng Dao chưa từng ngẩng đầu lên, giống như cô không thấy hết thảy mọi thứ trước mắt. Lui ra ngoài, đóng cửa lại, lạnh lùng cười chế giễu sự nhát gan của bản thân, trong lòng chỉ còn một đám tro tàn...

Thời gian Nhuận Ngọc ở cùng A Mễ Na rất ngắn, liền rời đi. A Mễ Na ngủ ở trên giường, trong ánh mắt còn có một tia hoảng hốt, trong lòng hi vọng hẳn sẽ ở lại thêm một lát, nhưng từ đầu đến cuối không dám nói ra.

Hôm nay, A Mễ Na trở nên rất trầm lặng, Đồng Dao thấy nàng như vậy, sợ nàng buồn phiền không vui, đề nghị đi ra ngoài sân.

“Người làm sao thế? Ai chọc người không vui?”

A Mễ Na thờ dãi, không nói lời nào.

“Nói ra sẽ thoải mái hơn, nói không chừng ta có thể giúp người?”

“Việc này...” Khuôn mặt A Mễ Na có chút hồng, “Việc này...Chàng...Ngày hôm qua rất thô bạo!”

“Thô bạo?”

Trong lòng Đồng Dao lại có chút đau xót... Đưa mắt nhìn A Mễ Na, rồi lại không biết phải làm sao.

A Mễ Na liếc nhìn Đồng Dao, len lén kéo một góc áo lên. Đồng Dao hoảng sợ, trên bà vai có vết răng mờ mờ, bên cạnh đã tự máu nhìn mà đau lòng.

“Đây...”

“Hôm qua khi chàng vào, rõ ràng vẫn còn cười.” A Mễ Na lo lắng lắc đầu, “Nhưng khi người ra ngoài, khuôn mặt chàng đã thay đổi, rất thô bạo với ta, rất thô bạo...”

Trong đầu Đồng Dao hiện ra tình cảnh đối lập của hai người bọn họ, hít một hơi thật sâu, cảm thấy phổi mình gần như nổ tung.

“Chàng đi rất nhanh, ta không dám gọi chàng...Ta sợ!”

A Mễ Na lấy tay che mặt, tâm trạng buồn bã.

Đồng Dao lặng lẽ nắm tay nàng, hy vọng có thể cho nàng một chút an ủi.

Đột nhiên có bóng người từ phía sau hòn non bộ từ từ đi tới, là một người con gái xinh đẹp trắng trẻo, dáng người thướt tha, lay động lòng người. Nàng cầm khăn tay, như đang che ánh nắng mặt trời. A Mễ Na vừa thấy nàng tới, lập tức thu lại vẻ mặt ban đầu, thay vào đó là khí thế cao ngạo.

“Chúng ta đi.” A Mễ Na nói với Đồng Dao.

“Khéo quá.” Còn chưa bước đi, không ngờ tới nàng ta lại mở miệng nói, mang theo ý cười vui vẻ gọi A Mễ Na lại.

A Mễ Na rất kiêu ngạo, giống như chưa từng nghe thấy tiếp tục đi .

Đồng Dao cũng chỉ có thể cúi đầu làm như chưa nghe thấy, ở thời đại này, không cho phép một nô lệ lịch sự, đúng hơn là không có quyền gì.

“Nghe nói, hôm qua bệ hạ ở chỗ muội.”

A Mễ Na tỏ vẻ tươi cười, quay đầu lại: “Đúng vậy.”

Ánh mắt nàng mập mờ, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Chỉ cảm thấy cơ thể nàng gầy yếu nếu không có người đỡ sẽ ngã xuống luôn.

“Phải không, đã thật lâu bệ hạ không có tới chỗ ta.”

“Đó là đương nhiên, vì so với người ta xinh đẹp hơn, khỏe mạnh hơn người.”

Lời nói thẳng của A Mễ Na quả thực khiến cho người khác khó chịu, trong mắt nàng ta đã rơi đầy nước mắt, có vẻ như đã chịu một đả kích lớn. Đồng Dao nhìn không được cố sức kéo tay áo A Mễ Na bảo nàng đừng nói nữa.

Nhưng A Mễ Na lại vô tình phũ tay: “Đây là sự thật, có gì đâu.”

“Đi thôi, đi thôi. . . .” Đồng dao sợ A Mễ Na còn nói ra những câu dọa người, bèn kiên trì kéo A Mễ Na đi.

Sau đó A Mễ Na nói cho Đồng Dao biết, nàng ta chính là Mai Phi.

Mai Phi từng là sủng phi của Nhuận Ngọc, tư hương bạch ngọc kia chính của Nhuận Ngọc ban cho... Những lời này ở bên tai Đồng Dao nhẹ nhàng như gió thổi qua.

Cô cười thản nhiên, để cho nỗi đau trong lòng như tro tàn bay đi.

Mọi việc vẫn diễn ra như trước, mỗi đêm Nhuận Ngọc lại tới.

“Hoàng đế giá lâm, thỉnh công chúa ra nghênh đón!”

A Mễ Na đứng lên, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Đồng Dao lùi về góc phòng bên cạnh cửa, nhìn chằm chằm đầu ngón chân mình.

Cung nữ đẩy cửa vào, Đồng Dao biết Nhuận Ngọc đã vào, nhắm chặt mắt lại.

“Bệ hạ!”

Giọng A Mễ Na run rẩy, nàng đi tới ôm chầm lấy hắn.

Đồng Dao xoay người, lùi ra ngoài cửa, chuẩn bị đóng cửa lại.

“Đứng lại ——”

Giọng Nhuận Ngọc tuy bình thản, nhưng giống như đã rất kiềm chế, không hiểu trong lòng hắn nghĩ gì.

Đồng Dao lạnh cả sống lưng, dừng bước.

“Vào đây.”

Đầu Đồng Dao nóng lên, suy xét một hồi, vẫn nên đi vào trong: “Bệ hạ có gì căn dặn?”

“Ngẩng đầu lên.”

Đồng Dao hơi cắn môi, ngẩng đầu, nhưng ánh mắt vẫn hướng xuống.

Toàn thân Nhuận Ngọc truyền tới một luồng khí lạnh băng giá, Đồng Dao thấy da mình bắt đầu đau.

A Mễ Na nhìn đến ngây người, nàng cho rằng trong lòng Nhuận Ngọc không vui, muốn tùy tiện tìm một cung nữ để làm nơi trú ẩn: “Bệ hạ, ngài... Đây là...”

“Câm miệng!”

Giọng Nhuận Ngọc rất hung dữ, A Mễ Na hoảng sợ, lấy tay ôm lấy ngực cũng không dám nói nữa, nhưng ánh mắt vẫn lo lắng nhìn Đồng Dao.

Đồng Dao không chịu khuất phục ánh mắt vẫn hướng xuống dưới, vẻ mặt không thay đổi.

Nhuận Ngọc nheo mắt lại, vẻ mặt rất dọa người. Không ai nói nữa, bầu không khí xung quanh dường như đều bị đè nén, khiến cho người ta nghẹt thở.

Lâu sau, Nhuận Ngọc cười lạnh, trực tiếp phui tay áo đi ra ngoài.

“Bệ hạ ——”

A Mễ Na có chút nôn nóng, muốn giữ hân lại, nhưng bóng dáng Nhuận Ngọc sớm đã đi xa, A chỉ có thể ngẩng ngốc nhìn, nhìn, nước mắt lại rơi xuống. . .

Nhuận Ngọc đi rồi, A khóc suốt một đêm, cuối cùng trời cũng sáng, bình minh rạng rỡ chiếu vào trong phòng, khuôn mặt A Mễ Na vừa xanh vừa xám, đôi mắt sưng vù khiến cho người ta đau lòng.

“Công chúa A Mễ Na tiếp thưởng——”

Tiếng cửa mở kêu vang một tiếng, dường như gọi hồn A Mễ Na trở về, nàng đi ra ngoài cửa.

Đồng Dao vội vàng chạy ra mở cửa.

Trong tay cung nữ cầm một khay chứa đầy đồ vật tiến vào, cung kính dập đầu: “Đây là phần thưởng của hoàng đế Chư Lương ban cho Công chúa A Mễ Na, thỉnh công chúa quý linh thưởng!”

Mắt A Mễ Na mở to, “Tạch” một tiếng từ trên giường nhảy xuống, quỳ xuống tiếp nhận thưởng, cung nữ liền rời đi.

Nhuận Ngọc ban rất nhiều đồ, đều là trang phục thượng hạng lộng lẫy cùng một ít mùi hoa quả tinh xảo. Đặt ở trên trang phục là một chiếc trâm ngọc hình hoa.

A Mễ Na cầm ở trong tay, ánh mắt loé sáng lên như pháo hoa.

“Làm sao vậy?”

A Mễ Na kích động nhìn Đồng Dao, chỉ khóc, không nói được thành lời.

“Người không sao chứ.”

“Này, này trâm ngọc hoa. Chẳng chấp nhận ta.”

Đồng Dao nhíu mày.

“Trâm ngọc này tượng trưng cho vị trí của phi tần, chẳng cho ta địa vị, chẳng cho ta địa vị!” A Mễ Na không giữ được bình tĩnh, run rẩy cầm cây trâm trong tay, tựa vào vai Đồng Dao lại bắt đầu khóc.

Đồng Dao vẫn như trước cười thoải mái, hoá ra tê liệt cũng là một loại may mắn. . .

Từ sau khi có cây trâm, A Mễ Na lại hồi phục sự hoạt bát như ngày thường. Trâm ngọc hoa cắm vào giữa mái tóc quấn lượn sóng của A Mễ Na toả sáng lấp lánh.

Nàng đi khắp nơi, đi nhiều mọi người cũng sẽ phải nhìn nàng, nhìn trâm ngọc trên đầu nàng. A Mễ Na cao ngạo nhếch hàm lên, khẽ mỉm cười.

A Mễ Na vô cùng tự tin đi ra cửa. Nhưng một lúc sau, khi A Mễ Na trở về phòng liền hét lớn lên. Đồng Dao hoảng sợ, chạy nhanh vào.

Trên mặt đất toàn là bột trắng, lộ phần của A Mễ Na bị đập nát xuống đất. Tất cả trần châu cùng trang sức đều bị đứt, rơi khắp nơi. Chiếc gương đồng đặt trên mặt bàn bị rạch đầy vết nứt. Quần áo trong tủ bị lục tung từ dưới đáy lên, tất cả đều bị ném xuống đất, ở trên có rất nhiều vết chân bẩn thỉu. Rõ ràng vào đã có người nhân lúc các cô đi ra ngoài đã len lút vào trong.

Chờ tới khi A Mễ Na phản ứng lại, đã tức giận tới mức không kiềm chế được bản thân, xoay người lao ra ngoài: “Đừng cho là ta không biết ai làm! Ta biết, các người đang ghen tị với ta. Ta nói cho các người biết, ở đây! Tại cung điện này, ta là người xinh đẹp nhất, Bệ hạ là phu quân của ta! Chỉ cần buổi tối có ta, sẽ không có ai có thể tranh với ta! Bệ hạ sẽ xử lý các người, các người chờ xem!”

Toàn bộ phi tần đều ở trong phòng đóng kín cửa, không hề lộ diện, không nói một lời. A Mễ Na hét xong, quay người trở về phòng, “Ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đồng Dao khẽ thở dài. Mỗi người phụ nữ ở đây thường không giống như A Mễ Na yêu Nhuận Ngọc. Tình yêu sẽ làm con người ta mất đi lý trí, làm cho người ta trở nên điên cuồng.

Chắc chắn hành động của A Mễ Na đã tự đem bản thân mình cô lập trở thành kẻ thù của phi tần trong hậu cung. Khi người phụ nữ độc ác, thì đàn ông cũng không sánh bằng. Lần này, có lẽ đã gây thù chuốc oán với rất nhiều người. Những ngày về sau nếu không cẩn thận mọi chuyện, sẽ rất khó được

sống yên ổn...

A Mễ Na trở về phòng, cả người đều trùng xuống, nằm xuống giường khóc lớn.

Có lẽ trút hết ra sẽ tốt hơn...

Đồng Dao khẽ than, bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc ngổn ngang ở trong phòng.

A Mễ Na khóc lớn một hồi, khóc đến mệt rồi nằm xuống giường ngủ mê man.

Buổi chiều một nhóm cung nữ, mang theo mấy cái hòm lớn, từng cung nữ ở các phòng tới lĩnh.

Hoá ra họ là nhóm cung nữ đến ban son phấn, quần áo và đồ dùng sinh hoạt, ba tháng mỗi cung nữ đều đưa tới một lần. Đồng Dao tới lĩnh cho A Mễ Na xong liền đi trở về.

Trên đường đi qua phòng của Mai Phi, cửa sổ mở.

Đồng Dao cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng qua cửa.

“Đi lĩnh đồ dùng?”

Đồng Dao sững sốt, quay đầu lại. Chỉ thấy Mai Phi ngồi bên cạnh bàn trang điểm, nở nụ cười dịu dàng bắt chuyện với Đồng Dao.

“Nô tỳ xin thỉnh an Mai Phi.”

Đồng Dao có chút buồn bực, một sủng phi của hoàng đế, lại có thể chào một nô lệ.

Mai Phi gật đầu với cô, tỏ vẻ khách khí cũng rất thiện chí. Nàng cũng vừa lĩnh hộp phấn, Đồng Dao thấy nàng đang chậm rãi mở nắp hộp, gió vào bên trong loại nước màu trắng bạc.

“Xin hỏi người đang làm gì vậy?”

“A, người nói việc này há.” Mai Phi quay đầu lại cười với Đồng Dao, “Ồ giữa phấn thêm vào loại nước trắng này, có thể làm cho da trở nên trắng trẻo.”

“Ồ đây mỗi người phụ nữ đều làm như vậy?”

Đồng Dao nhún chặt mày.

“Đúng vậy, làm sao vậy?” Ánh mắt Mai Phi liếc nhìn Đồng Dao, nói thật kín đáo, “Trước kia chẳng phải người cũng dùng như vậy sao?”

Đồng Dao thiếu chút nữa không kịp phản ứng lại, chính là thân thể này trước kia là hoàng hậu Hiền Trinh. Mai Phi nói không rõ ràng, nhưng vẫn hiện ra vài tia xấu hổ.

“Có thể cho nô tỳ xem lọ nước trên tay người một chút?”

“Được.”

Mai Phi liền đưa một lọ nhỏ cho Đồng Dao.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cầm lọ nước trong tay, Đồng Dao đã khẳng định được chắc chắn suy nghĩ của mình. Loại nước trắng bạc này thực ra chính là hống, cũng chính là thủy ngân. Trong sử sách đã ghi lại, thủy ngân được tìm thấy ở dưới đáy một hồ nước, từ 4000 năm trước, người Ai Cập đã bắt đầu sử dụng thủy ngân để lột da thú. Không thể tưởng tượng ở Trung Quốc vào thời kỳ Lương Chử đã tìm ra chất này.

Thủy ngân có một đặc điểm lớn, là làm trắng. Chả trách phụ nữ nơi này hoà nó cùng với đồ trang điểm để dùng.

Đồng Dao cẩn thận mở hộp phấn, loại phấn ở thời kỳ này không so được với loại phấn ở thời hiện đại. Phụ nữ Chư Lương dùng loại bột phấn này, có lẽ chính là thạch cao hoặc là bột đất Cao Lĩnh mà thôi, cả mặt trắng toát tới dọa người, trông như đeo mặt nạ. Về sau pha thêm thủy ngân, thủy ngân có thể làm làn da trắng hơn, nhưng màu trắng này là trắng bệch, không có sinh khí.

Đồng Dao nhìn qua Mai Phi, trắng tới khác thường, nhưng nhìn qua luôn có bệnh, không khỏe mạnh. Thực ra thủy ngân rất độc, tuyệt đối không được sử dụng trong một thời gian dài.

Nhìn thấy bộ mặt có chút kỳ lạ của Đồng Dao, Mai Phi tò mò hỏi: “Làm sao thế? Có vấn đề gì?”

“Không, không có.”

“Công chúa A Mễ Na dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Bẩm nương nương, nàng vẫn khỏe. Đúng rồi, xin hỏi người có còn loại nước trắng bạc này không?”

“Nước trắng bạc? Ở đây ta còn một ít.”

“Công chúa là từ nước khác tới, trong phòng không có những thứ này, nô tỳ thỉnh cầu nương nương có thể cho công chúa một ít?”

“Đương nhiên.” Mai Phi cười, sẵn khoái đáp ứng, xoay người từ trong ngăn tủ lấy ra một lọ bằng đá, “Đưa cái này cho công chúa dùng đi. Ta còn rất nhiều.”

“Tạ ơn nương nương.”

Đồng Dao cầm lọ thủy ngân nói cảm ơn với Mai Phi xong liền rời đi.

Khuôn mặt Mai Phi xinh đẹp thanh tú như vậy, tính tình thì ôn hòa nhã nhặn. So với những người khác trong cung này, nàng có thể xem là thiên sứ.

Trong lòng Đồng Dao vẫn nghĩ ngợi, Nhuận Ngọc chắc cũng rất thích nàng, còn ban thưởng cho nàng lư hương bạch ngọc, vì nó mà cô còn bị người ta đánh một roi. Có

lẽ là do cung nữ kia làm vỡ, sợ Mai Phi trách tội, cho nên đổ tội lên đầu cô.

Mai Phi nhìn qua là người dịu dàng tình tế, thật sự không giống một người cố tình vu oan giá họa cho người khác. A Mễ Na ghét nàng, có thể là vì Nhuận Ngọc rất quan tâm tới Mai Phi, trong lòng cũng có vài phần ghen ghét đố kỵ, cũng là hợp lý thôi.

Đồng Dao về đến phòng mở tủ ra, bên trong có khung làm bằng trúc. Đồng Dao lấy ra, trên mặt nở nụ cười tươi.

Đúng rồi, chính là vật này. Lần trước vào lúc ban thưởng, ở dưới đáy khay có để một mảnh thạch anh, có cùng kích thước với khay, chỉ dùng để ngăn trang phục với thực phẩm.

Thứ Đồng Dao muốn tìm chính là vật này. Thạch anh gần giống như pha lê trong suốt gần như không có tạp chất. Đồng Dao nhìn lọ chứa đầy thủy ngân trong tay, nở nụ cười ranh mãnh.

“Đây. . . Đây là cái gì?”

Phản ứng của A Mễ Na giống hệt như dự đoán của Đồng Dao.

“Đây là gương.” Đồng Dao cười, “Gương của người bị hồng, ta tặng cho người cái này.” Bôi thủy ngân lên mặt sau của thạch anh, có thể đạt đến hiệu ứng gương.”

“Gương, trời ơi là của ta. . .” A Mễ Na xúc động gần như không kiểm soát được giọng của mình, “Ta. . . Ta chưa từng nhìn thấy mình rõ nét đến vậy.”

“Dùng nó là có thể.”

“Ngươi, ngươi làm như thế nào?”

“Ha ha, ta không nói cho người.”

“Ngươi. . . Ngươi thật là tài giỏi.” Hai tay A Mễ Na cầm tấm gương không chịu buông, “Là ta, đây là khuôn mặt của ta sao? Ta thật sự rất đẹp! A. . . Khuôn mặt của ta, trả trách bệ hạ lại yêu ta như vậy!”

Ai.

Đúng là phụ nữ, Đồng Dao bất đắc dĩ day hai bên thái dương.

Chiếc gương Đồng Dao mới làm rất tốt, A Mễ Na hướng về phía gương để trang điểm, nhìn không sót bất cứ khuyết điểm nhỏ nào trên mặt. A Mễ Na rất yêu thích chiếc gương, đặt nó như bảo bối.

Tên nô tài đẩy cửa vào, Nhuận Ngọc đã vào phòng, nhưng A Mễ Na vẫn chú tâm soi gương, cúi đầu không phát hiện ra.

Mãi cho tới khi ngửi thấy mùi hương hoa quế quen thuộc, nàng mới phục hồi tinh thần.

Nhuận Ngọc mặc một chiếc áo khoác màu vàng, đôi mắt đen dường như có thể hút hồn người. A Mễ Na vừa nhìn thấy đã cuống cuống lên, đến tiếp giá cũng quên.

Nhuận Ngọc không hề nhìn về A Mễ Na, chỉ thản nhiên nhìn quét qua phòng một lượt. Như là đang tìm gì đó, nhưng không tìm được.

Trong nháy mắt, ánh mắt lộ ra hàn ý, không nói gì xoay người rời đi.

A Mễ Na gấp đến mức không nói nên lời.

Bỗng nhiên, có một tia sáng chói xuất hiện bên hai má Nhuận Ngọc, ngay lập tức khiến hắn trở nên cảnh giác. Hắn chậm rãi xoay người trở lại.

A Mễ Na cảm thấy lòng mình như vừa rơi từ trên cao xuống, giờ đây lại từ từ lên cao.

Nhuận Ngọc chậm rãi đi tới bàn trang điểm của A Mễ Na, nhìn thấy chiếc gương trên mặt bàn. Đôi mắt đen dài lộ ra một tia kinh ngạc hiếm thấy.

A Mễ Na vừa thấy Nhuận Ngọc nhìn vào gương, lập tức ân cần, “Nếu bệ hạ thích, A Mễ Na tặng cho ngài!”

“Đồ của quý quốc, rõ ràng ta đã sai người mang về hết.”

“Không, không.” A Mễ Na sợ Nhuận Ngọc hiểu nhầm, vội vàng giải thích: “Đây không phải là đồ của nước thiếp, đây là Đồng Dao làm cho thiếp, là nàng tặng thiếp.”

“Vậy sao?”

Ánh mắt Nhuận Ngọc lạnh lùng, nhẹ nhàng cầm mặt kính thạch anh lên.

Thời điểm Nhuận Ngọc lộ ra vẻ mặt đó, trong lòng A Mễ Na cảm thấy mờ mịt. Về mặt của Nhuận Ngọc rất phức tạp, căn bản A Mễ Na không rõ rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì, giây phút tiếp theo hắn sẽ vui vẻ hài lòng, hay sẽ lại nổi giận. Vì thế nàng bèn lui xuống một bên, không dám đi lên.

Đột nhiên hơi thở Nhuận Ngọc hoà nhã trở lại, nhẹ nhàng để chiếc gương xuống, nhếch miệng, cười lộ lên với A Mễ Na : “Có nhớ ta không?”

“Thiếp nhớ...” A Mễ Na đã không thể không chế được bản thân, “Rất nhớ, mỗi ngày đều nhớ, ngày ngày nhớ tới...” Nàng chạy như bay tới, ôm chặt lấy ngực Nhuận Ngọc, thổ lộ nỗi nhớ thương đêm ngày.

Ở trong màn, A Mễ Na giống như chú mèo Ba Tư lười biếng rúc vào vai Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc vuốt ve bờ bai trần mềm mại của nàng, ngón tay chơi đùa mái tóc của nàng.

“Đồ vật đó gọi là gương?”

“Dạ, Đồng Dao nói như vậy.”

“Nàng có thấy ả chế tác như thế nào không?”

A Mễ Na híp mắt lắc đầu: “Lúc đó thiếp ngủ say, tới khi tỉnh lại, nàng đã đưa cho thiếp.” Nàng quay đầu lại vui vẻ nhìn Nhuận Ngọc, trên mặt mang theo vẻ ngây thơ, “Chiếc gương này dùng rất tốt phải không! Ngài không biết, Đồng Dao rất lợi hại...”

Trong lòng Nhuận Ngọc cười lạnh, lợi hại...Làm sao hắn lại không biết chứ.

Thần sắc của A Mễ Na lại hoạt bát trở lại, mỗi ngày hứng thú lớn nhất của nàng ngoại trừ soi gương ra chính là mở tủ lấy toàn bộ trang phục ra, mặc vào rồi lại coi ra so sánh. Tường tượng lần sau Nhuận Ngọc lại tới, nàng sẽ mặc như tiên nữ đứng trước mặt hắn, làm cho hắn thích nàng.

Đồng Dao nhìn cảnh hỗn loạn ở trong phòng, bắt đầu suy nghĩ về quy định khu vực kho ở trong phòng tiến hành sửa sang trên quy mô lớn.

Sau khi quyết định xong việc này, Đồng Dao bắt đầu phác thảo kế hoạch ở trong đầu. Sau đó trực tiếp đuổi A Mễ Na ra ngoài, tránh để cho nàng ở bên cạnh cản trở.

Lúc Đồng Dao khí thế ngất trời đang bận rộn chuẩn bị, bất thành linh ở phía sau “Àm” một tiếng ở sau lưng, A Mễ Na vội vã trở về, dựa lưng vào cửa sắc mặt trắng bệch.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Dao thấy vẻ mặt nàng không bình thường, để mọi thứ trong tay xuống đi tới.

Chạm vào A Mễ Na, nhưng lại cảm thấy toàn thân nàng cứng đờ, hai con mắt mở to.

“Công chúa, đừng dọa ta, rốt cuộc đã có chuyện gì thế? Sao sắc mặt người kém vậy.”

Đồng Dao kéo tay phải của nàng, chỉ thấy cánh tay nàng cứng đờ, trên ống tay áo màu xanh loang lổ nhiều vết máu.

Đồng Dao kinh ngạc, nắm chặt lấy tay nàng.

Tay A Mễ Na nắm chặt run rẩy dữ dội, tay nàng mở ra, trong tay nàng là trâm bạch ngọc, nhưng chỉ có một nửa.

“Làm sao vậy, A Mễ Na ? Tỉnh táo lại đi, nói cho ta biết rốt cuộc làm sao?” Đồng Dao dùng sức lay vai nàng.

“Ta. Ta. Ta đâm nàng, ta.”

“A Mễ Na , tỉnh lại đi, từ từ nói. Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói ra, ta mới có thể giúp người!”

“Là nàng. Là nàng trượt chân vào ta. Ta không phải cố ý. Thực sự.”

“Được rồi, nói cho ta biết, nàng là ai? Ai trượt chân ? Từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ta gặp Mai Phi, ta cần phải không để ý nàng. Là nàng trượt chân. . .” A Mễ Na run rẩy cầm cây trâm có dính máu, “Trâm gãy... là trâm chàng tặng ta...”

“A Mễ Na...”

“Nàng ta cố ý! Nàng ghen tị với ta, cho nên cố ý làm gãy trâm của ta, muốn bệ hạ trách tội ta! Nàng là cố tình, cho nên... Cho nên...”

Đồng Dao hít một hơi thật lớn: “Nửa còn lại của cây trâm đâu?”

“Ta...Ta... Ta đâm vào mặt nàng!”

Đồng Dao lập tức cảm thấy bên tai mình nổ vang.

“Đồng Dao, Đồng Dao...” Tâm A Mễ Na vô cùng rối bời, nước mắt không ngừng rơi, “Nàng chảy rất nhiều máu, ta rất sợ. Người nói nàng có chết không, có thể hay không...”

“Người đừng vội, ở yên trong phòng, ta đi ra ngoài xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đồng Dao đi tới phòng của Mai Phi.

Dọc đường đi nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều máu, trong lòng cô sợ hãi. Nhưng dựa vào lượng máu để lại, không đến mức chết vì mất máu. Nhưng cũng rất khó nói, sức của A Mễ Na lớn như vậy, nếu dùng trâm ngọc đâm vào những điểm yếu, cũng rất có thể dẫn đến chết người.

Từ xa nhìn lại, có vài người đứng ngoài phòng Mai Phi, là mấy người hầu, còn có cả thị vệ, vẻ mặt căng thẳng.

Đồng Dao vội vàng dừng bước, trốn vào trong góc hành lang.

Chờ một hồi lâu, một nữ y cao niên từ trong phòng đi ra.

“Thế nào rồi?” Một người hầu đi về phía trước hỏi.

“Tinh mạng không có gì đáng ngại. Nhưng khuôn mặt đã bị hủy...”

Người kia gật đầu, chấp tay: “Nô tài phải đi về bẩm báo với hoàng đế, xin cáo lui trước!”

“Đi bình an...”

Khuôn mặt bị hủy.

Trong lòng Đồng Dao lo lắng không yên.

Tại nơi này, nói khó nghe thì, một phụ nữ muốn sống yên ổn phải dựa vào về bề ngoài. Số phận của người phụ nữ mất đi dung nhan cũng đã có thể nghĩ đến.

Nghĩ lại bộ dáng Mai Phi yếu ớt như vậy, lại mất đi dung nhan, mất đi Nhuận Ngọc, khó mà xua đuổi ý nghĩ nàng đã đi tới ngõ cụt.

A Mễ Na, lúc này người gặp họa lớn rồi...

Chuyện này quả thật A Mễ Na làm hơi quá đáng, lúc đầu Đồng Dao định mắng nàng, nhưng khi trở lại phòng, chứng kiến bộ dạng hồn bay phác lạc của A Mễ Na, trong tay nắm chặt nửa cây trầm ngọc khóc lớn đầy nước mắt, cũng không nhẫn tâm nói gì nữa.

“A Mễ Na, chuyện này để lại hậu quả rất nghiêm trọng. E rằng sẽ lập tức bầm báo với hoàng đế.” Ở thời cổ đại, trong cung có máu là chuyện vô cùng xấu, chỉ sợ A Mễ Na không thoát được tội.

Đây là thời đại rất dã man đẫm máu, có trời mới biết bọn họ sẽ xử trí A Mễ Na thế nào, có thể giết nàng không? Trong lòng Đồng Dao càng lo lắng.

“Bệ hạ...”

A Mễ Na bỏ nhào lên giường, đau khổ mà vịn vịn chiếc chăn.

Đồng Dao không biết nên nói cái gì mới tốt.

Làm sao bây giờ? Cô nghĩ tới việc để A Mễ Na bỏ trốn, nhưng chỉ dựa vào khả năng một người phụ nữ như cô căn bản không có biện pháp chạy thoát. Hơn nữa, A Mễ Na yêu Nhuận Ngọc còn hơn mạng sống của bản thân mình, nàng chưa chắc đã chịu đi. Nhưng nếu không đi, không biết sẽ để lại hậu quả thế nào...

Thời gian tàn nhẫn trôi qua trong sự yên lặng tới nghẹt thở...

Không lâu sau, kết cục đáng sợ cũng đến.

Có tiếng người hầu vọng tới, Mai Phi được ban tiền và trợ cấp, ở trong cung tĩnh dưỡng. Công chúa A Mễ Na hai mươi ngày sau bị trục xuất về nước...

Trục xuất.

Đồng Dao nghe xong thở dài nhẹ nhõm. So với dự đoán của cô thì vẫn còn tốt chán. Nhưng đối với A Mễ Na mà nói, chuyện này quả thực như sét đánh ngang tai.

“Bệ hạ...Không... Không được...A Mễ Na không đi! Không được... A Mễ Na biết sai rồi, ta rất ân hận. Ta sẽ nhận lỗi với Mai Phi, việc gì ta cũng sẽ làm! Bệ hạ...Đừng đuổi A Mễ Na, A Mễ Na không muốn xa chàng...” A Mễ Na gần như không khống chế được bản thân, nhưng Nhuận Ngọc không tới, hẳn cũng không nghe A Mễ Na khóc lóc.

Những người hầu lòng rắn như đá, không quan tâm tới nỗi đau của nàng. Đồng Dao lặng lẽ đứng ở đó, nhìn A Mễ Na đau khổ khóc lóc, bất lực.

Tuy Mai Phi được hưởng trợ cấp, nhưng để làm gì chứ?

Khi còn dung nhan Nhuận Ngọc đối với nàng cũng đã mất đi hứng thú, huống hồ bây giờ đã bị huỷ đi dung nhan chứ? Nhuận Ngọc thậm chí không tới nói vài câu an ủi.

Những lời trấn an động viên được truyền từ miệng kẻ khác, cũng chỉ mang tính hình thức mà thôi. Hiện tại Mai Phi có thể danh chính ngôn thuận lấy lý do này mà có cơm ăn áo mặc tới già trong cung...

Nhưng là một người phụ nữ, cuộc đời của nàng coi như đã bị huỷ.

Đồng Dao ngẩng đầu lên nhìn bầu trời...

Chú chim nhỏ thật là tự do biết mấy. Nhưng cuộc sống của con người là một hiện thực đáng sợ. Nghĩ tới bản thân mình, không phải cũng như thế sao...

Nước Hồng Ngọc... Rốt cuộc người ở nơi nào?

Tình yêu đã phá huỷ A Mễ Na, nhưng trong lòng nàng vẫn chưa chết, vẫn ôm một tia hy vọng mong manh. Nửa đêm ngọn đèn dầu lò mờ, A Mễ Na nhìn thấy cửa mở, lại một lần nữa nghĩ tới Nhuận Ngọc đã tới rồi.

Đồng Dao biết nàng không điên, nàng biết rõ Nhuận Ngọc sẽ không tới nữa. Chỉ là làm vậy khiến nàng thoải mái hơn mà thôi... Chưa tới một tháng sau A Mễ Na phải đi. Trở lại quê hương của nàng, thảo nguyên của nàng. Đau trước sẽ tốt hơn, thời gian dài qua đi, sẽ chậm rãi quên đi mọi việc... Trở về cũng tốt, nơi này không hợp với nàng, nàng thuộc về thảo nguyên, thuộc về tự do.

Ngồi trên bờ ao, tùy ý nhặt mấy hòn đá ném xuống sông, nhìn bọt nước bắn ra tung toé, trong đầu trống rỗng. Trong tay cầm trầm ngọc của A Mễ Na, chỉ còn lại nửa trên, mặt trên còn có vết máu của Mai Phi. A Mễ Na cũng đã nằm ở trên giường rồng rồi suốt ba ngày ba đêm...

Đồng Dao đem nó đi rửa sạch cầm ở trong tay vô thức mà vuốt ve. Bỗng nhiên thấy một phiến đá nhỏ màu đen, mặt trên có rất nhiều lỗ. Đồng Dao nhẹ nhàng nhặt lên tỉ mỉ xem xét.

Chắc đây là một mảnh vụn thiên thạch, ở thời đại này đi đâu cũng có, không có gì đặc biệt. Vừa mới chuẩn bị bỏ xuống đột nhiên một ý tưởng xuất hiện trong đầu.

Mảnh thiên thạch này được tạo thành từ silicat, là mảnh vụn của vỏ trái đất. Nói cách khác, đây chính là thiên thạch siderite, vào thời đại đồ đồng loài người dùng nó làm một trong những loại nguyên liệu để rèn sắt....Hiện tại nước Chư Lương vẫn chưa phát hiện ra tác dụng của nó.

Đồng Dao nhìn nửa cây trâm, nở nụ cười tinh ranh. A Mễ Na phải đi, đối với người đàn ông mình yêu, không giữ được người, ít nhất cũng có thể giúp nàng lưu lại nguyên vẹn kỷ vật...

Đồng Dao biết ở trong cung có một phòng để đốt lò, chuyên môn chế tác đồ dùng cho cung nữ. Dòng nhiệt cao của bếp lò là thích hợp nhất. Chỉ cần đem mảnh thiên thạch nóng chảy trong lớp than củi đang cháy ở nhiệt độ cao khiến cho lớp cacbon ở mặt ngoài, trải qua quá trình tôi luyện trở thành sắt, có thể dùng sắt đúc thành phần thân chiếc trâm của A Mễ Na, lại có thể dùng tốt được. Ít nhất trâm sắt cũng không vỡ được.

Sau một ngày bận rộn, Đồng Dao thoải mái trở về phòng, ngồi bên cạnh A Mễ Na. Tuy chỉ là một tiếng động nhỏ, nhưng A Mễ Na ngay lập tức tỉnh lại.

“Là bệ hạ, phu quân của ta?”

“Là ta, A Mễ Na là ta!”

Đầu A Mễ Na đỏ đầy mồ hôi, hai mắt âm ỉ.

“Này, cho người.”

Đồng Dao mỉm cười từ trong ngực lấy ra cây trâm. . .

A Mễ Na cảm trâm trong tay nhìn Đồng Dao, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Phần đầu cây trâm mềm sáng long lanh, phía sau màu bạc trong chói sáng lấp lánh, cầm ở trong tay nặng trĩu. . .

“Đây là? Đồng?”

“Không, là sắt! So với đồng cứng hơn, sẽ không bao giờ bị vỡ nữa.”

A Mễ Na ôm cổ Đồng Dao nước mắt không ngừng rơi.

Trong khi A Mễ Na đang khóc, Đồng Dao chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, trong lòng bắt đầu lo lắng.

“A Mễ Na, đừng khóc, đừng khóc nữa...Có người đến!”

“Cái gì?”

A Mễ Na trở nên hồ đồ.

“Hoàng đế tới, sẽ tới ngay thôi.” Đồng Dao vội vàng đứng lên, đi tới cạnh cửa. Trong người Nhuận Ngọc có một loại từ trường đặc biệt, mỗi lần tới Đồng Dao có thể cảm nhận được trước người khác, tuyệt đối không sai. Vấn đề là lần này không có ai tới thông báo trước mà hán lại đột nhiên tới đây. Chuyện của A Mễ Na, không phải đã xử lý xong rồi sao?

Đồng Dao chưa kịp đứng vững, cánh cửa đã bị Nhuận Ngọc đẩy mạnh ra.

Một người hầu thờ hồng học đằng sau vội vã chạy lên: “Bệ hạ, không phải ngài tới chỗ Thục Phi sao? Sao đột nhiên lại tới đây...”

Nhuận Ngọc không nói gì chỉ đá mạnh một phát vào cửa, bên ngoài còn có tiếng nói nhỏ, tất cả bị hán nốt ở bên ngoài.

Đồng Dao mơ hồ cảm thấy hôm nay hán nổi cơn thịnh nộ rất lớn, ánh mắt sắc bén làm cho người ta phát sợ. Lẽ nào hán thực sự tới để xử tội A Mễ Na?

“Bệ hạ, xin ngài tha thứ cho thiếp được không! Bệ hạ...” A Mễ Na khóc lóc, từ trên giường đi xuống quỳ trước mặt hán, “Có thể không đem A Mễ Na về được không, về sau A Mễ Na không dám nữa, van xin ngài?”

Nhuận Ngọc không nói, Đồng Dao nhìn chăm chăm xuống chân mình không ngẩng đầu lên.

“Bệ hạ, chỉ cần ngài không bắt thiếp rời đi. Thiếp làm cái gì cũng được, biến A Mễ Na thành cung nữ, giống như Đồng Dao. Chỉ cần được ở bên cạnh ngài, để cho A Mễ Na mỗi ngày được nhìn thấy ngài, làm gì A Mễ Na cũng bằng lòng. Bệ hạ...”

Nghe tiếng nói thống khổ của A Mễ Na, trong lòng Đồng Dao cũng chua xót.

Không đành lòng nhìn nàng vứt bỏ hết tự trọng của mình, nhìn bộ dạng vứt bỏ đi danh dự của nàng. Không thể làm gì, Đồng Dao lặng yên không gây ra

tiếng động lùi về phía cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đi đâu? !”

Nhuận ngọc quay lưng, khẽ gầm lên một câu.

Đồng Dao hoảng sợ, đứng yên tại chỗ.

“Một nô tỳ hạ đẳng, nhưng lại tránh ta như rắn rết vậy sao? Tiếng Nhuận Ngọc mang theo một tia trào phúng.

“Công chúa và bệ hạ nói chuyện, nô tỳ không nên tham dự.”

“Ta có cho phép ngươi rời đi sao?”

Đồng dao dùng sức cắn cắn môi.

“Bệ hạ, đều là lỗi của A Mễ Na. Xin người đừng trách Đồng Dao.”

“Phải không?” Nhuận Ngọc cười lạnh lùng, đôi mắt dài nhỏ hẹp nhìn Đồng Dao, “Công chúa rất quan tâm tới ngươi. Phải không?”

“Lấy tâm đối đãi, thật lòng chân thật!”

“Đúng vậy, tâm của ngươi, rất lớn.”

“Ngươi có tâm, so với người vô tâm thì tốt hơn!”

Nhuận Ngọc nheo mắt lại, trên người lạnh nhạt giống như có ngọn lửa bùng cháy có thể làm bỏng da.

A Mễ Na nghe không hiểu gì, chỉ thấy trong nháy mắt khuôn mặt Nhuận Ngọc trở nên hung tợn, sợ tới mức khiến người ta sợ hãi không biết phải làm gì.

Trong lòng Đồng Dao cũng rất giận dữ, không có cách nào kiềm nén được nói: “Nô tỳ xin cáo lui!”

Dù sao cùng lắm là chết, nói không chừng khi chết, linh hồn lại có thể quay ngược lại trở về hiện đại, ai mà biết chứ. Dù sao căn bản cũng không tới được nước Hồng Ngọc, tình hình đã vô cùng phức tạp, có chết cũng thoải mái.

Đồng Dao không có sự cho phép của Nhuận Ngọc vẫn kiên quyết rời đi, khiến Nhuận Ngọc tức giận tới cực điểm, ý tưởng duy nhất chính là lao ra bắt cô trở lại. Còn chưa quay người thì A Mễ Na đã ôm lấy cổ hân.

“Bệ hạ... Không được! Đồng Dao không có ý, xin ngài đừng làm tổn thương nàng, A Mễ Na cầu xin ngài!”

Nhuận Ngọc hơi sững sốt, ngoảnh đầu lại nhìn A Mễ Na đang quỳ rạp xuống ở bên cạnh.

Cây trâm ở trên đầu phát sáng...

Nhuận Ngọc đưa tay rút trâm của nàng ra: “Ai đưa cho ngươi?”

“Bệ hạ, Đồng Dao đối xử với thiếp không khác gì người thân. Nàng biết mỗi ngày ta đều nhớ ngài, là nàng làm cho ta. Xin bệ hạ nhớ tới tình cũ, không nên trách tội!”

“Đồng?”

“Không, đồng dao nói là đây là sắt.”

“Sắt?”

“Thiếp cũng không biết, Đồng Dao nói so với đồng thì cứng hơn, sẽ không bao giờ bị vỡ, tựa như tình yêu của A Mễ Na với ngài. Đồng Dao muốn giữ kỷ vật này cho A Mễ Na, bệ hạ...”

Nhuận Ngọc từ từ rút ra từ thắt lưng một thanh kiếm bằng đồng.

“Bệ hạ...” A Mễ Na rơi đầy nước mắt, “Nếu có thể bỏ qua cho Đồng Dao, muốn A Mễ Na chết dưới kiếm của ngài, cũng là hạnh phúc của A Mễ Na.”

Hai tay Nhuận Ngọc cầm kiếm.

“Bệ hạ...A Mễ Na yêu ngài!” A Mễ Na nhắm chặt hai mắt lại.

“Đang” một tiếng vang, cả người A Mễ Na run lên. Qua vài giây, cảm thấy mọi thứ vẫn bình thường, nàng cũng chưa chết, nàng kinh ngạc mở mắt ra.

Chỉ thấy Nhuận Ngọc chém một nhát mạnh vào chiếc trâm. Ngọc đã bị vỡ tan, mà phần thân bằng sắt, lại không có một chút sứt mẻ nào.

Trong mắt Nhuận Ngọc hiện lên một tia lạnh lẽo, trên thanh kiếm lại có một vết mẻ lớn, bên cạnh còn nhiều vết rạn nhỏ.

Thứ này so với bảo kiếm của hần lại cứng rắn gấp trăm lần.

A Mễ Na bị hù dọa tới ngất người.

Nhuận Ngọc nhanh chóng ném thanh kiếm xuống, bước ra cửa.

“Đứng ở đây, trông chừng công chúa, không cho phép ra ngoài!” Nhuận Ngọc lớn tiếng phân phó tên nô tài đứng ngoài cửa, nhưng bản thân mình lại đi tới phòng dành cho cung nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đồng Dao vẫn ngủ trên chiếc giường nhỏ phía sau trong căn phòng rách nát. Lúc trước, là cô đã tức giận tới mức hồ đồ, mới đối chọi với Nhuận Ngọc. Có thể là do con gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, khiến cô bình tĩnh trở lại, liền bắt đầu hối hận. Dù sao cũng không có cái gì quan trọng hơn mạng sống của chính mình. Nhuận Ngọc là hoàng đế nước Chư Lương, giết cô để như bóp chết một con kiến. Đã phải chịu đựng rất nhiều khó khăn vất vả, chết không phải rất đáng tiếc sao. Nước Hồng Ngọc... Cô còn chưa tới nước Hồng Ngọc, hiện tại cô không thể chết được!

Cánh cửa phòng rất cũ, không ngăn được con gió lạnh lùa vào lúc nửa đêm, ánh trăng từ kẽ hở lớn trên cánh cửa xuyên vào, kéo thành từng cái bóng dài vào trong phòng. Thực ra Đồng Dao ngủ ở đây một mình, luôn cảm thấy sợ hãi, nhưng cô biết, cho dù có sợ hãi đi nữa, cũng sẽ không có ai đến đây để giúp cô. Việc duy nhất có thể làm, là nói nhiều lần với bản thân, phải kiên cường, phải dũng cảm.

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, Đồng Dao chỉ mặc bộ quần ngủ bên trong, cảm thấy cả người rét run.

Dưới ánh trăng xuất hiện một cái bóng đen, đứng ở cửa. Áo khoác tung bay cùng mái tóc lộ về yêu dị...

Người kia đi vào, đóng cửa lại. Thân hình cao lớn ngăn ánh trăng lại, trong phòng không có lò, tối đen như mực. Ngay cả đồ đạc trong phòng cũng không nhìn thấy, từng tế bào của Đồng Dao đều nói cho cô biết người này là ai, cả phòng tràn ngập mùi hương hoa quế...

Từ từ nghe thấy tiếng thở của chính mình, tiếng tim đập. Khí huyết lưu thông, mạch đập nóng lên... Người đó ở ngay bên cạnh.

“Sắt, là thứ như thế nào?”

Trái tim Đồng Dao gần như nhảy ra khỏi cổ họng. Trong đầu dễ dàng hiểu được mục đích Nhuận Ngọc tới đây... Cô bắt đầu hối hận không thôi, chẳng qua chỉ muốn dùng làm cho A Mễ Na vui vẻ, lại tự mang phiền toái tới cho bản thân mình.

“Nói cho ta biết phương thức chế tạo ra sắt?”

“Bệ hạ đang hỏi ta? Nhưng người có không giết chính anh ruột của mình...” Đồng Dao cắn môi mình, cười khẽ. Phương thức thực hiện của Nhuận Ngọc đã sớm bị cô nhìn thấy, đã giết anh trai ruột của mình. Thực ra vô tình trong đó, cô cũng được coi như là đồng phạm, nếu cô không cải tạo cung tên, nói không chừng Thẩm Ngọc cũng sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Sự phát triển của lịch sử phải tuân theo quy luật tự nhiên, vũ khí bằng sắt được các thương nhân sử dụng ở triều đại về sau. Chắc chắn không phải ở thời kỳ Lương Chử... Hơn nữa, nếu Nhuận Ngọc đã biết thiên thạch hoặc phương pháp đúc gang, chắc chắn đã được sử dụng trong chiến đấu. Ở thời kỳ cổ đại, có được sức mạnh từ vũ khí là rất lợi hại, còn quá sớm để có một loại vũ khí tiên tiến nếu chiến tranh nổ ra, đối với một quốc gia mà nói chính là hủy diệt toàn bộ. Ý nghĩ này khiến Đồng Dao cảm thấy thật đáng sợ, cô tuyệt đối sẽ không nói cho Nhuận Ngọc biết.

“Rốt cuộc ngươi là ai!”

“Ta? Ta đã nói từ đầu, ta không phải là thất công chúa, ta vốn không phải là người ở đây!”

“Ngươi nói dối!”

“Ha ha, ta biết ngươi không tin, nhưng đây là sự thật.”

“Ngươi biết rất nhiều điều kỳ lạ, rốt cuộc ngươi là ai!”

Đồng Dao cảm nhận được trong bóng đêm Nhuận Ngọc đang tiến gần về phía cô, không ngừng lùi từng bước về phía sau: “Không biết. Ngươi muốn gì,

ta không biết gì cả.”

“Không, người biết!” Nhuận Ngọc thô bạo cầm vào cổ tay Đồng Dao nâng lên.

“Bệ hạ, buông tay ra. Điều người muốn, ta không thể cho!”

“Người có thể!” Nhuận Ngọc áp sát tới dồn Đồng Dao vào góc tường. Đồng Dao có thể nhận thấy hô hấp trong lồng ngực của hắn, toàn thân không khỏi căng thẳng: “Ta muốn, người nhất định phải cho ta...”

Những mảnh vỡ trong ký ức lại lơ mơ xuất hiện trong đầu Đồng Dao. Cũng vào cái đêm đó, cũng là người đó. Toàn thân đau đớn, trái tim cô bị tra tấn giày vò...

Lòng Đồng Dao rối loạn, cố gắng tách ra tạo khoảng cách giữa cô và Nhuận Ngọc: “Ta đã quên hết mọi chuyện rồi, một chút cũng không nhớ!”

Đôi tay của Nhuận Ngọc mạnh mẽ đặt ở bên hông Đồng Dao, Đồng Dao đau tới phát khóc: “Người đối với ta không là gì cả, trong lúc đó ta và người chỉ muốn lợi dụng nhau, lợi dụng xong rồi thì kết thúc.”

“Nói đúng lắm” Nhuận Ngọc nói, nhưng giọng lại trầm xuống khàn khàn, ngược lại đã nhen nhóm ngọn lửa trong hắn. Nhuận Ngọc càng ngày càng dính sát vào Đồng Dao, hơi thở hỗn hển vuốt ve cổ của cô, rồi vạt áo của cô. Càng muốn rời xa, lại càng không có cách nào rời khỏi. Trong lòng Nhuận Ngọc muốn rời đi, nhưng càng ngày càng dựa sát vào cô, dùng tay cảm nhận những đường cong trên thân thể cô.

“Lần này là vì cái gì? Bệ hạ, xin... xin đừng làm cho mối quan hệ càng trở nên phức tạp!” Nhuận Ngọc ngay trước mặt, nhưng lý trí nói cho cô biết phải đẩy người đàn ông này ra. Hắn sẽ không thuộc về mình, tình cảm càng nhiều chỉ càng làm cô lún sâu thêm mà thôi. Cô nhất định phải cứu mình!

“Vi sao luôn trốn tránh ta.”

“Bởi vì người hận ta!”

“Người giết phụ vương ta, ta phải hận người!” Nhuận Ngọc dùng đầu gối giữ không cho Đồng Dao cử động. Một tay giữ chặt cổ tay cô, ấn lên đỉnh đầu, một tay luồn vào lớp áo trong của cô. Khoảnh khắc vuốt ve làn da của cô, Nhuận Ngọc thở một hơi mạnh. Cúi đầu dùng sức hôn môi Đồng Dao.

Một nụ hôn thô bạo, dường như đã kiềm chế từ rất lâu. Chờ thời khắc này để bùng phát, trong nháy mắt hết thảy mọi thứ xung quanh đều bị tan chảy, mọi suy nghĩ, tất cả những băn khoăn đã sớm bị vứt lên chín tầng mây.

Hai người quấn lấy nhau, ôm nhau. Nhuận Ngọc nhanh chóng cởi quần áo Đồng Dao, ôm chặt lấy cô, kề sát vào nhau. Chính là, ý nghĩ có thể niêm phong, nhưng việc hai cơ thể hợp lại chân thực tới đáng sợ.

Trong bóng đêm không ai nhìn rõ ai, đôi mắt bị bao phủ bởi ngọn lửa đen. Nhuận Ngọc giống như tự giải phóng ản trên người mình, giải phóng bản thân một lần! Có được thêm một lần, một lần...

Ngay cả khi ở trong địa ngục, cho dù đây chỉ là ảo ảnh, ít nhất vào thời khắc này, là thời khắc tuyệt đẹp nhất. Bản thân Đồng Dao đã không thể thoát khỏi hắn... Cho dù hắn không yêu mình, cũng không sao...

Canh mấy rồi? Không biết, giờ là lúc nào? Không biết... Nếu như mãi mãi không biết, thật là tốt...

Bên ngoài trời sắp sáng, có tiếng gọi nhau léo nhéo. Không sao, chỉ cần nhắm mắt vào, chỉ cần cô vẫn ngủ, thế giới này cũng sẽ không tỉnh lại nữa...

Nhuận Ngọc nằm bên cạnh, có mùi hương hoa quế của hắn. Hai người quấn lấy nhau, cơ thể dính sát vào nhau, không có một kẽ hở.

Trong lòng Nhuận Ngọc đấu tranh gay gắt. Muốn rời đi, đi... Đi ngay lập tức! Cố gắng cả nửa buổi, dùng sức nắm chặt vai Đồng Dao, thỏa mãn cảm nhận hai tay nâng ôm sát lấy thất lưng mình. Đợi một lát nữa thôi... Một chút nữa là được rồi... Dù cho chỉ là giây phút ngắn ngủi trong chớp mắt, cũng đợi một chút nữa!

Không biết đã bao nhiêu lần Nhuận Ngọc đã bóp chết cái ý tưởng rời đi của mình. Trời từ từ sáng, hai người vẫn dựa sát vào nhau, giống như dây leo khó mà bứt ra được.

Đồng Dao biết, rồi hắn sẽ phải đi, chỉ mong không phải là thời khắc này...

Nhuận Ngọc biết, mình phải rời đi, chỉ mong không phải là thời khắc này...

“Bệ hạ...” Ngoài cửa truyền tới tiếng gọi của người hầu. Hắn đã ở trước phòng A Mễ Na suốt một đêm, theo mệnh lệnh của hoàng đế. Nhận thấy đã tới giờ, vẫn phải làm trái mệnh lệnh mà tới đây...

Đã đến giờ, trời đã sáng, quý hồn xinh đẹp phải trở về với địa ngục tối tăm của nàng. Đồng Dao mỉm cười, chua xót. Nếu như không thể tránh được, thì hưởng thụ nó đi...

Nhuận Ngọc mặc áo choàng, tư thế oai hùng phấn chấn. Đồng Dao nhìn thấy mặt hắn, đã đầu hàng luôn, thì nhìn hắn vài cái đi, e rằng cũng không còn cơ hội nữa...

Trong lúc đó Nhuận Ngọc có chút sốt ruột, đôi mắt mơ hồ nhìn Đồng Dao: “Mọi thứ trên đất nước này đều là của ta, cho dù là phụ nữ cũng chỉ là súc sinh.”

“Ta biết”, Đồng Dao tươi cười gật đầu, ánh mắt có chút thê lương.

Nhuận Ngọc cũng không biết vì sao mình lại thốt ra những lời đó. Muốn cho nàng đau khổ, khiến nàng hiểu rằng mình chỉ nhất thời bộc phát mà thôi! Nhưng thấy vẻ mặt của Đồng Dao, lại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình. Nhuận Ngọc cứng ngắc xoay người đi chỗ khác, đi nhanh ra ngoài đây cửa mà đi. Không cần quay đầu lại... Không được phép quay đầu lại...

Nhìn bóng dáng Nhuận Ngọc từ từ rời đi đến mất hút, Đồng Dao đã đau tới tê tái... Mọi thứ trong đất nước này đều là của hắn, cho dù là phụ nữ cũng vẫn chỉ là súc sinh. Trong mắt hắn, mình cùng súc sinh là như nhau. Không, ít nhất Nhuận Ngọc không hận súc sinh, nhưng hắn hận mình... Nước mắt theo khóe miệng chảy xuống!

Đồng Dao mỉm cười, cũng như lần trước tự nói với bản thân mình chưa từng xảy ra chuyện gì. Dừng cảm lên, kiên cường lên, quên hết mọi thứ. Thu dọn lại giường, mặc quần áo vào, đi ra sân trong hậu cung.

Bất thành linh, đi qua cây cầu nhỏ, nghe thấy tiếng nước chảy dưới bàn chân, khiến cho lòng cô cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Đồng Dao thả lỏng đôi chân, không có mục đích cứ thế chạy càng ngày càng xa.

Từ xa nhìn lại, phía trước có một khu rừng trúc trong lành. Vài vệt sáng nhàn nhạt chiếu từ trên những đám mây xuống, sương mù từ mặt đất bốc hơi lên, giống như trong tiên cảnh thật đẹp. Đồng Dao vô thức, có chút mê hoặc. Nheo mắt lại, thấy phía trước có bóng dáng người cao gầy, cầm nắm ngô trên tay, có mấy con chim bồ câu hoang đậu trên tay hắn, tranh nhau ăn. Hắn mặc một bộ trang phục màu trắng, như hòa vào làm một với thiên nhiên. Đồng Dao có chút nghi ngờ, đây là thiên sứ sao...

Đi từ từ vào trong, hình ảnh người kia ngày càng rõ nét. Đó là một người đàn ông rất đẹp, làn da đẹp trắng như tuyết, mái tóc sáng màu dài tung bay tới tận hông. Con ngươi màu nâu mơ màng, hàng lông mi dài khiến người ta mờ mắt. Chiếc mũi thẳng, đôi môi mỏng hoàn mỹ cô độc. Mang theo vẻ mặt tươi cười không quan tâm tới chuyện nhân gian, đứng ở đó.

Người đẹp như vậy không có khả năng phân rõ được giới tính, tồn tại độc lập giữa không gian và thời gian. Đồng Dao duy trì hô hấp, không dám tới gần, chỉ sợ một khi tới gần, yêu tinh xinh đẹp này sẽ đột nhiên biến thành bọt biển, biến mất không còn dấu vết...

Đồng Dao nghiêng đầu, nhưng cảm thấy làm thế nào thì nhìn cũng không rõ. Có rất nhiều vẻ đẹp khác nhau, Nhuận Ngọc cũng rất đẹp, đẹp đến hút hồn, làm cho con người ta khuất phục. Mà người đàn ông trước mặt này, như là một bức tranh thủy mặc, thanh lịch tao nhã như một báu vật không nhiễm bụi trần...

Chú chim nhỏ trên tay người đàn ông, dường như đã ngửi được hơi người, lập tức giang cánh, đập cánh bay đi, hạt ngô rơi vãi xuống đất.

Người kia nhìn hướng về phía Đồng Dao.

Đồng Dao có chút xấu hổ gật đầu.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu nói: “Tiếng bước chân rất nặng nề, bỏ câu sẽ sợ hãi.”

“Chúng không sợ người sao?”

“Ta là bạn của chúng”, người đàn ông khẽ cười, Đồng Dao nhìn tới mức say mê. Hai tay hắn ôm ngực, ánh mắt dịu dàng, “Bầu trời, cây cối, động vật, đều là thứ thuần khiết nhất. Một chút khí nơi trần gian cũng sẽ làm ảnh hưởng đến sự thanh tịnh và đẹp đẽ của nó.”

“Ha ha, nói như vậy thì ta thực sự là một người trần tục.”

Người đàn ông quay đầu nhìn cô, toàn thân cũng đều tỏa ra vẻ thanh lịch tao nhã: “Trên thế gian này, ai có thể là ngoại lệ chứ.”

“Ta không thể. Nhưng với người thì có thể.”

“Ta?” Người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn bông hoa đại màu trắng dưới chân: “Ta không được, không giống như nó có sự sống ngoan cường.”

Tuy không biết hắn, nhưng khi nghe nói vậy, trong lòng Đồng Dao cũng cảm thấy không thoải mái. Nhưng không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ nhìn hắn, cũng nhìn thấy bông hoa trong tay hắn.

Bỗng nhiên, người đàn ông nhíu mày, sắc mặt bắt đầu có mảng hồng.

Theo bản năng Đồng Dao thấy hắn có chút không bình thường: “Người làm sao thế?”

“Không có việc gì.”

“Người khó chịu?”

“Không có gì, ngại đi đi ——!” Trên khuôn mặt yêu tinh xinh đẹp có phần đau đớn, ngón tay dài ấn lên cổ, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Đồng Dao từng bước đi tới: “Rốt cuộc làm sao vậy? Nói cho ta biết, ngại khó chịu ở đâu?”

“Không có việc gì, ” Hấn đẩy nàng ra, “Tránh ra, cách xa ta một chút, đi đi ——!”

Đồng Dao thấy bộ dáng của hấn, sắc mặt trắng xanh, trán đổ đầy mồ hôi, còn giữ bộ dáng mạnh mẽ, trong lòng có chút giận dữ : “Được thôi, mặc kệ ngại!” Đồng Dao bỏ hấn ra, đứng lên đi về hướng ngược lại.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, lại không chịu được. Lại quay người trở về, cái tên yêu tinh xinh đẹp đã ôm ngực, ngã xuống đất, trên mặt đầy mồ hôi về mặt vô cùng đau đớn.

Đồng Dao cắn chặt môi, vẫn nên đi qua: “Đừng lộn xộn, nằm xuống.”

“Ngươi đi đi —— tránh ra!”

Đồng Dao nắm chặt tay hấn: “Đừng cố chấp, ngại sẽ không chết đâu!”

Người đàn ông khẽ cười: “Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Vây chết muộn một chút vẫn hơn! Nếu muốn chết, tùy ngại, nhưng ít nhất đừng chết ở trước mặt ta !” Đồng Dao không quan tâm tới hấn .Người đàn ông này tuy đẹp, nhưng so với người bình thường thì trắng bệch, không có khí sắc. Hấn luôn ôm ngực, tỏ vẻ khó thở, trong đầu Đồng Dao nhanh chóng suy nghĩ, đây là triệu chứng cơ bản của cơn đau tim cấp, nếu không điều trị kịp thời sẽ thực sự dẫn tới tử vong. Ở thời kỳ Lương Chử này, căn bản là không có các loại thuốc đặc trị, thuốc Đông y cần phải từ từ điều trị, không thể đảm bảo điều trị những trường hợp bị cấp. Nhưng nhìn bộ dạng này của hấn, sẽ bị ngắt ngay thôi.

Đồng Dao cố gắng làm cho mình bình tĩnh, chà xát hai lòng bàn tay cho nóng lên, sau đó cởi quần áo của người đàn ông.

“Ngươi Làm cái gì?” Hấn cau mày, mặt đỏ ửng lên.

Tay phải Đồng Dao đặt ở dưới cùng trên xương ức của hấn, khi tiếp xúc qua da hấn, cảm giác mềm mại khiến cho cô ngỡ người, không thể tưởng tượng được đây là da của một người đàn ông. Nhưng ngay lập tức cô bỏ qua suy nghĩ đó, tay trái đặt ở trên mu bàn tay phải, khuỷu tay duỗi thẳng ra, lợi dụng sức nặng cơ thể ấn thẳng xuống dưới, sau đó hai tay thả lỏng, để cho lồng ngực của hấn tự phồng lên.

“Giữ mình tỉnh táo, không được ngủ, hít thở sâu, hít thở sâu. . .” Đồng Dao không ngừng nói với hấn.

Nhưng hàng mi thật dài của tên yêu tinh kia rung rung, hai mắt càng ngày càng nặng, dần dần nhắm mắt lại.

“Đừng ngủ, tỉnh tỉnh, không thể ngủ, mau tỉnh lại”, Đồng Dao hoảng hốt, tên yêu tinh xinh đẹp này, nếu chết trong tay mình, nhất định sẽ bị trời phạt. . .

Dùng tay nâng cằm hấn lên, khiến cho đầu hấn ngửa ra sau, làm cho đường hô hấp mở rộng. Sau đó một tay nắm mũi hấn. Đồng Dao hít sâu, nhắm vào miệng của hấn, nhanh chóng thổi khí vào trong miệng hấn. Lập đi lập lại nhiều lần , cho tới khi Đồng Dao thấy ngực hấn đập phập phồng trở lại, nhìn sắc mặt của hấn. Chỉ thấy ánh mắt hấn hơi hé ra, mang theo vẻ mờ mịt thân nhiên.

“Cuối cùng ngại cũng không sao.Ta nghĩ ngại sẽ chết.”

Yêu tinh khẽ rung hàng mi, hai má phớt hồng, đôi môi ẩm ướt có chút sưng đỏ. Trong miệng Đồng Dao mơ hồ cảm thấy hương bạc hà, đó là mùi vị của yêu tinh. Ngay lập tức không khí trở nên kỳ quái, có chút xấu hổ.

Đồng Dao không nhìn hấn, nhẹ nhàng giúp hấn kéo quần áo vào, để mặc. Sau đó diu hấn ngồi dậy, để hấn tựa lưng vào ngại mình: “Tốt chứ?”

“Ừ.”

“Tim của ngại không tốt, về sau đừng vận động mạnh. Nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Đầu hấn cúi xuống, không nói lời nào, bầu không khí càng trở nên xấu hổ.

Đồng Dao ngẩng đầu nhìn khoảng không trên trời, mặt trời đã lên cao: “Nguy rồi, lâu như vậy, ta phải về.”

Yêu tinh quay đầu lại, dùng đôi mắt nâu nhạt nhìn Đồng Dao. Đồng Dao vội vàng tránh tầm mắt của hấn: “Ngươi đã không có vấn đề gì, ta phải đi.”

“Ngươi”,

Đồng Dao đã chạy thật xa, lại quay đầu lớn tiếng dặn dò: “Ngươi nên ngồi thêm một chút, đừng đứng lên luôn. Đợi cho hô hấp bình thường trở lại, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi linh tinh. Ta cứu ngại một lần, nhưng chưa chắc đã cứu được lần thứ hai!” Nói xong, vội vã rời đi. . .

Yêu tinh đứng từ xa nhìn bóng dáng Đồng Dao đang dần đi xa, hai tay khẽ xoa môi mình, nhắm mắt lại. . .

~ ~Ngoài lề một tí là tuần này mình có việc bận nên thứ 5 này không kịp đăng tiếp chương 24. Hẹn các bạn cuối tuần nhé ><. Chúc các bạn một Giáng sinh an lành !!! Mọi người tiếp tục theo dõi và ủng hộ nhà Green cũng như CTDH nhé ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Vốn A Mễ Na nghĩ mình đã rơi vào bước đường cùng, nhưng việc Nhuận Ngọc đến khiến nàng cảm thấy được một chút hi vọng. Tính nàng vốn thoải mái nên ngay lập tức nàng lại vui vẻ trở lại, nàng cảm nhận được tối nay Nhuận Ngọc sẽ đến xuất hiện trước phòng mình. Chỉ cần hấn đến đây, ít nhất nàng cũng có cơ hội để giữ hấn lại.

“Nhuận Ngọc, ta cảm nhận được nhất định tối nay chàng sẽ đến.”

“Ha ha.”

“Cười cái gì? Thật mà, nếu như chàng thật sự không quan tâm tới ta, tối qua cần gì phải tới gặp ta chứ...”

Căn bản trong lòng Đồng Dao cũng không nghe rõ lời A Mễ Na nói, tâm trí cô đã bay xa vạn dặm rồi. Không biết cái tên yêu tinh kia hiện tại thế nào rồi? Rốt cuộc hấn là ai? Tại sao hấn lại xuất hiện trong cung chứ? Là quan trọng triều hay người trong hoàng tộc?

“Này, người đang nghĩ đi đâu vậy?” A Mễ Na gọi cả nửa ngày cũng không thấy Đồng Dao phản ứng, nàng nắm tay quơ quơ trước mặt Đồng Dao nhiều lần.

Đồng dao mỉm cười, không nói.

“Ta biết rồi, ” A Mễ Na đảo mắt: “Nhìn dáng vẻ của người, người đã yêu ai rồi phải không...”

“Đừng nói lung tung.”

“Lừa được người khác chứ không lừa được ta đâu, thành thật khai báo đi!”

“Không có, chỉ thấy một tên yêu tinh.” Đồng Dao nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Yêu tinh?”

“Đúng, là yêu tinh. Tên yêu tinh rất đẹp giống như không phải người trần thoát tục không dính bụi.”

“Cái gì? So với bộ hạ có đẹp hơn không? Ta không tin!”

“Không giống nhau, hấn không phải người trần tục, không nhiễm dù chỉ là một hạt bụi...”

“Thật sao?” Bộ dạng A Mễ Na có chút ngây ngô.

Nhuận Ngọc đứng ở ngoài cửa phòng các cô, hạ tầm mắt, sắc mặt ngày càng lạnh. Khép chặt môi, xoay người rời đi, người hầu bên cạnh hoảng sợ, vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau đó, có người hầu đến gõ cửa.

A Mễ Na vui sướng nhảy loạn lên: “Nhất định là tới truyền chỉ, ta đã nói rồi, nhất định đêm nay bộ hạ sẽ đến! Ha Ha!” Nàng như con bướm hoa chạy ra cửa.

Ngoài cửa người hầu chấp tay hành lễ: “Bộ hạ có lệnh, xóa bỏ thân phận nô lệ của cung nữ Đồng Dao, chuyển về hậu cung ngay trong ngày hôm nay.”

Lời này giống như pháo nổ ngang trời, nổ tung khiến mọi người choáng váng.

“Đã sắp xếp xong phòng cho người, xin mời đi theo nô tài,” người hầu khinh thường liếc mắt nhìn Đồng Dao, nghiêng người để nhường đường cho cô.

Đồng Dao quay đầu lại, thấy được ánh mắt của A Mễ Na, từ giạt mình hoảng hốt đến bị thương không khổ, lại từ bị thương chuyển sang phần nở, từ phần nở chuyển sang khinh thường cô.

“A Mễ Na, ta...”

A Mễ Na bước bình quay đầu đi, không nhìn Đồng Dao đến một cái. Trong lòng Đồng Dao đau như bị dao đâm.

“A Mễ Na.”

“Câm miệng, nguoi là đồ phản bội!”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, nắm chặt tay không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

“Bệ hạ đã có chỉ, người mau đi cùng nô tài”, người hầu đã bắt đầu sốt ruột. Đồng Dao cắn chặt răng, đành phải đi cùng hân ra ngoài.

Nhuận Ngọc ban cho cô một căn phòng, giống như các phi tần khác. Đồng Dao coi nó là một cái mai rùa, tránh ở trong phòng không đi ra ngoài. Rốt cuộc Nhuận Ngọc muốn làm cái gì? Khắp đất nước Chư Lương này đều biết thân phận trước đây của cô, hân lại đưa cô vào hậu cung, không phải chuyện này càng khiến cho người ta khinh bỉ sao.

Chỉ cần một câu nói đơn giản của Nhuận Ngọc, đã biến cô thành một kẻ vô liêm sỉ. Bất kể cô có giải thích như thế nào, A Mễ Na sẽ không bao giờ... tha thứ cho cô, A Mễ Na... Người bạn tốt duy nhất đối xử chân thành với cô, chị em tốt của cô. Nhuận Ngọc là cố ý sao? Hân thật sự muốn cô mất đi tất cả mọi thứ sao...

Đã mấy ngày, Nhuận Ngọc không hề xuất hiện, Đồng Dao ở trong phòng không dám đi ra ngoài. Cô sợ sẽ gặp A Mễ Na, sợ trông thấy ánh mắt đau khổ của nàng. Ở phương diện khác mà nói, A Mễ Na nói không sai, là cô đã lừa dối nàng, không nói rõ cho nàng chân tướng sự việc. Nhưng làm sao mà cô thoải mái nói ra được chứ...

Ban đêm, có thể đã qua canh ba. Đồng Dao chầm kín chăn vẫn cảm thấy lạnh, lăn qua lăn lại vẫn không thể ngủ được. Dưới ánh trăng băng giá, Nhuận Ngọc đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy bóng dáng người nằm trong màn, Nhuận Ngọc chột dạ cố gắng kiềm chế bản thân. Uống một chút rượu, có thể giúp cho đầu óc thả lỏng đôi chút. Ngày đó sau khi rời đi, không có tâm trí để làm bất cứ chuyện gì, trong lòng phiền muộn, tính tình nóng nảy cáu gắt. Nhuận Ngọc cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm cái gì, muốn làm gì nữa. Người phụ nữ này, là mật thám của nước Hồng Ngọc, là kẻ thù đã giết chết phụ vương của mình, hân hận nàng! Nhưng, vì sao khi nhìn thấy nàng đau khổ, hân lại cảm thấy chính mình cũng khó thở chứ...

Trong lòng Nhuận Ngọc không ngừng buộc tội nàng, buộc bản thân mình phải hận nàng. Trong đầu lúc nào cũng nhớ tới đêm qua, nghĩ đến việc ôm nàng vào lòng, nghĩ đến việc hôn nàng, nhìn thấy nàng trong ngực mình, một lần nữa lòng lại bị khuấy phục. Nhưng nàng nói cái tên yêu tinh kia là ai? Lại lấy hân so với ta! Trong lòng Nhuận Ngọc nổi giận, thật là một người phụ nữ đề tiện không tiết chế được bản thân!

Tất cả mọi thứ trên đời này đều là của ta, cho dù có chết đi, hóa thành tro bụi, cũng là của ta! Vậy đầu tiên đưa nàng vào hậu cung, dù sao ta cũng sẽ không gặp mặt nàng nữa! Tuyệt đối sẽ không! Trong lòng Nhuận Ngọc không ngừng nói, hạ quyết tâm xong, cả người liền thoải mái. Điều này làm cho chính bản thân Nhuận Ngọc sợ hãi không thôi...

Đã mấy ngày, Nhuận Ngọc cố gắng làm việc để bản thân mình không nghĩ tới việc này, nhưng vẫn sai người trông chừng Đồng Dao, đối với người phụ nữ không biết hổ thẹn này, hân sẽ không bao giờ... để nàng chạy lung tung nữa, không cho nàng gặp bất kì kẻ nào nữa. Nhưng khi màn đêm buông xuống, trong lòng lại buồn bã hoảng sợ không thôi, như con sư tử hung bạo. Căn bản không phải đêm nào hân cũng ở lại hậu cung. Nhưng mấy ngày gần đây, không kiềm chế được cảm xúc trong lòng, chỉ có phụ nữ mới có thể làm hân bình tâm trở lại.

Chính xác là như vậy, sự dịu dàng ôn nhu của người phụ nữ mới có thể khiến cho dục vọng điên cuồng của hân bình ổn trở lại. Nhưng họ thật trống rỗng, hân cảm thấy khó chịu, thực sự không biết mình đang làm cái gì.

Nhuận Ngọc vốn không uống rượu, là hoàng đế của một nước, phải giữ mình mình mãi bất cứ lúc nào. Vậy mà đêm nay hân uống rượu, đúng vậy... Nước Chư Lương chỉ là một nước nhỏ, nhiều thù trong giặc ngoài, vùng biên giới có nhiều thiên tai, rất khó khăn. Rượu có thể giúp hân thả lỏng một chút... Một lần cũng không sao.

Canh ba, khát khao trong lòng Nhuận Ngọc càng lớn. Nhuận Ngọc muốn đắm mình một nhát thật đau, làm cho bản thân phải tỉnh táo lại. Nên đi, đi tới phòng Đồng Dao, cử động dường như thoải mái hơn, đi nên đi hướng đó. Là do mình say, người ta khi uống rượu vào thì không tỉnh táo...

Bước chân hơi lộn xộn, vén màn lên, còi long bào, ôm lấy người trên giường. Thì ra khát vọng trong người mình lại mãnh liệt đến thế, mấy ngày nay không biết đã phải kiềm nén như thế nào...

“Lần này là vì cái gì? Đồng Dao không ngủ, ngay cả từng sợi tóc cũng cảm nhận được sự đụng chạm của Nhuận Ngọc : “Nguoi say.”

“Đúng, say.”

“Đưa ta vào hậu cung, là muốn mọi người khinh bỉ ta, khiến cho A Mễ Na hận ta sao?”

“Nguoi nói đúng, mỗi việc ta làm đều muốn cho nguoi đau khổ”, Nhuận Ngọc tự cắn hận bản thân mình lại viện ra lý do này, nhưng cũng không tìm được lý do khiến cho mình thoải mái. Đồng Dao khước từ nói.

“Nguoi hận nhầm nguoi, nguoi sẽ hối hận...” Tiếng nói Đồng Dao hơi run rẩy.

“Yêu tinh là tên nào?”

“Cái gì, ” Đồng Dao sững sốt.

“Người là loại phụ nữ không biết chừng mực!”

“Thả ta ra. . . . !”

Nhuận Ngọc nghe không rõ Đồng Dao đang nói cái gì, hấn biết rõ mình đang say. Say cũng tốt, muốn nằng. . . Nếu không, hấn sẽ phát điên.

Chuyện Nhuận Ngọc không ở qua đêm trong phòng phi tần, cả hậu cung đều biết. Nhưng đêm đó, Nhuận Ngọc không đi, dường như ngủ rất sâu, có lẽ là say thật, hai tay ôm lấy Đồng Dao không buông. Đồng Dao khẽ xoay người, Nhuận Ngọc cũng sẽ xoay theo, để cuối cùng có vị trí thích hợp nhất, để ôm cô. Trong lòng Đồng Dao rất rối, mê muội cũng không biết phải làm sao!

Theo ánh sáng mặt trời, nhìn khuôn mặt Nhuận Ngọc, lông mi khẽ rung, những đường nét hoàn mỹ trên cổ, thẳng kéo dài đến bờ vai rộng lớn, vẻ đẹp khiến cho người ta quên cả thờ. Nếu có được hấn, thật là tốt biết bao.. Người phụ nữ đẹp và người đàn ông mạnh mẽ sẽ tạo ra tai họa. Người đàn ông này vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ, sẽ đưa tới bao nhiêu mầm tai họa chứ. . .

Nhuận Ngọc tỉnh, hai tay đang ôm chặt lấy Đồng Dao từ từ hạ xuống, buông lỏng ra. Khí sắc hấn không tệ, nhưng ánh mắt lại khôi phục vẻ lạnh lẽo vốn có. Đồng Dao biết, Nhuận Ngọc lạnh lùng đã trở lại. Nhuận Ngọc không nói, nhanh chóng mặc long bào, rồi rời đi. . .

Đồng Dao thấy bản thân mình đã biến thành một con chim, bị nhốt vào trong lồng. Không kiểm soát được việc gì, như bị rơi vào giữa dòng nước xoáy, chỉ có thể quay cuồng xoay tròn quanh sóng lớn. . .

Nhuận Ngọc là chất gây nghiện, từ từ chảy vào trong máu Đồng Dao. Bản năng của Đồng Dao kháng cự lại, nhưng không chống lại được. Yêu một người bất cứ lúc nào cũng muốn giết mình, thật là khôi hài.

Ngoài phòng Đồng Dao vẫn luôn có thị vệ canh gác, tuy không can thiệp vào hành động của cô, nhưng lúc nào cũng theo dõi mọi hành động của cô. Căn bản Đồng Dao cũng không đi ra ngoài, không nói chuyện với bất cứ ai, những lúc cô đơn sẽ lại nhớ tiếng cười của A Mễ Na bên tai, trong lòng Đồng Dao chua xót.

Buổi tối, khi Đồng Dao đang mơ màng ngủ. Nhuận Ngọc ôm một chồng tấu chương bằng thanh trúc đi vào.

Hấn đóng cửa lại, đi về phía bàn. Đốt đèn, bắt đầu chăm chú làm việc.

Đồng Dao nằm ở trên giường, nhưng không ngủ. Thậm chí mỗi sợi tóc của cô cũng cứng đờ. . .

Cả đêm, Nhuận Ngọc không hề chạm vào Đồng Dao, chỉ miệt mài làm việc. Tới sáng sớm, hấn thu dọn mọi thứ, cũng không nói với Đồng Dao một câu, rồi đi.

Trong lòng Đồng Dao nghi ngờ, phê duyệt tấu chương, vì sao lại chạy tới phòng cô chứ?

Liên tiếp mấy đêm, ngày nào cũng thế.

Trời dần dần chuyển lạnh, cửa sổ liên tục bị gió thổi lung lay, phát ra tiếng kêu tác tác. Buổi tối, biết rõ Nhuận Ngọc ngồi đó cách cô không xa, ánh nến màu đỏ khiến Đồng Dao cảm thấy thật ấm áp, đêm thật dài nhưng không hui quạnh. Tuy rằng hai người không nói chuyện với nhau, nhưng đã rất hiểu ý nhau. . .

Nhuận Ngọc vẫn luôn bận rộn như vậy sao? Làm việc suốt đêm cũng không mệt sao? Hấn không ngủ sao? Đồng Dao âm thầm liếc nhìn khuôn mặt Nhuận Ngọc. Bên ngoài gió rất lớn, bóng cây trúc toả ra cả căn phòng, vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nhuận Ngọc mặc y phục rất mỏng manh, hấn không lạnh sao? Ngón tay thon dài nắm lấy thép trúc, nhẹ nhàng sắp xếp cho ngăn nắp. . .

Nhuận Ngọc vẫn như trước không hề có phản ứng, cúi đầu tiếp tục duyệt tấu chương.

“Một ngày cũng không giải quyết được chuyện cả đời, nên nghỉ ngơi đi.” Đồng Dao nhẹ nhàng nói.

“Miền Bắc bị lũ lụt.” Nhuận Ngọc đưa tấm bản đồ bằng đất tơi trước mặt Đồng Dao. Nhìn thấy chữ tượng hình, Đồng Dao khẽ nhủ mảy. Con người hiện đại đối với chữ tượng hình này căn bản là không biết, cho dù Đồng Dao là sinh viên khoa khảo cổ cũng chỉ có thể đọc được khoảng 20%.

Nhuận Ngọc dường như đã nhìn ra điều gì đó, trong mắt hiện ra một tia phức tạp: “Mẫu hậu làm sao vậy?”

Trong lời nói của Nhuận Ngọc mang theo gai nhọn, Đồng Dao cúi đầu không nói.

“Trên này viết, lưu vực sông ở miền Bắc, mưa nhiều, tràn hồ, lũ lụt mấy năm liền. Nông dân mất đi nhà cửa ruộng vườn, nhiều bệnh tật, không thể trồng cấy, thương vong vô số.”

“Đã bao lâu?”

“Năm nào cũng thế.”

“Đã nghiên cứu địa hình nơi đó chưa?”

“Tình đó thấp, xung quanh là núi” Nhuận Ngọc day huyệt thái dương tựa vào ghế, giọng điệu tỏ vẻ mệt mỏi.

Bỗng nhiên Đồng Dao cảm thấy xúc động, muốn đi tới vuốt đôi lông mày đang nhíu sâu kia. Nhưng vẫn nên thôi đi.

“Trước giờ nơi này chống lũ như thế nào?” Đồng Dao hỏi.

“Tế trời, xin nước rút.”

Trong lòng Đồng Dao xem thường. Tế trời, lại là tế trời, con người cổ đại quả thực đã tôn sùng thần linh lên tới đỉnh điểm. Bọn họ cho rằng tất cả thiên tai đều là do sự phẫn nộ của thần linh. Xin rút nước đi, trời ạ, bao giờ mới đến ngày đó chứ. Phải làm thế nào bọn họ mới hiểu đây...

“Đôi lại có một phương pháp rất hiệu quả.”

Nhuận Ngọc giương mắt nhìn cô.

“Có ba phương diện cần thay đổi, thứ nhất, trước tiên phải di dời dân chúng ở khu vực bị thiên tai, sử dụng lực lượng quân đội, giúp bọn họ dọn dẹp nhà cửa rời khỏi nơi lũ lụt, giảm thương vong tới mức thấp nhất. Thứ hai, dùng cát vàng ở bờ sông cùng đất sét đắp thành bức tường cao, trở thành đê, vào thời điểm nước sông tràn ra, có thể ngăn cản dòng lũ. Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, người phải phái người tới đó xem xét địa hình, không những phải đắp đê phòng bị, mà quan trọng hơn là khai thông tắc nghẽn ở lòng sông, mở dòng, dẫn nước lũ vào sông Hoàng Hà, từ sông Hoàng Hà chảy ra biển, sẽ có thể giải quyết hoàn toàn lũ lụt.”

Nhuận Ngọc không ngừng chớp mắt nhìn Đồng Dao, ánh mắt càng tiếp cận lại gần, đưa tay vuốt cằm. Đồng Dao bị hấn nhìn cả người khó chịu, đã nghĩ từ sau sẽ tránh.

“Thiết thực hơn nhiều so với kết quả từ phương pháp tế trời mang lại, ta chưa từng có cái ý nghĩ khác, chỉ nghĩ giúp người chống lũ lụt.”

“Thất công chúa ở nước Hồng Ngọc từ bé, không ra khỏi cửa. Vì sao lại hiểu rõ mọi chuyện...”

“Đã nhiều lần nói qua, ta không phải thất công chúa.”

“Ta tin!”

“Người tin ta?” Đồng dao kích động, ngẩng đầu nhìn nhuận ngọc.

“Nước Hồng Ngọc cũng không có thành ý kết hôn, người cũng giống thất công chúa, người là mật thám của nước Hồng Ngọc.”

Đồng Dao ủ rũ, nói nửa ngày, Nhuận Ngọc vẫn là không tin cô.

“Lại đây.”

Đồng dao chân động, đứng tại chỗ.

Tay Nhuận Ngọc ôm cô vào trong lòng, Đồng Dao lại càng hoảng sợ, dùng chút lực từ chối.

“Mệt.” Nhuận ngọc thở dài, vùi đầu thật sâu vào ngực Đồng Dao.

Chỉ cần một câu cũng đủ làm xáo trộn sự kháng cự của Đồng Dao. Khẽ vuốt ve mái tóc dài của hấn, thầm an ủi hấn, không cho hấn làm việc vất vả. Nhuận Ngọc ôm lấy Đồng Dao, đi về phía chiếc giường.

Từ sau hôm đó, ngày nào Nhuận Ngọc cũng tới, nhưng không làm gì cả. Chỉ cần một động tác nhỏ của Nhuận Ngọc, cô có thể biết hấn cần gì, ngay lập tức cô sẽ đưa tới tay hấn. Có đôi khi Đồng Dao cũng giúp Nhuận Ngọc xem tấu chương, hoặc là ngồi đối diện với hấn, nhìn hấn tới gần người. Đồng

Dao bắt đầu nảy sinh nhiều cảm giác hơn với Nhuận Ngọc, điều này khiến cô sợ hãi.

Cả đêm dài đằng đẵng, nhìn thấy Nhuận Ngọc nhủu mày liên tục, Đồng Dao đi tới, đứng bên cạnh hắn.

Nhuận ngọc kéo tay cô, cầm lấy.

“Có chuyện?”

Nhuận Ngọc khẽ than: “Lưu vực sông Hoàng Hà, có nhiều quốc gia nhỏ rải rác xung quanh. Ba nước lớn, Hồng Ngọc, Chư Lương và Cúc Lương. Thực lực của ba nước đều ngang nhau, nước Hồng Ngọc mạnh nhất, tiếp đó là nước Cúc Lương, cuối cùng là nước Chư Lương. Nước ta giáp với nước Hồng Ngọc, nước Hồng Ngọc ngang ngược vốn đã có dã tâm, sớm có ý định thôn tính nước ta, đang rục rịch tiến hành. Thực lực của nước Chư Lương quá yếu, nếu như thực sự tuyên chiến, khó có thể ngăn cản.”

“Còn có nước Cúc Lương? Nước Cúc Lương ở đâu?”

“Nước Cúc Lương ở phía tây, cách xa nước Chư Lương, ở giữa là nước Hồng Ngọc.”

Đồng Dao như đang suy tư chuyện gì, híp mắt lặng lẽ không nói.

Nhuận Ngọc nhếch mày nhìn cô: “Là công chúa của nước Hồng Ngọc, đối với đất nước ngang ngược lỗ mãng của các người, người có ý kiến gì?”

Trong lời nói Nhuận Ngọc mang theo cả gai nhọn, Đồng Dao vừa nghe xong nắm tay lại rút ra khỏi bàn tay hắn. Lại bị Nhuận Ngọc kéo trở lại, dùng sức nắm chặt...

“Muốn nước Chư Lương an bình, ta cho rằng nước Cúc Lương là yếu tố then chốt.”

“.....”

“Một nước Chư Lương không thể chống lại nước Hồng Ngọc, nhưng nếu như có sự ký kết đồng minh giữa nước Chư Lương và Cúc Lương thì đó là lại là chuyện khác.” Đồng Dao nghiêm túc nhìn Nhuận Ngọc: “Trước tiên, Hồng Ngọc kiêng kị Cúc Lương không dám có hành động với nước Chư Lương. Tiếp theo, nếu xảy ra chiến tranh với nước Chư Lương, tình cảnh không thuận lợi sẽ trở thành ưu thế. Làm nước đồng minh, khi xảy ra chiến tranh, nước Cúc Lương nhất định sẽ chi viện, lúc này nước Hồng Ngọc trước sau đều có địch, lâm vào cảnh khốn cùng.”

Nhuận Ngọc vẫn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Đồng Dao, vuốt cằm một hồi lâu không nói gì.

Lâu sau Nhuận Ngọc lạnh lùng cười: “Người là người nước Hồng Ngọc, vì sao giúp nước Chư Lương ta?”

“Ta đã nói, ta không phải người nước Hồng Ngọc.” Đồng Dao nói.

“Không cho phép quay đầu đi, nhìn ta!”

Trong lòng Đồng Dao ngẩn ra, vẻ mặt ửng hồng, cổ cứng ngắc.

Phút sau, Nhuận Ngọc giống như gió bay tới trước mặt cô. Một bàn tay ép cô nâng cằm lên: “Không cho phép không nghe lời ta nói, từ nay về sau người không là ai cả, chỉ là nô lệ của ta!”

“.....”

“Người thực thông minh, chuyện của nước Cúc Lương ta đã cân nhắc từ lâu.”

Mắt Đồng Dao mù mịt nhìn Nhuận Ngọc.

“Em trai yêu quý của hoàng đế nước Cúc Lương, hiện tại đang ở nước Chư Lương ta.”

“Con tin sao?”

“Cho là vậy đi.” Nhuận Ngọc tỏ vẻ kiêu căng khẽ cười: “Hoàng tử nước Cúc Lương đau ốm quanh năm, cần có nhân sâm. Chỉ có đất ở nước Chư Lương ta mới có thể trồng được.”

Hóa ra tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Nhuận Ngọc...

Thời điểm A Mễ Na bị đưa về nước ngày càng gần, Đồng Dao lại càng thêm lo lắng. Cần giải thích cho chuyện hiểu nhầm kia, cô thật sự không muốn A Mễ Na cứ như vậy mang theo sự chán ghét với cô mà rời khỏi đây.

Đồng Dao vừa ra ngoài đã có hai cung nữ đi theo. Đi đến đâu thì theo đến đó, có bỏ cũng không xong. Đồng Dao nhủu mày, những người này đều do Nhuận Ngọc phái tới, cũng sẽ không nghe theo lệnh của cô, dù nói thế nào Nhuận Ngọc vẫn đề phòng cô. Đồng Dao thở dài, để bọn họ đi theo, mặc kệ họ...

Đi giữa hành lang, trong lòng cô có chút hoảng sợ. Không biết nên nói gì với A Mễ Na đây, nói rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối với nàng, cũng chưa chắc nàng đã tin cô. Nhưng, A Mễ Na phải rời đi, dù thế nào cũng phải gặp nàng một lần, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Trước cửa phòng A Mễ Na, nhìn cảnh này thật quen thuộc. Vừa mới đây, chính cô vẫn rất thoải mái ra vào, nhưng hiện tại, một cánh cửa giống như ngăn cách hai thế giới.

Vừa tới gần, liền nghe thấy thấp thoáng có tiếng nói chuyện ở trong phòng.

Đồng Dao nhìn vào bên trong qua khe cửa sổ khép hờ, bỗng ngăn cả người.

A Mễ Na ngồi bên cạnh chiếc bàn tròn, mà Mai Phi ngồi đối diện nàng. Hai người đang cười thoải mái với nhau, tiếng nói chuyện rất nhỏ, không nghe được rõ. Bên trái khuôn mặt Mai Phi có một vết thương trông thật đáng sợ, kéo dài tới tận cằm, làm cho người ta nhìn mà thấy ghê người.

Đồng Dao hơi nhui mày, từ trước tới nay A Mễ Na và Mai Phi luôn bất hòa, hơn nữa A Mễ Na còn làm mặt của Mai Phi thành ra như vậy. Nhưng sao mới chỉ mới mấy ngày không gặp, hai nàng lại đột nhiên vui vẻ với nhau... Xem ra cô tới không đúng thời điểm, Đồng Dao chậm rãi trở về.

Về tới phòng, Đồng Dao cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh. Có lẽ là dọc đường đi quá nhanh, trán toát mồ hôi, hô hấp càng ngày càng nhanh.

Làm sao vậy. Đồng Dao ngồi trên giường, cảm thấy rất chóng mặt, nhưng trước giờ cô không hề bị tụt huyết áp.

Nằm xuống, có lẽ ngủ một chút là có thể hồi phục lại...

Nhưng vừa nằm xuống, Đồng Dao liền cảm thấy tay chân mình giống như bị trời lại. Bốn phía tối đen như mực, xung quanh bao phủ bởi mùi mốc meo, tim cô đập ngày càng nhanh.

Mặt nạ bằng ngọc đáng sợ kia lại xuất hiện lơ lửng trước mặt Đồng Dao.

Là ai. Rốt cuộc là cái gì!

Mặt nạ dần dần ngừng lơ lửng, mọi thứ trước mắt bắt đầu ổn định. Là một người phụ nữ, mặc một bộ quần áo màu đỏ tươi như máu, đeo cái mặt nạ đáng sợ kia treo giữa không gian tối tăm. Bầu không khí quỷ dị khiến cả người Đồng Dao sợ hãi.

“Ai? Người rốt cuộc là ai.”

Hủy diệt nước Hồng Ngọc. Hủy diệt nước Hồng Ngọc.

“Là người sao? Là ý của người sao? Hủy diệt nước Hồng Ngọc, tiếng nói phát ra trong lòng ta là của người sao?”

Hủy diệt nước Hồng Ngọc, khiến cho tất cả linh hồn đều chết trong thống khổ... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Bên tai Đồng Dao có tiếng nổ vang, “Không được khống chế ta nữa, thả ta ra, là mối hận của người không phải của ta, ta không chịu nổi. Không cần...”

Ta chính là người, người chính là ta. Nguyên rửa nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc.

“Ta. hận. nước Hồng Ngọc!” Đầu Đồng Dao đau như búa bổ, chỉ cảm thấy sự hận thù từ trong ngực phát ra, từ từ lan khắp cơ thể.

Cho người mượn tay, hủy diệt nước Hồng Ngọc, vì người cũng vì ta.

“Ta phải hủy nước Hồng Ngọc, ta muốn giết tất cả các người. Hủy diệt nước Hồng Ngọc, vì người cũng vì ta —— hủy diệt nước Hồng Ngọc!” Ngực cô đau như bị cào xé... Đồng Dao cảm thấy quả thực cô đã bị chiếm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Tĩnh lại, tĩnh lại đi, ” tiếng gọi lớn kéo Đồng Dao trở lại từ không gian u ám.

Đồng Dao mở to mắt, khuôn mặt Nhuận Ngọc thật kỳ lạ giống như đang phóng to trước mặt cô. Cả người cô đổ mồ hôi lạnh, quần áo dính chặt lấy da, hai tay nắm chặt lấy cánh tay Nhuận Ngọc thờ hồn hèn.

“Làm sao vậy?” Nhuận Ngọc bị bộ dáng của Đồng Dao dọa, sắc mặt cũng thay đổi.

Đồng Dao chưa hết sợ hãi, vỗ ngực lắc đầu. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối...

“Để ta gọi thái y tới.” Nhuận Ngọc để bàn tay lạnh cóng của cô xuống, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Không, không cần, ta chỉ gặp một con ác mộng, không có gì.”

Nhuận Ngọc nheo mắt nhìn cô, mang theo vẻ ngờ vực.

“Thực sự ta không có việc gì, chỉ là một giấc mơ thôi, giấc mơ đáng sợ...” Nghĩ lại chuyện vừa rồi, đến bây giờ Đồng Dao vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Ác mộng? Người muốn hủy diệt nước Hồng Ngọc? Trong mơ người có nói?”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, không biết nên trả lời thế nào. Bỗng nhiên cảm thấy toàn thân run rẩy...

Không nhìn ra cảm xúc trên mặt Nhuận Ngọc, hắn cũng không tiếp tục hỏi nữa. Quay người đưa chén nước tới tay cô.

Đồng Dao ngạc nhiên, sau một vài giây cố gắng bình tĩnh lại.

Cô nghe được hô hấp thật sâu của Nhuận Ngọc, cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn.

Trong lúc cả người Đồng Dao cứng đờ, Nhuận Ngọc cũng ngồi xuống, nắm hai tay cô, đồng thời kéo hai người vào nằm trong chăn.

“Bệ hạ...”

“Người người lạnh, đừng cử động nữa...”

Một nỗi chua xót từ cổ họng lan ra, Đồng Dao không khống chế được cảm xúc. Nhuận Ngọc ôm cô, sưởi ấm cho cô. Nhuận Ngọc... Ta cầu xin người, không cần phải tốt với ta như vậy, ta sẽ không khống chế được bản thân mình.

Đồng Dao khẽ cắn môi: “Để ta tự do.”

“Ở trong cung người có thể tùy ý đi lại.”

“Chỉ sai người đi theo quản lý ta.”

Cánh tay Nhuận Ngọc nắm chặt: “Đi gặp yêu tinh?”

“Ta.”

“Im miệng!” Cảm nhận được con thịnh nộ trong giọng nói lạnh lùng của Nhuận Ngọc: “Người đừng hòng!”

Nhuận Ngọc giống như một ngọn núi lớn ảm áp, chỉ cần trốn trong lòng hắn, có thể an tâm mọi chuyện, không sợ gì nữa. Tới khi Đồng Dao mở mắt, mặt trời đã lên cao, không thể tưởng tượng được cô đã ngủ lâu như vậy...

Ôm hai vai mình, cả phòng đều ngập tràn mùi hương của Nhuận Ngọc. Đồng Dao có chút choáng váng, thật là tốt, là thật như vậy, nhưng không phải là mãi mãi. Cả cô và Nhuận Ngọc có nhiều thù hận, mọi thứ hầu như không rõ ràng. Pháo hoa chỉ đẹp rực rỡ trong khoảnh khắc, rồi sẽ tàn lụi đi trong đêm...

Đồng Dao sửa sang lại quần áo, đi ra ngoài. Vô tình, hai chân lại đi tới phòng A Mễ Na. Cô phải nói rõ ràng mọi chuyện với A Mễ Na, nếu không có lẽ sẽ hối hận cả đời...

Khẽ gõ cửa, bên trong không có phản ứng. Đồng Dao khẽ đẩy, cửa mở...

A Mễ Na ngồi trước chiếc bàn tròn, ánh mặt trời chiếu lên làn da của nàng, hiện ra vẻ mê người.

“Hóa ra là Hoàng hậu nương nương”, A Mễ Na nhếch mày, khẽ cười.

Cả người Đồng Dao run rẩy, xem ra A Mễ Na đã biết rõ thân phận của cô. Nhìn thấy ánh mắt A Mễ Na vô cảm như vậy, trong lòng Đồng Dao giống như bị hắt một chậu nước lạnh, trực giác nói cho cô biết, tình cảm giữa cô và A Mễ Na, đã không thể như xưa được nữa rồi.

“Hoàng hậu tới tìm ta, là có chuyện gì?” Nàng hạ tầm mắt, chài đầu.

“A Mễ Na, ta đã không phải là hoàng hậu.”

“Gọi ta công chúa.”

Thái độ A Mễ Na lạnh lùng, lần thứ hai cự tuyệt Đồng Dao.

“Cho dù người có tin ta hay không, ta vẫn coi người là bạn tốt, chưa bao giờ ta nghĩ tới việc làm người tổn thương.”

“Người ở chỗ của ta, dù dỗ người đàn ông mà ta yêu. Người cho ta biết nỗi thống khổ và sự sỉ nhục lớn nhất cuộc đời này, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Giọng nói bình thản, nhưng so với dao càng thêm sắc nhọn: “Là ta quá ngu ngốc, từ đầu tới cuối người đều nói dối, một kẻ phản bội! Nhưng, ý định của người không đạt được đâu, bệ hạ là của ta, người tuyệt đối không có khả năng chiếm được!”

Đồng Dao biết rõ, cô có giải thích như thế nào, A Mễ Na cũng không tha thứ cho cô. Huống chi A Mễ Na nói đúng, ngay từ đầu cô đã không kể mọi chuyện với nàng, hiện tại nói gì cũng đã muộn. Đồng Dao không ngại biện gì, chỉ yên lặng mà quay người đi: “Chúc người đi thượng lộ bình an.”

“Ta sẽ không đi.”

Đồng dao sững sốt.

“Ta đã có thai, là của bệ hạ!”

Cả ngày Đồng Dao đều khóc ở trong phòng, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì. Ghen tị? Đau khổ? Hay vì niềm vui của A Mễ Na?

Cũng không sai, A Mễ Na có thai, đứa trẻ là con của Nhuận Ngọc. Nghe rất bình thường, Nhuận Ngọc có rất nhiều phi tần, cho dù không phải là A Mễ Na cũng sẽ là người khác, có cái gì kỳ lạ chứ. Đồng Dao cười lạnh lùng. Cùng chia sẻ người đàn ông của mình với người khác, kết quả là nỗi đau đớn tột cùng cũng trở nên tê liệt, thành không có cảm giác... A Mễ Na có con nên có lẽ sẽ ở lại. Nhưng cô thì sao... Kế tiếp nên đi như thế nào? Cô cùng Nhuận Ngọc vĩnh viễn là hai đường thẳng song song, không có giao điểm...

Hôm nay, Nhuận Ngọc đến rất sớm. Về mặt sáng lạng, đi tới đâu cũng mang theo cả gió. Đồng Dao vẫn ngảnh tiếp hán, giúp hán cởi áo khoác, mọi chuyện vẫn hết sức tự nhiên.

“Lũ lụt giảm không ít.”

“Vâng, vậy là tốt rồi,” Đồng Dao gấp gọn áo, đặt xuống bên cạnh.

Nhuận Ngọc từ sau lưng vây lấy cô, hai má cọ cọ vào mái tóc cô: “Phương pháp phòng chống lũ lụt của người rất có hiệu quả, giúp đỡ được cho dân chúng.”

“Vâng”, cơ thể Đồng Dao kháng cự với Nhuận Ngọc.

“Làm sao vậy? không thoải mái?”

“Không, rất tốt.”

Nhuận Ngọc bắt Đồng Dao đối mặt với mình, hai tay vuốt ve hai má cô. Dưới ánh lửa, đôi mắt Nhuận Ngọc toát ra tia lửa, Đồng Dao rất rõ đó là gì. Nhuận Ngọc khẽ cúi đầu, liếm khoé miệng Đồng Dao, cả khuôn mặt Đồng Dao nóng bừng lên.

Người phụ nữ này là mật thám, là hung thủ giết chết phụ vương. Nhưng đối với nàng lại không đành lòng, thực là phản nghịch mà, tội ác tày trời. Nhưng ban ngày có làm nhiều việc, nhiều tới kiệt sức, trong đầu vẫn luôn luôn xuất hiện bóng dáng của Đồng Dao. Chỉ cần tưởng tượng đến, ban đêm có thể ở gần nàng, trong lòng Nhuận Ngọc lại cảm thấy thoải mái, làm gì cũng không mệt mỏi. Mâu thuẫn trong lòng khiến cho Nhuận Ngọc đau khổ...

“Người không giống trước.” Nhuận Ngọc khẽ nâng cằm cô lên.

“Như thế nào?”

“Khi mới tới Chư Lương, tính cách thất công chúa ngông cuồng cao quý, không ai so được.”

“Hiện tại cũng giống nhau.”

“Không,” Nhuận Ngọc gần sát cô: “Hiện tại mặc dù ít nói, cũng không vô tình như vậy.”

“A, ta đã nói, ta không phải thất công chúa.”

“Người là mật thám của nước Hồng Ngọc.”

Đồng Dao bất đắc dĩ lắc đầu, có nói nữa, cũng không có ý nghĩa gì...

“Cuối cùng cũng sẽ có một ngày ta trở về nước Hồng Ngọc!” Đồng Dao nhủ thầm, ánh mắt hướng ra xa xăm. Nước Hồng Ngọc... hủy diệt nước Hồng Ngọc.

“Đừng có mơ!” Nhuận Ngọc hạ tầm mắt, đưa tay bế cô lên: “Ta sẽ không cho người trở về, người là mật thám của nước Hồng Ngọc, cho dù chết, cũng phải chết ở nước Chư Lương!”

Nhuận Ngọc hạ giọng nghe rất dọa người, ánh mắt hung dữ như hổ báo. Đồng Dao có chút sợ hãi, nụ hôn của Nhuận Ngọc như là trừng phạt cho câu nói của Đồng Dao. Môi của Đồng Dao bị hấn hôn tới sưng đỏ lên.

“Rốt cuộc mình đang làm cái gì”, giọng Đồng Dao như sắp khóc, cố gắng không bật khóc.

“Ngươi là nô lệ của ta!”

Đồng Dao im lặng nhắm hai mắt: “Ngươi đi tới chỗ A Mễ Na đi.”

“Sao?” Trên mặt Nhuận Ngọc nở nụ cười lạnh lùng: “Từ khi nào thất công chúa lại có đạo đức như vậy?”

“A Mễ Na có thai rồi!”

Lần này ngược lại là Nhuận Ngọc sững sờ đứng tại chỗ.

“Đi đi, có con, còn có gia đình. Có con cháu, đất nước đã có người kế vị! Đi thôi —— đi thôi ——!” Đồng Dao dùng tay che hai mắt lại, không nghĩ gì nữa. Vốn dĩ mọi thứ không thuộc về cô, sớm muộn gì cũng phải đi..

Đồng Dao nhắm mắt lại, cảm thấy Nhuận Ngọc đang rời đi, mang theo mùi hương hoa quế. Thầm nghĩ muốn giữ hấn lại biết bao, giữ hấn bên cạnh cô, nhưng từ đầu tới cuối không làm. Không có người cha nào không thương con mình, cho dù Nhuận Ngọc không yêu A Mễ Na, cho dù có lạnh lùng thế nào, cũng phải yêu con mình. Sớm muộn gì cũng có ngày này...Đi thôi... Thêm nhiều đau khổ, cũng phải cố giữ nét mặt tươi cười, như vậy ngày mai mới vui vẻ được.

Đồng Dao cho rằng Nhuận Ngọc sẽ không tới nữa, nhưng đêm đến, Nhuận Ngọc vẫn ôm chồng tẩu chương đi vào, ngồi xuống bàn, cũng không nói một câu...Mỗi một ngày không gặp, Đồng Dao cảm thấy dài đằng đẳng như đã trải qua cả nửa thế kỷ vậy, nhưng không đứng dậy, giả vờ ngủ.

Bản năng của Đồng Dao đang trốn tránh, cự tuyệt, biết rõ mọi chuyện đều không có kết quả, nên mới liều mạng muốn bảo vệ bản thân. Ít dây dưa với nhau, sau này cũng đỡ đau khổ...

Qua nửa canh giờ, Nhuận Ngọc đột nhiên đứng dậy, thối tất thuốc.

Trong lòng Đồng Dao hoảng sợ không thôi.

Mọi chuyện vẫn diễn ra tự nhiên, Nhuận Ngọc cởi áo khoác, bước lên giường, ôm Đồng Dao vào lòng.

Mùi hương lưu luyến ấy lại trở về bên cạnh, Đồng Dao phát hiện bản thân mình đã không còn khả năng chống cự. Xoay người, vươn hai tay ôm hấn, dựa sát vào hấn, tìm hơi ấm của hấn, bản thân cô đã say đắm trong ái tình.

“Ta không biết vì sao mà nàng ta có thai.”

Nhuận Ngọc giải thích bên tai Đồng Dao, khiến Đồng Dao sững sờ.

“Ta dùng xạ hương.”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, xạ hương? Xạ hương gọi là thốn hương, mùi hương đậm đặc, là thứ quý giá trong các loại thuốc Đông Y, là nguyên liệu chủ yếu để tạo ra hương thơm thượng đẳng. Xạ hương nằm trong túi dạ ở gần rốn của con cây đực, mùi thơm hơn mà lâu hơn. Chính là... Người cổ đại thường dùng xạ hương để tránh thai, phụ nữ dùng, sẽ không thụ thai. Người phụ nữ có mang thai thì cũng sinh non!

“Ngươi... Vì cái gì nói cho ta điều này.”

“Không biết,” Nhuận Ngọc xoay người đặt người cô xuống dưới, tay đã tiến vào trong áo.

“Ngươi không nghĩ tới người kế vị sao? Vì sao ngươi làm như vậy?”

Nhuận Ngọc cúi đầu, hôn môi Đồng Dao, từ chối câu hỏi của cô. Sự nghi ngờ lan ra trong lòng cô.

Hai tay Nhuận Ngọc vuốt ve làn da Đồng Dao, mái tóc quét qua hông, mang đến một cảm giác kích động. Thân thể Nhuận Ngọc như một ngọn lửa, tiếp tục dẫn dắt từng tế bào trên người Đồng Dao. Những ý nghĩ đáng sợ đang quay quanh đầu cô dần được sáng tỏ, thực ra có vài lần, Đồng Dao nghĩ được mùi xạ hương thoang thoảng trên người A Mễ Na, chỉ là không nghĩ ra mà thôi...Nhuận Ngọc cũng dùng xạ hương với cô. Nhưng... mùi xạ hương nồng đậm như vậy, tại sao cô không nghĩ thấy...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đồng Dao là thê tử của tiên đế, cũng là hung thủ giết chết tiên đế. Hiện tại Nhuận Ngọc lại ở qua đêm trong phòng Đồng Dao, bên ngoài dư luận đang lan truyền tin này. Sự tín nhiệm của người dân với hoàng đế là vô cùng quan trọng, Nhuận Ngọc làm như vậy, chắc chắn đã làm mất hình tượng trong lòng của người dân Chư Lương, việc này không tốt cho Nhuận Ngọc.

Trong lòng Đồng Dao hiểu rất rõ điều này, Nhuận Ngọc là người làm việc luôn có mục đích. Nhưng chuyện này, Đồng Dao đoán không ra được thái độ của hắn như thế nào, Nhuận Ngọc cũng chưa từng nói qua, không có chuyện hắn không biết chuyện đang xảy ra...

Ban ngày Đồng Dao ở trong phòng không có việc gì, việc chờ Nhuận Ngọc tới cũng dần dần trở thành thói quen. Cô hiểu rõ điều đó, trong tim ngày càng không giới hạn được...

A Mễ Na đã có con với Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc đã bỏ lệnh trục xuất A Mễ Na về nước, A Mễ Na có thể danh chính ngôn thuận ở lại. Cô cũng nên vì điều đó mà vui mừng mới phải, nhưng trong lòng Đồng Dao lại như bị đá đè nặng, thở gấp. Ở đây chỉ có A Mễ Na là người bạn duy nhất với Đồng Dao, nàng từ đất nước nhỏ xa xôi tới đây, cô độc, ngay cả một người bên cạnh để nói chuyện cũng không có, giờ lại đang có thai. Đồng Dao khẽ thở dài.

Vô tình, lại đi tới phòng A Mễ Na. Cho dù A Mễ Na không coi cô là bạn, nhưng cô có thể đứng ở một bên nhìn nàng, chỉ cần nàng có cuộc sống tốt, cô cũng an tâm phần nào...

Tới phòng A Mễ Na, cửa đóng chặt. Cửa sổ khẽ mở, nhìn vào trong, không có ai. Trong lòng Đồng Dao lo lắng, nàng đi đâu rồi?

Vội vã xoay người, đi ra ngoài hoa viên. Nhớ rõ nơi đó một cây quế cổ thụ, khi A Mễ Na không có việc gì, vẫn thường thích đi tới đó. Đồng Dao bước càng nhanh, chạy tới đó, lập tức dừng bước. A Mễ Na đang đứng ở đó, bên cạnh còn có một người, Mai Phi!

Đồng Dao khẽ nhíu mày, không nghĩ tới mới có mấy ngày, hai người từ kẻ thù lại thân thiết như vậy. Hai tay A Mễ Na ôm ngực, khẽ cười chậm rãi đi tới khóm hoa.

Quên đi, nghĩ nhiều như vậy cũng không có ích gì, nhìn khí sắc của A Mễ Na cũng không tệ lắm, cũng không có gì lo lắng. Đồng Dao chuẩn bị xoay người rời đi, thì Mai Phi lại gọi lại

“Ngươi đã đến rồi?” Mai phi khẽ cười.

Đồng Dao ngẩn người, đành phải dừng bước, xoay người lại.

“Đừng vội vàng đi như vậy, lại đây mọi người cùng nói chuyện”, Mai Phi nhiệt tình bước tới, kéo Đồng Dao tới cạnh.

“Nàng tới đây làm gì, bảo nàng đi đi!” Vẻ mặt A Mễ Na lạnh lùng.

“Ta còn có chút việc, cảm ơn ý tốt của ngươi, ta phải đi thôi”, Đồng Dao, không muốn mình bị mất mặt. Vì vậy liền quay người rời đi, nhưng không biết sức của Mai Phi khỏe tới thế, nhanh chân đi tới, bắt lấy Đồng Dao.

Hành động này của Mai Phi, khiến cho Đồng Dao hoảng sợ, dòn sức quay đầu lại. Mắt nhìn thấy, tay trái của Mai Phi vươn ra giữ chặt lấy cô, nhằm vào thất lưng, nhưng lại đánh vào thất lưng của A Mễ Na.

Đồng Dao không kịp hô hoán, A Mễ Na đã hét lên, ngã xuống đất.

“A Mễ Na, ngươi không sao chứ? A Mễ Na...” Đồng Dao vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng.

Mai Phi vừa nhìn thấy, sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, rơi nước mắt: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý, ngươi không sao chứ!”

A Mễ Na là phụ nữ có thai, có khả năng bị đánh trúng huyết. Có cố gắng hét lên cũng không chịu được. Đồng Dao nâng A Mễ Na dậy, nhíu mày nhìn bộ dáng lo lắng của Mai Phi, cũng không biết phải nói gì. Vừa rồi hành động cùng thái độ của Mai Phi khác thường, có thể nói là vô ý, cũng không loại trừ khả năng là cố ý. Nhưng nhìn Mai Phi khóc lóc nước mắt đầy mặt, lại tuyệt vọng xin lỗi, Đồng Dao cũng không biết nên nói cái gì.

“A Mễ Na, A Mễ Na, ngươi nói đi, ngươi có bị đau ở đâu không, A Mễ Na.” Đồng Dao dùng tay lau mồ hôi cho A Mễ Na.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi khỏi người ta”, A Mễ Na hung hăng trừng mắt nhìn Đồng Dao, giận dữ đùn cô sang một bên.

“A Mễ Na. . . .”

Cách đó không xa trên bãi cỏ có tiếng khẽ run rẩy, hình như có người đang ở đây.

Đồng Dao nhìn lại, Mai Phi đã quỳ xuống đất: “Bệ hạ!”

Đồng Dao sững sốt, đoàn người của Nhuận Ngọc đang đi tới đây.

Nhuận Ngọc hạ mi, thần nhiên liếc mắt lại. Sắc mặt A Mễ Na tái nhợt ngã trên mặt đất, Đồng Dao cũng ngã ở bên cạnh, còn Mai Phi quỳ xuống đất khóc lóc.

“Bệ hạ, là nàng!” Mai Phi đột nhiên chỉ tay về phía Đồng Dao, “Công chúa A Mễ Na có thai, là nàng, nàng làm công chúa A Mễ Na ngã!”

Trong lòng Đồng Dao ngạc nhiên, trừng mắt tỏ vẻ khó tin nhìn Mai Phi. Nàng ta có thể nói ra một câu như vậy, nhưng bộ dáng lại giống như một người hoàn toàn vô tội.

“Phải không?” Nhuận Ngọc nhú mày, liếc mắt nhìn Đồng Dao.

Đồng Dao cúi đầu không nói, quay đầu nhìn về phía A Mễ Na, chờ đợi giải thích của nàng. Mọi chuyện A Mễ Na biết quá rõ, rõ ràng chính là Mai Phi đánh nàng.

A Mễ Na vừa nghe Mai Phi nói, cũng ngây người, không có phản ứng lại, Mai Phi vẫn cúi đầu khóc lóc.

Qua vài giây, A Mễ Na dùng sức cắn môi, ngẩng đầu: “Đúng vậy, là nàng, Đồng Dao cố tình đẩy thiếp. Trong bụng thiếp có đứa con của bệ hạ, xin bệ hạ làm chủ cho thiếp!”

Đồng Dao ngẩn người, trong lòng đầy tiếng động... Dần dần trong đầu hình thành một nhận thức. Đối với A Mễ Na mà nói, còn hơn cả Mai Phi, hiện tại nàng rất hận cô... Nếu có thể tiêu diệt cô, chuyện gì nàng cũng dám làm.

Nhất thời Đồng Dao cảm thấy trong lòng, nổi mẩn mẩn, lắc đầu, khẽ cười. Mọi chuyện còn cần giải thích sao? Sẽ giải thích được rõ ràng sao?

“Bệ hạ! Xin bệ hạ làm chủ, thiếp vốn định giữ chặt nàng, nhưng... Nhưng...” Bộ dạng Mai Phi tỏ ra vô tội, một nữ nhân đáng sợ. Đồng Dao đã nhìn thấu bộ mặt thật của nàng.

“Mai Phi”. Nhuận Ngọc khẽ vuốt tóc: “Không phải chuyện của ngươi, về phòng đi.”

“Nhưng bệ hạ...”

“Trở về phòng, từ nay trở đi, không có lệnh của ta, không được đến gần A Mễ Na. Nếu không, liền xuất cung.” Ánh mắt Nhuận Ngọc nhìn sang hai bên, hai gã người hầu lập tức đi tới, đỡ Mai Phi dậy.

Mai Phi có chút ngẩn ngơ, hai tay nắm thành nắm đấm run rẩy. Nước mắt không ngừng rơi, nhưng lại càng không dám làm trái lệnh của Nhuận Ngọc, buộc phải đi theo người hầu, rời khỏi.

“A Mễ Na cũng về đi, rồi ta sẽ lệnh cho thái y tới phòng khám cho nàng.” Nhuận Ngọc quay người đi.

“Bệ hạ, thiếp...” A Mễ Na đứng lên, tay nắm chặt lấy cổ áo mình: “Thiếp không sao, không cần thái y. Bệ hạ, là phu quân của ta, ta và con, chỉ cần người! Bệ hạ!”

Trong lòng Đồng Dao thoáng run lên, nghe được hô hấp của Nhuận Ngọc.

Rất lâu, Nhuận Ngọc xoay người lại: “Ta sẽ không đến.” Quay đầu lại nhìn Đồng Dao: “Ngươi cũng về đi.”

Đồng dao cúi đầu, đứng lên, lặng lẽ rời đi

Đồng Dao vừa về phòng, liền ngã ngay xuống giường. Chuyện như vậy còn chưa rõ ràng sao! Chính mình đã nhìn lầm Mai Phi, khuôn mặt nàng tỏ ra vô tội, lại là người phụ nữ có nhiều tâm kế. Ha ha, mình thật là ngu ngốc. Mà A Mễ Na, trong lòng Đồng Dao không khỏi chua xót... Trong cuộc đời này người A Mễ Na yêu nhất là Nhuận Ngọc. Mà giờ đây ngày nào Nhuận Ngọc cũng ở bên cạnh mình, chỉ dựa vào điểm này, A Mễ Na có chết cũng không tha thứ cho mình. Chuyện vừa rồi, có lẽ cũng là hợp lý.

Đồng Dao hít thở thật sâu, sự thất vọng không gì sánh đót cháy tinh thần Đồng Dao, Đồng Dao cố gắng nhắm mắt lại, hai vai khẽ rung.

Có lẽ tại thời điểm con người ta mất mát sẽ cảm thấy vô cùng hui quạnh, rất cần một sự an ủi. Không biết tại sao, Đồng Dao chưa từng phát hiện ra bản thân mình lại có niềm nổi niềm nhưng nhớ tới Nhuận Ngọc nhiều như vậy, muốn trốn ở trong lòng hắn biết bao nhiêu, cho dù một câu cũng không nói, không làm gì cả. Chỉ cần được tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập...

Thấm thoát, trời đã khuya... Bầu trời tối đen, có lẽ đã canh ba rồi... Nhuận Ngọc sẽ không đến đây, có lẽ đang an ủi Mai Phi, có lẽ đang ở bên A Mễ Na, hoặc là một người phụ nữ khác... Hắn sẽ không đến đây, Đồng Dao cố gắng thở, chấp nhận.

Nhưng một mùi vị quen thuộc đang tới gần, là mùi hương hoa quế thoang thoảng đang lan ra khắp phòng... Đồng Dao nắm chặt chăn, há mồm để thờ, hốc mắt bắt đầu đỏ lên... Hắn đến đây vẫn đến đây...

Nhuận Ngọc lặng lẽ tới gần, vẫn như trước đây, dịu dàng bao bọc lấy cô, sưởi ấm cô. Đầu ngón tay chạm vào nước mắt của cô, khẽ rung, ôm cô vào lòng... Đồng Dao phát hiện chính mình sẽ sụp đổ mất, hoàn toàn rơi vào tay gã. Yêu Nhuận Ngọc—— rất yêu—— không thể mất đi—— không bao

giờ ... nữa có thể !

Rúc vào trong lòng Nhuận Ngọc, hai má cô xát lên làn da sáng bóng của hắn, một người đàn ông quá đẹp, giống như thuộc phiến ăn mòn tâm Đồng Dao, rốt cuộc không thể từ bỏ.

“Vì sao dùng xạ hương? Vì sao không cần con?”

“Con? Để vận mệnh của nó giống ta sao?”

Đồng Dao ngăn người...

“Ta có một chị gái sinh đôi, đã gả tới nước Hồng Ngọc, số phận người hắn đã biết...” Nhuận Ngọc cười lạnh lùng: “Đất nước bị ức hiếp, phụ vương bị giết, ta lại giết anh trai mình. Như vậy khi còn sống, chẳng lẽ lại khiến con ta lặp lại như vậy sao?”

Trong lòng Đồng Dao đau đớn, “Chị người?”

“Thất công chúa nhanh quên như vậy sao? Chính là người các người đã chôn theo linh cữu Vương phi Ôn Ngọc !” Giọng Nhuận Ngọc run rẩy, xoay người về Đồng Dao xuống dưới thân, trong bóng đêm, đôi mắt đen dài nhỏ hẹp sâu không đáy, khóe miệng run rẩy: “Đó là ngày đầu tiên nàng tới nước Hồng Ngọc, ngay cả mặt lão hoàng đế của Hồng Ngọc cũng chưa nhìn thấy, đã bị hạ lệnh chôn cùng, nàng chính là chị song sinh với ta!”

Trong lòng Đồng Dao chưa xót, Ôn Ngọc... Chính là nàng, nàng là Ôn Ngọc..... là vị công chúa bị chôn trong giấc mộng kia!

Ánh mắt Nhuận Ngọc vô cùng đau khổ, dưới ánh trắng màu xanh, mơ hồ có thể nhìn thấy giọt nước mắt trong khóe mắt hắn. Trong lòng Đồng Dao chưa xót không nói nên lời, nhẹ nhàng vươn tay, ôm lấy cổ hắn, ôm chặt hắn. Cô tình nguyện nhận sự đau khổ gấp bội, cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng này của Nhuận Ngọc: “Thực xin lỗi, Nhuận Ngọc, không cần như vậy.” Đồng Dao không biết vì sao cô muốn xin lỗi hắn.

Nhuận Ngọc ngăn cả người, cơ thể cứng nhắc sừng sờ đứng ở đó. Lâu về sau, lại kéo hai tay Đồng Dao lại, đặt cô ở trên giường: “Tất cả, nước Hồng Ngọc các người phải trả lại ta! Người cũng phải trả lại ta! Trả lại phụ vương ta, chị ta!” Nhuận Ngọc thô bạo đè Đồng Dao xuống.

Đồng Dao nhủ mảy may nhắm mắt lại, nếu có làm cho cuộc sống của Nhuận Ngọc thoải mái hơn, việc gì cô cũng nguyện ý làm...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Trải qua đêm bão táp kia, Đồng Dao một mình tới mức không đứng dậy nổi, toàn thân đau nhức. Tới khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Nhuận Ngọc.

Mở mắt ra, bên ngoài ánh nắng mặt trời đang chiếu sáng, ánh sáng chói khiến người ta phản chấn.

“Công chúa, người đã tỉnh rồi, nô tỳ đã chuẩn bị nước, người rửa mặt đi!” Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện bên giường Đồng Dao.

“A Ứng?” Đồng Dao mở to hai mắt nhìn: “Làm sao người lại ở đây?”

A Ứng cười hồn nhiên: “Sáng sớm hôm nay, người hầu bên cạnh bệ hạ tới truyền chỉ, lệnh nô tỳ về đây hầu hạ người.”

Đồng Dao kinh ngạc.

“Công chúa, giờ đây nô tỳ lại có thể hầu hạ người! Đã lâu A Ứng không được nhìn thấy người, nô tỳ rất nhớ người!” A Ứng vô cùng kích động, khuôn mặt nhỏ tái nhợt sáng bừng lên.

“A Ứng, người gầy đi. Dạo này có khỏe không?”

“Sau khi rời khỏi công chúa, nô tỳ bị phân tới phòng thêu, giúp đỡ cung nữ, giặt quần áo, cũng không vất vả.” A Ứng cúi đầu: “Chỉ là, nô tỳ là dân nước Hồng Ngọc, dân Chư Lương đều nói... nói là chúng ta hại tiên đế, cho nên... Cho nên...”

Đồng Dao khẽ thở dài, việc này trong lòng cô rõ hơn ai hết. Chính cô cũng có thời gian dài làm cung nữ, số phận của A Ứng hiển nhiên so với cô cũng không tốt hơn. Kéo tay nàng để nhìn, cũng đã thành màu tím đỏ, làn da khô ráp bị tróc ra rất nhiều, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu.

“Giờ thì tốt rồi công chúa”, A Ứng cười lau giọt nước mắt: “Công chúa từng nói, cho dù có thế nào cũng phải nỗ lực làm việc! A Ứng luôn làm như vậy! Hiện tại nô tỳ có thể trở lại bên công chúa, lại có thể hầu hạ người!”

Đồng Dao cười với nàng, ánh mắt nhìn về xa xăm. Nhuận Ngọc... Cảm ơn người đã đem A Ứng trả lại cho ta.

Nhưng... Không phải người hận ta sao? Vì sao phải làm như vậy chứ? Nếu như mọi chuyện cũng để trả thù nước Hồng Ngọc, thì có hơi tốt quá...

Trong phòng có A Ứng, Đồng Dao cảm thấy ấm áp hơn, có người ở bên nói chuyện, cũng không còn cô đơn.

Thời tiết tốt, trời nắng, dường như mọi thời khắc đều phát sinh chuyện vui giống như không hiểu niềm vui từ đâu đến mãi không thôi...

A Ứng đem quần áo cùng đồ dùng ra đánh rửa, Đồng Dao ngồi bên ở ngoài cửa sổ nhìn những chú chim nhỏ trên cành, nở nụ cười chím chím.

Từ xa nhìn thấy A Ứng nghiêng ngả lão đảo chạy về, bước lên thêm còn tí nữa bị ngã, Đồng Dao nhủ may.

Mở cửa ra, nhìn A Ứng hai tay vỗ ngực, mặt đầy mồ hôi.

“Làm sao vậy?”

“Có người chết!”

Đồng Dao sùng sốt, “Ai?”

“Công chúa A Mễ Na.”

Trong phút chốc Đồng Dao cảm thấy bầu không khí xung quanh ứ đọng, rừng mình từ lòng bàn chân lan đi khắp nơi. Mở to hai mắt nhìn, nửa câu cũng không nói được. Vài giây sau, đột nhiên giống như lò xo nhảy dựng lên khỏi ghế, đẩy A Ứng ra chạy tới phòng A Mễ Na...

Có rất nhiều người vây quanh phòng A Mễ Na, đều là thị vệ, vài người hầu. Rất nhiều phi tần đứng nhìn từ xa, thì thầm thảo luận.

Đầu gối Đồng Dao run lên, trong lòng kinh hoàng... Giống như có tảng đá lớn nặng nề đè lên chân cô, cô đi từng bước một tới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cô gần như không nghẹt thở, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống.

A Mễ Na, một A Mễ Na khỏe mạnh hoạt bát, giờ đây đang nằm lạnh lẽo trên mặt đất. Đôi mắt nâu mờ to, mặt xanh xao, môi thâm, nửa thân trên của nàng ướt sũng nước. Bên cạnh là một cái bồn nước bằng ngọc lớn, nước tràn đầy ra sàn...

Đồng Dao gần như không kiềm chế được, muốn tới nâng nàng dậy, lau khô nước trên mặt nàng, sau đó đánh thức nàng dậy! Còn chưa tới gần, đã bị hai thị vệ ngăn lại.

“Không được tới gần!”

“Nói cho ta biết vì sao nàng chết?”

“Chết đuối.”

“Chết đuối? Chỉ bằng cái bồn nước này sao?”

“Đúng.”

Đồng Dao ngăn cả người, chẳng lẽ A Mễ Na chết đuối trong lúc đang tắm? Nói không ai tin! Hơn nữa vẻ mặt của A Mễ Na, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, rõ ràng trước khi chết đã phải trải qua nhiều đau đớn, chắc chắn không phải là một vụ đột tử! Nếu là chết đột tử, cũng không thể chết đuối trong bồn tắm của mình!

Đồng Dao lùi từng bước về phía sau... A Mễ Na bị giết, nhất định là như vậy!

Trong lòng Đồng Dao run rẩy, vô thức từ từ quay đầu lại phía sau...

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng các phi tần thì thầm.

“Đã chết?”

“Đúng vậy, nghe nói nàng đã có thai với bệ hạ... .”

“Nói như vậy? Đứa bé cũng đã mất.”

“Đúng vậy.”

“Bệ hạ đâu?”

“Chưa từng đến đây, hẳn người đã biết tin rồi.”

“Nàng không giữ được đứa bé, khiến cho bề hạ đau lòng rồi...”

Trong đầu Đồng Dao nổ vang, ánh mắt ngày càng mờ mịt, đầu đau muốn nứt ra. Cô lao đảo rồi ngã phịch xuống đất...

Trước mắt dường như có khói liên tục bốc hơi, làm nóng cả người cô. Mồ hôi xung quanh trán, khắp nơi là mùi mốc meo.

Cố gắng mở mắt ra, xung quanh là màu đen đỏ, bầu không khí bị dồn nén.

Trước mắt vẫn là người lơ lửng trên không, người phụ nữ đeo mặt nạ, mái tóc dài tung bay trong không trung. Cả người Đồng Dao sợ hãi.

“Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc.” Tiếng vang lớn từ đỉnh đầu lan xuống dưới.

“Là người, người là công chúa Ôn Ngọc! Người chính là chị gái của Nhuận Ngọc”, Đồng Dao cố gắng chống lại cơ thể mình.

“Hủy diệt nước Hồng Ngọc, vì người cũng là vì ta, làm cho thù hận tràn ngập trong lòng người... Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc!”

“Ta sẽ, ta hận nước Hồng Ngọc, ta nhất định sẽ hủy diệt nước Hồng Ngọc. Người ở trong lòng ta, nguyện vọng của người là mục đích của ta! Người là chị gái của Nhuận Ngọc, hãy để ta nhìn mặt người...”

Người phụ nữ đột nhiên dừng lại, vẻ giả dối trên khuôn mặt từ từ biến mất...

Đồng Dao kinh ngạc, khuôn mặt, mở ra khuôn mặt quen thuộc, là vị công chúa đáng thương trong giấc mộng kia. Khuôn mặt giống Nhuận Ngọc nhưng đã vận vẹo méo mó, trên mặt đều là những vết lấm tẩm đầy máu, trông mất lời ra đực ngầu, hai má sưng phù, khoe miệng đầy tơ máu. Tất cả các dấu hiệu trúng độc đều biểu lộ hết trên mặt...

Nhưng Đồng Dao không hề sợ hãi, cô cảm thấy đau lòng, đau tới mức hận không thể cào xé cơ thể mình, bóng dáng Ôn Ngọc từ từ hòa vào chồng lên cơ thể cô: “Ta hận nước Hồng Ngọc, ta muốn hủy diệt nước Hồng Ngọc, nguyện rửa nước Hồng Ngọc bị sụp đổ! Ta muốn mỗi người so với ta chết còn thảm hơn, ta muốn giết bọn họ ——!”

“Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc——!” Đồng Dao hét lên ngồi dậy, trợn mắt nhìn, đã thấy bản thân mình ngồi ở trên giường. Mà Nhuận Ngọc ngồi bên cạnh cô, hạ tầm mắt nhìn cô.

“Người ngất xỉu.”

“Thật không.” Đồng dao nắm chặt cổ áo mình.

“Lại là hủy diệt nước Hồng Ngọc?” Nhuận Ngọc nhú mày, “Vì sao?”

“Chỉ là giấc mơ thôi.”

“Thật sao?”

Đối với cái nhìn của Nhuận Ngọc, Đồng Dao đành cúi đầu, không dám nhìn vào hai mắt hắn. Nước Hồng Ngọc, cô nhất định phải rời khỏi nước Chư Lương đi tới nước Hồng Ngọc. Nhưng nếu nói cho Nhuận Ngọc hết mọi chuyện, hẳn sẽ không tin. Đến lúc đó ngược lại khiến cho hắn cảnh giác, bản thân cô sẽ không thể đi được.

“A Mễ Na. đã chết.”

“Ta biết.”

“Nàng không phải tự sát!”

“Ta biết.”

“Nàng đã có con với người!”

“Ta biết.”

“Tại sao người có thể trả lời ta dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ người không có một chút khổ sở nào sao? Có lẽ người không yêu A Mễ Na, nhưng còn đứa bé? Dù sao cũng là con người.”

“Chết cũng tốt”, Nhuận Ngọc nhú mày, hai tay ôm ngực: “Phải sinh ra trong thế giới này, cuộc sống đau khổ, không bằng sớm chết đi.”

“.....”

“Còn nữa, mẹ của con ta cũng không phải ai cũng làm được. Ta không biết vì sao xạ hương không có hiệu quả với A Mễ Na, nhưng nàng không phải người ta lựa chọn! Đứa bé từ trong bụng nàng ra, không phải sự lựa chọn của ta, vô tác dụng.”

Đồng Dao nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Nhuận Ngọc, trái tim không khỏi có chút băng giá... Người đàn ông như vậy, vẻ đẹp khiến cho người phụ nữ điên cuồng, cũng tàn nhẫn tới mức khiến cho người phụ nữ tuyệt vọng.

“Trên người ta, cũng dùng xạ hương”, Đồng Dao cúi đầu...

Nhuận Ngọc nheo mắt lại, không nói gì... Từ trong ngực Nhuận Ngọc lấy ra một miếng bạch ngọc, liếc mắt nhìn Đồng Dao, sau đó đeo lên cổ cô.

“Đây là...”

“Ngọc này là chân hồn, người liên tục gặp ác mộng, có thể là bị tà khí xâm nhập. Thứ này có khả năng trừ tà.”

Đồng Dao nhìn miếng bạch ngọc trên cổ, tim đập càng lúc càng nhanh. Khắc hình mặt nạ, tai rất nhọn, con người lồi ra ngoài, trong mồm đầy răng nanh nhô ra sắc nhọn, đối xứng hai bên là chàm trở hoa văn hình mây. Giống với miếng bạch ngọc cô nhặt được dưới lòng sông, chỉ có duy nhất một điểm không giống, là lớp ngoài góc dưới bên trái có một mảnh ngọc bích. Đồng Dao vuốt ve miếng ngọc, miếng ngọc có hơi ấm. Đây là miếng ngọc kia sao... Lần này không phải ảo giác đi...

Ngoài cửa người hầu dè dặt cúi mình chấp tay với Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc liếc một cái, đứng lên: “Nghỉ ngơi cho tốt, để A Úng chăm sóc cho người. Ta đã gọi thái y, sẽ tới ngay thôi. Ta còn có việc, phải đi trước.”

Đồng Dao kéo tay áo hắt, “Người đi gặp A Mễ Na sao, gặp nàng lần cuối!”

“Thi thể đã được chôn cất.” Nhuận Ngọc không quay đầu lại, sớm đã rời đi...

Đồng Dao cảm thấy trong phòng ngày càng lạnh... A Mễ Na đã chết, nàng bị người ta hại chết. Hậu cung nhìn như yên bình tốt lành này, quả thực đáng sợ giống như địa ngục. Mỗi người phụ nữ giống như con quỷ mang mặt nạ da người, đoán không ra tâm tư thật sự của họ. Hai tay Đồng Dao ôm chặt cơ thể mình, mỗi ngày Nhuận Ngọc đều tới đây, có trời mới biết khi nào thì vận mệnh của cô giống với A Mễ Na. Không thể chết được, không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được... Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc ——!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Đồng Dao lao đảo từ trên giường đi xuống, đi giày, bước ra cửa. Nguyên nhân chính A Mễ Na bị căm ghét thù hận là đứa bé... Nhuận Ngọc dùng xạ hương với nàng, nhưng xạ hương cũng không phải là tuyệt đối, A Mễ Na là ví dụ tốt nhất.

Đồng Dao mặc thêm quần áo, đi dọc hành lang, nhìn về phía phòng Mai Phi. Tối nào Nhuận Ngọc cũng tới, đều đến ôm cô ngủ... Nhuận Ngọc cũng dùng xạ hương với cô. Nhưng vẫn có nguy cơ, rất nguy hiểm... Ngộ nhờ cô có con, tất cả mọi chuyện xong rồi. Nhuận Ngọc hận cô như vậy, làm sao có thể đối xử tốt với đứa bé được. Hơn nữa, nếu có đứa bé, ở nơi hậu cung này, chính cô cũng không xác định được sinh mệnh của đứa bé có ngày ra đời, có lẽ cũng giống như A Mễ Na. Nhớ lại khuôn mặt của A Mễ Na, trong lòng Đồng Dao đã co rút lại...

Hủy diệt nước Hồng Ngọc, cô còn muốn đi hủy diệt nước Hồng Ngọc, cô tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ chuyện gì trở thành vật cản trở cô.

Cô bước nhanh, nhanh chóng đi tới trước phòng Mai Phi.

Bên ngoài ánh sáng mặt trời chiếu sáng, cánh cửa phòng Mai Phi đang mở, nàng lặng lẽ ngồi ở trước cửa sổ, có thể thấy rõ vết sẹo trên mặt. Nhưng trong lòng Đồng Dao đã biết ngay từ đầu, tất cả chỉ là giả tạo mà thôi.

Mắt Mai Phi sáng ngời, mỉm cười: “Người đã đến rồi?”

Đồng Dao lạnh lùng giương mắt nhìn: “Muốn hỏi người có phải có một vật.”

“Vật gì?” Mai Phi trừng mắt ánh mắt long lanh như sắp khóc.

“Thuốc, ăn vào có khả năng cả đời không mang thai.”

Mai Phi hoảng sợ, hai tay che miệng lại: “Việc này... Việc này sao có thể? Bệ hạ có biết việc này không? Làm sao người cho rằng ta có thể làm việc như vậy!”

Đồng Dao cười lạnh lùng: “Bệ hạ không biết, nguoi cũng đừng giả bộ.”

“Nơi này không có ai, tính của nguoi ta cũng đã biết rồi, nguoi không cần thiết phải giả bộ nữa.”

Mai Phi mỉm cười, đáng điệu khả ái dễ thương: “Cả hoàng cung lớn như vậy, sao muốn tới tìm ta? Ta cũng không muốn liên lụy vào chuyện xấu xa này.”

“Ha ha, ta đi thẳng vào vấn đề, mỗi ngày bệ hạ đều ở một chỗ với ta, nguoi chắc chắn rất hận ta. Cho ta thuốc, ta không có thai, rất có lợi với nguoi, nguoi sẽ giúp ta.”

Mai Phi cười lạnh lùng, song cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Nói không sai, nguoi không có thai, ta sẽ rất vui. Nhưng vì sao nguoi lại làm như vậy?”

“Chuyện này không cần nguoi quan tâm. Ta mà nói rõ mọi chuyện nữa, nguoi sẽ kinh ngạc, bệ hạ không có khả năng sẽ lại yêu thích nguoi, trong lòng nguoi rõ hơn ta. A Mễ Na có thai, là mối đe dọa lớn nhất của nguoi, nhưng hiện tại nàng đã chết”, Đồng Dao âm thầm liếc mắt nhìn Mai Phi, trong mắt Mai Phi xẹt qua một tia thù hận lạnh lẽo: “Hiện giờ ta trở thành mối đe dọa của nguoi, nguoi ta cho thuốc, ta sẽ không có thai. Có lẽ ta sẽ không chết đột tử giống như A Mễ Na, nguoi nói có đúng không?”

“Nguoi có ý gì? Cẩn thận cắn vào lưỡi mình đấy!” Về mặt Mai Phi trầm xuống, cắn môi.

“Không có gì, đưa hay không đưa, nguoi quyết định.”

“Hừ, cho nguoi thuốc, có khi lại thành điểm yếu bị nguoi bắt được trình báo với bệ hạ”, Mai Phi nhủ thầm: “Xin lỗi, sống ở đây, muốn sinh tồn, phải đề phòng mọi chuyện.”

Đồng Dao nhủ thầm, đột nhiên nghĩ tới vật đó, tháo miếng bạch ngọc đang đeo trên cổ: “Miếng ngọc này là bệ hạ tặng ta, ta tặng cho nguoi, là biểu thị cho lòng thành của ta! Ta sẽ không nói ra chuyện này!”

Mai Phi thấy miếng ngọc đột nhiên thờ hỏn hển, sắc mặt bỗng chốc trắng toát: “Đây... Bệ hạ cho nguoi?”

“Phải!”

Ánh mắt đầy thù hận như khắc cốt ghi tâm của Mai Phi nhìn Đồng Dao, đôi môi hơi run rẩy: “Nguoi không biết miếng ngọc này có nghĩa gì sao?”

“Mặc kệ, tóm lại miếng ngọc này ta để cho nguoi làm tin, đưa được cho ta!”

Ngón tay của Mai Phi khẽ run rẩy: “Nguoi có biết miếng ngọc này là gì không? Nguoi bằng lòng đưa nó cho ta?”

“Phải.”

Mai Phi hít một hơi thật sâu, xoay nguoi từ trong hộp gấm của nàng lấy ra một gói giấy màu trắng đưa cho Đồng Dao: “Ăn nước hỏn vào. Cả đời nguoi không thể có thai được!”

Đồng Dao cười nhận lấy: “Không thể tưởng tượng được Mai Phi cũng mang theo thứ này bên nguoi, định dùng nó với nguoi nào?”

“Nguoi”

“Coi như ta không hỏi.”

“Ngọc bội!” Mai phi chìa tay ra.

Đồng Dao giao miếng ngọc cho Mai Phi, Mai Phi nhìn miếng ngọc trong tay, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được. Đồng Dao cũng không quay đầu lại xoay nguoi rồi đi.

Không biết đã ngồi bao lâu ở trên ghế, Đồng Dao lạnh lùng nhìn gói bột màu trắng, hai tay bắt đầu run rẩy. Trên bàn chén nước đã nguội từ lâu... Chỉ cần uống nó, cả đời này sẽ không mang thai, cả đời này mình cũng sẽ không có con cháu. Không có con, với một nguoi phụ nữ bình thường mà nói, là một sự thiếu thốn tổn thương... Các đầu ngón tay Đồng Dao cứng ngắc, trời cũng dần tối, một chút nữa, e rằng Nhuận Ngọc sắp tới đây.

Một lòng quyết tâm, vừa chuẩn bị cầm chén nước lên, cánh cửa đã bị đẩy ra...

Ngoài cửa một cơn gió lạnh thổi tới, Nhuận Ngọc mặc một bộ trang phục tối màu để dự tiệc đứng ở đó. Cơn gió lạnh xuyên qua mái tóc đen của hân, bộ trang phục tối màu làm nền càng khiến hân trở nên khôi ngô tuấn tú...

“Thái y nói nguoi không ở trong phòng, đã đi đâu?”

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt, cái chén rơi xuống đất, nước bắn ra tung toé.

Nhuận Ngọc sừng sốt, đôi mắt dài nheo hẹp lại, nhìn xuyên vào trong mắt Đồng Dao.

Nhuận Ngọc đi từng bước lại, đôi mắt đen lạnh đến thấu xương nhìn Đồng Dao, khẽ bắt lấy gói bột trong tay Đồng Dao, đặt ở chóp mũi người. Trong nháy mắt hai bên thái dương nổi gân xanh, trong mắt toả tan ra vẻ hung ác khát máu.

“Đây là cái gì?”

Trong lòng Đồng Dao hoảng sợ, không dám nhìn vào mắt hắn, lập tức quay đầu đi chỗ khác.

“Ai đưa cho ngươi?”

“.....” Nhắm mắt lại, cắn chặt môi tới chảy máu.

Trong phút chốc bầu không khí trở nên ngưng trệ, xung quanh lửa cuộn cuộn cháy tới, ép chặt tới khi con người ta không thở nổi. Đồng Dao cảm nhận được tiếng hít thở nặng nề của Nhuận Ngọc, mỗi một dây thần kinh trên người đều treo ngược lên. Mơ hồ cảm nhận được cảm giác cuối cùng của người trước khi chết...

Nhưng, lại nghe thấy tiếng cười của Nhuận Ngọc.

Đồng Dao sững sốt, sợ hãi nhìn về phía Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc không ra tay giết cô, ngược lại cầm lấy gói bột, bỏ vào trong ngực mình: “Mẫu hậu lo lắng thừa rồi...”

Đối diện với nụ cười của Nhuận Ngọc, cả người Đồng Dao căng thẳng. Sợi tóc của hắn buông xuống phủ ở trước mặt, con ngươi màu đen mang theo ý cười, nhưng nụ cười không có một tia ấm áp. Lại như là đã kiểm chế hết mức khiến cho tinh thần rối loạn.

“Mẫu hậu đánh giá mình quá cao, con của ta, A Mễ Na không xứng có, ngươi... Ha Ha,” Nhuận Ngọc giương mắt nhìn cô, “Ngay cả tư cách cũng không có, ngươi cần gì phải làm chuyện vô ích này? Ngươi rất coi trọng bản thân mình.”

“.....”

“Nhưng ở nước Chư Lương ta, không ai có thể làm chuyện gì sau lưng ta! Ngươi nói xem có phải ngươi cũng làm sai chuyện gì?”

Đồng Dao mơ hồ cảm giác được sự thù hận ngày càng lớn của Nhuận Ngọc đang tiến gần về phía cô, vì vậy theo bản năng nhanh chóng lùi về phía sau.

Nhưng càng nhanh, lại bị Nhuận Ngọc túm chặt lấy áo, bắt cô trở lại: “Thế nào? Làm chuyện sai trái muốn chạy sao? Ngươi ngây thơ quá...”

“Ta đã làm, rốt cuộc ngươi muốn thế nào nói thẳng đi”. Đồng Dao cố gắng chịu đau, cắn chặt hàm, cô không muốn nhìn khuôn mặt đáng sợ của Nhuận Ngọc.

Nhuận Ngọc nở nụ cười yếu ớt, giống như yêu quái, khẽ nắm cái cổ mảnh khảnh của Đồng Dao: “Không nghe lời ta, sẽ phải chết ——!”

Cả người Đồng Dao run rẩy tuyệt vọng: “Ta biết, không rời khỏi nơi này, một ngày nào đó cũng sẽ phải chết.”

“Hà?”

Tay hắn dần dần buông lỏng ra, nhưng vẫn nắm chặt lấy áo Đồng Dao, nâng cô lên cao. Trong nháy mắt dùng nội lực, đẩy người cô về phía trước cửa. Va vào cửa, cánh cửa bị đập vỡ nát, Đồng Dao ngã xuống đất, chấn động ngất đi.

“Người đâu, phé làm nô lệ! Dẫn đi!”

Đồng dao bị mấy thị vệ lôi đi.....

Cả bàn tay Nhuận Ngọc run rẩy nắm chặt thành nắm, sợ tới mức người hầu bên cạnh không dám phát ra tiếng động.

“Lập tức gọi thái y tới đi cùng.”

“Dạ!”

... Nhuận Ngọc tức giận quay đầu đi... Người phụ nữ chết tiết này, chính mình cần phải chặt đứt tay nàng, rồi chôn nàng cùng với phụ vương mới đúng! Đáng chết!

Nhuận Ngọc, vẫn đứng ở đó, nửa giờ vẫn nhìn chằm chằm vào phòng Đồng Dao, không hề di chuyển.

Người hầu càng thêm lo lắng: “Bệ hạ... Ngài muốn hay không...”

“Đều cắt hết đi cho ta!”

Tới khi Đồng Dao tỉnh lại trời đã tối, lại trở thành nô lệ thấp kém, công việc vất vả và thái độ thờ ơ lạnh nhạt của mọi người, đối với cô mà nói cũng không là gì cả. Điều khiến cô đau khổ nhất chính là, trong lòng cô ý thức được rõ ràng, chuyện giữa cô và Nhuận Ngọc đã hoàn toàn kết thúc. Loại tuyệt vọng này làm cô đau đớn vô cùng, hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc... Nếu không phải cái ý niệm này ngày nào cũng tràn ngập trong suy

nghĩ của Đồng Dao, cô sợ rằng mình không muốn sống nữa.

Rời khỏi hậu cung, làm công việc chè cùi xách nước, cũng không nhìn thấy Nhuận Ngọc nữa, không nghe tiếng Nhuận Ngọc nữa. Ngẩng đầu nhìn bụi phát tán trong không trung, cảm thấy mọi thứ xung quanh so với chết còn đáng sợ hơn. . .

Mỗi tối chỉ tới khi đưa cùi tới hậu cung, mỗi tế bào trong người Đồng Dao giống như con mắt tình tường, nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Nhuận Ngọc, nhưng từ đầu tới cuối đều không nhìn thấy hắn. Khắp nơi đều tràn ngập mùi hương hoa quế của Nhuận Ngọc. . . Nghe thấy cuộc trò chuyện của mấy thị vệ, hình như một vị đại thần đã mang con gái của hắn tới, trông vô cùng xinh đẹp, hàng đêm Nhuận Ngọc đều ở trong hậu cung, bỏ bê triều chính. Đồng Dao giận không thể cắn đầu lưỡi mình, bịt tai lại, rời khỏi nơi này.

Nhuận Ngọc. . . Nhuận Ngọc. . .

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi. Không biết từ khi nào, Đồng Dao phát hiện ra, cả nước Chư Lương đã bắt đầu giăng đèn kết hoa, dường như sắp diễn ra sự kiện trọng đại.

Chuyện đầu tiên Đồng Dao nghĩ ra trong đầu, là, có thể là ngày cưới của Nhuận Ngọc. Vừa nghĩ đến việc này, Đồng Dao cảm thấy khó thở. Cô muốn hỏi mọi người, nhưng, không ai để ý tới cô. Nhìn thấy mấy cung nữ đang túm năm tụm ba đứng nói chuyện, cô cũng đi gần tới nghe trộm, muốn nghe xem họ đang nói cái gì.

“Ai. . . Hai ngày hôm nay cũng thật mệt mỏi.”

“Đúng vậy, giờ còn tốt đấy, nếu như người thật sự tới rồi, còn bận rộn hơn.”

“Nhưng việc này đối với nước Chư Lương mà nói, cũng có thể coi như việc đáng mừng nhất.”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng.

“Người đã nhìn thấy hoàng tử của nước Cúc Lương chưa, nghe nói đẹp trai có tiếng, bảy ngày sau hắn sẽ có mặt ở nước Chư Lương ta tuyển vợ, là thật sao?”

“Ha ha, cả ngày người chỉ nghĩ tới chuyện này.”

“Nước Cúc Lương? Đồng Dao khẽ nhíu mày. Mọi quan hệ thông gia này là cách tốt nhất để thiết lập mối quan hệ hữu nghị giữa hai nước. . . . Xem ra Nhuận Ngọc đã làm được!

“Ha ha, chẳng lẽ người không muốn. nước Cúc Lương đã nói, chỉ lần là con gái nước Chư Lương, ai cũng đều có cơ hội, nghe nói ngay cả người hầu hay nô lệ cũng đều có thể giam gia.”

“Việc này mà người cũng tin à? Người ta là hoàng tử của một nước lớn, tuyệt đối sẽ không tùy ý lấy một người dân thường đâu, huống chi là một nô lệ như người với ta! Người con gái được lấy làm vợ, chắc chắn hoàng đế đã có sắp đặt rồi.”

“Nói cũng đúng, nhưng nếu lần này có thể liên minh với nước Cúc Lương, từ nay về sau nhất định chúng ta sẽ không phải chịu sự ức hiếp của nước Hồng Ngọc nữa.”

“Nô lệ không được phép thảo luận chuyện quốc gia, bị người ta nghe thấy không tốt đâu!”

“Đúng, không nói, không nói.”

Hai tiểu cung nữ vội vã rời đi. . .

Đồng Dao nhìn theo bóng dáng họ, trong lòng bắt đầu sục sôi. Hóa ra không phải Nhuận Ngọc lấy vợ, điều này khiến cho tâm Đồng Dao ngay lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

Đồng Dao phải làm công việc nặng nhọc nhất hoàng cung, mỗi ngày một mình cô phải ở bên bờ hồ giặt hơn trăm bộ quần áo. Nước hồ lạnh buốt khiến cho ngón tay mịn màng của cô cũng đều bị ngâm nước tróc hết da, bàn tay nứt nẻ sâu. Đồng Dao nhìn thấy từ phương xa phía tây mặt trời dần dần buông xuống, hướng lòng bàn tay mình về khí nóng. Giữa bầu trời ánh sáng chiều màu tím hòa nhuộm cùng sắc đỏ tuyệt đẹp, vẻ đẹp khiến cho người ta

ngây ngất...rất giống với Nhuận Ngọc. Trong lòng Đồng Dao lại đau đớn...

Không vượt qua được, so với thứ đã từng có được thì sẽ mất đi nhiều hạnh phúc hơn. Muốn quên một người, hóa ra lại khó khăn đến thế. Giống như khoét đi mất một miếng thịt, cảm giác tróc đi máu thịt trên người, khiến cho người ta đau đớn không muốn sống nữa.

“Ngươi”

Đồng dao sùng sốt, xoay người. Nhìn thấy tên yêu tinh xuất hiện sau lưng Đồng Dao. Hoàng hôn rực rỡ in dưới lòng hồ càng làm nổi bật thêm vẻ huyền ảo thoát tục của hắn, Đồng Dao ảo giác nhìn thấy dường như phía sau hắn là một đôi cánh trong suốt. Đôi mắt màu nâu nhạt, bị che phủ bởi một lớp sương mù, cả người đều trong suốt.

“Ngươi là nô lệ?” Giọng nói của yêu tinh đều kỳ ảo như vậy.

“Đứng”, Đồng Dao sắp xong việc nói: “Vậy còn ngươi? Ngươi là ai?”

“Ta?” Yêu tinh khẽ nhún mày.

“Ngươi là yêu tinh, từ trên trời bay xuống hạ giới.”

Yêu tinh có chút sùng sốt, mỉm cười, xung quanh dường như cũng tản ra vầng sáng mờ nhạt. Những cơn sóng lăn tăn dập dềnh...

Yêu tinh vén áo, lẳng lặng ngồi bên cạnh Đồng Dao. Hai người trầm mặc không nói gì nhìn cơn sóng trên mặt hồ, mọi thứ trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Đây là việc ngươi phải làm hàng ngày?” Yêu tinh quay đầu nhìn đồng quần áo chất như núi bên cạnh Đồng Dao.

Đồng Dao gật đầu.

“Làm sao ngươi chịu được nước lạnh như vậy?” Trong mắt yêu tinh tỏ vẻ nghi ngờ: “Vắt vả như vậy, tại sao không nghỉ đi?”

“Nghỉ thì không có cách nào sinh sống, ta còn có mục tiêu của ta, ta nhất định phải sống.”

Yêu tinh dường như đang suy nghĩ điều gì, mà cúi đầu, nhìn dòng nước. Những đường nét tuyệt đẹp khéo léo trên khuôn mặt khiến con người ta thần phục.

“Ngươi là yêu tinh phải không?”

Yêu tinh cười âm trầm, có chút tang thương, “Thân xác người phạm, cơ thể điều tàn mà thôi.”

Đồng Dao nghe xong trong lòng có chút khó chịu: “Chuyện lần trước, không có việc gì chứ?”

Lời Đồng Dao vừa mới nói ra tới miệng, bỗng nhiên thấy hai má yêu tinh đỏ ửng lên, ngay cả cổ cũng đều nhuộm màu son. Đồng Dao bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần trước khi cứu hắn, ngón tay dường như còn có cảm xúc khi tiếp xúc với làn da hắn, trong miệng vẫn còn nhómùi hương lưu lan thoang thoảng. Không biết là do còn chút ngượng ngùng, yêu tinh không trả lời, Đồng Dao nhớ lại cũng vội vàng ngậm miệng lại.

“Lần đó. Cảm ơn ngươi.”

“À, không có gì.”

Hai người lại đồng thời im lặng.

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi là ai”, Đồng Dao sớm phá tan sự khó xử.

Bỗng nhiên ánh mắt yêu tinh đưa ra xa, tầm mắt dần dần lan ra. Hơi thở yếu ớt, nhạt bông hoa đại màu trắng trên mặt đất, nở nụ cười mập mờ: “Ta đã chết.”

Đồng Dao đột nhiên phát hiện ra, có trong người yêu tinh khí chất thoát tục kỳ ảo, cũng đồng thời tồn tại sự tang thương cùng bi quan. Thực ra vào thời điểm lần đầu tiên khi gặp hắn Đồng Dao cũng đã phát hiện ra, dường như hắn đang ẩn náu trong khu rừng rậm cùng động vật bên trong, hơi thở của thiên nhiên. Mà đối diện với sự sống chết của mình, hắn cũng rất coi thường, có lẽ là một loại vứt bỏ. Trong lòng Đồng Dao khó chịu.

“Ngươi không chết, ngươi muốn chết?” Đồng Dao nhún mày.

Yêu tinh sùng sốt, quay đầu lại liếc mắt nhìn Đồng Dao.

“Nếu sắp phải chết, vậy phải cố gắng tìm biện pháp để mình không cần phải chết. Nếu ngươi muốn chết, vậy cũng không phải lo nghĩ nhiều, nhảy luôn xuống hồ này đi, kết thúc mọi chuyện!”

Yêu tinh vì lời nói thẳng của Đồng Dao có phần sợ hãi.

“Ngươi rất nhất gan? Không dám sống... Cho nên cả ngày ngươi trốn ở trong rừng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Ngươi có thể hòa hợp hoàn toàn trong thế giới tự nhiên nhưng không phải trở thành cái cớ để ngươi bi quan. Ngươi coi việc trốn tránh là của một người có trách nhiệm, muốn biến mình thành một phần của cây cỏ động vật. Nói thẳng ra ngươi rõ ràng là một con người, ngươi lại không có can đảm để sống.”

Đồng Dao phúi đất trên người đứng lên: “Ta và ngươi không giống nhau, dù cuộc sống có vất vả ta cũng sẽ nhất định vượt qua. Ta không thích những người trốn tránh hiện thực.”

“Không thích sao.” Yêu tinh bị Đồng Dao khai mở trí óc nói, ánh mắt có chút lo âu. Đồng Dao không khỏi có chút ân hận. . .

“Xin lỗi, có lẽ ta nói hơi quá. Ta từng nói, ngươi rất đẹp, đẹp tới thoát tục, như không có trên thế giới này. Ngươi như vậy, nếu chết, thì rất đáng tiếc. Ta chỉ muốn ngươi hãy sống tích cực!”

“Sống sao?” Yêu tinh hạ hàng lông mi dài, ánh mắt mập mờ.

“Phải. Thực ra không có gì khó!”

“Có lẽ”, trong mắt yêu tinh hiện ra vẻ chờ mong: “Sống không có khó, có lẽ có ngươi, ta còn có thể tiếp tục sống.”

Đồng Dao sùng sốt, cười. Quay người ôm lấy đồng quần áo: “Ta phải đi.”

“Ngươi tên gì?”

Đồng dao quay đầu lại nhìn hắt: “Ta chỉ là một nô lệ.”

Trải qua suốt hai ngày theo dõi thăm dò xung quanh, Đồng Dao ngày càng không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, âm thanh mà quý không ngừng báo cho cô biết, đây là cơ hội ngàn vàng, tuyệt đối không được bỏ qua! Có lẽ đây là cơ hội duy nhất ông trời ban cho cô.

Nước Cúc Lương cùng nước nước Hồng Ngọc mạnh ngang nhau, tài lực hùng hậu. Không biết Nhuận Ngọc đã dùng cách thức gì, lại có được cơ hội tốt liên minh cùng với nước Cúc Lương. Nói như vậy, nước Chư Lương có sự ủng hộ của nước lớn như nước Cúc Lương, có thể thoát khỏi sự kiểm soát và áp bức của nước Hồng Ngọc.

Nhuận Ngọc từng nói, hoàng tử nước Cúc Lương, vì dùng nhân sâm, hàng năm đều phải tới nước Chư Lương. Lần này nước Cúc Lương vì muốn bày tỏ thành ý sẵn sàng muốn liên minh, để hoàng tử Vũ Quân tới ký kết hiệp ước hữu nghị với nước Chư Lương. Đồng thời cũng lựa chọn một người con gái nước Chư Lương để kết hôn làm thê tử của hắn, sau đó hai người cùng nhau về nước. Nước Cúc Lương đã tuyên bố, mỗi người con gái Chư Lương có cơ hội như nhau, nô lệ, người hầu đều có quyền tham gia tuyển chọn. . .

Trong lòng Đồng Dao càng lo lắng, chỉ cần tiếp cận với Vũ Quân, trở thành thê tử của Vũ Quân. Nói như vậy, cô có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi nước Chư Lương, đi tới nước Cúc Lương. nước Cúc Lương có lực lượng quân sự hùng mạnh, có khả năng là thứ vũ khí mạnh nhất để đánh bại nước Hồng Ngọc!

Hai tay Đồng Dao nắm chặt không ngừng run rẩy. . . Nghe kế hoạch này vào ban đêm càng thêm đáng sợ. Nhưng phá hủy nước Hồng Ngọc. . . Ta muốn hủy diệt nước Hồng Ngọc! Đây là thời cơ tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất. Có lẽ sẽ không thành công, nhưng chắc chắn phải thử một lần. . . Hủy diệt nước Hồng Ngọc! Ta muốn cho tất cả các ngươi chết trong thống khổ!

Thời gian chậm chậm trôi đi, Đồng Dao cảm thấy không có chút đầu mối nào, trong lòng càng lo lắng. Hoàng tử nước Cúc Lương? Nhưng bản thân cô chẳng qua chỉ là một nô lệ thấp hèn, ngay cả cơ hội được nhìn thấy hoàng tử có lẽ cũng không có, đừng nói tới việc tiếp cận hoàng tử.

Ba cung nữ đi qua, ai cũng cười vui hớn hờ. Đồng Dao cũng không quan tâm. . .

Đi thêm hai người, cũng cùng hướng đó. . .

Lại có năm người đi qua, vừa đi vừa cười, cũng đi về hướng đó.

Mọi người đến và đi, khiến cho Đồng Dao phải chú ý và cảnh giác. Tình hình bây giờ, cô lại càng phải đề ý đến tất cả không trừ một người. . . Cô đang làm việc, thực ra đang vênh tai cố gắng nghe họ nói chuyện.

“Người tới.”

“Ngươi như thế nào cũng đến đây, ha ha.”

“Cơ hội của mỗi người là như nhau, chỉ cần tham gia buổi tuyển chọn, có thể gặp chàng trai đẹp nhất trần đời. Nói không chừng còn có thể trở thành vương phi của chàng!”

“Ha ha, coi ngươi đắc ý chưa kìa, nằm mơ giữa ban ngày. Dù có đẹp đến mấy cũng không thể bì với hoàng đế của chúng ta được!”

“Vậy cũng nói, không có người đàn ông nào có thể so sánh với hoàng đế nước Chư Lương của chúng ta. Nhưng, không phải ngươi cũng tới đây sao, cười ta làm gì. Ngươi cũng muốn nhìn thấy hoàng tử phải không?”

“Được rồi, ta không cười nữa.”

“Đừng rồi, nghe nói Hắc Di hung ác kia cũng tham gia! Khi nàng còn trẻ rất xinh đẹp, nhảy múa rất giỏi. Đội ca vũ lần này cũng do nàng tuyển, người đã chuẩn bị gì chưa?”

“Ta chuẩn bị điệu múa thủy tỳ, còn người?”

“Xong rồi xong rồi, ta chưa chuẩn bị gì cả.”

“Khuôn mặt người cũng không tệ, nói không chừng cũng có cơ hội.”

“Đừng an ủi ta, ta hồi hộp muốn chết đây...”

“Vậy người đừng đi.”

“Không thể được.”

“Ha ha.”

Mấy cung nữ vừa đi vừa cười...

Chiếc chổi trong tay Đồng Dao rơi xuống đất, không ngừng hít thở... Ca vũ... Một cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Đồng Dao bỏ mọi thứ trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời hít thở thật sâu. Đây là một cơ hội lớn, để biến những thứ xa vời ngoài tầm nắm trở nên có thể. Nhất định không được từ bỏ, không bỏ cuộc. Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Đồng Dao không ngừng khích lệ bản thân mình, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, nhanh chóng đi tới chỗ đoàn người đang tuyển ca vũ.

Càng tới gần, đám người đứng càng đông hơn. Các nữ quan cùng cung nữ đang đứng túm năm tùm ba nói chuyện, có thể nhìn thấy, cảm xúc đầu tiên trên mặt mỗi người là sự hưng phấn, nhưng sau vẻ mặt tươi cười, là sự căng thẳng hồi hộp. Đồng Dao cố gắng đi sát vào góc tường, không muốn mọi người nhìn thấy mình. Nhưng vừa đi vào đại sảnh nơi tuyển ca vũ, mọi ánh mắt đều nhìn hướng về phía cô.

Đồng Dao lặng lẽ cúi đầu, không quan tâm tới những ánh mắt xung quanh. Cô hiểu, ở đây không ai là bạn của cô, mọi người đều căm thù cô tới tận xương tủy. Có lẽ mọi người cho rằng cô không biết điều, có thể nói là bị điên rồi. Căn bản cô không còn đường sống ở nước Chư Lương, giờ lại còn tới tham gia ứng tuyển vào đoàn ca vũ, đúng là mơ mộng hão huyền.

Đồng Dao ổn định hô hấp, cô biết rõ mục đích mình làm việc này phức tạp hơn nhiều so với những cô gái chỉ muốn đơn thuần là được tham gia vào đoàn ca vũ, hơn nữa cô phải thành công.

Trong phòng nơi tuyển chọn đoàn ca vũ có rất nhiều thị vệ qua lại, có trật tự quy củ. Với bầu không khí nghiêm trang ở đây, không ai tới trước mặt Đồng Dao gây sự. Tất cả đều tự giác đứng xếp thành hàng dài, hai hàng người từ từ đi qua cửa vào tuyển chọn.

Bên trong cánh cửa gỗ đỏ sẫm không có một chút tiếng động, trang nghiêm như một bia mộ. Ngay sau khi tuyển chọn, tất cả mọi người đều đi ra ngoài từ cửa khác, do đó không ai rõ tình hình thực tế bên trong, trong lòng mọi người lại càng thêm lo lắng. Tất cả mọi người đều lo lắng cho tình hình của mình, cũng không chú ý tới hành động của Đồng Dao, sự căng thẳng im lặng khiến cho bầu không khí xung quanh cũng trở nên ngột ngạt. Trên trán Đồng Dao cũng đổ mồ hôi.

Mỗi một giây trôi qua giống như đang dầy vò, nhưng đoàn người đi vào rất nhanh, không quá một hồi chuông, sẽ có người đi ra gọi người tiếp theo vào. Nhìn người từ bên trong ra, ánh mắt rất sắc bén, không có chút cảm xúc nào. Đồng Dao nắm chặt tay, nghe nói người phụ nữ tên Hắc Di kia, trước kia là một vũ công, hiện tại trở thành quan khảo thí nghiêm khắc. Không biết vận mệnh của cô sẽ thế nào.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước có một người hầu giơ tay lên, ra hiệu cho các cô có thể đi vào. Người cung nữ đứng bên cạnh cô giống như bị rần rần, sợ tới mức đứng không vững. Nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng, gắng gượng đi vào bên trong.

Dọc đường đi Đồng Dao liên tục cổ vũ bản thân mình, người khác có thể thất bại, nhưng cô không thể thua.

Được một người hầu, đưa cô tới một phòng lớn. Trong phòng đốt đuốc sáng trưng, sáng tới mức có thể soi rõ được mỗi một tia tâm tư trong lòng mỗi người.

Nhìn qua có thể thấy rõ tất cả mọi thứ. Phía trước đặt một cái bàn lớn, ngồi đầu tiên là một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị. Nàng mặc một bộ trang phục màu đen, trên áo có in đám mây lớn màu đỏ, nàng rất gầy. Không phải nàng là cung nữ theo hầu của Hác Di chứ. Người phụ nữ có mái tóc dày đen nhánh, tóc búi cao, hiện ra vẻ cao quý mà nghiêm nghị, đôi mắt tròn nhìn chăm chăm vào Đồng Dao cùng người cung nữ đang từ từ tiến vào, không cả chớp mắt.

Ánh mắt của nàng dường như có áp lực rất lớn, khiến cho mọi người không ai dám ngẩng đầu.

“Lân tuyền chọn này, chủ yếu để nghênh đón hoàng tử nước Cúc Lương tới tuyền phi. Ca vũ này, là thể diện của nước Chư Lương ta, cũng là thể diện thành ý với nước Cúc Lương. Không phải trò đùa, có tầm quan trọng lớn, không có khả năng đảm nhiệm, trước tiên xin mời tự động trở về.” Giọng nói của Hác Di vang mà lạnh lạnh, Đồng Dao cảm giác được toàn thân người cung nữ đứng bên cạnh mình run lên.

Lâu sau không ai nói gì...

“Xem ra không ai đi, đối với các người mà nói cũng không phải chuyện tốt gì”, Hác Di khẽ ngẩng đầu lên: “Vậy bắt đầu từ người”, nàng đưa tay chỉ cô gái đứng bên cạnh Đồng Dao: “Có thể làm gì?”

“Nô tỳ... nô tỳ có thể múa”, cung nữ cố gắng nói to, nhưng tiếng nói vẫn nhỏ nghe như muỗi kêu.

“Múa đi.”

Cung nữ dùng sức cắn môi, đi tới giữa phòng: “Có thể có nhạc đệm?”

Hác Di cười lạnh lùng, lắc đầu.

Cung nữ kia không có cách nào, cũng đành kiên trì đến cùng, vung ống tay áo, tự đếm nhịp điệu bắt đầu múa.

Chưa nhảy hết được 20 giây, Hác Di đã vỗ tay: “Đi xuống!”

Cung nữ ngậy người.

“Con gái à, không lịch sự chút nào, đi xuống!”

Cung nữ khóc lóc, bị người hầu dẫn ra cửa hông.

Trong lòng Đồng Dao sợ hãi, chứng kiến ngọn trúc trong tay Hác Di liên tục khắc vào miếng đất sét, không hề ngẩng đầu lên: “Người cũng đi xuống đi.”

Trong lòng Đồng Dao ngẩn ra do dự, đứng tại chỗ phản ứng lại.

Hác Di ngẩng đầu: “Ta nói người, đi xuống.”

“Vì sao? Người còn chưa kiểm tra ta?”

Hác Di cười lạnh lùng: “Ha ha, người có tư cách dự tuyền sao?”

Hai người hầu đã đứng bên cạnh Đồng Dao.

“Hoá ra tất cả đều là giả.” Chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn hy vọng bị diệt trong tay mình, trong lòng Đồng Dao bắt đầu run rẩy.

Hác Di hạ hàng lông mày, lạnh lùng nhìn cô.

“Người thực sự chỉ cần một thân phận vừa ý, không phải ca hát.”

Hác Di nheo mắt nhìn cô, không nói.

“Nô tỳ có khả năng muốn tham gia dự tuyền, nhưng người ngay cả nhìn cũng không. Người cần bản không phải là người làm nghệ thuật chân chính! Trong mắt của người, thân phận cao hơn năng lực, sự nghiêm túc của người cần bản không có ý nghĩa gì cả!”. Trong lòng Đồng Dao nổ vang, cố tình dùng những từ ngữ mạnh mẽ quyết liệt kích động nàng. Trong lòng Đồng Dao hiểu được, người nghệ sĩ giống như Hác Di, điều đáng sợ nhất là có người nói nàng không tôn trọng nghệ thuật, hy vọng chiều này có tác dụng với nàng.

Nhưng Hác Di chỉ bậm môi lại, không nói gì. Trong lòng Đồng Dao lập tức rơi vào tuyệt vọng, xong rồi... Lân này thật sự hết rồi.

Hai người hầu đẩy cô sang bên bên, cô run rẩy hít một hơi, bị dẫn ra cửa hông đi ra ngoài.

“Người có thể làm gì?” Ngay tại thời điểm chân Đồng Dao sắp bước ra cửa, Hác Di hạ giọng nói giống như tiếng chuông vang lên sau lưng Đồng Dao.

“Nô tỳ có thể hát”, Đồng Dao kích động, đẩy người hầu đứng bên cạnh lập tức chạy tới trước mặt Hác Di: “Nô tỳ có thể hát!”

Hác Di nheo mắt lại : “Hát đi!”

Đồng Dao hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Hát, hát... Đây là cơ hội duy nhất của cô!

Khẽ nhắm hai mắt lại, mọi nốt nhạc nhảy ra trong đầu cô, cô nhất định phải thành công, nhất định thành công!

Khi mở mắt ra, Đồng Dao giống như biến đổi thành người khác, hiện ra vẻ bình tĩnh, ung dung tự tại.

Không cô không muốn kết thúc cô chưa kết thúc được.

Cuộc hành trình bất tận nhận ra ta không ngừng bước tới.

Đã quên mất mình đang ở đâu.

Ai có thể thay đổi con đường dài sự sống.

Ai biết được sự trường tồn có bao phần đáng sợ.

Ai biết rõ so với số phận thì sự sống còn tàn khốc hơn.

Nhưng không ai bằng lòng thua cuộc.

Chúng ta không ngừng tiến bước.

Quên mất đường đi.

Ngẫu nhiên trong cuộc truy tìm cuộc tình lại tìm thấy sự thất vọng.

Chúng ta đều được giải thoát ở trong mộng.

Cõi lòng tan nát.

Lang thang trong bóng tối nơi ngọn đuốc đã tàn.

Đi không tới được bến đỗ lại trở về nơi xuất phát..

Không đi tới được đoạn cuối con đường.

Bài hát con đường để đi dài gần ba phút, Hác Di chấp hai tay ở trước mặt, từ đầu đến cuối duy trì hành động này, không hề chuyển động. Đồng Dao khép miệng lại, nhìn về mặt Hác Di, trong lòng có chút lo lắng.

Bỗng nhiên Hác Di nhú mày, để hai tay xuống: “Ba ngày sau là tới thời điểm hoàng tử nước Cúc Lương tới tuyển phi, thời gian không còn nhiều!”

“Ý của người là?”

“Hát không tệ, có điều ta cần những từ ngữ tươi vui, biết chưa?”

“A. Dạ! Nô tỳ biết rồi!”

“Gia nhập đội ca vũ, bố trí chỗ ở.” Hác Di lớn tiếng phân phó ra bên ngoài : “Đã tìm được đầy đủ thành viên cho đoàn ca vũ, bảo những người bên ngoài về hết đi, chỉ để những người được tuyển đi vào thôi !”

Cô là người cuối cùng được tuyển, Đồng Dao mừng thầm may mắn cô đã được vào đoàn ca vũ, trong lòng Đồng Dao vui sướng vô hạn. Việc thành công rời khỏi đất nước này càng lúc càng gần. Nước Hồng Ngọc ! Ta muốn cho tất cả các người phải chết trong thống khổ, chỉ cần dựa vào tiềm lực quân sự của nước Cúc Lương, việc tiêu diệt nước Hồng Ngọc không còn chỉ là một giấc mộng xa xôi.

Đồng Dao ngồi trên ghế, trong lòng không yên. Hoàng tử nước Cúc Lương tới tuyển phi, nói cách khác, nhất định phải được hán tuyển chọn mới có thể. Tiêu diệt nước Hồng Ngọc, hán là bản đệp tốt nhất, phải mê hoặc hán bằng mọi giá, dụ dỗ hán, cho dù... Cho dù phải vứt bỏ chính mình! Trong lòng Đồng Dao nhói đau, Nhuận Ngọc... Tất cả đã kết thúc rồi, chuyện của cô và Nhuận Ngọc đã kết thúc rồi! Mọi thứ cũng không còn quan trọng... nước Hồng Ngọc! Ta muốn tiêu diệt nước Hồng Ngọc!

Đối với việc ca hát, trong lòng Đồng Dao tràn đầy tự tin. Cô vốn là người có một giọng hát tốt, việc ca hát không có gì đáng nói. Huống chi đối với lịch sử cổ đại Đồng Dao nắm rất rõ, ở thời kỳ Lương Chủ, âm nhạc đang ở giai đoạn đầu. Trên cơ bản mọi người hát không có kết cấu cố định, hơn nữa một bài hát cũng chỉ tạo thành từ bốn nốt cơ bản, cho nên bài hát khá đơn điệu, không có sự trầm bổng. Mà Đồng Dao đến từ thời hiện đại, nhạc lý đều chịu ảnh hưởng của nền giáo dục phương Tây gồm có 8 nốt, bài hát thay đổi tính tế hơn rất nhiều. Hác Di là người tinh thông âm nhạc, vừa nghe có thể phát hiện ra sự khác biệt trong đó, cho nên mới không để ý tới thân phận Đồng Dao, giữ cô lại.

Đây là cơ hội tốt, cô nhất định phải nắm chặt lấy cơ hội này!

Không lâu sau, bên ngoài có người tới truyền, yêu cầu các thành viên đã chuẩn bị xong. Hắc Di lệnh cho mọi người sau khi ăn cơm tối đến tập hợp tại đại sảnh của đội ca vũ, có việc cần căn dặn.

Đồng Dao ở trong phòng, chỉ cảm thấy rất đau mắt, Ôn Ngọc không xuất hiện với mặt nạ màu chì bay lơ lửng trên không trung nữa. Đồng Dao cảm thấy trong lòng có chút buồn phiền hốt hoảng, hủy diệt nước Hồng Ngọc... Cô sẽ làm.

Cơm tối được đưa tới phòng, đồ ăn rất đơn giản, một chút thịt, một chút rau. Đồng Dao day huyệt thái dương, không có chút khẩu vị ăn uống, chỉ muốn nhanh chóng đi tới đại sảnh.

Vừa tới, nhìn thấy cũng đã vài người tới. Chắc hẳn là hôm nay ăn cơm không vào, giống như cô. Hắc Di cũng đã tới rồi, cầm chén trà, ngồi ngay ngắn ở trước mặt. Mà đứng sau nàng, là bảy người phụ nữ, ăn mặc chỉnh tề giống nhau. Nhìn qua khuôn mặt của các nàng rất đẹp, đáng người cân đối.

Đồng Dao nhìn xuống đầu ngón chân mình, đi vào trong, đứng dựa vào góc tường. Từ đầu tới cuối Hắc Di chỉ nhìn chén nước trong tay, không hề nhìn ra xa.

Ước chừng chưa tới nửa canh giờ, Hắc Di khẽ nâng tay lên: “Đóng cửa, những người chưa tới, đuổi ra ngoài.”

Cánh cửa khép lại, toàn thân ai cũng khẽ run lên.

Hắc Di buông mình xuống, thản nhiên nhìn quét qua mọi người. Tất cả đều cúi đầu, ngay cả hô hấp cũng sợ phát ra thành tiếng.

“Những ai hát đứng sát vào cột đá, ai múa thì xếp hàng gần cánh cửa.”

Trong đại sảnh chỉ có âm thanh quần áo cọ xát vào nhau, trong nháy mắt các cung nữ đã xếp thành hai đội. Hắc Di khẽ gật đầu.

Đồng Dao liếc mắt đánh giá xung quanh, được chọn để hát, chỉ có hai người, múa có tới sáu người.

“Từ hôm nay trở đi các người, được bố trí vào đoàn ca vũ”, Hắc Di nhìn thoáng qua bảy cô gái đứng phía sau: “Các người cũng đứng xuống dưới kia xếp hàng đi.” Bảy người đều từ từ bước xuống dưới, hai người nhập vào đội hát, năm người vào đội múa.

“Vào đội ca vũ, từ nay về sau mạng của các người sẽ không còn là của các người nữa”, Hắc Di nheo đôi mắt hẹp dài: “Các người, phải tập luyện chăm chỉ không phân biệt ngày hay đêm cho ta, nếu không, làm nữ quan, ta có quyền xử tử các người.”

Mọi người nhìn lẫn nhau, có người thở sâu, đã có người bắt đầu ân hận...

“Ba ngày sau biểu diễn, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai sót gì. Nếu như để đánh mất bộ mặt của nước Chư Lương ta, ta cùng các người sẽ phải chết, hiểu chưa!” Hắc Di nâng giọng: “Đừng vọng tưởng cho rằng mình có thể gặp hoàng tử nước Cúc Lương mà một bước lên tiên. Trong hàng ngàn người con gái nước Chư Lương, các người chỉ là những kẻ ti tiện hèn mọn, không có khả năng đâu. Các người phải nhớ rõ thân phận của mình, nếu có ai dám liều lĩnh lỗ mãng, cũng đừng trách Hắc Di ta máu lạnh vô tình! Một chương đập ở phía trên bàn, mọi người đều nãy lên.

Trong lòng Đồng Dao không ngừng lo lắng, xem ra con đường trước mắt vẫn còn rất khó đi...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Đây là nhạc phổ của bài ca vũ”, Hắc Di vung ống tay áo, hai cung nữ đi tới, cầm bản nhạc phát cho mọi người: “Nhớ kỹ cho ta, khắc sâu ở trong lòng, in sâu vào đầu! Sáng sớm mai, ai không đọc thuộc lòng, mỗi người tới hình phòng nhận 50 gậy.”

Một cung nữ nghe xong hoảng sợ, bản nhạc phổ bằng đất sét rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Không chấp nhận được! Dẫn đi, phạt 50 gậy, đuổi ra khỏi đoàn ca vũ!”

Mọi người vội vàng nắm chặt bản nhạc phổ trong tay. Cung nữ kia khóc lóc xin tha thứ, nhưng không ai quan tâm, nhanh chóng kéo nàng đi, trong lòng Đồng Dao có chút thiếu tự tin.

Đồng Dao cầm bản nhạc phổ trong tay, lòng mảy may nhả lại. Những từ ở phía trên cô xem còn không hiểu hết, chứ đừng nói tới bản nhạc. Cuối cùng còn

có một đoạn văn rất dài, đại khái là giới thiệu những nét khái quát về tác phẩm, cùng với các vũ điệu. Chữ tượng hình này, căn bản Đồng Dao chỉ đọc được khoảng 20%, đừng nói tới việc sáng sớm ngày mai phải đọc thuộc lòng.

“Có vấn đề gì sao?” Hác Di quay người, liếc mắt đã nhìn thấy vẻ mặt không bình thường của Đồng Dao.

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt, nếu như bây giờ nói thật, là cô không biết chữ. Rất có khả năng là bị Hác Di đuổi thẳng ra ngoài, nhưng... Thật là... Đồng Dao nhìn chằm chằm nhạc phổ, hai mắt giống như radar đang quét hình. Đúng vậy, vào thời kỳ Lương Chử nhạc phổ chỉ đơn giản là sắp xếp các nốt nhạc, tuy rằng cô không hiểu rõ, nhưng từ sách vở, Đồng Dao đã học qua về nhạc lý. Hy vọng có thể giúp cô đối phó.

“Nhạc phổ này, người có vẻ không hài lòng?”

“Không!” Đồng Dao hít một hơi thật sâu: “Bản nhạc rất hay, chia làm bốn quãng âm vực để hát, làn điệu trầm bổng mà biến hóa. Nhưng mà...”

“Nhưng mà thế nào?”

“Hác Di đã tuyên nô tỳ, đã nghe làn điệu nô tỳ hát. Người thấy thế nào?”

Hác Di nheo mắt không nói.

“Hác Di tinh thông nhạc lý, xin cho phép nô tỳ nói thẳng. Bản nhạc của nô tỳ kỳ thực có tám âm, mà nhạc phổ này chỉ có bốn âm, tuy là soạn nhạc rất tỉ mỉ, nhưng cũng không thể thể hiện bằng tám âm được. Bản nhạc Hác Di nghe qua, nô tỳ nghĩ trong lòng người hẳn là đã hiểu.”

“Từ trước tới nay ở nước Chư Lương ta luôn chỉ có bốn âm.”

“Mà nô tỳ có tám âm!”

Đồng Dao ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện với Hác Di. Mọi người ngay cả nói cũng không dám...

Bỗng nhiên Hác Di quay người đi, “Sáng sớm mai, tập hợp ở đây. Mọi người giải tán!”

Đồng Dao cắn chặt môi, cùng mọi người đi ra đại sảnh.

Đồng Dao khoác áo khoác, dưới ánh lửa tí mỉ nghiên cứu bản nhạc phổ. Sau một hồi phán đoán, cuối cùng cũng có thể đại khái ngâm nga ra làn điệu, hy vọng ngày mai không có khác biệt. Ý nghĩa ca từ đại khái là lời hát ca ngợi non sông đất nước, còn nhiều chỗ Đồng Dao không hiểu nổi. Đưa mắt nhìn ra ngoài, trời tối đen như mực... Ngày mai phải vượt qua thế nào đây...

Ngoài phòng có người khẽ gõ cửa.

“Ài?”

“Ta.”

Đồng Dao sừng sốt, nhanh chóng chạy ra ngoài mở cửa. Thấy Hác Di chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở ngoài cửa.

“Hác Di? Sao người lại tới đây, mời người vào”, Đồng Dao nhanh chóng mở cửa, đón nàng vào trong.

Hác Di đứng bên cạnh bạn, liếc mắt nhìn bản nhạc phổ bằng đất sét đặt trên bàn, chớp mắt nhìn Đồng Dao: “Mọi người đã ngủ hết, hoàng hậu vẫn còn chăm chỉ nghiên cứu.”

Trong lời nói của Hác Di đầy gai nhọn, Đồng Dao khẽ cắn môi: “Hôm nay, nô tỳ hơi khó ngủ.”

“Hoàng hậu làm nhiều chuyện sai trái, cho nên đêm nào cũng khó ngủ nhì!”

“Nô tỳ không làm việc gì trái với lương tâm!”

“Hừ...” Hác Di khẽ vuốt bản nhạc phổ: “Ta chỉ là một nghệ sĩ, chỉ biết thưởng thức âm nhạc.”

“.....”

“Nói cho ta viết tám âm của người.”

Hóa ra mục đích Hác Di tới đây là vì âm phù, mắt Đồng Dao sáng ngời. Trong lòng càng sáng tỏ, đối với một người yêu nhạc tới si mê, nghe được làn điệu khác biệt làm sao có thể không động lòng chứ. Nhưng Hác Di là một người rất sĩ diện, hiển nhiên sẽ không hỏi mọi người trước mặt Đồng Dao. Cho nên nàng đến đây, nhân lúc trời tối, khi mọi người đã ngủ, xem như đã khuất phục rồi.

Hiểu rõ được mục đích Hác Di tới đây. Đồng Dao càng an tâm, “Được, vậy đầu tiên chúng ta phải hiểu rõ âm là thế nào. Mọi vật thể qua quá trình dao động đều phát ra âm thanh, sau khi cộng hưởng sinh ra thứ gọi là âm, mỗi âm có bốn tính chất cơ bản, cao thấp thế nào, độ dài ra sao, âm sắc mạnh yếu thế nào. Do hình dạng và cấu tạo vật thể phát ra âm thanh cùng với dao động khác nhau, các âm phân chia ra làm ba loại: âm thuần, tiếng nhạc cùng tạp

âm. Ta có tám âm, gọi là nốt nhạc. Mỗi nốt nhạc được tạo thành từ ba phần, phần đầu, phần thân và phần đuôi.” Đồng Dao vẽ lên miếng đất sét: “Người nhìn xem, đây là khuôn nhạc. Có năm dòng song song với nhau để ghi các nốt nhạc. Trên khuôn nhạc các nốt ở trên cao, thì âm cũng cao hơn, ngược lại các nốt ở vị trí thấp hơn, âm cũng thấp hơn. Trên khuôn nhạc xác định được độ cao thấp của các nốt, phải dùng khóa son để đánh dấu. Khóa son ghi trên khuôn nhạc, cố định tên các nốt cũng như độ cao thấp của các nốt, đồng thời để xác định các nốt trên khuôn và độ cao cũng như tên các nốt...”

Đồng Dao không ngừng vẽ và nói, Hác Di càng tỏ ra chuyên tâm, một tay đặt trên tấm đất sét, không ngừng gạt đầu.

Một lúc sau, Đồng Dao nói tới khô cả miệng. Về mặt Hác Di chăm chú ngồi xuống không nói một câu, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt của nàng, hai mắt của nàng cũng tỏa ra ánh sáng.

“Đây là tám nốt nhạc, nhưng cũng chỉ đại khái vậy thôi.”

“Không thể tưởng tượng được người lại hiểu rõ nhạc lý như vậy, đây là làn điệu của nước Hồng Ngọc sao?”

Đồng Dao cười cho qua, không trả lời.

“Tự cho là, đã tinh thông nhạc lý, không ai sánh bằng, không thể tưởng tượng được...” Hác Di cười tự giễu: “Núi còn có núi cao hơn!”

“Hác Di là người thông minh, sẽ học được ngay. Chỉ là thiếu cơ hội mà thôi.”

Hác Di nhìn Đồng Dao, khen ngợi, sắc mặt cũng tỏ vẻ mềm mỏng ôn hòa hơn: “Không nói thể được...Ai...” Cúi đầu nhìn bản nhạc phổ, nhíu mày: “Khúc này đã được sửa!”

Đồng Dao cười.

“Đêm nay người có thể chuyển bản nhạc phổ này thành tám nốt, ngay mai đưa cho ta?”

“Nô tỳ?” Đồng Dao có chút giật mình.

“Đúng! Đối với nốt này, hôm nay ta mới biết, vận dụng vào với nhau chắc chắn là không quen. Nhưng người thì khác, người có tài!” Hác Di kéo tay Đồng Dao: “Ba ngày sau, sẽ biểu diễn bài tám nốt! Đêm nay nhất định phải làm xong!”

“Vâng, nô tỳ sẽ cố gắng!”

“Không, không phải cố gắng. Mà phải hoàn thành!”

Đồng Dao hít một hơi thật sâu: “Vâng.”

Suốt đêm Đồng Dao không ngủ, cân nhắc nhiều lần sửa lại nhạc phổ, liên tục cho tới khi nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, mới biết trời đã sáng.

Cổ họng hơi rát, nhưng không có gì đáng ngại, nhìn nhạc phổ trong tay, nở nụ cười mãn nguyện.

Sáng sớm, mọi người đã tập hợp đầy đủ trong đại sảnh, nhìn qua sắc mặt bọn họ đều có chút xanh xao, tình trạng không tốt lắm. Hác Di trang điểm dày khắp mặt, cũng không rõ thân sắc của nàng.

“Yêu cầu đầu tiên đối với những người làm nghệ thuật là về ngoại”, Hác Di nhấn mày: “Nhìn khuôn mặt các người đi, làm sao có thể vào triều! Từ hôm nay trở đi, ta mặc kệ các người có khổ sở thế nào, mệt mỏi thế nào, chỉ cần còn một hơi thở, nhất định phải giữ gìn dung nhan. Mặt mộc như vậy lên triều còn ra thể thống gì!”

Mọi người đều cúi đầu, không ai dám nói.

“Hôm qua ta đã lệnh cho người chỉnh lại nhạc phổ, Đồng Dao, hãy ngâm bản nhạc phổ mới chỉnh sửa.”

“Vâng”, Đồng Dao vội vàng đi lên, giọng hát trong veo của cô có hơi khàn. Hít một hơi thật sâu, rú rỉ ngân nga từng nốt nhạc. Trong căn phòng trống trải, tiếng ngân vọng ra xung quanh giống như có một chiếc máy phát thanh tự nhiên. Giọng Đồng Dao càng lớn và rõ ràng...

Kết thúc bài nhạc, trên mặt mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, trong mắt có chút chấn động. Hác Di cười thản nhiên, gạt đầu: “Đúng rồi, chính là nó, không sai, đúng như kỳ vọng của ta. Chính là nhạc phổ này——!”

“Người đâu, đem nhạc phổ trong tay Đồng Dao đi sao chép thành nhiều bản, phát cho mọi người. Ba ngày sau, đây là nhạc phổ mà chúng ta sẽ biểu diễn!” Về mặt Hác Di hồng hào, Đồng Dao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đến ngày thứ hai, mỗi người dưới sự thúc ép của Hác Di đều đã thuộc lòng ca từ của nhạc phổ, cũng như vũ đạo của bài, đã đạt được vài phần. Nhưng Hác Di vẫn chưa hài lòng, giọng nói nghiêm khắc của nàng vang lên trong suốt buổi tập, liên tục tức giận mắng.

Nhưng, nói thật, trong lòng Đồng Dao so với Hác Di còn lo lắng hơn rất nhiều. Đã mất đi Nhuận Ngọc, mạng sống này đối với Đồng Dao mà nói, ý nghĩa duy nhất để tiếp tục tồn tại là tiếp cận hoàng tử nước Cúc Lương, dựa vào năng lực của nước Cúc Lương để hủy diệt nước Hồng Ngọc.

Ở trong mắt Đồng Dao, việc múa hát này, trời ạ... Biết là đã rất xa hoa lộng lẫy rồi, nhưng để mê hoặc hoàng tử nước Cúc Lương, căn bản là vẫn chưa đạt tiêu chuẩn.

“Đồng Dao! Ngươi đang làm gì vậy!” Hác Di lạnh lùng nói

Đồng Dao thở hổn hển, nhìn Hác Di, khẽ lắc đầu.

Hác Di ngậy cả người, nhìn xung quanh: “Dừng lại ! Giải tán nghỉ ngơi.”

Các cung nữ lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm.

Hác Di nhủu mày liếc mắt nhìn Đồng Dao, rồi qua cửa bên đi ra ngoài. Đồng Dao lập tức hiểu ý, cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

“Làm sao? Có vấn đề gì?” Hác Di vừa ra khỏi cửa, khẽ giọng hỏi cô.

“Phải, có vấn đề, vấn đề rất lớn!”

“Đây là màn ca vũ tốt nhất của nước Chư Lương ta, kết hợp với nhạc phổ mới thay đổi, có thể đạt được hiệu quả tốt nhất!”

“Không đủ, không đủ.”

Hác Di nheo mắt lại.

“Hác Di, tới ngày biểu diễn, xin cho nô tỳ nói thẳng. Mọi thứ chưa đạt, thật sự không tốt.”

“Ngươi không tin ta sao ?”

“Không, nô tỳ không có ý này. Nô tỳ chỉ muốn mọi thứ hoàn hảo, hẳn là người cũng có ý nghĩ giống ta!”

Hác Di không nói lời nào, nhìn thẳng vào Đồng Dao. Nhưng giờ đây Đồng Dao không còn sợ sệt nữa, nhất định phải nhanh chóng thực hiện ...

“Hác Di, từ nay trở đi. Người nhất định phải nghe nô tỳ”, Đồng Dao nắm tay áo nàng: “Nhất định phải nghe nô tỳ, biểu diễn như bây giờ, thật sự chưa được!”

“Ngươi sẽ phải trả giá cho những lời nói ngông cuồng hỗn xược của mình!”

“Nếu người cho rằng những lời ta nói không có lý lẽ, ta tình nguyện trả giá! Chỉ cần người nguyện ý nghe nô tỳ.”

Hác Di quay đầu, coi như chấp nhận.

“Nhạc phổ không có vấn đề gì, nhưng ngôn từ không được. Bài nào cũng rập khuôn ca ngợi đất nước, nặng nề ngọt ngào chỉ khiến cho người ta buồn ngủ. Còn về phần hát, bốn người cùng hát không được, không gây được sự lay động, phải có người hát chính, ba người kia hát bè là được. Còn về phần vũ đạo, các động tác múa đi lại quá bảo thủ, không thu hút được sự chú ý của mọi người, phải thay đổi mới được. Ngoài ra còn phần trang phục, không được, thật sự không được, từ xa không nhìn thấy được...”

Hác Di không nói gì, giống như đang cân nhắc, có phần kinh ngạc.

“Nô tỳ biết, có lẽ là nước Chư Lương chưa từng thử nghiệm qua. Nhưng, hãy cho nô tỳ một cơ hội, nô tỳ có thể khiến mọi thứ tốt hơn, xin người hãy cho nô tỳ một cơ hội!” Giọng Đồng Dao có phần xúc động.

“Kết quả hoàn mỹ, đó cũng là điều ta mong muốn”, Hác Di khẽ đẩy tay Đồng Dao : “Nhưng hoàng hậu nhiệt tình thế này, có phải có ý đồ gì?”

Đồng Dao vì câu hỏi này có phần sững sờ, nhưng không biết nên trả lời thế nào cũng có chút chột dạ.

“Thôi”, Hác Di xoay người : “Cho ngươi nửa ngày, nếu không huấn luyện được giống như ngươi nói lúc đầu, ngươi hãy ra khỏi đội. Ước mơ của cả cuộc đời ta nhảy được điệu múa siêu phẩm thoát tục, nếu ngươi có thể tạo ra, ta xin cảm tạ ngươi. Nếu như ngươi không thể, ta cũng không muốn lấy mạng của ngươi làm tiền cược, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, trong lòng ngươi là rõ nhất.”

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tuy trong lòng Hác Di không bằng lòng, nhưng không thể công nhận, khả năng của Đồng Dao khiến nàng kinh ngạc. Tất cả các quy tắc thông thường đều bị phá bỏ, khái niệm mới này đã đập tan nguyên bản của ca vũ. Mỗi một lần Đồng Dao cải cách và chỉnh đốn, mỗi đề nghị được nêu ra, Hác Di không kịp nhìn, nhưng cũng không khỏi khâm phục Đồng Dao.

Đồng Dao hát chính, ba người còn lại hát bè, khó có thể tưởng tượng nổi hiệu quả lại tốt như vậy. Mỗi động tác vũ đạo cô chỉ ra, độ khó tăng lên rất nhiều. Trong tay mỗi vũ công còn có thêm đạo cụ là dải lụa, từ xa nhìn lại hiện ra vẻ quý phái long lẫy.

“Quy mô, có lớn quá không?” Hác Di đứng bên cạnh nói, tuy là rất hoàn hảo, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Đồng Dao cười: “Nô tỳ còn cảm thấy chưa lớn lắm, hiệu quả chủ yếu là từ ca vũ. Không khoa trương, thì ca vũ không còn cần thiết.”

Hác Di khẽ hừ một tiếng, đành phải thoả thuận.

“Các người hãy đem mấy gương đồng đi đánh bóng, ánh sáng phải ngấm chuẩn, sau đó chiếu vào người hát chính. Đứng rồi ở bên kia...”

Hác Di không hiểu chuyện gì: “Sao phải giờ lên?”

“Ha ha, ở trên đài, Hác Di cũng nhìn thấy. Chúng ta cần phải có một vũ điệu hoàn hảo nhất, cần có ánh sáng tốt nhất!”

Đồng Dao liên tục bộc phát ra các ý tưởng để làm, Hác Di càng nhìn, càng không hiểu. Nhưng hiện tại nàng rất khâm phục Đồng Dao, day hai bên thái dương, đi xuống một bên, khẽ cười tự giễu: “Ai... Chẳng lẽ mình đã già rồi sao...”

Đồng Dao cố gắng chống lại các ý niệm mạnh mẽ trong lòng, đối với cô mà nói bận rộn đúng là một niềm vui. Nếu ở một mình trong phòng, cô lại nhớ tới Nhuận Ngọc. Vừa nghĩ đến mùi của hắn, Đồng Dao đã cảm thấy không thờ được. Đã mất đi Nhuận Ngọc, hơn nữa cô còn phải lấy được lòng hoàng tử nước Cúc Lương... Tất cả mọi việc, chỉ là trong suy nghĩ cô cũng không muốn. Đi một bước tính một bước, ta muốn huỷ diệt nước Hồng Ngọc...

Hác Di thấy bộ dáng liều mình làm việc của Đồng Dao, cũng không chịu nổi, “Dừng lại!”

Đã hai ngày nay các cung nữ bị Đồng Dao đầy đoạ hết mức, Hác Di ra lệnh, ai cũng giống như vớ được sợi dây cứu mạng.

“Sao vậy, Hác Di? Tại sao lại dừng lại?”

“Ngày mai là ngày biểu diễn, người đã từng nhìn qua mặt mình chưa?” Hác Di nhíu mày

“.....”

“Mặt người tái nhợt thế kia, ngày mai lên đài thế nào được?”

“Nhưng, mọi người vẫn cần phải tập luyện...”

“Đủ rồi, ngủ một canh giờ, sau đó, ta sẽ sai người tới gọi người!”

“Nhưng.....”

“Im miệng! Đi xuống!” Hác Di có phần tức giận.

Đồng Dao sùng sốt, chỉ nhấp môi, đi về phòng.

“Các người thất thần làm cái gì? Tiếp tục luyện ——! Nếu ngày mai xảy ra chuyện gì, là tội chết!” Sau lưng truyền đến tiếng hét của Hác Di.

Vừa đi ra khỏi phòng, Đồng Dao bỗng phát hiện ra hoá ra cô đã mệt đến thế này rồi, chân sưng hết lên. May mắn Hác Di cho cô nghỉ ngơi, nếu không với sự phản kích này, nhất định cô sẽ dốc sức làm việc, nói không chừng ngày mai còn chưa gặp mặt hoàng tử, đã ngắt xiù rồi.

Đồng Dao không trở về phòng, cô đi ra ngoài, qua khu ở của đội ca vũ, đi về phía hoa viên... Vì sao lại muốn đi tới hướng đó? Bởi vì mùi hương hoa quá sao? Đồng Dao khẽ cười, nhưng hoa quá vẫn cứ là hoa quá, vĩnh viễn không phải là Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc, người đã có niềm vui mới, còn có thể nhớ tới ta... Trong lòng Đồng Dao đau như dao cắt!

Đi tới, chỉ thấy trước mắt là màn sương trắng xóa từ từ bốc hơi lên, giống như đang mơ, lại gặp yêu tinh.

Vẫn là cái bóng cao lớn kia, vẫn là mái tóc dài ấy, cơn gió nhẹ thổi qua, khẽ tung bay. Hắn tựa người vào thân cây, nhìn đám mây lững lờ trôi, mấy con bướm xanh xinh đẹp đậu trên vai hắn, đầu gối hắn. Không nghĩ trên đời còn có cảnh đẹp tới vậy.

Đồng Dao không tới gần, chỉ ngồi ở xa. Phía trước yêu tinh, thế giới của hắn giống như chốn tiên cảnh. Dường như những người trần tục không nên đi

phá vỡ thế giới của hắn...

Yêu tinh cảm một cành cây vẽ trên đất, sau đó nhẹ nhàng bỏ xuống. Ánh nắng chiếu vào người hắn, hắn hơi nhũn mảy, tựa như đang ngủ. Nhìn hắn có cảm giác an tâm vô cùng.

Bỗng từ xa có tiếng bước chân, mấy con bướm trên người yêu tinh bay mất. Yêu tinh cũng tỉnh lại, nhìn về phía xa, có hai cung nữ đi tới. Yêu tinh đứng lên, đi về phía rừng cây, dẫn anh mình trong làn sương trắng.

Đồng Dao có chút giận dữ, hai người kia tới hù dọa làm yêu tinh chạy mất. Cô không kiềm chế được đi tới chỗ yêu tinh ngồi, hắn giống như là không khí, đi rồi không hề lưu lại chút vết tích, xung quanh thanh tịch tĩnh mịch. Có cành cây bên cạnh cây cổ thụ, là cành cây mà yêu tinh đã cầm trong tay, trên mặt đất có nét vẽ.

Gạt những chiếc lá khô rơi là tả trên mặt đất, trên mặt đất, có mấy chữ, “Ta muốn biết tên của nàng...”

Đồng Dao khẽ cười, xem ra trong lòng yêu tinh có băn khoăn...

Một lúc sau, Đồng Dao trở về đội ca vũ. Hác Di đành chịu lắt đầu, biết cô sẽ không nghe lời đi ngủ. Quên đi, nói cũng vô ích. Hác Di ra lệnh, mọi người dừng lại nghỉ ngơi, điều chỉnh sau đó tiếp tục tập luyện.

Đồng Dao vốn ít nói, ngoại trừ công việc ra, gần như cô không tiếp xúc với họ. Nếu không có Hác Di ở đây quản lý, về mặt mọi người cũng sẽ không vui tươi với cô.

Đồng Dao cũng hiểu rõ, chỉ đứng ở góc phòng không nói chuyện với họ. Nhưng đại sảnh của đoàn ca vũ rộng lớn, thánh lực của Đồng Dao lại tốt. Đồng Dao không phải cô ý, nhưng mỗi lời họ nói ra nghe rất rõ.

“Này, chuyện của hoàng tử người đã nghe gì chưa?”

Chuyện gì?”

“Nghe nói hoàng tử đã từ chối mười vị thiên kim tiểu thư mà bộ hạ chọn.”

“Không thể nào? Lựa chọn của bộ hạ chắc chắn không sai. Chẳng lẽ là chướng mắt lắm sao?”

“Làm sao có thể chứ, ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa, làm gì có chuyện chướng mắt. Hoàng tử nói muốn tuyển một cung nữ ở trong cung!”

“Cái gì? Vậy... chúng ta có hy vọng?”

“Đúng vậy.”

Trong lòng Đồng Dao nổi sóng, muốn tuyển cung nữ. Nếu đây là thật, vậy thì tốt quá, cơ hội càng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngày mai chính là ngày biểu diễn, mỗi dây thần kinh của mọi người đều căng lên, mỗi một hơi thở đều tỏ vẻ bất an lo lắng. Hác Di thấy tinh thần mọi người đều bị áp lực lớn, sợ ngày mai xảy ra chuyện bất trắc, vì vậy quyết định dừng việc tập luyện, để mọi người về phòng nghỉ ngơi, điều chỉnh tâm trạng của mình.

Sau ba ngày tập luyện đáng sợ, tới mai là biểu diễn. Hoàng tử nước Cúc Lương, béo hay gầy, cao hay thấp, không ai biết! Đồng Dao hít một hơi thật sâu, muốn hút mọi nỗi buồn phiền vào thật sâu trong lòng, để nó xuống.

Nhật Ngọc...Hiện tại người đang làm gì? Ở hậu cung, hay đang phê duyệt tấu chương... Hai tay khẽ ôm lấy người. Trái tim đã chết, quên hẳn đi, hẳn vốn không phải của cô, cô không có hy vọng.

Đồng Dao giờ ra xem bộ trang phục ngày mai biểu diễn, úm thử vào người. Một bộ trang phục màu đỏ sẫm, trên thân áo có in hình hoa văn màu vàng, vạt áo sưng dài chấm đất. Chiếc đai màu đồng quấn lấy eo, chuỗi ngọc bích dài xuống tận đất, tỉ lệ cơ thể đã được uốn nắn biến đổi hoàn toàn trở nên nữ tính, mỗi một chuyển động, đều vô cùng quyến rũ thướt tha.

Đồng Dao thay quần áo, ngắm cả nửa buổi rồi lại cởi ra, tuy rằng rất mỹ lệ, nhưng vẫn chưa đủ đẹp, bộ dạng thướt tha, nhưng chưa đủ quyến rũ. Có

phần quyền rũ, nhưng lại quá đứng đắn. Thành bại dựa vào hành động lần này, trang phục sẽ để lại ấn tượng đầu tiên trong mắt, không thể quá bình thường.

Đồng Dao để quần áo lên bàn, vuốt cằm suy tư. Qua vài phút, cô nhìn thấy mỗi trưạ đều có cung nữ đưa đồ may vá và thuốc màu tới. Đó là đồ dùng để trang điểm vào ngày mai, Đồng Dao mỉm cười. . .

Mở các bình ra, đồ trang điểm thời kỳ Lương Chử rất đơn giản, phần là đất cao lạnh, màu son được chiết xuất từ đá đỏ, màu nhuộm cũng chỉ có một. Màu đen được lấy từ cây cỏ, than củi đốt từ cành liễu dùng để tô lông mày. Mấy thứ này thành thật mà nói, căn bản Đồng Dao không có can đảm bôi lên mặt, mặt ai cũng trắng xanh thì làm sao mà nhận ra được ai với ai. Những phẩm màu này đều được chiết xuất nguyên chất từ thiên nhiên, dùng để nhuộm quần áo, không hơn!

Đồng Dao bắt đầu tính toán, quyết tâm phải thay đổi.

Sáng sớm tinh mơ sương mù tản ra xung quanh, Đồng Dao đặt phẩm màu cùng đồ may vá ở trên bàn, sau đó mặc bộ trang phục lên người. Phản chiếu trên chiếc gương đồng mờ ảo cũ kỹ, là một người con gái xinh đẹp diễm lệ.

Cả bộ trang phục được vẽ thêm hoạ hồng lớn màu đen và màu đỏ, màu đỏ mảnh liệt chói lọi, màu đen lạnh lùng ngạo nghễ nhưng không u tối. Lốp váy lớn như những con sóng hết lớp này đến lớp khác lay động, phía trước bộ trang phục chỉ ngắn tới đùi. Thân trước được cắt ngắn, thân trên thấp cắt sâu cổ chữ V, lộ ra khe ngực. Thất lưng trực tiếp vào da, ép tới không thở nổi. Cổ áo cũng được cắt về phía sau, hở tới tận lưng, lộ ra cả mảnh lưng trắng như tuyết. Bộ trang phục này, theo quan niệm của thời đại này, nhất định sẽ kích thích được mọi ánh mắt và tinh thần của mọi người. Trên trang phục được xức đầy dầu vùng, mùi hương nồng đậm hỗn xiêu phách lạc, mùi hương tản ra trong không khí, suy nghĩ của mọi người cũng sẽ hỗn loạn!

Cởi giày, tô móng tay màu đỏ, màu trắng phối với màu đỏ, vô cùng quyến rũ. May thêm một mảnh vải màu đỏ xuống dưới, từ trên đùi xuống tới mắt cá chân, đan xen vào nhau gần tới đùi. Tay áo được cắt ngắn, mỗi lần vung tay lên múa đều để lộ ra làn da trắng nõn.

Đúng rồi, phải là cảm giác này! Đẹp tới mê người. . .

Cho tới khi mặt trời lặn ở hướng Tây, là lúc lên đài. Hôm nay, Hác Di không cho mọi người tập luyện nữa, tất cả đồ ăn đều được đưa tới phòng. Đưa đến phòng Đồng Dao là một ít rau và cháo, để giữ giọng hát, không ăn mỡ. Đồng Dao ép bản thân mình phải ăn nhiều hơn, qua bữa cơm trưa, bày tất cả đồ trang điểm lên, cẩn thận cân nhắc.

Phấn rất trắng, không thể dùng, lông mày quá đen, son là thuốc nhuộm. . . Nhất định phải để hoàng tử nhìn thấy mặt cô mới có thể nắm được tâm của hoàng tử nước Cúc Lương.

Đồng Dao nhìn mình trong gương, may mà cô còn trẻ, không phải chịu nhiều cực khổ, làn da vẫn đẹp. Cô biết được vào mùa đông phụ nữ ở Chư Lương dùng sữa dê dưỡng da, trộn cùng với phấn, rắc, thêm một lớp rất mỏng, cũng có hiệu quả tương tự như phấn, khuôn mặt sẽ không trở nên quá trắng. Khuôn mặt có thêm một lớp che phủ bảo vệ, khuôn mặt dần dần sẽ trở nên hoàn hảo. Đồng Dao dùng than củi vẽ lông mày, lông mày phải mảnh và hơi cao, hướng về phía tóc mai, vô cùng quyến rũ, dùng mực tàu làm bút kẻ mắt vẽ phác thảo, khiến cho đôi mắt mang vẻ đẹp Phương Đông của cô càng thêm rực rỡ, ánh mắt khi nhìn đều có vẻ phong tình. Sau đó dùng phấn đánh lên mũi, nhìn mũi trở nên cao hơn. Lấy một chút son, ấn nhẹ lên má, khuôn mặt trở nên hồng hào, mùa xuân dào dạt. Đánh một chút son lên môi sau đó thêm chút dầu vùng, vô cùng ôn nhu dịu dàng. .

Trên bàn trang điểm là chiếc trâm cài tóc cổ điển bằng ngọc, trâm cài tóc hình chim không tước, đơn giản nhưng nét khắc thì tinh xảo, là Hác Di chuẩn bị cho từng người. Cầm trâm cài ở trong tay, mái tóc đen mềm mại, được cuộn cố định lên đỉnh đầu, búi tóc tạo vẻ phong tình. Dùng lược chải đầu để xổa một chút tóc ra, lại dùng kẹp để cố định, để một ít tóc ở hai bên mai, dùng dầu vùng cuốn lại thành từng lọn quyến rũ, thả xuống hai vai. Sau đó dùng những mảnh vải vụn cuốn thành hình bông hoa, cài lên tóc, kiểu tóc quyến rũ mê người đã được hoàn thành.

Nhìn mỹ nhân xinh đẹp ở trong gương, trong lòng Đồng Dao mừng thầm, cũng có chút tiếc nuối. . .

Tâm tư này, trang điểm như này, để đi lôi kéo một người đàn ông, đạt được mục đích lớn của mình. . . Tất cả, cũng chỉ vì người đàn ông mình yêu.

Bỗng nhiên trong đầu Đồng Dao vang lên tiếng kêu chói tai, Đồng Dao không đứng vững, ngã xuống đất, hai tay ôm chặt lấy đầu. Khuôn mặt của Ôn Ngọc lúc to lúc nhỏ lắc lư trước mặt Đồng Dao, khoe miệng đen hồng chảy ra máu. . .

“Ta đã biết, ta đã biết! Hủy diệt nước Hồng Ngọc. . . Làm cho mỗi người đều phải chết trong thống khổ! ——!” Đồng Dao đau đớn kêu lên. . . .

Chiếc mặt nạ xanh không ngừng lắc lư trước mặt Đồng Dao.

“Ta đã biết, ta sẽ làm, hãy dừng lại, đừng dằn vò ta nữa!”

Suốt ba tiếng trước khi biểu diễn, Đồng Dao đã trang điểm kỹ lưỡng cho mình. Mang theo trang phục biểu diễn đi vào hậu đài. . .

Hác Di đã đến từ sớm, nàng mặc trang phục màu xanh đen, tóc búi cao, đeo chuỗi trang sức tinh xảo, nhìn rất sang trọng quý phái. Nhưng phía trong hậu trường rất rối rắm, Hác Di bỏ qua thân phận của mình, nhanh chóng sắp xếp đội hình, quay đầu lại, nhìn thấy Đồng Dao đang cầm trang phục đi vào hậu đài.

Đồng Dao cười với Hác Di. Hác Di vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô, lập tức ngây người, trong ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, vui mừng, kích động, ngưỡng mộ cùng hoài nghi. Một lúc sau, Hác Di mới gạt đầu với cô, ngầm đồng ý : “Nhanh thay trang phục đi, nửa canh giờ sau bắt đầu biểu diễn.”

“Vâng”, Đồng Dao cúi người, đi xuống phía dưới. Cô ôm chặt trang phục trong tay, tới phút cuối cùng, không thể mặc nó. Cho dù Hác Di đã đồng ý với cô, cũng sẽ tuyệt đối không đồng ý để cô mặc bộ quần áo này lên đài. Đối với quan niệm của người cổ đại, trang phục này rất lệch lạc, nhưng đây chính là tiền cược của Đồng Dao!

Loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc vang lên, Đồng Dao cắn móng tay, dừng lo lắng... Bình tĩnh... Cô nhất định có thể làm được.

“Đồng Dao, thất thần cái gì đấy, mau đi thay trang phục đi!” Hác Di đã đi tới thúc giục.

“Vâng.”

“Mau lên, sắp lên đài, làm sao người vẫn ngồi đây.. Ta còn rất nhiều chuyện phải lo, người mau lên——!” Hác Di vừa đi vừa nói.

Đồng Dao cầm trang phục trong tay, trầm mặc...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Một phút trước khi lên đài, Đồng Dao đứng dậy, nhanh chóng cởi quần áo, mặc bộ trang phục mình đã chuẩn bị. Sau đó nhập vào đội ngũ đi lên đài.

Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, các cung nữ xung quanh đều há hốc miệng kinh ngạc.

Chiếc quạt lông trong tay Hác Di, rơi xuống đất. Trùng mắt nhìn Đồng Dao, ngón tay khẽ run rẩy...

Đồng Dao coi như không nhìn thấy, hai mắt nhìn thẳng về phía trước. Bên ngoài có tiếng công vang lên, nhóm vũ công biểu diễn xong, nhưng tất cả mọi người đều sững sờ đứng chôn chân nhìn chăm chăm vào Đồng Dao, choáng váng, cũng không đi chuyển.

Hác Di nhanh chóng, thấy sắp phải biểu diễn, nhưng... đành cắn chặt răng: “Tiếng công đã vang, mọi người lên vũ đài!”

Mọi người nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng sắp xếp thành đội hình từng người một đi ra ngoài, sắc mặt Hác Di nặng nề nhìn bóng dáng Đồng Dao từ từ đi ra...

Vì tiết mục này, tất cả đuốc trên sân khấu đều bị dập tắt. Đồng Dao đứng ở giữa sân khấu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh. Không ai có thể nhìn thấy cô, cô cũng không nhìn thấy ai. Chỉ cảm thấy tim cô so với trống đập còn nhanh hơn, tiếng thờ gấp vang lên liên tục ở xung quanh. Đồng Dao làm việc đạt được hiệu quả như thế này, Hác Di mới đồng ý cho cô làm. Trái lại giờ đây trong lòng Đồng Dao có chút lo lắng. Tuy rằng không nhìn thấy người xung quanh, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng mọi người xung quanh đang tìm trung tâm sân khấu, ở đâu cũng có tiếng thì thầm.

Thôi... Chỉ cần ngọn đuốc sáng, chính cô sẽ không phải là cô nữa!

Mùi hương hoa quá quen thuộc tràn ngập khắp căn phòng rộng lớn, cũng là thứ đâm vào tâm Đồng Dao xé nát tới đau nhức. Đồng Dao theo cảm giác đưa mắt lên nhìn, ngay đằng trước... Sao có thể gần như vậy...

Quên đi. Ai. Vẫn là quên đi. Khẽ cười chế giễu bản thân, bắt đầu thôi, cô sẽ không là cô nữa! Mà là một yêu tinh đi mê hoặc hoàng tử, là một ác quỷ hủy diệt nước Hồng Ngọc!

Xung quanh ngọn lửa từ từ bốc lên, thấp sáng cây đuốc, ánh sáng vàng mờ nhạt lan rộng ra. Ánh sáng đầu tiên xuất hiện, mọi người vội vã tìm bóng dáng như ẩn như hiện trên sân khấu. Nhưng không nhìn rõ, lại càng tỏ ra bí hiểm, lại càng thần bí, càng khiến người ra rung động.

Mấy cung nữ cầm gương đồng bóng loáng nhắm vào ánh lửa, vài chùm ánh sáng sáng lên như ánh nắng mặt trời, chiếu lên nụ cười quyến rũ của Đồng Dao, đôi mắt đẹp, chiếu thẳng đến từng người. Mọi người thấy trang phục của Đồng Dao lại càng kinh ngạc hít một hơi lạnh, há hốc mồm quên cả hô hấp.

Nhìn lướt qua Nhuận Ngọc ở trên đài, hần mặc long bào, một vị vua khôi ngô tuấn tú, vẻ đẹp khiến người ta say mê. Nhưng khuôn mặt lạnh lẽo, không có biểu cảm nhìn xuống dưới đài. Đồng Dao giống như đoá hoa đang nở rộ nở nụ cười mê người, nhưng trong lòng chảy máu.

Tiếng chiêng vang lên, giọng hát êm ái du dương từ từ vang lên, giống như bữa tiệc trên thiên đình rơi xuống trần gian.

Ngón tay khẽ nâng lên, quần chút tóc, từ từ đi về phía trước, ánh mắt yêu mị thân nhiên quét qua tất cả. Tuy động tác rất nhỏ, nhưng dường như có thể tác động tới hô hấp của mọi người, ánh mắt nhìn theo chuyển động của cô, tâm trạng thay đổi theo cô, vài người không kiềm chế được đã đứng lên.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc thay đổi. Từ thanh lịch tao nhã, trở nên ngân vang rất nhanh, các vũ công bên cạnh, rút ra từ bên hông một mảnh vải màu đỏ tươi mướt, như một biển lửa bùng lên mãnh liệt. Trong lúc đó, giọng hát yêu mị, phát ra từ Đồng Dao.

Nụ cười khuynh thành vẻ đẹp khuynh nước.

Như hoa đào nghìn năm mới nở

Đôi mắt trong veo như nước hồ thu.

Nụ cười tươi như ánh sáng trăm rằm

Dưới đài lặng ngắt như tờ, những ánh mắt có chút bối rối. Đám đông có phần kinh ngạc, có người đã ngã từ trên bàn xuống đất. Đồng Dao cười nhìn về phía những người thất thố, nụ cười kiêu kiêu, khẽ giơ tay lên, vòng eo uốn éo, lời bài hát ngông cuồng.

Nhưng chàng không yêu thiết.

Người không có một chút xót thương.

Ai yêu ai ai phụ ai.

Làm sao cho rõ ràng.

Trên sân khấu Đồng Dao xoay tròn trước mặt mọi người, vũ công bên cạnh liên tục ném những cánh hoa đã được chuẩn bị lên không trung, ngay lập tức, toàn bộ sân khấu trở thành biển hoa. Đường như là hình ảnh đẹp nhất, đối với xã hội cô đại mà nói, đáp ứng về thị giác gần như là mạnh nhất. Đồng Dao như một yêu tinh xinh đẹp, kiêu kiêu ảo tưởng trong lòng mỗi người. Mỗi người, đều chậm rãi đứng lên, cơ thể bắt đầu rung động.

Vẻ đẹp khiến cho bao anh hùng phải ngưỡng mộ.

Vẻ đẹp yêu kiều khiến cho người anh hùng bỏ cả giang sơn.

Một cái nhìn mảy một câu nói dịu dàng yêu kiều.

Cả giang sơn hùng vĩ không sánh bằng nụ cười của mỹ nhân.

Đồng Dao bước bản thân cô không được nhìn Nhuận Ngọc, đột nhiên phát hiện bản thân mình ngày càng mạnh mẽ. Rõ ràng trong lòng đau đớn hoảng sợ, nhưng vẫn mang bộ mặt giả tạo, đối mặt với người đàn ông của mình phô trương sắc đẹp của mình. Nhìn thấy đám đông bắt đầu không kiềm chế được bước chân của mình, Đồng Dao cười lạnh.

Vẻ đẹp khiến cho bao anh hùng phải ngưỡng mộ.

Vẻ đẹp yêu kiều khiến cho người anh hùng bỏ cả giang sơn.

Mái tóc mây khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn bước đi phiêu bồng bức màn sen ẩm áp đêm xuân.

Đêm xuân ngắn ngủi từ nay anh hùng không tới.

Dường như Đồng Dao cùng sân khấu đã hoà làm một, cô như không thuộc về không gian huyền ảo say mê nơi đây. Nhóm người đã có chút điên cuồng, bước chân di chuyển vô định, từng bước đi về phía trung tâm vũ đài.

Tung những dải lụa đỏ lên trời. Tiếng nhạc ngừng lại, những ngọn đuốc xung quanh từ từ tắt, chỉ có mấy ngọn do khúc xạ từ gương đồng mà phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả người Đồng Dao, giống như phủ thêm một chiếc áo khoác vàng ra bên ngoài.

Mùi thơm của cơ thể lan tỏa hoà chung với mùi hương của những cánh hoa rơi xuống, ở nhiệt độ xúc tác, đẹp tới mê hồn người. Chân trắng như ngọc, sơn móng tay màu đỏ như sơn rực rỡ, cặp chân trắng nõn khiến cho người ta không dám nhìn gần. Cô thần nhiên hạ mí mắt, chuyện còn lại, đã không còn do cô quyết định.

Sau vài giây yên lặng, đột nhiên có một người tiến lên phía trước, sau đó nhóm người giống như không khống chế được bản thân, nhanh chóng tiến về phía vũ đài. Đồng Dao bỗng nhiên ý thức được, dường như cô đang chơi với lửa...

Một luồng băng lạnh mạnh mẽ xông tới, ngay lập tức dội vào tiêu diệt hết lửa trong căn phòng. Đồng Dao vừa quay đầu, đã thấy Nhuận Ngọc đứng lên, như một chú sư tử hung bạo, đem theo luồng khí lạnh liếc nhìn xung quanh. Mọi người đều ngơ ngác, giống như những con mồi gặp phải loài thú dữ, tự biết mình không phải là đối thủ, chậm rãi lui về phía sau.

Đồng Dao ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Nhuận Ngọc, nên tới dù sao đã tới, muốn trốn cũng không được...

“Người” Tiếng nói tao nhã vang lên, Đồng Dao nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Trong phút chốc ngây ngẩn cả người.

Yêu tinh, chính là hắn, mặc một bộ trang phục gấm trắng, ánh mắt mang theo vẻ mơ màng ngồi bên trái Nhuận Ngọc.

Hắn vốn kỳ ảo giống như sương mù, chỉ có giữ chặt trong lòng bàn tay, mới biết trong đó đẹp như thế nào. Ở bên cạnh vẻ đẹp điên đảo chứng sinh của Nhuận Ngọc, tên yêu tinh này, lại hoá thành một giọt sương long lanh, giống như không tồn tại.

“Là người?” Đồng Dao cảm cổ áo, tỏ vẻ giật mình.

Khuôn mặt Nhuận Ngọc tối sầm lại, ánh mắt trở nên lạnh hơn: “Hoàng tử quen với à?”

Đúng, yêu tinh gặt đầu, một cái giờ tay nhắc chân cũng tỏ ra vô cùng nho nhã.

Hoàng tử? Hắn chính là hoàng tử của nước Cúc Lương. Đồng Dao mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng việc đang xảy ra... Do ta trời ạ...

Hai mắt yêu tinh nhìn về phía Đồng Dao, lại hơi nhú mảy. Trong lòng Đồng Dao không hiểu tại sao lại run lên... Lúc đầu Đồng Dao đối với bản thân mình nắm chắc thành công, nhưng với người trước mắt, có xinh đẹp bao nhiêu cũng trở nên tầm thường. Có thể mê hoặc tất cả đàn ông trên thế gian này, nhưng không thể mê hoặc được tên yêu tinh có tâm siêu phàm thoát tục này. Nhìn qua bên cạnh Nhuận Ngọc tràn ngập băng giá, khề thờ dài, cũng không mê hoặc được lòng người so với sắt thép còn cứng hơn...

Yêu tinh đứng lên, cầm lấy áo choàng treo trên lưng ghế của mình, chậm rãi đi xuống, mang theo mùi lưu lan thoang thoang...

Yêu tinh đi về phía cô, giống như thiên sứ đi từ phía ánh mắt trời xuống. Hắn khoác áo lên người Đồng Dao, những ngón tay thanh mảnh giúp Đồng Dao kéo kín cổ áo lên. Áo choàng mang theo hơi ấm, bọc lấy những phần da lộ ra ngoài.

Động tác vô cùng thân thiết, khiến cho Đồng Dao ngậy người...

“Nàng chính là Vương phi do ta lựa chọn,” yêu tinh quay đầu lại, mỉm cười nhìn Nhuận Ngọc. Toàn bộ triều đình ai cũng kinh ngạc. Hai mắt Nhuận Ngọc, giống như lưỡi dao sắc bén, khiến cho mọi người lạnh cả sống lưng.

Đồng Dao gần như không thể tin vào tai mình.

Lâu sau, Nhuận Ngọc nở nụ cười lạnh lùng, ngồi xuống: “Hoàng tử chỉ là nói đùa thôi”.

“Không phải, nàng là Vương phi do ta tuyển chọn.”

Nhuận Ngọc thu lại nét cười trên mặt, lâu sau không nói gì.

“Ta đã tuyển cho người rất nhiều vị nữ tử, tướng mạo đều là xuất chúng hơn người. Nhưng chỉ là một con hát, hoàng tử đã rối loạn tâm trí”.

Yêu tinh quay đầu lại nhìn Đồng Dao, đưa tay kéo áo khoác trên người cô, khẽ cười “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, ta đã tìm được rồi”.

Trong mắt Nhuận Ngọc xẹt qua một tia khát máu, nhưng rất nhanh đã dè xuống. Thay vào đó là khuôn mặt đầy vẻ châm biếm: “Hoàng tử có biết à là người nước nào không?”

“Không biết.”

Nhuận Ngọc khề hừ một tiếng, cả người thoải mái dựa lưng vào ghế. Không chút tình cảm nhìn thẳng về phía Đồng Dao, Đồng Dao cắn chặt môi, mặc kệ lời nói có bao nhiêu cay nghiệt, cô cũng chỉ có thể phớt lờ vào số phận...

Hồi lâu Nhuận Ngọc không nói, chỉ nở nụ cười khinh miệt, nghiêng ngẫm dường như đang nhìn Đồng Dao, giống như hưởng thụ sự lo lắng của cô...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Đồng Dao nhắm chặt hai mắt, tuyệt vọng chấp nhận kết quả cuối cùng.

“Hoàng tử nên biết, người phụ nữ này không phải người của nước Chư Lương ta...”

Yêu tinh ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Đồng Dao.

“Nàng là thất công chúa của nước Hồng Ngọc được gả tới đây, xét về vai vế, ta phải gọi nàng một tiếng mẫu hậu.” Nhuận Ngọc vuốt cằm.

Đồng Dao nhìn cơ thể yếu tình khê rung, trong lòng cô giống như bị đâm, đau đớn bất an...

“Nàng là thất công chúa, nàng là mẹ kế của ta. Là phi tần, nhưng mất danh tiết, bị giáng xuống làm nô lệ. Hiện giờ trở thành con hát của nước Chư Lương, chỉ là một tiện tì, cũng không đáng để hoàng tử coi trọng!”

Mỗi lời nói của Nhuận Ngọc là một nhát dao đâm vào tim Đồng Dao, vô cùng tuyệt vọng. Nhuận Ngọc, là người cô yêu tới khắc cốt ghi tâm, cũng chính Nhuận Ngọc là người đã làm cô tổn thương nhất...!

Đồng Dao khẽ cười tự giễu bản thân, ngẩng đầu liếc nhìn Nhuận Ngọc: “Bệ hạ nói không sai. Chính là ta, một người phụ nữ phóng túng. Nhưng bệ hạ còn có chuyện chưa nói”, Đồng Dao cười lạnh lùng: “Chắc hẳn có nhiều người còn chưa biết, ta chẳng những là phi tần của tiên đế, nhưng sau khi ngải qua đời, ngày nào ta cũng ở trên giường của bệ hạ. Đúng không?”

Khắp triều đình từ trên xuống dưới bắt đầu xì xào bàn luận, mọi người hạ tầm mắt thì thầm to nhỏ với nhau. Sắc mặt Nhuận Ngọc u ám đáng sợ... Đồng Dao cười lạnh lùng, người mình yêu nhất vứt bỏ mình, đem đến cho mình nỗi đau vô hạn. Trong lòng Đồng Dao đã tuyệt vọng, lòng tràn ngập ý nghĩ phải kích động Nhuận Ngọc, làm cho hắn hiểu được sự căm ghét trong lòng cô. Khi nhìn thấy vẻ phẫn nộ của Nhuận Ngọc, Đồng Dao biết cô đã đạt được điều mình muốn, nhưng trong lòng đau đớn vô cùng...

Cả triều đình lặng ngắt như tờ, không khí giống như bị ngọn lửa vô hình đè nén lại, ai cũng cảm thấy khó thở.

“Có thể hát cho ta nghe một bài?” Yêu tinh quay đầu lại nhìn Đồng Dao

“Hả?” Đồng Dao không kịp phản ứng lại.

“Hát cho ta nghe, mọi chuyện, ta đều không quan tâm”

Nhìn thấy đôi mắt nâu nhạt của yêu tinh, ánh mắt mờ mịt mà thâm trầm sâu lắng, trong lòng Đồng Dao nóng lên. Không biết từ lúc nào viên mắt Đồng Dao bắt đầu đỏ. Sinh tồn ở cái nơi đáng sợ này, cô lại tỏ vẻ đáng thương như vậy, bất lực như vậy. Nhưng những lời nói của yêu tinh, giống như bàn tay ấm áp, có năng lực kéo Đồng Dao ra khỏi vực thẳm của thống khổ...

“Được, nô tỳ sẽ hát tặng ngài, vì ngài mà hát...” Nước mắt lăn trên hai má Đồng Dao.

Thiếp không thể cho những điều chàng muốn

Thiếp không thể cho chàng

Thiếp là con chim nhỏ yếu đuối mất phương hướng

Không có lối thoát trong ánh mắt lạnh lùng

Có đủ để thiếp dựa vào

Cũng không thể sống cùng nhau tới bạc đầu răng long

Kiếp sống trọn đời trở nên ngăn ngừi xa vời như vậy đó

Hỏi một câu thế sự xoay vần

Có thể gắn bó tới thiên trường địa cửu

Không ngừng chạy trốn, đau khổ vô biên

Có ai biết ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay

Thiếp nở nụ cười chua xót

Thiếp chỉ có thể lặng nguyện cầu.

Mở cánh cửa tâm hồn

Cô đơn chờ đợi trong góc tối

Roi vào lâu đài tình ái

Cò đại phủ kín khắp nơi

Nỗi nhớ cùng sự đớn đau quấn chặt lấy thiếp

Hỏi một câu thế sự xoay vần

Có thể gắn bó tới thiên trường địa cửu

Nơi cửa sổ phía Tây soi bóng hình đung đưa, đêm mưa phá tan ba tiêu

Bình minh tới thiếp không thể đi qua cây cầu tới lòng chàng

Thiếp không thể cho những điều chàng muốn

Thiếp không thể cho chàng

Nụ cười xót xa thăm cầu nguyện

Sự cô đơn trong lòng chàng chỉ có thiếp hiểu rõ.

Ánh mắt Đồng Dao và yêu tinh gặp nhau, nghe từng câu hát tao nhã của cô mang theo nỗi phiền muộn, ánh mắt cùng vẻ mặt của hoàng tử cũng dịu đi. Bài hát kết thúc, giọng hát ngọt ngào dừng lại, nhưng mọi người vẫn đang đắm chìm trong thứ âm nhạc tuyệt mỹ, trong chốc lát, không gian tĩnh lặng. Yêu tinh chìa tay phải về phía cô, khoe môi nhếch lên thành một đường cong: “Nỗi cô đơn của ta chỉ có nàng mới biết, sự hiu quạnh của nàng cũng chỉ có ta biết.”

Đồng Dao khẽ đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay yêu tinh. Tay của yêu tinh lạnh như vậy, nhưng như một bến cảng lớn để tránh gió.

“Hoàng tử!” Giọng Nhuận Ngọc trầm thấp, phá vỡ cả bầu không khí.

“Ta đã nói rồi”, yêu tinh quay đầu nhìn về phía Nhuận Ngọc, cười: “Chỉ cần nàng hát cho ta, chuyện gì ta cũng không quan tâm.”

“À ta không phải người nước Chư Lương.”

“Là phụ nữ, đã gả đến nước Chư Lương, thì đã là người Chư Lương.”

“Hoàng tử có từng nghĩ đến, đem loại phụ nữ này về, hoàng đế nước Cúc Lương sẽ không đồng ý! nước Cúc Lương là một nước lớn, sao có thể chấp nhận một Vương phi như thế này!”

Hồ hấp của Đồng Dao trở nên dồn dập, yêu tinh dùng thêm lực nắm chặt lấy tay cô, như là để an ủi cô.

“Hoàng huynh đã nói qua, lần tuyển phi này, ý nghĩa là thể hiện thành ý của nước Cúc Lương. Việc chọn Vương phi, không phân biệt giai cấp, không để ý địa vị cao thấp thế nào.”

“Nhưng...”

“Bệ hạ!” Bỗng nhiên yêu tinh giương mắt, ngắt lời Nhuận Ngọc: “Lần tuyển phi này, là tâm ý của nước nước Cúc Lương ta. Chẳng lẽ việc ta tuyển phi, bệ hạ cũng muốn can thiệp sao?”

Nhuận Ngọc nghẹn lời, cũng biết không hợp đạo lý, không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ nắm chặt tay. Đồng Dao cũng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được nhìn qua hoàng tử hiền lành, ở thời điểm thích hợp cũng biểu hiện uy phong. Lại có dũng khí khiến một người tài năng như Nhuận Ngọc, cũng bị áp chế lại một cách hợp tình hợp lý.

Nhuận Ngọc tỏ vẻ bức bối, ánh mắt mơ hồ quay đầu đi. Bỗng nhiên quay trở lại: “Tấm lòng của hoàng tử, ta đã hiểu. Nhưng dù sao hoàng tử cũng kết hôn với người nước Chư Lương ta, ta là hoàng đế nước Chư Lương, đối với chuyện kết hôn này cũng phải có trách nhiệm. Việc này để ta gửi thư tới hoàng đế của quý quốc, để ngài quyết định!”

Yêu tinh nghe xong, khẽ nhủ mày. Trong lòng Đồng Dao hiểu rõ, chẳng qua Nhuận Ngọc nắm lấy cơ hội này kéo dài thời gian. Thư do hắn viết gửi tới hoàng đế nước Cúc Lương, chắc chắn sẽ dùng những lời lẽ hết sức xấu xa, sau đó để hoàng đế nước Cúc Lương ra mặt, hủy hôn sự này. Tất cả mọi chuyện, đều do một tay Nhuận Ngọc thao túng...

“Bệ hạ cũng có thể gửi thư”, hoàng tử bình tĩnh gật đầu, “Nhưng, ngày mai ta muốn mang Vương phi của ta về.”

Xem ra hoàng tử cũng không phải người dễ động vào, Nhuận Ngọc cho rằng hoàng tử chỉ là một cái gai mềm. Mà hoàng tử cũng đáp lễ lại Nhuận Ngọc một cách hợp lý. Thời kỳ Lương Chử, thư gửi đi, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, hơn nữa nước Cúc Lương và nước Chư Lương vốn lại cách xa nhau. Ngựa có khỏe chạy ngày chạy đêm, chờ tới khi thư tới, hoàng tử cũng đã đưa Đồng Dao về nước Cúc Lương. Hoàng tử là em trai ruột của hoàng đế nước Cúc Lương, hơn nữa còn là em trai yêu quý của hoàng đế. Nếu bản thân hoàng tử đứng ra giải thích chuyện này, sự đe dọa từ bức thư của Nhuận Ngọc cũng không còn nữa.

Nhuận Ngọc không nghĩ tới hoàng tử sẽ nói như vậy, vẻ mặt bình tĩnh hai tay ôm ngực: “Ngày mai hãy đi, còn thỏa thuận đồng minh giữa nước Cúc Lương và nước Chư Lương nữa chứ?”

“Ký luôn hôm nay”, hoàng tử vuốt cằm: “Thật ra, việc này cũng chỉ là hình thức, thể hiện thành ý của nước Cúc Lương ta. Bệ hạ đã sớm đồng ý việc

cùng quý quốc kết giao tình bằng hữu.”

“Tốt lắm”, Nhuận Ngọc bất ngờ cười lớn: “Nếu hoàng tử đã quyết định. Ta cũng sẽ không phản đối.”

Trong lòng Đồng Dao đau nhói, ép buộc bản thân mình không nhìn Nhuận Ngọc, không nhìn tới Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc... Cuối cùng ta cũng rời xa người...

“Nhưng...”

Hoàng tử nhìn Nhuận Ngọc.

“Thư của ta, hôm nay đã được gửi đi. Nhưng, lễ nghi cũng phải là lễ nghi của hai nước, chuyện hôn sự vẫn còn ở phía trước. Hoàng tử không thể lấy người không hợp với mình. Thất công chúa là sứ thần nước Chư Lương đi tới nước Cúc Lương, ba tháng sau, nếu hoàng đế quý quốc không phản đối, mà bản thân thất công chúa cũng bằng lòng ở lại, sẽ cử hành hôn lễ.”

Hoàng tử nheo mắt lại, nhìn Đồng Dao, kéo lấy tay cô. Lời nói của Nhuận Ngọc hợp tình hợp lý, căn bản không có lý do để từ chối...

“Mọi việc xin bệ hạ làm chủ!” Hoàng tử cúi người.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đồng Dao được sắp xếp tới ở Thiên điện, mọi người ai cũng mang theo ánh mắt quái dị nhìn cô. Ánh mắt của những người đàn ông như dao cắt, giống như có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo của cô, nhìn thấy cơ thể của cô. Ha ha, nghĩ lại bản thân cô cũng hiểu được chuyện này, một phụ nữ, gả cho hoàng đế, sau đó giết hoàng đế. Tiếp theo lại ở cùng một chỗ với con trai của hoàng đế, hai lần bị giáng xuống làm nô lệ hạ đẳng, lại trở thành người hát. Hiện tại vụt lên trở thành vương phi nước Cúc Lương... Chuyện này nói cho người khác nghe, ai sẽ tin.

Trời đã khuya.. Bên ngoài rất lạnh. Đồng Dao mặc áo khoác đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn trăng trên trời, tự nhiên, nước mắt rơi... Chuyện đã xảy ra, không có khả năng quay lại. Hai tay cô ôm chặt lấy cơ thể, người lạnh như vậy, nhưng lòng cô còn lạnh hơn. Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc, chuyện đi lần này có thể chính là vĩnh biệt, sẽ không nhìn thấy Nhuận Ngọc nữa, không nhìn, không nghe thấy, không thể chạm đến... Đồng Dao ngồi xuống, trong lòng đau tới không thể thở được.

Vứt bỏ, quả thực là một việc khiến cho người ta đau tới tê tái... Trong lòng muốn nhìn thấy hắn bao nhiêu, chạm vào khuôn mặt hắn. Nhưng...

Trước mặt xuất hiện một bàn tay, đều mà thon dài, ngón tay mềm mại thuần khiết.

Đồng Dao sững sốt, ngẩng đầu: “Là người?”

Khuôn mặt hoàng tử trắng bệch, ánh trăng chiếu xuống hiện ra một nửa trong suốt. Hắn mỉm cười, vươn tay về phía Đồng Dao.

Không biết vì sao, Đồng Dao đã vươn tay tới, kéo tay hắn vào ngực.

“Sao lại khóc?” Yêu tình nghiêng mặt: “Không muốn rời khỏi nước Chư Lương? Hay là không muốn đi cùng ta?”

“Không, không phải!” Đồng Dao quay mặt sang chỗ khác, không muốn hắn nhìn thấy mình khóc.

“Nàng đã có người thương...?” Ánh mắt yêu tình có chút buồn.

“Không có, ta không yêu ai hết!”

“Cả ta?”

“Ta.” Lời nói của Đồng Dao bị mắc trong cổ họng.

Giữa cặp lông mày của hoàng tử nhú lại có chút buồn, buông tay Đồng Dao, đi về phía ánh trăng. Bỗng nhiên Đồng Dao cảm giác trước mắt có ảo giác, hắn giống như sẽ hoà vào bóng đêm rồi biến mất không thấy nữa.

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt, vội vàng ôm lấy lưng hắn: “Đừng đi!”

Hoàng tử sững sốt, khẽ xoay người lại.

“Đứng dưới ánh trăng, đừng đi xa, người sẽ lại biến mất”. Chính bản thân Đồng Dao cũng không biết mình đang nói gì, chỉ làm theo bản năng.

“Biến mất?” Hoàng tử khẽ thờ: “Nàng có định cứu ta lần thứ hai không?”

“Lần thứ hai, cũng là lần cuối cùng. Ta sẽ không cho người đi vào bóng tối nữa, sẽ không có chuyện gì xảy ra với người nữa.”

Hoàng tử thân nhiên xoay người, đưa tay vuốt má Đồng Dao. Trên mặt có chút thê lương: “Nếu ta chết, nàng sẽ lại giống như lần trước ở bên ta, gọi ta, bảo ta đừng chết nữa không?”

“Đừng nói nữa!” Đồng Dao đẩy tay hắn ra, tỏ vẻ tức giận, mặt đỏ ửng lên: “Nếu muốn chết, không bằng để chính tay ta giết người!”

Hoàng tử sững sốt, bỗng nhiên cười to. Dưới ánh trăng huyền ảo, dáng vẻ tươi cười của hắn giống như một đoá hoa sen, đẹp khiến người ta say mê.

“Quên hết chuyện ở nơi này đi, theo ta về nước Cúc Lương được không?”

Tới nước Cúc Lương, tới nước Cúc Lương, đây là nguyện vọng ý nghĩ Đồng Dao đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Bản thân cô phải không do dự đồng ý mới đúng! Quên đi tất cả mọi chuyện ở đây, tất cả... Nhưng Nhuận Ngọc.. Đối diện với ánh mắt của hoàng tử, trái lại những lời nói lại ứ đọng trong cổ họng của Đồng Dao, nói không thành tiếng.

“Về sau đừng mặc loại trang phục như vậy nữa”, hoàng tử khẽ nhíu mày: “Đừng làm nghề ca xướng nữa.”

“.....”

“Đây là nước Chư Lương, không phải nước Cúc Lương. Nàng gây chuyện lớn, ta sợ không bảo vệ nàng được!”

Trong lòng Đồng Dao ảm lên, vành mắt đỏ lên.

“Quên người nàng yêu đi, theo ta đi...” Hoàng tử chìa tay vuốt ve khuôn mặt Đồng Dao, con mắt nâu nhạt càng ngày càng gần.

Đôi môi lạnh giá của hoàng tử khẽ chạm trên môi Đồng Dao, tràn ngập mùi hoa lan ngọt ngào ở đầu lưỡi. Yêu tinh xinh đẹp nhẹ nhàng kéo tay Đồng Dao, đưa ra sau lưng. Đồng Dao khẽ chống cự, không có tác dụng. Hân hôn Đồng Dao thật sâu, dưới ánh sáng trăng. Đồng Dao bật khóc, trong lòng cô có vị chua chát...

Nhuận Ngọc uống một hơi cạn chén rượu, giận dữ mà đập nát chén ngọc. Tất cả cung nữ sợ hãi cúi đầu, không dám đi lên thu dọn, cũng không dám phát ra bất cứ tiếng động gì. Trong lòng Nhuận Ngọc hoang mang. Hai mắt chứa đầy lửa giận khát máu, mím chặt môi. Mái tóc tung bay giống như tâm tình hiện tại của hắn, cả người Nhuận Ngọc nhuộm một màu đỏ tươi.

Cái dạng phụ nữ này! Chính là nàng, là nàng giết phụ thân của mình, nàng là mật thám của nước Hồng Ngọc. Phải tra tấn nàng, làm nhục nàng, sau đó giết nàng. Giống như Ôn Ngọc đáng thương, để nàng ta chôn cùng linh cữu. Phải chôn sống nàng... Giết!

Nhưng ta đã làm gì, chỉ mới giáng nàng xuống làm nô lệ, để nàng sống một cuộc sống tẻ nhạt mà thôi. Như vậy đối với nàng mà nói là quá nhân từ rồi... Hắn vốn là người tàn nhẫn, nhưng...

Tại sao mỗi đêm đều nhớ nàng tới điên cuồng, vì sao mỗi khi mệt mỏi kiệt sức, cuối cùng vẫn muốn tới gặp nàng. Vì sao? Vì sao? Vì sao những người phụ nữ khác không thể khiến ta thổ lộ tâm tình, vì sao không có nàng liền cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Ta biết, nhất định nàng là hồ ly tinh đầu thai, nhất định là vậy! Nàng có thể mê hoặc lòng đàn ông... Phải một đao giết nàng mới đúng.

Chẳng lẽ ta điên rồi sao, nhất định là ta bị điên rồi. Ta lại có thể quên mất chính nàng là kẻ thù giết cha, ta quên mất nàng từng là mẫu hậu của ta, mỗi ngày mỗi đêm ta đều trốn tránh chuyện này. Nhất gan trốn tránh, có thể qua một ngày thì qua một ngày... Ngày mai xảy ra chuyện gì, ai cũng không quyết định được.

Ta không dùng xạ hương với nàng, chưa từng dù chỉ một lần. Rốt cuộc ta nghĩ cái gì? Một đứa con sao? Muốn nàng mang thai con của ta sao? Một đứa con đáng yêu, con trai nhất định sẽ giống ta, ta sẽ đưa con lên ngai vàng! Con gái nhất định sẽ giống nàng, thông minh, xinh đẹp...

Điên rồi, ta thật sự bị điên rồi! Làm sao ta và nàng có thể có con...

Chính người phụ nữ xấu xa này, loại người không biết tốt xấu! Lại muốn uống hoá huyết tán, loại thuốc này có dược tính cực kỳ mạnh, chỉ cần uống một ít, cả đời sẽ không thể có thai. Hơn nữa, nàng lại định nuốt cả gói, nàng sẽ chết...! Trong đầu hiện ra hình ảnh máu của nàng không ngừng chảy, hù dọa ta khiến lòng ta sợ hãi! Chưa bao giờ cảm giác mất đi một người, lại đáng sợ như vậy, cho dù phải giáp mặt giết chết anh trai của mình, ta cũng chưa từng do dự.

Hừ, tính toán của Mai Phi, sao có thể thoát khỏi mắt của ta. Hậu cung rối loạn, đó là chuyện của phụ nữ, chết một người, ta không có thời gian quan tâm. Ngày ấy A Mễ Na ngã, Mai Phi ở bên cạnh khóc lóc, chỉ cần nhìn mặt nàng ta, trong lòng ta đã sớm biết rõ mọi chuyện. Người phụ nữ đáng thương, đáng buồn cho sự đổ vỡ ghen ghét đó.. A Mễ Na là do Mai Phi giết, nhưng chết cũng chết rồi, đất nước của A Mễ Na không đến tranh luận, ta cũng không định truy cứu. Nơi hậu cung phi tần nhiều vô kể, chết thì sao chứ. Đứa trẻ trong bụng A Mễ Na ta vốn không muốn, Mai Phi coi như đã giúp

ta giải quyết một việc!

Nhưng Mai Phi lại đưa cho nàng hoá huyết tán, lại giết một mạng người! Người phụ nữ không biết tốt xấu, nàng lại đem ngọc chấn hồn của ta như điều kiện trao đổi, đưa cho Mai Phi. Nhìn thấy nó ở trong tay Mai Phi, ta hận không thể xuống tay giết nàng ta. Loại phụ nữ ngu ngốc như Mai Phi, cũng dám động vào ngọc chấn hồn của ta ! Ta rơi vào trạng thái phẫn nộ, chính tay ta đã đưa hoá huyết tán vào trong miệng nàng ta, ép nàng phải nuốt. Nàng ta không chịu đựng được qua mấy canh giờ thì chết... Đây gọi là tự làm tự chịu!

Nhưng thật sự nàng không biết ý nghĩa của chấn hồn sao? Chấn hồn chính là bảo vật của nước Chư Lương ta, cả nước chỉ có hai miếng, ngay cả Thẩm Ngọc cũng chưa từng đeo. Một miếng là theo chị gái ta năm đó gả tới nước Hồng Ngọc, giờ cũng chôn cùng chị ta ở trong cát bụi. Một miếng khác là của ta, sau khi chị ta đi, ta không đeo nó trên cổ nữa. Chấn hồn có khả năng trừ tà, nhìn thấy bộ dáng hồn phiêu phách lạc của nàng, ta như ma nhập, mang chấn hồn tới giúp nàng ngăn cản tà ma. Nhưng... Nàng không biết tốt xấu đưa nó cho Mai Phi, nàng lại tình nguyện tìm đến cái chết, cũng không muốn mang thai con của ta!

Là nàng giết chết phụ vương, ta làm chuyện đó với nàng, chẳng qua là hoàn trả lại mà thôi! Nàng dựa vào cái gì mà hận ta? Dựa vào cái gì mà dùng cái chết để trả thù ta! Nữ nô lệ chết tiết này, nàng không xứng được sống trước mắt ta. Ta muốn giết nàng, nhưng ta không ra tay với nàng được. Nhìn thấy vết máu trên cổ tay, ta thấy đau lòng. Ta sợ bản thân mình lỡ tay, người phụ nữ như vậy, ta có thể dễ dàng huỷ hoại nàng, nhưng huỷ hoại nàng... Kế tiếp ta sẽ làm thế nào chứ?

Ta lại giáng nàng xuống làm nô lệ, ta muốn trừng phạt nàng, bắt nàng phải làm những công việc thấp hèn nhất. Làm cho mỗi ngày của nàng phải vất vả khổ cực, kiệt sức! Đây là cái giá nàng phải trả —— phải biết rằng ta đã quá nhân từ với nàng.

Nhưng mỗi đêm, ta đều phát điên! Không thể đi tìm nàng, không thể đi tìm nàng, ta không muốn nghe những tin tức của nàng. Nàng là một nô lệ không liên quan, không xứng để ta quan tâm. Nàng không biết suy nghĩ...

Ngọc lửa cứ chất chứa trong ngực ta không có cách nào dập tắt, chỉ có mang tấu chương tới phòng của nàng, ta mới có thể áp chế tình cảm của mình. Nhưng đã không còn có nàng... Ta không biết giờ đây nàng đau khổ bản thân ta còn đau khổ hơn. Có lẽ, là ta... Khi màn đêm tĩnh mịch là lúc ta điên lên chỉ muốn ôm nàng. Ta biết nàng ở ngay bên cạnh ta, ở xung quanh ta. Nhưng cho dù lấy dao đâm ta ta cũng phải chịu đựng, bởi vì nàng không xứng lại có được sự quan tâm của ta...

Đại thần đưa con gái của hấn tới, dung mạo gần giống nàng. Say... Ta không nhìn rõ lắm. Làm sao vậy? Là nàng đã trở về sao.. Nàng đã biết sai, trở về cầu xin ta tha thứ? Nói cho nàng biết, ta sẽ không tha thứ cho nàng...

Ta bố trí người con gái của đại thần ở trong phòng của nàng, mặc quần áo của nàng trang điểm giống nàng. Mỗi đêm nàng ta ngủ ở trên giường, ta ở bên cạnh làm việc... Ta nghĩ ta thực sự điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nước Cúc Lương ký kết quan hệ đồng minh với nước Chư Lương. Trong khoảng thời gian này, từ trước tới giờ đây là chuyện duy nhất khiến ta cảm thấy vui vẻ. Từ nay về sau, nước Chư Lương sẽ không còn phải chịu sự chèn ép phải phục tùng nước Hồng Ngọc, con dân ta có thể tự tin mỉm cười. Phụ vương, nhi thần đã giết hoàng huynh, chắc phụ vương rất hận nhi thần. Nhưng phụ vương ở trên trời có linh thiêng chứng kiến tất cả mọi việc, phụ vương sẽ tha thứ cho nhi thần chứ? Chắc là không... Nhi thần biết, nhi thần có thể giết chết hoàng huynh, cũng không nhẫn tâm giết chết người đó, thậm chí... Nhi thần thậm chí...

Lần này nước Cúc Lương rất có thành ý, để hoàng tử Vũ Quân tới nước ta thành hôn. Nghe nói hoàng tử Vũ Quân, là người em trai được hoàng đế yêu quý nhất. Ha ha, nhưng thật mỉa mai làm sao, anh trai yêu quý của ta đã chết dưới mũi tên của ta...

Ta chuẩn bị mười cô gái, đều là con gái của các đại thần. Ta chọn lựa kỹ lưỡng, sẵn sàng để hoàng tử lựa chọn. Nhưng khuôn mặt người từng chuyển động trước mắt ta, tinh thần của ta lại càng ngày càng xa... Ở giữa biển người tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể tìm thấy... Lại phát hiện người con gái đó, có hình dáng gần giống nàng, ta giữ nàng ta ở lại hậu cung.

Nhưng hoàng tử lại từ chối những mỹ nữ ta dâng lên, nói nhất định tuyển một cung nữ làm Vương phi của mình. Nếu đó là nguyện vọng của hấn, vậy cứ thế mà làm... Quan hệ đồng minh giữa hai nước sẽ là mối uy hiếp lớn nhất với nước Hồng Ngọc.

Ta đã chuẩn bị một màn biểu diễn ca vũ long trọng. Nhưng đó chỉ là việc nhỏ nhất, ta cũng không quan tâm. Hắc Di đã là nhạc công từ thời tiền đế, chuyện này giao cho nàng ta làm sẽ không phạm phải sai lầm gì. Thoả thuận đồng minh mới là mấu chốt.

Giống như mấy đêm trước, ta cũng không ngủ được...

Xem ra tiết mục lần này đã hao tổn nhiều tâm tư của Hác Di. Vũ đài, khác hẳn ngày thường, càng thêm nguy nga lộng lẫy...Chỉ cần sử giả hài lòng là được. Đây là chuyện ảnh hưởng đến sự hoà bình ổn định của nước Chư Lương.

Các tiết mục sắp lên vũ đại, bỗng chốc toàn bộ đuốc trên đài vụt tắt...

Giữa vũ đài có bóng một người con gái xuất hiện thấp thoáng nhìn không rõ lắm. Nhưng mùi này, sao lại quen đến thế. Ta cảm thấy máu trên người mình đang sôi lên.

Rất nhiều cánh hoa từ trên trời rơi xuống, xung quanh dần dần sáng lên! Ánh sáng rực rỡ làm nổi bật khuôn mặt yêu kiều... Là nàng Tại sao lại là nàng? Làm sao nàng lại tới đây.

Tiếng hát của nàng cùng vũ điệu của nàng, đây gọi là quần áo sao? Tiền phát cho Hác Di không đủ sao? Phòng dệt không có đủ vải sao? Hai chân nàng đều lộ ra ngoài, cả vai và lưng nàng đều lộ ra... Trời ơi, người phụ nữ này muốn làm cái gì? Cho dù là kỹ nữ cũng không thể mặc như thế này.

Mất mọi người xung quanh đều dính chặt lên cơ thể nàng, ta hận không hề móc mắt họ ra!

Trên vũ đài, nàng không hề nhìn ta. Nụ cười câu hồn này, lắc lư chuyển động tới mê người. Rốt cuộc nàng muốn làm gì? Dụ dỗ đàn ông sao? Trên triều, chỉ cần là đàn ông đều đã bắt đầu rục rịch.

Khúc hát của nàng, lời hát là thế nào?

Vẻ đẹp khiến cho bao anh hùng phải ngưỡng mộ.

Vẻ đẹp yêu kiều khiến cho người anh hùng bỏ cả giang sơn.

Cái gì đây? Lấy sắc đẹp so sánh với giang sơn sao? Nàng muốn làm hồng nhan hoạ thủy gây rối loạn triều đình?

Một cái nhăn mày một câu nói ôn nhu yêu kiều.

Cả giang sơn hùng vĩ không sánh bằng nụ cười của mỹ nhân.

Nàng điên thật rồi, có mục đích gì? Ta liếc mắt nhìn hoàng tử Vũ Quân. Ánh mắt của hắn, đôi mắt mơ màng giống như có ma thuật? Dựa vào cái gì mà nhìn nàng như vậy, nàng không phải để người nhìn!

Tóc mây khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn bước đi phiêu bồng bức màn sen ấm áp đêm xuân.

Đêm xuân ngắn ngủi từ nay anh hùng không tới.

Ta nắm chặt tay, nóng lòng muốn xông lên kéo người phụ nữ xấu xa phản bội này xuống đánh nàng một trận. Đêm xuân gì chứ, cái gì là đêm xuân ngắn ngủi... Nàng muốn cùng ai trải qua đêm xuân, Vũ Quân phải không?

Cục diện có phần không khống chế được. Nàng chắc chắn là hồ ly tinh chuyển thế, nếu không làm sao có thể mê hoặc tất cả mọi người trong triều đình. Có người tiến đến gần, nếu dám động vào một ngón tay của nàng, ta chắc chắn sẽ chặt đứt tay bọn họ.

Ta phần nộ đứng lên. Ánh mắt ta ngăn chặn toàn bộ sự kích động trong lòng họ. Đủ rồi... Ăn mặc như vậy, quá bề mặt. Còn không mau lui xuống cho ta.

Nhưng, làm sao nàng và Vũ Quân lại biết nhau? Làm sao bọn họ biết nhau? Quen lúc nào? Ta dần dần có linh cảm không tốt... Bỗng nhiên ý thức được Vũ Quân có thể chính là yêu tinh nàng từng nhắc đến, ta ân hận làm sao đến giờ ta mới phát hiện ra. Nhưng không phải Vũ Quân bị bệnh rất ít khi ra ngoài sao...

Như ta dự đoán, Vũ Quân nói muốn lập nàng làm Vương phi. Ta phải biết từ sớm, ánh mắt vừa rồi của Vũ Quân, đã thể hiện một cách rõ ràng.

Không! Ta sẽ không đồng ý. Người phụ nữ này là do thám, ta tuyệt đối không thể để nàng đi. Ta muốn nàng ở lại nước Chư Lương chịu khổ cực, cho dù chết cũng phải chết trước mặt ta, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào mang nàng đi...

Cho dù ta có làm tổn thương nàng, cũng vì nàng đã làm ta tổn thương sâu sắc. Nàng là một người phụ nữ dễ tiện, ta muốn nói cho mọi người biết, nàng không thể gả cho hoàng tử nước Cúc Lương! Nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta, nghe ta sai khiến.

Nhưng Vũ Quân bị điên rồi sao? Không quan tâm? Ha ha, một người phụ nữ như bản, hắn lại nói hắn không để ý! Còn nói nàng là người tốt nhất. Không! Trên đất nước này nàng là người tệ nhất kém cỏi nhất ——

Vì Vũ Quân mà hát? Ta tức đến phát điên, Vũ Quân bảo nàng hát, nàng liền hát sao? Nàng thực sự thích hắn, muốn cùng hắn sát cánh tung bay? Ha ha, đúng là năm mơ giữa ban ngày, ta sẽ bẻ gãy cánh của nàng, khóa nàng trong phòng giam u tối!

Sự cô đơn trong lòng chàng chỉ có thiếp hiểu rõ? Chàng là ai? Chàng là ai... Nàng biết nỗi cô đơn tịch mịch của ai? Vũ Quân sao? Thật buồn cười...

Tâm trí của Vũ Quân đã bị nàng mê hoặc, nhưng các người cũng sẽ phải xa nhau. Ta sẽ gửi thư tới cho hoàng đế nước Cúc Lương, sẽ không ai chấp

nhận nàng.. Nàng chỉ có thể ở lại nước Chư Lương!

Nhuận Ngọc cố gắng hít thở, suy nghĩ phiên nào này khiến hắn phát điên. Mở tay ra đi ra ngoài, nhưng càng đi, trong lòng càng phiền muộn. Nàng đi ba tháng, suốt ba tháng. Trời ạ...

Trong đầu hiện ra bộ dáng của nàng trong lòng Vũ Quân, bỗng nhiên Nhuận Ngọc ngược lên trời hét to. Không thể, tuyệt đối không thể... Không cho phép, không thể để nàng đi. Thời gian ba tháng quá dài, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Nhưng quyết định lần này của Vũ Quân có vẻ rất kiên định, không dễ gì thay đổi. Lần thành hôn này là tương lai mấy chục năm hòa bình của nước Chư Lương, nếu kiên quyết từ chối, chính là hủy diệt hòa bình của con dân Chư Lương. Không! Là một minh quân, có trách nhiệm với con dân, ta tuyệt đối không thể làm như vậy...

Đi gặp nàng sao? Không! Là nàng làm chuyện có lỗi với nước Chư Lương, tuyệt đối không thể khuất phục. Nhưng... Nếu nàng thực sự rời đi, chắc chắn nàng sẽ không bao giờ bằng lòng trở lại. Vĩnh viễn cũng không thấy nàng nữa... Không! Không ——

Nhuận Ngọc dậm mạnh vào thân cây lê, máu từ ngón tay chảy xuống. Không thể chịu được...

Lúc trước chính ta đã đưa ra điều kiện, hiện giờ nàng và Vũ Quân chưa xứng với nhau. Hơn nữa, hôn sự nhất định phải có sự đồng ý của hoàng đế nước Cúc Lương, và sự cho phép của nàng, mới có thể thành hôn. Bệ hạ nước Cúc Lương có tiếng là yêu thương em trai của mình, hẳn có thể yêu quý Vũ Quân, mà đồng ý hôn sự này?

Nhuận Ngọc cảm thấy cả người lạnh tới khác thường. Nói như vậy, chỉ cần nàng đồng ý, thì... Nàng ở lại nước Cúc Lương xa xôi, trở thành thê tử của kẻ khác. Mỗi đêm dựa vào trong lòng kẻ khác...

Toàn thân Nhuận Ngọc sợ run người, cả người lạnh phát run lên. Không được —— Ta sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Vô tình, Nhuận Ngọc đã đi về hướng Thiên điện. Nàng ở đây sao? Nếu nàng nói không muốn gả cho Vũ Quân... Ta biết, ta biết nàng yêu ta, giống như những người phụ nữ khác. Chỉ cần ta tới tìm nàng, cũng chính là một sự ban ơn lớn với nàng, nàng sẽ đồng ý ở lại, không có người phụ nữ nào mà có thể rời bỏ được ta. Đúng, nàng sẽ ở lại, rõ ràng là nàng yêu ta...

Nhuận Ngọc cố gắng kiềm chế sự sốt ruột trong lòng, đi về phía Thiên điện. Trong phòng đèn vẫn sáng, nhưng nàng không ở trong phòng...

Cảnh tượng trước mắt, khiến cả người ta run lên, nếu có thể, ta muốn giết chết bản thân mình.

Dưới ánh trăng nàng và Vũ Quân đang hôn nhau... Xung quanh là một màn sương! Ngọn lửa đen bốc cháy trong mắt Nhuận Ngọc, khe giường cung, nhắm vào đầu Vũ Quân! Bắn thủng đầu hắn, hủy khuôn mặt của hắn, sau đó xé hắn thành từng mảnh!

Dưới ánh trăng, nước mắt rơi trên khuôn mặt nàng! Hai tay Nhuận Ngọc run rẩy không thôi, dần dần thả xuống. Một tên này, tai ương sẽ ngập tràn nước Chư Lương, không thể làm như vậy, không thể...

Trong bóng đêm, Nhuận Ngọc nhắm chặt hai mắt, phát áo bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sáng sớm tinh mơ đoàn người của Vũ Quân đã sửa soạn xong. Vũ Quân đi rất gấp, Đồng Dao hiểu rõ tâm trạng của hắn, hắn mong mình sẽ về nước Cúc Lương trước khi thư của Nhuận Ngọc đến nơi.

Nhuận Ngọc ban cho Đồng Dao một sứ giả chuyên về công văn giấy tờ. Ở trước mặt Vũ Quân, trịnh trọng tuyên bố Đồng Dao lấy danh nghĩa là sứ giả đi tới nước Cúc Lương mà thôi. Nhuận Ngọc còn nhấn mạnh hai chữ sứ giả, Vũ Quân cười nhạt, để vào trong lòng.

“Nhận sứ mệnh đi sứ trong thời hạn ba tháng, đến ngày sứ giả nhất định phải trở về nước Chư Lương.”

“Trừ phi, nàng muốn làm Vương phi của nước Cúc Lương”, Vũ Quân nhún mày.

Ánh mắt Nhuận Ngọc lạnh như băng, không nói thêm gì nữa.

Có mười người đi cùng Đồng Dao, nói là quan văn đi theo để dạy lễ nghi. Nhưng Đồng Dao thấy, về mặt bọn họ trông rất đáng sợ, còn có một người, trên mặt có vết sẹo dài. Hoàn toàn không giống quan văn, giống sát thủ hơn.

Ánh mắt Vũ Quân có chút thờ ơ, như không có chuyện gì xảy ra. Nhuận Ngọc còn ban cho Đồng Dao một cung nữ, cô gái này, ánh mắt có phần linh hoạt, chắc bản thân cũng có chút bản lĩnh.

“Có thể để A Ứng đi cùng với nô tỳ?” Đồng Dao khẽ nhíu mày.

“Nàng ta phải ở lại nước Chư Lương!” Nhuận Ngọc không thiện cảm nói.

Đồng Dao khẽ cắn môi, tâm tư của Nhuận Ngọc cô rất hiểu. Nhuận Ngọc hận cô, cho nên sẽ không dễ dàng để cô đi. A Ứng dường như là vương bản duy nhất với nước Chư Lương của Đồng Dao, Nhuận Ngọc sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Nàng lên xe trước đi...” Vũ Quân vươn tay về phía Đồng Dao, đỡ cô lên xe ngựa, kéo rèm xuống. Sắc mặt Nhuận Ngọc càng trở nên u ám.

“Cảm tạ sự tiếp đãi tận tình của bệ hạ, sau khi về nước ta nhất định sẽ truyền đạt thành ý của ngài tới hoàng huynh!” Vũ Quân cúi người hướng về phía Nhuận Ngọc.

“Không cần đa lễ! Đất nước ta là nơi trồng được loại nhân sâm tốt nhất, ta đã sai người mang lên xe. Nước Cúc Lương và nước Chư Lương trọn đời thân thiết, loại dược liệu này, ta sẽ chuyển tới nước Cúc Lương định kỳ.”

“Cảm tạ bệ hạ! Bản vương xin đi trước.”

“Ta sẽ phái người đưa hoàng tử ra biên giới, đi đường bình an!”

“Cảm tạ!”

Vũ Quân lên xe ngựa, cả đoàn xe hô to, bắt đầu khởi hành.

Nhuận Ngọc hạ tầm mắt, nhìn theo đoàn người đang dần đi xa...

Nhuận Ngọc nhìn chăm chăm vào tấm rèm trên xe ngựa, nàng ngồi ở bên trong, không biết trong lòng nàng có nhớ ta không, sao lại im lặng thế. Trong lòng nàng chắc rất vui... Đừng vui mừng quá sớm! Nàng sẽ không thực hiện được ý định của mình đâu.

Cho đến khi đoàn xe biến mất khỏi tầm mắt, từ đầu đến cuối tấm rèm chưa từng được vén lên... Lòng Nhuận Ngọc cuộn lên ép trái tim tới đau nhức. Nhuận Ngọc giận dữ phất tay áo bỏ đi...

Đồng Dao ngồi trên xe ngựa, ánh mắt có chút mơ màng. Nhuận Ngọc ở ngay bên ngoài, trong lòng cô rất muốn nhìn hán. Nhưng, sợ rằng nếu nhìn thấy hán, sẽ không thể rời khỏi nước Chư Lương được nữa...

Vũ Quân khẽ chạm vào tay Đồng Dao, kéo nàng tới dựa sát vào hán.

Trong lòng Đồng Dao đau nhói.

“Quên mọi chuyện ở nơi này đi, chuyện còn lại hãy để ta sắp xếp...”

Nước mắt rơi xuống trang phục của Vũ Quân, Vũ Quân vẫn thản nhiên nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cơ thể Vũ Quân vốn không tốt, mỗi đêm người hầu đều phải tìm chỗ hạ trại, để Vũ Quân nghỉ ngơi.

Buổi tối sẽ có thái y tới bắt mạch, xác nhận hán không có việc gì, rồi hán mới đi ngủ.

Dưới ánh lửa, trông hán nhạt nhòa như bức tranh đen trắng. Đồng Dao khẽ nhíu mày.

Vũ Quân kéo tay Đồng Dao: “Đừng đi, được không?”

Nhìn khuôn mặt hán nhợt nhạt thiếu sức sống cùng đôi môi đỏ sẫm, đây là sắc mặt điển hình của người bị bệnh tim. Đồng Dao gật đầu: “Ta không đi, nhìn người ngủ.”

Vũ Quân cười, nhắm mắt lại: “Nếu nàng rời đi thì sao?”

Đồng Dao sùng sốt

“Nàng rời đi, có lẽ ta sẽ chết...”

“Còn nói như vậy, ta sẽ đi thật đấy!”

“Không nói”, Vũ Quân vội vàng giữ hai tay Đồng Dao, nắm ở trước ngực: “Ta sẽ không cho nàng đi, nàng là Vương phi của ta.”

Đồng Dao khẽ thở dài.

Ban đêm, Vũ Quân ngủ say giống như một đứa trẻ. Đồng Dao vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nhưng giữa ngọn lửa bập bùng, dường như cô lại nhìn thấy khuôn mặt Nhuận Ngọc...

Sáng sớm hôm sau, thần sắc của Vũ Quân khá hơn, trên khuôn mặt luôn mang theo nét cười. Hóa ra sắc mặt nhợt nhạt này cũng có lúc có sức sống, hồng hào như vậy.

“Từ hôm nay trở đi, không cần hạ trại. Cả đoàn xe phân chấn lên cho ta, rồi tăng tốc về nước!” Vũ Quân dẫn đầu đoàn nói.

“Cái gì?” Một lão quan trong phái đoàn nước Cúc Lương, vừa nghe đã nhảy dựng lên: “Không được, buổi tối hoàng tử nghỉ ngơi thế nào được?”

“Cơ thể ta rất tốt, không cần nghỉ ngơi.”

“Nhưng hoàng tử, cơ thể của người... Chuyện này không được, tuyệt đối không được!” Đầu vị lão quan lắc như trống bỏi.

Ở bên cạnh Đồng Dao nghe mà hoảng sợ: “Vì sao phải vội vã về nước?”

Vũ Quân thần nhiên nhìn cô, không trả lời.

“Hoàng tử, cơ thể của ngài vô cùng cao quý. Nếu xảy ra sai sót gì, lão thần có mười cái đầu cũng không đủ để bệ hạ chém!”

“Không cần hạ trại, tăng tốc về nước!” Ánh mắt Vũ Quân thay đổi, phát ra những tia sắc nhọn lạnh lùng. Cả người vị lão quan phát lạnh, lập tức cúi người, kính cẩn lui xuống.

Vũ Quân ngồi xuống, nhìn ánh dương từ từ lên cao nơi chân trời, Đồng Dao lại gần.

“Thư của hoàng đế nước Chư Lương nhất định đã được gửi đi...”

“.....”

“Tình hình của huynh ta có chấp, nhất định phải về nước Cúc Lương trước khi lá thư đó đến.”

Đồng Dao khẽ nhún mày, không biết nên nói cái gì.

Vũ Quân quay đầu lại, nhìn cô: “Ta sẽ không cho nàng về nước Chư Lương!”

Đồng Dao cúi đầu, trong lòng cô có mùi vị mà cũng chỉ có cô mới hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Xe ngựa lắc lư, Vũ Quân rất ít nói, ánh mắt luôn mơ màng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng tay hắn luôn nắm chặt tay Đồng Dao, chưa từng buông.

Bên ngoài ánh sáng mặt trời chiếu rọi, Đồng Dao dần cảm thấy mắt mình bắt đầu hoa lên, có cảm giác như thể, xung quanh mùi vị ẩm mốc bốc lên. Nàng ta lại đến... Ôn Ngọc...

Không gian xung quanh nhuộm một màu đỏ đen, những đám mây cuộn tròn bay xung quanh như tìm người.

Ôn Ngọc treo mình giữa không trung, đeo mặt nạ ngọc nhìn Đồng Dao.

Giờ đây Đồng Dao mệt mỏi, cả người nặng trĩu nhắm chặt hai mắt không nhìn tới mọi thứ trước mắt.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

Đồng Dao cười tự giễu: “Ta biết rồi, hủy diệt nước Hồng Ngọc. Được, ta sẽ làm.”

Khiến cho tất cả phải chết trong thống khổ...

“Ta sẽ làm, làm cho tất cả bọn họ phải chết trong thống khổ. Ha ha, nhưng ta thì sao? Ta thống khổ, nhưng ngay cả quyền chết cũng không có.”

Ôn Ngọc ngừng lại không nói...

“Ta đã rời khỏi nước Chư Lương, không biết ta còn có còn mạng mà trở về không!” Đồng Dao ngẩng đầu nhìn Ôn Ngọc : “Ta rời khỏi Nhuận Ngọc, rời khỏi em trai của ngươi, ta mất Nhuận Ngọc rồi...”

Ở trước mặt Đồng Dao Ôn Ngọc khẽ chuyển động, không biết gió từ đâu thổi tới, thổi bay trang phục của nàng, mơ hồ nhìn thấy nàng đang run rẩy.

“Vì sao ngươi lại chọn ta? Tại sao bắt ta phải chịu lời nguyền của ngươi, tại sao lại là ta...” Đồng Dao đau khổ cúi đầu.

Là ngươi cầm ngọc bội của ta, mở quan tài của ta, là cơ duyên để ngươi khai mở lời nguyền của ta... Huy diệt nước Hồng Ngọc, vì ngươi cũng là vì ta...

“Nhưng tại sao lại là ta? Vì sao không chế linh hồn ta? Ngươi đã chết, ngươi có thể tự do di chuyển. Chuyện này ta không làm được!” Đồng Dao có chút hoảng loạn: “Là oán giận của ngươi, tại sao ngươi không tự mình làm đi, tự ngươi đi làm hoàng hậu xui xẻo này đi, tự ngươi đi tiêu diệt nước Hồng Ngọc chết tiệt kia đi!” Đồng Dao khóc lóc ngã xuống đất: “Tại sao lại bắt ta đi, tại sao lại để ta gặp Nhuận Ngọc, tại sao...”

Ta bị hạ độc, mặt nạ này để phong ấn ta. Ta là du hồn, không thể đầu thai sang kiếp khác, không thể nhập vào người khác...

Đồng Dao lau sạch nước mắt, khẽ ngẩng đầu lên.

Là ngươi khai mở lời nguyền của ta, hủy diệt nước Hồng Ngọc, ta chỉ có thể dựa vào ngươi... Chỉ có ngươi...

“Nhưng tại sao ngươi lại để ta vào tình trạng khốn đốn này, tại sao không để ta đi tới nước Hồng Ngọc, hoặc để linh hồn ta nhập vào hoàng đế nước Hồng Ngọc. Tại sao lại đưa ta tới nước Chư Lương, ngươi không biết hoàn cảnh của ta khốn khổ thế nào sao? Huy diệt nước Hồng Ngọc... Nói thì dễ!”

Linh hồn nhập vào thân thể người khác không phải đơn giản như vậy. Mạch máu của ngươi cùng hoàng đế nước Hồng Ngọc căn bản không tương thích. Mà tại khoảnh khắc Thất công chúa vừa chết, linh hồn ngươi cũng đang tới, đây là cơ thể duy nhất phù hợp với mạch của ngươi...

Đồng Dao cười khổ không ngừng gật đầu, còn có cái gì để bàn, không có lời nào để nói...

Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc, khiến cho nỗi hận thù của ta tràn ngập trong lòng ngươi, mượn tay ngươi hủy diệt nước Hồng Ngọc, vì ngươi cũng là vì ta.

Ngực Đồng Dao bắt đầu đau đớn, Ôn Ngọc giống như một cơn gió, mùi ẩm mốc nồng nặc xông thẳng vào người Đồng Dao. Hai cơ thể lại dần dần chồng lên nhau làm một.

“Nước Hồng Ngọc, ta hận nước Hồng Ngọc, ta muốn tất cả đều phải chết trong tay ta, ta muốn giết tất cả người của nước Hồng Ngọc”, Đồng Dao mở to hai mắt, hét lớn lên. Nỗi oán hận ngập tràn khiến cho cô gần như phát điên.

“Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc ——!”

“Tĩnh, mau tĩnh lại”

Đồng Dao cảm giác như có người đang cố gắng lay vai của cô, mở to hai mắt.

Khuôn mặt Vũ Quân giống như đang phóng to trước mặt cô, vô cùng kinh ngạc nhìn cô.

“Nàng làm sao vậy? Đang ngủ sao? Ta gọi nàng cả nửa ngày nàng cũng không tỉnh, ta đã cho ngươi gọi thái y tới bắt mạch. Bọn họ nói nàng rơi vào cõi mơ...”

Đồng Dao nắm chặt tà áo, cố gắng hít thở. Thoát khỏi không gian đỏ đen kia, liền cảm thấy hô hấp thoải mái hơn.

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy? Nàng vẫn bị thế này sao?”

Đồng Dao phục hồi tinh thần, phát hiện cô đang tựa ở trước ngực Vũ Quân, cơ thể vội co về phía sau.

Vũ Quân dường như cũng cảm giác được, cúi đầu không nói, hàng lông mi dài khẽ động, không nói nên lời.

“Nàng là thất công chúa của nước Hồng Ngọc?”

Đồng Dao nhìn Vũ Quân, không biết phải trả lời thế nào...

“Nàng hận đất nước mình? Ở trong mơ nàng luôn nói phải hủy diệt nước Hồng Ngọc.”

Đồng Dao nắm chặt tay... Câu hỏi này, Nhuận Ngọc cũng đã từng hỏi cô.

Vũ Quân hít một hơi thật sâu, không tiếp tục hỏi nữa...

“Cơ thể nàng không khỏe, hôm nay hạ trại nghỉ ngơi.” Vũ Quân nắm tay Đồng Dao đưa vào trong ngực mình: “Ngủ một giấc đi, ta ở đây với nàng.”

Đã rời xa khỏi nước Chư Lương, trước mặt dần thấy rõ những thành trì vĩ đại, Đồng Dao hiểu, đã tới nước Cúc Lương! Tính thời gian, cũng đã đi được hơn mười ngày rồi...

Trước cổng thành nước Cúc Lương có một tấm bia đá lớn, giống như một kỷ vật quan trọng. Rõ ràng là để nói cho cô biết, cô đã rời khỏi nước Chư Lương, rời xa Nhuận Ngọc. Trước mặt cô là đất nước phồn hoa hưng thịnh mang tên —— Cúc Lương!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Xe ngựa chậm rãi tiến về nước Cúc Lương.

Cả thành trì giống như một tòa lô cốt vĩ đại, xung quanh được xây dựng bằng những tảng đá lớn, bức tường thành dường như không ngừng kể cho mọi người biết sự uy nghiêm hùng vĩ của đất nước này.

Cánh cổng lớn màu đỏ thẫm của nước Cúc Lương từ từ mở ra, xe ngựa thoải mái đi vào. Đồng Dao khẽ vén rèm lên, chào đón cô là mùi muối mặn.

Thành trì của nước Cúc Lương to gấp đôi nước Chư Lương, nước Cúc Lương sở hữu một bến tàu lớn, vận tải phát triển, tấp nập, nhân dân cũng dựa vào biển và nghề đánh cá mà trở nên giàu có sung túc. Nhưng trái lại, đất đai ở đây bị nhiễm mặn quá cao, không thích hợp để các loại cây nông nghiệp phát triển, mà nước Chư Lương đất đai phì nhiêu và có lượng lương thực dự trữ dồi dào.

Xe ngựa từ từ tiến vào, rất nhiều nô lệ và dân nghèo ở chợ đi lại như mắc cửi, cho dù có nhiều xe ngựa, nhưng cũng không ai quan tâm.

Trong lòng Đồng Dao có chút nghi ngờ, chuyện Vũ Quân tới nước Chư Lương tuyển phi ra sao, ai cũng biết, nhưng tại sao khi trở về nước Cúc Lương, lại có vẻ im hơi lặng tiếng thế này.

Cho dù cảnh tượng không phô trương, nhưng ít nhất cũng phải có một phái đoàn ra tiếp, nhưng người ở đây không có ai biết việc hoàng tử đã trở về.

Quay đầu lại nhìn Vũ Quân, hàng lông mi buông xuống, mắt tỏ vẻ thản nhiên, khuôn mặt không có chút biểu cảm gì.

Sau đó, xe ngựa dừng lại, Vũ Quân nghiêng đầu, nắm chặt tay Đồng Dao.

“Hoàng tử, bệ hạ phái thần tới đây nghênh đón ngài trở về.”

Người đánh xe khẽ vén rèm lên.

Một người trung niên chấp tay hành lễ, đứng nghiêm chỉnh ở trước xe, cúi đầu nói: “Bệ hạ rất nhớ ngài, lệnh cho thần tới đây nghênh đón ngài.”

“Được, đi thôi.” Vũ Quân trả lời, giọng nói lạnh lùng.

Nhưng vị quan vẫn đứng chặn ở trước xe không di chuyển: “Trong lòng bệ hạ rất nhớ ngài, muốn gặp ngài trước.”

Vũ Quân khẽ nhíu mày.

“Sứ giả của nước Chư Lương Thất công chúa, xin mời vào Thiên điện trước, bệ hạ sẽ tới tiếp kiến người sau.”

Đồng Dao liếc mắt nhìn Vũ Quân, mọi chuyện đã rõ. Bọn họ về chậm, xem ra hoàng đế nước Cúc Lương đã biết chuyện Đồng Dao làm sứ giả đi tới nước Cúc Lương, hiện tại đã có ý muốn tách hai người ra, muốn thuyết phục Vũ Quân.

Hiệu suất làm việc của Nhuận Ngọc thật là nhanh...

Đồng Dao có chút hoảng sợ.

Vũ Quân thản nhiên đưa tay kéo rèm lại nói: “Đẫn đường”.

“Bệ hạ căn dặn, mời sứ giả nước Chư Lương...”

“Đẫn đường!”

“Hoàng tử.”

Vũ Quân không nói gì, nhưng lại tỏa ra khí thế lạnh lùng, nhắm chặt hai mắt oai phong khiến cho người ta không thể kháng cự. Đồng Dao cảm giác được người kiên trì đứng bên ngoài xe ngựa đã lui xuống, nhìn sang Vũ Quân ở bên cạnh, bỗng nhiên cô phát hiện chính mình cũng không hoàn toàn hiểu hết về hắn.

Ngón tay Vũ Quân lạnh buốt, nhưng vẫn yên ổn đặt chồng lên tay Đồng Dao.

Trên đường xe ngựa hơi loạn choạng, trong lòng Đồng Dao cũng bất ổn.

Xe ngựa dừng lại, Vũ Quân đi ra, quay người chia tay đỡ Đồng Dao xuống. Trong lòng Đồng Dao rất hỗn loạn, mà trên khuôn mặt trắng toát của Vũ Quân không có biểu cảm gì, không vui vẻ cũng không lo lắng, dường như người hắn đã siêu phàm thoát tục.

Có một cung nữ đi trước dẫn đường, Đồng Dao có thể rõ tiếng hít thở, dự cảm có chuyện chẳng lành, tay của Vũ Quân luôn lạnh cóng.

Đi vào trong điện, cung nữ biết điều cúi người đi ra ngoài.

Trước mặt là một tác phẩm điêu khắc cây cối lớn đặt bên cạnh bàn, có người ngồi. Đồng Dao nhú mày, neho mắt lại.

Bộ dáng người này nhìn qua tầm hơn ba mươi tuổi, nước da ngăm đen. Lông mi dày đậm cùng đôi mắt hẹp dài nhìn qua đó là một người có tính tình cương quyết, khuôn mặt góc cạnh trần đầy vẻ nam tính. Hắn không chút thay đổi nhìn bản đất sét trong bàn không hề ngẩng đầu, nhưng trên người hắn phát ra hơi thở khiến cho người khác phải khiếp sợ có lẽ : hắn chính là hoàng đế nước Cúc Lương.

Đồng Dao có chút nghi ngờ, người này chính là anh ruột của Vũ Quân. Nhưng ngoại trừ đường nét khuôn mặt của hắn cùng Vũ Quân có chút tương tự nhau, khí chất lại không giống, Vũ Quân giống như yêu tinh, mà người trước mặt trần trụi sức sống, thân thể giống như một người dũng sĩ, mang theo uy nghi của bậc đế vương. Đồng Dao càng ngày càng có dự cảm xấu...

“Đệ đã trở về.” Bắc Minh Quân nói, giọng trầm thấp giống như sư tử đang ngủ.

“Vâng, hoàng huynh.”

“Tốt.” Bắc Minh Quân đẩy miếng đất sét trong tay ra ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại như mắt báo quét qua: “Dọc đường khỏe chứ?”

“Đệ khỏe lắm.”

“Tốt.”

Bắc Minh Quân không nói lại, đôi mắt thân nhiên nhìn Vũ Quân, lại sâu không đáy. Vũ Quân cũng quay lại trạng thái im lặng, hạ tầm mắt không nói. Trong lòng bàn tay Đồng Dao bắt đầu đỏ mồn hời, chẳng lẽ bình thường hai anh em đều nói chuyện như vậy sao?

Bắc Minh Quân cũng không vì sự xuất hiện của Đồng Dao mà nghi ngờ, từ đầu tới giờ hắn chưa từng liếc mắt nhìn Đồng Dao, giống như cô không hề tồn tại.

Qua vài giây, Vũ Quân cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thất công chúa tới Thiên điện trước đi.”

Cả người Đồng Dao căng thẳng.

“Không, nàng không cần phải đi!” Vũ Quân nắm chặt tay Đồng Dao, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuống.

Bắc Minh Quân neho đôi mắt báo, khí lạnh tới rùng người.

“Mời Thất công chúa lui xuống trước, ta có việc cần trao đổi với Vũ Quân.”

“Huynh không cần phải nói nữa, nàng sẽ không đi đâu cả.”

Đồng Dao cảm nhận được hai dòng khí lạnh chuyển động quanh người, bầu không khí khó xử căng thẳng dường như muốn ép phổi người khác tới nổ tung...

“Vũ Quân!” Bắc Minh Quân kiềm chế nén giọng trầm xuống, đầy vẻ nguy hiểm.

“Hoàng huynh không phải nói nữa, đệ sẽ không đồng ý. Bởi vì đệ rất hiểu hoàng huynh.”

Bắc Minh Quân khẽ nâng cằm, neho mắt nhìn Vũ Quân.

“Từ trước tới giờ việc hoàng huynh làm đều như vậy, sẽ không quan tâm đến người khác. Đệ về chậm, tình hình thực tế hoàng huynh đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Đệ biết hoàng huynh sẽ không đồng ý, Đồng Dao sẽ không tới Thiên điện, mà là đi ra xe ngựa về nước Chư Lương, lần chia tay này là vĩnh

biệt!”

Đồng Dao mở to hai mắt nhìn, cảm nhận hô hấp của chính mình bắt đầu dồn dập.

“Đệ đã biết, vậy cứ theo ý của ta mà làm.”

“Hoàng huynh”. Vũ Quân khẽ ngẩng đầu, chăm chú nhìn, “Từ nhỏ Vũ Quân chưa từng cầu xin thứ gì?”

Bắc Minh Quân mím chặt môi.

“Huynh nói một, Vũ Quân sẽ không làm hai. Hoàng huynh muốn Vũ Quân tới nước Chư Lương, Vũ Quân liền đi ; hoàng huynh muốn Vũ Quân hòa thân, Vũ Quân liền làm.”

“Tới nước Chư Lương vì bệnh của đệ.”

“Bệnh...” Vũ Quân lắc đầu, “Hoàng huynh biết Vũ Quân không sao, đối với việc này cũng không quan tâm. Nhận mệnh đi sứ sang nước Chư Lương, ngay cả chết... Vũ Quân cũng không để ý.”

“Phải, ngay cả hoàng huynh ta đệ cũng không để trong lòng.”

Trong lòng Vũ Quân nao nao: “Từ nhỏ Vũ Quân nhiều bệnh, mạng sống vốn đã treo ở giữa dòng, hờ hững với mọi việc, xin hoàng huynh tha tội.”

“.....”

“Cả đời Vũ Quân chưa từng cầu xin điều gì, nhưng xin hoàng huynh để Thất công chúa ở lại.” Vũ Quân nói, Đồng Dao cảm giác đầu ngón tay hần hơi run rẩy, “Thất công chúa là người Vũ Quân yêu, xin hoàng huynh tác thành.”

“Đệ đã biết thân phận của nàng ta?”

“Vũ quân biết!”

“Ngươi ——” Bắc Minh Quân nổi giận, đứng dậy khỏi bàn, hai mắt tóe lửa, “Ngoan cố không chịu sửa đổi!”

Bắc Minh Quân mang theo vẻ miệt thị liếc nhìn Đồng Dao : “Thất công chúa phải tự hiểu chứ, ngươi cho rằng với thân phận của mình có thể xứng với hoàng tử nước Cúc Lương sao?”

Trong lòng Đồng Dao đau xót, nhưng cũng không nói gì để phản kháng, cắn chặt môi.

“Xin bệ hạ thu hồi lời ngài vừa nói.”

“Vũ Quân!”

“Xin hoàng huynh thu hồi lại, Thất công chúa là Vương phi do đệ lựa chọn!”

Bắc Minh Quân chịu đựng một giây, bỗng nhiên nện một quyền xuống miếng đất sét bàn, vỡ vụn thành từng mảnh bắn tứ tung khắp nơi.

Những mảnh vỡ sắc nhọn bắn ra, quét qua hai má Vũ Quân, Vũ Quân không hề trốn tránh, một vệt máu đỏ tươi đọng trên mặt hần.

“Chỉ nửa năm ngắn ngủi, ngươi đã bắt đầu học được cách chống đối huynh của mình!”

“Chỉ là một thỉnh cầu của Vũ Quân mà thôi.”

“Một lời thỉnh cầu thật tốt!” Bắc Minh Quân quay đầu dùng ánh mắt căm giận nhìn Đồng Dao, bộ dáng giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Vũ Quân, ngươi nên biết, ở nước Cúc Lương, ta không cho phép chuyện này xảy ra, ta tuyệt đối sẽ không cho phép!” Bắc Minh Quân phất tay áo xoay người sang chỗ khác, “Người đâu, chuẩn bị xe đuổi Thất công chúa về nước Chư Lương!”

“Hoàng huynh!”

“Không phải nói nữa!”

Một nhóm người đẩy cửa đi vào, cầm trường kiếm bằng đồng xông tới.

Vũ Quân nghiêng người chắn trước mặt Đồng Dao: “Hoàng huynh, thật sự phải làm như vậy sao?”

Bắc Minh Quân hô hấp nặng nề.

“Hoàng huynh đã khẳng định làm như vậy, Vũ Quân sẽ không ngăn cản cũng không có biện pháp ngăn cản! Ngày Thất công chúa rời khỏi, ngày này

năm sau là ngày giỗ của Vũ Quân!”

“Ngươi —” Bắc Minh Quân tức giận nắm chặt tay thành quyền, giận dữ hét lên, “Vì một người phụ nữ như vậy, ngươi không ngại xích mích với anh trai mình?”

“Nàng là người mà lần đầu tiên trong đời Vũ Quân muốn có.”

“Vậy còn huynh của đệ? Đệ cũng biết nàng ta là hung thủ hạ độc giết chết hoàng đế nước Chư Lương, mục đích lần này đến nước Cúc Lương cũng rất đáng ngờ. Ta làm sao có thể để nàng ta sống bên cạnh đệ!”

Vũ Quân sùng sốt, quay đầu nhìn về phía Đồng Dao.

Đồng Dao cảm thấy cả người lạnh lẽo tới tận đỉnh đầu, cô hiểu rõ Bắc Minh Quân tuyệt đối không phải là người đơn giản, nhưng hẳn đoán được mọi chuyện đúng như vậy, tuy rằng không phải cô đầu độc giết chết tiên đế, nhưng cô cũng có mục đích riêng khi tới nước Cúc Lương. Nói ở một góc độ khác, thì cô đã lợi dụng Vũ Quân. Đối mặt với đôi mắt trong suốt tìm kiếm sự thật của Vũ Quân, Đồng Dao cúi đầu không dám nhìn.

“Có là như vậy, đệ cũng đồng ý! Nàng là người đệ chọn”.

“Vũ Quân...” Đồng Dao không nghĩ rằng hẳn sẽ nói như vậy, trong lòng chợt ấm lên, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác tội lỗi.

“Nàng ta sẽ hại chết ngươi!”

“Không có nàng, Vũ Quân đã sớm chết rồi!”

“Tốt, tốt lắm! Ta thật muốn nhìn xem không có nàng ta, hoàng tử nước Cúc Lương có sống nổi hay không!” Bắc Minh Quân tức đến đỏ mắt, mạnh mẽ đi tới.

Tới khi Bắc Minh Quân đến, Đồng Dao mới phát hiện thân hình của hắn vô cùng cao lớn, chỉ thấy bỗng nhiên trên đỉnh đầu bao phủ một bóng người, cả người cô bị Bắc Minh Quân nhấc lên.

“Người đâu, đưa đi. Đuổi ngay về nước Chư Lương cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Vũ Quân lo lắng, khuôn mặt tái mét, vươn tay ra nhưng chưa bám được vào vạt áo của Đồng Dao, đã bị đau tim ngã xuống đất...

“Vũ Quân ——”

Đồng Dao cùng Bắc Minh Quân sợ hãi, kêu lên.

“Thả ta ra, thả ta ra!” Đồng Dao giãy giụa, nhưng không có tác dụng.

Bắc Minh Quân xông lên phía trước, đỡ Vũ Quân dậy: “Vũ Quân, làm sao thế? Đừng giả vờ bệnh với huynh, đối với huynh là vô ích thôi, tỉnh dậy cho huynh!”

“Ngủ ngốc! Không được xóc người lên!” Đồng Dao lo lắng, quả thực không nhận nổi, mắng hắn, “Bệnh tim của Vũ Quân lại tái phát! Bế lên sẽ chết!”

“Cầm miệng! Không cần ngươi lo!” Hai mắt Bắc Minh Quân đỏ bừng kéo Vũ Quân vào trong lòng, “Nhanh đi gọi thái y —— nhanh lên ——”

“Để Vũ Quân xuống, để xuống mặt đất bằng phẳng, nhanh —— để xuống!”

“Ngươi cút ngay!” Bắc Minh Quân giống như con hổ lên con diên che chở con của mình, tiện tay đẩy Đồng Dao xuống đất.

“Ngài bị điên rồi, bảo ngài để xuống, đừng quá ấu trĩ!” Đồng Dao giận dữ, thiếu chút nữa dùng tay tát Bắc Minh Quân.

Nhìn hai mắt Bắc Minh Quân đỏ lên, bàn tay đột ngột dừng lại giữa chừng.

Bầu không khí xung quanh dường như đông lại, Đồng Dao thở hổn hển trừng mắt nhìn Bắc Minh Quân.

“Ta chỉ muốn cứu Vũ Quân, ta chỉ muốn cứu hấn. Cứ tiếp tục như vậy hoàng tử sẽ chết —— hãy để hoàng tử cho ta!”

Cả người Bắc Minh Quân cũng nhấc nhìn Đồng Dao.

“Cho dù ấn tượng của ngài với ta thế nào, nhưng Vũ Quân cũng là em trai của ngài, bệnh của Vũ Quân ta tin tưởng ta biết rõ hơn ngài. Không phải ngài muốn hại chết Vũ Quân chứ?” Đồng Dao chăm chú nhìn Vũ Quân nói, thực sự sắp phát điên rồi, “Để ta, đưa Vũ Quân cho ta! Bằng không hoàng tử sẽ chết! Ta đã từng cứu hoàng tử, lần này cũng có thể cứu hoàng tử!”

Vai Bắc Minh Quân hơi run, suy nghĩ đấu tranh kịch liệt, chậm rãi, hấn đưa Vũ Quân tới tay Đồng Dao: “Vũ Quân xảy ra chuyện gì, ta sẽ giết người!”

“Nhưng trước khi giết ta, tốt nhất phải giết ngài trước. Là ngài kích động làm hoàng tử phát bệnh!”

Lúc này Bắc Minh Quân cố gắng kiềm nén cơn giận của mình, lồng ngực đập nhanh, không nhẫn nại nổi vron chân đá Đồng Dao.

Nhưng Đồng Dao không có thời gian quan tâm tới hấn...

“Vũ Quân, Vũ Quân... Người có nghe thấy ta nói gì không?”

Vũ Quân chớp mắt, đôi mắt nâu nhạt như đá quý trong suốt. Đồng Dao thở dài nhẹ nhõm, tạm thời Vũ Quân đã vượt qua cơn nguy cấp, nếu không thì gay go.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vũ Quân đỏ đầy mồ hôi, cả lòng Đồng Dao đều xoắn lại. Ngay lập tức nàng điều chỉnh tư thế, để Vũ Quân có tư thế thoải mái, sau đó còi quần áo hấn, kéo vạt áo hấn, không ngừng nói: “Vũ Quân, không có việc gì rồi, thoải mái đi... Đã không có việc gì nữa, cố gắng hít thở, hít thật sâu...thở ra... Đứng rồi, làm như vậy, chậm thôi, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại... Không có việc gì, cứ làm như vậy...”

Vũ Quân run rẩy khẽ giơ tay lên, Đồng Dao úp tay hấn, để ở trước ngực: “Vũ Quân, có ta ở đây, người sẽ không có chuyện gì, ta có thể cứu người một lần, sẽ lại cứu người lần nữa, hít thở... từ từ hít vào thở ra...”

Ở bên cạnh hai mắt Bắc Minh Quân lồi ra, nhưng nén lại không nói.

Tầm năm phút sau, cơ thể Vũ Quân dần dần bình phục, trên mặt cũng đã có chút sắc hồng. Nhưng hấn vẫn như cũ không có chút sức lực nào để nói chuyện, nửa khuôn mặt trắng toát trong suốt.

“Lấy rễ cây xô đỏ.”

Bắc Minh Quân sững sờ.

“Ta bảo ngài đi lấy rễ cây xô đỏ!”

Bắc Minh Quân nhủ mảy.

“Trong tạng phẩm của nước Chư Lương có thứ này, rễ cây xô đỏ có tác dụng tăng cường sinh lực cho Vũ Quân. Ngài còn thất thần cái gì nữa?” Đồng Dao căng thẳng nhìn Vũ Quân, ngay cả đầu cũng lười nâng lên.

Thái y đã tới, nhìn hoàng đế ngồi dưới đất, trang phục của Vũ Quân đã được tháo ra bộ dạng yếu ớt, Đồng Dao gần như ra lệnh đối với hoàng đế nước Chư Lương, có chút sợ sệt, nửa ngày cũng không dám tiến vào.

“Đi, lấy rễ cây xô đỏ.” Bắc Minh Quân ra lệnh.

“Thần tuân chỉ!” Thái y vội vàng quay người, suýt chút nữa thì bị vấp.

Vũ Quân ngậm rễ cây xô đỏ, lâu sau, hô hấp mới dần bình phục trở lại, chớp chớp mắt khuôn mặt đã có chút sắc thái. Đồng Dao cẩn thận nâng người hấn lên, sợ hấn lạnh, nhanh chóng kéo quần áo lại. Vũ Quân tựa vào gáy Đồng Dao, khép mắt lại.

“Vũ Quân.”

Bắc Minh Quân muốn chia tay, nhưng có chút sợ sệt. Đồng Dao nhìn hấn, một người đàn ông oai nghiêm đầy quyền lực, nhưng đối mặt với em trai của mình, lại tỏ ra yếu đuối.

“Không có việc gì nữa, ít nhất hiện tại sẽ không có việc gì.”

“.”

“Vũ Quân vẫn như vậy sao?” Đồng Dao hy vọng có thể từ chỗ Bắc Minh Quân hiểu rõ căn bệnh của Vũ Quân.

Bắc Minh Quân hít một hơi thật sâu: “Vũ Quân là con của thần linh.”

“Cái gì?”

“Vũ Quân sinh vào tháng giêng, mệnh thủy, là đứa trẻ do thần linh lựa chọn.”

“Hà?”

Bác Minh Quân nheo mắt lại: “Con của thần, là người trời. Một ngày nào đó thần biển sẽ gọi đệ ấy trở về...”

“.....”

“Từ bé cơ thể Vũ Quân đã yếu ớt, hồi nhỏ chỉ thấy mệt mỏi, càng lớn tình trạng lại càng xấu, hiện tại lại thành ra thế này... Ta đã chiến đấu giành giật với thần linh! Nhưng cuối cùng đệ ấy cũng sẽ rời khỏi ta...” Bác Minh Quân nói xong, giọng bắt đầu run rẩy, đưa tay muốn chạm vào má Vũ Quân, rồi lại thôi sợ rằng vừa chạm vào hân, hân liền biến mất không thấy nữa.

Đồng Dao nghe xong, trong lòng lại tức giận. Vũ Quân là người bị mắc bệnh tim bẩm sinh, Bác Minh Quân lại nói như vậy, không những không cứu được, trái lại còn làm con người ta đi tìm đường chết.

Đồng Dao định giải thích rõ với hân nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt xuống.

Nói cái gì chứ?

Nói hân bị bệnh tim, nói là hai tâm không lưu thông, do kích động mà gây nhồi máu cơ tim... Có lẽ giải thích cũng mất mười năm, con người thời kỳ này cũng sẽ không hiểu được.

“Ôi...” Đồng Dao tỉnh ngộ ngôn ngữ thật hạn chế biết bao.

Bác Minh Quân liếc mắt nhìn Đồng Dao.

Đồng Dao đành chịu lắc đầu: “Vũ Quân là con thần, còn người bị bệnh thần kinh!”

“Cái gì?”

“Không có gì. Vũ Quân sẽ không chết, ta sẽ không để hoàng tử chết.” Đồng Dao dùng sức kéo thắt lưng Vũ Quân, Vũ Quân khẽ mở mắt, cười với cô, rồi lại nhắm hai mắt lại.

Bác Minh Quân nhìn tình cảnh này bỗng nhiên cảm thấy có chút phiền muộn.

“Bệ hạ”. Đồng Dao ngẩng đầu nhìn hân, “Nếu ta muốn hại Vũ Quân sẽ không cứu hân. Ngài là người thông minh, có năng lực, có lẽ ngài nói đúng, biết đâu ta có mục đích riêng, nhưng ít nhất ta cũng không phải nhằm vào hoàng tử, ta sẽ không hại hân.”

“Có ta ở lại, Vũ Quân sẽ không bị thần biển gọi trở về nữa. Ta nghĩ ý tứ của ta chắc ngài đã hiểu được.”

Bác Minh Quân nheo mắt lại, không nói.

Vũ Quân ngủ mê man suốt một ngày, Đồng Dao vẫn nằm bên cạnh giường hân không dám rời đi, chẳng may giữa đêm có chuyện gì sơ xuất xảy ra.

Vũ Quân ngủ rất ngon, hơi thở rất khê, hô hấp vẫn đều.

Ở bên ngoài Bác Minh Quân tỏ ra giận dữ, phát tay áo bỏ đi. Nhưng trong lòng Đồng Dao hiểu được, e rằng trên thế giới này người lo lắng nhất chính là hân.

Buổi tối cứ cách nửa canh giờ, lại có một thị vệ xuất hiện ở cửa cung của Vũ Quân để tuần tra, đã đi được mấy lần, một lúc nữa lại tới. Đồng Dao khẽ cười, Bác Minh Quân này, là một vị hoàng đế uy nghiêm, rõ ràng trong lòng lo lắng sốt ruột, nhưng lại cố tình có chết cũng không chịu nói.

Không biết hai huynh đệ này còn định làm loạn cái gì nữa.

Suốt một đêm Đồng Dao không chợp mắt, nhìn khuôn mặt Vũ Quân ngủ ngon, hiện tại cảm thấy trong lòng sao mà bình yên đến thế.

Cô đưa tay vuốt ve hai má của hân, ha ha, chỉ sợ cô cũng đã bị hân phổ độ cảm hóa rồi...

Trời tờ mờ sáng ánh dương chiếu lên rèm cửa song suốt, lông mi Vũ Quân khẽ lay động.

“Ngủ ngon không?” Đồng Dao cười với hân.

“Ta.....”

Đồng Dao xoay người vén rèm lên, để cho ánh nắng mặt trời chiếu vào, cơ thể Vũ Quân vẫn rất lạnh...

Vũ Quân khẽ nhíu mày: “Sắc mặt nàng không tốt.”

“Ai nói thế...” Đồng Dao quay mặt, không muốn Vũ Quân vừa tỉnh đã lo lắng cho cô.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm.”

Vũ Quân không nói lời nào, đưa tay khẽ đặt trước ngực, cúi đầu.

“Làm sao vậy, lại không thoải mái sao?” Đồng dao vội vàng chạy tới, đặt tay hân trong lòng bàn tay cô, “Tay rất lạnh.”

“Nàng vẫn luôn chăm sóc ta sao?”

Đồng dao sững sốt, vội vàng cười: “Sao có thể, khi người ngủ, ta cũng nghỉ ngơi.”

“Nói dối ta sao.”

“.....”

“Thực xin lỗi.”

“Hả?”

“Vũ quân vô dụng, liền lụy đến nàng.”

Nhìn khuôn mặt buồn rầu của Vũ Quân, chiếc áo khoác trắng mỏng manh rơi xuống để lộ bờ vai gầy yếu, trong lòng Đồng Dao đau xót: “Trên thế giới này Vũ Quân là người đối xử tốt nhất với ta. Tay lạnh sao? Không sao, ta sẽ giúp người ủ ấm.” Cô nói xong, khẽ đặt hai tay Vũ Quân lên mặt mình.

“Đồng Dao

“Sao?”

“Nàng đừng rời bỏ ta có được không?”

Đồng Dao ngẩng người.

“Cả đời này nàng sẽ ở bên ta phải không?” Hai mắt Vũ Quân bao phủ một tầng hơi nước, ánh mắt có chút hoang mang.

“Ha ha, chỉ sợ hoàng huynh của người vẫn không chấp nhận ta.”

“Ta hỏi nàng bằng lòng trọn đời ở bên ta chứ?”

“Ta.....” Trong lòng Đồng Dao đau đớn, cả đời sao? Bản thân cô như vậy, có tư cách gì mà đưa ra lời hứa hẹn, hứa hẹn đối với cô mà nói thật buồn cười.

“Đừng bỏ ta...”

“Vũ Quân, đừng suy nghĩ lung tung. Nghỉ ngơi cho tốt!”

“Không!” Vũ Quân giãy dụa kéo Đồng Dao lại, hai tay đặt trên vai Đồng Dao, “Ta đã nói rồi, chuyện này ta đã từng nói cho hoàng huynh nghe, cũng là nói cho nàng nghe, nàng rời đi, ta sẽ chết!”

“Ai cũng có một sinh mệnh, đều nằm ở trong tay ta. Không thể dựa vào sự sống của người khác.” Đồng Dao nhíu mày thật sâu, ánh nắng mặt trời chiếu xuống đôi mắt nâu nhạt của Vũ Quân phủ một vầng hào quang rực rỡ, khuôn mặt tuấn tú lại thêm thanh tú như vậy. Làm sao cô có thể nhẫn tâm nói lời từ chối hắn....

“Không được yêu người khác, không được nhìn người khác. Trong lòng nàng chỉ có ta, được không?” Vũ Quân khẽ ôm Đồng Dao, vui hai má của cô vào cổ mình.

Gạt nỗi đau đớn trong lòng, để không nhìn thấy Vũ Quân nữa, cô chỉ có thể quay mặt đi, nhìn ra bầu trời xanh xa xăm ngoài cửa sổ.

Phản tình này, quá nặng... Làm sao có thể nhận được chứ...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đây... Việc này...”

Chợt có tiếng động phát ra.

Quay đầu lại, nhìn thấy người hầu mang theo một bình ngọc đi tới, nhìn thấy bộ dáng Vũ Quân và Đồng Dao thân thiết với nhau, không dám đi vào, có lẽ đã đứng ở cửa rất lâu, đành phải phát ra tiếng động.

“Có chuyện gì vậy?” Đồng Dao cố gắng nhớ lại, đây không phải người đêm qua đứng canh ở cửa phòng Vũ Quân sao?

“Đây là sữa bò mới còn nóng. Bệ hạ nói Thất công chúa đã có một đêm vật vả, hạ lệnh đưa tới cho công chúa.”

Đồng Dao nhìn cái bình, lại nhìn bộ dạng hồ hởi của Vũ Quân, không khỏi nhủ thầm. Ha ha, Bắc Minh Quân này, rõ ràng là lo lắng cho Vũ Quân, nhưng lại không đến. Sai người mang sữa nóng tới cho hắn uống, nhưng lại cố tình có chết cũng không thừa nhận, còn muốn lấy cô làm lá chắn.

“Lui ra, thất công chúa không uống.” Không đợi phản ứng của Đồng Dao, vẻ mặt Vũ Quân không chút thay đổi nói.

“Việc này...”

“Ta đã nói, không cần, đem đi”. Giọng điệu Vũ Quân cương quyết, làm người hầu có phần hốt hoảng, ánh mắt không ngừng nhìn về phía cửa, khuôn mặt đỏ bừng.

Đồng Dao hoàn hồn, thấp thoáng nhìn thấy ngoài cửa có một tia sáng, thoáng qua liền không thấy nữa. Cô nheo mắt lại, nở nụ cười.

“Được rồi, giao cho ta, người lui đi.” Đồng Dao mỉm cười, nhận chiếc bình từ tay người hầu. Người hầu thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng xoay người đi như chạy, giống như trong tay Đồng Dao cầm một quả bom, chỉ sợ quay lại là trở về tay mình.

Đồng Dao cầm một chiếc chén, đổ sữa ra, đưa cho Vũ Quân. Vũ Quân nhíu mày, không cầm: “Sữa này của nàng, ta không cần.”

Nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của Vũ Quân, Đồng Dao càng cảm thấy buồn cười: “Thật đáng chê cười.”

“Ta không phải như vậy!”

“Vũ Quân, uống hay không uống, người nói đi. Huống chi, trên đời này bệ hạ là người thương người nhất.”

“Vậy còn nàng?”

Đột nhiên Vũ Quân quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Đồng Dao.

“Hai chuyện này không giống nhau.” Đồng Dao có chút xấu hổ, gãi đầu, “Cho dù mục đích là gì, tóm lại là bệ hạ muốn bảo vệ người. Người người yêu nhất, thường là người dễ làm người tổn thương nhất. Vũ Quân, người có thể toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người không nhiều, không nên khiến bệ hạ khổ sở.”

Vũ Quân cúi đầu nhìn ngón tay mình, qua một hồi lâu, chìa tay nhận chiếc chén trong tay Đồng Dao: “Không phải ta muốn uống, mà ta thật sự khát.”

“Phải, phải, ta biết.” Đồng Dao lắc đầu cười, “Có cần ta giúp người lấy thêm không?”

“Không cần, đủ rồi.”

Đồng Dao cầm chiếc chén, lại bị Vũ Quân kéo tay lại: “Người ta yêu nhất, thường là người dễ làm ta tổn thương nhất, có đúng không?”

“Phải, làm sao?”

“Đối với nàng ta tin tưởng, nàng sẽ không làm tổn thương.”

Đồng Dao ngẩng người, trợn mắt nhìn Vũ Quân. Trước kia ấn tượng về hắn là người rất tốt, nhưng tên ranh này lại thiết kế một chiếc thông lọng để cô chui vào.

“Được rồi, được rồi, để ta thu dọn chỗ này, chút nữa sẽ quay trở lại.” Cô không biết phải nói gì, bèn đưa tay, cầm lấy chén và bình trên bàn đi ra ngoài.

Đi qua cửa, Đồng Dao đứng bên cạnh cột đá ngưỡng đầu lên trần nhà thở dài: “Ai... Sĩ diện có liên quan tới sống và chết. Thời điểm mình phải ra mặt thì

tự mình nói vẫn còn tốt hơn, trốn tránh nơi góc tối, ánh sáng mặt trời vĩnh viễn cũng không chiếu tới.”

Nói xong, cô lại đi về phía trước, bỗng nhiên dừng lại: “Áo giáp được đánh bóng quá sáng, sẽ bị phản chiếu, đúng như vậy.”

Phía sau cột đá hé ra khuôn mặt u ám của Bắc Minh Quân, vẻ mặt u buồn như muốn ăn tươi nuốt sống con chuột. Hắn nhìn theo bóng dáng Đồng Dao đang dần dần đi xa, trong mắt loé ra một tia phức tạp.

Sĩ diện có liên quan tới sống và chết....

Lời này dường như rất có lý.

Quay đầu nhìn vào trong phòng, Vũ Quân ngồi dưới ánh nắng mặt trời, rất điềm tĩnh. Trốn nơi góc tối sẽ không bị ánh sáng chiếu đến...

Bắc Minh Quân hít một hơi thật sâu, đi vào phòng Vũ Quân, khi đối mặt với Vũ Quân còn khản trương hơn cả khi ở trên chiến trường.

Cơ thể Vũ Quân ngày càng yếu, nhìn thấy người hắn gầy guộc cùng làn da mỏng manh, Bắc Minh Quân vô cùng lo lắng——bất cứ lúc nào hắn cũng có thể biến thành nước mà đi, từ nay về sau người và thần hai bên ngăn cách, sẽ không còn được gặp lại... Tại sao lại là Vũ Quân, Vũ Quân đáng thương, em trai đáng thương của ta.

Tại sao đệ lại là con của thần chứ?

Nỗi đau bệnh tật giày vò, Vũ Quân thay đổi trở thành một người khác, đệ luôn trốn vào rừng sâu, nói chuyện với cây cỏ hoa lá, hoặc ngồi bên bờ suối nhìn dòng nước trong vắt tới ngân ngời. Bắc Minh Quân hận không thể phá đi khu rừng để kéo Vũ Quân về, nhưng từ trước tới giờ lại không dám làm như vậy. Ta mơ hồ cảm giác được, giờ đây Vũ Quân đã rời xa loài người, đệ đã trở thành một phần của thiên nhiên...

Nghe nói nhân sâm là thần vật, biết đâu nhân sâm có thể giữ được mạng sống cho Vũ Quân.

Bắc Minh Quân nhớ tới lá thư kia, trang đầu của lá thư chủ yếu nói về đặc tính sinh trưởng của nhân sâm, nhưng nói nhiều quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì một ý đồ: phải đưa Vũ Quân tới nước Chư Lương, nếu không thì không có nhân sâm.

Tân hoàng đế của nước Chư Lương là một người rất lợi hại, một bức thư, đã đánh trúng điểm yếu, cách nói chuyện đúng mực, khiến cho người ta không có cách nào nắm được thóp. Tuy rằng hắn mượn cơ hội tính mạng của Vũ Quân, nhưng Bắc Minh Quân lo lắng cho em trai thân yêu cũng không có cách nào từ chối——

Bởi vì, tình trạng bệnh của Vũ Quân cũng không thể chờ được nữa!

Nhưng về mặt Vũ Quân hồ hững rồi khỏi nước Cúc Lương, kính cẩn nhưng lại không khom người hành lễ, nhưng trong lòng đã suy nghĩ thông suốt, hẳn cứ như vậy mà đi không nói một lời, không lưu luyến bịn rịn cũng không đau thương âu sầu, ngay cả một chút phẫn nộ cũng không có. Đã trải qua rất nhiều cuộc chiến, cứ nghĩ rằng lòng đã hoá đá, thực ra...Ha ha... Sai rồi, lòng của Vũ Quân mới là đá, lạnh như băng không có một chút tình cảm như hòn đá vô tri.

Vũ Quân, đệ hận ta đi! Ta làm tất cả đều vì đệ, nếu như đệ không hiểu ta, chỉ cho rằng ta đưa đệ tới nước Chư Lương để làm con tin, ta cũng sẽ không giải thích nhiều. Bắc Minh Quân ta từ trước đến nay làm việc gì cũng không cần phải giải thích với bất cứ ai.

Bắc Minh Quân cố gắng hít thở, thông thả đi vào phòng của Vũ Quân. Vũ Quân tựa vào giường, ánh mắt phiêu du nhìn lá cây trên cành ngoài cửa sổ, khoe miệng nhếch lên khẽ cười. Bắc Minh Quân sùng sốt, xấu hổ không biết nên nói gì.

Chính là em trai của hắn, nếu như cả đời này không lớn lên thì thật tốt biết bao. Nhớ lúc đệ còn nhỏ, đáng yêu như thiên thần trong sáng, luôn nở nụ cười rực rỡ tỏa nắng, lúc nào cũng bám theo sau ta, khẽ gọi ta huynh trưởng.

Đệ khi đó, thân thiết biết bao...

Vũ Quân cảm giác có người vào, nhưng khuôn mặt không có chút biểu cảm, đưa tay khẽ vuốt những sợi tóc trên trán.

“Đệ...” Bắc Minh Quân vừa mới nói, những chữ tiếp theo đều bị mắc kẹt trong cổ họng không nói được nữa. Khuôn mặt hắn đỏ bừng, quay đầu lại thâm mắng: “Chết tiệt.”

“Huynh gọi đệ sao?”

“Không... Không có!” Nhìn thấy phản ứng của Vũ Quân, trái lại Bắc Minh Quân càng hoảng hốt, sợ tới mức trong bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Vũ Quân lại nhìn ra ngoài cửa không có phản ứng.

Nhất thời Bắc Minh Quân cảm thấy vô cùng thất vọng, muốn tát mình một cái thở dài: “Ai... Đệ nghỉ ngơi cho khoẻ. Ta đi trước.”

“Đệ muốn uống nước.”

“Sao?” Lưng Bắc Minh Quân run lên, không kịp phản ứng.

“Đệ khát, muốn uống nước.”

“A, a, người đâu, đem nước tới đây, người đâu—— đi đâu hết rồi?” Cuối cùng Bắc Minh Quân cũng kịp phản ứng lại, trong lòng bùng lên những đốm lửa, nói năng cũng lộn xộn.

Bên ngoài một cung nữ hoảng sợ, vội vàng cầm bình nước chạy tới.

Bắc Minh Quân vừa định đi lấy, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Vũ Quân, tỏ vẻ e dè: “Ngươi, mang tới cho hoàng tử.”

“Hoàng huynh mang tới cho đệ đi.”

Ánh mắt Bắc Minh Quân chợt loé lên, một dòng nước ảm áp từ từ dâng lên trong lòng, khuôn mặt chấn động không tả nổi.

Hắn cầm chén nước cẩn thận đi tới chỗ Vũ Quân, đứng bên cạnh Vũ Quân, nắm chặt tay, có chút khản trương.

“Bệ hạ!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói, phá vỡ không gian hài hoà vừa được thiết lập.

“Chuyện gì?”

Bắc Minh Quân giật giữ quay đầu lại quát, nện một đấm xuống cột giường. Vũ Quân giật mình, cái chén trong tay thiếu chút nữa là rơi.

“A, Vũ Quân.”

“Đệ không sao, Thần quan đại nhân đích thân đến, chắc chắn là có việc quan trọng, bệ hạ nên gấp rút xử lý chính sự. Vũ Quân không ngại.”

Lông mày Bắc Minh Quân nhíu chặt lại, nhìn sắc mặt tái nhợt đi của thần quan, chắc là có chuyện quan trọng cần bẩm báo. Hắn lại nhìn Vũ Quân, rất khó khăn thái độ Vũ Quân mới dịu đi, giờ mà đi, rất không cam lòng.

“Vũ Quân đã có thất công chưa chăm sóc, huynh trưởng không cần lo lắng.” Vũ Quân quay đầu nhìn Bắc Minh Quân.

Huynh trưởng? !

Đã lâu không nghe đệ gọi như vậy, Bắc Minh Quân giãn ấn đường, gật đầu nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, chút nữa huynh trưởng tới thăm ngươi.”

Vũ Quân khẽ cười.

Bắc Minh Quân quay người bước đi, đã thấy Đồng Dao tựa người ở bức tường trước cửa, dường như đã đợi rất lâu.

“Cảm tạ.” Hắn khẽ nói.

“Khi nào có thời gian. . . Ta có vài lời muốn nói với ngài về bệnh của hoàng tử.”

Bắc Minh Quân sững sờ: “Ta sẽ sai người gọi ngươi tới sau.” Dứt lời, vội vàng rời đi theo thần quan.

Đồng Dao hít một hơi thật sâu, tạo vẻ mặt tươi cười đi vào trong phòng.

“Nhìn qua tâm tình ngươi đã khá hơn.”

Vũ Quân vừa thấy Đồng Dao trở về, lập tức ghé mặt ra: “Sao mà đi lâu thế?”

“Rất lâu sao?”

“Phải.” Vũ Quân vươn tay, Đồng Dao cũng phối hợp đi tới, ngồi bên cạnh, “Đừng chạy đi chạy lại nữa, mọi việc để cung nữ làm, ngồi bên cạnh ta là được rồi.”

“Không làm sao có thể ăn, ngủ, tắm, thay quần áo cũng ở đây, làm sao có thể như vậy được !”

“Sao lại không thể? Cơ thể ta nàng cũng đã nhìn thấy hai lần, để ta nhìn lại nàng cũng không bị tổn thất gì.”

Đồng Dao buồn bực, có nỗi khổ không nói nên lời.

“Nàng có mệt không?” Ngón tay thon dài của Vũ Quân xoa lên hai mắt Đồng Dao.

“Ta không mệt.”

“Người đầu.”

“Có nô tỳ”, một cung nữ đi tới.

“Đem thêm một chiếc giường nữa tới, đặt bên cạnh giường ta. Để thất công chúa nghỉ ngơi.”

“Hả?”

Thiếu chút nữa Đồng Dao cán vào đầu lưỡi mình, cung nữ nghe xong mắt cũng tròn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Thực sự không lay chuyển được ý của Vũ Quân, những người hầu đều biết vị trí của hấn ở nước Cúc Lương, nhìn ngó lẫn nhau, cuối cùng vẫn sợ hãi mà đưa giường tới. Giờ đây tới lượt Đồng Dao xấu hổ không biết nên làm gì bây giờ.

“Vũ Quân, có lẽ nên hỏi ý kiến của bệ hạ.”

“Nàng là vương phi của ta, sớm muộn gì cũng sẽ ở cùng ta, cần gì phải bẩm báo.”

“Nhưng...”

Chưa nói hết câu, đã thấy đôi mắt nâu nhạt của Vũ Quân có chút buồn bã, Đồng Dao đành miễn cưỡng mà nuốt lại lời nói.

“Nàng ngủ đi, ta nhìn nàng.” Ánh mắt Vũ Quân tràn đầy sự ân cần quan tâm.

“Ngươi nhìn ta, ta cũng không ngủ, làm sao mà ngủ được.” Đồng Dao càng cảm thấy xấu hổ hơn.

“Ta không nhìn nữa, nàng ngủ ở giường ta.”

Hấn nói để giường cho cô ngủ.

Đồng Dao nghe được mà đầu đổ mồ hôi lạnh, ngoan ngoãn đi tới giường mới: “Vây ngươi cứ nhìn đi.”

Nhưng Đồng Dao vừa mới nằm xuống, không lâu sau Vũ Quân đã ngủ trước. Đồng Dao nhìn khuôn mặt không chút tà niệm của hấn, cũng thờ dài nhẹ nhõm.

Gần đây giấc ngủ của Đồng Dao rất nông, chỉ cần có chút động tĩnh lập tức sẽ giật mình tỉnh giấc.

Sau đó, cô phát hiện người hầu từ ngoài cửa đi vào, là người hầu bên cạnh Bắc Minh Quân.

Hấn sợ làm phiền giấc ngủ của Vũ Quân, quay về phía Đồng Dao dùng khẩu hình, không phát ra tiếng: “Bệ hạ, cho mời công chúa.”

Đồng Dao gật đầu, nhẹ nhàng đứng lên, thấy Vũ Quân đang ngủ say, bèn chậm rãi đi theo người hầu ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

“Nếu hoàng tử thức dậy tìm ra, thì lập tức đến báo cho ta.” Đồng Dao căn dặn cung nữ bên cạnh Vũ Quân.

Đi theo người hầu một lúc, bọn họ tới một căn phòng rất lớn. Cẩn thận đánh giá xung quanh, nơi này chắc là nơi Bắc Minh Quân xử lý triều chính, căn phòng rất lớn, nhưng đồ trang trí lại vô cùng đơn giản—— một cái bàn vuông, ghế vuông, bức tường trắng đứng. Nhìn qua có thể cảm nhận mọi chỗ đều chắc chắn, va vào sẽ rất đau. Nhưng ánh sáng trong phòng rất tốt, sáng trưng. Nhìn nơi này, Đồng Dao cảm thấy nơi đây giống như phòng của một vị tướng quân, chứ không phải thư phòng của một vị vua.

Bắc Minh Quân ngồi trên ghế, sắc mặt dường như không tốt lắm nhìn Đồng Dao.

“Đến đây? Ngồi đi!”

Đồng Dao nghe lời ngồi xuống, quả nhiên không sai, ghế này ngồi không thoải mái chút nào.

“Ngươi nói ngươi có chuyện muốn nói với ta?”

“Dạ, phải.”

“Trước khi nói, không ngại thì xem thứ này trước đã.”

Bắc Minh Quân đưa hai bản đất sét ra.

Đồng Dao sừng sốt, nhìn miếng đất sét có khắc con dấu của nước Chư Lương, trong lòng hoảng hốt.

“Thế nào? Thất công chúa không xem sao? Mấy ngày trước hoàng đế nước Chư Lương gửi tới đây, còn bức này là vừa gửi tới ngày hôm nay.”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, Nhuận Ngọc lại gửi thư tới đây sao? Cô cắn môi: “Ta không biết chữ.”

Đôi mắt đen của Bắc Minh Quân sừng sốt, nở nụ cười lạnh lùng, nhướn mày nói: “Bức đầu tiên, để ta hiểu rõ về tính tình của Thất công chúa, cũng khiến cho quyết tâm sâu thẳm trong lòng ta, nước Cúc Lương ta tuyệt đối không có khả năng tha thứ cho một vị Vương phi giống như Thất công chúa, bức thứ hai, hoàng đế nước Chư Lương hỏi ta việc người trở về nước Chư Lương, khi nào khởi hành.”

Đồng Dao nhú mày.

“Chắc hẳn hoàng đế nước Chư Lương vẫn còn nhớ đến tình mẫu tử.” Tuy nét mặt Bắc Minh Quân thân nhiên, nhưng trong lời nói tràn đầy mỉa mai chế giễu.

Đồng Dao đón nhận sự kinh bỉ, chai lì đối mặt với hết thấy. Rời khỏi Nhuận Ngọc, đã là chuyện đau đớn nhất trên đời này, còn có chuyện gì là không thể chịu được chứ? Đồng Dao mỉm cười tự giễu.

“Ta trở về, Vũ Quân thì sao?”

“Đệ ấy rất tốt!”

“Ngài dám đánh cược không?”

Bắc Minh Quân nheo mắt lại, vẻ mặt có phần âm u ngoan hiểm.

Đồng Dao khẽ cười: “Với thân phận mà ta đã trải qua, ngài đuổi ta về, đương nhiên ta sẽ không trách ngài, nhưng tốt nhất ngài nên hiểu rõ hậu quả của việc ta đi.”

“Người uy hiếp bản vương sao?”

“Tất nhiên không phải, coi như là một vụ làm ăn đi. Hiện tại Vũ Quân không thể rời ta, ta tin ngài cũng đã thấy được. Nếu ta thật sự muốn hại Vũ Quân, ta hoàn toàn không cần ra tay, chỉ cần lúc trước không cứu hoàng tử là được.”

“Ha ha, nói vậy chắc hẳn Thất công chúa không chỉ quan tâm tới một mình Vũ Quân chứ.”

“Thì sao?” Đồng Dao nhú mày, “Bệ hạ sợ nhất điều gì? Ha ha, chẳng lẽ ngài sợ ta gây rối loạn triều đình, hủy diệt đất nước của ngài sao? Cho dù ta thật sự có gan tày trời, hoàng đế nước Cúc Lương cũng không phải hạng người tầm thường. Rõ ràng ngài không tin ta, chắc chắn đã gài người vào trong phòng ta, nếu như hành động của ta đều nằm trong mắt ngài, làm sao ngài có thể không biết?”

Trong mắt Bắc Minh Quân xẹt qua một tia sáng, mang theo gai nhọn lợi hại nhìn Đồng Dao.

“Ngài không cần phải ngạc nhiên, vụ làm ăn này, có mua sẽ có bán. Ta cứu em trai yêu quý của ngài, đương nhiên ta cũng phải có quyền lợi của ta.”

“Sao? Nói ta nghe xem.”

“Chưa, chưa tới lúc. Thời cơ tới, ta sẽ nói với ngài.”

“Nếu ta từ chối?”

“Ngài sẽ mất em trai.”

Ngực Bắc Minh Quân đập dồn dập, hai mắt tràn đầy sát khí.

“Nhưng ngài phải nhớ kỹ, ta cũng không mong Vũ Quân chết, ta càng không thể ra tay giết hắn, ta chỉ muốn kéo dài sự sống cho hắn, nhưng ta đi rồi, Vũ Quân xảy ra chuyện gì cũng không đi ngược lại trật tự tự nhiên. Ngài không cần phải dùng ánh mắt căm phẫn này nhìn ta, tới lúc đó ta đã nói qua không phải ta làm, ta không nợ nần gì nước Cúc Lương.”

Phút giây đó dường như giữa hai người tồn tại một lực tĩnh điện, đâm vào khắp người tới rùng mình.

Lâu sau, Bắc Minh Quân đứng dậy, đầy khí thế ngăn chặn tình trạng hỗn loạn bất an xung quanh: “Hừ, sớm dự đoán được, một người phụ nữ từng trải

như Thất công chúa, chắc chắn không đơn giản. Nhưng xem ra bản vương đã coi nhẹ người.”

“Quá khen.”

“Thư của hoàng đế nước Chư Lương, người thật sự không muốn đọc sao?”

“Cảm ơn ý tốt của bệ hạ, ta không biết chữ.”

“Được thôi.” Bắc Minh Quân cười, “Người nói ta nên trả lời thư của Nhuận Ngọc thế nào?”

Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, hai mắt mấp mòi nhìn về mặt hoàng đế nước Cúc Lương. Trong lòng cô vẫn hoảng loạn, rốt cuộc bức thư thứ hai Nhuận Ngọc đã viết gì, vì sao lúc này ánh mắt của Bắc Minh Quân lại u ám như vậy. Ai.... Cho cô xem, nhưng cô lại không hiểu.

Quên đi... Đi cũng đi rồi, trái tim cô đã dứt khoát rồi, buông tha tất cả. Không còn nhớ Nhuận Ngọc nữa, nhưng chỉ càng chuốc thêm đau khổ vào người.

“Nói ta thích nước Cúc Lương, muốn ở đây thêm một thời gian nữa. Tùy ngài nói thế nào, nói cho có lệ là được, so với ta bệ hạ chắc sẽ nói nhiều hơn chứ.”

“Được! May mà Thất công chúa không phải nam nhân, nếu không thì bằng sự thông minh của người, chắc chắn sẽ gây ra tai họa.”

“Ta còn có ít tai họa sao?” Đồng Dao gượng cười.

“Vừa rồi Thất công chúa có chuyện muốn nói với ta, là chuyện gì?”

“Về Vũ Quân, ta hy vọng bệ hạ có thể để toàn bộ chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày của Vũ Quân, tất cả giao cho ta quản lý.”

“Được không?” Ánh mắt Bắc Minh Quân có chút nghi ngờ nhìn cô.

“Việc buôn bán đương nhiên phải có tiền vốn, Vũ Quân là toàn bộ vốn của ta. Ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hại hắn, ngược lại ta sẽ giúp hắn tốt lên, như vậy vốn của ta mới có thể ngày càng đảm bảo. Đạo lý này ta tin tưởng so với ta ngài hiểu rõ hơn cả.”

Ánh mắt Bắc Minh Quân tỏ vẻ thông suốt, chậm rãi nói: “Không sai, vậy người nói xem, người định quản lý thế nào.”

“Thời gian hoạt động và nghỉ ngơi của Vũ Quân, sẽ do ta sắp xếp. Không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra khiến hắn mệt mỏi, nhưng cũng phải luyện tập phù hợp. Mỗi ngày phải tập thể dục rèn luyện ít nhất ba lần, mỗi lần ít nhất hai mươi phút, nhưng không thể vượt qua năm mươi phút, tránh sinh ra những ảnh hưởng không tốt đối với cơ thể. Còn về chuyện ăn uống, mỗi ngày ba bữa đều làm theo thực đơn ta viết, Vũ Quân phải ăn nhiều các loại đậu, gạo lứt, hoa quả, là sự lựa chọn tốt nhất để giảm lượng cholesterol. Tuyệt đối không được uống rượu, còn có sữa, hai ngày uống một lần là đủ rồi, loại thực phẩm này sẽ gây tắc động mạch, sẽ làm thay đổi lượng đường huyết gây xơ cứng động mạch, còn nữa...”

Nhìn về mặt ngờ vực và ánh mắt hoang mang đang chăm chú nhìn của Bắc Minh Quân, Đồng Dao lập tức thấy được mà ngậm miệng: “Còn rất nhiều thứ, một lúc không nói rõ được. nước Cúc Lương là một nước lớn, loại chuyện nhỏ nhặt này, chỉ cần gọi người theo lời căn dặn của ta làm là được.”

“Người thật sự là Thất công chúa nước Hồng Ngọc?”

“Phải”

“Thất công chúa tên gọi Lãnh Hương, ta lại nghe thấy Vũ Quân gọi người là Đồng Dao.”

Trong lòng Đồng Dao hồi hộp, làm ra vẻ bình tĩnh mà giải thích: “Khi ta bị giáng xuống làm nô lệ. Sao có thể gọi là Lãnh Hương, còn lo chưa bị người ta ức hiếp đủ sao.”

Đôi mắt Bắc Minh Quân lợi hại tập trung nhìn Đồng Dao từ đầu tới cuối, như muốn xuyên thấu cô, Đồng Dao quay đầu đi.

“Vậy cứ theo ý của Thất công chúa mà làm”

“Cảm ơn bệ hạ, ta xin phép cáo lui trước.”

“Từ từ.”

Đồng Dao sững sờ.

“Hôm đó, tay người chìa ra muốn đánh ta?”

“Hả?” Khoé miệng Đồng Dao giật giật, “Bệ hạ nói gì? Ta không nhớ.”

“Vũ Quân bị bệnh, người sốt ruột, nóng nảy muốn đánh ta, người có nghĩ tới hậu quả không?”

Đồng Dao cảm thấy trán đổ mồ hôi lạnh, không thể tưởng tượng được đã qua lâu như vậy, Bắc Minh Quân vẫn nhắc lại chuyện này không tha.

Trong mắt Bắc Minh Quân lộ ra vẻ khó hiểu, như là đang giận dữ, nhìn qua lại có phần khiêu khích.

“Hừ, may mà ngươi không đánh ta, nếu không đời này ngươi cũng không có cơ hội thoát khỏi nước Cúc Lương.”

Đồng Dao dùng sức cắn môi: “Ta đi trước!”

Quay người lại, đúng lúc có một người tiến vào, thiếu chút nữa Đồng Dao đâm đầu vào.

“A —— Thất công chúa, lão thần tuổi già mắt kém, thứ tội thứ tội!” Về mặt lão thần quan tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, một mặt hướng về phía Đồng Dao nói lời xin lỗi cho có lệ, ánh mắt nhảy qua cô, nhìn về phía Bắc Minh Quân.

Bắc Minh Quân dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía thần quan, ông thở dài, cúi đầu xuống.

Bắc Minh Quân vung áo, đi tới phía cửa, nói rõ: “Đốt!”

Nghe thấy từ này, trong lòng Đồng Dao run lên.

Tuy cô không hiểu Bắc Minh Quân nói vậy là có ý gì, nhưng cô cảm giác được ngọn lửa nóng hằm hập, nhớ tới người con gái bị Nhuận Ngọc thiêu sống.

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, không dám nói gì nữa, vội vàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

“Miền Bắc bị lũ lụt tàn phá, tuy hiện tại đã được xử lý, nhưng thiệt hại vô cùng nghiêm trọng, tiền cứu trợ đã được phát, nhưng chỉ như muối bỏ biển, còn thiếu rất nhiều. Hàng năm đất đai đều bị ngập úng, muốn khai phá, rất vất vả, hưởng hồ dân chúng chết quá nhiều, những người còn lại thì bị bệnh nặng, yếu ớt, đã mất sức lao động không còn khỏe mạnh. Hiện tại lượng dự trữ lương thực không đủ, vùng gặp thiên tai không có lương thực để nộp, trong kho còn phải lấy ra đem đi cứu tế, ngài xem... Bệ hạ?”

Lương đại nhân phụ trách quản lý lương thực gần đây vì chuyện dự trữ lương thực trong kho mà lo lắng không ngủ được, hôm qua phải phát chẩn một ít lương thực, ông lại càng lo lắng không ăn nổi. Dựa vào lượng dự trữ lương thực này, nước Chư Lương chỉ đảm bảo duy trì được nửa năm nữa thôi.

Nhưng ông đã trình nhiều ngày rồi, vẫn không thấy bệ hạ có chút phản ứng nào, ông thực sự không chịu nổi, dứt khoát sáng sớm nay phải vào cung.

Người hầu bên ngoài ngăn cản không cho ông vào, ông phải đợi cho tới khi mặt trời lên, thật lâu mới có người truyền có thể vào.

Lương đại nhân sững sốt. Vốn tưởng rằng bệ hạ đang ngủ nên không cho vào, nhưng hiện tại nhìn thế nào cũng không giống. Bệ hạ nằm nghiêng ở trên bàn, đôi mắt đen mui phần tỉnh táo, bộ dáng không giống với người vừa mới ngủ dậy, mỗi cử chỉ đều có chút nóng nảy. Lương đại nhân nín thở, trong lòng có phần sợ hãi, không khí xung quanh dường như bị Nhuận Ngọc chèn ép tới nghẹt thở.

Hoàng đế không nói cũng không nhìn ông. Nhưng đối với một quốc gia mà nói, lương thảo là một việc trọng đại, Lương đại nhân bắt chập tất cả, sau khi cúi đầu hành lễ, quay về phía Nhuận Ngọc không ngừng nói.

Nhưng, khi ông vẫn đang nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhuận Ngọc, phát hiện bệ hạ dường như không nghe xem mình đang nói cái gì, mà nhìn chăm chăm khắp các góc trong phòng, ánh mắt ngày càng trở nên phức tạp.

“Bệ hạ ——”

“Đi đi, hỏi xem nước Cúc Lương có gửi thư tới không.”

“A? Bệ hạ, chuyện này.”

“Đi.”

“Thần tuân lệnh.”

Lương đại nhân có chút không cam lòng, nhưng không dám làm trái, cúi người lui ra ngoài.

Một lát sau, ông trở lại nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vẫn không có thư của nước Cúc Lương tới.”

Lập tức lòng mặt của Nhuận Ngọc có thêm vài tơ máu, cả người lạnh lẽo dường như bùng cháy giống như có một ngọn lửa, sợ tới mức Lương đại nhân nghẹn họng trở mắt nhìn.

“Bệ hạ, về chuyện lương thảo?”

“Phát thông báo, các phủ thương ở ba thành ở Chư Lương phải quyền góp lương thực, ổn định quốc khố. Nếu không con trai của bọn họ phải sung quân đi phục vụ trong vòng hai năm, để cho bọn họ lựa chọn. Đầu là con dân nước Chư Lương, bọn họ cũng phải có trách nhiệm.”

Khấp người Lương đại nhân run lên, mặc dù trong lòng cảm thấy biện pháp này có phần không hợp đạo lý, nhưng cũng là biện pháp tốt nhất để giải quyết quốc nạn. Nhìn qua khuôn mặt hoàng đế, rất gầy, hai gò má lại càng rõ hơn, làm cho vẻ ngoài vốn đã yếu dị lại càng thêm lạnh lùng cay nghiệt. Nhưng Lương đại nhân không thể không bội phục quyết định của hoàng đế, bèn cung kính hành lễ lui ra ngoài.

“Đội đã, lệnh cho bộ cơ mật cứ hai canh giờ phải bẩm báo một lần đã có thư từ nước Cúc Lương tới hay chưa. Không, một canh giờ bẩm báo một lần!”

“Thần tuân lệnh!” Lương đại nhân ngạc nhiên, lui ra ngoài.

Nhuận Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa không giải thích được, bùng cháy khiến hắn không bình tĩnh được, suốt đêm hắn không thể nào ngủ được, ngay cả ban ngày cũng không có cách nào tập trung tinh thần được, dễ nổi nóng.

Từ xa nhìn thấy ngoài điện có một chú chim bay khỏi cành, cất cánh bay lên trời, hắn giương cung, bước ra khỏi đại điện bắn một tên.

Nhưng, chết tiệt—— lại không bắn trúng!

Từ sau lần nói chuyện đó, hai bên dường như đạt được một hiệp định chung, Bắc Minh Quân cũng không đề cập tới chuyện đuổi Đồng Dao về nước Chư Lương nữa. Trong lòng Vũ Quân luôn lo lắng, nhưng trái lại Bắc Minh Quân lại coi chuyện này căn bản chưa từng tồn tại.

Vũ Quân cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, nhưng chỉ cần mỗi đêm đều có Đồng Dao bên cạnh, cái gì hắn cũng không muốn nghĩ nhiều.

Trong lòng Đồng Dao vẫn đề nặng một nỗi đau: Ha ha, Nhuận Ngọc muốn cô quay về sao?

Xem ra lần này tính sai rồi, không biết Bắc Minh Quân sẽ nói gì với Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc sẽ có phản ứng như thế nào. Chắc là sẽ có tranh luận, một năm rưỡi nữa sẽ không gặp nhau. Ngẩng đầu nhìn ánh nắng rực rỡ trên bầu trời, bầu trời trong xanh, Nhuận Ngọc...

Chúng ta tựa như hai đường thẳng song song, không có giao điểm, nhưng vì sao mỗi lần nghĩ tới khuôn mặt Nhuận Ngọc, vẫn khiến cho cô nghẹn thở?

Đồng Dao cùng Vũ Quân đi dạo ở hoa viên, ánh nắng rất tốt, hai người ngồi dưới mái che ở hành lang. Đồng Dao ngẩn ngơ nhìn về phía bầu trời, cảm giác tay trái đau nhức, cúi đầu nhìn, đôi mắt nâu nhạt của Vũ Quân mang theo tia ngang ngược bùng bùng, nắm lấy tay Đồng Dao càng ngày càng chặt.

“Làm gì vậy? Đau quá, buông tay ra.”

Đồng Dao bị đau mà thức tỉnh.

“Lòng của nàng không ở đây.”

Đồng Dao sững sờ: “Nói linh tinh, ta ở ngay bên cạnh người.”

“Người ở đây, lòng thì ở nơi khác, ở một nơi rất xa. Nàng nhớ ai, là hắn sao?”

Trong nháy mắt Vũ Quân nhìn thấu tâm Đồng Dao, khiến cho cô có chút bối rối, lại giấu đầu hở đuôi: “Hắn là ai, đứng nói linh tinh. Ta không nhớ ai cả, chỉ có chút thất thần mà thôi, người đừng nhạy cảm quá như vậy.”

Vũ Quân cau mày, buông lỏng tay Đồng Dao, đôi mắt nhìn về phía xa xăm. Nhìn thấy khuôn mặt Vũ Quân bỗng nhiên trở nên cô đơn, Đồng Dao cảm thấy có chút khổ sở, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Hai ngày nay trong lòng Vũ Quân đã thoải mái hơn, nhưng mỗi giây mỗi phút đều ở bên cạnh cô. Với sự quan tâm chăm sóc của Đồng Dao, khuôn mặt tái nhợt trắng bệch của hắn cũng có chút sắc hồng, dưới ánh nắng vàng chiếu rọi lại hiện ra sáng long lanh. Tàn yếu tình, mái tóc dài như tơ tung bay trong gió, cùng với đôi mắt u buồn, chỉ vừa liếc nhìn, trong lòng Đồng Dao không hiểu sao lại có chút đau khổ.

“Vũ Quân.”

Vũ Quân dường như không nghe thấy, hàng lông mi dài khép lại, đôi mắt buồn cô đơn lạnh lẽo.

“Vũ Quân”, Đồng Dao chủ động cầm tay hắn, tay hắn vẫn lạnh, “Vũ Quân, đừng giận nữa. Về sau ta không bao giờ mắng người, Vũ Quân.”

“Hoàng đế nước Chư Lương là một người rất đẹp trai, nàng cùng hắn đã từng chung giường chung gối với nhau, cho nên nàng không quên được hắn phải không?”

Trong lòng Đồng Dao thất lại, không hiểu tại sao, lời nói từ miệng Vũ Quân, lại khiến cô cảm thấy rất đau lòng.

“Ta có bằng hắn không? Trong lòng nàng có thể có Vũ Quân chứ?”

Đồng Dao ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu, khẽ buông tay Vũ Quân ra: “Vũ Quân, người nói như vậy, ta rất đau.”

“Ta.”

“Ta không phủ nhận, tình yêu đó là vết thương lớn trong lòng ta, chỉ cần khẽ chạm vào, ta cũng rất đau. Ta không nên cũng không dám nhớ lại. Vũ Quân, ở nơi này, người là người duy nhất quan tâm tới ta, bệnh vực ta. Xin người không cần nói những lời tổn thương ta, ta muốn nói rõ với người, tình cảm này ta không thể nhận.”

“Không, không, không phải như thế.” Vũ Quân bối rối, xoay người ôm lấy Đồng Dao: “Ta tuyệt đối sẽ không làm nàng tổn thương, đừng hiểu lầm ta. Đừng buồn! Đừng ——”

“Vũ Quân”. Đồng Dao khẽ ngẩng đầu, đưa tay lau nước mắt trên mặt hắn.

“Ta chỉ không muốn nàng nhớ tới hắn.” Giọng Vũ Quân trở nên run rẩy, “Trong lòng ta đau đớn nên mới nói như vậy. Ta không nỡ để nàng đi, không nỡ để nàng rời khỏi ta, ta không muốn nàng nhớ hắn, ta sẽ tốt với nàng hơn hắn, trong mắt của nàng chỉ có ta, được không?”

Nhất thời Đồng Dao có chút nghệt ngào, hai mắt Vũ Quân đã phủ một màn sương, đôi môi nhợt nhạt mím chặt trở nên sưng đỏ.

Sự dịu dàng này, Đồng Dao chưa bao giờ cảm nhận được, dần dần trước mắt lại hiện lên khuôn mặt của người kia, với đôi mắt đen, nụ cười quyến rũ.

“Ta là Vũ Quân, ta là Vũ Quân! Đừng tìm hình bóng của hắn trong mắt ta! Nhìn kỹ đi, là ta!” Nước mắt từ vành mắt Vũ Quân chảy xuống, hắn cúi đầu dùng sức hôn môi Đồng Dao, trong lòng chua xót bị thương.

“Chỉ được nhìn ta, nhớ tới ta! Không được rời khỏi ta, đừng rời bỏ ta, ta không thể không có nàng. . .”

“Vũ Quân. . .” Bỗng nhiên, nước mắt cũng từ vành mắt Đồng Dao chảy xuống, rốt cuộc vì sao mà khóc? Vũ Quân hay vì hắn. . .

Ai có thể hiểu được.

“Vũ Quân, đừng như vậy, ta bảo đảm, ta sẽ không nhớ hắn nữa. Không bao giờ. . . nhớ nữa.”

“Thật sự?”

“Phải”. Đồng Dao gượng cười, “Lần đầu tiên ta gặp người, Vũ Quân giống như yêu tinh là một người đơn thuần trong sáng. Ta hiểu nổi cô đơn trong lòng người, cũng giống như người có thể bỏ qua những việc ta đã làm.”

“Ta không cô đơn, bây giờ không cô đơn chút nào.” Vũ Quân ôm chặt người Đồng Dao, “Trừ khi nàng lại để ta cô đơn.”

“Không đâu.”

“Ta tin nàng, nàng sẽ không lừa ta.”

“Phải.”

Bên cạnh có tiếng người khẽ ho khan, Đồng Dao và Vũ Quân sửng sốt, quay đầu nhìn thấy Bắc Minh Quân đứng cách đó không xa, hai tay ôm ngực nhìn lá cây trong bồn hoa.

Hai người có chút ngượng ngùng, buông hai tay ra.

“Bệ hạ.” Đồng Dao cúi người hành lễ.

“Thất công chúa không cần đa lễ.”

Lúc này Bắc Minh Quân giống như vừa nhìn thấy bọn họ, từ từ quay người lại, ra vẻ vừa rời thật sự chỉ ở đây ngắm hoa mà thôi.

Hai ngày nay, quan hệ của hai anh em bọn họ có chút cải thiện, ít nhất cũng không đối đầu gay gắt khi gặp nhau.

Nhưng hai người vẫn không nói lời nào, không biết bọn họ nghĩ gì mà phải giấu cảm xúc thật trong lòng. Nhưng, tận sâu trong tâm Đồng Dao hiểu được, tình cảm sâu sắc của hai anh em bọn họ chỉ sợ chính họ cũng không hiểu rõ.

Bắc Minh Quân là người rất giữ thể diện, mà Vũ Quân lại là người lạnh lùng hờ hững, không giỏi diễn đạt, kết quả hai người vẫn luôn bất hòa xích mích,

Vũ Quân chưa bao giờ chủ động đi gặp huynh trưởng, Bắc Minh Quân tuy rằng ngày nào cũng đến thăm Vũ Quân một lần, lại luôn nói những chuyện không đâu, không có mục đích gì, thành ra mọi người không ai hiểu ai.

“Bản vương đi dạo một chút, không nghĩ tới lại tình cờ gặp hai người.”

Đồng Dao khẽ thờ dài, Bắc Minh Quân này đúng là giỏi giả bộ thật.

“Thất công chúa vẫn khỏe chứ?” Nhưng ánh mắt lại khẽ nhìn về phía Vũ Quân.

“Cảm tạ bệ hạ. Ta rất khỏe.”

“Tốt.”

Vũ Quân vẫn ngồi ngay ngắn không nói gì, bầu không khí nhất thời vô cùng gượng gạo.

Lại chiến tranh lạnh... Trong tâm Đồng Dao ngẫm nghĩ.

“Ta đi trước.” Bắc Minh Quân kìm nén, nhìn thần sắc Vũ Quân chuẩn bị rời đi.

“A. Hôm nay trời đẹp, ta cùng hoàng tử đi dạo, bệ hạ có việc gì không? Không thì, mọi người cùng nhau ngồi đi.”

Nghe thấy đề nghị của Đồng Dao, Vũ Quân ngẩng đầu ngẫm nghĩ mắt liếc cô.

Bắc Minh Quân ngậm chặt miệng không nói.

“Ha ha, ta thật là ích kỷ. Đã lâu không được hát, muốn tập một chút, cho nên muốn tìm thêm vài khán giả. Vừa hay bệ hạ ở đây, ngồi ở lại luôn.”

Đồng Dao cười, trong lòng thì không ngừng mắng chửi: làm cái gì vậy, còn muốn cô phải tự hạ giá trị bản thân để làm ấm tình thân! Quên đi, quên đi. Tạm thời tặng cho bọn họ chút ân tình, có lẽ cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Việc này...” Bắc Minh Quân cúi đầu nhìn Vũ Quân, Đồng Dao lén véo vào người Vũ Quân.

“Hoàng huynh, nếu huynh không có việc gì quan trọng, thì ở lại đi.” Vũ Quân miễn cưỡng nói ra vài từ, lông mày cũng nhíu chặt lại, Đồng Dao nhìn thấy khẽ cười thế là tốt rồi.

Ánh mắt Bắc Minh Quân phản chấn, không nói gì, nhanh chóng bước tới, ngồi bên cạnh Vũ Quân, Vũ Quân vô thức mà ngồi lui sang bên cạnh.

Đồng Dao cảm thán, hai huynh đệ này ngồi trước mắt này thật khiến người ta kinh ngạc —— khuôn mặt và lông mày giống hệt nhau, nhưng lại ở hai cực khác nhau: Vũ Quân giống như không nhiễm khói bụi trần gian, như gió trong lành xuyên thấu, mà Bắc Minh Quân thì đầy vẻ nam tính, là một người kiên cường. Trong mắt Đồng Dao, nếu Bắc Minh Quân sinh ra ở thời hiện đại, không phải đặc công thì là bộ đội đặc chủng.

“Đồng Dao, nàng hát cho ta nghe?” Vũ Quân ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vài tia chờ mong.

“A?” Đồng dao sững sốt, thiếu chút nữa quên, “À, chuyện này, ta nghĩ muốn.”

Bắc Minh Quân nhíu mày: “Nghe nói Thất công chúa là ca nương của nước Chư Lương, hôm nay bản vương xem như đã được mở rộng tầm mắt.”

Đồng Dao nghe ra gai trong lời nói của Bắc Minh Quân, nhưng cũng chỉ cười trừ, lười tranh luận với hắn. Cô hít một hơi thật sâu, mím cười đi vào nơi ánh nắng mặt trời chiếu rọi rờ rờ...

Ánh trăng trong mắt chàng, ánh dương ở lòng thiếp, giờ đây thiếp ca khúc này, chỉ vì chàng.

Muốn quên đi mọi muộn phiền, có thể làm được hay không.

Chàng có hiểu khát khao trong lòng thiếp, bởi vì chàng, bởi vì chàng, do chàng...

Những câu hát tình cảm, kết hợp với giọng hát trầm bổng của Đồng Dao, toả ra khí thế mê người. Mái tóc đen lay động mỉm cười giữa ánh nắng mặt trời, mang theo sự thoải mái cùng lời nhắc. Đồng Dao quay về phía Vũ Quân khẽ mỉm cười, đôi mắt băng giá của Vũ Quân dường như tan ra, trong lòng ấm áp vô cùng.

Những lời từ sâu đáy lòng chàng nói thiếp đều muốn nghe, có thể tin được không,

Trong những giấc mơ của thiếp đều có chàng, có thể ngừng lại không?

Chàng sẽ không rời bỏ thiếp chứ, trong lòng chàng có bí mật gì không.

Thiếp không quan tâm, nghĩ về chàng, viết khúc ca này dành cho chàng,

Viết một khúc ca, dành tặng chàng...

Đồng Dao khẽ đưa tay hướng về phía Vũ Quân, dưới ánh mặt trời rực rỡ, cả người Đồng Dao giống như tỏa ra một vầng hào quang. Mặt Vũ Quân chuyển hồng, thất thần... Bỗng nhiên ánh mắt Bắc Minh Quân trở nên rất nghiêm túc, cả người căng lại, ngồi một cách cứng nhắc.

Ánh trăng trong mắt chàng, ánh dương ở lòng thiếp, giờ đây thiếp ca khúc này, chỉ vì chàng.

Muôn quên đi mọi muộn phiền, có thể làm được hay không.

Chàng có hiểu khát khao trong lòng thiếp, bởi vì chàng, bởi vì chàng, do chàng...

“Của ta. Đồng Dao.”

Vũ Quân âm thầm ghi nhớ, trong mắt chứa chan tình cảm bao trùm tất cả suy nghĩ, hai mắt dính chặt trên người Đồng Dao không khi nào rời khỏi.

Bắc Minh Quân hạ tầm mắt, nhìn cơ thể Đồng Dao khẽ chuyển động lắc lư, đôi mắt cũng đầy ý cười lan tỏa trong ánh mặt trời. Đôi mắt như con đại bàng lóe lên một tia sáng, quay đầu nhìn Vũ Quân đang đắm chìm trong không gian, phút chốc sắc mặt lại trở nên khó coi.

Khúc ca kết thúc, Vũ Quân đã chìa tay về phía Đồng Dao, Đồng Dao thuận theo cầm lấy tay hắn, đi tới bên cạnh hắn, Vũ Quân nắm chặt lấy tay cô. Cơ thể Bắc Minh Quân có chút rung động, có phần không thoải mái.

Vũ Quân đặt tay Đồng Dao ở trước ngực, cười hạnh phúc.

Đột nhiên Bắc Minh Quân khẽ ho: “Giọng hát của Thất công chúa rất hay.”

“Ha ha, xem như cũng xứng với hai chữ ca nương, đã để bệ hạ chê cười.”

“Làm sao, làm sao.” Khóe miệng Bắc Minh Quân co rút, ánh mắt quái dị liếc nhìn Đồng Dao.

“Vũ Quân hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Vũ Quân nói.

Đồng Dao sùng sốt.

“Phải, đệ nghỉ ngơi cho khỏe, ta cũng có việc phải đi.” Bắc Minh Quân lập tức đứng lên.

“Cáo lui.”

Vũ Quân không nóng không lạnh hành lễ với Bắc Minh Quân, rồi kéo Đồng Dao đi. Trong lòng Đồng Dao cảm thấy có chút thiếu lịch sự, nhưng Bắc Minh Quân đã quay người đi, cô chỉ gượng gạo cúi người hành lễ về phía Bắc Minh Quân, vội vàng rời đi. Sắc mặt Bắc Minh Quân rất khó coi, trong mắt hiện ra thần thái khó hiểu.

“Này. Vũ Quân, đi chậm lại một chút.”

“.....”

“Ngươi làm sao vậy? Nói gì đi chứ? Không nói trước với ta một tiếng, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không sao.”

“Vậy ngươi đi nhanh vậy làm gì? Rốt cuộc làm sao vậy?”

Vũ Quân dừng lại đột ngột, Đồng Dao không dừng kịp, thiếu chút nữa đụng vào hắn.

“Này, ngươi làm cái gì vậy?”

“Nàng không phát hiện hôm nay hoàng huynh có gì khác thường sao?”

Đồng Dao nhủ mày: “Khác thường? Khác thế nào? Ta không biết.”

Vũ Quân nâng cằm nheo mắt lại nói: “Hơi thở không ổn định, ánh mắt không bình thường.”

“Không phải bệ hạ vẫn luôn như vậy sao.”

“Không, hôm nay khác.”

“Ta nói ngươi nha, cứ coi mình là thần tiên chắc, có thể nhìn thấu lòng người sao?”

“Tin ta đi, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta. Về sau nàng nên ít tiếp xúc với hoàng huynh đi, nếu phải gặp, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng.” Nói xong, lại lập tức kéo Đồng Dao đi về phía trước.

“Vũ Quân, ngươi muốn đi đâu? Không phải nói mệt muốn trở về phòng sao?”

“Hôm nay, trời đẹp thế này, ta về phòng mới lạ đấy.”

“Sao? Vậy ngươi vừa rồi là?”

“Chẳng qua là muốn tách khỏi hoàng huynh mà thôi.”

Đồng Dao ghen lời, há miệng nhìn Vũ Quân, nửa ngày cũng không nói được gì... Hóa ra yêu tinh cũng có tâm tư đùa giỡn cơ đấy.

Hai người đi dạo trong rừng trúc, tuy trong lúc đó không có nói chuyện với nhau, nhưng ít khi Đồng Dao lại cảm thấy thoải mái dễ chịu đến vậy. Cô mơ hồ cảm thấy Vũ Quân và cây trúc rất giống nhau, cao ngạo, thanh tú, rời xa thế tục...

“Làm sao vậy?”

Nhưng Vũ Quân không nói một câu, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, trán lấm tấm mồ hôi. Đồng Dao vừa nhìn thấy sắc mặt không bình thường của hắn, trong lòng có phần lo lắng.

“Làm sao vậy?”

Vũ Quân mím chặt môi không nói.

“Chắc Vũ Quân đã mệt rồi, nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi thôi.”

Vũ Quân dùng sức lắc đầu: “Không, không phải, ta ngửi thấy mùi lạ.”

“Mùi? Mùi gì?” Đồng Dao nhìn xung quanh, cũng không ngửi thấy mùi gì.

“Không biết, như là mùi khét. Ngửi, cảm thấy cả người lạnh toát, rất khó chịu.” Vũ Quân nhủ mày.

“Mùi khét?” Đồng Dao có chút khó hiểu.

Mùi này khiến Vũ Quân cảm thấy khó chịu? Nhưng cô lại không ngửi thấy gì cả? Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Vũ Quân, không giống như đang nói đùa.

Trong lòng cô thầm nghĩ, cũng có khả năng, Vũ Quân là người rất nhạy cảm, sự sống của hắn hoà vào thế giới thiên nhiên. Cảm nhận của hắn so với người bình thường càng thuần khiết hơn, cũng nhạy bén hơn.

“Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.”

Ánh mắt Vũ Quân mơ màng đánh giá xung quanh, có phần bất an, gật đầu đồng ý.

Vừa mới xoay người đi Vũ Quân, bỗng nhiên trước mắt một nhóm người đi tới, cầm chiếc túi đen trong tay, dường như rất nặng.

Bọn họ mang theo thanh đồng cùng dụng cụ để đào bằng gỗ đi sâu vào trong rừng trúc.

Sắc mặt Vũ Quân trở nên trắng bệch, Đồng Dao theo bản năng nắm chặt lấy tay hắn, tay Vũ Quân thật lạnh lẽo.

“Các ngươi đi đâu?” Vũ Quân lạnh lùng nói.

Đám người ngừng đầu nhìn thấy Vũ Quân, dụng cụ trong tay thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

“Hoàng tử!” Sau khi kịp phản ứng lại, họ lập tức quỳ xuống.

“Các ngươi đi đâu? Định làm gì?”

Toàn thân bọn họ run lên, nhìn lẫn nhau, cúi thấp đầu xuống, nhưng không ai trả lời.

“Trong túi này đựng cái gì? Mở ra!” Hô hấp của Vũ Quân trở nên dồn dập, giọng càng thêm cứng rắn.

Vẫn không có ai trả lời, Đồng Dao có thể cảm nhận được hít thở dồn dập của Vũ Quân.

Vũ Quân đi nhanh về phía trước, lấy huy hiệu đồng bên hông người đứng đầu, đang cúi đầu đứng trước mặt Vũ Quân.

Trong mắt Vũ Quân bắn ra những tia lửa màu xanh, lâu sau mới chậm rãi đến gần, đôi tay run rẩy nắm lấy Đồng Dao, rồi lại bước đi rất nhanh.

Dọc đường đi, Vũ Quân mãi miết đi về phía trước, Đồng Dao theo không kịp. Vũ Quân đi thẳng một mạch vào phòng, yên lặng ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Nắm chặt tay, đầu ngón tay trắng bệch, Đồng Dao bê ghế đến ngồi bên cạnh hắn. Ánh mắt Vũ Quân có phần bất an hỗn loạn, Đồng Dao mơ hồ cảm nhận được có lẽ Vũ Quân đã phát hiện ra chuyện gì đó...

Định đem nước tới cho hắn, nhưng lại phát hiện nước trong bình đã nguội. Cô nhú mào, Vũ Quân uống nước lạnh không tốt, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, từ ngoài cửa một người hầu tiến vào, cung kính đem theo một bình nước ấm, thay cô rót nước vào chén, sau đó đổi bình nước đã nguội kia đi.

Mọi hành động vừa rồi rất kịp thời và chuẩn mực, không có chút lè nhè chậm chạp. Đồng Dao sững sốt, bắt đầu quan sát hắn, vừa nhìn mới phát hiện ra, hắn chỉ là một đứa bé hơn mười tuổi, trên mũi có mấy nốt tàn nhang, làn da vàng như nghệ, nhìn qua không phải người khoẻ mạnh, nhưng bộ dạng thật đáng yêu.

Đồng Dao gật đầu cười với hắn, đứa bé ngây ngốc, khuôn mặt đỏ bừng, lại nhanh chóng cúi đầu, cung kính đi ra ngoài, đi tới cửa còn thiếu chút nữa thì bị ngã.

“Huy hiệu kia là lệnh cấm của hoàng huynh.” Giọng Vũ Quân run rẩy phá vỡ sự yên tĩnh.

Vũ Quân nheo mắt lại.

“Lệnh cấm ban hành, không ai được chống lại, kể cả ta.”

“.....”

“Mùi khét, còn có cả mùi máu tanh.” Nhìn qua khuôn mặt Vũ Quân rất thống khổ.

“.....”

“Nước Cúc Lương xảy ra chuyện, hoàng huynh có việc giấu ta.”

“Vũ Quân.”

Vũ Quân nắm tay thành quyền, Đồng Dao không biết phải an ủi hắn thế nào mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

“Nàng ở trong phòng chờ ta, ta đi gặp hoàng huynh, đề hỏi cho rõ.” Vẻ mặt Vũ Quân nghiêm túc.

“Chờ đã, ta đi cùng với ngươi.”

“Không!” Vũ Quân đưa tay giữ Đồng Dao lại, “Lúc này vẻ mặt hoàng huynh không bình thường, ta không đoán được trong lòng huynh ấy đang nghĩ gì. Ta vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo, nàng không thể xuất hiện trước mặt huynh ấy nữa.”

“Nhưng.”

“Đồng Dao!” Vũ Quân nâng mặt Đồng Dao: “Tuy rằng hoàng huynh mới là hoàng đế nước Cúc Lương, nhưng nước Cúc Lương cũng là quê hương của ta, ta không thể không quan tâm.”

“Ta không có ý này Vũ Quân...” Đồng Dao nhú mào lắc đầu: “Ngươi nghĩ lại xem, ngươi tùy tiện đến hỏi như thế này, huynh ngươi sẽ nói cho ngươi biết

sao? Bệ hạ đã muốn giấu người, tất nhiên sẽ không cho người biết. Hiện tại cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng chỉ có một đầu mối, người dự định nói gì với bệ hạ? Tính cách huyênh hoang của người so với ta người càng hiểu hơn, bệ hạ sẽ chẳng những không nói cho người biết, ngược lại bởi vì người rút dây động rừng, sẽ khiến cho bệ hạ càng thêm đề phòng người.”

Vũ Quân từ từ nheo mắt lại, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vũ Quân, người đã phát hiện ra đầu mối, không bằng nhin một chút, trước tiên quan sát xem sao, như vậy trái lại được việc hơn.”

Lâu sau, Vũ Quân gật đầu, khẽ ngồi xuống, vây quanh vai Đồng Dao: “Có nàng thật tốt, xảy ra chuyện gì, cũng không phải một mình đối mặt.”

Đồng Dao cười gượng...

Thân hình Bắc Minh Quân đứng trước cửa, nhìn ra xa xăm có chút lơ đãng, lồng ngực bị ép tới khó chịu. Con gió nhẹ nhàng thổi tới người hắn, quay lưng về phía rừng trúc, đứng thẳng người, cây trúc mảnh khảnh êm dịu như Vũ Quân thanh lịch tao nhã, thoát tục không dính bụi trần. Ánh nắng mặt trời chiếu lên lá trúc, lá cây giống như những yêu tinh đang nhảy múa... Trước mắt Bắc Minh Quân hiện lên khuôn mặt tươi cười của Đồng Dao.

Bắc Minh Quân nhanh chóng lắc đầu, nhưng tâm tư không thể thoát ra... Đồng Dao chính là sự sống của Vũ Quân, Vũ Quân cần nàng.

Trong lòng Vũ Quân người phụ nữ này lại quan trọng hơn anh trai mình sao? Mới nghĩ đến đó, trong lòng Bắc Minh Quân tràn đầy căm hận. Nhớ đến cảnh Đồng Dao kéo tay Vũ Quân, Vũ Quân điềm đậm đứng bên cạnh, không hiểu sao lại thấy buồn bực, Bắc Minh Quân liền nhắm chặt hai mắt lại. Hô hấp nặng nề.

“Bệ hạ.”

Giọng nói già dặn phía sau gọi tâm tư hỗn loạn của hắn trở về, quay đầu lại, thần quan đã đến rồi.

“Mọi chuyện thế nào?”

Nếp nhăn trên mặt lão thần quan dường như khắc sâu thêm, phủ kín khuôn mặt già nua, khuôn mặt lại càng thêm bản khoắn sâu sắc.

“Bệ hạ, sợ là không không chế được.”

Bắc Minh Quân cố gắng đè nén cảm xúc sôi sục trong lòng, dùng sức cắn môi.

“Bệ hạ.”

“Phải chăng đã mạo phạm tới thần linh? Chẳng lẽ trời muốn tiêu diệt nước Cúc Lương ta?”

“Bệ hạ”, Giọng nói khàn khàn đứt đoạn như chặt cây, “Hôm qua lão thần lên thần điện, mây đen che phủ, không nhìn thấy sao... Bệ hạ...”

“Im miệng!”

“Bệ hạ.”

“Im miệng,” Bắc Minh Quân lạnh lùng nói từng chữ qua kẽ răng, lão thần quan sợ tới mức không dám nói thêm, “Nước Cúc Lương, tuyệt đối sẽ không bị hủy trong tay ta, nghe rõ rồi chứ?”

“Dạ”

“Tất cả theo lời căn dặn của ta mà làm”

“Thần tuân lệnh.”

Bắc Minh Quân hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại: “Đi thôi, việc này không cho phép lộ ra ngoài, càng không được lưu lại dấu vết.”

“Bệ hạ, thứ lỗi cho lão thần nói thật, việc này sẽ tạo nghiệp chướng, không thể làm nữa. Bệ hạ...”

“Người cứ ở thần điện làm tốt nhiệm vụ của người đi, còn lại chỉ cần nghe theo sự chỉ dẫn của bản vương là được.”

“Vậy có cần thông báo cho hoàng tử, tiền đề đã trao quyền nhiếp chính cho hoàng tử, việc này về lý hoàng tử cũng phải biết.”

Bắc Minh Quân quay đầu giận dữ nhìn thần quan, thần quan hoảng sợ, đầu đổ mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu, không dám nói.

“Đi, xong xuôi, thu dọn sạch sẽ. Mọi phế tích chôn ở phía sau rừng trúc.”

“Thần tuân lệnh, lão thần cáo lui.” Lão thần quan sợ hãi rút rè đi ra ngoài.

“Từ từ, phía hoàng tử, phái người tới nói.”

“VẬY... BỆ HẠ KHÔNG TỰ MÌNH ĐI NÓI SAO?”

“Không được, chuyện này cũng là vì hoàng tử. Bản vương mệt mỏi, ngơ ngác một người thông minh nhảy bèn một chút đi, không được để cho hoàng tử tức giận, nếu không thì đưa đầu tới gặp ta.”

“Thần tuân lệnh.”

“Vũ Quân, rốt cuộc ngươi đã thấy cái gì? Có thể nói với ta được không?”

Vũ Quân cau chặt mày, vừa định nói ra, có người ở ngoài cửa tiến vào.

“Hoàng tử, Thất công chúa.”

Vũ Quân xoay người sang chỗ được, nhíu mày: “Đây? Điều thừa tướng?”

Đồng Dao sừng sốt.

“Ha ha, hôm nay sắc mặt hoàng tử đã tốt lên rất nhiều.”

“Thừa tướng trăm công ngàn việc, như thế nào hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi tới thăm người bệnh như ta?”

“A, hoàng tử trở về nước Cúc Lương, thần còn chưa tới bái kiến, thật sự có phần thất lễ, đáng chết. Ha ha, nghĩ là làm, thần liền đi tới đây, hoàng tử đừng có chê cười.”

Đồng Dao buông hàng mi, mặt không thay đổi.

Vũ Quân âm thầm liếc mắt nhìn Đồng Dao, trong lòng hai người chứa đầy sự nghi ngờ. Điều thừa tướng, khuôn mặt cười hi hi hà hà, nhưng nghe thế nào cũng đều là những từ khôn khéo đầy chọn lọc, không lắt léo. Bỗng nhiên tới đây, tuyệt đối không có khả năng như hắn nói, chỉ là đơn thuần tới bái kiến.

Đồng Dao khẽ nắm tay Vũ Quân.

“Nghe nói hoàng tử yêu trúc, thần mới cho xây dựng một khu biệt viện có rừng trúc dài nghìn thước, hoàng tử có điều kiện tới nhà thần, thần chắc chắn sẽ cảm động đến rơi lệ.” Điều thừa tướng quay đầu mỉm cười nhìn Đồng Dao, “Cũng hy vọng hân hạnh được tiếp đón Thất công chúa.”

Đồng Dao nhíu mày, có vẻ câu chuyện đã đi vào quỹ đạo.

“Đa tạ nhã ý của thừa tướng, chẳng qua hoàng tử gần đây cơ thể khó ở, không chịu nổi đường dài xóc nảy. Ta nghĩ, chờ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, rồi sẽ đi.”

“Ha ha, hoàng tử cứ yên tâm, lão thần đã sai người chuẩn bị xe ngựa có tám con ngựa tốt nhất khỏe nhất nước Cúc Lương đánh xe, đảm bảo tuyệt đối.”

Đôi mắt Vũ Quân lạnh lùng, xem ra Điều thừa tướng đã có chuẩn bị mà đến, mục đích là đưa hắn xuất cung. Điều thừa tướng vốn là một người giỏi ăn nói, khả năng biện luận linh hoạt hơn người. Nếu không phải có chuyện lớn xảy ra, làm sao có thể để một nhân vật lớn thế này, đến nói chỉ vì muốn hắn chuyển chỗ. Tâm tình Vũ Quân không khỏi u ám.

“Ha ha”. Điều thừa tướng tươi cười nói, “Vừa này lão thần đã khoe trên triều, nói chắc chắn hoàng tử sẽ tới phủ thần ngắm trúc. Lão thần đã vì nước Cúc Lương mà nỗ lực hơn nửa cuộc đời, hoàng tử cũng ngàn vạn lần không thể không nể mặt lão thần, nếu không thì sẽ thật mất mặt, chỉ có thể cáo lão hồi hương.”

Vũ Quân khẽ nhíu mày, Điều thừa tướng khá lắm, không như vẻ bề ngoài bình thường của hắn. Tuy lời nói khiêm tốn, nhưng dựa vào con người hắn ở nước Cúc Lương, đã dẫn dắt được Vũ Quân, mơ hồ mà không cho phép Vũ Quân từ chối.

Đồng Dao dùng sức捏 tay Vũ Quân, dùng ánh mắt ra hiệu, trong mắt Vũ Quân hiện lên tia sáng, nháy mắt đầy toan tính.

Bỗng nhiên Vũ Quân gục đầu xuống, ngực nhấp nhô tỏ vẻ đau đớn, lão đạo, nhưng không nhìn hắn: “Được, vậy theo ý thừa tướng, đi thôi.”

“Vũ Quân, sắc mặt ngươi không tốt, có nghiêm trọng không?” Đồng Dao vội vàng chạy tới hỏi.

Vũ Quân cố gắng duy trì hô hấp, khuôn mặt yếu ớt nhìn Đồng Dao cười: “Thừa tướng đã mời, đương nhiên phải đi, nàng cũng đi cùng ta.”

Điều thừa tướng thu hồi nét cười trên mặt, bình tĩnh nhìn hai người.

“Thừa tướng, dẫn đường” Vũ Quân bước từng bước, nhưng bước chân vẫn lão đạo thiếu chút nữa thì ngã, Đồng Dao vội vàng đỡ lấy hắn.

“Không được, ngươi nhanh đi lên giường nằm đi, bây giờ tuyệt đối không thể đi lại nhiều.”

“Thất công chúa, trong phủ lão thần có lương y tốt nhất, cần khăn trương đưa hoàng tử tới nhà lão thần.” Điều thừa tướng nhíu đôi mày muối tiêu nói.

“Tuyệt đối không thể, hiện tại thể trạng của hoàng tử không thể di chuyển dù chỉ nửa bước.” Trong lòng Đồng Dao lo lắng, Diêu thừa tướng này, chứng kiến Vũ Quân đổ bệnh, lại cố ý muốn hấn đi, xem ra sự việc chắc chắn không đơn giản. Xuyên qua mái tóc đang rủ xuống của Vũ Quân, Đồng Dao cũng thấy vẻ mặt lạnh lùng của hấn.

“Không có việc gì, một lúc nữa là tốt thôi, cứ làm như thừa tướng nói, nếu không nể mặt thừa tướng thì sẽ có chuyện lớn.” Sắc mặt Vũ Quân tái nhợt, bộ dạng tỏ vẻ thống khổ, nhưng lời nói lại sắc bén như dao.

“Chuyện này...” Diêu thừa tướng có chút dao động.

“Hả? Hoàng tử...”

Người hầu vừa mới đưa nước vào từ cửa đi qua, nhìn bộ dáng lay động như sắp ngã của hấn, làm cho khiếp sợ, vội vã đi vào.

“Hoàng tử, ngài lại phát bệnh, để nô tài bấm bấm lên bệ hạ.”

“Không cần, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, ta còn muốn tới phủ thừa tướng.”

“Cái gì?” Người hầu kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn Diêu thừa tướng, không biết lấy dũng khí ở đâu, ưỡn lưng thẳng người nói, “Thừa tướng, hoàng tử bị bệnh, thất công chúa cần dặn bệnh này tuyệt đối không được di chuyển, mời thừa tướng trở về đi.”

Diêu thừa tướng nhìn mặt hấn, sừng sốt nói: “Người tên là gì?”

“Hoán Nhi.”

“Vậy sao?” Diêu thừa tướng giận dữ nói, “Người một lòng trung thành với hoàng tử, nhưng cũng không nên làm việc quá sức? Sắc mặt người cũng không tốt lắm.”

Trong lời nói của thừa tướng có phần khó hiểu, Hoán Nhi nghe xong không kịp phản ứng, nhưng vẫn kính cẩn quỳ xuống: “Tạ ơn thừa tướng quan tâm, Hoán Nhi rất khỏe.”

Diêu thừa tướng sừng sốt trong giây lát, thái độ hoàn toàn biến chuyển: “Hoàng tử nên nghỉ ngơi cho khỏe, về chuyện ngắm trúc, ngày mai lão thần trở lại tiếp ngài, mong hoàng tử sớm bình phục, lão thần cáo lui.”

Ha ha, hành động cũng thật là nhanh, trong lòng Đồng Dao cười nhạt.

“Vậy đa tạ thừa tướng.” Đồng Dao thay Vũ Quân trả lời, bên cạnh Vũ Quân đã rất yếu không có đủ sức để nói chuyện.

Thừa tướng đã đi rất xa, nhưng Vũ Quân vẫn dựa vào người Đồng Dao, hai tay đặt ở bên hông cô, khuôn mặt tựa vào cổ cô, hơi thở phả vào người Đồng Dao khiến toàn thân cô ngứa ngáy.

“Được rồi, người dự định giả bộ bao lâu nữa? Mọi người đã đi xa, không lo nữa, mau khỏe lại đi.” Đồng Dao dùng sức đẩy hấn.

“Bệnh của Vũ Quân lại tái phát, phải dựa vào.”

“Giả bộ, ta cũng phải trở mặt.” Mặt Đồng Dao đỏ bừng lên.

Lúc này Vũ Quân mới tự nguyện không cam lòng mà ngẩng đầu lên. Nhìn đôi mắt linh hoạt của hấn, đột nhiên Đồng Dao cảm thấy có chút buồn cười.

Hoán Nhi ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn hai người: “Hoàng tử, ngài...”

“Hoàng tử không có việc gì, bị ngứa người.” Đồng Dao uy hiếp nắm chặt tay thành nắm.

Hoán Nhi cười ngây ngốc: “Có thất công chúa bên cạnh, bệnh của hoàng tử đều có thể được chữa khỏi.”

Lần này đổi lại là vẻ mặt tràn đầy ý cười của Vũ Quân gật đầu, Đồng Dao xấu hổ.

“Người tên là Hoán Nhi?” Đồng Dao chuyển đề tài.

“Dạ.”

Đồng Dao tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nhỏ bé của hấn, sắc mặt vàng vọt: “Ta lệnh cho người tới phòng bếp tự lấy thức ăn cho mình, da mặt người nhìn rất xấu.” Đồng Dao quan tâm nói.

Khuôn mặt Hoán Nhi đỏ bừng, vội vàng quỳ gối khấu đầu lạy tạ.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Điều thừa tướng đi chưa được bao lâu, Bắc Minh Quân lại mang theo một đám người hung hăng chạy tới, nhìn thấy Vũ Quân và Đồng Dao ngồi bên giường, dựa sát vào nhau mà thủ thủ nói chuyện, về mặt tối sầm lại.

“Bệ hạ” Đồng Dao vội vàng hành lễ.

Bắc Minh Quân cười lạnh lùng, quay đầu: “Không phải bệnh cũ của đệ lại tái phát sao, lại hào hứng như vậy.”

“Hoàng huynh không phải lo lắng, đệ đã ổn.”

“Ổn rồi? Vậy hiện giờ đi tới phủ thừa tướng đi, bản vương đã phái xe ngựa tới đón ngươi.”

Đồng Dao ngăn người, trừng mắt nhìn Bắc Minh Quân.

Trong mắt Vũ Quân hiện lên một tia sắc bén, không nóng không lạnh nói: “Hoá ra hoàng huynh cùng thừa tướng đại nhân, đều mong ta đi ngấm trúc như vậy nha!”

Về mặt Bắc Minh Quân không thay đổi.

“Ý muốn của bệ hạ, Vũ Quân sẽ không làm trái. Nhưng Vũ Quân cũng không phải người ngu dốt, chuyện gì đã xảy ra, xin hoàng huynh cũng nên nói ra cho rõ.”

Đồng Dao dùng sức cắn môi, chuyện cũng nói ra tới miệng rồi, Bắc Minh Quân cũng đã bị ép, nhưng xem ra Vũ Quân cũng không làm rõ được.

“Không có việc gì, chỉ là ngấm trúc thôi mà.”

Đột nhiên Vũ Quân cúi đầu khẽ cười, đôi mắt rung động mang theo một tia đau xót nhìn Bắc Minh Quân. Bắc Minh Quân bị ánh mắt của Vũ Quân làm cho chột dạ, xấu hổ quay đầu không nhìn hắn.

“Phải, Vũ Quân vốn mệnh thủy, tự do thoát qua. Hoàng huynh đã sớm không coi ta là người nước Cúc Lương.”

“Không!” Bắc Minh Quân lớn tiếng bác bỏ, nhưng sau đó cũng chỉ mím môi, không nói.

Hắn quay đầu nhìn ra bầu trời xanh, về mặt nghiêm trọng, lâu sau, thở dài: “Ta đã đồng ý với thừa tướng để đệ qua đó ở vài ngày, hôm nay đệ ở lại nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta sẽ lại bố trí xe ngựa, ta sẽ...” Nói được một nửa, hắn vẫn cố tình nuốt trở lại. Vũ Quân nghe xong hơi nhú mảy.

Hoán Nhi bị về mặt của Bắc Minh Quân dọa cho choáng váng, ngây người đứng ở góc phòng không dám nói lời nào. Bắc Minh Quân giương mắt, ra hiệu cho thị vệ bên cạnh, người kia liền lẳng lặng đi về phía Hoán Nhi không nói gì, Hoán Nhi chớp mắt, gạt đầu, sau đó đi theo thị vệ đi ra ngoài. Đồng Dao mơ hồ cảm thấy có điểm không hợp lý, nhưng không thể nói rõ được.

Bắc Minh Quân liếc nhìn qua căn phòng của Vũ Quân, nhìn thấy chiếc giường của Vũ Quân, bên cạnh là giường của Đồng Dao. Hắn hít một hơi thật sâu, để chế áp tâm tư của mình, sau đó dùng ánh mắt quái dị liếc mắt nhìn Đồng Dao, rồi xoay người bước đi. Đột nhiên Vũ Quân cảm thấy căng thẳng nắm chặt tay cô.

Thấy Bắc Minh Quân đã đi xa, Đồng Dao mới thở dài nhẹ nhõm, vội vàng chạy ra đóng cửa lại.

“Trời ạ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Đồng Dao lau mồ hôi trên trán, “Hắn tới đây có mục đích gì? Vì sao muốn đưa ngươi rời khỏi đây?”

Vũ Quân từ từ ngồi xuống, nhú mảy không nói.

“Hoàng huynh của ngươi gọi Hoán Nhi đi rồi, cũng không biết là vì chuyện gì. Chờ tới nay Hoán Nhi về, chúng ta hỏi hắn, nhưng cũng chưa chắc sẽ có đầu mối gì.”

“Hoán Nhi sẽ không quay lại.”

“Cái gì?” Đồng Dao quay đầu giật mình nhìn Vũ Quân.

“Hoán Nhi bị gọi đi sẽ không quay lại.”

“Có ý gì?”

“Chúng ta là anh em ruột, so với bất kỳ kẻ nào ta hiểu huynh ấy nhất, trong mắt huynh ấy có sát khí.”

Đồng Dao sừng sờ đứng chôn chân tại chỗ.

“Ý của ngươi là, hoàng huynh của ngươi muốn giết Hoán Nhi? Nhưng vì sao? Hoán Nhi chỉ là một đứa trẻ, chỉ là một người hầu. Cho dù phải chết, cũng không cần làm phiền tới hoàng đế tự tay sát hại chứ?”

“Chuyện này... Ta cũng không rõ.” Vũ Quân hạ tầm mắt, giọng nói cũng rất bình tĩnh: “Hoàng huynh đã nói là làm, ngày mai ta sẽ đi, tất cả đều theo sự an bài của hoàng huynh. Nếu muốn biết mọi chuyện, chỉ còn có ngày hôm nay.”

“Vũ Quân.”

“Đêm nay ta phải đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Sắc mặt Vũ Quân trắng bệch, tay nắm chặt thành quyền.

“Ngươi muốn đi vào trong rừng trúc?” Đồng Dao nhìn dáng vẻ của hắn, bỗng nhiên nhớ tới tình hình hôm đó hắn ở trong rừng trúc.

Vũ Quân xoay người lại, kéo hai tay Đồng Dao để trước ngực mình: “Ngủ ngon, ở phòng chờ ta, trước khi trời sáng, ta chắc chắn sẽ quay về.”

“Không được!”

Đồng Dao lo lắng, giọng nói cũng lớn hơn. Nhớ đến lần trước khi Vũ Quân đi vào trong rừng sắc mặt trở nên tái nhợt, cô đã lo muốn chết, hiện tại lại để hắn một mình đi vào trong rừng, có trời mới biết sẽ có chuyện gì xảy ra, cô an tâm mà ngủ mới lạ.

“Không cần lo lắng cho ta.” Vũ Quân nở nụ cười ôn hoà: “Ta là đàn ông, ta sẽ xử lý tốt mọi chuyện.”

“Ngươi là đàn ông, cũng là người bệnh. Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi làm như vậy, ngươi không được đi.”

Vũ Quân tươi cười giống như dòng chảy bập bênh: “Nàng lo lắng cho ta sao?”

Về mặt Đồng Dao trở nên xấu hổ: “Ta không thêm quản ngươi.”

“Ta thích nàng quản ta, Đồng Dao”. Vũ Quân chớp đôi mắt nâu, ánh mắt hiện lên một tia sáng: “Ta cũng muốn mỗi thời mỗi khắc ở bên nàng, mỗi phút giây cũng không muốn rời xa nàng. Nhưng nước Cúc Lương là nhà của ta, quê hương ta, không có nước Cúc Lương cũng sẽ không có Vũ Quân, ta biết nước Cúc Lương đã xảy ra chuyện gì đó, lại thờ ơ mặc kệ. Đồng Dao, nàng hiểu ta phải không?”

Đồng Dao bất đắc dĩ lắc đầu: “Được, ta hiểu ngươi. Nhưng ta cũng có điều kiện.”

“Nàng nói đi.”

“Ta phải cùng đi!”

“Không được!”

“Vậy đàm phán thất bại. Nếu ngươi khẳng khái muốn đi một mình, ta sẽ nói cho bề hạ biết, ông cha có câu đầu xuôi đuôi lọt. Ta có điều kiện của ta, không thương lượng. Ngươi yêu nước Cúc Lương của ngươi, đối với người không phải dân nước Cúc Lương, ta chỉ lo lắng an toàn của ngươi. Hơn nữa thật sự, nếu nước Cúc Lương xảy ra chuyện gì, ta không sao cả, nhưng ngươi nhất định không thể có sơ sẩy gì!”

Đồng Dao còn chưa nói xong, đã thấy nước mắt trên khoé mắt Vũ Quân. Đôi tay đang nắm lấy tay Đồng Dao run rẩy: “Nàng khiến ta trở nên sợ chết... Giờ đây Vũ Quân rất muốn sống. Chết rồi... Ta sẽ không được nhìn thấy nàng nữa, ta không nỡ...”

Đầu mũi Đồng Dao cay cay: “Nói linh tinh, còn nói chuyện chết chóc, đời này ta cũng không quan tâm tới ngươi!”

“Không nói tới chết...” Vũ Quân dịu dàng ôm thắt lưng Đồng Dao: “Không chết, ta không muốn chết, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.”

Đồng Dao đau đớn vuốt ve mái tóc dài của hắn, không nói gì phản kháng.

Hai người đã sớm thổi tắt đuốc, nằm lên giường. Đắp chăn, nhưng trên người đã mặc quần áo chỉnh tề, tuy đã nhắm mắt, nhưng không ngủ, mỗi một dây thần kinh đều treo lên.

Bên ngoài mặt trăng đã lên cao, từ xa truyền đến tiếng gõ rất nhỏ. Canh ba... Người hầu trong phòng đã sớm đi ra ngoài, đóng cửa lại, canh cửa.

Vũ Quân mở mắt, dưới ánh trăng xanh, hai mắt trở nên trong suốt. Đồng Dao đã xoay người, hai người liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười.

Bọn họ nhanh chóng nhét quần áo vào sọt ở phía dưới, làm thành hình người, từ xa nhìn lại, giống như hai người vẫn đang nằm trên giường.

Khẽ mở cửa sổ, dùng thanh xà làm trụ, Vũ Quân lấy tay đẩy, tạo thành một đường parabol nhẹ nhàng đi ra ngoài, sau đó xoay người, chìa tay đỡ Đồng Dao. Đồng Dao sững sốt, không thể tưởng tượng được ngày thường Vũ Quân yếu ớt như vậy, trong bóng đêm lại như một chú mèo nhanh nhẹn nhảy bén.

Hai người đi giày vải, im lặng di chuyển ở hành lang. Hơi thở của Vũ Quân rất khẽ, giống như một chú mèo đi trong đêm tối, bước đi hoa mỹ, có thể che giấu bản thân một cách dễ dàng, nhưng có điều so sánh của Đồng Dao có chút cường điệu.

May mắn là thị vệ tuần tra không nhiều, Đồng Dao nhìn thấy lông mày Vũ Quân nhú vào, không biết hắn đã phát hiện thấy cái gì, nhưng xung quanh rất im lặng, Đồng Dao không dám phát ra tiếng động.

Chỉ trong chốc lát hai người đã tới rừng trúc. Trong bóng đêm rừng trúc đã mất đi vẻ thanh lịch cùng cao quý lúc ban ngày, từ xa nhìn lại, ở sâu trong cánh rừng tối đen như mực. Gió thổi những chiếc lá trúc phát ra âm thanh kỳ quái, sồn gai ốc, đột nhiên Đồng Dao nghĩ tới cảnh trong những bộ phim kinh dị, không khỏi có chút sợ hãi chùn bước.

“Nàng ở chỗ này chờ ta, đừng đi vào.” Sắc mặt Vũ Quân trắng bệch, buông tay Đồng Dao ra.

“Không được!” Đồng Dao căng thẳng kéo tay hắn, “Nếu không thì, ngươi cũng đừng đi vào.”

Vũ Quân xoay người, vỗ vào vai Đồng Dao an ủi: “Đừng lo, ta không có việc gì, hôm nay là cơ hội cuối cùng, ta phải làm cho rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, ta sẽ lập tức trở lại.”

“Không được!” Đồng Dao vội vàng giữ chặt tay hắn, “Ngộ nhỡ gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ, muốn vào thì vào cùng nhau, nếu không thì ngươi cũng không được đi.”

“Nhưng...”

“Dù thế nào ngươi cũng tuyệt đối không được đi một mình.”

Hai người tương trợ khích lệ nhau, nắm tay cùng đi sâu vào trong rừng. Càng đi vào trong, trong lòng Đồng Dao càng sợ hãi, bên trong có một làn khói bốc lên, vẫn còn ánh lên màu xám. Lần trước Vũ Quân nói người thấy mùi khét, nhưng bản thân cô lại không ngửi thấy.

Nhưng đến lần này, Đồng Dao có thể ngửi thấy mùi hôi thối, không thể nói rõ đây là mùi gì, nhưng cảm thấy toàn thân lông tơ đều dựng đứng lên.

Bầu không khí xung quanh ẩm ướt, càng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Những chiếc lá trúc bị gió thổi bay xào xạc, giống như tiếng những âm hồn đang gào thét, nhưng càng nghe càng cảm thấy giống như có tiếng người đang thét lên... Khiến cho người ta sồn cả gai ốc.

“Vũ Quân, ngươi có tin trên đời này có ma quỷ không?”

Vừa nói xong, đột nhiên Đồng Dao cảm thấy lời nói của mình thật buồn cười. Chính mình vốn không thuộc về thời đại này, bị Ôn Ngọc cưỡng ép đưa tới đây, Ôn Ngọc không phải là linh hồn đến từ nghìn năm trước sao.

“Ta mong là có.” Vũ Quân cười.

Trong tiềm thức của Đồng Dao vẫn coi Vũ Quân là người yếu đuối, cho rằng hắn là một người bệnh, mà mình phải quan tâm chăm sóc hắn. Nhưng, hiện tại lúc này, Đồng Dao cảm nhận được rõ ràng, nụ cười của Vũ Quân, Vũ Quân nắm chặt hai tay cô, còn mỗi một hơi thở của hắn, dường như là để dỗ dành, tiếp thêm sức mạnh cho cô. Có thật là Vũ Quân ý vào cô không? Nói không chừng là chính cô ý lại vào hắn nhiều hơn...

“Bởi vì nếu có quỷ, sau khi ta chết, có thể biến thành quỷ, ta còn có thể nhìn thấy nàng, còn có thể ở bên cạnh nàng. Ta sẽ không phải đau khổ.”

Đồng Dao hít một hơi thật sâu, viên mắt nóng lên: “Vi sao mỗi câu nói của ngươi đều khiến cho ta áy náy như vậy?”

“Áy náy?” Vũ Quân chậm rãi quay đầu lại nhìn cô, “Đừng dùng từ này, nó làm ta bị tổn thương.”

Đồng Dao lắc đầu, cố gắng đè nén sự xúc động của mình: “Vũ Quân, ta ngửi thấy mùi hôi thối.”

“Phải.”

“Ngươi không sao chứ?”

Vũ Quân gạt đầu, bình tĩnh quay lại nhìn: “Từ hướng đó thổi tới?”

Cả người Đồng Dao đổ mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

“Vũ Quân, là tiếng lá trúc va vào nhau sao?” Đồng Dao mở to mắt, nhìn xung quanh.

“.....”

“Làm sao mà ta cảm thấy như có tiếng người khóc?”

“Không phải sợ, có ta ở đây.” Vũ Quân thì thầm, bình tĩnh nhìn xung quanh, khuôn mặt hoà nhã tỏ vẻ dũng cảm.

“Vũ Quân, người xem phía trước có cái gì đó?” Đồng Dao ôm chặt lấy cánh tay Vũ Quân, phát hiện hai đầu gối mình bắt đầu run rẩy.

“Chúng ta cùng đi tới đó xem.”

Thực ra Đồng Dao không muốn đi tới đó, nhưng thấy bộ dáng rất kiên quyết của Vũ Quân, rất sợ nếu để hấn đi vào một mình, đành phải cố gắng kiềm nén sự sợ hãi đi về phía trước.

Khi gần tới nơi, hoá ra là một cái nhà bị cháy đen, nhìn qua rách tả tơi. Nhìn lướt qua, cũng không tìm thấy cánh cửa ở đâu, chỉ nhìn thấy một ô cửa sổ tối om, có rất nhiều chấn song làm bằng đồng đen. Từ xa nhìn lại, giống như một cái miệng rộng thở ra đầy khí đen.

Lần trong tiếng gió rít gào, dường như có người khóc nức lên thành từng cơn và tiếng rên rỉ, mỗi tiếng hét theo tiếng tiếng lá trúc lúc có lúc không. Đồng Dao cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác ghê rợn khiến cô buồn nôn.

“Nàng đứng ở đây, ta đi qua xem bên trong là cái gì.”

“Không được, không được đi!” Đột nhiên Đồng Dao kêu lên, nắm chặt lấy Vũ Quân. Ngay cả cô cũng không nói rõ được vì sao, dù có thể nào cô cũng có một cảm giác nhất định không thể để Vũ Quân đi vào.

“Đừng đi, Vũ Quân, ta cảm thấy không ổn! Đừng đi, đứng tới gần!”

“Đồng Dao, bình tĩnh lại, đừng sợ! Đừng sợ!” Vũ Quân an ủi, vỗ vai cô, “Ta chỉ đi qua nhìn một chút, nhìn qua cửa sổ, bảo đảm cách xa, ta không sao.”

Đồng Dao ôm chặt lấy cánh tay Vũ Quân: “Cùng nhau đi, chỉ nhìn một chút, không được tới gần.”

“Được.”

Hai người từ từ đi về phía trước, mũi hơi thối càng ngày càng gần. Đúng lúc này, đột nhiên một con chuột rất lớn chạy qua chân Đồng Dao, khiến cô sợ tới mức tím như ngừng đập.

Đồng Dao nheo mắt, nhìn khung cửa sổ tối om, không thể kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng. Dường như cửa sổ này là bức chắn ngăn cách giữa trần gian và địa ngục, cô cố gắng kéo Vũ Quân, không cho phép hấn đi tiếp về phía trước.

Bên trong tối đen, không có chút ánh sáng, gần như không nhìn thấy gì.

“Đồng Dao, nàng nghe đi, có tiếng nói, nghe rất quen.”

Thần kinh Đồng Dao đã bị kéo căng tới cực điểm, dường như đã mất đi khả năng tư duy. Lúc này thần trí mới được Vũ Quân gọi trở lại, trong góc tối cô nhận ra người đang nức nở khóc: “Đây... Là Hoán Nhi...”

“Thất công chúa...” Đột nhiên giữa song cửa đen truyền ra tiếng gọi.

Tâm trạng Đồng Dao căng thẳng: “Hoán Nhi, là người sao? Người ở trong đó?”

“Thất công chúa! Hoàng tử!” Sau vài tiếng động nhỏ, bên cửa sổ xuất hiện khuôn mặt vàng vọt, khuôn mặt bần thiêu, đôi mắt đen đã khóc đến đỏ bừng, mái tóc rối bù.

Đồng Dao không nhận ra hấn, làm sao mới có một hồi không thấy, cả người Hoán Nhi đã thay đổi thế này. Nếu không phải đã biết hấn, thì thật sự đã cho rằng hấn là quỷ sống trong rừng.

“Hoàng tử, cứu nô tài, cứu nô tài! Đưa nô tài ra ngoài! Thất công chúa, van xin người!” Hoán Nhi cố gắng vươn bàn tay nhỏ bé ra khỏi song cửa, nước

mắt tuôn rơi, khiến cho người ta thấy mà đau lòng.

“Hoán Nhi đừng sợ”. Vũ Quân giăn mảy, chìa tay tìm khuôn mặt của Hoán Nhi.

Trong đầu Đồng Dao như có một trận mây đen thổi qua, nắm chặt lấy tay Vũ Quân: “Đừng chạm vào!” Cô nghĩ, cô đã hiểu có chuyện gì xảy ra.

Vũ Quân hoảng sợ.

Bỗng nhiên có tiếng gào thét thảm thiết từ trong phòng phát ra, một bóng đen từ bên trong xông tới, sau đó là chuỗi âm thanh ầm ầm, lộ ra khuôn mặt dữ tợn sát ngay trên cửa sổ. Đồng Dao túm chặt Vũ Quân lại phía sau.

“A —— cứu ta! Cứu ta! Ta đau quá a ——” Sắc mặt khô vàng, trên mặt có nhiều vết chấm màu đen và phù nề, chảy ra nhiều mủ màu đỏ, hai mắt đầy tơ máu. Người kia phát điên mà rung song cửa, còn ra sức dùng răng cắn, phát ra những tiếng vang khanh khách, trong lòng Đồng Dao sợ hãi.

“Đau chết mắt! Đau chết ta——thả ta ra, thả ta ra——” Người kia rất đau đớn, dùng sức chà khuôn mặt vào cửa sổ, máu bắn tung toé khắp nơi.

Đồng Dao phản ứng rất nhanh, nằng kéo Vũ Quân lại, hai người nhanh chóng lùi lại phía sau.

“Đừng đi—— cứu ta! Đừng đi!” Tiếng kêu tới xé lòng vang vọng trong không gian nơi đây.

Vũ Quân sợ hãi nhìn mọi thứ trước mắt, toàn thân lạnh ngắt.

Đồng Dao ra sức thở, cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Đừng nhìn, Vũ Quân, trở về, chúng ta về thôi.”

Vũ Quân vẫn đứng tại chỗ không đi, nhìn khuôn mặt đáng sợ của người đó, nhìn ngón tay đang thối rữa của hắn.

“Thất công chúa, cứu nô tài! Thất công chúa, nô tài rất sợ!” Hoán Nhi khóc tới xé lòng. Bộ dáng người kia như quỷ, đã phát điên, nắm lấy cổ Hoán Nhi, dữ tợn cắn vào tai Hoán Nhi. Hoán Nhi không chịu được hết lên, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Đồng Dao bật khóc: “Vũ Quân, ta xin ngươi, đừng nhìn nữa. Chúng ta —— đi, về thôi! Không thể tiếp tục ở đây, ta van xin ngươi! Đi, đi mau!” Đồng Dao không biết sức lực ở đâu, kéo Vũ Quân đi về.

Mọi tế bào dường như đã kiệt sức, ngay cả lòng bàn chân giẫm lên đất cũng trở nên yếu ớt, dính dính, Đồng Dao cúi đầu nhìn, thứ cháy sém trên mặt đất, không phải là đất. Hô hấp của Đồng Dao dồn dập, cảm giác như mình đang ở trong địa ngục. Đây là cảnh cây sao? Tại sao trông lại cháy ngón tay bị cháy đen thế, đây là cái gì, là răng người sao? Chuyện này...

Cả vũ trụ dường như điên đảo. Đồng Dao trống rỗng người như sắp ngã...

“Nhắm mắt lại, đừng nhìn! Chúng ta trở về, ta đưa nàng về.” Vũ Quân kéo Đồng Dao vào trong lồng ngực, sức lớn tưởng như có thể bóp nát cô.

Lòng ngực ấm áp của Vũ Quân đưa Đồng Dao trở về cảm thấy sự tồn tại của mình: “Được, đi về, ta phải về thôi.”

“Được, cùng nhau trở về! Đừng sợ, đã có ta!”

“Được.”

Cùng nhau chạy một mạch như điên trở về, đầu óc hỗn loạn giống như bị quả bom nổ bùng một tiếng. Đồng Dao cố gắng điều hoà hơi thở của mình, quay đầu lại nhìn Vũ Quân, hắn đưa tay kéo cô đi, giúp cho cô cảm thấy thoải mái. Nhưng nhìn qua đáng vẻ của hắn không được tốt lắm, khuôn mặt tái nhợt không có sức sống. Đồng Dao cắn răng để bản thân mình phải kiên cường lên, tự nói với bản thân: không thể tiếp tục làm gánh nặng cho Vũ Quân, cô phải cố gắng chịu đựng.

Tuy đã cố gắng quên đi cảnh tượng lúc này, nhưng nếu đã là sự thật, sẽ phải đối mặt. Huống chi, bởi vì cô thô lỗ, bởi vì do lúc đầu không hiểu rõ tình hình, hiện tại đã trở nên hồng bét.

Đi về tới cửa sổ trước phòng, Đồng Dao kéo Vũ Quân lại: “Đừng đi vào trong, cởi hết quần áo ra.”

Vũ Quân sững sờ.

“Đừng ngại ra đây làm gì, cởi quần áo, áo trong cũng không để lại.”

Lập tức khuôn mặt Vũ Quân đỏ ửng, vội vàng quay sang chỗ khác.

Lúc này tâm trạng Đồng Dao rất rối bời, cũng không cảm thấy xấu hổ: “Vũ Quân, mau cởi hết quần áo ra!”

“Nàng đây là...” Vũ Quân đưa lưng về phía cô, tỏ vẻ bất khoan.

“Khi nào vào phòng, ta sẽ từ từ giải thích rõ cho ngươi. Tóm lại trước tiên ngươi cởi hết quần áo ra, không cởi hết không được vào phòng.”

Động tác của Đồng Dao nhanh chóng, đã cởi hết quần áo trên người mình, nhưng nhìn Vũ Quân vẫn ăn mặc chỉnh tề, không có một chút nhúc nhích, nóng nảy nói: “Này, ta nói nếu ngươi không cởi, ta sẽ giúp ngươi cởi!”

“Không, không, để ta tự làm là được rồi.” Vũ Quân vội vàng từ chối, khẽ vươn tay, cởi áo ngoài, dưới ánh trắng, lộ ra chiếc lưng thon dài cùng làn da hoàn mỹ. Đồng Dao ngẩn người, hoá ra mình cũng có phản ứng với cơ thể của hắn, hai má cô nóng lên, quay người... không dám nhìn thẳng.

“Ta đi vào trước, ngươi cởi xong thì đi vào.”

“Được.” Giọng Vũ Quân rất nhỏ.

Đi vào trong phòng, Đồng Dao dùng tay xé chiếc ga giường quăn lên người. Sau đó Vũ Quân đi vào, Đồng Dao xấu hổ dúi tầm mắt, tiện tay xé ga giường cho hắn.

“Ngươi đâu!”

Ngoài cửa lập tức truyền tới tiếng bước chân, một cung nữ đi vào. Thấy bộ dạng của Đồng Dao cùng Vũ Quân, sợ tới mức thở hổn hển.

Nhưng Đồng Dao không quan tâm nhiều như vậy: “Chuẩn bị nước! Chúng ta muốn tắm.”

“Dạ?” Cung nữ há hốc mồm, quai hàm cũng trật khớp khớp.

“Ta nói chúng ta muốn tắm, mang nước ấm tới đây.”

“Vâng... Vâng...” Cung nữ vội vàng chạy đi.

“Từ từ, ở phòng bếp có đám không?”

“Chuyện này... Có ạ. Thất công chúa, ngươi muốn...”

“Có là tốt rồi,” Đồng Dao vội vàng căn dặn, “Trong phòng có bếp lò, nấu một nồi đám. Còn có, có một sổ trang phục ngoài cửa sổ, cho người đem đi thiêu, sau đó chôn đi.”

“.....”

Cung nữ tròn tròn mắt, bất động tại chỗ. Đồng Dao nhíu mày: “Còn không mau đi làm đi, ngại ngần ở đó làm gì?”

“Dạ, dạ!” Ánh mắt cung nữ nghi ngờ liếc nhìn Vũ Quân, thay bọn họ đóng kín cửa, xoay người chạy đi.

“Đồng Dao...” Giọng Vũ Quân có chút mơ màng.

“Sao?” Đồng Dao cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, không dám nhìn Vũ Quân, cô nắm chặt ga giường, chăm chú nhìn ngón chân.

“Ngài muốn...”

“Chuyện gì?”

“Không, không có gì.....”

“Sao.”

“Bọn họ sẽ cho là ta và ngươi...”

Đồng Dao dùng sức cắn chặt môi.

Trên mặt Vũ Quân đỏ bừng, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Nhờ tắm nước nóng trong thùng, sau thi tẩy trùng toàn bộ, Đồng Dao cảm thấy cả người mình nóng như lửa, mặt cũng nóng bừng. Cô mặc tạm một bộ rồi vội vàng chui vào trong chăn, sau đó quấn quanh người, quay lưng về phía Vũ Quân.

Đột nhiên cô phát hiện có ánh mắt nhìn phía sau lưng mình, có thể cảm nhận được ánh mắt của Vũ Quân, bầu không khí xung quanh càng trở nên xấu hổ. Trong suy nghĩ của Đồng Dao luôn cho rằng Vũ Quân nhất định sẽ nói chuyện với cô, nhưng khi Vũ Quân nói chuyện, cả người Đồng Dao vẫn run lên.

“Đồng Dao.”

Cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của Vũ Quân, không khỏi nuốt nước bọt.

“Đang ngủ?”

Đồng Dao biết, Vũ Quân biết cô chưa ngủ, cô vẫn trả lời lại: “Có chuyện gì?”

“Ta.Nàng tới đây nằm bên cạnh ta được không?”

Trán Đồng Dao đỏ mẫm hoi.

“Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng một lúc, được không?”

Đồng Dao không biết nên trả lời như thế nào.

“Ta qua đây?”

Đồng Dao hít một hơi thật sâu, ngẫm đồng ý.

Hương bạc hà như cơn gió mát lành bay tới gần, Vũ Quân nằm xuống bên cạnh Đồng Dao, giống như dòng nước từ sau lưng cuốn quanh người Đồng Dao, dịu dàng đầm ấm. Chuyện xảy ra tối nay là một tai họa, quá sợ hãi và căng thẳng, khiến cho cả người Đồng Dao trở nên tê liệt. Lúc đầu cũng cố gắng kiên cường chống đỡ, nhưng có Vũ Quân bên cạnh, tất cả mọi lo lắng dường như thoát ra khỏi ngực cô, đột nhiên cô cảm thấy cái ôm này dường như là phao cứu sinh, tới rất đúng lúc, mà cô lại cần đến vậy.

“Vũ Quân.” Đồng Dao xoay người, vùi đầu vào ngực Vũ Quân, cau mày. Ngửi mùi hương của hắn, cả người cũng từ từ thả lỏng. Cơ thể Vũ Quân càng ngày càng nóng, ngón tay chạm vào mặt Đồng Dao, hai người tựa vào nhau xua tan nỗi bất an trong lòng.

“Đừng rời bỏ ta, ta đã không thể- rời khỏi nàng”. Vũ Quân khẽ nói, hai má cọ vào mặt Đồng Dao.

Động tác này chợt gọi Đồng Dao đang ở sâu trong hồi ức trở về, bầu không khí này, vô cùng mờ ám, người hoàn mỹ thế này.Nhuận Ngọc.Lại nhớ tới khuôn mặt của hắn, lòng cô lại nặng trĩu, đau tới mức hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Vũ Quân không nói, ánh mắt dịu dàng nhìn Đồng Dao—— nỗi đau thầm lặng này, tìm Đồng Dao đau nhói như bị kim châm.

Cô khẽ vuốt hai mắt Vũ Quân: “Đừng nhìn ta như vậy.”

Đầu ngón tay ươn ướt, Đồng Dao sợ hãi, bỏ tay ra

Vũ Quân nhắm chặt mắt lại, ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào phòng, khuôn mặt thuần khiết, giống như một bức tượng ngọc, phát ra những ánh sáng linh thiêng.

“Ta xin lỗi”. Đồng Dao khẽ than, trong lòng rất chua xót.

“Không cần, ta cũng không cần nàng thấy có lỗi với ta.”

“Ta.”

“Đủ rồi, cái gì ta cũng không muốn nghe, nàng không cần phải nói cho ta biết. Nàng là của ta, ngày mai ta sẽ nói chuyện với hoàng huynh, nàng là Vương phi của ta.” Vũ Quân mở mắt ra, dùng sức hôn môi Đồng Dao.

Tự nhiên, Đồng Dao bật khóc, trong lòng cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Nhưng rốt cuộc cô vì cái gì mà đau khổ, cô không biết.Không biết, hay vẫn không muốn hiểu?

Từ ngày rời khỏi nước Chư Lương, đi tới nước Cúc Lương, Đồng Dao cảm giác chính mình đã vào một thế giới khác. Nhuận Ngọc cách cô rất xa, tuy vậy ngày nào cô cũng không thoát khỏi những hồi ức về hắn. Nhưng có điểm kỳ lạ, cô chưa từng mơ thấy Ôn Ngọc, công chúa đeo mặt nạ ngọc, chính oan hồn đã gieo lòi nguyên lên người cô.

Đột nhiên Đồng Dao cảm nhận được bản thân mình đang mất phương hướng, đối mặt với yêu tinh xinh đẹp Vũ Quân, cô cũng không biết cảm giác của mình là gì. Thích sao? Nói không có, thì không phải, yêu sao? Nhưng vì sao tới giờ vẫn không quên được khuôn mặt khiếm khuyết của Nhuận Ngọc?

Hủy diệt nước Hồng Ngọc.Oán niệm sâu sắc này đã trở thành một phần của tư tưởng, mỗi giây mỗi phút đều quanh quẩn trong đầu Đồng Dao. Nhưng từ khi tới nước Cúc Lương, việc này không giống như trước đây khiến cô đau đớn. Rốt cuộc Ôn Ngọc không xuất hiện trong mơ mang tới sự gầy vò vô hạnĐồng Dao không nhận được tự giữu: chịu đựng sự thống khổ, đột nhiên có một ngày biến mất, ngược lại lại cảm thấy như là vớ được vàng, mà quên rằng cô vốn không phải chịu đựng sự thống khổ này.Con người a, chính là như vậy.

“Hoán Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên Vũ Quân nói chuyện phá vỡ mạch tư tưởng của Đồng Dao.

Lời nói này kéo Đồng Dao ra khỏi chốn ám đi vào cánh rừng kia, khuôn mặt Hoán Nhi đầy máu cùng gương mặt đáng sợ kia như hiện ra trước mắt.

Vũ Quân cảm giác được tim Đồng Dao đang đập nhanh hơn, nắm lấy hai tay cô tiếp thêm sức mạnh.

Đồng Dao cố gắng duy trì lý trí: “Đây là một loại bệnh truyền nhiễm.”

Vũ Quân nhíu mày.

“Vũ Quân, chuyện này chắc khiến ngươi lo lắng không yên.”

Vũ Quân hít một hơi thật sâu: “Đã lan tới tận trong cung rồi, nhất định là không có cách nào khống chế.”

“Nói như vậy, hoàng huynh của ngươi buộc ngươi rời khỏi cung đi tới phủ thừa tướng, chắc chắn là nguyên nhân này, trong cung đã bị nhiễm bệnh.” Đồng Dao vừa nói xong, chính cô cũng cảm thấy lạnh người, trong lòng ngày càng sợ hãi. Khuôn mặt lấm tấm đầy chấm đen và mụn mủ trong căn phòng kia, chính là triệu chứng của bệnh, hơn nữa tinh thần hoảng loạn, loại bệnh này chắc chắn là ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của con người.

Trong đầu Đồng Dao liên tục suy nghĩ về vấn đề này, tuy rằng cô đến từ thế kỷ 21, nhưng với những quốc gia cổ đại thuộc thời kỳ Lương Chử vẫn là một bí ẩn, con người hiện đại biết rất ít về thời đại này. Những nước này đã phải trải qua một loại bệnh truyền nhiễm dẫn đến diệt vong, cô cũng không biết. Nhưng dựa theo phán đoán, có lẽ là một loại bệnh dịch rất nguy hiểm.

Bỗng nhiên Đồng Dao nhíu mày, một ý tưởng đáng sợ xuất hiện trong đầu: bệnh dịch đã hủy diệt tất cả.Lịch sử của các quốc gia cổ đại này biến mất trong nháy mắt. Chẳng lẽ. . .

“Đồng Dao, nàng làm sao vậy?” Vũ Quân phát hiện người Đồng Dao bắt đầu run rẩy, vội vàng ôm chặt lấy cô.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Vũ Quân, cảm xúc ngồn ngộn trăm mối trong lòng Đồng Dao. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân gây ra sự diệt vong cho nền văn minh cổ đại chỉ trong nháy mắt sao? Bởi vì một loại bệnh dịch, hoặc là một loại vi khuẩn? Mỗi khi liên tưởng tới một ngày Vũ Quân cũng sẽ bị nhiễm loại bệnh này, cả người đều là những chấm li ti màu đen, Đồng Dao hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình ngay bây giờ.

Cô ôm chặt lấy thắt lưng Vũ Quân: “Vũ Quân, chúng ta tới phủ thừa tướng đi.”

Nhượng Ngọc uống rất nhiều rượu, đôi mắt sưng đỏ. Say sao? Hấn tự hỏi, nhưng vì sao trong lòng vẫn còn sót ruột đến vậy. . .

Nằm bên cạnh là một người phụ nữ tuyệt đẹp, mờ to mắt không dám phát ra tiếng động. Nàng tên là Lục Liễu, chỉ là con gái một vị quan nhỏ, cha của nàng đã đem bức họa chân dung của nàng vào cung, không hiểu sao lại được tuyển thẳng vào hậu cung, chuyện này quả thật vô cùng may mắn.

May mắn hơn nữa, mới là ngày đầu tiên, bệ hạ đã lệnh cho nàng thị tẩm. . . Điều này khiến cho cha nàng kích động nước mắt tuôn như mưa.

Lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ, Lục Liễu cảm thấy như mình đã được gặp thần tiên, hoá ra trên đời lại có người cao quý tuấn tú tới vậy, mà nàng lại có thể trở thành người phụ nữ của hắn. Trong nháy mắt, Lục Liễu ý thức được rõ ràng, tâm của nàng đã bị bệ hạ lấy đi mất rồi, nàng kích động như vậy, giờ khắc này nàng dùng chính tuổi xuân hay sinh mệnh của nàng đổi lấy, cũng đều là đáng giá.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, cả người bệ hạ luôn toả ra mùi hương hoa quế, khiến cho người ta say mê. . . Giữa làn hương đó còn có chút mùi rượu. . .

Ba ngày, suốt ba ngày.Vì sao bệ hạ luôn chỉ nằm bên cạnh người nàng? Vì sao chưa từng chạm vào nàng? Trong lòng Lục Liễu càng thêm lo lắng bất an, rốt cuộc là nàng đã làm sai điều gì, vì sao mà bệ hạ cũng không nói chuyện với nàng?

Bệ hạ nằm ở bên cạnh, dường như người chưa từng chớp mắt. Nhìn thử vài lần, Lục Liễu chịu không được ngủ mất, tỉnh lại nhưng vẫn thấy khuôn mặt lạnh lùng của bệ hạ, trong mắt đầy tơ máu. . . Lục Liễu là một cô gái thông minh sắc sảo, bệ hạ nhất định có tâm sự, có chuyện gì khiến cho ngài đau khổ như vậy. Lục Liễu rất rõ ràng, Lục Liễu muốn an ủi hắn, sưởi ấm lòng hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Vài lần Lục Liễu muốn nói chuyện, nhưng vẫn cố gắng nuốt lại. Không biết vì sao, cuối cùng nàng vẫn cảm thấy người nằm bên cạnh mình không phải là một vị vua, hẳn dường như là vị chúa sơn lâm hai mắt tràn đầy giận dữ, khiến cho nàng không dám lại gần, nàng không dám chạm vào hắn, đừng nói tới chuyện mở miệng nói chuyện.

Không nhịn được nữa, Lục Liễu dùng sức cắn chặt miệng mình. Nàng cho rằng sau này mình sẽ là người phụ nữ của hắn, ngày đầu tiên được tuyển chọn, nàng đã là người phụ nữ của hắn. Nàng muốn sự quan tâm của hắn, nàng biết chắc chắn người đàn ông nào cũng sẽ bị mê hoặc trước sự dịu dàng của người phụ nữ, nàng sẽ thật sự trở thành người phụ nữ của hắn!

Lục Liễu khẽ xoay người, cảm thấy cơ thể mình đã cứng ngắc. Nhìn thấy đôi mắt sâu đen nhánh của Nhuận Ngọc, trong lòng nàng không khỏi đau lòng, bèn đưa tay chạm lên ngực hắn. Nhuận Ngọc không có tránh, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Bệ hạ...” Lâu không nói, khi mở miệng nói, nàng cảm thấy cả miệng khô khốc.

“Cầm miệng!” Rất khẽ, hai từ giống như băng ngàn năm. Lục Liễu như bị người hắt một chậu nước lạnh, lạnh tới mức cả lòng đều đau đớn. Nàng run rẩy thu tay về, nước mắt lăn dài.

Nhuận Ngọc không quan tâm nhìn lên trần nhà, ánh mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ. Bản thân hắn chưa bao giờ không chắc chắn được thứ gì, mọi chuyện sẽ tuyệt đối không chệch khỏi quỹ đạo. Trong lòng hắn không tồn tại thứ gọi là tình cảm, cho nên chuyện gì cũng không phải căng thẳng.

Nàng có thể đi, nhưng hắn tin tưởng chắc chắn nàng đang bị đem trở về. Sau khi nhận được thư của nước Cúc Lương, biết thân phận thật sự của nàng, chắc chắn sẽ không có chỗ cho nàng. Nhuận Ngọc tin tưởng, nàng sẽ không rời bỏ mình, nàng yêu hắn, nàng rời đi như vậy sẽ rất nhớ hắn, cho nên sẽ quay về. Nghĩ như vậy, Nhuận Ngọc nắm chặt tay thành quyền...

Nhưng, nàng đã đi được bao lâu rồi? Sau khi đi liền biệt vô âm tín sao?

Nỗi đau lại lần nữa từ trong ngực Nhuận Ngọc lan toả đi khắp nơi, một loại đau đớn thống khổ, giữa đêm tối lan thêm đi khắp nơi, giờ đây ngay cả bản thân Nhuận Ngọc cũng cảm nhận được. Xung quanh im lặng như vậy, yên tĩnh khiến người ta phát điên, Nhuận Ngọc cảm hận chính mình bất lực, khinh thường bản thân đã mất đi sự khống chế. Nhưng hiện tại, điều đó đã xảy ra... Đồng Dao đã đi gần một tháng rồi, không có tin tức, thư đưa tới nước Cúc Lương cũng không thấy tăm tích. Đột nhiên Nhuận Ngọc cảm thấy khó thở, cả đêm đều không ngủ được, nếu tất cả đều là sự thật, thật sự không thể tưởng tượng nổi chính mình sẽ phải dùng cách gì để chấp nhận sự thật này.

Trong đêm tối, lòng hắn lại nôn nóng sôi ruột không chịu nổi, nàng đã trải qua cuộc sống như thế nào? Hiện tại chắc nàng đang chờ đợi được nằm trong lòng ngực hắn, để hắn ôm, mà không phải tới nước Cúc Lương, để chăm sóc an ủi tâm người đàn ông khác. Người phụ nữ khác nằm bên cạnh mình, nhưng nàng đâu? Nàng cũng nằm bên cạnh người đàn ông khác sao?

Nhuận Ngọc tưởng tượng tới cảnh đó, hô hấp khó khăn, ngực giống như bị xé rách tới đau nhức. Nếu là như thế, nếu thật sự là vậy, vậy trước tiên hắn sẽ giết chết người đàn ông kia, rồi sẽ giết nàng. Không cho phép —— tuyệt đối!

Người phụ nữ nằm bên cạnh mình tên là gì, không nhớ, chỉ cảm thấy nàng là một người trầm tĩnh, không nói lời nào có điểm giống nàng, cho nên...

Thật sự rất giống, cũng cùng ngủ trên chiếc giường này, người phụ nữ này rất trầm lặng, chưa bao giờ chủ động tới ôm hắn, cũng sẽ không chủ động nói chuyện với hắn, tất cả đều có nét tương tự giống nàng.

Không có nàng mỗi đêm đều trở nên khó khăn đến vậy, bên cạnh trống không, khiến Nhuận Ngọc không chịu nổi. Do vậy hắn bố trí người phụ nữ này nằm bên cạnh, nhưng ít ra cũng khiến hắn cảm giác bên cạnh có người, sau đó nhắm mắt lại, tưởng tượng là nàng, chỉ đối lấy chút yên tĩnh trong lòng....

Người phụ nữ bên cạnh đột nhiên giật mình, Nhuận Ngọc cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại lười đi chuyển, Không biết từ khi nào, tay nàng lại xoa lên ngực hắn, hắn cảm nhận được hơi ấm trong đó, ấm áp... Trong lòng giống như có thứ gì đang nổ tung, đâm vào da hắn tới đau đớn. Hắn nhớ, trước đây nàng cũng đã từng làm như vậy, khẽ đưa tay chạm vào người hắn, sau đó hai người ôm nhau mà ngủ... Nhưng hiện tại... Động tác của người phụ nữ nhắc Nhuận Ngọc nhớ, nàng, đã không còn bên cạnh hắn, đi rồi...

Đúng vậy, hắn cần một người như vậy, vậy mới có thể giúp tâm hắn bình tĩnh trở lại, có lẽ qua một thời gian có một người phụ nữ khác sẽ có chuyển biến tốt đẹp, đúng vậy, Nhuận Ngọc hy vọng.

Nhưng, khi hắn muốn tiếp nhận sự dịu dàng của nàng, nàng lại nói.

“Bệ hạ.”

Một khối băng lạnh giá từ đỉnh đầu xuyên thẳng tới lòng bàn chân hắn, trong nháy mắt đã dập tắt mọi dục vọng trong lòng Nhuận Ngọc. Tiếng nói này không giống nàng... Nói cách khác, nàng vẫn ở nước Cúc Lương, nàng đã rời đi, mà không ai có thể thay thế được nàng.

Đồng Dao và Vũ Quân ôm nhau, bỗng nhiên phát hiện cảm giác hai người cùng nương tựa vào nhau là thế nào. Tại thời khắc này, xảy ra chuyện này, ai có thể ngủ nổi chứ, Đồng Dao ôm chặt Vũ Quân, âm thầm nói với bản thân mình tuyệt đối không thể để hắn chết. Nhưng hiện tại xem ra, tình hình bệnh dịch đã lan tràn khắp nước Cúc Lương, ngay cả hoàng cung cũng không may mắn thoát khỏi, dựa vào trình độ y học thời đại này mà nói, quả thực...

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Có người tới, Đồng Dao nhắm mắt.

“Đốt lò lên!” Sau đó là tiếng thét to cùng với tiếng nổ ầm, cánh cửa bị đá văng ra!

Đồng Dao hoảng sợ, vội vã ngồi dậy. Trái tim của Vũ Quân cũng chậm nửa nhịp, khuôn mặt trở nên tái nhợt thiếu sức sống.

“Vũ Quân, ngươi không sao chứ?” Đồng Dao vội vàng chạy tới đỡ hân, quát với người vừa chạy vào, “Ngài diên à, tim của Vũ Quân không tốt không phải ngài không biết. Ngài muốn giết Vũ Quân sao?”

Làn da nâu của Bắc Minh Quân bị ánh lửa chiếu rọi, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào hai người đang nằm trên giường, ánh mắt như đang run rẩy, như muốn ăn thịt người. Tiếng gầm thét mắc kẹt trong cổ họng, không phát ra âm thanh.

Vũ Quân lắc đầu, tỏ ý mình không có việc gì, lúc này Đồng Dao mới thở dài nhẹ nhõm.

Bắc Minh Quân nhắm mắt, mang theo sự khinh miệt cùng tức giận nhìn liếc qua Đồng Dao, mím chặt môi giống như một bức điêu khắc đá cẩm thạch cứng nhắc.

“Đêm khuya hoàng huynh tới đây, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vũ Quân cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

“Chuyện gì?” Bắc Minh Quân cười lạnh, “Đương nhiên là tới xem chuyện tốt các ngươi đã làm.”

“Hoàng huynh cứ đùa.” Vũ Quân không hề nhìn hân, cũng không có chút tình cảm nói, “Đồng Dao là vương phi cho đệ lựa chọn, việc chung thân gối cũng là đương nhiên, hoàng huynh không cần bận lòng.”

Bắc Minh Quân nhíu mày, nhìn Đồng Dao: “Nằm trên giường Vũ Quân, cũng không nhất định sẽ là người nước Cúc Lương. Phải biết, ta mới là hoàng đế nước Cúc Lương.”

Đồng Dao vừa định nói, Vũ Quân đã nói trước giọng đầy trách móc: “Đêm hôm hoàng huynh tới đây chỉ vì chuyện này, vậy không cần thiết... Lập phi là chuyện riêng của Vũ Quân, hoàng huynh nhiều việc, chuyện nhỏ nhặt này không cần để trong lòng, Vũ Quân nên tự mình xử lý. Đêm đã khuya, mời hoàng huynh trở về đi, Vũ Quân mệt mỏi, đệ cùng Vương phi của mình đang nghỉ ngơi.”

Vũ Quân cố ý nhấn mạnh chữ “cùng”, sắc mặt Bắc Minh Quân vô cùng khó coi. Hân phát tay áo, sau khi điều chỉnh, cuối cùng mới khôi phục bình tĩnh khuôn mặt lạnh tanh.

“Đêm khuya đi đâu?”

Đồng Dao nhíu mày, nói như vậy Bắc Minh Quân cũng đã biết. Đối với hân Vũ Quân rất quan trọng, mà cô lại là mối họa lớn trong lòng hân, đương nhiên Bắc Minh Quân phải sắp xếp cơ sở ngầm của mình tại đây. Hôm nay lúc trở về cũng bởi vì tình thế cấp bách, phải lập tức cách ly khỏi nguồn lây bệnh, không được chần chừ, cho nên đã bị cung nữ trông thấy. Bắc Minh Quân biết được chuyện này cũng nằm trong dự kiến của cô, nhưng không nghĩ tới, hân lại đêm hôm khuya khoắt nổi giận dưng dưng chạy tới đây.

Nhưng Vũ Quân lại bình tĩnh hơn: “Đi nơi nên đi, hiểu rõ chuyện vốn cần phải rõ sự thật.”

Ngực Bắc Minh Quân đập phập phồng lên xuống, ánh mắt nhắm lại nhìn Vũ Quân, ánh mắt tỏ ra rất nguy hiểm.

“Đệ là nhiếp chính vương của nước Cúc Lương, nước Cúc Lương xảy ra chuyện như vậy, lại bị hoàng huynh che giấu.” Vũ Quân lắc đầu, “Cho dù có chết, đệ cũng vẫn là người nước Cúc Lương, hoàng huynh có thể đệ vào mắt?”

“Vũ Quân”, Bắc Minh Quân khẽ gầm, “Ta cũng biết giấu đệ việc này là không nên, nhưng ta cũng là vì đệ. Thân thể đệ không khoẻ, ta không muốn đệ vì chuyện này mà lo lắng. Tất cả mọi chuyện hoàng huynh đã cho người xử lý tốt, đệ chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt.”

Vũ Quân từ từ ngẩng đầu: “Xử lý tốt? Chẳng lẽ hoàng huynh cảm thấy mình đã xử lý rất tốt sao?”

Bắc Minh Quân lập tức nghẹn lời, có chút xấu hổ quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Nếu hoàng huynh nhận còn người em trai này, xin hãy nói rõ mọi chuyện.”

Bắc Minh Quân suy nghĩ một hồi lâu, thờ dài, chậm rãi nói: “Căn bệnh quỷ quái này cũng không biết từ khi nào đã lan tràn khắp nơi, lão thần quan đã xem tinh tượng, cho thấy năm nay nước Cúc Lương là đại cát đại lợi, không có việc gì.”

Rõ ràng là Bắc Minh Quân nói giảm nói tránh, lại nhắc đến các chòm sao rối loạn, Đồng Dao không có gì để nói.

“Đêm nay Vũ Quân đã chứng kiến tất cả, nếu bệnh dịch đã vào trong cung, chỉ sợ cả nước cũng đã nhiễm bệnh, tuy là Vũ Quân ngu dốt, nhưng đạo lý căn bản này vẫn hiểu rõ được.”

Bắc Minh Quân nghe xong nhú mày.

“Bệ hạ, bệnh dịch này có những triệu chứng gì?” Đồng Dao đứng ở bên cạnh nhin không được nói chen vào.

Bắc Minh Quân nhìn nàng, lại liếc mắt nhìn Vũ Quân, cân nhắc rất lâu cuối cùng vẫn nói ra: “Thời kỳ đầu phát bệnh là ở háng hay nách có những vùng thịt bị phù tím đen, sau đó ở cánh tay rồi đùi và các bộ phận khác trên cơ thể cũng sẽ xuất hiện những mụn nước màu đen. Gần như thần chí của tất cả những người bị bệnh đều không rõ, trong vòng ba ngày thì chết, không ai có thể may mắn thoát chết.”

Đồng Dao và Vũ Quân đồng thời thờ hồn hèn,瑟瑟 nhìn Bắc Minh Quân nói không nên lời.

“Vũ Quân, đệ không cần lo lắng”. Bắc Minh Quân cố gắng nói thật nhẹ nhàng, nhưng lại càng tỏ ra mất tự nhiên, “Thần quan nói, đây là lời nguyên rủa của thần linh, hần nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để hoá giải. Ta đã lệnh chuẩn bị một đàn tế, cung kính dâng lên thần linh tim của người khỏe mạnh, nhất định thần linh sẽ tha thứ cho nước Cúc Lương chúng ta.”

Tim của một người khoẻ mạnh... Âm thanh giống như bom nổ vang trong đầu Đồng Dao, đột nhiên cảm thấy ngực bị nén chặt.

“Nàng làm sao vậy?” Vũ Quân thấy vẻ mặt cô không ổn, vội vàng kéo cô vào trong ngực mình.

Lại là bệnh dịch đáng sợ, lại là tể sống, Đồng Dao không khỏi choáng váng, muốn thoát khỏi thời kỳ cổ đại này chuyện gì cũng không quan tâm. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Vũ Quân, hai tay cô vỗ nhẹ lên mặt hần, trong lòng nghĩ: không quan tâm, không quan tâm gì cả, chỉ cần Vũ Quân có thể sống, những chuyện khác cô cũng không xen vào cũng không quan tâm được.

“Bệnh dịch không có lan tới phủ thừa tướng?” Đồng Dao giương mắt nhìn Bắc Minh Quân.

Bắc Minh Quân sừng sốt, lập tức nói: “Phải!”

“Vậy chúng ta tới phủ thừa tướng, ngày mai đi.”

“Cái gì?” Vũ Quân không hiểu, dùng sức kéo tay Đồng Dao, không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu với cô.

“Sáng sớm mai chúng ta tới phủ thừa tướng.” Cô xoay người dùng sức nắm tay Vũ Quân: “Người sẽ đi cùng ta phải không, người đã nói người không muốn rời xa ta.”

“Ta.” Bộ dạng Vũ Quân lộ ra vẻ đau khổ. Đồng Dao hiểu tâm tư Vũ Quân, hiểu rõ hần thà chết ở trong cung cũng muốn sống chết cùng nước Cúc Lương, nhưng Đồng Dao tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra. Kiểu chết đáng sợ này, không thích hợp với Vũ Quân, không thích hợp với yêu tinh xinh đẹp.

“Vũ Quân, đồng ý với ta, đi tới phủ thừa tướng!” Đồng Dao gần như dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hần.

Vũ Quân hạ tầm mắt, vẻ mặt có chút thương tâm, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Bệ hạ, xin giúp chúng ta chuẩn bị xe ngựa.”

“Được!”

“Chúng ta phải nghỉ ngơi, mời ngài trở về.”

Bắc Minh Quân không nói, nhưng ánh mắt phức tạp, nhìn thẳng vào Đồng Dao. Nhưng nhìn thấy Đồng Dao không có dù chỉ một chút phản ứng, hần đành cắn răng, bước đi ra ngoài.

Sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng, bên ngoài người hầu đã truyền lệnh, nói bệ hạ đã chuẩn bị xe ngựa ở bên ngoài. Vũ Quân nhú mày, ngồi dậy. Đồng Dao biết, thật ra cả tối qua Vũ Quân trần trọc không ngủ được, cả người hần toả ra một nỗi buồn.

Vũ Quân đứng dậy, mơ màng nhìn Đồng Dao, mang theo sự dò xét, lại mang theo phần chờ mong. Đồng Dao biết Vũ Quân không muốn đi, cô biết Vũ Quân muốn để cô biết tâm trạng của hần, nhưng Đồng Dao lại giả bộ như không thấy. Cô đứng dậy, mặc quần áo... Sau đó im lặng ngồi ở bên cạnh, cũng chờ để đi.

Vũ Quân có chút bất đắc dĩ, nhưng hần không yêu cầu gì với Đồng Dao, tất cả mọi chuyện vẫn theo cô, tuy rằng hần không rõ trong lòng cô đang nghĩ

gi.

Hai người đi ra khỏi phòng, xung quanh mù mịt, như là sương mù sáng sớm, nhưng càng giống khói hơn. Ngóanh đầu nhìn ra xa, trời còn chưa sáng, nhìn qua chỉ thấy màu xanh trắng, trong nháy mắt Đồng Dao cảm thấy hoảng cung vô cùng lạnh lẽo, khắp nơi tĩnh mịch tràn ngập sự tuyệt vọng.

Một cỗ xe ngựa đen đã chờ ở cửa, ngựa thở hổn hển. Dù sao vẫn cảm thấy như đang chạy nạn. . .

Một cơn gió thổi tới, phả vào mặt là mùi khét, ngay lập tức da dầy của Đồng Dao sôi lên cuộn cuộn.

“Trong cung bị cháy?” Vũ Quân hỏi người hầu.

“Đạ không có, hoàng tử.”

Vũ Quân ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sự đau đớn, hần nhìn thật sâu xa xăm vào rừng trúc, trầm mặc không nói.

“Vũ Quân, đi hay không . . . đi. . .” Đồng Dao không muốn nhìn thấy bộ dáng đau khổ này của Vũ Quân, suy tính xem có nên đi hay không mà lời đã nói ra miệng. Nhưng cô vừa mới nói xong, liền hận không thể tự tát mình.

Cứ rời khỏi đây không phải là được rồi sao, cô cần gì phải làm những việc uổng công vô ích. Đi tới rừng trúc, đúng là điên rồi. . . Dùng ngón chân nghĩ cũng biết vì sao lại có mùi khét khắp nơi, chính cô và Vũ Quân đã tận mắt chứng kiến một mảnh xương người bị thiêu. Nhưng tất cả mọi người ép mình không chấp nhận, không tiếp nhận kết quả như vậy.

Vừa muốn đổi ý, Vũ Quân đã nắm hai tay Đồng Dao, nhìn chăm chú vào ánh mắt run rẩy của cô. Đồng Dao nuốt nước bọt, nuốt lời nói vào trong.

“Ở chỗ này, ta cùng Thất công chúa có việc, đi một lát, các người không được đi theo.” Vũ Quân lạnh lùng nói.

Nhóm người hầu nhìn nhau, tỏ vẻ khó xử, nhưng không dám trái ý Vũ Quân.

Vũ Quân kéo Đồng Dao chạy tới rừng trúc.

Đồng Dao cảm thấy cả người run lên, khỏi nói trong lòng hối hận biết bao. Cả đời này cô không hy vọng phải trở lại cánh rừng kia, nhưng hiện tại lại bị Vũ Quân lôi vào. Nơi này chứa người bị bệnh dịch, rốt cuộc là do loại vi khuẩn nào gây ra, hiện tại không biết rõ được, có phải là do lây qua bầu không khí hay không? Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, lập tức dừng bước, ý thức được chính cô có lẽ sẽ không gánh nổi hậu quả.

Cả người Đồng Dao rét run, dừng bước.

“Nàng làm sao vậy?” Vũ Quân giật mình.

“Không đi, không thể đi!” Đồng Dao nhú mồm.

Ánh mắt Vũ Quân lập tức ảm đạm, Đồng Dao xoay đầu không nhìn hần.

Lại một cơn gió thổi qua, xung quanh mùi khét càng ngày càng nồng nặc, bốn phía trở nên mờ mịt. Bỗng nhiên có tiếng thét chói tai nghe tới xé lòng phá vỡ sự yên tĩnh của rừng trúc.

Trong đầu Đồng Dao lập tức xuất hiện khuôn mặt đáng sợ kia, không khỏi sợ hãi, tay chân đều run lên.

“Ở bên trong, đã xảy ra chuyện!” Vũ Quân quay đầu, ánh mắt tỏ vẻ bất an, “Nàng ở đây chờ ta, ta phải vào xem!”

Nói xong, Đồng Dao không kịp kéo hần lại, Vũ Quân đã đi sâu vào trong rừng trúc.

“Vũ ——” Đồng Dao hoảng hốt, vội vàng chạy theo.

Vũ Quân chạy rất nhanh, Đồng Dao thở hồng hộc chạy theo sau, chỉ thấy hần đã dừng lại trước một nơi đầy lá vàng rụng. Tiếng thét càng ngày càng gần, phía trước hiện ra một đám lửa cháy cao vút dữ dội tới tận trời.

Trong lòng Đồng Dao sợ hãi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, trong lòng cô đã sớm đoán ra tới tám phần, nhưng khi tận mắt chứng kiến, vẫn cảm thấy kích động.

Đồng Dao yên lặng đi tới, từ sau lưng nhẹ nhàng nắm lấy thắt lưng Vũ Quân. Cơ thể hần lạnh như băng, toàn thân run rẩy.

“Cứu mạng a —— cứu mạng —— a!” Tiếng hét thảm thiết, Đồng Dao hận lúc này mình không phải người điếc, không nghe thấy gì cả. Đồng Dao cảm thấy hốc mắt nóng lên, tự nhiên, nước mắt đã tuôn rơi thấm vào lưng áo Vũ Quân. Đồng Dao biết đó là giọng của ai. . . Cô biết. . .

Cái cây phía trước căn nhà đã bị lửa bao lấy toàn bộ, từng ngọn lửa nóng hằm hập cuộn lên tận trời. Bên cạnh có mấy người mặc đồ đen dường như là cấm vệ quân về mặt bình thân tay cầm đuốc, đứng canh gác.

Cả người Vũ Quân run lên, rời khỏi vòng tay Đồng Dao đi về phía trước: “Người đâu —— dập tắt lửa cho ta!”

“Vũ Quân ——” đồng dao hoảng sợ.

“Có nghe hay không? Dập tắt lửa!” Vũ quân mở to hai mắt nhìn, không khống chế được cảm xúc của mình.

“Hoàng tử...Hoàng tử, cứu Hoán Nhi...” Hoán Nhi chưa bị chết cháy, Vũ Quân nhìn thấy hấn mặt tái nhợt đi, lông mày nhíu lại đầy thống khổ.

Cắm vệ quân, vẫn như cũ không chút biểu tình. Qua vài giây, bọn họ ném cây đuốc trong tay vào biển lửa, chính mình cũng nhảy vào trong.

Đồng Dao kêu lên sợ hãi, chỉ trong chớp mắt cả người họ đã bốc cháy, ngọn lửa đỏ bốc lên cuộn cuộn...

Địa ngục... Nơi này không phải trần gian, chính là địa ngục!

Hồ hấp của Vũ Quân khó khăn, ánh mắt đau đớn, đi từng bước về phía trước.

Đồng Dao mời từ từ khôi phục tinh thần từ nỗi sợ hãi, chỉ thấy Vũ Quân chạy tới đám lửa trước mặt, trong nháy mắt đã bén vào áo hấn.

Sóng lưng Đồng Dao lạnh toát, chạy tới, kéo Vũ Quân về phía sau ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hai người ngã lăn xuống đất, Đồng Dao cố gắng dòn sức, xương như rạn ra . Còn chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên có lực kéo Vũ Quân lên.

“Đệ làm gì vậy? Đệ bị điên sao?” Bắc Minh Quân gào lên giận dữ, tay nắm chặt lấy cổ áo Vũ Quân. Đi theo là một đội quân sĩ, nhanh chóng chia làm hai nhánh, vây lấy bọn họ ở giữa.

Đồng Dao vẫn ngã dưới đất, nhìn thấy ánh mắt chan chứa đau thương của Vũ Quân.

“Không phải bảo đệ tới phủ thừa tướng sao, tại sao lại tự tiện chạy tới đây! Nơi này là cấm địa, đệ có coi lệnh cấm của ta vào mắt!” Hai mắt Bắc Minh Quân giận dữ đầy phẫn nộ.

Vũ Quân giương mắt nhìn hấn, tay chậm rãi đặt lên mu bàn tay Bắc Minh Quân, lạnh tới cắt da cắt thịt, Bắc Minh Quân hoảng sợ, như bị điện giật buông lỏng tay. Nhìn khuôn mặt thiếu sức sống tái nhợt của Vũ Quân tràn ngập đau khổ, giọng nói có chút yếu ớt: “Vũ Quân... Đệ, không sao chứ?”

Ngọn lửa sau lưng cao ngút trời, cuối cùng cũng không còn nghe thấy tiếng thét chói tai nữa, cơn gió thổi bay đồng tro tàn hoả vào không trung. Vũ Quân im lặng đứng tại chỗ, áo khoác theo gió bay, mái tóc hỗn loạn che khuất đôi mắt, khuôn mặt u ám buồn phiền.

“Vũ Quân...” Đồng Dao nhíu mày.

Vũ Quân mỉm cười, tay nắm thành quyền tung về phía Bắc Minh Quân.

Trong chớp mắt, không ai hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Bắc Minh Quân mở to hai mắt nhìn, như một chuyển động quay chậm mà ngã về phía sau, khoé miệng đầy máu.

Xung quanh không nghe thấy tiếng nói, chỉ nghe thấy tiếng nứt của cây gỗ bị đốt phía sau, phát ra tiếng đùng... Thời gian dường như dừng lại, hình tĩnh tại giây phút đó...

Ánh mắt Bắc Minh Quân tràn đầy sự kinh ngạc, trở nên buồn bã và mất mát. Trong lòng Đồng Dao từ buồn phiền trở nên hoảng loạn, hiện tại xem ra mâu thuẫn giữa hai người bọn họ trở nên gay gắt đến như vậy, càng khổ sở.

Vũ Quân vẫn đứng đó, có vẻ lung lay. Đồng Dao chạy tới, đỡ hấn.

Đồng Dao.” Vũ Quân khẽ ngẩng đầu, đôi mắt nâu nhạt tràn đầy nước mắt, trong lòng Đồng Dao cảm thấy vô cùng chua xót.

“Thân thể Vũ Quân không tốt, bệ hạ không nên quá kích động.” Đồng Dao khẽ nhíu mi.

Bắc Minh Quân xoay người ngồi dưới đất, dùng tay lau máu nơi khoé miệng, khẽ lắc đầu, cười tự giễu.

“Nhưng là Vũ Quân.” Đồng dao khê cần môi, nhìn về phía hân, “Chuyện này bệ hạ cũng không có làm sai.”

Vũ Quân ngẩn người, Bắc Minh Quân cũng sững người, mang theo ánh mắt thăm dò nhìn Đồng Dao.

Đồng Dao khê thờ dài: “Đây là bệnh dịch vô cùng nguy hiểm, không có vắc xin phòng bệnh, không có thuốc kháng sinh, nói cách khác, căn bản là không chữa trị được. Tình huống này xem ra, tình hình bệnh dịch khuếch tán với tốc độ rất nhanh, chúng ta cũng khó có thể tưởng tượng nổi. Bệ hạ làm vậy tuy là tàn nhẫn, nhưng là cách tốt nhất để khống chế không cho loại dịch này lan tràn khắp nơi, hơn nữa đây cũng là biện pháp tối ưu nhất.” Đồng Dao hạ tầm mắt, khê thờ dài, “Vũ Quân, ta biết, xét trên phương diện đạo đức có lẽ vĩnh viễn cũng không thể tha thứ được, nhưng nhìn sự thật khách quan mà nói, cách Bắc Minh Quân làm tuy cực đoan, nhưng là đúng đắn.”

Vũ Quân mím chặt môi không nói gì, Bắc Minh Quân vẫn nhìn thẳng vào Đồng Dao, hai mắt sâu không đáy.

“Nhưng, ta nói điều đó, cũng không có nghĩa là ta đồng ý với những việc ngài làm” Đồng Dao quay đầu nhìn về phía Bắc Minh Quân, “Cách làm của ngài, rất vô nhân tính. Tuy rằng đó là bệnh hiểm nghèo, nhưng có hy vọng chữa khỏi. Mà ngài hiện tại, so với bệnh dịch này còn đáng sợ hơn, những người bị lệnh bệnh, đều phải chết, mà rơi vào tay ngài, tuyệt đối cũng sẽ phải chết! Tuy ta hiểu được mục đích hành vi của ngài, nhưng ta không thể đồng ý với phương thức của ngài, ít nhất ngài cũng không nên làm thế với Vũ Quân, giấu diếm tất cả vì muốn bảo vệ, nhưng thời gian dài, ngược lại là một sự dung túng, gây thương tổn!”

Đôi mắt đen của Bắc Minh Quân ánh lên tia sáng, phức tạp khiến cho người ta không tài nào hiểu được.

“Vũ Quân, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.”

“Từ từ, ” Bắc Minh Quân đột nhiên mở miệng, “Nước Cúc Lương gặp đại nạn, Vũ Quân là nhiếp chính vương, về lý nên trợ giúp ta bảo vệ nước Cúc Lương, cùng vượt qua khổ ải này.”

Vũ Quân ngẩn người, không thể tin được quay đầu nhìn Đồng Dao.

“Giấu diếm tất cả vì muốn bảo vệ, nhưng thời gian dài, ngược lại là một sự dung túng, gây thương tổn, có phải hay không?” Khoé miệng Bắc Minh Quân cong lên cười với Đồng Dao, trong lòng Đồng Dao hoảng hốt.

“Nhiếp chính vương, bắt đầu từ hôm nay, mọi chuyện ta sẽ không giấu đê, ta lấy thân phận là hoàng đế nước Cúc Lương mời người trợ giúp ta.”

“Hoàng. Huynh.” Vũ quân nheo mắt lại.

Đêm khuya, bầu trời tối đen, không sao, mặt trăng tròn cao vút treo giữa không trung, làm trong lòng người ta càng thêm trống trải. Đột nhiên cảm thấy bản thân không còn sức đề chống đỡ, cả người trống rỗng, đêm đến, đó chính là lúc Nhuận Ngọc cảm thấy nôn nóng nhất.

Ngay từ đầu Nhuận Ngọc đã bị chính ngọn lửa trong lòng thiêu cháy, lại không rõ tại sao, hoặc nói đúng hơn là không muốn đối diện với nó. Thời gian cứ trôi qua, nỗi lo âu cứ từng ngày qua ngày, mỗi ngày đều đau đớn như vậy. Ngọn nguồn nỗi đau, cũng đã dần dần hiện ra rõ hơn trong lòng Nhuận Ngọc, khiến cho hân không thể không thừa nhận. Người đó, chính là nàng – Đồng Dao!

Tuy rằng Nhuận Ngọc không muốn tin, một người phụ nữ như vậy mà chiếm cứ lấy tâm tư của hân. Một người phụ nữ như vậy, lại khiến cho mỗi giây phút của hân đau khổ như đang ở trong địa ngục. Mà chính hân. . . lại yêu nàng đến vậy!

Yêu.

Trái tim Nhuận Ngọc đau nhói, cố gắng vỗ ngực mình. Nàng từng là mẫu hậu của hân, nàng đã từng giết cha hân, nàng đã từng làm người phụ nữ của hân, lại đã từng đi quyến rũ người đàn ông khác. Tiếng yêu này, cảm giác xa lạ như vậy, nếu yêu chính là đau đớn như vậy, hân thà không có!

Từ trước tới nay chưa bao giờ Nhuận Ngọc cảm thấy mâu thuẫn cùng hối hận như vậy, lúc trước vì sao lại thả nàng, tại sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy! Hân nên bắn một tên giết chết tên hoàng tử nước Cúc Lương, hoặc giết nàng, kết thúc mọi chuyện. . . Nhưng giờ đây! Nàng ở nước Cúc Lương xa xôi, mà chính mình lại lún sâu chết dần trong sự dằn vặt !

Nhuận Ngọc lao đảo đứng dậy, chỉ mặc bộ đồ ngủ phong phanh, mái tóc đen phủ trên bờ vai, đôi mắt đen dài trông đêm đen tỏ ra yếu dị. Đêm khuya lạnh lẽo đang găm nhấm làn da hân, lạnh tới thấu xương. Đúng lúc, nó có thể kiềm chế được sự nôn nóng trong lòng hân. Mấy ngày nay Nhuận Ngọc vẫn ngủ trong phòng Đồng Dao, hân đã đuổi tất cả những người phụ nữ đó, quay đầu nhìn chiếc giường trống rỗng, nhú chặt mảy. Rốt cuộc hân đã hiểu, không ai có thể thay thế được nàng. Dù có nhiều người đến mấy cũng không thể bù lại chỗ hổng trong lòng hân, sau khi phát tiết, càng thêm trống rỗng.

Từ cơn nóng giận mà từ từ bình tĩnh trở lại, đó là một loại kiềm nén cùng cực, ép hân không thở nổi. Trong lòng cảm thấy sợ hãi, hân không dám nghĩ tới. . .

Một bóng đen từ cửa sổ xoay người tiến vào.

“Bệ hạ.” Người kia quỳ xuống đất hành lễ.

Ánh mắt Nhuận Ngọc lạnh lùng: “Không phải ở bên cạnh nàng sao, sao lại trở về?”

“Hoàng đế nước Cúc Lương hạ lệnh, đối đãi với chúng thần như khách, thực ra là tách chúng thần và thất công chúa. Thời điểm chúng thần tới nước Cúc

Lương, cũng không có cách nào có thể tiếp cận thất công chúa.”

“VẬY CŨNG KHÔNG THỂ TỰ Ý TRỞ VỀ, ĐỘI Ở NƯỚC CÚC LƯƠNG TUỖ THEO TÌNH HUỐNG MÀ XỬ LÝ.”

“BỆ HẠ, CHỈ CÓ MỘT MINH THẦN TRỞ VỀ. NHỮNG NGƯỜI CÒN LẠI ĐÃ CHẾT TẠI NƯỚC CÚC LƯƠNG.”

Nhuận Ngọc nheo mắt, nghiêng mặt nhìn hấn.

“BỆ HẠ, NƯỚC CÚC LƯƠNG ĐÃ XẢY RA CHUYỆN. CẢ KINH THÀNH BAO GỒM CẢ TRONG CUNG, KHẮP NƯỚC CÚC LƯƠNG ĐÃ BỊ MẮC MỘT LOẠI BỆNH DỊCH KỶ LẠ, NHỮNG NGƯỜI BỊ BỆNH CẢ NGƯỜI ĐỀU PHÙ LÊN ĐẦY MỦ MÀU ĐEN, KHÔNG AI CÓ THỂ MAY MẮN THOÁT CHẾT, TẤT CẢ DÂN CHÚNG THÌ ĐÃ CHẾT BA PHẦN. VIỆC NÀY RẤT NGHIÊM TRỌNG, THẦN KHÔNG THỂ KHÔNG TỰ MÌNH TRỞ VỀ BẮM BẢO.”

“CÁI GÌ?” TÌM NHUẬN NGỌC THIẾU CHÚT NỮA THÌ CHẠM NỬA NHỊP, “NGƯỜI NÓI LÀ BỆNH DỊCH!”

“ĐỪNG VẬY, THẦN ĐÃ THĂM DÒ, BỆNH DỊCH NÀY HÌNH NHƯ BẮT ĐẦU LAN TRÀN TỪ KHU VỰC BẾN CẢNG, ĐẦU TIÊN CHỈ CÓ VÀI THUYỀN VIÊN BỊ BỆNH. MÀ CON TÀU RỜI BẾN CHỦ YẾU ĐỀU LÀ TÀU THÔNG THƯƠNG BUÔN BÁN VỚI NƯỚC HỒNG NGỌC.”

Nhuận Ngọc nắm chặt tay.

“THẦN NGU NGUỘI, VIỆC NÀY CÓ THỂ DO NƯỚC HỒNG NGỌC ÂM THẨM NHÚNG TAY, XIN BỆ HẠ ĐỊNH ĐOẠT!”

ĐỘT NHIÊN NHUẬN NGỌC CẢM THẤY NGHỆT THỞ, BỆNH DỊCH, CHỈ TRONG MẤY THÁNG NGẮN NGƯỜI DÂN CHÚNG TRONG THÀNH ĐÃ CHẾT MẤT BA. HON NỮA BỆNH DỊCH ĐÃ VÀO TỚI TẬN CUNG, VẬY NÀNG... NGHĨ ĐẾN VIỆC ĐỒNG DAO PHẢI Ở NƠI NGUY HIỂM, TRÁI TIM NHUẬN NGỌC THẮT LẠI.

“TRUYỀN LỆNH CỦA TA, HOÀNG ĐẾ NƯỚC CÚC LƯƠNG PHẢI ĐUỔI NGAY THẤT CÔNG CHÚA VỀ. NẾU HOÀNG ĐẾ NƯỚC CÚC LƯƠNG TỪ CHỐI, LIỀN ÂM THẨM ÉP NÀNG TRỞ VỀ!”

“VIỆC NÀY...”

“TA VIẾT THƯ CHO NGƯỜI, LẬP TỨC LÊN ĐƯỜNG!”

“NHƯNG BỆ HẠ, NƯỚC CÚC LƯƠNG VÀ NƯỚC TA CÓ QUAN HỆ HỮU NGHỊ, HIỆN TẠI NƯỚC CÚC LƯƠNG GẶP ĐẠI NẠN, CHÚNG TA CÓ PHẢI NÊN TRƯNG TRỢ HAY KHÔNG?”

“TRƯNG TRỢ?” NHUẬN NGỌC NHEO MẮT, NỖ NỤ CƯỜI TÀ ÁC, LỜI NÓI TRẦN NGẬP SỰ THÂM HIỂM: “HA HA, NẾU KHÔNG MANG NGƯỜI TRỞ VỀ, NHÂN CƠ HỘI NÀY NƯỚC CHƯ LƯƠNG LIỀN PHÁT BINH TRỰC TIẾP TẤN CÔNG NƯỚC CÚC LƯƠNG.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

ĐỒNG DAO Ở TRONG PHÒNG ĐI QUA ĐI LẠI, HẬN KHÔNG THỂ TẮT MÌNH MỘT CÁI. THẬT KHÔNG BIẾT LÚC ĐÓ TẠI SAO LẠI NÓI RA NHỮNG LỜI VỐ VẮN ĐÓ, GIỜ ĐÂY THÌ HOAN HÔ, CẢ CÔ VÀ VŨ QUÂN ĐỀU KHÔNG ĐƯỢC ĐI. VŨ QUÂN VỪA VỀ ĐÃ BỊ BẮC MINH QUÂN VÀ LÃO THẦN QUAN TRIỆU ĐI, NÓI LÀ NGHIÊN CỨU KỸ PHƯƠNG PHÁP ĐỂ KIỂM CHẾ BỆNH DỊCH.

ĐÃ HAI CANH GIỜ TRÔI QUA, VŨ QUÂN VẪN CHƯA VỀ, CŨNG KHÔNG CÓ NGƯỜI ĐẾN THÔNG BÁO MỘT TIẾNG, TRONG LÒNG ĐỒNG DAO CÀNG SỐT RUỘT. TRƯỚC SỰ DIỆT VONG CỦA MỘT QUỐC GIA CÁCH ĐÂY HÀNG NGHÌN NĂM, CHỈ CÒN LẠI HÀI CỐT... CON NGƯỜI HIỆN ĐẠI VẪN KHÔNG THỂ GIẢI MÃ ĐƯỢC BÍ ẨN NÀY. TRONG LÒNG ĐỒNG DAO CÀNG SỢ HÃI, BỆNH DỊCH TRƯỚC MẮT MANG TÍNH HUỖ DIỆT, NẾU NÓ CHÍNH LÀ NGUYÊN NHÂN HUỖ DIỆT ĐẤT NƯỚC CỔ ĐẠI NÀY, CÓ PHẢI HAY KHÔNG, DÂN NƯỚC CÚC LƯƠNG, CẢ CÔ VÀ VŨ QUÂN, CŨNG ĐỀU PHẢI CHẾT? NGHĨ TỚI ĐÂY, CẢ NGƯỜI ĐỒNG DAO KHÔNG KHỎI RUN LÊN.

BÊN CẠNH KHÔNG CÓ MỘT AI ĐỂ CÓ THỂ NÓI CHUYỆN, ĐỘT NHIÊN CÔ NHỚ TỚI CÔNG CHÚA ÔN NGỌC, NẾU HIỆN TẠI NÀNG CÓ THỂ XUẤT HIỆN NÓI CHUYỆN VỚI CÔ, CÓ Lẽ ĐỐI VỚI CÔ MÀ NÓI TRONG LÒNG SẼ THOẢI MÁI HƠN. NHƯNG KỂ TỪ KHI TỚI NƯỚC CÚC LƯƠNG, ÔN NGỌC LIỀN BIẾN MẤT, KHÔNG CÒN XUẤT HIỆN NỮA...

THẬT SỰ KHÔNG CHỊU NỖI, RỘT CUỘC ĐỒNG DAO ĐỨNG ĐÂY, ĐI VỀ PHÍA PHÒNG NGHỊ SỰ CỦA BẮC MINH QUÂN...

CÁNH CỬA MÀU ĐỎ THẨM ĐÓNG CHẶT, NGOÀI CỬA CÓ HAI THỊ VỆ CANH GÁC. ĐỒNG DAO CÓ PHẦN CHỘT DẠ, NHƯNG VẪN KHÔNG THỂ CHỐNG LẠI NỖI BẤT AN TRONG LÒNG, VÌ VẬY RÓN RÉN ĐI BÊN CẠNH CỬA SỎ, CỔ GẮNG DỰA SÁT LẠI ĐỂ NGHE CUỘC NÓI CHUYỆN Ở BÊN TRONG.

BẦU KHÔNG KHÍ TRONG PHÒNG VÔ CÙNG CĂNG THẲNG.

“THẦN QUAN, HIỆN TẠI TÌNH HUỐNG BÊN NGOÀI THẾ NÀO?” GIỌNG NÓI TRONG TRÈO, CHÍNH LÀ GIỌNG VŨ QUÂN.

“Ai” Lão thần quan thờ dài, “Tất cả các thương nhân đã không còn giao dịch ở vùng duyên hải, ngư dân cũng không có việc làm. Hiện tại nước Cúc Lương đã...”

Vũ Quân dùng sức cắn chặt môi.

“Thần quan có diệu kế gì?” Bắc Minh Quân nói.

“Lão thần cho rằng dân nước Cúc Lương sa đoạ mới bị thần linh trừng phạt, chúng ta phải dùng vật sống để tế trời, hơn nữa còn phải tự hành quyết mới có thể hoá giải được tai hoạ lần này!”

“Dùng vật sống tế trời? Đã gần trăm năm nay nước Cúc Lương ta chưa hề làm như vậy.” Vũ Quân nhú mày.

“Hoàng tử, chuyện này cũng là vạn bất đắc dĩ, không làm như vậy, nước Cúc Lương sẽ càng có thêm nhiều người chết.”

Bắc Minh Quân cắt ngang: “Ý người nói phải tự mình hành quyết là sao?”

“Hoàng thất dẫn đầu cùng quần thần, đi qua các thành trấn lớn nhỏ tuần hành, dùng roi có gai nhọn quất lẫn nhau, miệng luôn thầm đọc: “Nước Cúc Lương có tội, xin thần linh tha thứ!”

Bên ngoài Đồng Dao nghe thấy nghẹn họng trở mắt nhìn, thiếu chút nữa thì ngã tại chỗ.

“Thứ cho lão thần nói thẳng, việc này nhất định phải do hoàng tử dẫn đầu khởi xướng.”

Bắc Minh Quân quay đầu, trừng mắt liếc nhìn hắn.

“Xin bệ hạ thứ tội! Hoàng tử là người trời, để hoàng tử dẫn dắt mới có tác dụng.”

“Không được!” Bắc Minh Quân trừng mắt, từ chối.

“Bệ hạ, việc này liên quan đến sự tồn vong của nước Cúc Lương, xin bệ hạ nghĩ lại.”

Cả người Bắc Minh Quân cứng nhắc quay đi, tay nắm chặt thành quyền.

“Nếu thật sự có thể hoá giải, Vũ Quân tình nguyện thử một lần.” Giọng Vũ Quân bình thản như nước.

“Vũ Quân...” Giọng Bắc Minh Quân run rẩy.

“Không được!” Cùng lúc đó, ở ngoài cửa sổ Đồng Dao nghe được đã không thể chịu nổi, đẩy cửa ra, hét lên với thần quan, “Diên rồi! Muốn đi thì người đi đi, Vũ Quân không thể đi!”

“Đồng Dao!” Vũ quân lập bấp.

“Bệ hạ, bệnh này rất dễ lây, sức khoẻ Vũ Quân không tốt, ngài làm vậy không phải đẩy hắn đi vào đường chết sao!” Đồng Dao tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Về mặt Bắc Minh Quân giận dữ, nhắm chặt môi không nói.

“Thất công chúa, tuy rằng người là sứ thần của nước Cúc Lương, nhưng xin người hãy nhớ kỹ thân phận của mình, sao có thể thiếu cung kính đối với hoàng đế nước Cúc Lương!” Về mặt lão thần quan lập tức nhú lại.

“Ta tuy việc mà xét, tuyệt đối không có ý bất kính,” Đồng Dao khẽ ngẩng đầu, “Nhưng thật ra lão thần quan người, nhân dân bị bệnh dịch hoành hành, người là trọng thần của triều đình, không nghĩ ra biện pháp cứu dân, cứu lấy tính mạng của họ, cả ngày chỉ biết nhìn qua ngắm lại cái quý quái gì đó, nói những lời mê tín mê hoặc đám đông. Người hại chính mình còn chưa tính, đừng thêm Vũ Quân vào. Phải đi khắp phố, phải quát chính mình, muốn tế sống, người trôi người lại đi tế trời đi, đừng kéo Vũ Quân vào!”

“Người——” Lời của lão thần quan đều bị mắc kẹt trong cổ họng, tức giận nói không nên lời. Hắn xoay người quỳ gối trước mặt Bắc Minh Quân: “Thất công chúa đối với lão thần ăn nói lỗ mãng, tất cả những gì lão thần nói đều do quan sát những vì sao, đều là ý chỉ của thần linh. Lão thần tận tâm tận lực vì cơ nghiệp nước Cúc Lương, xin bệ hạ làm chủ cho lão thần!”

“Ý chỉ của thần linh? Ha ha”, Đồng Dao cười lạnh lùng, “Người đã từng nhìn thấy thần linh chưa? Là người nằm mơ mà thấy sao? Đừng nói tới chuyện rốt cuộc có thần linh hay không, ít nhất trừ người ra, tất cả mọi người đều không nhìn thấy!”

Đồng Dao quay đầu nhìn Bắc Minh Quân: “Bệ hạ, ngài là thiên tử- con trời, ở nước Cúc Lương là người gần nhất với thần linh nhất, ngài đã nhìn thấy thần linh chưa? Ha ha, nếu ngay cả ngài cũng chưa từng nhìn thấy, làm sao chứng minh tất cả những lời thần quan nói đều là sự thật? Chỉ vì nhìn lên mấy vì sao trên bầu trời sao?”

Bắc Minh Quân nheo mắt, lồng ngực lên xuống như con sư tử bị kích động lên con giận dữ.

“Đồng Dao”. Vũ Quân nhận thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, lặng lẽ đi tới cửa sổ kéo tay cô, ra hiệu bảo cô đừng nói thêm gì nữa.

“Vũ Quân, cho dù thế nào, ta cũng không muốn để ngươi phải chịu tổn thương. Nếu ngươi chấp nhận, sẽ phải lấy danh nghĩa là lời của thần linh, phụng mệnh thần linh tự quát roi vào người mình, ta thì không quan tâm đến cảm nhận của ngươi, cũng sẽ bắt ngươi phải rời khỏi nơi này!”

Ánh mắt Vũ Quân cảm động.

“Bệ hạ, thứ lỗi cho ta nói thẳng, ngài làm vua, đây là giai đoạn vô cùng khó khăn, hãn muốn khống chế một cách dứt điểm dịch bệnh này, mà không phải đấu tranh giữa những biện pháp vô nhân tính này.” Cô xoay người nắm chặt hai tay Vũ Quân, “Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đi, chết như vậy không đáng, những người khác ta không xen vào. Nhưng nếu ngươi đi, ta cũng sẽ đi, cả đời không bao giờ quay lại!”

Đồng Dao quyết tâm nói những lời tuyệt tình, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ dần vật của Vũ Quân, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng vẫn cắn môi chịu đựng.

“Hoàng tử là nhiếp chính vương nước Cúc Lương, thời khắc nước Cúc Lương gặp khó khăn, chẳng lẽ thất công chúa muốn hoàng tử trở thành người phản quốc sao?” Lão thần quan bị Đồng Dao nói gay gắt mà không nói lại được gì, trong lòng sinh khí, hiện tại vừa đúng lúc có thể lấy thân phận của hoàng tử để phản bác lại.

“Ta không quan tâm hãn là người bội tín.”

Lão thần quan cười lạnh lùng: “Thất công chúa có thể không ngại, nhưng thất công chúa có từng nghĩ tới cảm nhận của hoàng tử? Hoàng tử bằng lòng sao?”

Đồng Dao ngăn người. . . .

“Hừ!” Lão thần quan bĩu môi, “Lão thần đã trao đổi cùng với thần linh hơn tám năm, lần này gặp kiếp nạn, cũng đã sớm đoán được. Lão thần thấy tuổi thất công chúa vẫn còn trẻ, cũng không cùng ngươi so đo. Thất công chúa luôn miệng nói lời nói của ta là vô căn cứ, nói vậy thất công chúa đã nghĩ ra phương pháp hay để khống chế bệnh dịch?”

Đồng Dao sừng sốt, quay đầu nói: “Ta không có cách nào.”

“Thất công chúa không cần khiêm tốn”, lão thần quan xoay người hành lễ với Bắc Minh Quân,” Bệ hạ, nếu thất công chúa có cách, không bằng để nàng thử xem. Nếu không làm được, thì để cho hoàng tử dẫn đầu đoàn đại thần, cứ làm theo phương pháp như lão thần nói.”

“Không được!” Đồng Dao lập tức hét lên từ chối, quay đầu nhìn đôi mắt nâu nhạt của Vũ Quân,”Được, ta đồng ý, ta sẽ đi vào thành nghĩ biện pháp, nhưng bây giờ Vũ Quân phải tới phủ Thừa tướng.”

“Không!” Vũ quân lập tức nổi nóng.

“Đừng nói nữa”, Đồng Dao cố gắng gạt tay hãn đi, “Đi tới phủ Thừa tướng, đừng để ta phải lo lắng cho ngươi.”

“Nhưng nàng như vậy, ta sẽ lo lắng!” Vũ Quân ngoan cố nắm chặt tay Đồng Dao.

“Vũ Quân...” Đồng Dao cảm thấy sống mũi cay cay, “Ta không thể để ngươi đi điều trên phố, còn quát chính mình, phương pháp này chưa nói là có tác dụng hay không, vấn đề là căn bản không thể thực hiện được. Ngươi tin ta một lần này được không, ta không muốn ngươi phải chết một cách vô ích!”

“Cho nên nàng muốn mình phải chịu chết?”

“Không phải!” Đồng Dao lắc đầu, “Ta sẽ bảo vệ tốt bản thân mình, tin ta đi được không?”

“Ta tin nàng, nhưng ta sẽ không để nàng đi một mình. Nếu nàng thật sự muốn như vậy, không bằng bây giờ giết ta luôn đi.” Vũ Quân kích động nói.

Xung quanh yên tĩnh, từ đầu tới cuối Bắc Minh Quân không nói một câu, nhưng sắc mặt ngày càng khó coi, cuộc nói chuyện lâm vào tình thế bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Lại một đêm nữa trôi qua trong yên tĩnh, không khí ẩm ướt, Vũ Quân dựa người vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Mùi khói nồng nặc vây kín cả hoàng

cung, nơi xa rừng trúc đang lác lác trong gió, bầu trời mờ mịt. Những giọt mưa dần ngấm vào lồng ngực yếu ớt của hắn, làn da trắng toát nhìn càng thêm đau lòng.

Đồng Dao nằm nghiêng người căn bản không ngủ được, trong lòng phiền muộn tới phát hoảng. Sau khi Vũ Quân trở về vẫn luôn trầm lặng, không chịu nói chuyện. Tối nửa đêm, thấy hắn mặc áo khoác vào, mở cửa sổ, sau đó ngồi hứng những cơn gió lạnh thổi tới, Đồng Dao rùng cả người.

Đồng Dao nhủ mày, cảm thấy có mưa nhỏ, nhìn một hồi, vẫn không chịu được: “Vũ Quân, buổi tối trời lạnh, đóng cửa rồi ngủ thôi.”

Vũ Quân không trả lời, cũng không có di chuyển nửa bước.

Đồng Dao thờ dãi, đi tới. Vũ Quân mơ màng nhìn ra ngoài không trung tối đen, đôi mắt nâu nhạt đầy đau thương, trong lòng Đồng Dao cũng xót xa.

Khẽ kéo tay Vũ Quân, bàn tay lạnh ngắt: “Được rồi, Vũ Quân, đừng như vậy, người giận ta sao?”

“Nàng cảm thấy ta rất vô dụng, ta là gánh nặng của nàng có phải không?”

Đồng Dao không ngờ Vũ Quân sẽ nói như vậy, ngạc nhiên.

“Có phải thấy Vũ Quân rất phiền phức không?”

“Nói linh tinh gì vậy? Đương nhiên là không!”

Vũ Quân thân nhiên cười, nghiêng đầu tựa vào khung cửa, thật cô đơn.

“Vũ Quân, tại sao người lại nghĩ như vậy? Cho tới bây giờ ta không hề coi người là gánh nặng, người hiềm làm ta.”

“Nàng đi vào thành cứu giúp người dân, nhưng lại để ta trốn trong phủ thừa tướng hưởng thụ nhàn nhã”, Vũ Quân giương mắt, khẽ cười lắc đầu, “Ta là một người đàn ông, mà nàng là người phụ nữ ta yêu nhất. Nàng để ta trở mặt nhìn nàng đi chịu chết, còn chính mình lại sợ hãi. Nàng coi Vũ Quân ta là người thế nào?”

“Vũ Quân.”

“Đừng nói nữa.” Vũ Quân hít một hơi thật sâu, “Ta biết địa vị của mình trong lòng nàng, hoàng đế nước Chư Lương mới là người trong lòng nàng đúng không? Ha ha, ta tính toán cái gì chứ...” Vũ Quân tự giễu quay đầu đi.

“Người...” Trong lòng Đồng Dao vừa tức giận vừa hoảng sợ, nhưng không biết nên mở miệng nói thế nào.

Vũ Quân liếc mắt nhìn cô, cười lạnh: “Nàng vẫn muốn trở về phải không? Muốn ta giúp nàng không? Chỉ cần nàng nói, ta sẽ lập tức để nàng đi!”

Lúc này trong lòng Đồng Dao tràn đầy lửa giận, lập tức nói với Vũ Quân: “Phải, đúng vậy, người đã nghĩ ta như vậy, ta còn ở lại làm gì. Ta phải về, ngày mai ta sẽ nói chuyện với bệ hạ.”

Vũ Quân cắn môi, hàng mi rung rung chớp lại, hắn khẽ xoay người, đưa lưng về phía Đồng Dao, nhìn thấy bả vai hắn run run, đột nhiên Đồng Dao cảm thấy lời nói của mình thật tàn nhẫn, Vũ Quân đã cô đơn như vậy.

“Vũ Quân...” Đồng Dao do dự mà từ từ đi tới, nhìn thấy nước mắt quanh viền mắt Vũ Quân, hắn dùng sức cắn môi, cố nén không để phát ra âm thanh, cả khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Đồng Dao cảm thấy hoảng sợ, tay chân luống cuống. Nhìn thấy dáng vẻ này của Vũ Quân, lại khiến cô càng thêm lo lắng. Cô vội vàng vòng qua lưng ôm chặt thắt lưng hắn: “Xin lỗi, là ta không tốt, ta không nên nói như vậy. Vũ Quân, người đừng như vậy.”

“Nàng thực sự muốn rời bỏ ta... Nàng thật sự muốn đi...”

“Đó là do ta tức giận mới nói vậy!”

Nước mắt Vũ Quân không ngừng rơi, đọng trên tay áo Đồng Dao.

“Vũ Quân”, tim Đồng Dao đau như bị dao cắt, “Người có thể lý trí một chút không? Ta bảo người tới phủ thừa tướng, không phải cho rằng người là gánh nặng, ta chỉ quan tâm tới người, không muốn người gặp phải chuyện không may thôi. Vũ Quân, nếu người thật sự làm theo lời lão thần quan, chẳng những không cứu được tính mạng người dân, ngược lại khiến người uống phí mất sinh mạng của mình, thật không đáng. Người nói người không muốn ta đi, nhưng người muốn chết, chúng ta sẽ không còn được gặp lại nữa, chẳng lẽ người cam lòng sao?”

“Đồng Dao...”

“Nhưng ta thì không, ta có cách của ta, biết đâu lại có cách giải quyết. Vũ Quân, người có hiểu ta không? Ta chỉ không muốn nhìn người cứ thế chịu chết, ta quan tâm người như vậy, vì sao người còn hiểu lầm ta?”

“Nhưng nàng thì sao? Nàng chết thì sao? Nàng bảo ta phải làm sao? Nàng có biết ta sẽ đau đớn thế nào!”

“Vũ Quân!” Đồng Dao nâng giọng nói, “Rốt cuộc ngươi có hiểu tính nghiêm trọng của bệnh dịch? Nếu không thể khống chế, đừng nói là ta, cả nước Cúc Lương, cả ngươi, ngay cả hoàng huynh của ngươi không ai có thể sống sót. Ai chết trước, ai chết sau chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Vũ Quân, coi như ta xin ngươi, cho ta một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội được không? Ta không muốn nhìn thấy ngươi chết, ngươi có hiểu không? Hãy để ta thử xem, ở lại phủ thừa tướng nghỉ ngơi, đừng lo cho ta, được không?” Nói xong, bất giác, nước mắt cũng rơi đầy mặt Đồng Dao.

Vũ Quân nắm chặt tay Đồng Dao đưa tới trước ngực mình, ngón tay run rẩy, từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay Đồng Dao. Quét đi tất cả đau thương...

“Nàng nắm chắc mấy phần?”

Đồng Dao thở dài nhẹ nhõm: “Tám phần!”

Vũ Quân xoay người, nghi ngờ nhìn Đồng Dao. Trong mắt Đồng Dao đầy vẻ kiên định. Tám phần, lừa quỷ đi, kỳ thật trong lòng Đồng Dao ngay cả một phần cũng không có, nhưng nếu không nói vậy, Vũ Quân sẽ cả ngày lo lắng, hơn nữa cũng không mất gì, lo gì chứ.

Về mặt Vũ Quân phức tạp, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve hai má Đồng Dao, giống như cả đời này nhìn cũng không đủ, kéo chặt tay Đồng Dao ấn lên ngực mình. Hơi thở tuyệt vọng toả ra khắp nơi...

Hai người ôm chặt lấy nhau, thật ra trong lòng ai cũng đều có một tử huyệt, nhưng cũng không dám chạm vào. Liếc mắt nhìn nhau, lại ôm nhau một lần... Có lẽ, đây là lần cuối cùng!

Vũ Quân xoay người ôm chặt Đồng Dao, cùng đi vào trong phòng.

“Vũ Quân. Người?”

“Đêm nay, hãy làm người phụ nữ của ta.”

Trong lòng Đồng Dao hoảng hốt, đẩy hẳn ra: “Nhưng Vũ Quân, chúng ta là...”

“Không quan tâm.” Vũ Quân cúi đầu dùng sức hôn môi Đồng Dao, “Cho dù nàng có coi ta là hắc, ta cũng không ngại.”

Trong lòng Đồng Dao chưa xót, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt của Nhuận Ngọc, nhưng toàn thân đều căng cứng.

Trong mắt Vũ Quân tràn đầy sự chua xót cùng bất đắc dĩ: “Không sao, ta không quan tâm trong lòng nàng nghĩ gì, ta đều chấp nhận. Tối nay nàng chính là người của Vũ Quân, không còn thời gian nữa, ta không đợi được nữa.”

Vũ Quần tháo thắt lưng của mình, áo khoác rơi xuống đất để lộ ra làn da nhẵn bóng, trong bóng đêm, bán thân hiện ra mảnh mai sáng bóng, vẻ đẹp thoát tục. Đồng Dao nhìn tới ngẩn ngơ, chờ tới khi ý thức được tình huống xấu hổ của mình, mặt đỏ bừng lên.

Vũ Quân đưa tay cởi áo Đồng Dao: “Đừng từ chối ta.”

Dưới ánh trăng, Vũ Quân nhìn chăm chăm cơ thể Đồng Dao: “Nàng là của ta.” Mà cả người Đồng Dao đều căng cứng.

Ngón tay Vũ Quân vuốt ve đôi vai trần của cô, từ từ đi xuống, vuốt ve eo cô. Tinh tế hôn môi cô rồi xuống tới vành tai, ngực cô. Cơ thể Đồng Dao bắt đầu nóng lên, cả người Vũ Quân có chút hồng.

Cả cơ thể Vũ Quân đề xuống, trong lòng Đồng Dao xet qua một tia sợ hãi. Trong lòng loạn tới mức không nghĩ được gì, cô căn bản không biết mình đang có cảm giác gì, chờ mong sao? Là hạnh phúc? Có lẽ cô không biết... Trong lòng còn chứa bóng dáng một người khác, làm như vậy, có công bằng với Vũ Quân không?"

Đồng Dao bị vây chiếm trong một đồng hỗn loạn, chỉ cảm thấy hô hấp của Vũ Quân ngày càng dồn dập, ngực hắn đập rất nhanh, làn da ngày càng nóng, hai má ửng hồng.

“Vũ Quân...” Đồng Dao cảm thấy hắn có chút khác thường, ngồi xuống, đỡ hắn, “Người không sao chứ, để ta lấy nước cho người?”

Vũ Quân cười khỏ, nhíu mày: “Vũ Quân thật sự vô dụng, ngay cả việc cùng nàng...”

Đồng Dao không muốn nghe tiếp, chủ động hôn môi hắn. Vũ Quân sững sốt, nhắm nghiền đôi mắt lại một lần nữa phủ kín sương.

“Vũ Quân, sau này nói người nghe, ta không thích nghe. Người là người bị bệnh tim, không chịu được kích động hay vận động mạnh.” Đồng Dao nói xong, mặt cũng bắt đầu nóng lên, “Chờ tới khi người an dưỡng tốt, sức khỏe tốt, ta và người.. Tam thời không vội, về sau thời gian còn dài..”

“Về sau?” Vũ Quân thở dài, tựa vào giường, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

“Phải... Về sau mọi thứ đều tốt.”

Những lời nói này của Đồng Dao không biết là nói cho Vũ Quân hay nói cho chính cô nghe.

Chương 56

Sáng sớm, Đồng Dao đã tới gặp Bắc Minh Quân, nói Vũ Quân phải tới phủ thừa tướng tránh nạn, Bắc Minh Quân nhìn Đồng Dao sùng sốt, nhìn cô cả nửa ngày, mới gật đầu đồng ý.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, Đồng Dao mỉm cười tiễn hân lên xe, vẫy tay chào hân, tựa như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, vẻ mặt tự nhiên. Bắc Minh Quân cũng tới tiễn hân, hai tay ôm ngực, chớp mắt nhìn mọi thứ, trong lòng không biết đang suy tính điều gì. Khuôn mặt Vũ Quân tái nhợt, ánh mắt run rẩy nhìn Đồng Dao.

Bầu không khí xung quanh bị dồn nén tới ngạt thở, Đồng Dao quay người, khắp tế bào trên cơ thể giống như có tai mắt đều có thể cảm nhận được sâu sắc nỗi đau của Vũ Quân. Lúc này không ai dám lên tiếng, sợ chỉ cần nói ra một tiếng, sẽ không kiềm chế được. Có lẽ cả hai đều muốn lưu lại cho người kia ký ức đẹp nhất.... Trong phút chốc Đồng Dao ngậy người, cuối cùng không chịu nổi nữa, không nói gì, vội vã chạy về phòng. Trong đầu cô là gương mặt trắng bệch của Vũ Quân, trái tim cũng rỉ máu...

Trời vẫn mưa, giống như lòng Đồng Dao. Cấn chặt mỗi cổ nén nỗi đau trong lòng, không dám nhìn Vũ Quân nữa.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng xe ngựa ngày càng xa, Đồng Dao chỉ cảm thấy hai mắt cay xè, nước mắt cứ thế mà chảy xuống. Đồng Dao cắn răng không để phát ra tiếng, lại càng không muốn để cho ai nhìn thấy...

“Ngươi..... ổn chứ?”

Sau lưng truyền tới tiếng của Bắc Minh Quân.

Đồng Dao kinh ngạc, vội vàng lau nước mắt, nhưng giọng nói vẫn có chút khàn khàn: “Ta không sao.”

“Ngươi khóc?”

“Ta không khóc.”

Bắc Minh Quân đi về phía trước.

“Đừng lại đây.”

Bắc Minh Quân sùng sốt, dừng bước: “Nếu ngươi mệt mỏi, có thể cùng ta...”

“Xin lỗi, có một số việc, với ta mà nói, không phải đều có thể chia sẻ với tất cả mọi người, hãy để ta một mình.” Đồng Dao gượng gạo cắt lời Bắc Minh Quân.

“Sao? Chỉ có thể chia sẻ với Vũ Quân? Hay, hoàng đế nước Chư Lương?” Giọng nói Bắc Minh Quân có chút khiêu khích.

Trong lòng Đồng Dao như bị dao đâm, nghẹn ngào nói: “Đừng nói nữa, đây là việc riêng của ta, ta có chuyện gì cũng không liên quan tới bệ hạ. Ta về phòng trước.”

Sắc mặt Bắc Minh Quân xám xịt, nhìn theo bóng dáng cô đơn đang đi dần xa của Đồng Dao, hít thật sâu.

Bắc Minh Quân vẫn ngồi trước bàn nghị sự, khuôn mặt nghiêm trang như một bức tượng điêu khắc, cau mày, không ai hiểu được trong lòng hân đang nghĩ gì.

Lão thần quan ở một bên không ngừng than thở, lại nói về ý tưởng và quan điểm của mình về thần linh, Bắc Minh Quân vẫn ngồi ngay ngắn như tượng, không có chút phản ứng.

“Bệ hạ, sứ giả nước Chư Lương xin cầu kiến.” Một thị vệ tiến vào thông báo.

Lúc này Bắc Minh Quân mới giật giật lông mi: “Sao? Dẫn hân vào.”

“Tuân lệnh.”

Một võ tướng mặc nhũn giáp đen cung kính đi tới, quỳ xuống hành lễ: “Sứ giả nước Chư Lương xin vấn an bệ hạ.”

“Đứng lên mà nói.” Bắc Minh Quân nhú mày, tỏ vẻ hứng thú.

“Thần vừa mới nhận được thư do hoàng đế Chư Lương dùng bồ câu đưa thư gửi tới, đây là thư khẩn của hoàng đế, do đó tự mình dâng lên, xin bệ hạ xem qua.” Người này cúi đầu, hai tay dâng thư.

“Gửi qua đường chim bay, ha ha, tốc độ rất nhanh.” Trong mắt Bắc Minh Quân xẹt qua tia ngờ vực, nở nụ cười tà mị, nhận lấy.

Từ đầu tới cuối võ tướng không hề ngẩng đầu, Bắc Minh Quân chăm chú đọc thư mỉm cười, cũng không rõ rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

“Ngươi có biết nội dung bức thư?”

“Thần không biết, thần chưa hề xem.” Lời nói lạnh lùng không có chút biểu tình.

“Vậy sao? Ngươi thật sự không hiểu tâm tư của hoàng đế nước Chư Lương?”

“Thần không biết!”

Bắc Minh Quân chăm chú đánh giá sứ giả từ đầu tới chân, mỉm cười: “Bản vương đã biết, hiện tại ngươi đi thông báo đi, hôm nay bản vương sẽ chuẩn bị xe ngựa, đuổi bắt công chúa về nước Chư Lương.”

“Đa tạ bệ hạ!” Sứ giả vội vàng quỳ xuống đất khấu đầu cảm tạ, sau đó xoay người rời đi.

Lão thần quan lặng lẽ nhìn hắn đi ra, tức giận nói: “Thần đã sớm cho rằng thất công chúa không phải người tử tế. Nàng vừa tới, nước Cúc Lương liền xảy ra chuyện, người phụ nữ này là điềm xấu, nàng chắc chắn là ngọn nguồn của tai họa. Bệ hạ anh minh, khẩn trương đuổi nàng về nước Chư Lương, nước Cúc Lương chúng ta mới có thể an hưởng thái bình.”

“Hừ!” Bắc Minh Quân cười lạnh lùng, “Ta không phải một hoàng đế ngu xuẩn, nước Cúc Lương lại càng không phải là một nước đắm bị thóc chọc bị gạo, ngươi hãy làm tốt bổn phận của ngươi đi, điều bản vương nói, ngươi hiểu chứ?”

Lão thần quan sùng sốt, vội vã cúi đầu, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Bắc Minh Quân nheo mắt đập nát bản đất sét trong tay.

“Bệ hạ... Đây chính là thư của hoàng đế nước Chư Lương, ngài đây là?”

Trong mắt Bắc Minh Quân hiện lên một tia sắc bén: “Người đâu, truyền thất công chúa.”

Sứ giả đã đi ra tới cửa, thật sự không nghĩ tới hoàng đế nước Cúc Lương lại đồng ý yêu cầu của bệ hạ đơn giản tới vậy. Mọi chuyện được tiến hành vô cùng thuận lợi, trên mặt hắn đầy ý cười, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Bỗng nhiên cả người hắn rung lên, sau lưng hắn đầy mùi sát khí. Vừa định quay đầu lại, chỉ thấy bốn phía có ánh kim loại, các mũi giáo đều đâm về phía hắn, chưa kịp suy nghĩ, chỉ thấy trước mắt một màu đỏ tươi, ý thức được mọi chuyện... Bệ hạ... nước Cúc Lương muốn giết người diệt khẩu...

Đồng Dao vừa mới tiến vào phòng nghị sự, hít một hơi thật sâu, ánh mắt Bắc Minh Quân tức giận nhìn cô. Mà lúc này lão thần quan giống như an phận, ở một bên không nói.

Trong lòng Đồng Dao do dự không biết đã đắc tội Bắc Minh Quân chỗ nào, nhưng nghĩ cả buổi cũng không tìm ra nguyên nhân.

Đột nhiên Bắc Minh Quân cười lạnh lùng: “Thất công chúa thật sự rất tài giỏi.”

Đồng Dao nghe không hiểu, khẽ nhú mày.

“Thất công chúa đã dùng thủ đoạn gì, có thể dễ dàng khống chế lòng người?” Bắc Minh Quân giương mày.

Trong lòng Đồng Dao tức giận, rõ ràng đề ý cũng mặc kệ hắn, dứt khoát nói sang chuyện khác: “Nếu nói, bệnh dịch lần này giao cho ta xử lý, xin bệ hạ hãy giao những công vấn có liên quan, ta dễ làm việc.”

“Sao? Ngươi muốn cái gì?”

“Nếu có thể ta phải điều động tất cả các y sư trong nước Cúc Lương.”

“Sao có thể!” Lão thần quan hét lên, “Bệnh dịch lần này, chính là sự trừng phạt của thần linh lên nước Cúc Lương. Bệ hạ, chúng ta phải hiến tế, tuyệt đối không thể dùng y sư, làm như vậy là trái ý trời, thần linh sẽ giáng tai họa kinh khủng hơn xuống nước Cúc Lương.”

“Ta nhớ rõ lão thần quan nói, chỉ cần hoàng tử đi, mọi việc sẽ dễ dàng giải quyết? Chẳng lẽ ngươi tuổi cao, trí nhớ kém?” Vũ Quân đi rồi, tâm trạng Đồng Dao không tốt, giọng điệu cũng trở nên gai góc.

“Chuyện của nước Cúc Lương ta, sao có thể để cho người ngoài nhúng tay?!” Lập tức mặt lão thần quan trắng bệch, nổi giận đùng đùng.

“Được, vậy ta và Vũ Quân đi. Chuyện của nước Cúc Lương, các người tự mình xử lý đi, ta căn bản cũng không quan tâm!” Đồng Dao nổi nóng nói.

“Đứng lại!” Bắc Minh Quân ở sau lưng gầm lên. Đồng dao hoảng sợ, dừng bước.

“Bản vương cho phép người đi lúc nào?”

Đồng Dao cắn môi, quay người đi.

“Từ hôm nay, bản vương cho người ba nghìn dân binh, y sư cũng tùy ý người điều động. Người phải ở lại nước Cúc Lương, không được rời nửa bước.”

Đồng Dao giật mình, ngẩng đầu nhìn Bắc Minh Quân. Lão thần quan há miệng còn to hơn, không tin vào lỗ tai mình.

“Được rồi, người đi xuống đi!” Bắc Minh Quân phát tay áo, xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Đồng Dao sừng sốt, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Từ từ!” Bắc Minh Quân lại mở miệng gọi cô lại, “Người ở lại. Thần quan đại nhân đi trước đi.”

Lão thần quan lấy làm kinh hãi, đôi mắt đen liếc nhìn Đồng Dao, cũng không dám nhiều chuyện, rầu rĩ đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Bắc Minh Quân hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng.

Trong lòng Đồng Dao vô cùng rối ren, cũng chẳng muốn để ý tới tâm tình Bắc Minh Quân. Không ai mở miệng, mọi người đều nín lại, xem ai nín tới chết trước...

Bắc Minh Quân quay người, liếc nhìn Đồng Dao, lâu sau, không chịu được nói: “Người thật sự chắc chắn?”

Đồng Dao nhú mày, không biết nên trả lời thế nào.

Bắc Minh Quân nhú mày: “Ngày mai bản vương phái người đưa người tới phủ thừa tướng.”

“Ý của ngài là?”

Bắc Minh Quân chăm chú nhìn Đồng Dao: “Chuyện này người cũng không giải quyết được, lại uống phí tính mạng của mình, còn có ý nghĩa gì. Người nên đi thôi, bản vương sẽ thay người giải thích.”

Trong lòng Đồng Dao dao động, không nghĩ tới Bắc Minh Quân ngoài mặt cứng rắn như đá, lại lo lắng cho sự an nguy của cô, thậm chí còn tự mình ra mặt giải thích giúp cô.

Bắc Minh Quân thấy phản ứng của Đồng Dao, cười thần nhiên: “Người đã nói, ở nước Cúc Lương ngoại trừ Vũ Quân, người không quan tâm tới bất kỳ ai.”

Trong mắt Bắc Minh Quân xẹt qua một tia tự giễu, khiến cho Đồng Dao có chút áy náy: “Giờ Vũ Quân đã ở phủ thừa tướng, người cũng tới đó đi.”

“Vậy còn ngài?” Đồng Dao buột miệng nói. Ánh mắt Bắc Minh Quân sắc bén nhìn lại, đôi mắt đen che giấu ngọn lửa đang bùng cháy.

“Ta.. ý của ta là, bệnh dịch lần này, ngài định giải quyết thế nào? Còn cả nước Cúc Lương nữa?” Đồng Dao vội vàng giải thích.

Ánh mắt Bắc Minh Quân kiên định nói: “Thần quan đại nhân sẽ có cách.”

“Cái gì?” Đồng Dao hét lên, “Chẳng lẽ ngài vẫn muốn làm theo những lời thần quan nói, tế trời, rồi cùng văn võ bá quan đi điều hành, sau đó quát lên người mình?”

Bắc Minh Quân cười thần nhiên: “Vì nước Cúc Lương, điều đó có đáng gì.”

Đồng Dao bắt đầu đi lặc đầu: “Quên đi, để ta làm, ta sẽ ở lại. Việc này nên giao cho ta xử lý.”

“Ngươi có nắm chắc?”

Đồng Dao thở dài: “Ngài thì sao, ngài có nắm chắc không?”

Bắc Minh Quân sùng sốt, không nói lời nào.

“Nếu không tin nắm chắc, vậy hãy để ta làm. Dù thế nào, so với phương pháp của thần quan... Được rồi, xin bệ hạ hãy chuẩn bị giúp ta y sư và dân binh, ta nên suy nghĩ lại để làm thế nào cho tốt. Ta xin cáo lui trước...”

“Từ từ.”

Đồng Dao xoay người nhìn hán.

“Vì sao ngươi cứ muốn khẳng khái ở lại giúp nước Cúc Lương?”

“Ha ha, bệ hạ anh tuấn tài giỏi, nếu phải coi áo, lại quát lên người mình, thật khó coi.” Đồng Dao giương mi, khẽ cười, “Vậy vì sao ngài lại dám giao vận mệnh của nước Cúc Lương vào tay ta?”

Bắc Minh Quân nghẹn lời, từng chữ nói ra có vẻ gian nan: “Chẳng lẽ ngươi...” Bắc Minh Quân ngừng lại, “Ngươi không nghĩ tới việc trở về? Ý ta là, trở về nước Cúc Lương!”

Đồng Dao khẽ nhún mày, chuyện này càng nói càng hồ đồ: “Tuy ngài nghĩ thế nào, dù sao ta cũng bằng lòng ở lại là được.”

“Không tiếc mạng sống của mình vì nước Cúc Lương? Hay chỉ vì Vũ Quân?”

“Cả hai đều không phải...” Đồng Dao hạ tầm mắt, không phải chỉ vì Vũ Quân, vì mình, cũng là vì nước Chư Lương. Nếu phương pháp của thần quan không hiệu quả, nếu lúc này chính cô không ra tay, chắc khác nào tự tay đào huyệt chôn mình, không chỉ cô chết, Vũ Quân chết, cả nước Cúc Lương cũng sẽ chết.

Hơn nữa, nếu bây giờ quay về nước Chư Lương, nói không chừng cô sẽ mang theo bệnh dịch này về nước Chư Lương, không phải là hại chết Nhuận Ngọc sao! Chết... Ai mà không sợ chứ, nhưng dù có sợ, ai có thể thoát chết được chứ...

Đồng Dao thở dài, ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảm xúc ẩn chứa trong khuôn mặt sâu xa của Bắc Minh Quân. Rốt cuộc cô đã nói gì khiến cho hoàng đế nước Cúc Lương có nét mặt như vậy?

“Bệ hạ, ta xin cáo lui”. Đồng Dao bị hán nhìn cả người khó chịu, vội vàng tìm cớ rời đi.

Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Bắc Minh Quân, rất nghiêm túc: “Nếu ngươi chết, ta sẽ để Vũ Quân đi cùng ngươi, nước Cúc Lương nợ ngươi.”

Tìm Đồng Dao đập lộp bộp, thiếu nửa nhịp.

Đồng Dao nghĩ đi nghĩ lại về câu nói cuối cùng của Bắc Minh Quân là thật hay giả: Vũ Quân là em trai hán yêu quý nhất, hẳn chắc chỉ nói vậy thôi, nhưng vẫn khiến cho người nghe kinh hồn bạt vía.

Đồng Dao không phải bác sĩ, đối với bệnh dịch cũng chỉ lý giải những điều cơ bản mà thôi. Bây giờ cô vẫn chưa rõ nguyên nhân gây bệnh là gì, cho nên cũng không dám tùy tiện tiếp xúc với người bệnh, dựa vào những lý lẽ vô cùng mê tín của người cổ đại, nước Cúc Lương nhất định sẽ bị hủy diệt.

Đồng Dao suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn quyết định ra ngoài một lần, xem rốt cuộc thế nào. Cô không có nhiều cách, chỉ sai người dùng một miếng da trâu lớn bọc quanh xe ngựa. Bốn con ngựa cũng được bọc da trâu, làm thành tấm áo choàng cho người đánh xe, cố gắng bảo vệ bản thân mình thật tốt.

Đi trên đường phố nước Cúc Lương, mùi tử thi nồng nặc phả vào mặt, xem ra mọi việc nghiêm trọng hơn tưởng tượng của cô rất nhiều! Cả bầu trời mờ mịt, đường phố vắng vẻ, thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ, nhưng quá nhỏ.

Triệu chứng của loại bệnh này Đồng Dao chưa từng gặp trong đời, người khi bị lây nhiễm, sau ba ngày thì chết. Triệu chứng của bệnh đầu tiên là sốt, sau đó thì bị phù nề, cả người nổi mụn đen, trên cổ mọc đầy mụn mủ, bắt đầu bị xuất huyết, dần dần đầu óc cũng trở nên mơ hồ. Những người chết đều trong tình trạng vô cùng thống khổ chấm dứt sinh mạng của mình, hơn nữa chết rất thảm. Thi thể rất mau thối rữa, toả ra một mùi thối tanh nồng, thu hút hàng vạn loài côn trùng và chuột bọ.

Khắp đường phố nước Cúc Lương trở nên vô cùng thê lương, nơi nơi đều ngổn ngang nhưng xác chết, mùi hôi thối xông lên, chó mèo lang thang dẫm nát những thi thể, thường xuyên nhìn thấy những con chuột hôi hám chạy qua xác chết, cảnh tượng vô cùng thê thảm khiến người ta thấy buồn nôn.

Nước Cúc Lương có một bến cảng lớn, nhưng giờ đây chỉ còn vài con thuyền nhỏ nhất ngoài khơi, căn bản không có người điều khiển, đất đai khô cằn một màu vàng khô. Những ngôi nhà đất, trang nghiêm đứng trong yên tĩnh, cửa mở lớn, bên trong tối đen, có lẽ chủ nhà ở chết ở trong nhà.

Một người kêu to nhảy ra giữa đường, ngựa bị sợ hãi, bước đi cũng rối loạn.

“Đều là người, đều là người làm hại —— a ——” người kia chạy về phía xe ngựa nói, “Thần linh, xin đừng trừng phạt con...” Còn chưa nói xong, liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất chết.

Đồng Dao nắm chặt tay, cả người run rẩy: “Đủ rồi, về thôi.”

Đồng Dao trở về tới cửa cung, liền nhảy xuống xe ngựa, cởi áo da trên người. Bố trí xe ngựa cùng người lái xe ở sân sau, cô vội vàng đi ngay tới phòng nghị sự.

“Bệ hạ!” Đồng Dao thở hồng hộc tiến vào.

Bắc Minh Quân vừa thấy cô, lập tức đi tới.

“Đừng tới đây!” Đồng Dao vội vàng lấy hai tay che mặt.

Bắc Minh Quân sững sờ.

“Ta đã tới khu bị bệnh, tuy rằng đã tiến hành khử độc, nhưng từ giờ trở đi vẫn xin bệ hạ đừng tiến lại gần ta.”

“Cái gì? Người nói người ra khỏi cung? Tại sao không báo với bản vương, hay phái người theo bảo hộ?”

“Bệ hạ, đây là bệnh dịch nguy hiểm, không phải binh lính là có thể phòng bị được. Lần này ta đến đây, muốn nói vài câu, ta nói cách của ta, xin bệ hạ hãy cố gắng làm theo yêu cầu của ta.”

Bắc Minh Quân cúi đầu: “Nói đi.”

“Xin bệ hạ bố trí binh lính xây dựng biệt viện ở ngoài thành, đặc biệt thu nạp những người đã bị nhiễm bệnh. Mặt khác, những người trong cung bị nhiễm bệnh đều phải xuất cung, cho dù là quan lại hay người trong hoàng thất phi tần, đều là lập tức cách ly.”

“Ta cần một lượng lớn thảo dược làm thuốc sát trùng, thuốc sát trùng phải được vẩy vào mọi ngóc ngách trong viện. Những người bị nhiễm bệnh, phải cạo toàn bộ râu tóc lông trên người, phòng ngừa bọ chết ký sinh trùng phát triển trên người. Quần áo của người bệnh, phải bị thiêu hủy, sau đó phát quần áo bệnh do triều đình may, mọi trang phục đều phải ngâm qua thuốc.”

“Còn có, xin bệ hạ chuẩn bị lượng lớn thuốc chuột, chia ra làm nhiều phần, rắc ở tất cả các nơi, nhất định phải diệt hết chuột. Tất cả những thi thể từ vong, phải hỏa táng ngay lập tức, sau đó đào hố lấp, kể cả xác chết của các con vật.”

Bắc Minh Quân nhìn Đồng Dao thật sâu, liên tục gật đầu.

“Bệ hạ, từ hôm nay trở đi, ta cũng dọn ra ngoài cung ở, để kiểm soát tình hình. Mọi người đừng nói chuyện này cho Vũ Quân, ta không muốn để hắn phải lo lắng cho ta. Được rồi, ta đi đây.”

“Từ từ!”

Đồng Dao quay đầu lại, thấy Bắc Minh Quân dùng sức cắn môi, nhìn qua cảm xúc không ổn định.

“Bệ hạ.”

“Người phải ra ngoài sao?”

“Phải!”

Bắc Minh Quân đi tới, nắm chặt lấy tay Đồng Dao.

Trái tim Đồng Dao căng thẳng, vội vàng rút tay ra.

“Ngàn vạn lần đừng chết!” Bắc Minh Quân chớp mắt.

Đồng Dao xấu hổ gật đầu, lập tức quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Chỉ trong vòng mấy chục ngày ngắn ngủi, dân số nước Cúc Lương đã chết hơn nửa. Bệnh dịch giống như thần chết đi khắp các thành trì, người dân lúc nào cũng sợ sệt và tuyệt vọng, rơi vào tình trạng hoảng loạn. Trong dân gian lưu truyền đủ các loại phương pháp chữa bệnh, có người đem phân và nước tiểu đổ lên người mình, hy vọng mùi thối có thể xua đuổi tà ma, có người giết con ruot của mình, nói phải dâng cho thần linh, để tránh bệnh tật; cũng có người đi trên phố, cứ gặp người thì giết. Còn những người dân, bắt đầu không làm việc, sống ăn chơi xa đọa, chỉ trong một đêm đã tiêu hết toàn bộ gia sản của mình. Những người bị phát bệnh đi trên đường, giẫm lên các thi thể mà nhảy múa, cười âm lên. Cứ có người ngã xuống mà chết, lại có người khác dẫm đạp lên.

Đồng Dao đứng ở đầu phố, nhìn nhóm người đang phát điên, hô hấp cũng run rẩy. Đất đai nước Cúc Lương cũng không còn người trông trọt, đoàn thuyền thông thương cũng đã sớm bị nhiễm bệnh, thuyền viên cũng chết gần hết. Đồng Dao khẽ nhủ mày, thường xuyên thông thương buôn bán, là nước Hồng Ngọc... Nghĩ đến điều này, cô có chút đau lòng.

Hoàng đế nước Cúc Lương điều động một nửa binh lực để chặt cây, xây viện, chỉ trong vòng mấy ngày từ khu đất bằng phẳng đã xong.

Đồng Dao mặc áo choàng đen, đeo găng tay đen, khẽ vung tay lên: “Đi thôi.”

Đội xe hai bên nhận được lệnh, liền xông vào giữa đám người.

Tất cả các phu xe đều mặc áo giáp chắc chắn, trên mỗi bộ áo giáp đều có thảo dược, bao lấy người bọn họ nghĩ mà muốn khóc. Mỗi người đều có tấm vải da để bịt mồm và mũi, trong tay cầm vũ khí.

Binh lính nhảy vào giữa đám người, đám người bắt đầu thét lên điên cuồng, chống cự lại...

Binh lính vào từng nhà dân, những người bị bệnh nằm trên giường đều bị trói đi, người phụ nữ đang quỳ gối ngồi khóc bên thi thể bị trói đi, đứa trẻ lên con sốt cũng bị trói đi, ở đầu phố người đàn ông đang lên con điên bị trói, kêu la thóc lóc thảm thiết bên tai không dứt.

Đồng Dao run rẩy, quay người đi không muốn nhìn nữa, cô cảm thấy mình thông thể cứu được họ, mà lại giống như một đao phủ giết họ. Nhưng hiện tại nói gì cũng không có ý nghĩa, căn bản không có ai chịu nghe, cũng sẽ không có người chấp nhận. Giờ đây từ bi lương thiện nghe thật hoang đường buồn cười giống như phim truyền hình vậy.

Người nhà bị mang đi, có người nổi điên lên tấn công binh lính. Đồng Dao lặng lẽ nhìn tất cả: binh lính giết người phản kháng, máu đỏ, mọi người sợ hãi — người nào chống lại, sẽ phải chết, đây là bị ép buộc.

Ròng rã suốt một ngày trời, nước Cúc Lương như rơi vào địa ngục nhuộm màu máu tươi. Mùi đau khổ bao trùm lên tất cả, nơi đâu cũng có tiếng khóc. Binh lính mang tất cả những người mắc bệnh trên đường đi, không quan tâm họ bị bệnh gì. Có lẽ như vậy sẽ có rất nhiều người phải chết, nhưng không làm như vậy, sẽ càng có thêm nhiều người chết...

Tất cả thi thể đã được mang đi, tới đỉnh núi ở vùng ngoại thành để thiêu hủy. Hàng ngàn hàng vạn thi thể, cùng thiêu một lúc, cột khói đen hướng lên tận trời xanh, che kín cả mặt trời. Trên đường phố bắt đầu tiến hành phun thuốc khử độc trên quy mô lớn, bỏ thuốc chuột, mùi khó chịu khiến cho người ta buồn nôn.

Khắp nước Cúc Lương tràn ngập mùi thuốc súng như trên chiến trường, binh lính giống như ma quỷ chiếm giữ nhân gian. Những người còn may mắn sống sót, không dám lên tiếng, bọn họ trốn ở trong phòng lên lên khóc lóc, cầu xin thần linh, có người thậm chí tự kết liễu đời mình.

Về tới lán, trong lòng Đồng Dao phiền muộn nói không nên lời, như bị nén chặt trong ngực không thoát ra được, đột nhiên cô rất muốn khóc, nhưng lại không tìm được lý do để khóc. Cô không khỏi cười khổ — có lẽ đời người khổ nhất cũng thế này mà thôi.

“Mặc tướng quân, tình huống thế nào?” Tướng quân mặc áo giáp đen đứng trước mặt Đồng Dao.

“Toàn bộ người bệnh đã chuyển vào trong viện thứ nhất và viện thứ hai.”

Đồng Dao run rẩy, không biết nên mở miệng hỏi thế nào cho phải: “Tướng quân.”

“Tại hạ chỉ là kẻ thô tục, xin thất công chúa cứ nói cho rõ.”

“Được, vậy hãy kiểm tra trong quân đội, phát hiện người nào có biểu hiện, đưa vào viện thứ ba.”

Vai Mặc tướng quân giật giật nói: “Tuân lệnh!”

“Bắt đầu phun từ trần nhà của các phòng trong viện mỗi ngày ba lần, cạo toàn bộ lông tóc của những người bị bệnh, quần áo phải thiêu hủy, lấy quần áo chúng ta đã chuẩn bị phân phát cho họ mặc.”

“Tuân lệnh!”

“Phải binh lính ngày đêm giám sát, cứ có người chết, phải lập tức kéo ra ngoài, đưa ra sau núi thiêu hủy.”

“Tuân lệnh!”

“Giai đoạn cuối của loại bệnh này sẽ gây rối loạn thần trí, nếu có người gây sự phản kháng, giết gà dọa khỉ!”

“Tuân lệnh!”

Đồng Dao nói xong cũng có chút khó thở lắc đầu: “Ròng không thể không có đầu, mọi chuyện cứ phải binh lính đi làm, Mặc tướng quân phải giữ gìn sức khoẻ, xin rời xa viện.”

“Thần không sợ chết!”

“Ta biết, nhưng nếu ngươi chết, sẽ có thêm nhiều người chết. Thời điểm mấu chốt, ta không cần một kẻ ngu dốt liều lĩnh, ngươi hiểu chưa?”

Mặc tướng quân hít một hơi thật sâu: “Thần hiểu!”

Đồng Dao mặt mỉm cười: “Đi đi.”

“Tuân lệnh!”

Nhuận Ngọc nắm chặt bản đất sét trong tay, hai mắt tràn đầy lửa giận, hét lên, chỉ một churòng đã đập nát bản đất sét, dưới chân bàn, cũng bị rung động. Một tiếng âm âm vang lên, tất cả mọi thứ trên bàn đều rơi xuống. Người hầu bên cạnh sợ tới mức đều lui lại phía sau. . .

Nhuận Ngọc cắn chặt răng. Nhận được thư, như sấm sét trên trời giáng xuống, bổ xuống người hắn tới thương tích đầy mình.

Thư của hoàng đế nước Cúc Lương, trên thư còn có quyền ấn của hoàng đế nước Cúc Lương!

Thất công chúa tới nước Cúc Lương nhiều ngày, dần dần nảy sinh tình cảm, giả làm phi nước Cúc Lương, do đó báo cho hoàng đế nước Cúc Lương biết. Thất công chúa đã mang thai huyết mạch của nước Cúc Lương, bởi vậy không tiện đi lại, xin hoàng đế nước Cúc Lương chớ nghĩ nhiều, ngày khác nhất định sẽ hậu tạ. . .

Những chữ phía sau Nhuận Ngọc không dám đọc, cả người hắn tức giận đến phát điên, một churòng đã đập nát miếng đất sét.

Dần dần nảy sinh tình cảm? Sao nàng lại có thể. . . Mới có mấy tháng ngắn ngủi, đã yêu thương người đàn ông khác, lại còn có—— con!

Nỗi đau tới tận tâm liệt phế phủ kín tâm tư Nhuận Ngọc, đôi mắt phẫn nộ đỏ bừng, trong nháy mắt muốn giết nàng! Nhưng nàng đang ở nước Cúc Lương xa xôi, chính mình lại không thể làm gì được——

Hắn hận không thể ngay lập tức hủy diệt nước Cúc Lương, ngay cả nàng cũng phải chết!

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, Nhuận Ngọc choáng váng, thiếu chút nữa thì ngã xuống. Hắn lão đảo ngã ngồi xuống ghế. . .

Nực cười. Thật là nực cười. hắn cười mình, vì người phụ nữ đó, hắn lại có thể thâm tới vậy, thâm tới mức Nhuận Ngọc hắn ôm đầu thờ hồn hèn, mất đi sự bình tĩnh vốn có. Báo ứng! Đây thật sự là báo ứng! Báo ứng hắn đã giết anh trai mình không chớp mắt, báo ứng hắn là vị vua khát máu vô tình!

Mà bên cạnh lại không có ai dám tiến lên dìu hắn. . .

Bên ngoài mưa rơi nặng hạt, trên trời không có ánh trăng, chỉ có một màu u tối.

Nhuận Ngọc đứng trong phòng Đồng Dao, cửa sổ mở toang, bên ngoài mưa rơi hắt hắt vào bên trong, ướt hơn nửa phòng. Mái tóc đen của Nhuận Ngọc bị mưa hắt ướt đầm, hắn nghiêng người dựa vào cửa sổ, cả người ướt sũng, bộ dáng vô cùng khốn khổ.

Sống ở trên đời, nghĩ tới việc giết người khác, chứ chưa từng nghĩ tới việc hại mình. Đây là lần đầu tiên, hắn muốn mình phải đau, muốn bản thân chìm trong đau khổ, muốn phát điên lên hành hạ bản thân, có như vậy, mới có thể ngăn lại nỗi đau ngự trị trong lòng? Mỗi ngày cứ như vậy không còn nhìn thấy bóng dáng người trên giường, đối với hắn đã trở thành thói quen, mỗi lần liếc mắt nhìn, đều nhớ nàng đến phát điên. . . Mỗi cái nhìn, trong lòng đau tới mức hận không thể giết mình.

Nàng thật sự sẽ không trở lại sao?

Nàng thật sự yêu người đàn ông khác sao? Nàng thật lòng yêu kẻ khác sao?

Nước mắt cứ thế như một tầng sương phủ kín đôi mắt hắn lúc nào không hay, trong lòng chua xót. . .

Nàng từng thà chết cũng không muốn mang thai đứa con của hắn, nhưng hiện tại nàng lại. . .

Hắn vẫn cho rằng nàng yêu hắn, nhưng hắn ——

Nhuận Ngọc ôm chặt lấy cơ thể mình, hết lần này đến lần khác tưởng tượng ra mình đang ôm nàng...

“Nàng nhất định là bị ép buộc, nàng sẽ không ghét bỏ ta —— nhất định sẽ không!”

Trong lòng Nhuận Ngọc lẩm bẩm, đôi mắt hẹp dài nheo lại, hần nhớ trong thư có viết “gả làm phi nước Cúc Lương”, như vậy rốt cuộc nàng lấy ai? Vũ Quân, hay là... Bắc Minh Quân? Câu nói này rất kỳ quặc...

Đột nhiên Nhuận Ngọc vọt tới trước bàn, cầm đao, những ngón tay lạnh lẽo đang run rẩy... Hần không biết mình đang làm gì, không biết mình sẽ không chấp nhận việc này mà làm những gì, chịu thua sao? Muốn xoay chuyển sao? Muốn đem nàng trở về sao? Cùng đưa con với người đàn ông khác trở về bên cạnh mình? Chỉ sợ đây chính là việc hoang đường nhất nước Chư Lương!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Đồng Dao chống đầu tựa trên bàn, cả đêm cũng không an tâm đi ngủ được. Mưa rơi thâu đêm, tới tận sáng sớm cũng chưa tạnh. Chân trời đã bắt đầu hiện ra, bầu trời vẫn bị che bởi lớp mây xám xịt, tiếng mưa rơi khiến cho người ta càng phiền lòng. Suốt cả đêm, bóng dáng Nhuận Ngọc và Vũ Quân luân phiên xuất hiện trước mặt Đồng Dao, khiến cho cô càng thêm buồn bực...

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân nặng nề, Mặc tướng quân mặc áo choàng đi tới, toàn thân ướt sũng, giống như rãnh nước, Đồng Dao không khỏi nhíu mày.

Tuy Mặc tướng quân mặt không có một chút biểu tình, nhưng nhìn đôi mắt mệt mỏi đã nói lên tất cả. Hần đứng ở bên cạnh, nín chặt môi không nói lời nào.

“Giờ là thời điểm quan trọng, Mặc tướng quân phải chú ý sức khỏe, không cần phải làm việc thâu đêm như vậy.”

Mặc tướng quân hơi nâng tầm mắt, trong mắt tràn đầy tơ máu: “Cảm tạ thất công chúa quan tâm, nhưng thần có lời này muốn nói với thất công chúa.”

“Việc gì... Mặc tướng quân cứ nói thẳng.”

Mặc tướng quân hạ giọng nói: “Trong hai viện, đêm qua đã chết mất sáu phần.”

Cả người Đồng Dao ớn lạnh, run lên. Làm đủ mọi cách ngăn ngừa cùng tiêu độc khử trùng, nhưng một chút hiệu quả cũng không có, chỉ trong một đêm, đã chết hơn một nửa, điều này đối với Đồng Dao mà nói là một sự đả kích rất lớn—— còn có thể có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này...

“Đã mang thi thể đi thiêu hủy chưa?”

Mặc tướng quân hít một hơi, ngẩng đầu nói: “Đúng là như vậy, nhưng binh lính của chúng ta gần như đã vào hết viện thứ ba rồi.”

Đồng Dao ngẩn người, ngón tay cũng bắt đầu run rẩy.

“Sáng nay lại đưa tới một nhóm người bệnh.”

“Như thế nào.” Giọng nói của Đồng Dao đã có phần run rẩy, “Viện chứa có đủ không?”

“Không! Không thiếu, người chết nhiều hơn người mới tới.”

Đồng Dao chỉ cảm thấy trong đầu nổ bùm một tiếng, khối không khí lạnh lan dần từ đầu xuống dưới, xuống tới chân tay! Đây là bệnh gì? Tốc độ lây nhiễm của bệnh đã vượt qua tưởng tượng, chắc hẳn tất cả mọi việc làm đều là vô ích sao? Đất nước Cúc Lương hùng mạnh sẽ bị diệt vong sao?

Trong đầu lại nhớ tới những lời giáo sư từng nói: nền văn minh cổ đại biến mất trong chiều dài lịch sử, chỉ trong một đêm đã bị hủy diệt hoàn toàn, không lưu lại dấu vết.

Lịch sử là không thể thay đổi? nước Cúc Lương sẽ bị diệt vong? Vậy Vũ Quân sẽ chết... Chính cô cũng sẽ chết... Sắc mặt Đồng Dao trắng bệch, cơ thể cũng lao đảo. Quay đầu nhìn Mặc tướng quân, thấy hần cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đất, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

“Mặc tướng quân, có phải hay không... Còn có chuyện gì khác?”

“Thực ra cũng không phải việc gì lớn, chỉ là những người bệnh thần trí bất thường, gây chuyện khiêu khích nhau. Nửa đêm hôm qua, trong viện thứ nhất, đột nhiên có người lên con diên, nói rằng thần linh bảo mệnh cho hấn, nói chỉ cần nuốt mủ của những người bệnh là có thể khỏi bệnh.”

“Cái gì? !” Đồng Dao kêu to lên, “Nuốt mủ?”

“Phải, có vài bệnh nhân nguy kịch, mất khả năng chống cự, liền bị những người khác moi bọc mủ. Trong viện thứ nhất đã bắt đầu ăn mủ. ...”

“Đủ rồi!” Đồng Dao vội vàng dùng tay che miệng lại, không muốn nôn ra, những người này xem ra họ điên thật rồi. .

“Thất công chúa.”

“Ta không sao”, Đồng Dao cố gắng ép chính mình phải chặn cơn buồn nôn lại, ngăn dạ dày đang cuộn lên, “ Những người bệnh bị tấn công, họ thế nào?”

“Đã chết, chỉ còn một người, nhưng hơi thở rất yếu. Chắc hẳn cũng nhanh. . .”

“Những người nuốt mủ thì sao?”

“Đã chết tới sáu phần.”

Đồng Dao sững sờ, ăn mủ, tỉ lệ tử vong cũng giống như không ăn. Điều này không phải không có ý nghĩa, có khả năng cao là bệnh này truyền qua máu?

“Mặc tướng quân, hôm nay có bao nhiêu người bệnh mới ?”

“Ba trăm người.”

Chỉ có ba trăm người. . . Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong mắt Đồng Dao xẹt qua một tia sáng, có chút vui mừng. Ba trăm người, so với con số người bệnh ngày hôm qua, cũng có giảm bớt. Vậy xem ra việc khử trùng toàn bộ thành và dùng thuốc diệt chuột cũng có hiệu quả. Khả năng chữa khỏi hoàn toàn bệnh này là rất thấp, vì vậy cần tăng cường phòng chống bệnh. Trong ba trăm người này, nói không chừng đã có rất nhiều người nhiễm bệnh, nhưng có điều thể trạng, vẫn còn khỏe, đang trong thời kỳ ủ bệnh mà thôi. .

“Mặc tướng quân, truyền lời của ta, không cho phép để chuyện nuốt mủ tiếp tục xảy ra, những người trái lệnh lập tức giết! Tiếp tục khử độc nước trong thành, diệt tất cả sâu bọ rắn chuột côn trùng, mỗi hộ gia đình phải rắc mìn, để chống muỗi. Còn nữa, quản lý nghiêm ngặt những người đã nhiễm bệnh, tuyệt đối không thể để họ chạy ra ngoài, nếu có người trốn, giết!” Đồng Dao nheo mắt lại, “ Những người bệnh đã chết lập tức thiêu hủy sau đó chôn sâu, tiếp tục làm tốt công tác tiêu độc!”

“Tuân lệnh”

“Còn nữa, người tuyệt đối không được trực tiếp tiếp xúc với người bệnh, hiểu chưa?”

Mặc tướng quân sững sờ, khẽ gật đầu, bước ra ngoài.

Suốt ba ngày ba đêm, Đồng Dao luôn ở trong tình trạng khẩn trương cao độ. Cơ thể đã vô cùng mệt mỏi, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, bệnh ôn dịch lại như những khuôn mặt đáng sợ, quấy nhiễu khiến cô không tài nào ngủ được.

Những lúc đó, lại nhớ đôi mắt Vũ Quân, nhớ đến đôi mắt nâu chan chứa bi thương kia, trong lòng đau đớn vô cùng. Bỗng nhiên cảm thấy rất muốn gặp hấn, ôm hấn, ôm thật chặt. . .

“Thất công chúa.”

“Vào đi.” Đồng Dao day hai huyệt thái dương.

“Người có thư.”

“Đem tới đây.”

Người hầu cúi đầu, trình lên một bản đất sét, Đồng Dao liếc mắt nhìn hấn, trong lòng âm lên, một cảm giác vui vẻ ấm áp nhen lên trong lòng cô.

Vũ Quân. . . Là thư của Vũ Quân!

Cuối cùng cũng thấy nụ cười trên gương mặt Đồng Dao, cô cảm thấy vô cùng vui mừng, vài ngày mệt mỏi thoáng chốc đã tan biến. Cô nhanh chóng mở ra xem, nhìn thấy những nét chữ thanh tú quen thuộc, trong lòng xúc động vô cùng.

Tuy cô học khảo cổ, nhưng đối với văn tự cổ đại khả năng đọc hiểu vẫn rất thấp. Nhưng nháy mắt cũng đã tới thời đại này được hơn một năm, không đọc được nhiều, nhưng Đồng Dao ít nhiều đã có thể hiểu qua được nội dung. . . Cô nghĩ thầm, nếu có thể trở về hiện đại, sẽ giàu to!

Mạch suy nghĩ lan man, cô vội vàng lắc đầu, đọc thư của Vũ Quân.

Đồng Dao, nàng có khoẻ không? Ta ở phủ thừa tướng thật sự rất thanh nhàn, nhưng không có lúc nào không thôi lo lắng cho nàng, mấy ngày gần đây, đối với ta như đã qua mấy năm dài đằng đẵng. Lúc ta và nàng chia tay. Ngày đó, vì sao nàng không quay đầu nhìn ta lấy một lần, chỉ lần nàng liếc mắt nhìn ta, ta sẽ ở lại bên cạnh nàng.. Nhưng Vũ Quân biết, nàng cũng không đồng ý như vậy, cho nên ta không gọi nàng...

Đồng Dao, nhất định phải chăm sóc tốt chính mình, ngàn vạn lần đừng để chuyện gì xảy ra, ta luôn ở bên cạnh nàng. Mỗi ngày mỗi đêm, nằm mơ cũng đều chờ để gặp nàng, muốn tới tìm nàng... Nhớ nàng...

Đồng Dao nắm chặt bàn đất sét trước ngực, trên đó dường như còn có hương bạc hà của Vũ Quân. Tại cái thời khắc hỗn loạn này, không có gì có thể khiến cô thấy thoải mái hơn lá thư này.

“Thất công chúa!” Mặc tướng quân giống như gió chạy vọt tới.

Đồng Dao vội vàng giấu thư của Vũ Quân vào trong ngực, trong lòng vẫn âm ảm.

“Thất công chúa!”

“Đã xảy ra chuyện gì khiến Mặc tướng quân kích động như vậy?”

“Chuyện này... Thật không hiểu như thế nào!” Đầu Mặc tướng quân đỏ đầy mồ hôi, đôi mắt sáng lên, cau mày, nhưng vẻ mặt tỏ ra rất hưng phấn, “Thất công chúa có nhớ những người đã nuốt mủ để chữa bệnh này?”

“Ta nhớ. Làm sao vậy? Lại có người làm như vậy sao?” Đồng Dao nghĩ tới dạ dày lại bắt đầu khó chịu.

“Không, không phải! Người có nhớ những người bị tấn công?”

“Không phải đều chết hết rồi sao?”

“Phải, đều đã chết. Chỉ còn một người sống, chỉ còn chút hơi thở.”

“Dự đoán cũng không sống được bao lâu.”

“Không!”

Đồng Dao sững sờ, quay đầu kinh ngạc nhìn Mặc tướng quân.

“Thần vốn tưởng rằng người này chắc chắn phải chết, cũng không cho người coi chừng. Nhưng, hôm nay khi thần đi tuần tra, lại đột nhiên phát hiện người này đang đứng ở bên cạnh cửa sổ ngắm nhìn xung quanh, miệng vết thương trên người đã đóng vảy, tuy nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, như là bị dọa ma, nhưng tinh thần tỉnh táo, dường như đã khỏi hẳn...”

“Cái gì! Khỏi hẳn?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đồng Dao nghe xong, không kìm nén được cảm xúc trong lòng mình, cầm lấy áo choàng đang vắt trên ghế chạy ra ngoài. Trống ngực đập dồn dập, một ý tưởng đang dần được lấp ráp lại trong lòng cô... Nếu mọi thứ giống như dự đoán của cô, vậy nước Cúc Lương được cứu rồi. Đồng Dao lại có chút bối rối, đi về phía viện. Mặc tướng quân chạy sát theo sau.

Đồng Dao chạy một mạch tới sườn núi, ngửa mặt lên nhìn tòa nhà trên đỉnh núi.

“Thất công chúa,” Mặc tướng quân gọi cô, “Thất công chúa không nên tới gần đó.”

Đồng Dao nheo mắt lại, giờ phút này đối với cô mà nói rất quan trọng, cho dù phải mạo hiểm bị nhiễm bệnh, cô vẫn muốn lên đỉnh núi nhìn tận mắt. Nếu tất cả là sự thật, nước Cúc Lương có đường cứu rồi, mọi người không phải chết nữa.

“Thất công chúa!” 8 thấy cô vẫn tiếp tục đi về hướng đó, có phần nóng nảy. Định kéo cô lại, bỗng nhiên có vật gì đó xẹt qua——

Ở nơi góc tối có một viên đá bắn tới, Mặc tướng quân phản ứng nhanh nhẹn, quay người, chỉ bị trầy da. Có một bóng đen chạy trong bụi cây. Ngay sau đó rất nhiều đá bay về phía Mặc tướng quân. Đồng Dao sợ hãi, chạy về phía trước ngồi xuống, tránh màn công kích. Mặc tướng quân nhanh chóng tới

sát người Đồng Dao, đôi mắt sắc bén quan sát tình huống xung quanh.

Lại có mấy cục đá tiếp tục bay tới, tất cả đều bắn vào chỗ hiểm trên người Mặc tướng quân, hần nghiêng người rút bội kiếm ra, chặn lại.

“Thất công chúa, thích khách dường như nhắm vào thần. Thần dụ hần đi, thất công chúa lập tức xuống núi!” Còn không chờ Đồng Dao trả lời, Mặc tướng quân đã xoay người phi lên, phi vào trong bụi cây.

“Mặc tướng quân!” Đồng Dao kêu lên, nhưng đã không còn kịp rồi. Trời ạ... Mặc tướng quân này quá kích động rồi, chắc chắn là một cái bẫy. Thích khách kia nhìn thì tưởng là nhắm vào hần, nhưng vũ khí chỉ là mấy hòn đá nhỏ, sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng của Mặc tướng quân. Làm như vậy chỉ có một mục đích, làm cho Mặc tướng quân tưởng rằng mình chính là mục tiêu, thích khách dự đoán được Mặc tướng quân sẽ đứng ra bảo vệ thất công chúa, rõ ràng hần đã vận dụng kế diệu hồ ly son rất tốt.

Đồng Dao lập tức bị dọa đầu đổ môi lạnh, mục tiêu thực sự của kích thích chính là cô mới đúng.

Quả nhiên, sau khi Mặc tướng quân xoay người biến mất, lập tức có một bóng đen xuất hiện, Đồng Dao vừa mới theo phản xạ muốn bảo vệ mình, bóng đen kia đã nhảy qua trước mặt cô, biến mất.

Đồng Dao sững sờ, đứng tại chỗ.

Trên mặt đất đặt một bản đất sét. Đồng Dao nghi ngờ đi tới, ngồi xuống... Trái tim liền giật lên, đau tới tận tâm can.

Trên bản đất sét có cột một khối ngọc, bạch ngọc, hoa văn trên đó, bên cạnh còn có khối ngọc màu đỏ, đây... Đây không phải là ngọc bội của Nhuận Ngọc sao!

Cả người Đồng Dao căng cứng, dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở Nhuận Ngọc. Ngón tay run rẩy chạm vào bản đất sét, cả người nóng lên, tự nhiên, trong lòng cô vô cùng rối ren, nước mắt không thể kìm lại mà rơi xuống, từng giọt rơi trên mu bàn tay.

Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc... Trong đầu tràn ngập hình ảnh khuôn mặt Nhuận Ngọc, đôi mắt quen thuộc, mới tưởng tượng đến, khiến cho Đồng Dao lo lắng không yên.

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Đồng Dao không biết cô sợ điều gì, chỉ cảm thấy cả người đều run lên. Cổ lấy dũng khí, mở to mắt, không có nhiều chữ lắm, nhưng từng lời giống như dao đâm vào lòng cô tới đau đớn.

Cho dù đã xảy ra chuyện gì, hãy trở về bên cạnh ta, ta ở Chư Lương chờ nàng!

Đồng Dao cảm thấy như có người đang bóp cổ cô, hơi thở bị nghẹn ở trong không có cách nào thoát ra được. Trong nháy mắt bức tường thành trong lòng cô đã sụp đổ... Dường như có thể có thấy được tiếng vỡ vụn.

“Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc.” Không kiềm nén được nước mắt tuôn trào giống như vỡ đê, Đồng Dao nắm chặt bản đất sét trong tay, quỳ rạp xuống đất.... Những kỷ niệm giữa cô và Nhuận Ngọc, cứ thế tái hiện lại trong lòng cô.

Cho dù đã xảy ra chuyện gì, hãy trở về bên cạnh ta, ta ở Chư Lương chờ nàng... Cho dù đã xảy ra chuyện gì, hãy trở về bên cạnh ta, ta ở Chư Lương chờ nàng...

Nhuận Ngọc, chàng đang đợi ta sao? Chàng nhớ ta sao? Tại sao... Tại sao phải tới lúc thế này, chàng mới nói cho ta biết! Chàng tàn nhẫn quá!

Những chữ này cứ lặp đi lặp lại luẩn quẩn trong đầu Đồng Dao, Đồng Dao nắm chặt cổ áo mình, đầu ngón tay đau đớn, như chạm phải vật cứng. Do dự tìm kiếm, là thư của Vũ Quân....

Vũ Quân... Đồng Dao mệt mỏi lắc đầu, suy sụp ngồi xuống đất...

“Thất công chúa! Có chuyện gì vậy?” Sau lưng truyền tới tiếng hét của Mặc tướng quân.

Từ sau lưng một người phi tới, nặng nề ngã xuống đất, miệng phun máu tới.

“Lại dám dụ ta rồi đi, tấn công thất công chúa! Thật là to gan lớn mật! Thất công chúa, người này chính là thích khách!” Mặc tướng quân tức giận đi tới.

Đồng Dao ngỡ ngàng liếc mắt nhìn người kia. Người này nhìn thật quen, dường như đã gặp ở đâu, chính là tùy tùng trong đoàn sứ giả nước Chư Lương, chắc là người của Nhuận Ngọc. Từ lúc cô tới nước Cúc Lương đã không còn gặp mấy người kia, mà chính cô cũng không để ý... Hiện giờ tại sao...

Trong lòng căng thẳng, len lút giấu bức thư của Nhuận Ngọc vào trong tay áo, sau đó liếc nhìn Mặc tướng quân, hần dường như rất kích động, không hề phát hiện ra.

“Thất công chúa, người này phải xử lý thế nào?”

“Thả đi.”

“Cái gì? Thả?” Mặc tướng quân giật mình mở to hai mắt nhìn.

“Hiện tại là thời điểm quan trọng, không cần quan tâm đến những thứ khác, hướng hồ chỉ là một tên trộm nhỏ nhoi.”

“Người này không phải là trộm, hẳn là thích khách!”

“Thật sự là thích khách sao, vì sao không dùng kiếm, chỉ dùng mấy viên đá làm vũ khí. Rõ ràng không muốn giết người, chắc chỉ muốn nô đùa thôi, Mặc tướng quân không cần tưởng tượng quá đi như vậy.” Đồng Dao ra vẻ thoải mái cười.

“Việc này...” Mặc tướng quân ghen lời.

“Thả hắn đi, chính sự quan trọng hơn.”

Mặc tướng quân dùng sức cắn môi, có chút không cam lòng chậm rãi buông tay.

Đồng Dao đã đi lên núi, bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn thích khách đang ngã trên đất, hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống: “Đi nhanh đi, rời khỏi nơi này... Đừng giống như ta, đã ở đây, sẽ không rời đi được... Mất rồi, sẽ không về được nữa...”

Kích thích sững sờ nhìn Đồng Dao.

“Đi thôi!”

Đồng Dao xoay người sang chỗ khác, đi về phía đỉnh núi, bước chân chậm vật, bóng dáng mệt mỏi, lòng lại đau đớn như vậy...

“Thất công chúa, người đừng nên đi, để thần đi, rồi quay về bẩm báo cho người.”

Đồng Dao ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, suy sụp lắc đầu, trong lòng cảm giác đã bị khoét một lỗ trống không.

Từ ngày đầu tiên đưa người bệnh vào viện, Đồng Dao vì tránh để bị nhiễm bệnh, vẫn chưa tới xem. Nhưng lúc này nhìn thấy, vẫn cảm thấy chấn động —— cả một viện lớn màu xám xịt, cảm giác như một nhà tù bất khả xâm phạm. Còn chưa tới đỉnh, đã nghe thấy tiếng khóc đứt quãng bên trong, nghe xong trong lòng liền sợ hãi.

Cánh cửa đóng chặt, ngoài cửa có mười binh lính canh gác, trên người mặc trang phục bằng da, nhìn qua lạnh lùng mà đáng sợ. Đồng Dao không lại gần, neho mắt nhìn lại...

“Mặc tướng quân, người kia ở đâu?”

“Mọi công chúa đi bên này.” Mặc tướng quân chỉ tay về phía căn nhà có cửa sổ ở hướng bắc.

Đồng Dao nhìn về phía đó, có một người đang đứng —— đầu to, trên đầu có mấy cọng tóc thừa thốt mọc thẳng đứng, trên da đầu đều để lại những vết sẹo lớn màu đen, trên mặt có nhiều vết máu, loang lổ màu nâu, khiến cho người ta thấy mà sợ. Làn da hắc tái nhợt, trên mặt đều là vết thương, mắt lờ lờ ra giống như pha lê được nạm lên gương, cũng không nháy mắt, không có chút sinh khí. Cơ thể hắc gầy gò, ngón tay như như cành củi vụn chặt vào cửa sổ, giống như nếu buông lỏng tay, trời sẽ sụp xuống.

Liếc mắt một cái có thể nhìn ra, tinh thần của người này tuyệt đối minh mẫn. Nhưng, mặt hắc không có chấm đen, da không vàng bủng. Tuy rằng nhìn qua không khỏe mạnh, nhưng không còn dấu hiệu của bệnh dịch.

“Đây là người đã bị tấn công vào vết thương?”

“Đúng vậy, thất công chúa có thể nhìn thấy vết thương trên đầu hắn.”

Đồng Dao neho mắt lại, nói như vậy, da đầu hắc bị thương, đã đều kết vảy, hiện tại chỉ còn bị tụ máu. Nhưng có điều không thể nghi ngờ, hắn thực sự đã bị mắc bệnh dịch, nhưng hiện tại, hắn đã khỏi hẳn! Hơn nữa không bị nhiễm lại!

Không khí lạnh lại một lần nữa chảy khắp người Đồng Dao, sự hưng phấn khiến cho trái tim lạnh lẽo của Đồng Dao ấm lại.

Ta đã biết. Ta biết đã có chuyện gì xảy ra....Nước Cúc Lương được cứu rồi... Vũ Quân...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Đồng Dao cố gắng nhớ lại những phương pháp vật lý trị liệu trong đông y, có phương pháp chữa bệnh gọi là chích máu. Phương pháp này đã xuất hiện từ thời kỳ đồ đá, những người lao động đã tìm ra việc dùng đá nhọn chích để lấy máu, có thể điều trị một số bệnh.

Liệu pháp chích máu thì khó hơn chữa bệnh bằng giải phẫu, thông qua việc làm vỡ các mạch máu, tiến hành giải phẫu chích lấy máu, rút máu ra ngoài cơ thể, mới đạt được mục đích trị liệu. Mà liệu pháp chích lấy máu áp phù hợp với các loại bệnh dịch, lở loét, bệnh hủi, các loại bệnh có khả năng truyền nhiễm.

Tình trạng tinh thần những người bệnh ở viện thì thất thường, tấn công chọc vào miệng vết thương của những người bệnh khác, mù sẽ ra hết, do đó người bị tấn công mới may mắn sống sót.

Việc này... Đây là phương pháp duy nhất để trị bệnh dịch.

Đồng Dao nắm chặt áo, hô hấp ngày càng gấp. Từ hưng phấn trở nên say mê khiến mặt đỏ ửng lên. Được cứu rồi, dân nước Cúc Lương sẽ không chết, Vũ Quân có thể sống sót!

“Người kia tên là gì?” Đồng Dao hạ giọng, cố gắng không để cho bản thân mình run rẩy.

“Chỉ là người dân bình thường, thần không biết tên.”

Đồng Dao gật đầu. Người kia đã khỏi hẳn, hơn nữa không còn bị lại, chứng minh được, loại bệnh dịch này giống với bệnh đậu mùa, chỉ cần khỏi bệnh, tự bản thân sẽ sinh ra kháng thể. Những người đã khỏi bệnh, sẽ không bao giờ bị lại.

“Thả hẳn ra, cử một người theo dõi.”

“Tuân lệnh!”

Đồng Dao nhanh chóng xoay người, đi xuống núi: “Mặc tướng quân hãy theo ta về trại, ta có việc muốn trao đổi.”

Về tới doanh trại, Đồng Dao vẫn không thể kiềm chế nổi tâm tình của mình, đôi mắt tỏa sáng.

Mặc tướng quân cũng phát hiện thấy sự khác thường của cô, nhưng không có nói nhiều, chỉ yên lặng đứng bên cạnh, im lặng chờ đợi Đồng Dao lên tiếng.

Nhưng Đồng Dao vẫn rơi vào vòng đấu tranh nội tâm bên trong.

“Mặc tướng quân, nếu ta nói, ta đã tìm được phương pháp chữa khỏi bệnh này, ngươi có tin không?”

Mặc tướng quân hít một hơi thật sâu, tròn tròn mắt nhìn Đồng Dao, không nói.

“Mặc tướng quân, phương pháp này e rằng rất khó để thực hiện.” Đồng Dao nhú mày.

Liệu pháp chích lấy máu, nói thì dễ, kỳ thật dựa vào tình hình hiện tại mà nói, rất khó thực hiện. Tuy rằng nói phương pháp này xuất hiện từ thời kỳ đồ đá, nhưng dù sao cũng không được sử dụng một cách rộng rãi. Đồng Dao cũng không xác định được rằng người nước Cúc Lương có biết đến phương pháp này hay không.

Cho dù biết, cũng không chắc chắn có thể tiếp nhận được.

Với tư tưởng bảo thủ của người cổ đại mà nói phương pháp chích lấy máu này, chắc chắn là giết người. Rất có thể, nói ra, cũng không có ai chịu làm.

Và lại, những người bệnh này thần trí đều không bình thường, sau khi bị mang về đây, vẫn còn ở trạng thái sợ hãi và kích động, muốn ngăn chặn bọn họ, lại còn mở miệng vết thương, nói thì dễ hơn làm.

Theo quan điểm của chủ nghĩa nhân đạo mà nói, đây là một hành vi vô cùng tàn nhẫn. Ở thời đại này, thuốc tê hay những loại thảo dược có tác dụng giảm đau vẫn chưa được con người phát hiện ra, việc động vào vết thương, chỉ có vài người có thể chịu được.

Đồng Dao mới tưởng tượng đến điều này, khắp người không khỏi sợ hãi. Cô bắt đầu ảo não, hối hận tại sao trước đây mình lại không học đông y chứ...

“Thật công chúa, việc gì có thể cứu được nước Cúc Lương, thần đều có thể làm.”

Mặc tướng quân thấy vẻ trầm tư của Đồng Dao, vẻ mặt khó xử, mở miệng nói đánh gãy mạch suy nghĩ của Đồng Dao.

“Ngươi? Việc gì cũng có thể làm?” Đồng Dao nhú mày.

“Phải!”

“Nếu ta bảo ngươi phải khoét miệng vết thương của từng bệnh nhân, để mủ bên trong thoát hết ra ngoài, ngươi có làm được không?”

Đồng Dao cảm nhận được rõ ràng chỉ trong nháy mắt không khí xung quanh bị ứ đọng, Mặc tướng quân nghe xong cả người cứng đờ đứng chôn chân

tại chỗ.

Đồng Dao lắc đầu, có chút bất đắc dĩ ngồi xuống ghế.

“Thần làm được.”

“Người nói cái gì?” Đồng Dao sững sốt, không tin nổi lỗi tai của mình.

“Thần có thể làm, thần có thể điểm huyết không chế cử động của bọn họ.”

Đồng Dao vỗ bàn đứng lên, làm sao mà lại không nghĩ ra, thật là ngu ngốc. Cô sốt ruột nhìn Mặc tướng quân, không ngừng gật đầu: “Tốt, tốt quá!”

“Thần tin tưởng năng lực làm việc của Thất công chúa, mọi chuyện đều nghe theo ý của thất công chúa. Nếu lần này thất bại, thần không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa, thất công chúa cũng khó mà yên ổn ở lại nước Cúc Lương.” Mặc tướng quân ưỡn ngực, “Thần lập tức đi làm, xin cáo từ.”

Đồng Dao neho mắt, nhìn theo bóng dáng đang dần đi xa của Mặc tướng quân, trong lòng đột nhiên vừa cảm thấy buồn phiền hoảng sợ —— Mặc tướng quân đang đánh một canh bạc, hẳn đặt cược tất cả những thứ mình có lên người cô. Ý tứ của Mặc tướng quân rất rõ ràng, nếu thua, Đồng Dao nhất định sẽ chết trong tay hắn.

Điểm huyết là một môn khí công uyên thâm, muốn dùng cách này để khống chế hoạt động của người bệnh trong vòng mấy chục phút, không phải là việc người bình thường có thể làm.

Đồng Dao căn bản không muốn để Mặc tướng quân tiếp xúc trực tiếp với người bệnh, nhưng hiện tại không làm như vậy không được, phải điểm huyết, mà cả nước Cúc Lương cũng không có tới mấy người làm được.

Suốt hai ngày hai đêm, Đồng Dao vẫn luôn ở trong doanh trại sốt ruột không an tâm. Từ ngày đi cùng Mặc tướng quân tới viện, không thấy hắn trở về. Vài lần Đồng Dao kích động muốn chạy tới xem, nhưng cuối cùng vẫn không đi.

Mỗi ngày thỉnh thoảng sẽ có người tới thông báo một chút tình hình, Đồng Dao biết, Mặc tướng quân còn sống. Liệu pháp chích lấy máu rất tàn nhẫn, lại không có gây tê, không có thuốc chống nhiễm trùng, tất cả các y sư tham gia thực hiện cũng không đủ, thời điểm này người không có, ngay cả các binh lính cũng phải làm. Rất nhiều người bệnh trong khi thủ pháp mới làm được một nửa, do không chịu nổi đau đớn, lại không thể phản kháng, đã cắn đứt đầu lưỡi mình.

Có những người đã lớn tuổi, lên cơn đau tim, ra đi rất nhanh. Những người còn sống, có người điên, có người không điên nhưng đã chịu kích động rất lớn...

Đồng Dao dùng sức cắn môi, nhưng ngoài biện pháp này, cô cũng chỉ làm được có vậy. Đột nhiên cô phát hiện hóa ra mình lại nhỏ bé đến vậy, lực bất tòng tâm đến vậy...

Lại qua một đêm nữa, Đồng Dao mở to mắt đồ lờ, liên tục mấy ngày không ngủ —— ban ngày, lúc nào cũng ở trong trạng thái lơ lửng, vào lúc ban đêm yên tĩnh, dường như cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập, sợ đến phát run, hai tay ôm chặt lấy cơ thể.

Mấy câu của Nhuận Ngọc vẫn cứ xoay trong đầu cô, chỉ cần nhớ tới gương mặt tuấn tú của Nhuận Ngọc, cô lại nhũn mỳ... Nhuận Ngọc... Cô và hắn sẽ không bao giờ... có giao điểm, vĩnh viễn không thuộc về nhau, rốt cuộc không thấy được, không nghe được, không chạm tới được! Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi nhớ tới Nhuận Ngọc- hai chữ này, khiến cô không thờ được...

Vũ Quân... Nếu có Vũ Quân ở đây thật tốt biết bao...

Cô quá mệt mỏi rồi, rất muốn có một người ở bên cạnh để dựa vào...

Đồng Dao xâu khối bạch ngọc, đeo trên tay. Khối ngọc bội trên tay, cô nhìn tới thất thần...

Ôn Ngọc... Người có ở đó không? Là người mang ta vút vào giữa dòng xoáy này, tại sao người lại bắt ta phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, giờ người ở đâu? Ôn Ngọc... Người có biết giờ ta đau khổ thế nào không? Em trai của người Nhuận Ngọc, ta muốn rời xa hắn mãi mãi.

Đồng Dao nằm sấp xuống bàn, nước mắt tuôn rơi.

“Thất công chúa!” Ngoài cửa truyền tới tiếng nói như chuông rung của Mặc tướng quân, sợ tới mức khiến Đồng Dao nhảy dựng lên.

“Mặc tướng quân?”

“Công chúa.” Mặc tướng quân đi vào, khuôn mặt ngăm đen phản chiếu theo ý cười, lòng Đồng Dao cũng nóng lên.

“Bắt thất công chúa, sau khi chích lấy máu cho các bệnh nhân, có chín người miệng vết thương đã khép lại, có khả năng khỏi bệnh.”

Trong lòng Đồng Dao nổ tung, giống như tiếng pháo hoa. Cô khép mắt lại, khẽ gật đầu...

Thành công... Thật sự thành công...

Rất. Tốt.

Trước mắt dần mờ hồ, xung quanh ngày càng tối, Đồng Dao ngã xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Cảm giác ngọt ngào quen thuộc, sự khó chịu quen thuộc...

Đồng Dao cảm thấy mệt chết đi được, cơ thể mệt mỏi, trong lòng cũng mệt theo.

Mắt không muốn mở ra—— vẫn là màu đen đỏ quen thuộc trong những giấc mơ, đã lâu không thấy, cô biết Ôn Ngọc đã đến, liền tiến lại gần.

Trái tim lại một lần nữa đau đớn co rút, xung quanh bốc lên ngọn lửa thù hận...

Nước Hồng Ngọc... Hủy diệt nước Hồng Ngọc...

“Công chúa? Không phải ta đã bị nhiễm rồi sao?”

Không có tiếng đáp lại.

Đồng Dao vỗ ngực giảm nỗi đau trong tim, lắc đầu cười khổ: “Mối thù này không liên quan đến ta, mà giờ đây cả linh hồn ta đều tràn ngập thù hận. Nhưng dường như ta phải cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi gieo nó vào trong lòng ta, ta cũng không biết tiếp theo phải sống thế nào. Nếu đã bị nhiễm, thì có chết cũng chết vì nó.... Phải sống, quá mệt mỏi. Ta thật sự không muốn tiếp tục nữa...”

Ôn Ngọc vẫn không nói gì.

Tuy hô hấp đã thông, nhưng trái tim cô vẫn đau đớn buồn phiền. Ngẩng đầu nhìn Ôn Ngọc, nàng treo mình lơ lửng trên không trung, trên mặt vẫn đeo mặt nạ bằng ngọc, dữ tợn.

Nàng... Là chị gái Nhuận Ngọc

Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc...

Đồng Dao run rẩy vươn tay, là mắt mình không rõ sao? Tại sao lại cảm giác thân thể của nàng và Nhuận Ngọc đang chồng gối lên nhau...

Nhuận Ngọc...

Bỗng nhiên cả không gian rung lên, một tia sáng mạnh mẽ bắn xuyên vào bên trong. Bóng dáng Ôn Ngọc vụt qua, biến mất... Bên tai nghe thấy tiếng đập bàn giận dữ.

“Tĩnh, ngươi tĩnh lại cho ta! Có nghe thấy không, tĩnh lại, mở mắt ra, nếu không ta sẽ đánh ngươi!”

Có tiếng hét vang lên trong đầu Đồng Dao, cảm giác màng nhĩ mình bị chọc thủng. Mở mắt ra, khuôn mặt Bắc Minh Quân giận dữ như một con sư tử trong cơn giận dữ, đang ở trước mặt cô. Chỉ thấy hán giờ bàn tay rắn chắc, thật sự muốn đánh cô.

Đồng Dao hoảng sợ, vội vàng ngo ngoay cơ thể cố gắng tỉnh dậy, lại đột nhiên bị Bắc Minh Quân bế lên!

“A. Xin lỗi!” Cô nghĩ mình làm gì sai.

Cả người Bắc Minh Quân căng thẳng, trừng mắt nhìn Đồng Dao, vẻ mặt tức giận.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh như bị ngưng lại... Hai giây. Ba giây.

Đồng Dao không biết mình đã đắc tội với hắn lúc nào, thậm chí còn nghi ngờ có phải hay không hắn sẽ ra tay đánh cô.

Dường như ý thức được điều gì, Đồng Dao hoảng sợ, đẩy hắn ra: “Ngươi điên rồi phải không? Nơi này là khu bệnh dịch. Ngươi ——”

“Câm miệng!”

Chưa nói xong, đã bị tiếng hét của Bắc Minh Quân gọi trở về. Đồng Dao kinh hãi, trừng mắt ngạc nhiên nhìn Bắc Minh Quân.

“Người phụ nữ này...” Bắc Minh Quân nheo mắt, giọng nói cố kìm nén lửa giận, “Bản vương tin nhiệm ngươi, mới để ngươi tới kiểm soát khu bệnh, chứ không phải để ngươi đi tìm cái chết.”

“Ta.”

“Nếu ngươi chết, nghĩa là không làm tròn bổn phận, thất trách sẽ phải trả một giá rất lớn!”

Thái độ phản ứng kịch liệt của Bắc Minh Quân khiến cho Đồng Dao không kịp phản ứng, sững sốt, đột nhiên bật cười: “Bệ hạ, ngài làm thế này có coi là quan tâm tới ta không?” Bắc Minh Quân mím chặt môi, trừng mắt nhìn Đồng Dao không nói.

“Ha ha, nếu ta đoán không sai. Bệ hạ hẳn là rất ghét ta mới đúng, ngài sợ ta sẽ làm điều bất lợi với Vũ Quân, lại hy vọng ta sớm rời khỏi nước Cúc Lương. Ta chết, bệ hạ cần gì phải chịu đựng nữa?”

Bắc Minh Quân quay người, ngoan cố nói: “Ngươi chết, ta biết ăn nói thế nào với nước Chư Lương, ta còn lâu mới chịu oan uổng vì ngươi.”

“Ở lại nước Cúc Lương không quay về, là ý của ta. Chắc ngài cũng đã viết thư gửi tới nước Chư Lương, chuyện này còn lâu mới ảnh hưởng tới nước Cúc Lương.”

Bắc Minh Quân cau mày, không nói lời nào.

“Nhưng ngài, nơi này là khu bệnh, ngài chạy tới đây làm gì? Ngài là vua một nước, chẳng may bị nhiễm bệnh, làm sao bây giờ? Làm sao ngài lại không có trách nhiệm với hành động của mình như vậy.”

“Thần quan nói, bản vương là vua, được thần linh bảo vệ, sẽ không bị nhiễm bệnh!” Bắc Minh Quân liếc mắt nhìn Đồng Dao.

Đồng Dao nổi giận: “Ngài điên rồi, ngươi muốn thử nghiệm có thể tới viện nghỉ ngơi một ngày, chạy đến chỗ ta làm gì, vạn nhất có gì sơ xuất, người nước Cúc Lương sẽ hận chết ta!”

“Không!” Bắc Minh Quân hít một hơi thật sâu, “Dân nước Cúc Lương cảm ơn ngươi, là ngươi đã cứu mọi người.”

“Cái gì...” Cảm ơn? Đồng Dao không nghĩ Bắc Minh Quân sẽ nói vậy với cô.

Bắc Minh Quân ngừng lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Mấy ngày nay ta đã quan sát ngươi, cho dù ngươi là ai, mặc kệ ngươi đã từng làm những gì, ngươi đã cứu nước Cúc Lương. Với những đánh giá của hoàng đế nước Chư Lương, ta rất khó chấp nhận, ta tin người phụ nữ trước mặt mình, không làm những việc độc ác như vậy.”

Đột nhiên Đồng Dao cảm thấy viên mắt nóng lên, trong lòng cảm thấy thật buồn cười... Không thể tưởng tượng được người nguyên tin tưởng cô, hiểu con người cô, lại là hắn... Một người quen biết chưa lâu.

Còn Nhuận Ngọc... Hẳn lại không tin...

“Ngươi là một người phụ nữ rất thông minh, tuy rằng lời nói tuyệt tình. Nhưng ta thấy ngươi không phải người vô tình, cho dù là Vũ Quân, hay đối với nước Cúc Lương. Ta không biết giữa ngươi và hoàng đế nước Chư Lương đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết ngươi có ân với nước Cúc Lương. Ta sẽ không để cho ân nhân của nước Cúc Lương vì nước chúng ta mà chết!”

“Đời này hoàng đế nước Cúc Lương ta, sẽ không để cho bản thân mình phải hối hận! Ngươi hiểu ý ta chứ?”

“.” Bắc Minh Quân nói một hồi khiến Đồng Dao xúc động không thôi mọi thứ dồn nén trong ngực, không thoát ra được, cũng không nói nên lời.

Bắc Minh Quân khẽ thở dài, nhìn Đồng Dao: “Bản vương đã lệnh cho thái y khám cho ngươi, ngươi không bị nhiễm bệnh, chỉ là quá mệt mỏi mà thôi. Mặc tướng quân đã kể mọi chuyện cho ta nghe, tình hình bệnh dịch đã được khống chế, là công sức của ngươi, ngươi nghỉ ngơi cho khỏe.”

Đồng Dao bình tĩnh ổn định tinh thần, ngẩng đầu nhìn Bắc Minh Quân, mỉm cười: “Ta nghĩ hiện tại ta cũng không nói rõ được mọi chuyện với ngài, nếu ngài vẫn tin ta, ta xin cảm tạ.”

Bắc Minh Quân gật đầu.

“Ngài giúp ta báo cho Vũ Quân biết, ta không sao, bảo hắn không cần lo lắng.”

“Được.”

“Bệ hạ, ngài mau trở về đi. Ta không sao.”

Bắc Minh Quân vẫn nhìn Đồng Dao, không nói. Ánh mắt này giống như một loại khiển trách: “Có một số việc, đừng đánh giá quá cao sức của mình,

chưa chắc người đã gánh vác được. Cần gì, bản vương sẵn lòng giúp người!”

“Cảm tạ.”

“Không cần, người là ân nhân của nước Cúc Lương. Bản vương sẵn lòng giúp người... Người là người thông minh.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Cả nước Cúc Lương ngổn ngang như công trường đang trong giai đoạn thi công, không còn vẻ sợ hãi trên gương mặt mọi người, chỉ còn lại sự ngỡ ngàng.

Mỗi người đều mang theo tâm trạng mất mát, nhìn lên trời xanh, cùng tin rằng những người đã chết đang ở trên trời, những người còn sống mang trên mình nỗi nhớ vô hạn...

Ngày ấy sau khi Bắc Minh Quân rời đi, buổi tối hạ lệnh cử xe ngựa ép Đồng Dao về cung, nói là tình hình bệnh dịch đã được khống chế, thất công chúa là sứ thần, không được ở lại khu bệnh dịch.

Trái lại, trong lòng Đồng Dao rất bất an.

Cuối cùng bệnh ôn dịch đã được kiểm soát, nước Cúc Lương sẽ không bị hủy diệt, cô có thể thở dài một hơi, nhưng tại sao giờ đây cô lại cảm thấy kích động như vậy...

Vũ Quân... Có khỏe không... Kỳ lạ, chính cô từng mong có hắn bên cạnh, giờ đây lại không có cảm giác chờ mong. Bởi vì...Nhuận Ngọc sao?

Cô lắc đầu, cười khổ, đã không thể gặp lại, không bằng quên hết đi.

Quên đi.

Ngực trống rỗng, tim của cô, dường như đã biến mất...

Đồng Dao yên lặng nhìn khối bạch ngọc trên cổ tay——

Ha ha, Nhuận Ngọc, chàng có biết chuyện tàn nhẫn nhất chàng đã làm với ta là chuyện gì không?

Khi ta cần chàng, yêu chàng, lúc ta nhớ chàng, chàng không mảy may suy nghĩ mà đẩy ta ra, thậm chí còn giẫm đạp lên miệng vết thương của ta. Mà giờ đây, ta đã từ bỏ, đã không muốn tiếp tục yêu chàng, chàng lại trao tình yêu của mình cho ta.

Mà ta vĩnh viễn không còn khả năng quay đầu lại nữa... Ta đã đi vào đường cùng, lúc này chàng mới cho ta chút ánh sáng, chỉ làm cho ta đau đớn hơn trước khi chết mà thôi.

Nhuận Ngọc... Tại sao chàng lại tàn nhẫn như vậy?

Trở lại cung, đã là nửa đêm, bầu trời tối đen vô tận, giống như tâm tư trống rỗng của Đồng Dao—— không có trăng, chỉ có mây đen...

Chậm rãi xuống xe, khẽ ngẩng đầu, liền trông thấy người ấy—— nhẹ nhàng như gió, dịu dàng như ánh trăng... Mái tóc dài tung bay trong gió, đôi mắt màu hổ phách bị che phủ bởi một tầng sương mù. Khuôn mặt giống như miếng bạch ngọc được khắc một cách hoàn mỹ, áo bào trắng trông hân huyền ảo tới mê người.

Trái tim bị kiềm nén rất lâu, trong nháy mắt như được mở ra. Vũ Quân... Đồng Dao duỗi hai tay, đi tới gần.

Vũ Quân nhắm mắt, hàng lông mi dài run rẩy, vươn ngón tay lạnh lẽo nắm chặt lấy tay cô.

Khoảnh khắc chạm vào nhau, mọi đau đớn trong lòng đều biến mất. Ôm chặt lấy nhau, không muốn buông ra. Vũ Quân... Vẫn dịu dàng như vậy.

Nhuận Ngọc cúi mặt, nhìn không trung tối tăm ngoài cửa sổ, trong lòng đau không thể chịu nổi. Hắn đã đứng ở đây vài canh giờ, không nhúc nhích, cảm giác nghẹt thở và sốt ruột.

“Đã ở đây, sẽ không rời đi được.. Mất rồi, sẽ không về được nữa...”

Nhuận Ngọc không hiểu, cũng không thể chấp nhận.

Những lời này thật sự là Đồng Dao nói sao? Không có khả năng... Làm sao nàng có thể rời khỏi hắn, nàng yêu hắn, làm sao nàng có thể lựa chọn rời xa hắn...

Nhuận Ngọc nắm chặt tay thành quyền run rẩy. Chẳng lẽ nàng thật sự buông tay, thật sự muốn rời bỏ ta sao? Thật sự nàng và Vũ Quân đã... có con...

Trái tim lại bị giật mạnh, Nhuận Ngọc nổi giận hét lên, điên loạn đâm mạnh vào tường.

Tất cả người hầu đều sợ hãi chạy ra ngoài, rụt rè đứng ngoài cửa, nghe tiếng vỡ trong phòng, sợ tới phát run, nhưng không ai có dũng khí đẩy cửa đi vào!

“Người đâu——” trong phòng lại có tiếng hét lên giận dữ, “Truyền lệnh của ta, thừa tướng, đại tướng quân, quân sư, thần quan, tất cả vào cung ngay lập tức!”

“Tuân lệnh!”

Nhuận Ngọc nheo mắt, vẻ mặt âm hiểm, từng chữ nói ra như khắc cốt ghi tâm “Nước Cúc Lương—— ta muốn các ngươi phải chết!”

Thời gian không dài, nhưng trong lòng Đồng Dao, Vũ Quân ở ngay trước mắt mà cảm giác thật hư ảo như cách xa cả đời. Có nhiều điều muốn nói, có nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng hai người vẫn lặng lẽ nhìn nhau, nói không nên lời...

Nhưng Đồng Dao cảm thấy quá mệt mỏi, không còn khả năng chấp nhận một tình yêu khác nữa, giữa hai người đều tồn tại một lá chắn trong suốt, cho dù hai tay nắm rất chặt, cũng không thể nào vượt qua được.

Vũ Quân kéo tay cô, nhìn miếng ngọc quán trên cổ tay, không khỏi nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Không có gì.” Đồng dao có chút xấu hổ, rút tay về.

Vũ Quân lại kéo tay Đồng Dao lại, vẻ mặt khác thường, nghiêm túc nói: “Miếng ngọc này không tầm thường, không phải của nước Cúc Lương.”

“Được rồi, không có gì.”

“Nước Cúc Lương cũng chế tác ngọc, nhưng độ trắng của miếng ngọc này khác biệt quá nhiều. Vật này là của nước Chư Lương, vì sao nàng có nó?”

“.....”

Vũ Quân khẽ vuốt ve sợi tơ quán quanh, ánh mắt có chút ưu sầu: “Có quan trọng không?”

“Không quan trọng.”

“Được”, Vũ Quân lạnh lùng nói, “Nếu không quan trọng, vậy đưa cho ta.”

“Vũ Quân!”

“Nàng nói không quan trọng, vậy Vũ Quân thích, tặng cho ta, nàng không chịu sao?” Vũ Quân nhìn thẳng vào Đồng Dao, ánh mắt như đang tố cáo, tìm kiếm câu trả lời.

Đồng dao cau mày, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

“Vũ Quân không hỏi vật này từ đâu mà có, chắc chắn so với ta nàng biết.” Vũ Quân hít một hơi thật sâu, “Ta nói một lần nữa, ta bảo nàng tháo nó ra.. Nàng có chịu không?”

Đồng Dao che cổ tay mình, trong lòng hốt hoảng buồn bực: “Chỉ là một miếng ngọc mà thôi... Chỉ còn lại vật này, để ta giữ được không?”

Chỉ còn lại vật này?

Vũ Quân cười gượng, đôi mắt hiện ra vẻ thê lương.

Đồng Dao bất lực thở dài, không có cách nào an ủi...

Càng cảm giận chính mình tại sao vẫn không thể bỏ được.

Đêm khuya.

Hai người nằm trên giường, không ai nói, cả một đêm không ngủ...

“Ta không hiểu nàng?” Vũ Quân ngẩng đầu nhìn hoa văn chạm trổ trên xà nhà, phía trên chạm những hoa văn về lễ hiến tế, ở giữa là bộ mặt dữ tợn của thần quan, hiện ra vẻ uy nghiêm.

Đồng dao cúi thấp đầu xuống.

“Nàng không muốn để ta hiểu, đúng không?”

“Vũ Quân, ngươi làm sao vậy? Toàn hỏi những câu kỳ lạ?”

“Không”, Vũ Quân lắc đầu, “Kỳ lạ là nàng, chứ không phải là ta.”

“ ”

“Ta cảm thấy nàng không còn là nàng nữa.”

“Nói linh tinh gì vậy, ta là ta, giống như trước đây thôi.” Đồng Dao cười nói.

“Không giống”, Vũ Quân nâng giọng, khiến Đồng Dao nhảy dựng lên, “Không giống, nàng khác rồi, ta có thể cảm nhận được.”

“ ”

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

“Ta chẳng sao cả.”

“Được? Vậy nàng muốn cái gì? Vũ Quân kích động, đứng lên, “Nàng không hào hứng, cũng không đau buồn, không vui vẻ, tim của nàng đang đập ở đâu?”

“Ta rất hạnh phúc, tình hình bệnh dịch đã ổn định, ngươi cũng rất khoẻ mạnh, ta rất vui. Ta luôn cười đầy thôi.”

“Giả tạo!”

Đồng Dao thu lại nụ cười trên mặt, trở nên lạnh lùng. Cô hít một hơi thật sâu, bắt lực lắc đầu. . .

“Là ai? Ai khiến nàng trở nên thế này?” Vũ Quân đặt hai tay lên vai Đồng Dao, “Là ai đã lấy đi tâm tư của nàng. . . Khiến nàng đau như vậy? Ta có thể cảm nhận được, là ai. . . Là hấn. . . Chủ nhân của miếng ngọc này?”

“Đừng nói nữa.”

“Đúng là hấn. . .” Giọng nói của Vũ Quân trở nên lạnh lẽo, khiến cho người ta nghe mà đau lòng, “Ta nên sớm nghĩ tới.”

“Không phải.”

Vũ Quân khẽ lắc đầu, rời giường đi qua người Đồng Dao. Nhìn thấy bóng dáng hấn cô đơn biến mất trong bóng đêm, Đồng Dao thờ dãi nhắm mắt lại. Cô không biết nên an ủi hấn thế nào, cũng không biết làm sao để giữ hấn lại. . . Một mối, quá một mối. . .

Hai người vẫn luôn quan tâm dựa vào nhau, đột nhiên từ hôm đó không nói chuyện nữa. Vũ Quân lặng lẽ giống như không khí bị đóng băng, hấn luôn đứng ở cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, cả người hiện ra trong suốt. Từ buổi tối hôm đó, hai người bọn họ không nói chuyện nhiều.

Vài lần Đồng Dao muốn nói chuyện giảm bớt bầu không khí căng thẳng, nhưng lời chưa nói ra khỏi miệng đã nuốt xuống.

Cô rất sợ hãi, cô biết Vũ Quân muốn gì. . . Nhưng. . . Cô không muốn lừa dối Vũ Quân, nhưng thứ này, cô không thể nào cho được, không có cách nào. . .

Tình hình bệnh dịch của nước Cúc Lương đã được khống chế hoàn toàn, tai hoạ khủng khiếp lần này khiến cho thương nghiệp và nông nghiệp của nước Cúc Lương bị cắt đứt hoàn toàn.

Hơn một nửa dân số nước Cúc Lương đã chết, tiềm lực của đất nước đã bị đánh gãy. Hoàng đế nước Cúc Lương cũng chưa từng xuất hiện, có lẽ trong khoảng thời gian này rất bận rộn để khắc phục hậu quả.

Trong cung lại khôi phục vẻ nghiêm trang vốn có, dấu vết của bệnh ôn dịch đã bị triệt tiêu hoàn toàn. Chuyện mấy hôm trước, giống như một giấc mộng, tan biến không còn tồn tại. Đột nhiên Đồng Dao cảm thấy trong nháy mắt cô đã già đi rất nhiều, ngày ngày ngồi nhìn trúc, phơi nắng, thậm chí có thể ngồi cả một ngày.

Vũ Quân là người Đồng Dao phải chăm sóc, do đó đi tới đâu, Đồng Dao vẫn luôn đi theo hấn. Tuy rằng hai người không nhắc lại chuyện cũ, Đồng Dao vẫn như trước thận trọng quan sát Vũ Quân, mấy ngày nay cảm thấy hấn gầy đi không ít.

Từ xa một người hầu chạy lại: “Tham kiến hoàng tử, thất công chúa.”

Vũ Quân khẽ gật đầu.

“Nô tài tới truyền lệnh của bệ hạ, tình hình bệnh dịch nước Cúc Lương đã được khống chế. Chiều hôm nay, bệ hạ mở yến tiệc, chúc mừng. Mời hoàng tử và thất công chúa cùng tới dự.”

Vũ Quân vốn không thích nơi náo nhiệt, nhúu mày: “Thân thể bản vương không khoẻ, thay ta nói với bệ hạ, ta không đi.”

“Việc này...” Người hầu khó xử,” Sứ giả nước Hồng Ngọc tới, đêm nay cũng tham dự. Bệ hạ nói, hoàng tử là nhiếp chính vương, phải tham gia.”

“Nước Hồng Ngọc?” Đồng Dao vừa nghe thấy ba chữ này cả người đổ mồ hôi lạnh, “Người nói người nước Hồng Ngọc cũng tới?”

“Đúng vậy, thất công chúa.”

Vũ Quân nhìn bộ dạng khác thường đầy vẻ sợ hãi của Đồng Dao.

“Được, nói với bệ hạ, ta sẽ tới đúng giờ!” Đồng Dao dùng sức cắn môi. Vũ Quân âm thầm quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Vũ Quân vốn không muốn tham gia yến tiệc lần này, nhưng sau khi trở về cũng không có phản ứng gì, tùy ý để người hầu thay trang phục cho mình.

Tâm tư Đồng Dao đã bay lên chín tầng mây, hai tay nắm chặt thành quyền, đổ mồ hôi lạnh. Không biết vì sao, cô cảm thấy hoảng sợ vô cùng, nén chặt lấy mình tới không thở nổi.

Trái ngược với vẻ lo lắng của cô, Vũ Quân lại tỏ ra trầm tĩnh như biển lặng. Vừa ngẩng đầu nhìn, Đồng Dao giật mình sững sốt—— Vũ Quân mặc trường bào lụa màu trắng cùng hoa văn màu ngà, đầu đội mũ trắng, vẻ ngoài tuấn tú khiến cho mọi người phải tán thưởng. Nhưng đôi mắt màu hổ phách kia, rất lạnh lùng... Đồng Dao nhìn, thờ dài.

Trên đường hai người đi về phía đại sảnh, Vũ Quân nhìn không chớp mắt, đi thẳng về phía trước. Cao ngạo, hờ hững... Đồng Dao bỗng nhiên cảm thấy Vũ Quân giống như cách xa mình vạn dặm, vài lần thôi thúc muốn cầm lấy tay hắn, nhưng vẫn cảm nhận thấy hơi thở lạnh như băng toả ra từ người hắn, cự tuyệt người khác, trong lòng buồn bực không thôi.

Âm thanh hành lễ trong đại sảnh đối với Đồng Dao mà nói chẳng khác nào tiếng ong kêu chói tai vô cùng, ngọn đèn loé sáng chỉ khiến người ta cảm thấy hoa mắt chóng mặt khó chịu.

Ngồi xuống cùng Vũ Quân, nhìn thấy Bắc Minh Quân ngồi trên long ý ở phía trước, xung quanh toả ánh kim, phát sáng khiến cho người ta không mở nổi mắt. Cô quay đầu nhìn xung quanh.

Vũ Quân ngồi ngay ngắn, không có một chút biểu cảm. Đồng Dao nhúu mày, cảm giác vẻ dịu dàng của Vũ Quân, không biết từ lúc nào, đã không còn sự quan tâm và cẩn thận của hắn. Hắn không bao giờ... nữa có thể đứng cùng một phía với cô, bao dung cô, ủng hộ cô. Nghĩ đến đây, cô không khỏi đau lòng... Ha ha, gây chuyện trái ý trời, gây nên nghiệp chướng, khó sống! Tất cả mọi chuyện đều là do cô tự chuốc lấy, không thể trách ai!

Có rất nhiều lò sưởi trong đại điện, không khí ấm áp. Nhưng Đồng Dao lại cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang giảm xuống, thậm chí ngay cả tóc gáy cũng đều dựng đứng lên.

Có một lão quan ngồi đối diện, mặc trường bào màu nâu, tóc muối tiêu được chải một cách cẩn thận. Hắn cúi đầu, chưa từng ngẩng đầu nhìn, nhưng toàn thân tản ra sự quyết đoán, khí thế kinh người, khiến cho mọi người ớn lạnh.

Đồng Dao nhạy cảm như loài thú hoang neho mắt lại...

Hoàng đế khẽ gợn tay, tiếng ồn ào xung quanh lập tức chấm dứt.

“Hôm nay, bản vương tổ chức yến tiệc, có hai chuyện, chuyện thứ nhất, chắc hẳn mọi người đã biết hết rồi!” Bắc Minh Quân đứng dậy, “Mấy tháng này, nước Cúc Lương phải chịu bệnh dịch đáng sợ, cuối cùng bệnh đã được khống chế, người dân cũng có thể an tâm. Vì thế, ta hoàng đế nước Cúc Lương, muốn cảm ơn một người——sứ giả nước Chư Lương, thất công chúa!”

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô, Đồng Dao gật đầu cảm tạ. Vốn muốn trốn ở góc phòng tránh sự chú ý, lại bị Bắc Minh Quân đẩy lên trước đám

đồng, cả người Đồng Dao không được tự nhiên.

“Thất công chúa không được từ chối, cạn!” Bắc Minh Quân mỉm cười tay cầm chén rượu: “Bản vương thay mặt nước Cúc Lương kính ngời một ly!”

“Tạ ơn bệ hạ.” Đồng Dao trả lời ngắn gọn, trực tiếp cầm chén rượu lên uống một hơi, giống như chạy trốn nhanh chóng ngồi về chỗ.

Bắc Minh Quân sững sốt, cũng không nói nhiều.

Vũ Quân không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh, vẫn ngồi tại chỗ, không hề có chút phản ứng.

“Còn một chuyện đáng chúc mừng nữa, là nước ta chào mừng Tất đại nhân- sứ giả nước Hồng Ngọc. Tất đại nhân là chú ruột của hoàng đế nước Hồng Ngọc, lần này đích thân tới nước Hồng Ngọc, thật vinh hạnh cho nước Cúc Lương.”

Lòng Đồng Dao co rút, ngón tay run rẩy.

“Được bệ hạ coi trọng, vô cùng hổ thẹn! Lão tự phạt mình một chén”. Tất đại nhân khiêm tốn không sùng nịnh đứng lên, cầm chén rượu.

“Tất đại nhân khiêm tốn rồi!”

Tất đại nhân vung tay áo, cầm chén rượu một hơi uống cạn. Đồng Dao nhăn mày, rõ ràng cô đã nhìn thấy, tuy hấn dùng tay che đi, nhưng ánh mắt này nhìn qua đã biết.

“Cạn—— hôm nay mọi người vui vẻ như vậy, không cần câu nệ giữ lễ.” Sự vui mừng tràn ngập khuôn mặt Bắc Minh Quân.

“Đạo này thất công chúa có khỏe không? Hay đã quên lão già này rồi?” Tất đại nhân nhếch miệng, mỉm cười, đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy.

“Ta thực sự không nhớ rõ.” Đồng Dao quay đầu.

Bản thân cô chỉ kế thừa sự căm hận của Ôn Ngọc, còn với sự tồn tại của thất công chúa ở nơi này, cô là hàng giả làm sao mà biết hấn là ai chứ.

“Ha ha, hoàng hậu thật là người hay quên.” Tất đại nhân cười lạnh lùng, “Đúng rồi, lão quên mất, thất công chúa đã không còn là hoàng hậu.”

“Tất đại nhân, bây giờ thất công chúa là sứ giả nước Chư Lương.” Bắc Minh Quân mở miệng nói đánh gãy lời hấn.

“Sứ giả?” Tất đại nhân kinh ngạc, “Thần nghe nói thất công chúa đã trở thành ca nương nổi tiếng ở nước Chư Lương, giờ lại thành sứ giả nước Chư Lương? Thật là bái phục bái phục!”

Lời nói, nghe xong mà chói tai, nhưng dưới ánh mắt nhìn chòng chòng của mọi người, Đồng Dao lười đi đôi co với hấn. Dù sao những lời hấn nói cũng là sự thật, nhưng lời nói ra vẫn khiến cho cô có chút lúng túng.

“Tất đại nhân”, đột nhiên giọng điệu Bắc Minh Quân trở nên lạnh lùng, “Thất công chúa không còn là hoàng hậu nước Chư Lương, lại càng không phải ca nương nước Chư Lương. Sau này nàng chính là vương phi của nhiếp chính vương.”

Tất đại nhân sững sốt, trừng mắt, Đồng Dao nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

“Ý của ta, chắc hấn Tất đại nhân cũng hiểu rõ rồi. Từ hôm nay trở đi chuyện này không cần thảo luận thêm nữa, ca vũ đi.” Bắc Minh Quân phát tay, ngồi trở lại long ý.

“Thất công chúa không phải là vương phi của ta.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên đánh vỡ cả bầu không khí, trong nháy mắt ánh mắt mọi người tập trung lên người đó.

Đồng Dao ngẩn người, lời nói này giống như kiếm đâm vào lòng cô đau nhói. Thật sự là Vũ Quân nói sao? Lúc cô mệt mỏi đau khổ nhất Vũ Quân đã luôn ở bên giúp đỡ cô, không nghĩ tới hiện tại lại đâm một nhát lên miệng vết thương của cô.

Nhìn về phía Vũ Quân, hấn vẫn như trước cúi đầu nhìn, vẻ mặt không có chút biểu cảm, hờ hững như vậy, vô tình như thế.

“Vũ Quân!” Bắc Minh Quân găm lên ý tứ khiển trách, nhưng ngại ở đây có đông đủ quan viên cũng không nổi giận, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn Đồng Dao. Nhưng vẻ mặt này chỉ khiến cho Đồng Dao càng cảm thấy khó xử mà thôi.

“Nhiếp chính vương nói đúng.” Đồng Dao hít một hơi, đau đến tận tim gan, “Ta chỉ là một ca nương của nước Chư Lương, làm sao có thể xứng làm vương phi nước Cúc Lương. Bệ hạ nói đùa, Tất đại nhân đừng để trong lòng.”

“Thất công chúa không cần nói những lời hồ ngôn loạn ngữ, bản vương không nói đùa!” Vẻ mặt Bắc Minh Quân trầm xuống.

“Ha ha, cảm tạ bệ hạ đã coi trọng ta.” Đồng Dao nâng tay, khẽ cười, “Nhưng ca nương chỉ là ca nương, vĩnh viễn cũng sẽ không bay lên cảnh cao được. Hôm nay vui vẻ như vậy, ta liền dâng lên một khúc ca tặng mọi người. Chúc cho dân nước Cúc Lương và nước Hồng Ngọc luôn an khang!”

Dứt lời Đồng Dao không quan tâm tới ý kiến của mọi người, đã cười đi ra giữa điện. Mỗi người lại có một vẻ mặt khác nhau, cô chỉ cảm thấy thế giới đối trả này, nhưng lại là thật. Chính cô đã bị cuốn vào mọi chuyện, bị tổn thương, huỷ diệt...

Nhưng vẫn mỉm cười, cười đối diện với mọi chuyện đáng sợ.

Không thể để cho bất cứ kẻ nào cản trở, giọng hát trong veo vang lên phá vỡ bầu không khí.

Trời dần tối.

Hồ hấp cũng trở nên nặng nề.

Những lời hứa hẹn nay đã như gió cuốn đi.

Nói gì mà thiên trường địa cửu chỉ là có lệ mà thôi.

Trong đêm đen nước mắt cứ thế rơi hoà cùng vạn vật.

Chia tay chúng ta đã lựa chọn không quay đầu lại.

Từ nay về sau chỉ còn bàn tay lạnh lẽo.

Sẽ không còn sự dịu dàng của chàng.

Càng ngày Đồng Dao càng khôi phục khả năng kiểm chế của mình, chính cô lại có thể mang bộ mặt tươi cười mà hát ra mỗi câu mỗi chữ. Nước mắt là một thứ xa xỉ cách cô quá xa, cho dù phải chịu đau đớn thế nào cũng không để bản thân mình khóc nữa.

Vũ Quân nắm chặt hai đầu ngón tay hơi run run có phần trắng bệch, vẻ mặt Bắc Minh Quân khó có thể đoán được.

Tại sao lại luôn trông trái đến vậy.

Những thói quen vẫn để lại vết thương trên cơ thể.

Ta không muốn dẫm lên những vết thương đó.

Hai ta xa cách giữa tấm màn ngăn cách.

Xung quanh im lặng tới khác thường, lòng ai cũng chìm xuống, tập trung nghe Đồng Dao hát. Mọi người vẫn ngồi đó, mà bên trong lại rơi vào đau thương, vẻ mặt Tất đại nhân tỏ ra quái dị, không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ những gì.

Chỉ còn căn phòng trống trải.

Sự dịu dàng đó chỉ là giả dối.

Buông tha tất cả nắm lấy tự do.

Làm lại tự đầu.

Từng chữ hò hững, nhưng lại lạnh tới tận xương tủy. Mỗi một nốt đều vô cùng cô đơn, đánh thẳng vào lòng người nghe, khiến cho người nghe mà trong lòng xúc động không thôi.

Bắc Minh Quân nheo mắt, tức giận nhìn Vũ Quân. Mặt Vũ Quân tái nhợt, ngón tay run ray, môi nhắm chặt đứt khoát giống như tượng điêu khắc.

Tại sao lại luôn trông trái đến vậy.

Đêm tối cô đơn ôm vết thương chàng để lại.

Ta không muốn dẫm lên những vết thương đó

Trong tim chỉ còn giấc mơ đánh mất.

Theo gió bay đi.

Trong tim chỉ còn giấc mơ đánh mất.

Đã từng có.

Hát xong những chữ cuối, xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Giống như mọi âm thanh giờ đều là thừa thãi, mọi người đều không muốn phá hỏng bầu không khí này, cũng không biết nên nói gì.

“Ha ha, thật có lỗi.” Đồng Dao cười xấu hổ, “Hình như ca khúc không hợp lắm. Xin bệ hạ thứ tội.”

“Này. Không.” Giọng Bắc Minh Quân gượng gạo.

“Nơi này quá nóng, xin bệ hạ cho phép ta ra ngoài một lát.” Đồng Dao gật đầu, giống như chạy trốn nhanh chóng đi ra ngoài. Cô chỉ biết là mình sắp không kiềm chế nổi nữa, giấy tiếp theo, không biết cô sẽ gây ra chuyện gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Chuyển ngữ: Cỏ dại Đầu Đồng Dao như nổ tung, muốn nhanh chóng rời khỏi đại điện, tránh xa mọi người. Đi đến bên cạnh khóm hoa, im lặng những bông hoa đang đung đưa trong gió, ngẩn ngơ, đầu óc trống rỗng. Tiếng huyền nào truyền ra từ đại điện, giống như đến từ một thế giới khác, mà bản thân cô không thuộc về nơi đó.

Không biết đã đứng bao lâu, cả người lạnh toát, bàn tay cô cũng không còn cảm giác. Đồng Dao cười khổ, cứ nghĩ rằng mình sẽ rất đau khổ, nhưng giờ đây tất cả đã tê liệt, không có cảm giác gì cả, chuyện này là tốt, hay xấu đây?

Hít thật sâu bầu không khí lạnh lẽo, giờ đây cô chỉ còn hai bàn tay trắng, nói không chừng đây lại là một chuyện tốt, không có gì cả, ít nhất cũng không còn phải sợ sẽ mất đi!

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, Đồng Dao rùng mình.

Người kia không nói, im lặng đi tới đứng bên cạnh Đồng Dao. Hai tay để ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn những cành cây đang lay động, không nói?

Đồng Dao nheo mắt, cả người cũng căng thẳng.

“Bầu không khí nơi đây thật trong lành. Nhưng quá lạnh.” Tiếng nói của Tất đại nhân rất khẽ.

Đồng Dao không trả lời.

“Tại sao không làm theo kế hoạch?”

Đồng Dao ngẩn ngơ, đầu óc mờ mịt.

“Thất công chúa làm như vậy, có phải chuyện còn chưa xong, hay có ý định nào khác?”

Hồ hấp của Đồng Dao trở nên dồn dập, lời nói của Tất đại nhân tuy không có gì đặc biệt, nhưng lại như là đang ngầm ám chỉ điều gì. Cô không dám trả lời, cô căn bản không phải là thất công chúa, mà là người khác, biết đâu hẳn sẽ tự nói ra. Mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

“Không hề.”

Đột nhiên Tất đại nhân quay đầu lại, đôi mắt xám nhìn chằm chằm vào Đồng Dao. Đồng Dao bị nhìn cả người không được tự nhiên, nhưng cô cố gắng ngẩng cao đầu. Không yếu thế.

“Được, sự việc đã tới mức này. Lão phu cũng không muốn nói thêm gì nữa. Nhưng ta tin tưởng người là một người thông minh”, Tất đại nhân nhún mày: “Thân phận này của người vô cùng nguy hiểm. Cho dù người từ bỏ nhiệm vụ. Nước Hồng Ngọc không ngại đứng ra chống lưng của người, nếu người để mất đi chỗ dựa vững chắc này. Thật sự không phải là một việc làm sáng suốt. Lão chỉ khuyên người hãy chăm sóc tốt bản thân. Nếu định làm việc gì gây bất lợi cho nước Hồng Ngọc, trong ý nghĩ cũng không nên. Nếu không đối với người cũng không có lợi gì.”

“Bên ngoài gió to, thất công chúa nên vào phòng, sẽ tốt hơn. Tránh gây ra những việc sai lầm, hy vọng thất công chúa có thể nhớ rõ những lời lão phu đã nói. Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Lão thần cáo lui!” Dứt lời, Tất đại nhân xoay người rời đi.

Tìm Đồng Dao cuộn trào mãnh liệt, dường như mọi đáp án đang ở ngay trước mặt. Nhưng lại cách một tấm màn, không thể chạm tới. Từ bỏ nhiệm vụ? Xem ra việc thất công chúa tới nước Chư Lương, thực sự có mục đích. Nhuận Ngọc luôn miệng nói, chính cô giết chết cha của hắn, xem ra việc này có tám chín phần là thật. Nhưng tại sao Tất đại nhân lại nói thất công chúa vứt bỏ nhiệm vụ? Giết chết hoàng đế, không phải nhiệm vụ đã hoàn thành sao? Nàng từ bỏ nhiệm vụ gì?

Cho dù thất công chúa từ bỏ mệnh lệnh, nước Hồng Ngọc vẫn như trước ra mặt giúp đỡ nàng. Đồng Dao nhủ mảy, trợ giúp? Giúp như thế nào? Từ đầu đến cuối người nước Hồng Ngọc, cô chỉ gặp hai người, người đầu tiên là sứ giả Phần Ấn, người còn lại là Tất đại nhân. Mục đích của hắn là muốn thất công chúa lấy đại hoàng tử nước Chư Lương, nhưng Thẩm Ngọc đã chết, lại muốn thất công chúa lấy Nhuận Ngọc? Chẳng lẽ việc này là giúp cô sao? Thật sự khó hiểu?????

Cơ thể lạnh lẽo run rẩy, ngọn lửa phản nộ từ ngực bùng cháy, đầu căng ra đau đớn, nước Hồng Ngọc? nước Hồng Ngọc? Người hại ta phải chết, cuối cùng sẽ có một ngày, các người sẽ phải chết trong tay của ta????

Một cơn gió lạnh thổi qua, Đồng Dao rùng mình. Một ý niệm nảy ra trong đầu khiến cô hoảng sợ. Nước Hồng Ngọc khiến cô phải chết??? Trong lòng hoảng sợ, không phải hại cô, mà là người phụ nữ đó??? Nhưng tại sao, trong giây phút đó, lại cảm thấy cô và nàng nhập vào làm một. Là nàng xuyên qua đôi mắt của cô nhìn thấy tất cả mọi chuyện sao? Cả người đã đứng bên ngoài rất lâu, cơ thể cứng ngắc. Trong đại điện ngày càng náo nhiệt, đèn sáng rực rỡ.

Suy nghĩ nhiều chuyện, lại càng khiến đầu óc cô trở nên rối loạn. Đồng Dao nhớ lại hình ảnh của năm đầu tiên, giờ Nhuận Ngọc không ở đây, cũng không thể trở về nước Chư Lương. Mà mỗi một phút một giây ở nước Cúc Lương... không... Không muốn tiếp tục ngu ngốc, không muốn nghĩ tới đôi mắt lạnh nhạt của Vũ Quân. Không thể tiếp tục, muốn tới nước Hồng Ngọc, cho dù phải dùng cách nào, tới nước Hồng Ngọc???? Cô muốn tới nước Hồng Ngọc.

Bước chân bất tri bất giác bắt đầu đi về phía trước, rời khỏi đại điện, không có ai ngoài hành lang. Mơ hồ lại đi tới rừng trúc, đến khi lấy lại tinh thần, lại phát hiện mình đang đứng trước phòng nghị sự của Bắc Minh Quân.

Lắc đầu, cười khổ. Không rõ tại sao cô lại chạy tới đây. Bắc Minh Quân đang phải tiếp đãi sứ giả nước Hồng Ngọc, đương nhiên sẽ không có mặt ở đây. Huống hồ cô chạy tới đây để nói gì với hắn chứ? Nói muốn rời khỏi nước Cúc Lương, đi cùng sứ giả nước Hồng Ngọc về nước sao? Chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm.

Cô vốn là sứ giả nước Chư Lương, hơn nữa Bắc Minh Quân lại luôn cho rằng cô là một người phụ nữ có tâm cơ, vẫn luôn hoài nghi cô gây bất lợi với Vũ Quân. Hiện tại Vũ Quân đã nói rõ, không cần cô. Nói cách khác, cô đã mất đi chỗ dựa ở nước Cúc Lương. Hắn là Bắc Minh Quân phải mong cô sớm trở về nước Chư Lương mới đúng. Làm sao mà hắn có thể ngay lập tức đồng ý cho cô tới nước Hồng Ngọc, chẳng khác nào tự rước lấy phiền toái cho hắn.

Chính cô vẫn còn ngây thơ? Vừa quay người muốn rời đi. Lại đột nhiên phát hiện có ánh sáng ở trong phòng. Dường như có người ở bên trong, trong lòng Đồng Dao nghi ngờ, từ từ đi tới gần.

Quả thật có người, tiếng nói rất trầm, giọng nói rất khẽ.

“Hắn bệ hạ đã nhận được thư của hoàng đế nước Hồng Ngọc, mục đích lần này lão tới đây, chắc ngài cũng đã biết.”

Đồng Dao nhủ mảy, không phải giọng của Tất đại nhân sao, việc cơ mật sao? Hắn nói vậy là có ý gì?

“Phải, ý kiến của hoàng đế nước Hồng Ngọc, cũng giống bản vương, ta cũng đang có ý này.” Bắc Minh Quân không nhanh không chậm trả lời.

“Tốt quá. Để biểu hiện thành ý của nước Hồng Ngọc, muốn gả cửu công chúa tới nước Cúc Lương. Đại diện cho quyết tâm của nước Hồng Ngọc ký kết đồng minh với nước Cúc Lương.”

“Thay mặt bản vương tạ ơn bệ hạ!”

Đồng Dao day huyệt thái dương, neho mắt lại thật sự không thể tin được lời Bắc Minh Quân. Nước Cúc Lương đã ký kết đồng minh với nước Chư Lương, lại ngầm cầu kết với nước Hồng Ngọc, không phải là một kẻ giả nhân giả nghĩa sao. Tiếp theo thế nào? Nước Hồng Ngọc, đất nước hùng cường giàu mạnh, nước Cúc Lương nhất định cũng sẽ phát triển trở nên giàu có, nước Chư Lương sẽ chờ bị hủy diệt??? Nhuận Ngọc, người tính đi tính lại, lại không nghĩ Bắc Minh Quân là rắn hai đầu a???

Ha ha, cô chính là thất công chúa nước Hồng Ngọc. Giờ họ lại muốn gả cửu công chúa tới nước Cúc Lương? Nhất định không có chuyện gì tốt đẹp cả, thất công chúa có thể ra tay giết hoàng đế nước Hồng Ngọc. Nếu cửu công chúa muốn cũng có thể trực tiếp ra tay giết Bắc Minh Quân, đến lúc đó nước Cúc Lương chỉ còn lại nhiếp chính vương Vũ Quân cơ thể đau ốm liên miên. Nước Hồng Ngọc muốn đoạt cả thiên hạ, nước cờ này thật cao tay.

Đồng Dao cười lạnh, Bắc Minh Quân đã sớm biết thất công chúa ra tay giết hoàng đế nước Chư Lương, cho nên mới phòng bị cô như vậy. Có lẽ lúc này hắn ngoài mặt thì ung dung thản nhiên, trong tay nhất định đã có phòng ngự. Làm người??? Thật quá vất vả.

Hai con hồ đánh nhau, sẽ có một con bị thương. Vật hy sinh không phải nước Chư Lương sao? Đồng Dao nắm chặt tay có chút run rẩy. Nhuận Ngọc!!! Nhuận Ngọc!!!

Cuộc nói chuyện của bọn họ được tiến hành rất thuận lợi, một hồi đã xong. Đồng Dao nhìn thấy Tất đại nhân theo hồng cửa đi ra ngoài, thấy khuôn mặt như điêu khắc của Bắc Minh Quân, mang theo nụ cười nhạt. Tất đại nhân đi rồi, ánh mắt hắn tối sầm lại, cũng không có biểu cảm gì. Từ từ ngồi xuống, nhìn lò sưởi, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Cô nên làm gì bây giờ? Nên nói gì đây? Rốt cuộc vẫn nên giả ngu, giả vờ không biết gì cả? Đồng Dao cắn môi, cho dù chuyện gì, điều duy nhất cô muốn làm bây giờ là rời khỏi nơi này, đi tới nước Hồng Ngọc. Tuy không biết phải mở miệng nói thế nào nhưng vẫn phải làm.

Chương 66

Đồng Dao đứng quanh quẩn ở cửa một hồi, trong lòng căng thẳng. Không biết nên mở đầu câu chuyện thế nào, hơn nữa, Bắc Minh Quân gây ra chuyện này, khiến cho Đồng Dao rất coi thường, cũng không muốn tốn thời gian của mình với hắn. Chính cô cố gắng hết lòng hết sức trợ giúp nước Cúc Lương, vốn muốn ổn định sức mạnh của nước Cúc Lương đối đầu nước Hồng Ngọc, không nghĩ rằng hai nước lại âm thầm cấu kết với nhau. Một lòng muốn trợ giúp Vũ Quân, không muốn hắn phải chết vì bệnh dịch, nhưng chỉ để đôi lại đôi mắt lạnh lùng thờ ơ của Vũ Quân. Đồng Dao lắc đầu cười khô, tất cả những việc mình làm đều thất bại...

Ha ha, cũng tốt. Thà như thế, coi như cũng có lợi thế, nếu nói muốn tới nước Hồng Ngọc, có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hạ quyết tâm, Đồng Dao trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Một cơn gió khẽ thổi qua, ánh lửa bập bùng. Bỗng nhiên nhìn thấy có bóng người ngoài cửa, Bắc Minh Quân theo phản xạ quay người lại. Nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của Đồng Dao, cả người Bắc Minh Quân run lên, có phần căng thẳng, sắc mặt nhìn không được tốt.

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Ta đi ngang qua.”

Bắc Minh Quân khẽ nhíu mày, ánh mắt chớp không ngừng: “Chỉ là đi ngang qua? Thất công chúa nên ở yến tiệc mới phải, tại sao lại đi ngang qua nơi này của bản vương?”

Đồng Dao mỉm cười: “Nói là đi ngang qua, thực ra cũng không phải là đi ngang qua.”

Bắc Minh Quân nắm chặt tay, nheo mắt, như là đang chờ Đồng Dao nói tiếp, càng giống như đang chuẩn bị thừa nhận điều gì.

Đồng Dao từ từ đi lại: “Hôm nay ta quá mệt mỏi, cũng không muốn nói nhiều. Ta tới đây chỉ có một mục đích, ta hy vọng bệ hạ có thể giúp ta, để ta đi theo sứ giả nước Hồng Ngọc Tất đại nhân, trở về nước.”

“Cái gì?”

“Ta phải trở về, trở về nước Hồng Ngọc.”

“Làm sao ngươi lại có ý nghĩ này?” Giọng Bắc Minh Quân lên cao: “Về lý mà nói, ngươi là sứ giả nước Chư Lương, không có lệnh của hoàng đế nước Chư Lương, không thể đi tới nước Hồng Ngọc, có về cũng phải về nước Chư Lương. Về tình mà nói, ngươi vẫn là vương phi của nhiếp chính vương nước Cúc Lương.”

“Vương phi của nhiếp chính vương?” Đồng Dao nhíu mày: “Ha ha, trước mặt tất cả mọi người Vũ Quân đã tuyên bố rõ ràng, hắn và ta không có quan hệ gì, ta không xứng là vương phi của nhiếp chính vương. Ta nghĩ bệ hạ cũng đã nghe thấy.”

Mặt Bắc Minh Quân đen lại: “Việc này không phải việc mà Vũ Quân có thể quyết định. Ngươi không phải là do những lời Vũ Quân nói mới muốn trở về nước Hồng Ngọc? Nếu là như vậy, cũng không gì to tát, ta sẽ cho ngươi...”

“Không cần.” Đồng Dao nói cắt ngang lời nói Bắc Minh Quân: “Cảm ơn tấm lòng của bệ hạ, ngài không cần làm gì cho ta cả, chuyện ta đi cũng không liên quan đến Vũ Quân.”

“Các ngươi đã có quan hệ vợ chồng?”

“Không hề.”

“Cái gì?” Bắc Minh Quân sững sốt, trừng mắt nhìn: “Ngày ấy ở khu dịch, rõ ràng ngươi đã nói——”

“Không hề, ta chỉ không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp. Ngày ấy ta lừa ngài, thật có lỗi!” Đồng Dao đi qua người Bắc Minh Quân.

Đồng Dao không nhìn thấy ánh mắt Bắc Minh Quân, chỉ cảm thấy ánh mắt sau lưng khiến cô vô cùng lo lắng. Cô không dám quay đầu lại nhìn.

“Thật sự?”

“Đúng vậy!”

Lâu sau, cả hai không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

Đồng Dao cảm thấy ánh mắt đầy vẻ thương tâm, không gian như nén lại, khiến cho người ta không thể hít thở được: “Bệ hạ, không cần nói nhiều. Ngài là người không minh, rất nhiều điều ta không cần nói ngài cũng hiểu được, ta đã giúp nước Cúc Lương không ít. Hiện tại ta chỉ có một thỉnh cầu, ta muốn trở về nước Hồng Ngọc. Xin ngài hãy giúp ta.”

“Không.”

Bắc Minh Quân lạnh lùng nói, khiến cho cả người Đồng Dao run lên: “Không? Tại sao?”

“Ta nói không, không về nước Hồng Ngọc, cũng không quay về nước Chư Lương.”

“Tại sao?”

“Vũ Quân cần người.” Bắc Minh Quân suy nghĩ nửa ngày, mới nói ra vài chữ.

“Ha ha, ngài đừng đùa ta. Giờ đây Vũ Quân và ta chỉ như hai người xa lạ, ngài cũng thấy rồi đấy, ngài đừng viện cớ.”

“Tóm lại, ta sẽ không giúp người, bản vương phải tới yến tiệc. Ta thấy thất công chúa cũng mệt rồi, không cần phải đi, nên về phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Bắc Minh Quân liền lập tức rời đi.

“Nước Cúc Lương và nước Hồng Ngọc sẽ ký kết thoả thuận đồng minh.” Đồng Dao vốn không muốn nói ra, nhưng xem ra không nói không được, mới nói ra một câu như vậy.

Bắc Minh Quân đứng lại.

“Nếu bệ hạ không giúp ta, ta sẽ công khai chuyện này ra. Đến lúc đó nước Cúc Lương sẽ bị bao vây tứ phía.”

Bắc Minh Quân từ từ quay đầu lại, trong đôi mắt đen toả ra một ngọn lửa. Đồng Dao mơ hồ cảm thấy xung quanh có sát khí...

Hít một hơi thật sâu, cười lạnh lùng: “Bắc Minh Quân sẽ không giết người diệt khẩu? Giết ta có lợi gì chứ? Ngài sẽ giải thích với nước Chư Lương thế nào? Tuy nước Cúc Lương đã qua đại nạn, nhưng sức lực vẫn còn suy yếu, tranh chấp với nước Chư Lương thì các người có lợi gì chứ? Huống chi, ta là công chúa nước Hồng Ngọc, nếu ta chết ở nước Cúc Lương, nước Hồng Ngọc cũng sẽ không tha các người? Bệ hạ... hãy nghĩ cho kỹ...”

Bắc Minh Quân nheo mắt, sắc mặt trông rất dọa người. Đồng Dao ưỡn ngực, dũng cảm nhìn lại hắn.

Bỗng nhiên, khoé miệng Bắc Minh Quân nhếch lên mỉm cười: “Ha ha, ta nên sớm biết, người không phải là người dễ động vào.”

“Ha ha, ta như vậy nhưng không bằng bệ hạ. Không biết là do ta quá đơn giản, hay là có người phức tạp hơn.”

Người Bắc Minh Quân cứng ngắc. Không nói gì, không để ý tới Đồng Dao, nhanh chóng rời đi.

Đồng Dao đứng một lúc, càng ngày càng lo lắng. Không hiểu rốt cuộc Bắc Minh Quân đang toan tính điều gì.

Trong lòng Đồng Dao nghi ngờ, không hiểu lần này hắn tính toán điều gì? Bắc Minh Quân có mục đích gì...

Tâm trí đã bay tới tận mây, một cung nữ đẩy cửa đi vào. Đồng Dao sững sốt một hồi, toàn thân lạnh toát từ đầu tới chân, trong lòng không ngừng đấu tranh gay gắt.

Căn phòng vắng vẻ, vốn có hai chiếc giường, giường của Vũ Quân, giường của cô. Giờ chỉ còn lại giường của cô trơ trọi ở giữa phòng. Quần áo được đặt ngay ngắn ở bên cạnh, chỉ là nơi đó không còn quần áo của Vũ Quân.

“Hoàng tử... Hoàng tử có căn dặn, muốn chuyển tới ở biệt viện bên rừng trúc vài ngày, nên...”

Giọng nói của cung nữ có vẻ rụt rè, chắc hẳn cũng không biết phải nói thế nào. Đồng Dao lắc tay, ra hiệu cho nàng lui.

Thực ra cô vốn không nên thích ai, mọi thứ trước mắt không phải đã chứng minh cho điều đó sao. Vũ Quân thể hiện thái độ, hắn đi rồi, giường của hắn, quần áo của hắn, sự quan tâm của hắn, trái tim của hắn...

Trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương bạc hà của Vũ Quân, trong lòng Đồng Dao chua xót... Quên đi... Coi như hết... Bỗng nhiên cô rất muốn khóc, nhưng ngay cả một giọt mắt cũng không chảy ra được.

Đồng Dao ngồi một mình trong phòng, cửa sổ mở toang, có thể nhìn thấy ánh trăng sáng ngời bên ngoài cửa sổ. Cảnh đêm, có phải đẹp quá không, như thực như ảo. Nghĩ tới tình cảnh thực tế của chính mình, có chút châm chọc, không phải chuyện nào cũng được như ý người. Hiện tại ngoài trừ sự bất đắc dĩ, chỉ còn lưu lại...

Vân về cổ áo, thật là vô lý, lòng đã tê dại, lại có thể che giấu những nỗi oán hận trong lòng. Thật không dễ dàng...

Trong bóng đêm này, ánh trăng này, cơn gió này... Có phải trong lòng mỗi người đều có những tâm tư khác nhau? Tuy là đẹp, nhưng lại đẹp tới thế lương. Vũ Quân vào biệt viện trong rừng trúc ở, nơi đó rất yên tĩnh, cảnh đẹp. Cây trúc cô độc, vàng trắng lẻ loi...

Tựa người bên cửa sổ, nỗi đau trong lòng tích tụ ngày càng nhiều.

Ta đã cố gắng quan tâm chăm sóc cho nàng, nỗ lực bảo vệ nàng, thỏa mãn mọi ước muốn của nàng... Nhưng hiện giờ cái gì ta cũng không thể cho nàng. Cho dù tâm của nàng đã bị người khác đập nát, nàng vẫn như trước không ở bên cạnh ta. Cho dù ta có cố gắng làm bao nhiêu việc phải trả giá đắt thế nào đi nữa, nàng vẫn như trước không chấp nhận ta...

Vũ Quân không muốn tiếp tục suy nghĩ, mỗi lần nghĩ đến, tim lại co thắt. Hắn sợ nhìn thấy ánh mắt của nàng, sợ phải nghe những lời nàng nói, do đó... Thôi...

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, mọi thứ đều hoá ra bóng dáng nàng, không muốn nhớ nhưng tất cả lại giống như cơn lũ cứ thế ào về xâm nhập tâm trí. Tại sao ta lại khó có thể buông xuôi như vậy?

Những lời ta nói hôm nay sẽ làm tổn thương tới nàng, thấy nàng ở trước mặt mọi người hạ thấp giá trị của mình, trong lòng ta cũng đau đớn không thôi. Nhưng ai bảo nàng không yêu ta, tại sao nàng không chọn ta? Cho nên Vũ Quân không chấp nhận.. Nghe giọng hát của nàng, tim của ta cũng thất lại. Ta cảm thấy chính mình thật là tàn nhẫn, lại có thể đối xử với người mình yêu như thế, ta làm vậy là sao? Muốn tác thành cho nàng hay chỉ đơn giản để trả thù mà thôi?

Nàng sẽ sớm rời khỏi yến tiệc, chắc giờ nàng đã về phòng nghỉ ngơi. Về phòng của chúng ta, tổ ấm của chúng ta, nàng đã biết ta rời đi rồi phải không? Nàng có buồn hay không? Nàng...

Bất thành linh, Vũ Quân không thể khống chế được bước chân của mình, rời khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Cửa cung ở trước mặt, Vũ Quân không dám bước vào. Bên ngoài gió lạnh, trong phòng nhìn qua lại càng thêm lạnh, chỉ có ánh trăng. Nàng ở bên trong sao? Tại sao không đốt đèn, nàng đã ngủ chưa?

Người ngày nhớ đêm mong đang ở ngay trước mặt, chỉ cách nhau một bức tường, nhưng lòng thì lại xa nhau đến thế. Có nhiều điều nói không nên lời...

Vũ Quân không đi vào, nhưng cũng không trở về, chỉ đứng đó. Dưới ánh trăng, bóng dáng của hắn lại càng trở nên cô đơn...

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có ánh lửa đỏ, trong đêm tối lạnh lẽo lại bùng lên. Vũ Quân nhíu mày, nhanh chóng chuyển động, nấp vào cánh cửa bên cạnh.

Một cung nữ đi trước cầm đèn lồng, đi rất nhẹ. Có một người theo sau, thân hình cao lớn, mặc trường bào màu đỏ.

Vũ Quân nheo mắt, đêm hôm khuya khoắt Bắc Minh Quân lại tới chỗ Đồng Dao làm cái gì? Xem ra hoàng huynh mặc rất vội, tóc không búi, trông không giống một vị vua. Dường như hoàng huynh có ý hạ thấp phong thái của mình, để làm gì?

Cung nữ bên ngoài truyền lời, cửa mở. Trong lòng Vũ Quân chưa xốt, không thấy Đồng Dao, cung nữ mở cửa, Bắc Minh Quân đi vào.

Trong nháy mắt sắc mặt Vũ Quân tái nhợt, lạnh như băng, xoay người đi theo.

Vừa tiến vào phòng, trong phòng tối om, Bắc Minh Quân không kịp thích nghi, không thấy rõ mọi thứ. Một lúc, mới thấy có bóng người ngồi bên giường.

Bắc Minh Quân phát tay, người hầu hai bên lui xuống.

“Tại sao không đốt đèn lên?”

Trong bóng đêm, cũng có thể nghe thấy tiếng hít thở của Đồng Dao: “Ta không cần ánh sáng.”

Bắc Minh Quân nhíu mày.

“Đêm khuya bệ hạ tới đây. Không biết có chuyện gì không?”

Bắc Minh Quân xoay người đi tới góc phòng, đốt lò sưởi, Đồng Dao cảm thấy chói mắt. Dừng tay cản lại.

Bóng người xuất hiện trước mắt, Đồng Dao ngẩng đầu. Đã thấy Bắc Minh Quân đứng trước mặt cô. Ánh lửa đỏ chiếu lên khuôn mặt của hắn, đôi mắt đen dường như đang chứa đựng rất nhiều cảm xúc. Đồng Dao sững sốt, khuôn mặt này. Long mi, ánh mắt, chiếc mũi này giống hệt Vũ Quân, nhưng lại có cảm giác khác nhau. Bắc Minh Quân giống như ánh mặt trời. Đi tới đâu cũng tỏa ra ánh sáng. Mà Vũ Quân giống như mặt trăng. Không chói lóa, nhưng lại êm dịu bình thản tới khác thường. Đồng Dao tránh đi ánh mắt của hắn.

“Bệ hạ có việc tìm ta sao.”

Bắc Minh Quân hít thật sâu, cả người cứng nhắc, lời nói dường như đã ra tới miệng. Nhưng nói không nên lời. Đồng Dao im lặng chờ đợi, trong lòng cũng khẩn trương...

“Ta là vua một nước. Con dân phải dựa vào ta mà sống. Trên lưng ta phải gánh vác chịu áp lực mà không phải người bình thường có thể hiểu được.”

Đồng Dao cúi đầu không nói.

“Trong thế giới này, phải liên minh với nước lớn, kẻ nào thông minh mới có thể tồn tại. Có nhiều lúc bên ngoài nhìn thì đơn giản như vậy, tốt đẹp như vậy nhưng sự thật lại không phải như vậy. Chỉ có chiến thắng, đời sau cũng sẽ vứt bỏ lịch sử bản thù, dùng những từ ngữ đẹp để trau chuốt nhất để ghi lại. Thực ra, không có thứ nào là hoàn mỹ. Cho dù có tới tể thế nào, hèn hạ thế nào, chỉ cần cuối cùng giành chiến thắng, điều đó mới thật sự có ý nghĩa. Nếu thất bại, bị giết, sự trung thành, tín tưởng, chính trực đều chỉ là những lời nói suông vô căn cứ, mất hết ý nghĩa.”

Đồng Dao khẽ nhún mày.

Bắc Minh Quân dùng sức hít một hơi, có phản xúc động, giọng nói run run: “Người khác không thể hiểu được. Nhưng người khác với họ, người thông minh, nhạy bén. Ta có thể đứng trước mặt người nói những lời này, cũng đủ để thể hiện thành ý của ta.”

Trong tim Đồng Dao cũng xúc động.

“Nước Cúc Lương và nước Chư Lương hoà hảo với nhau, cũng dưới sự uy hiếp của hoàng đế nước Chư Lương. Ta vì Vũ Quân mới làm như vậy, điều này chắc người cũng hiểu được. Nhưng hiện tại người cũng thấy đấy, bệnh dịch đã giết chết gần như một nửa dân số nước Cúc Lương, muốn khôi phục, mất mười năm nữa cũng chưa có khả năng. Nếu không thiết lập hiệp định đồng minh với nước Hồng Ngọc, cơ nghiệp của nước Cúc Lương có thể sẽ bị huỷ hoại trong nháy mắt, ta là vua một nước, nếu điều đó xảy ra, nước Cúc Lương sẽ diệt vong. sẽ có chiến tranh, nhân dân lang thang khắp nơi, ta sẽ bị muôn dân phỉ nhổ.” Bắc Minh Quân càng nói càng xúc động, bàn tay cũng bắt đầu run rẩy.

“Hai nước liên minh với nhau, chẳng khác nào đẩy nước Chư Lương đến con đường diệt vong.”

“Ta biết!” Bắc Minh Quân nâng giọng: “Nhưng người muốn nước Cúc Lương, chỉ vì một nước Chư Lương nhỏ nhoi, vì sự trung thành tận tâm không có căn cứ, phải tự tay đẩy nước mình vào cảnh nguy hiểm sao?”

Đồng Dao bị Bắc Minh Quân nói mà nghẹn lời không trả lời được, đúng vậy, nếu cô đứng ở vị trí Bắc Minh Quân, đảm bảo cô cũng sẽ làm như vậy. Mỗi người đều có cái khó riêng của mình, hẳn là hoàng đế, giống như Nhuận Ngọc, phải trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể làm được, cô có tư cách gì khinh thường hắn, Nhuận Ngọc ngay cả anh trai và phi tần của mình cũng có thể giết, so với hắn Bắc Minh Quân tốt hơn nhiều...

“Không nói nữa, rất nhiều việc không phải ai cũng có thể kiểm soát được,” Đồng Dao chậm rãi ngẩng đầu lên: “Thực ra việc ngài làm, dựa vào nguyện vọng của ngài là hợp tình hợp lý. Ta là sử giả nước Chư Lương, thất công chúa nước Hồng Ngọc. Cho dù lấy thân phận gì cũng không thể bàn bạc những điều này với ngài.”

“Người là vương phi nước Cúc Lương”. Bắc Minh Quân chặn lời nói.

Đồng Dao lắc đầu cười: “Bệ hạ, ngài có thể nhìn xung quanh, nơi này là cung của nhiếp chính vương, nhưng Vũ Quân đã dọn đi rồi. Nơi này chỉ có một mình ta, vương phi? Không có nhiếp chính vương sao? Ngài đừng nói đùa.”

“Vũ Quân chuyển tới biệt viện.”

Đồng Dao ngẩng đầu liếc mắt nhìn: “Đúng vậy, trước đây quan hệ của chúng ta rất thuần khiết. Hiện tại lại càng không có gì để gán bó, cho nên ngài đừng nhắc tới vấn đề này. Hy vọng bệ hạ đồng ý cho ta theo sử giả về nước Hồng Ngọc.”

Đôi mắt Đồng Dao bình thản, nhìn không ra cảm xúc của cô. Điều này trái lại khiến cho Bắc Minh Quân cảm thấy bối rối, nắm chặt tay quay người đi. Hắn không nhìn thấu được trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, vì sao phải đi, hay Vũ Quân đã làm nàng tổn thương... Người phụ nữ này thật sự từng là hung thủ sát hại hoàng đế nước Chư Lương? Sự thông minh, lạnh lùng, chỉ là bề ngoài nhìn qua thì ngang ngược rắn rỏi, nhưng cũng có thể thấy sự mềm yếu nơi nội tâm, nàng giết người? Là do nước Hồng Ngọc ép nàng phải làm sao? ... Nói chung Nhuận Ngọc chắc chắn sẽ không đối xử tốt với nàng, nếu không sẽ không giáng nàng xuống làm ca nương.

Nàng nhất định đã rất đau lòng, mới muốn trở về nước Cúc Lương... Nhất định là như vậy.

Hồ hấp của Bắc Minh Quân dồn dập, ngực đập phập phồng giống như chú sư tử đang giận dữ lồng lên. Đồng Dao nhú mày, lò mò cảm nhận được vẻ khác thường của Bắc Minh Quân, nhưng không nói rõ được là tại sao. Nhưng vẫn ngồi im lặng, chờ đợi chuyện tiếp theo xảy ra.

“Để thể hiện thành ý muốn liên minh nước Cúc Lương, nước Hồng Ngọc gả cửu công chúa đến nước Cúc Lương làm hoàng hậu”, giọng nói Bắc Minh Quân gượng gạo.

Đồng Dao không nói.

“Sau khi trải qua bệnh dịch, nước Cúc Lương đang trong giai đoạn hồi phục. Sức khoẻ Vũ Quân cũng đã khá hơn trước nhiều.”

“.....”

Bắc Minh Quân hít hơi thật sâu: “Vũ Quân tư chất thông minh, tấm lòng lương thiện, xử trí mọi việc nhìn ra trông rộng, là nhân tài hiếm có.”

Đồng Dao càng nghe càng không hiểu, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Bắc Minh Quân, đầy sự mâu thuẫn.

“Nếu Vũ Quân có thể quản lý nước Cúc Lương, bản vương rất yên tâm, đệ ấy sẽ là một vị vua tốt hơn ta.”

“Rốt cuộc ngài muốn nói gì?” Đồng Dao nhin không được, càng nói càng không hiểu.

“Ý của ta là,” Bắc Minh Quân xoay người lại, hạ quyết tâm. Đôi mắt bình tĩnh nhìn Đồng Dao: “Vũ Quân yêu người, tuy ta không biết nguyên nhân.”

“.....”

“Khi Vũ Quân lên ngôi, Vũ Quân sẽ làm lễ thành hôn với cửu công chúa nước Hồng Ngọc.”

“Cái gì?” Đồng Dao không tin nổi những gì mình vừa nghe.

“Ta thoái vị, nàng có nguyện ý theo ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Đồng Dao há miệng ngạc nhiên, không biết phải trả lời thế nào. Suy nghĩ hỗn loạn. ...

“Nàng ở lại bên ta, sống cùng ta. Ta không có oán hận với nàng như Nhuận Ngọc, cũng không phụ tình như Vũ Quân. Ta sẽ không làm nàng tổn thương, cũng có đủ khả năng đề bảo vệ chăm sóc cho nàng”. Vừa nói, Bắc Minh Quân vừa đi từng bước tới trước mặt Đồng Dao, quỳ xuống đất, nhìn thẳng vào cô.

Trong mắt Bắc Minh Quân bập bùng ánh lửa, lúc đầu cô chỉ muốn cười trừ cho xong. Nhưng nhìn thấy sự chân thành sâu trong mắt hắn, khiến cho Đồng Dao không biết nên mở miệng nói thế nào mới tốt. Trong lòng khổ sở cứ như lũ về trần bờ đê, những lời ca quen thuộc cứ thể hiện ra, cũng tương tự như vậy “Vì yêu tôi mà anh phải trả giá, tôi đau khổ vật vã khóc cho người tôi yêu, yêu và được yêu đều đau khổ, vì sao cứ phải yêu”.

Bắc Minh Quân nhìn ánh mắt đau thương của Đồng Dao, vẻ mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng. Trong lòng Đồng Dao cũng nóng lên, không nổi... Ai có thể biết rõ suy nghĩ thực sự trong lòng cô chứ, những người đó cô chôn sâu trong lòng, nhưng cô vĩnh viễn không bao giờ chạm vào nỗi đau đó.

Cửa sổ khẽ lay động, phát ra tiếng kêu nhỏ. Bắc Minh Quân phản ứng quay đầu lại, không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Hôm nay gió lớn...” Đồng Dao khẽ thờ dài.

Bắc Minh Quân quay đầu lại, nhíu mày, tiếp tục nhìn Đồng Dao.

“Bệ hạ, xin cảm tạ tấm lòng của ngài. Nhưng xin lỗi ta không thể.”

Bắc Minh Quân không nói gì, chỉ thấy nỗi đau đốn trong mắt hắn.

“Cho dù bây giờ Vũ Quân đang nghĩ gì, chuyện của ta và Vũ Quân ngài không nắm rõ. Vũ Quân không hề làm thương tổn ta, ngược lại. Là ta đã làm hắn tổn thương, hắn mới trở thành như thế...”

Bắc Minh Quân vẫn nhìn Đồng Dao, chăm chú lắng nghe từng lời cô nói.

“Thái độ Vũ Quân như bây giờ. Đều do ta không tốt, Vũ Quân đã làm rất nhiều điều vì ta, mà ta... Ta đã làm hấn đau lòng. Ta lại càng không thể cùng một chỗ với ngài. Như vậy là sai lầm nối tiếp sai lầm. Ta không biết nếu Vũ Quân biết chuyện này, sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo. Nhưng ta biết rõ Vũ Quân sẽ rất đau lòng, ta lại làm tổn thương hấn. Ngài cũng làm tổn thương Vũ Quân. Không thể được... Thật sự không thể.” Đồng Dao từ chối lắc đầu.

Bắc Minh Quân vươn tay. Khẽ vuốt đôi lông mày của Đồng Dao: “Ta không thể chịu nổi bộ dáng khổ sở này của nàng.”

“Bệ hạ, chẳng lẽ ngài nhìn tâm nhìn Vũ Quân đau khổ?”

Ngón tay Bắc Minh Quân run run, cúi đầu, không nói.

“Chuyện giữa ta và Vũ Quân là không thể. Nhưng ta làm hấn tổn thương thế cũng đủ rồi. Ta không muốn tiếp tục làm những việc khiến hấn thêm khổ sở. Bệ hạ... chuyện giữa ta và ngài cũng không có khả năng đâu, ta van xin ngài. Làm ơn hãy để ta trở về nước Hồng Ngọc”, Đồng Dao hít thật sâu, trở về nước Hồng Ngọc, còn có mối thâm thù kia đang đợi ta, ta không thể để liên lụy tới bất cứ ai, không bao giờ... nữa có thể.

Bắc Minh Quân đứng lên, đi về phía cửa. Đồng Dao muốn mở miệng nói, nhưng không biết phải nói gì. Bắc Minh Quân dừng bước, quay đầu nhìn Đồng Dao, ánh mắt đượm buồn, lặng lẽ rời đi...

Cánh cửa đóng lại, Bắc Minh Quân cảm thấy lúc này mình là chú sư tử bại trận, cả người uể oải và mệt mỏi. Đứng ở ngoài cửa, đã thấy phòng Đồng Dao tối om. Trong lòng càng thất vọng... Nhìn ra xa xăm, ánh trăng sáng ngời, bầu trời xanh, loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng trắng đang đi xa dần. Nheo mắt nhìn, cũng không thấy rõ người đó là ai, nhưng vẫn cảm thấy bóng người đó thật quen thuộc, gầy như vậy, phóng khoáng như vậy...

Trong lòng căng thẳng, có phải Vũ Quân không? Vũ Quân đã tới? Vũ Quân đã nghe thấy...

Nhượng Ngọc duỗi tay, nheo mắt chứa đầy lửa giận. Bốn cung nữ đứng xung quanh hấn, giúp hấn mặc áo giáp. Một bộ giáp đỏ, chói loá như vừa lấy từ lò luyện ra, không khí xung quanh ngột ngạt...

“Tướng quân, binh lính đã vào vị trí sẵn sàng?” Nhượng Ngọc thản nhiên nói, nhưng truyền ra khí thế bức người khiến cho mọi người đều cảm thấy khó thở.

“Đã sẵn sàng! Chờ lệnh của bệ hạ!”

Trọng thần của nước Chư Lương, bao gồm tướng sĩ, thần quan đều đứng xung quanh hấn, cúi đầu không nói.

Bệ hạ dường như trời sinh đã có ma lực hút hết hồn phách của người khác khiến cho bọn họ kính sợ, khiến cho mọi người mê muội đi theo hấn, cho dù hấn lựa chọn làm gì, cho dù sai vẫn làm. Không ai nghĩ ngờ năng lực giải quyết của bệ hạ, nhưng lần này... Có phần vô lý..

“Bệ hạ —— thần vẫn xin bệ hạ hãy suy nghĩ lại!” Thừa tướng không có cách nào khác, quỳ xuống cầu xin: “Thần vẫn nói câu cũ, binh lực nước Cúc Lương lớn mạnh, nước Chư Lương chúng ta liệu lĩnh ra trận phần thắng rất nhỏ.”

“Đúng vậy, bệ hạ...” Lão thần quan ở bên cạnh ủng hộ.

Nhượng Ngọc khẽ phát tay, mọi người lập tức im bật: “Trận chiến này không thể tránh được.”

“Có thể cho lão thần biết nguyên nhân gây chiến?”

Nhượng Ngọc nhíu mắt, ánh mắt thâm hiểm.

“Bệ hạ, tạm thời không nói tới việc thắng thua. Nước Cúc Lương có quan hệ hoà hảo với nước ta, không có lý do gì để liệu lĩnh ra trận, dù sao cũng phải có cái cớ. Bệ hạ, cho dù phải chiến đấu, cũng nên nói cho chúng thần biết, nguyên nhân gây chiến.”

Nhượng Ngọc lạnh lùng xoay người đi không nói.

“Bệ hạ, quân số nước Cúc Lương gấp đôi nước ta, làm sao ta có thể chống lại họ.”

“Nước Cúc Lương bị bệnh dịch tấn công, hiện tại thực lực rất yếu. Lúc này nên tấn công, tận dụng cơ hội.” Nhượng Ngọc chìa tay: “Lấy cung tới đây!” Người hầu vội vàng cầm cung màu đỏ thẫm đưa tới trước mặt Nhượng Ngọc.

“Bệ hạ, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn —— việc này!”

Nhượng Ngọc lấp cung, giương cung nhắm thẳng vào thái dương của thừa tướng. Động tác của hấn giống như đang đùa, nhưng ánh mắt tàn nhẫn, khiến cho người khác phải sợ, bộ dạng giống như đang giả bộ nhưng làm cho mọi người sợ hãi, ngậm miệng không dám nói thêm gì nữa.

“Không phải tiếp tục thêm nữa. Tiêu diệt nước Cúc Lương!” Nhượng Ngọc buông cung, mái tóc tung bay đầy yêu dị. Mọi người nhìn hoảng đé, chưa bao giờ cảm thấy bất an như vậy, có chút hoang mang.

“Bệ hạ—— Bệ hạ——!” Từ xa có binh sĩ chạy tới, về mặt hoảng loạn.

“Làm sao?” Nhuận Ngọc nhíu mày.

“Chúng ta. kho lương của chúng ta! ——”

“Làm sao?” Nhuận Ngọc trầm giọng, nắm chặt lấy cổ áo binh sĩ kéo lại: “Nói rõ ràng! Quốc khố và kho lương thực làm sao?”

“Quốc khố không sao, nhưng trong dân chúng thu mua lương thực, còn kho quân nhu, đều——”

“Đều làm sao vậy?”

“Bị thiếu hụt hết rồi.”

“Cái gì?” Nhuận Ngọc ngẩn người, đẩy binh sĩ ngã xuống đất.

“Chuyện này... Chuyện này... Đã xảy ra chuyện gì, nói rõ đi”, lão thần quan đứng ở bên cạnh đầu đổ đầy mồ hôi, có chuyện chẳng lành.

“Tâu bệ hạ!” Binh lính dập đầu xuống đất: “Nước Hồng Ngọc tấn công, giữa biên giới hai nước lửa cháy ngập trời.”

“Nước Hồng Ngọc?” Nhuận Ngọc trừng mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Từ lúc Bắc Minh Quân rời khỏi phòng Đồng Dao, đã là ba ngày. Sáng sớm Đồng Dao thức dậy, phát hiện có rất nhiều binh lính ngoài cửa, cho dù cô có nói gì, cũng không cho cô ra khỏi cung nhiếp chính vương.

Đồng Dao tức phát điên, nhưng những người đó tâm sắt đá. Chỉ luôn trả lời mấy chữ rằng bệ hạ ra lệnh không có phép cô rời khỏi. Náo loạn cũng vô ích.

Bực mình.

Đồng Dao tức không chịu nổi, không biết tại sao Bắc Minh Quân lại làm như vậy. Có phải tối hôm đó cô đã chọc giận hắn không? Nếu thực sự là như vậy, nên hắn mới giam lỏng cô sao? Cô sốt ruột cắn móng tay. Hoặc là... Cô không muốn nghĩ đến kết quả này, chính là việc Bắc Minh Quân không đồng ý cho cô đi, không cho cô rời khỏi nước Cúc Lương.

Nếu mọi chuyện đúng như vậy, tính toán thời gian cũng không còn bao lâu nữa, sứ thần nước Hồng Ngọc đã đến đây một thời gian, cũng sắp phải về nước. Đồng Dao càng thêm lo lắng, nổi tức giận tích tụ trong ngực, dường như cơ hội ở ngay trước mặt. Nhưng dần dần, hy vọng lại bắt đầu tiêu tan...

Nhuận Ngọc hận cô tới mức nào chứ, ở nước Chư Lương ngày ngốc, vì thù hận, mới theo Vũ Quân tới nước Cúc Lương. Vốn định dựa vào sức lực của nước Cúc Lương để đạt được mục đích tiêu diệt nước Hồng Ngọc, nhưng hiện tại... Chính cô đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Vũ Quân, mà Bắc Minh Quân là người có lòng dạ sâu xa khó lường, muốn lợi dụng hắn còn khó hơn.

Sứ giả nước Hồng Ngọc đang ở nước Cúc Lương, nếu có thể theo hắn trở về nói không chừng sẽ nắm rõ được rất nhiều chuyện. Dù sao hiện tại thân phận của cô vẫn là công chúa nước Hồng Ngọc, nước Hồng Ngọc hẳn không có chút nghi ngờ nào với cô, cơ hội là rất lớn. Nhưng... Bắc Minh Quân lại cố tình giam lỏng cô ở đây. Cơ hội ngay trước mắt cứ thế đi mất.

Đồng Dao tiếc nuối nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, vẫn là vườn trúc, một mảng màu xanh biếc. Nhìn một lúc lâu. Thực sự không thể nào bình tĩnh nổi. Bắc Minh Quân đã nổi giận, cũng không thấy đầu cả. Cũng không có tin tức gì của Vũ Quân... Căn phòng nghiêm nhiên trở thành phòng giam xa hoa. Cửa đóng chặt không cho hy vọng trốn thoát.

Tay cầm ấm nước, vừa cầm lấy, ấm nước bằng ngọc nóng rẫy rẫy. Đồng Dao theo phản xạ vội vàng rút tay về.

“Ba” một tiếng, miếng ngọc rơi xuống đất.

Trong lòng Đồng Dao đau đớn. Giữ chặt cổ tay mình. Đó là ngọc chấn hồn của Nhuận Ngọc. Ngày đó sau khi nhận được thư của Nhuận Ngọc, cô đã cột miếng ngọc này vào cổ tay mình, tự nhiên sợi dây lại bị đứt.

Không biết tại sao bỗng nhiên cả người Đồng Dao lạnh toát, trái tim đập càng ngày càng nhanh. Trong lòng vô cùng bất an. Trước mắt xuất hiện những hình ảnh cứ chồng chất lên nhau. Day hai huyết thái dương, cô ngồi phịch xuống ghế.

Không được. Cho dù vì cái gì... một phút cô cũng không ngồi ngây ngốc ở đây nữa. Nhặt miếng ngọc lên, Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc, tại sao cô lại bất an như vậy, nước mắt cứ thế trào ra. Trước mắt mọi thứ trở nên mơ hồ, đầu đau muốn nổ ra, ngực giống như có ngọn lửa bùng cháy đang thiêu đốt cô.

“A ——” Đồng Dao đau đớn kêu lên. Hình ảnh màu đỏ tươi cứ thể hiện ra trước mắt như một thước phim, Ôn Ngọc đeo mặt nạ không ngừng lắc lư trước mắt cô.

Lại một biển lửa nữa ập tới, cô mơ hồ nhìn thấy cung điện bị tàn phá nặng nề, những binh lính đang chiến đấu trong vũng máu. Đây... Không phải là nước Chư Lương sao? Không còn bóng dáng của Ôn Ngọc ở đó, tim của Đồng Dao...

Nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Người đâu—— người đâu——!” Đồng Dao không kiềm chế được hét lên.

“Thất công chúa, có chuyện gì vậy?” Người hậu vội vàng mở cửa vào.

“Báo với hệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ, nói với bệ hạ ta muốn gặp bệ hạ!”

“Nhưng”

“Im miệng!” Đồng Dao hét lên: “Đi thông báo —— mau!”

.....

Không khí trong phòng nghị sự căng thẳng...

Bắc Minh Quân nắm chặt bản đất sét trong tay, vẻ mặt lạnh lùng. Vũ Quân yên lặng ngồi bên cạnh, vẻ mặt mâu thuẫn.

“Chuyện này, bệ hạ định xử trí thế nào”, Vũ Quân bình tĩnh ngắt đầu.

Bắc Minh Quân nở nụ cười ranh mãnh: “Xử trí? Sao phải giải quyết?”

Vũ Quân khẽ nhíu mày.

Bắc Minh Quân khẽ buông bản đất sét xuống, trên đó có con dấu của nước Chư Lương và loại hoa văn ban bố tình trạng khẩn cấp.

“Bức thư phải trải qua chặng đường xa xôi, đã bị mất, “ Bắc Minh Quân nhíu mày mỉm cười: “Nước Cúc Lương cũng không nắm rõ được tình hình, cũng chưa từng nhìn thấy.”

Vũ Quân dùng sức cắn môi, không tiếp tục suy nghĩ, coi như ngầm đồng ý.

“Vũ Quân cũng đồng ý quyết định của ta, đúng không?”

Vũ Quân không trả lời.

Bắc Minh Quân liếc mắt nhìn Vũ Quân, trầm tư suy nghĩ. Đêm ấy khi ra khỏi phòng Đồng Dao, bóng dáng kia rất giống với Vũ Quân, nhưng trời tối, Bắc Minh Quân cũng không dám khẳng định. Nhưng... Sau ngày hôm đó cũng không thấy Vũ Quân có phản ứng gì, giống như không biết gì hết, Bắc Minh Quân cũng không nói đến chuyện này. Vài lần thử âm thầm quan sát Vũ Quân, nhưng so với trước đây càng xa cách im lặng nhiều hơn, nét mặt không có cảm xúc, lòng sâu không đáy.

“Tất đại nhân đi rồi, huynh đã nói cho nàng biết chưa?” Vũ Quân thân nhiên nói.

“Đi thì đi, về tình về lý cũng không quan hệ gì tới nàng, nói hay không nói cũng giống nhau.”

“.....”

“Không lẽ Vũ Quân muốn nàng biết?”

Vũ Quân sững sờ: “Không.”

Ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa.

“Ta cùng nhiếp chính vương đang trao đổi, bất luận kẻ nào cũng không được tới quấy nhiễu.”

“Bệ hạ, thất công chúa xin cầu kiến.”

Hàng lông mi của Vũ Quân kích động, Bắc Minh Quân nhíu mày: “Nói với nàng, bảo nàng cứ an tâm ở nước Cúc Lương nghỉ ngơi. Điều thất công chúa muốn nói bản vương biết hết, không cần nói thêm.”

“Nhưng... Về mặt của thất công chúa hôm nay có vẻ khác thường, không giống trước đây.”

“Sao? Bị làm sao? Bị ốm?”

“Đột nhiên thất công chúa rất kích động, nô tài cảm thấy cử chỉ của thất công chúa rất khác thường. Nô tài sợ ngộ nhỡ thất công chúa xảy ra chuyện gì, chúng nô tài không biết đường mà ăn nói, thất công chúa nói cần phải gấp. Bệ hạ, ngài vẫn nên gấp thì hơn.”

Trong mắt Bắc Minh Quân hiện lên vẻ bất đắc dĩ, suy nghĩ vài giây: “Để nàng vào.”

“Tuân lệnh!”

Bắc Minh Quân quay người, tiện tay cầm bản đất sét, cắt vào trong tủ. Vũ Quân lặng lẽ nhìn hết thấy...

.....

Trên đường đi Đồng Dao cảm thấy hai đầu gối rụng rời, tay nắm chặt miếng ngọc đỏ đầy mồ hôi. Đi từng bước vào phòng nghị sự, ánh mắt run rẩy nhìn Bắc Minh Quân.

Trên trán cô đỏ đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi. Không giữ được bộ dáng bình tĩnh vốn có, khiến Bắc Minh Quân vừa thấy cũng hoảng sợ.

Vũ Quân cũng ngần ngại, muốn đi tới đỡ cô, Bắc Minh Quân đã đi tới trước, đỡ lấy cánh tay cô: “Nàng làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Quân nắm tay, đi về phía sau.

“Sắc mặt tái nhợt thế này, ngồi xuống trước đã. Người đâu, mang trà an thần tới cho thất công chúa”. Bắc Minh Quân đỡ Đồng Dao ngồi xuống: “Thái y —— thái y, gọi đến đây ngay lập tức!”

Đồng Dao nắm chặt lấy tay hân, dùng sức lắc đầu, run rẩy khẽ nhếch môi: “Không —— không cần, không cần ai phải đến, ta đến đây vì có việc muốn tìm ngài.”

Ánh mắt Bắc Minh Quân tránh né cô: “Thất công chúa có chuyện gì?”

“Ta ——”

“Nếu là chuyện quay về nước Hồng Ngọc, vậy không cần phải nói nữa.” Bắc Minh Quân nói: “Hôm qua Tắt đại nhân đã đi rồi.”

“Không, không đi nước Hồng Ngọc.”

“Thật sự?” Bắc Minh Quân quay đầu lại, ánh mắt vui sướng nhìn Đồng Dao.

“Gần đây có tin tức gì của nước Chư Lương không?”

Bắc Minh Quân dùng động tác, cứng ngắc đứng tại chỗ: “Thất công chúa đã nghe thấy những gì?”

Đồng Dao cũng sửng sốt, vẻ mặt Bắc Minh Quân nhìn không được tự nhiên: “Bệ hạ ngài đang lo lắng điều gì vậy?”

“Sao lại lo lắng chứ”, Bắc Minh Quân ra vẻ thoải mái nhún vai.

Đồng Dao lắc đầu, không muốn thêm phiền não: “Ta phải trở về nước Chư Lương, ngay lập tức! Đi ngay lập tức!”

Tiếng nói của Bắc Minh Quân như bị nghẹn trong cổ họng, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Đồng Dao, thật lâu cũng không có trả lời.

“Bệ hạ, thời gian ta ở nước Cúc Lương cũng lâu rồi. Ta phải trở về nước Chư Lương.”

“Ha ha.” Bắc Minh Quân cười, vẻ mặt xấu hổ: “Làm sao đột nhiên...”

“Ngài đừng hỏi, tóm lại ta phải trở về nước Chư Lương. Giờ ta muốn đi, ngay lập tức!” Đồng Dao nâng giọng, sự nóng vội này, càng làm Bắc Minh Quân thêm lo lắng.

Vũ Quân đứng ở một bên, dùng sức cắn miệng mình, hai mắt nhìn xuống nền nhà không nói.

“Ta nói ta phải về nước Chư Lương, ta là sứ giả nước Chư Lương —— phải quay về nước Chư Lương! Hãy để ta trở về, ta cầu xin ngài có được không

——!” Đồng Dao không kiềm chế được cảm xúc, bật khóc. Bắc Minh Quân nheo mắt.

“Nói thế nào giờ nàng cũng là vương phi nước Cúc Lương, giờ quay về nước Chư Lương làm cái gì. Hiện tại nàng không khoẻ, bản vương không muốn cùng nàng nói những thứ này, thất công chúa đừng nghĩ ngợi nhiều, trở về nghỉ ngơi cho khoẻ”, Bắc Minh Quân buông tay, lạnh lùng xoay người đi.

“Ta không phải vương phi nước Cúc Lương, Vũ Quân cũng đã bày tỏ quan điểm rồi. Ta chỉ là sứ giả nước Chư Lương, trở về là chuyện đương nhiên!” Đồng Dao thấy thái độ của hắn, nóng nảy, giọng nói cũng to hơn.

“Ta đổi ý rồi, nàng là vương phi của ta.” Vũ Quân thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

“Vũ Quân?” Bắc Minh Quân nâng giọng nói. Hai mắt trừng lớn, nhìn Vũ Quân như đang nhìn quái thú, vẻ mặt phản khởi.

“Lúc trước, là Vũ Quân nói linh tinh, xin hoàng huynh đừng để tâm. Đồng Dao là vương phi của đệ, đệ cần nàng.”

Đồng Dao lắc đầu cười, trái tim lạnh lẽo, đau khổ: “Vậy tất cả... chỉ là trò đùa...”

Vũ Quân không phản ứng, thẫn thờ nhìn xuống đất. Nhưng đôi môi run rẩy, trong lòng hắn cũng vô cùng căng thẳng.

“Cảm tạ nhã ý của hoàng tử, nhưng hôm nay ngài muốn, ngày mai lại không thích, ngày kia lại cảm thấy vừa mắt. Ha ha, ta không xứng làm món đồ chơi của ngài, ta cũng không chơi nổi...”

“Đồng Dao...” Trong mắt Vũ Quân xẹt qua một tia đau đớn.

“Ta phải về nước ChưLương!”

“Thất công chúa!” Bắc Minh Quân hét lên.

“Ta phải về nước ChưLương!”

“Bản vương không cho phép!”

“Nhuận Ngọc đã nói, chỉ khi nào cả ta và hoàng tử đều đồng ý hôn sự này, ta mới trở thành vương phi nước Cúc Lương. Ta không đồng ý!”

“Nhuận Ngọc? Ha ha”, Vẻ mặt Bắc Minh Quân xám lại, cười lạnh lùng: “Ngươi dám xưng thẳng tên hoàng đế nước ChưLương, rất thân thiết sao? Theo như bản vương biết, hoàng đế nước ChưLương dường như cũng không để người ‘mẫu hậu’ này vào mắt.”

“Ha ha, đúng vậy. Ta từng là mẫu hậu của hắn, sau lại có quan hệ với hắn, làm sao có thể không thân thiết được”, Đồng Dao thấy thái độ khiêu khích của Bắc Minh Quân, nói chuyện càng lỗ mãng hơn.

“Ngươi ——”

“Ta chính là loại phụ nữ như vậy đấy, không phải bệ hạ cũng sớm biết rồi sao.” Đồng Dao nhún mày: “Ngài vốn cũng rất sợ ta sẽ hại chết Vũ Quân, không muốn ta ở lại nước Cúc Lương, giờ đây ta muốn đi, ngài cần gì phải gây khó khăn với ta.”

Bắc Minh Quân tức giận thở hắt ra, lại không nói lại được.

“Ta phải trở về”, Đồng Dao nắm chặt miếng bạch ngọc trong tay.

“Ngươi không thể đi.” Giọng nói thản nhiên vang lên.

Đồng Dao quay đầu nhìn Vũ Quân, nhún mày.

“Tóm lại hiện tại ngươi tuyệt đối không thể về được, có về cũng vô dụng.”

“Tại sao?”

Vũ Quân ngẩng đầu. Nhìn Đồng Dao, ánh mắt khó xử, đôi môi run run muốn nói nhưng lại ——.

Trong lòng Đồng Dao lo lắng, mơ hồ cảm nhận được mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, dường như Vũ Quân muốn nói cho cô biết điều gì, nhưng lại để trong lòng không nói.

“Vũ Quân, có phải đã có chuyện gì xảy ra với Nhuận Ngọc?”

“Ta.”

“Vũ Quân, im miệng!” Bắc Minh Quân trừng mắt hét lên.

Đầu Đồng Dao nổ tung —— cảm giác bất an ngày càng lớn! Thái độ kích động của Bắc Minh Quân đã chứng minh dự đoán của cô là đúng ——.

“Vũ Quân, ngươi rất hiểu ta. Ngươi cũng là người tốt với ta nhất.” Đồng Dao dùng sức lắc đầu: “Ngươi không được lừa ta, ngươi tuyệt đối không được dối ta. Nếu ngươi làm như vậy, cả đời này ta sẽ đau khổ, Vũ Quân —— Vũ Quân ——”.

“Vũ Quân, ngươi lui xuống cho ta!” Bắc Minh Quân muốn đuổi người.

“Đủ rồi ——” Vũ Quân lắc đầu, khuôn mặt trắng toát tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Đừng về nước Chư Lương, nước Chư Lương đã bị chiếm rồi ——”

Trong nháy mắt Đồng Dao cảm thấy như bị sét đánh, hô hấp khó khăn, ngăn người đứng lặng thinh không nói.

“Đồng Dao, Đồng Dao —— nàng làm sao thế?” Vũ Quân hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ lấy vai cô. . .

Nước mắt cứ thế rơi xuống như mưa, nước Chư Lương. . . bị chiếm: “Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc ở đâu ——”

Bắc Minh Quân nghiến răng, giận dữ nói: ““Hắn đã chết!”

Trước mắt Đồng Dao bỗng nhiên nhuộm một màu đỏ tươi, Đồng Dao cảm thấy mọi thứ đang đung đưa trước mặt cô, từ từ, cả người cũng mệt mỏi. . .

.

Có người tới, người ấy muốn gặp cô. Đối mặt với khoảng không đen kịt, đối mặt với khuôn mặt quen thuộc đầy ma mị, mờ ảo đầy. . . Chưa bao giờ cô cảm thấy trong lòng trống vắng tới vậy. Đã chết —— Nhuận Ngọc đã chết —— giống như thanh kiếm, đâm thẳng vào tim cô.

Chưa từng nghĩ tới Nhuận Ngọc sẽ chết, một người thông minh mưu trí như vậy, thủ đoạn độc ác, tư lợi, độc đoán quả quyết như vậy cũng chết sao? Ha ha. . . Nói đi nói lại, dường như không có câu trả lời. Chỉ vì một người như vậy, có gì phải lưu luyến chứ.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, hắn đã chết? Hắn chết như thế nào? Bị bắn chết, phơi thây ngoài đồng hoang? Hắn cũng làm không ít chuyện xấu, xem ra những phương thức tàn nhẫn này cũng phù hợp với hắn, Đồng Dao lạnh lùng cười, nhưng khi tưởng tượng thấy khuôn mặt tuấn tú kia, đầy máu, tưởng tượng cả người hắn phải chịu đựng sự thống khổ, cả người cô lại run lên. . . Đột nhiên cô rất muốn ngửi thấy mùi hương hoa quế quen thuộc. . . Không còn nữa sao. . .

Cái bóng vẫn lắc lư trước mặt cô, vẫn như vậy, âm u như vậy. . .

Hủy diệt nước Hồng Ngọc. . . Hủy diệt nước Hồng Ngọc. . . Lời nguyên cớ thế bủa vây xung quanh người Đồng Dao. Nhưng sợi dây oán hận lại không thể nào đâm sâu vào tim Đồng Dao. . .

Khẽ mỉm cười: “Công chúa, người đã từng gặp người mà ngay cả ý muốn sinh tồn cũng không có không? Người cho rằng người như vậy sẽ đi báo thù sao?”

Tiếng nguyên rủa vẫn vang bên tai không dứt. . .

“Công chúa, Nhuận Ngọc đã chết. . . Ngươi không đau khổ sao? Vẫn còn nghĩ tới mối thù của mình sao?”

Hủy diệt nước Hồng Ngọc. . . Khiến cho linh hồn các người chết trong thống khổ. . . Hủy diệt nước Hồng Ngọc. . .

.

“Chính công chúa đã báo cho ta biết nước Chư Lương gặp nạn. . . nước Chư Lương biến thành như vậy, người không muốn nói gì sao? Rõ ràng người đã hủy diệt ta trước. . .”

Giọng nói của Ôn Ngọc mỗi một lúc lại càng tới gần, nhưng không cách nào nhập vào tâm trí Đồng Dao. Giống như bị bóng , khiến Đồng Dao không chịu được hét lên: “Hủy diệt nước Hồng Ngọc,ta muốn báo thù ——!”

“Đồng Dao, đừng như vậy, đừng dọa ta. Đừng.!”

Đồng Dao cố gắng mở mắt, mọi thứ trước mắt từ từ hiện lên rõ ràng, cô cảm thấy cả người bị nén lại không thở nổi.

“Đừng sợ, có ta ở đây, ta ở.” Vũ Quân ôm chặt cô vào lòng.

“Thả ta ra—— buông ta ra đã, ta không thờ được.”

Vũ Quân sững sốt, vội vàng thả cô ra, nhìn cô, ánh mắt có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi, ta.”

Đồng Dao lắc đầu, vừa mới tỉnh lại chưa được một giây, bộ dáng của Nhuận Ngọc lại xuất hiện trong đầu cô. Cười khổ lắc đầu: “Tại sao mình lại trở lại như thế này...”

“Cái gì trở lại? Nàng không được đi qua đây, không được nói những lời này làm ta sợ!” Vũ Quân giận dữ, hai má đỏ ửng lên.

Đồng Dao sững sốt, bộ dáng lo lắng của Vũ Quân khiến cho cô không biết phải làm sao.

Lâu sau, Đồng Dao khẽ thở dài: “Vũ Quân, ngươi không cần phải tốt với ta như vậy, ta mắc nợ ngươi...”

“Không, nàng không nợ ta. Tất cả đều là ta tự nguyện làm!” Trong đôi mắt nâu của Vũ Quân dường như có sự kiên định hơn. Trong lòng Đồng Dao nghĩ ngợi.

“Đồng Dao.”

“Sao?”

“Thực xin lỗi.”

Đồng Dao sững sốt, lắc đầu cười: “Không có gì phải xin lỗi cả, mọi việc ngươi làm ta đều hiểu, ta cũng không trách ngươi. Là ta phụ lòng ngươi.”

Vũ Quân ra sức lắc đầu: “Không—— nàng đừng vậy. Ta cũng không muốn nàng tha thứ cho ta, giờ đây nói điều gì cũng không còn ý nghĩa, Vũ Quân ta sẽ dùng mọi khả năng của mình, từ từ nàng sẽ thấy.”

“Ta không quan tâm lúc đầu mục đích nàng theo ta tới nước Cúc Lương làm gì, ta chỉ hỏi nàng một câu! Nàng quan tâm tới ta, có phải là thật tâm không?”

Đồng Dao không nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu.

Trên mặt Vũ Quân nở nụ cười rạng rỡ, giống như hoa sen lúc sáng sớm, đẹp khiến cho người ta ngây người. Đồng Dao có chút mê mẩn, Vũ Quân là yêu tinh sớm mai, vĩnh viễn là như vậy thoát tục...

Vũ Quân thu hồi nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc: “Được, giờ ta sẽ nói mọi chuyện cho nàng biết.”

Đồng Dao sững sốt.

“Mấy ngày trước, hoàng huynh nhận được thư cầu cứu từ nước Chư Lương.”

“Theo như mật thám của chúng ta biết được, nước Hồng Ngọc nhân lúc nước Chư Lương đang trong giai đoạn khó khăn, đã huy động quân đội, tấn công nước Chư Lương. Nguyên nhân gây chiến cũng bởi vì nàng!”

“Ta?” Đồng Dao mở to hai mắt nhìn.

“Nước Hồng Ngọc tuyên bố, nước Chư Lương bắt kính với thất công chúa, giáng xuống làm ca nương, là một sự sỉ nhục lớn với nước Hồng Ngọc. Vì vậy không cần phát chiến thư, trực tiếp tấn công nước Chư Lương. Căn bản khả năng chiến đấu của quân đội nước Chư Lương không bằng quân đội nước Hồng Ngọc. Chỉ trong chớp mắt nước Chư Lương đã rơi vào tay giặc, nhưng thời điểm đoàn quân tiến vào hoàng cung nước Chư Lương, phát hiện hoàng đế nước Chư Lương cùng toàn bộ triều đình đã không còn ở trong cung, hiện vẫn đang tiếp tục tra xét.”

Trong đầu Đồng Dao giống như có tia chớp nhanh chóng xẹt qua: “Thư cầu cứu được gửi tới hôm nào?”

“Chuyện này... Thời điểm nước Cúc Lương nhận được thư, hẳn là sau khi nước Chư Lương đã bị chiếm đóng.”

Trong lòng Đồng Dao nóng như lửa đốt, cảm nhận được rõ ràng có tiếng hét lên trong lòng: “Quân đội nước Hồng Ngọc tiến vào hoàng cung, không tìm thấy hoàng đế nước Chư Lương. Hơn nữa thư cầu cứu được phát ra sau khi nước Chư Lương bị chiếm, vậy có lẽ—— có lẽ...”

“Hẳn là hoàng đế nước Chư Lương vẫn còn sống.” Vũ Quân nói.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Chuyển ngữ : Có đại “Cũng có thể hấn đã chết, thư cầu cứu không phải là ân của hoàng đế nước Chư Lương.” Giọng nói khinh miệt, như châu nước lạnh đổ xuống đầu Đồng Dao.

“Vũ Quân, đệ nhiều chuyện quá”, Đồng Dao và Vũ Quân cùng quay lại, nhìn Bắc Minh Quân đang tựa cười bên cửa nói: “Không nên đồng ý cho đệ tới đây gặp nàng.”

Hai người cùng nhìn qua, im lặng không nói.

“Vũ Quân đệ ngốc quá, đệ nói cho nàng biết, thì được gì chứ?” Bắc Minh Quân cười lạnh lùng, “Nhìn thấy nàng rơi vào lưới tình, đặt người mình yêu vào vòng tay kẻ khác. Mà chính bản thân đệ lại rơi vào đau đớn không khổ, nhưng không có ai bên cạnh an ủi?”

Bắc Minh Quân nói thẳng ra, trong lòng Đồng Dao chưa xót, ngừng đầu nhìn Vũ Quân.

Ao khoác màu trắng, mặc trên người Vũ Quân thật là đẹp, trắng lợt, phóng khoáng... Một Vũ Quân dịu dàng như vậy... Không thể tiếp tục lại làm tổn thương hấn.

“Ta không giống với huynh,” Vũ Quân mỉm cười.

Sắc mặt Bắc Minh Quân tái đi, neho mắt cảnh giác nhìn Vũ Quân.

“Nếu huynh thích thứ gì đó, sẽ không từ thủ đoạn gì, chỉ cần có thể giữ chặt nàng ở bên cạnh mình. Nhưng Vũ Quân không thể”, Vũ Quân mỉm cười nhìn Đồng Dao, ngón tay thon dài nắm chặt tay Đồng Dao: “Hiện tại Vũ Quân đã nghĩ thông suốt, ta chỉ muốn nhìn nàng vui vẻ, thế là đủ rồi.” Tay Vũ Quân chạm nhẹ vào hai má Đồng Dao: “Vũ Quân không nhẫn tâm nhìn nàng đau lòng như vậy. Nếu nàng đau khổ, ta còn nín giữ nàng ở bên cạnh làm gì, không có tác dụng gì...”

“Vũ Quân...” Đột nhiên Đồng Dao cảm thấy nghẹn lời, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Vũ Quân, không biết phải nói gì.

“Nếu mỗi ngày Vũ Quân khóc, có thể đổi lấy nụ cười của nàng, vậy Vũ Quân sẽ làm. Cho dù nàng rời khỏi đây, tâm của nàng không thuộc về Vũ Quân, Vũ Quân cũng bằng lòng.”

“Vũ Quân nguoi ngốc quá”, Đồng Dao dùng sức cắn miệng, cũng không thể khống chế nổi cảm xúc trong lòng, trước mắt dần dần bị nước mắt làm cho mờ nhạt.

“Ngốc thì sao chứ”, Vũ Quân kéo tay Đồng Dao, đưa tới mặt mình: “Thực ra điều này, ta cũng chỉ mới cảm nhận được trong hai ngày gần đây, mấy ngày trước, là ta đã làm nàng tổn thương... Nhưng, ta phát hiện ra, làm nàng tổn thương, ta lại còn đau hơn, ta làm mọi thứ không vì gì cả, chỉ vì thật tâm của nàng, nàng nói nàng thật lòng quan tâm tới ta, những thứ khác, Vũ Quân không cầu...”

“Vũ Quân... Ta nợ tấm chân tình của nguoi, làm sao ta có thể trả được đây?”

“Nàng nợ ta cả đời, cả đời này ta và nàng sẽ luôn nợ nhau...”

Vũ Quân quay đầu nhìn Bắc Minh Quân, khuôn mặt Bắc Minh Quân cứng nhắc, mắt đầy tơ máu.

“Hoàng huynh,” Vũ Quân nhìn thật sâu: “Hoàng huynh không bao giờ có thể hiểu được lòng Vũ Quân, bởi vì huynh chưa bao giờ thật sự yêu một ai đó!”

Bắc Minh Quân quay người, không nói.

“Hoàng huynh, xin huynh hãy xuất binh cứu nước Chư Lương!”

“Hoang đường!” Bắc Minh Quân hét lên: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho binh lính phải hy sinh! Huống hồ lại để cứu tên Nhuận Ngọc đó!”

“Hoàng huynh ——”

“Đệ im miệng cho ta!” Bắc Minh Quân tức giận nói: “Nguoi có biết lúc đó hoàng đế nước Chư Lương đã chèn ép ta ra sao không? Nếu không phải vì đệ, căn bản ta sẽ không ký hiệp định liên minh chó má đấy, ai muốn dây dưa với một nước bé nhỏ như vậy.”

“Nếu đã là bạn, đã có hiệp định đồng minh, xin bệ hạ không so đo những chuyện trước đây, cứu nước Chư Lương một lần!” Đồng Dao kích động, vội vàng khấn cầu nói.

“Thôi đi!” Bắc Minh Quân cười lạnh lùng: “Nguoi kích động như vậy là muốn cứu hoàng đế nước Chư Lương sao? Không phải chính nguoi đã giết cha hấn sao, hấn hận không thể lột da nguoi, còn biếm nguoi xuống làm nô lệ. Nguoi bị hấn cho ăn bùa mê thuốc lú gì, còn một lòng một dạ muốn cứu hấn. Có phải nguoi đã ngủ với nguoi, nguoi không nỡ xa hấn, thất công chúa nếu nguoi cần, bản vương có thể tìm mười tám người ngày nào cũng ngủ với nguoi!”

“Hoàng huynh!” Vũ Quân tức giận, ánh mắt kiên định: “Xin hoàng huynh hãy thu hồi những lời mình vừa nói, nếu không từ hôm nay Vũ Quân và huynh sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

“Tốt lắm, ngay cả em trai yêu quý của bản vương cũng đứng ra bảo vệ ngươi, ngươi giỏi lắm!” Bắc Minh Quân tức giận đập mạnh vào tường, vụn đá trên tường rơi là tã: “Các ngươi biết cái gì chứ! Ha ha, loại người hèn hạ như Nhuận Ngọc cũng xứng được giúp sao? Cho rằng nước Cúc Lương là ngu ngốc hết sao?”

“Xin bệ hạ cứ nói” Đồng Dao nghi ngờ nói.

“Nói cái gì? Sao ngươi không đi hỏi Nhuận Ngọc đi? Ta nói cho ngươi biết, cho dù nước Hồng Ngọc không xuất binh tấn công nước Chư Lương, sớm hay muộn bản vương cũng xuất binh giết hẳn! Nhuận Ngọc, ha ha... Trước khi nước Hồng Ngọc tấn công, hẳn cũng đã điều động binh lính muốn tấn công nước Cúc Lương!”

“Cái gì.” Đồng dao hoảng sợ.

“Nhuận Ngọc thấy nước ta bị bệnh ôn dịch tàn phá, muốn thừa cơ nước ta vô cùng suy yếu, muốn tấn công nước ta. Ha ha, cái gì mà tình hữu nghị, đồng minh, thật là nhảm nhí! Giờ thì tốt rồi, nước Chư Lương bại trận rơi vào tay giặc, hẳn lại phát tín thư cầu cứu nước Cúc Lương. Hẳn muốn làm gì? Cho rằng Bắc Minh Quân là kẻ ngu ngốc sao? Ta nói cho ngươi biết, đây là báo ứng, muốn động vào nước nước Cúc Lương sao, đây là sự trừng phạt!”

Đồng Dao á khẩu không nói nên lời, không còn sức để phản bác. Chuyện này, tuy rằng khó có thể tin được, nhưng cũng giống cách Nhuận Ngọc làm. Nhuận Ngọc lòng dạ nham hiểm, cô biết... Nhưng hiện tại tự hấn đẩy mình về phía nguy hiểm.

“Hừ, ta không nói cho ngươi biết, là coi ngươi như bạn bè, không muốn cho ngươi lo lắng, lại càng không muốn ngươi có dính dáng gì với nước Chư Lương nữa, nhưng giờ thì tốt rồi, mọi người cùng nói ra, ta cũng không nghĩ muốn nói cho ngươi biết tất cả. Nếu không phải hoàng đế nước Chư Lương bội tín, ta cũng không quay đầu ký kết quan hệ ngoại giao với nước Hồng Ngọc. Hẳn tự làm tự chịu, ta tuyệt đối sẽ không ra tay giúp nước Chư Lương!” Bắc Minh Quân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả người nổi toàn gân xanh.

Giờ đây Đồng Dao vô cùng bất lực, muốn đi cứu Nhuận Ngọc, nhưng ngay cả lý do để nói cũng không có. Là Nhuận Ngọc phản bội nước Cúc Lương trước, thậm chí còn muốn xuất binh tấn công nước Cúc Lương, hiện tại muốn mở lời xin hoàng đế nước Cúc Lương đi cứu hẳn, những lời này làm sao có thể nói ra. Hơn nữa nếu bây giờ Bắc Minh Quân ra tay cứu giúp, sẽ là đối nghịch với nước Hồng Ngọc. Nước Cúc Lương đang trong giai đoạn phục hồi, nếu động vào nước lớn như nước Hồng Ngọc, chắc khác nào tìm đường chết. Làm sao để nước Cúc Lương vì cứu Nhuận Ngọc mà phải chết chứ...

Ngẩng đầu nhìn Vũ Quân... Chính cô lại cảm thấy mình thật nhẫn tâm để Vũ Quân phải mạo hiểm.

Cuối cùng Đồng Dao lựa chọn không nói... Không khẩn cầu.

Ngoài cửa có người hầu rụt rè không biết có nên đi vào hay không.

“Cút đi!” Bắc Minh Quân ném chiếc cốc xuống đất vỡ tan.

Người hầu sợ tới mức lao đảo ngã lăn xuống đất.

“Dừng lại, có chuyện gì, nói!” Vũ Quân nói.

“Bẩm... Bẩm hoàng tử, ngoài cửa cung bị vây kín... có rất nhiều dân thương vây quanh!”

“Dân thương?” Bắc Minh Quân hung hăng: “Dân thương vây quanh cung điện làm cái gì? Muốn tạo phản sao?”

Vũ quân cười, thân nhiên...

“Không... Không phải. Họ tranh cãi ầm ĩ, nói... Nói... Nói...”

“Nói cái gì —— không phải ngay cả một câu ngươi cũng không nghe thấy chứ, ” Con giận của Bắc Minh Quân ngày càng lớn!

“Nói... là thất công chúa nước Chư Lương đã giúp nước Cúc Lương thoát khỏi đại dịch. Xin bệ hạ hãy giúp thất công chúa cứu người dân nước Chư Lương!”

Bắc Minh Quân nắm chặt tay kêu răng rắc, tức giận đến nổi đen cả mặt. Cẩn răng, chăm chú nhìn Vũ Quân!

“Hoàng huynh đúng là như vậy, tin tức, là đệ đã lan ra. Hơn nữa, Vũ Quân cũng không nói sai, Đồng Dao đã cứu nước Cúc Lương!”

Bắc Minh Quân tức giận hét lên: “Khốn nạn! Ta lập lại một lần nữa, bản vương tuyệt đối sẽ không giúp Nhuận Ngọc! Cho dù đệ có làm gì đi chăng nữa!” Nói xong, phất tay áo quay đầu bước đi!

Suốt một ngày một đêm, Bắc Minh Quân trần trọc nằm trên bàn, mắt vẫn mở, cả người tiêu tụy. Ánh mắt giận dữ...

Bên ngoài số người đến ngày một đông, nửa đêm canh ba khiến cho mọi người đều không thể ngủ được. Bắc Minh Quân tức giận tới mức suy nhược thần kinh...

Chớp mắt ghé vào bàn, giống như chú sư tử mệt mỏi, hai mắt giận dữ. Muốn hấn cứu nước Chư Lương, hấn không cam lòng. Nhưng hiện tại nhân dân nước Cúc Lương tất cả đều đứng về phía Đồng Dao, nói năng là bỏ tất cứu nước Cúc Lương, hấn là đương kim hoàng đế lại không thể làm gì được.

Không biết Vũ Quân đã dùng phương pháp gì, lại có thể làm cho mọi người tin tưởng tới vậy, nếu không xuất binh trợ giúp nước Chư Lương, nếu không báo đáp, bệnh dịch kia sẽ lại một lần nữa rơi xuống nước Cúc Lương, khắp nơi người dân đều rối hết cả lên...

Trong đầu hiện ra khuôn mặt Đồng Dao, bất đắc dĩ thờ dài một hơn... Yêu nàng, giữ nàng ở bên cạnh, điều này không hợp lý. Nhưng giờ chẳng những không giữ được nàng lại, còn muốn giúp nàng đi cứu nước khác, tính toán gì vậy chứ! Vũ Quân đã trưởng thành, Bắc Minh Quân càng nghĩ càng không hiểu.

Âm thanh bên ngoài càng ngày càng ồn ào, đêm tối đột nhiên sáng trưng không khác gì ban ngày. Cũng không biết Vũ Quân đã làm cách nào, tất cả mọi người đều nghe theo lời Vũ Quân, quên mất trên đời vẫn còn có một vị hoàng đế! Hấn rất muốn được nghỉ ngơi...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Đồng Dao và Vũ Quân chỉ nhìn thấy những bó đuốc rực cháy, ai cũng không ngủ được. Nhưng ai mà biết được, nửa đêm khuya khoắt hoàng đế đột nhiên lại phái người tới truyền gọi bọn họ tới. Trong lòng Đồng Dao lo lắng.

“Yên tâm, ta hiểu tính tình huynh ấy”, Vũ Quân mỉm cười, “Đi thôi, đi thôi.”

“Vũ Quân, người.”

“Đừng nói gì cả”, Vũ Quân kéo tay Đồng Dao khẽ hôn lên mu bàn tay cô: “Là Vũ Quân tự nguyện, từ nay trở đi. Chỉ cần nàng muốn, bất kể là thứ gì, Vũ Quân cũng sẽ giúp nàng, nàng đừng chối bỏ ta. Chúng ta đi thôi...”

“Nhưng bộ hạ sẽ đồng ý sao?”

Vũ Quân mỉm cười: “Nàng không biết huynh ấy thôi, nhìn qua thì huynh ấy là một vị hoàng đế cương trực, bình tĩnh lạnh lẽo vô tình, nhưng thực ra đối với người dân mà nói, không thể có vị hoàng đế nào tốt bằng huynh ấy. Tuy miệng huynh ấy nói phải dùng sức mạnh quân sự để trấn áp, nhưng trên thực tế huynh ấy không làm được. Binh lính nhiều nhất cũng để giữ gìn trị an, không để dân chúng chạy ào vào cung mà thôi. Huynh ấy tuyệt đối sẽ không để có xô xát giữa binh lính và người dân, chứ đừng nói gì đến tấn công gây đổ máu.”

Đột nhiên Đồng Dao cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy, “Chúng ta làm vậy, có phải khiến cho bộ hạ khó xử.”

“Yên tâm, ta đã có diệu kế.”

Hai người tay trong tay, cùng đi vào phòng nghị sự. Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Bắc Minh Quân, cả hai đều khôn ngoan im lặng. Cùng chờ đợi Bắc Minh Quân lên tiếng.

“Ha ha, thật là người em trai tốt. Làm gì cũng rất tốt.” Trong lòng Bắc Minh Quân khó chịu, nhìn thấy ai thì mắng người đó: “Chỉ vì một người phụ nữ, để lại có thể để cho nước Cúc Lương chôn cùng nước Chư Lương!”

“Bộ hạ, Vũ Quân không phải người như vậy. Ngài biết mà.”

“Biết? Ta căn bản chả biết gì cả”, Bắc Minh Quân đập bàn: “Người có thể vì một người phụ nữ mà khiến ta phải xuất binh, đối đầu với nước Hồng Ngọc. Ngay cả vận mệnh đất nước người cũng không quan tâm. Nhưng ta không làm được! Người có biết người đang làm gì không? Người đưa hoàng huynh của mình vào đường chết! Người muốn ta trở thành một kẻ hai mặt, một vị hoàng đế bất nhân bất nghĩa!”

“Hoàng huynh bớt giận. Xin hãy nghe Vũ Quân nói trước đã.”

Hai mắt Bắc Minh Quân long lên, liếc mắt nhìn Vũ Quân, không nói. Rồi từ từ ngồi xuống.

“Vũ Quân sẽ không để cho nước Cúc Lương gặp phải nguy hiểm. Vũ Quân có một kế, xin hoàng huynh suy xét!”

Bắc Minh Quân nhũm mày.

“Hiện giờ binh lực nước ta suy yếu. Quyết không thể cùng chống cự với nước Hồng Ngọc. Cũng không thể thủ địch với nước Hồng Ngọc. Nước Chư Lương đã rơi vào tay giặc, việc phải binh chiếm lại là việc xa vời. Nhưng nước Cúc Lương có thể chọn những người tinh nhuệ, tiến vào nước Chư Lương để tìm hiểu nội tình. Mục đích của chúng ta không phải là cứu nước Chư Lương, mà cứu hoàng đế nước Chư Lương. Hiện tại vẫn chưa xác định được vị trí của hoàng đế nước Chư Lương. Nước Hồng Ngọc căn bản cũng không biết hắn còn sống hay đã chết, chỉ cần chúng ta có kế hoạch chu toàn. Cứu hoàng hậu nước Chư Lương, nước Hồng Ngọc cũng sẽ không biết được.”

Bắc Minh Quân cúi đầu, nhìn chằm chằm Vũ Quân. Đột nhiên phát ra tiếng cười : “Xem ra nhiếp chính vương đã sớm suy nghĩ hết thảy, thiết lập một cái bẫy để cho hoàng huynh của mình chui vào!”

“Không dám!” Vũ Quân mỉm cười lắc đầu, “Vũ Quân chỉ muốn giúp Đồng Dao, người dân nước Cúc Lương muốn giúp thất công chúa mà thôi. Thật ra hoàng huynh cũng muốn giúp... Phải không?”

“Loại nịnh nọt lấy lòng này, ta không cần!” Bắc Minh Quân cố chấp quay đầu đi.

“Vũ Quân”, Đồng Dao xúc động nhìn hắn.

“Đừng nói cảm ơn ta, trước tiên nàng phải đồng ý với ta một điều kiện, nếu không, nước Cúc Lương sẽ không giúp cứu nước Chư Lương!”

“Cái gì?” Đồng Dao sững sốt.

“Ta sẽ gia nhập vào đội ngũ binh lính tiến vào nước Chư Lương, nàng đừng ngăn cản ta!”

“Không được! –” Đồng Dao và Bắc Minh Quân đồng thời hét lên.

“Ý đệ đã quyết, xin hoàng huynh đừng ngăn cản”, rồi quay đầu nhìn Đồng Dao: “Không để ta đi, nước Cúc Lương sẽ không cứu nước Chư Lương.”

“Tại sao ngươi cứ nhất quyết đòi đi? Sức khỏe ngươi không tốt, huống hồ việc này rất nguy hiểm!” Đồng Dao quỳnh lên, giọng nói cũng to hơn.

“Ta có nguyên nhân của ta, không thể không đi”, Vũ Quân xoay người quỳ gối trước mặt Bắc Minh Quân: “Hoàng huynh, Vũ Quân không phải trẻ con, cũng có quyết định riêng của mình, cho dù hoàng huynh không đồng ý! Xin huynh hãy hiểu cho đệ!”

“Tốt lắm! Kiên định lắm, tốt! Bản vương không bao giờ... quản ngươi nữa!” Bắc Minh Quân tức giận tới phát run.

“Được, vậy ngươi cũng phải đồng ý một ta một chuyện. Nếu không, cho dù ngươi có cứu hay không, Nhuận Ngọc sống hay chết, cũng không liên quan đến nước Cúc Lương.” Đồng Dao ngoan cố nói.

“Nếu Nhuận Ngọc đã chết, nàng không sao chứ?” Vũ Quân thử thăm dò Đồng Dao.

Đồng Dao lắc đầu, giọng nhỏ đi: “Ta? Làm sao ta biết được...”

“Nàng nói, nàng muốn ta đồng ý việc gì?”

“Ngươi đi, ta cũng đi, đi theo ngươi!”

“Không –!”

“Vậy không ai đi cả!”

Trong nháy mắt, xung quanh im lặng như tờ, Đồng Dao và Vũ Quân rùng mình. Chỉ thấy Bắc Minh Quân sắp nổi trận lôi đình.

“Tốt rồi! Ta thấy các ngươi đều đi đi thôi! Đi hết đi! Bản vương một mình ở nước Cúc Lương, ta đang vô cùng ao ước đấy! Nhân nhả tự tại! Cút hết đi –!” Bắc Minh Quân hét lên.

Đồng Dao và Vũ Quân không khỏi thở dài.

Vũ Quân khẳng khái đòi đi theo đội nhân mã, Đồng Dao lại khẳng khái đòi đi theo Vũ Quân. Vì thế, sau chiến tranh lạnh vẫn quyết định đi cùng nhau.

Nói đến bộ dạng Bắc Minh Quân, ngoài miệng mà nói so với ai cũng mạnh mẽ kiên cường hơn. Trên thực tế, làm sao bảo hắn bỏ mặc em trai yêu quý được. Nhìn Đồng Dao, trong lòng lại khó chịu không đành lòng.

Ngoài miệng tuy nói là không bao giờ... quản nữa, bọn họ đến nước Chư Lương sống hay chết cũng kệ. Nhưng rốt cuộc, ngay cả ngủ cũng không ngủ được, suốt đêm tuyển chọn những người văn võ song toàn giỏi nhất nước Cúc Lương, đưa tới cho Vũ Quân.

Sáng sớm hôm sau, mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Trong lòng Bắc Minh Quân vẫn còn khó chịu, cũng không liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, nhưng vẫn gắng nói “Nước Chư Lương đã thất thủ, tất cả

thành trì giờ là của nước Hồng Ngọc, nhưng hoàng đế nước Chư Lương chưa bị bắt, có lẽ trong thành sẽ bị canh giữ nghiêm ngặt. Đây là năm mươi con ngựa tốt nhất, mọi người hãy hóa trang thành những tiểu thương trà trộn đi vào trong thành, đến đó thì nói muốn bán ngựa cho quân đội nước Hồng Ngọc. Mặt khác, bên trong này, Bắc Minh Quân vỗ vào mấy rương gỗ: “Đây toàn là tiền vàng châu báu, sau khi vào nước Chư Lương mọi việc đều phải cẩn thận, không phải vận bất đắc dĩ tuyệt đối không để xảy ra xung đột. Số tiền này để các người dùng. Không ai gây khó dễ cho người đưa mình tiền cả.”

Đồng Dao và Vũ Quân yên lặng đi sau Bắc Minh Quân, trong lòng xúc động không biết phải nói gì.

“Còn đây. Đây là hai mươi tử sĩ, là những người tinh nhuệ nhất nước Cúc Lương.”

Đồng Dao nhìn thoáng qua, chỉ thấy Mặc tướng quân cũng hóa trang thành thương nhân đứng bên trong. Xem ra, Bắc Minh Quân đã suy nghĩ rất nhiều...

“Một thương đội, có rất nhiều người. Ngược lại càng khiến cho nước Hồng Ngọc nghi ngờ. Hai mươi người bán vương thất cũng đủ rồi. Vũ Quân đóng giả thành một tiểu thương bình thường, lẫn vào giữa đoàn, Mặc tướng quân sẽ đảm đương làm trưởng đoàn!”

“Tuân lệnh!” Mặc tướng quân quỳ xuống.

“Thất công chúa cũng thay nam trang đi, để thân phận con gái không thuận tiện.”

“Được.” Đồng Dao gật đầu.

“Còn có lương khô và nước mang theo. Những thứ khác không cần mang nhiều lắm, sẽ dễ sinh nghi, các tử sĩ đều có vũ khí của riêng mình, các người hãy giấu cho tốt.” Bắc Minh Quân phát tay: “Những chuyện khác bán vương cũng không nói nhiều, được rồi, các người lên đường đi thôi.”

Vũ quân đứng tại chỗ: “Hoàng huynh.”

“Đừng nhiều lời, đi thôi, mọi chuyện huynh đã tính toán cả rồi.”

“Hoàng huynh, nếu Vũ Quân không về—”

“Im miệng! Ai nói không về. Nếu ba mươi ngày người còn chưa trở về nước Cúc Lương, bán vương sẽ tự mình đi đem đệ về!”

“Hoàng huynh...” Vành mắt Vũ Quân đã rơi nước mắt.

“Chăm sóc mình cho tốt, mặt sau cái rương kia có nhân sâm, không thoái mái, nhớ lấy ra ăn.”

”Huỳnh. . . .”

“Được rồi, đi thôi—!” Bắc Minh Quân xoay người nhanh chóng bước đi.

“Bệ hạ”, Đồng Dao nhin không được kêu lên.

Bắc Minh Quân dừng bước, quay đầu nhìn Đồng Dao: “Người cũng thấy rồi đấy, hai huynh đệ ta giúp người như thế nào. Mặc kệ tên Nhuận Ngọc kia còn sống hay đã chết, bán vương cảm thấy người rất lo lắng... Nhưng so với hán Vũ Quân cũng phải trả giá không ít! Đừng làm tổn thương tâm chân tình của hán!”

Trong lòng Đồng Dao khó chịu.

“Còn nữa”, Bắc Minh Quân dừng một chút: “Ta chỉ có một người em trai duy nhất, người thân duy nhất của ta. Nếu hán gặp phải chuyện gì, ta sẽ đau đớn cả đời...”

“Ta sẽ chăm sóc Vũ Quân thật tốt, nếu phải chết, ta cũng sẽ chết trước hán.”

“Anh em và bạn bè, ai cũng không thể chết.”

Nhìn theo bóng dáng xa dần của Bắc Minh Quân, trong lòng Đồng Dao càng đau đớn...

Dọc đường đi, cả hai người đều trầm mặc, nhìn thành trì nước Cúc Lương càng ngày càng xa, trong lòng ai cũng không dễ chịu.

“Người có một người anh rất tốt”, Đồng Dao nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Vũ Quân biết.”

“Vậy phải còn sống trở về báo ơn huynh ấy.”

Vũ Quân liếc nhìn Đồng Dao, muốn nói với Đồng Dao, nhưng suy nghĩ lại, vẫn không nói, khẽ cười: “Nếu còn sống, ta sẽ trở về gặp huynh ấy. Nếu chết, thì ta và nàng thật sự phải ra đi...”

“Sao ngươi luôn nói nhất định phải đi?”

Vũ Quân lắc đầu, sợi tóc nâu nhạt tung bay theo gió: “Ta chỉ nói vậy thôi, muốn nói với nàng thôi...”

Lặn lội đường sá xa xôi mất mấy ngày, mỗi ngày Đồng Dao đều lo lắng cho sức khỏe Vũ Quân. Nhưng mỗi ngày Vũ Quân đều thể hiện sự kiên cường và quyết tâm, cũng khiến cho Đồng Dao không hỏi được gì. Từng bước từng bước tiến gần hơn vào nước Chư Lương, trong lòng Đồng Dao càng bất an.

Nước Chư Lương... Đất nước quen thuộc dần hiện ra ngay trước mắt. Đồng Dao vội vàng kéo màn nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa thành cháy đen, cỏ cây hoa lá giống như vừa trải qua một trận hỏa hoạn, bây giờ chỉ còn mùi khét. Thành trì được xây dựng từ những tảng đá vững chắc kiên cố, lửa không thiêu được, nhưng từng ký tự nét chữ đã bị bong tróc ra thành từng mảng, có vẻ như đã bị những vật nặng công phá nhiều lần, những cột đá bên cạnh cũng có rất nhiều vết rạn nứt.

Nước Chư Lương bị đánh chiếm hiện ra ngay trước mắt. Khiến Đồng Dao thấy vô cùng sợ hãi.

Ngoài cửa có vài binh lính canh giữ, nhìn vào áo giáp của bọn họ, chính là binh lính của nước Hồng Ngọc. Không có bất luận kẻ nào được ra vào. Binh lính nhàm chán tán gẫu nô đùa với nhau, ngáp dài.

Trong lòng Đồng Dao bất an, chuyện gì vậy, cả một đoàn thương lái lớn như vậy, nhìn thế nào cũng thấy gai mắt. Nếu có rất nhiều người qua lại trên đường, đây sẽ là nơi hoàn hảo để nhập vào, nhưng hiện tại...

Trong nháy mắt đoàn xe đã tới trước cổng thành. Tất cả binh lính đều tập trung lại, rất xa đã nhìn thấy bọn họ. Quả nhiên, vừa tới cổng thành thì đã bị ngăn cản.

Mặc tướng quân ra hiệu bảo bọn họ không nên cử động, nhảy xuống xe ngựa đàm phán với binh lính.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

“Đứng lại, các ngươi là ai?” Một binh lính tiến lại gần, ánh mắt tràn đầy hoài nghi nhìn họ.

“Đại ca, ha ha, nhìn chúng tôi xem, chỉ là thương lái buôn ngựa. Đại ca xem, anh em chúng tôi đều biết đại nhân vừa mới tới đây. Cho nên, muốn bán cho các quân gia, đây đều là ngựa tốt, đại ca đã từng hành quân đánh giặc nhất định phải dùng loại này.”

“Thương lái? Đội buôn kiểu gì đây, trên xe ngựa chở gì, mở ra.”

“Ai nha, khách khí quá”. Mặc tướng quân cười: “Trên xe ngựa có vài thứ muốn đưa cho các quân gia, người đâu, mang tới đây.”

Mọi người bê các rương nhỏ xuống, Mặc tướng quân thân nhiên mở ra, bên trong đều là vàng bạc châu báu. Những binh lính chưa từng nhìn thấy ánh mắt đều kinh ngạc.

“Đều của các quân gia, những người thô tục như chúng ta không hiểu quy củ, hôm nào mời các đại ca uống rượu, ha ha.” Mặc tướng quân vừa tươi cười vừa đánh giá xung quanh.

Có thêm nhiều binh lính tiến lại gần, nhón nháo, nhưng lại không dám đến lấy.

Phía trước đó không xa, một một tên lính mặc mũ sắt, giáp sắt, đầu quấn hồng lã, có thể là người chỉ huy ở đây. Từ xa nhìn thấy, hắn cũng đang từ từ tiến lại đây.

Mặc tướng quân hiểu ra, lập tức nháy mắt ra hiệu, cho mọi người bê rương lớn, niềm nở đi tới.

Người kia ung dung thân nhiên, chỉ đứng từ xa nhìn Mặc tướng quân đi qua.

“Ha ha, chắc ngài là đội trưởng! Thất kính thất kính, nô tài có chút quà mọn biếu ngài.” Mở rương ra, tinh tế quan sát vẻ mặt của hắn.

Hắn cũng không tới nhận, nhú mày: “Chỉ là thương lái tầm thường, lấy đâu ra nhiều tiền tài như vậy.”

“Ha ha, không phải là có chút chuyện nhỏ muốn nhờ ngài sao. Lòng cừu phải mọc trên người con cừu sao.”

“Ý người?”

Mặc tướng quân khẽ sát vào tai hắn nói: “Tiểu nhân là người làm ăn, giữ chữ tín. Chỉ cần tướng quân đề cử đội buôn của chúng ta với quân đội. Mua ngựa của chúng ta, tất cả mọi thứ này sẽ đều là của ngài, mặt khác còn có chiết khấu cho ngài 2%. Thế nào? Tiểu nhân là thương nhân, chỉ muốn kiếm tiền!”

Đồng Dao trốn ở trong xe ngựa không dám ra ngoài, sợ có người nhận ra mình là nữ. Vũ Quân là hoàng tử nước Cúc Lương. Nếu thân phận bị bại lộ, sẽ vô cùng nguy hiểm. Bên ngoài chỉ có thể dựa vào Mặc tướng quân một mình lo liệu.

Chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài. Nghe thấy tiếng cười sáng khoái của Mặc tướng quân. Nhưng cũng không nghe được cụ thể mọi chuyện. Chỉ có thể ở trong xe chờ đợi, lo lắng.

Lâu sau, xe ngựa bỗng nhiên chuyển động, chậm rãi... tầm nửa canh giờ, bắt đầu nghe thấy có tiếng đi lại ở bên ngoài. Mặc tướng quân vén màn lên. Đi vào ngồi mờ mờ hơi ướt trán.

“Mặc tướng quân, thế nào?” Đồng Dao vội vàng hỏi.

“Có tiền có thể xui ma sai quỷ.” Mặc tướng quân nở nụ cười: “Mấy binh lính gác ngoài kia chỉ là tiểu tốt. Hắn chắc chắn chúng ta chỉ là một đội buôn muốn kiếm tiền. Chính hắn cũng nhân tiện muốn kiếm một món. Đổng quân ở nước Hồng Ngọc nghe nói là tướng quân họ Bùi, giờ đang chiếm đóng trong hoàng cung. Hắn đã đáp ứng tối hôm nay sẽ dẫn chúng ta tiến cung, giúp chúng ta bán ngựa, thần nói rất tốt... sẽ lại báo đáp hắn.”

“Mặc tướng quân không làm thương nhân quả thật là đáng tiếc.” Đồng Dao nhin không được nở nụ cười.

“Trên đường làm phiền Mặc tướng quân chiếu cố.” Vũ Quân nói.

“Thần không dám, đảm bảo an toàn của hoàng tử và thất công chúa là nhiệm vụ của thần, thần phải xuống xe, xin hoàng tử và thất công chúa tiếp tục giữ yên lặng, tránh sự chú ý.” Nói xong liền xuống xe.

Trên đường đi vào nước Chư Lương, lòng Đồng Dao vô cùng bất an. Trong lòng lo lắng không biết có cách nào để tiếp cận vào hoàng cung, làm sao để tìm được Nhuận Ngọc. Nhưng không thể tưởng tượng được việc này lại được tiến hành thuận lợi một cách thần kỳ như vậy, đêm nay có cơ hội vào cung. Cứ nghĩ đến việc Nhuận Ngọc vẫn còn sống, trái tim Đồng Dao lại kích động, không có cách nào không chế được.

Sự bất ổn hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt Đồng Dao. Vũ Quân quay đi, coi như không nhìn thấy...

Đồng Dao ý thức được điều này, trong lòng vô cùng áy náy.

“Vũ Quân.”

Vũ Quân mỉm cười.

“Thực xin lỗi, ta.”

“Đừng nói lời xin lỗi với ta. Ta thích được ở bên cạnh nàng. Có như vậy ta mới an tâm, cho dù trong lòng nàng đang nghĩ tới điều gì, chỉ cần nàng vẫn ở bên cạnh ta, ta cũng thấy vui rồi. Ta bằng lòng cùng nàng làm những chuyện nàng muốn!” Vũ Quân hít một hơi: “Có lẽ thời gian không còn nữa, cho nên, ta càng phải quý trọng những khoảng thời gian được ở bên cạnh nàng.”

Lời này nói cho Đồng Dao nghe, nhưng dường như cũng để nói cho chính Vũ Quân nghe. Đồng Dao không nói gì để biện minh, Vũ Quân đã phải trả giá quá nhiều, yêu rất nhiều, làm cho hắn quên đi cả bản thân mình. ...Mối tình này, có phải làm gì bây giờ...

Bóng đêm dày đặc bao phủ khắp nơi, đã tới thời điểm hẹn với tên đội trưởng ấy. Mặc tướng quân dẫn theo cả đoàn ngựa đứng ở cửa thành.

Đồng Dao vẫn tiếp tục tránh trong xe ngựa. Hắn là tên đội trưởng và binh lính canh cổng thành đã tác động, không ai tới làm phiền bọn họ.

Từ buổi chiều Đồng Dao đã phân phó người đi mua rượu ngon, trong rượu trộn lẫn thuốc mê, để trên xe đẩy. Rồi mới kéo mang về. Những binh lính vừa nhìn thấy, trong lòng đã mừng thầm, biết chắc những thứ này mang đến để đưa cho bọn họ. Chưa kể lại còn có người quen giới thiệu, vì thế trên mặt ai cũng tỏ ra vui vẻ hòa khí.

Không nghĩ tới Mặc tướng quân lại có khả năng giao thiệp tốt như vậy, lần thứ hai quay về đã quen biết hết bọn họ, còn nói đùa với nhau.

Không lâu sau, một binh lính vẻ mặt cao ngạo bước ra, nhìn thấy Mặc tướng quân liền chạy tới vỗ vai: “Việc đã xong, dắt ngựa vào bên trong đi.”

“Ha ha! Quá tốt rồi!” Mặc tướng quân vỗ đùi, vui vẻ nói.

“Nhưng.”

“Nhưng, chuyện giá cả... Phải thêm ba phần nữa cho tướng quân ta nữa.”

Mặc tướng quân mở to hai mắt nhìn, bộ mặt tỏ ra vô cùng đau khổ. Giống như nín nhịn đã lâu, cắn chặt răng nói: “Được, vậy năm phần là để đại ca và tướng quân. Để là để đại ca lắm, đổi lại là người khác, một chút cũng không được.”

Tên lính cười tươi: “Đến đây, tất cả vào đi—!”

Cả đoàn xe chậm rãi di chuyển, hô hấp của Đồng Dao càng dồn dập. Căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Vũ Quân nắm chặt lấy cô.

“Đi, người anh em, theo ta đến chỗ tướng quân lĩnh tiền đi,” Tiểu mục đầu vỗ vai Mặc tướng quân.

“Tốt, anh em hãy dắt vào chuồng ngựa phía sau. Đứng rồi, đệ đã chuẩn bị rượu ngon, chiêu đãi các vị quân gia. Ngay ở sau xe đây, mọi người cứ tới lấy đi!”

“Uống đi, uống đi, coi như tướng quân thưởng cho mọi người”, tiểu mục đầu cũng cười nói với theo.

Mọi người đều tán thành, lập tức vui vẻ hơn hờ chạy tới xe đẩy lấy rượu

“Còn nữa, trông coi ngựa cho cẩn thận, không cho chúng chạy loạn”, Mặc tướng quân chỉ vào Đồng Dao và Vũ Quân ngồi trong xe: “Ha ha, kia chính là lễ vật muốn tặng cho đại tướng quân, không có thì thật là thất lễ!”

Tiểu mục đầu cười tít mắt: “A, Hóa ra đệ vẫn còn giấu nha.”

“Ha ha, lễ vật tặng cho đại tướng quân làm sao có thể thiếu.”

“Được, kéo đến bãi đất trống ngoài hậu cung đi. Lát nữa ta sẽ thông báo cho đại tướng quân!”

“Cảm tạ đại ca!”

Tim Đồng Dao như bị mắc nghẹn trong cổ họng. Có người đến, đi qua xe ngựa, kéo mấy vòng, rồi dừng lại. Người kia chửi thề mấy câu, buộc xe lại rồi đi.

Trong xe, Đồng Dao và Vũ Quân cùng nhìn nhau, không ai dám phát ra tiếng động. Mười phút sau, không nghe thấy động tĩnh gì nữa, hai người mới an tâm bỏ bao bỏ ra.

Nơi này đối với Đồng Dao quen thuộc biết bao, đây từng là cuộc sống của nàng, chính ở nơi này, phòng của A Mễ Na. A Mễ Na... Cảm giác xa xôi đến vậy, ít nhất cô vẫn còn sống, A Mễ Na đã chết rồi.

Đi về phía trước là phòng của Mai Phi, nàng còn sống hay đã chết? Đi qua chính là phòng cô đã từng ở trước kia. Đồng Dao hít một hơi thật sâu, có phần lo lắng.

Vũ Quân khẽ đẩy cô, Đồng Dao bừng tỉnh lại.

“Vũ Quân, người ở trên xe đi, ta xuống xem xét xem sao.”

“Không được, nơi này rất nguy hiểm, sao ta có thể để cho nàng đi một mình, có đi thì đi cùng nhau!”

Đồng Dao nắm cổ tay Vũ Quân: “Không có việc gì đâu, trong rượu có thuốc mê, binh lính sẽ nhanh chóng say rượu, cũng sẽ không tra ra đâu.”

“Không được, nếu có đội tuần tra ban đêm thì sao.”

“Không sao đâu, ta mặc quần áo của thương đội, cho dù có gặp bọn họ, ta nói ta dẫn ngựa tới, bị lạc đường. Hơn nữa nơi này ta rất quen thuộc, sẽ không gặp phải chuyện gì đâu. Nếu người không ở trên xe, ngộ nhờ Mặc tướng quân quay lại, hoặc có tình huống gì đột ngột phát sinh, chúng ta cũng khó ứng phó. Người ở lại trên xe chờ đi.”

“Nhưng...” Vũ Quân nhíu mày.

“Nơi này ta rất quen, so với người ta đi xem xét thuận tiện hơn nhiều. Nếu một nén nhang ta vẫn còn chưa ra, người tìm cách báo cho Mặc tướng quân, ta sẽ tìm người. Được chứ?”

“Vậy được.”

Vừa định xoay người, lại bị Vũ Quân kéo lại: “Nhớ kỹ tìm người không đơn giản như vậy, không thể ngày một ngày hai mà tìm được. Đừng kích động, nếu thân phận bị bại lộ, ai cũng không cứu được!”

“Được, ta đồng ý. Vũ Quân hãy chăm sóc bản thân cho tốt, nếu người có việc gì, ta sẽ rất lo lắng.”

Vũ Quân xúc động, mỉm cười gật đầu.

Đồng Dao vội vàng nhảy xuống xe, ẩn mình vào bóng đêm.

Chương 74

Vẫn con đường quen thuộc này, nhưng mọi thứ đã thay đổi. Cửa đều bị đá phá hủy, cửa sổ cũng bị tàn phá hoang tàn. Cả hậu cung không còn ai, lặng ngắt như tờ khiến cho Đồng Dao cảm thấy sợ hãi. Bên trong tối om, dường như có gì đó bên trong mà bất cứ lúc nào cũng nhảy ra được.

Đồng Dao dựng hết cả tóc gáy.

A Mễ Na đã chết ở đây....

Tất cả phi tần cung nữ họ ở đâu ? Bị bắt? Hay bị giết?...

Nhuận Ngọc.... Chàng ở đâu?

Phía trước chính là phòng của cô, đứng trước cửa, Đồng Dao cảm thấy bùi ngùi. Vẫn tốt, nhìn qua căn phòng này không có dấu vết bị tàn phá, có thể do nơi này không có ai ở, bên trong cũng không có thứ gì đáng giá, binh lính cũng lười đi vào trong...

Đồng Dao khe khẽ đẩy cửa đi vào, nước mắt đã chảy xuống hai má. Mùi hương hoa quế nhàn nhạt.... Trong không khí vẫn còn lưu lại hương hoa quế. Đi vào trong vẫn có, nơi này có mùi hương của Nhuận Ngọc...

Đồng Dao không dám đốt đèn, chỉ dò dò đi vào trong phòng, phía trước là cửa sổ, khung cửa sổ quen thuộc. Trước cửa đặt một chiếc bàn, đưa tay

sờ lên, trái tim Đồng Dao đau nhói. Chồng sách rất cao, bên cạnh còn đặt một thanh đao... Bên cạnh là cái ấm, cầm chiếc ấm lắc lắc, bên trong vẫn còn nước.

Nhuận Ngọc, chàng có từng tới đây không? Quá khứ cứ thế ào về từng giọt từng giọt tí tách như những du hồn trở về cuốn quanh cơ thể Đồng Dao. Khuôn mặt tuấn tú của Nhuận Ngọc, mái tóc đen dài, đôi mắt đen. Nụ cười luôn nở nơi khóe miệng.

Mỗi đêm Nhuận Ngọc luôn ngồi trước bàn phê tấu chương, tới tận khuya, mới tắt đèn. Khe khẽ lên giường. Ôm cô vào lòng, sự ấm áp này không ngôn từ nào có thể tả xiết. Không lúc nào là cảm thấy thỏa mãn.

Nhuận Ngọc luôn dùng ánh mắt tràn đầy mâu thuẫn nhìn cô, tuy lời nói của Nhuận Ngọc làm tổn thương cô, nhưng hành động của hắn thì trái lại với lời nói. Mỗi đêm, bọn họ không nói gì, nhưng một Nhuận Ngọc như vậy lại vô cùng thân thiết. Ấm áp như vậy. Có đôi khi Nhuận Ngọc phải đấu tranh trong mâu thuẫn....Vài lần cô muốn nói cho hắn biết. Nhưng cô không phải Lãnh Hương công chúa, làm sao có thể mở miệng nói được chứ? Không ai tin cô. Thất công chúa hạ độc cha của Nhuận Ngọc, thù giết cha Nhuận Ngọc mãi không quên, càng không tin cô trong sạch.

Bỗng nhiên Đồng Dao phát hiện hóa ra cô không hề hận Nhuận Ngọc. Yêu đến mức không thể hận. Cho dù hắn có làm những chuyện khiến cô tổn thương, vẫn~ như trước~ yêu hắn. Nếu có thể cứu Nhuận Ngọc. Chỉ cần Nhuận Ngọc còn sống, làm gì cô cũng bằng lòng, tất cả có là gì...!

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chăn, mặt trên vẫn lưu lại mùi hương của Nhuận Ngọc, ôm chặt chăn vào trong lòng, đau đớn đến thế...

Theo thói quen muốn tựa vào thành giường, cảm giác nhẹ tênh, khiến cô suýt ngã. Đồng Dao hoảng sợ, chuyện gì thế này? Cô nhớ rõ ở đây có thành giường cơ mà, lúc xưa cô rất thích tựa vào đây, nhìn Nhuận Ngọc phê duyệt tấu chương. Ai đã dỡ nó ra?

Cô đưa tay tìm kiếm xung quanh? Đây là cái gì? Một thanh đồng được chạm trổ? Những dây leo và lá cây, còn có mây, ai đã đưa tới đây?

Vừa động vào, đột nhiên cảm thấy nửa người mất trọng lượng, trong phút chốc cả người đảo ngược. Còn chưa kịp hét lên, đã thấy trời đất ngả nghiêng.

Đồng Dao giật mình, các học giả trong lịch sử có ghi chép về những đường hầm. Cô nghĩ có lẽ mình sắp ngã. Nhưng chỉ nghe thấy tiếng phù phù, rồi rơi ùm xuống sông. Cả người ướt nhẹp...

Đến khi Đồng Dao kịp phản ứng, hai tay theo bản năng bắt đầu ra sức bơi. Ngay cả khi phải uống vài ngụm nước, mũi không thở được. Xung quanh tối đen, không thể biết được nước có sâu không. Cảm giác sợ hãi trước tử thần lập tức bao trùm.

Ý chí khát vọng sống, khiến cho Đồng Dao cố sức bơi về phía đầu nguồn, khi cô lo lắng mình sẽ chết, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng, đầu từ từ ngoi lên khỏi mặt nước. Tuy rằng vẫn không nhìn thấy xung quanh, nhưng còn hơn cảm giác tuyệt vọng trong làn nước này.

Dùng nốt chút sức còn lại, liều mạng bơi, may ra

vận khí tốt, một tay cô đã bám được vào bờ. Đồng Dao thầm may mắn cô biết bơi, nếu không, đã chết ở nơi này.

Cô ngồi trên bờ cố gắng hít thở, nơi này độ ẩm thấp, lạnh tén tận xương tủy. Giờ đã lên bờ, nhưng vẫn cảm giác cả người lạnh toát. Cơ thể không ngừng run rẩy.

Tuy không bị chết đuối, nhưng tình cảnh hiện tại cũng không ổn chút nào, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, cô nhớ là mình bị rơi từ trên giường xuống. Đó là cơ quan sao? Nếu vậy, tám chín phần là Nhuận Ngọc làm, Nhuận Ngọc đã gắn thứ này trên giường cô.

Mà đây là đâu? Trong đêm tối thời gian trở nên dài đằng đặc, tuy Đồng Dao không còn sức lực, nhưng thị giác cũng dần dần thích nghi với bóng tối, xung quanh dường như có chút ánh sáng, từ từ cô có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ xung quanh.

Đây là một hang động lớn, trên mặt hang cũng có rất nhiều nước đọng, hàng rêu xanh. Cô vừa rơi xuống một mạch nước ngầm, hai bên rất hẹp, hẳn là nước này đổ ra cửa sông nào đó.

Nhìn thấy có một lối mòn, đen kịt, nhẵn bóng, rất ngay ngắn, không giống như tự nhiên mà có... Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Đồng Dao, nếu cơ quan kia là do Nhuận Ngọc làm, vậy rất có thể...

Bản dịch được đăng đọc quyền tại

<http://greenhousenovels.com>

Đồng Dao gắng sức lắc đầu, không dám nghĩ nhiều. Ngộ nhỡ không phải, thất vọng càng nhiều, bây giờ cô quá mệt mỏi, không chịu nổi đả kích nào nữa, vẫn cứ mang trong mình một chút hy

vọng tốt hơn... Không nghĩ nữa, cô phải rời khỏi đây rồi tính sau!

Nếu nước này chảy ra sông, vậy chắc chắn sẽ phải chảy tới nơi nào đó, cứ theo hướng dòng chảy, có thể tìm được đường ra.

Đồng Dao ôm lấy cơ thể lạnh ngắt, run rẩy. Đi dọc theo con đường phía trước.

Từ xa, Đồng Dao ngửi thấy mùi xác chết hôi thối, còn có mùi máu tươi. Cảm giác kích động này khiến Đồng Dao cảm thấy dạ dày quặn quại, nôn khan.

Nhìn về phía đối diện, bên cạnh bờ sông là bức tường đá. Không nhìn kỹ sẽ không thấy, ở dọc theo hai bên bờ, có một cái động lớn cao hai thước. Một nửa chồi khỏi mặt nước, một nửa ở trong nửa. Bên ngoài còn có thanh vịn được đúc bằng đồng rất tỷ mỉ. [Anti webtruyen.com](http://Antiwebtruyen.com)

Đồng Dao suy xét tình hình, việc xây dựng nên cơ cấu này. Rõ ràng đây chính là một thủy lao ! Giam phạm nhân ở đây, không có nhân tính. Ngâm nửa người trong nước, nửa người phơi sương trên mặt nước. Loại giam giữ này căn bản không thể trốn thoát, quanh năm suốt tháng cơ thể dần dần sẽ bị phù thối rữa...Đồng Dao không dám nghĩ tiếp.

Nhưng nơi này lạnh ngắt như tờ. Không giống như nơi để giam giữ phạm nhân, hẳn đây là nhà tù đã bị bỏ không.

Nhưng mùi hôi thối kia từ đâu bay tới—— Đồng Dao vội vàng bám vào tường. Tự vả vào miệng mình. Chính xác. Bên cạnh còn có nhiều lò than được sắp xếp theo thứ tự thành hàng, đây là một thủy lao được xây dựng dựa vào địa hình thiên nhiên.

Hang đông ở phía trước một màu đen kịt. sâu

không đáy.

Đồng Dao cố gắng thuyết phục bản thân dừng cảm đi về phía trước. Nhưng cô cũng không muốn phải bỏ mạng nơi này.

Mới bước được vài bước, đột nhiên cô chạm vào vật gì. Trượt chân, lại ngã xuống nước. Chật vật leo lên bờ một lần nữa, quan sát tỷ mỉ, thì nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Người kia đã chết, thi thể đã thối rữa, nhìn mức độ này, xem ra đã chết được vài ngày.

Đồng Dao sợ hãi, rùng mình dựng hết cả tóc gáy. Cố gắng bình tĩnh, đi tới nhìn người đàn ông, tuy rằng xác chết đã phân hủy không còn nhìn thấy rõ, nhưng quần áo trên người, còn có cây trượng, nhìn phong cách ăn mặc... Không phải thần quan của nước Chư Lương sao.

Cơ thể Đồng Dao lạnh toát, trong lòng run rẩy. Dùng sức cắn môi, không chế tâm tình của mình. Tại sao ông ấy lại chết ở đây? Nếu là bị nhốt tra tấn trong tù, thì chắc chắn sẽ bị nhốt ở hang đá đối diện. Nhưng nhìn tình hình này, giống như bị rơi xuống nước chết đuối hơn...

Bản dịch được đăng đọc quyền tại
<http://greenhousenovels.com>

Một suy nghĩ nảy ra trong đầu Đồng Dao, suy nghĩ này như một động lực thôi thúc Đồng Dao đi tiếp về phía trước, hướng về phía trước. Quên cái rét cắt da cắt thịt, quên nỗi sợ hãi... Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc...

Xung quanh một màu đen kịt, chỉ có ẩm ướt lạnh lẽo. Không biết cô đã đi bao lâu, cảm giác sắp sụp đổ, nhưng con đường vẫn cứ dài... Mùi tanh hôi thối vẫn quanh quẩn trước mũi Đồng Dao...

Âm thanh của sự tuyệt vọng vang vọng luân quần trong đầu Đồng Dao, cô sợ bản thân mình không thể tiếp tục kiên trì được nữa...

Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc... Chàng ở đâu... Làm ơn hãy cho ta nhìn một chút, để ta nghe tiếng chàng... Nhuận Ngọc...

Đầu gối cô như nhũn ra, trước mắt tối sầm. Không còn sức lực nữa... Không kiên trì nổi nữa... Không đi nổi...

Mùi hương hoa quế ngọt ngào, dường như không phân tán trong không khí. Là thật sao? Có phải cô sắp chết không...

Toàn thân cô lạnh lẽo, chỉ có nước mắt nơi khóe mắt là nóng đến vậy. Miếng bạch ngọc vẫn nằm trên tay cô, Đồng Dao bất lực nhìn: “Nhuận Ngọc, là chàng sao? Chàng đã đến rồi sao? Nhuận Ngọc...”

“Đồng Dao”. [Anti webtruyen.com](http://Antiwebtruyen.com)

Giọng nói này giống như luồng điện tác động vào tai Đồng Dao, khiến cô giật mình, đôi mắt mở to há miệng đầy kinh ngạc.

“Đồng Dao, là nàng sao? Người đâu, đốt lửa, đốt lửa!”

Đồng Dao quay đầu lại về nơi phát ra tiếng động, có lửa bốc lên. Có một đám người trốn phía sau tảng đá lớn. Thân hình cao lớn đi từ phía sau bước ra, là người cô ngày nhớ đêm mong, khuôn mặt quen thuộc kia, thân hình quen thuộc đang đứng trước mặt cô. Vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt xúc động đang nhìn cô.

“Đồng Dao, là nàng sao? Thật là nàng...” Nhuận Ngọc chìa tay bước lại gần.

Đồng Dao nói không nên lời, hai tay ôm miệng, cố gắng không để bật ra tiếng khóc. Nước mắt theo

ngón tay cứ thế chảy xuống không dứt.

Nhuận Ngọc vươn tay, vén mái tóc cô, kéo lại gần. Ôm chặt Đồng Dao vào trong lòng: “Đúng là nàng rồi, sao nàng lại ở đây. Tại sao nàng...”

"Tìm chàng... Ta tới tìm chàng."

"Tìm ta?" Nhuận Ngọc xúc động, “Tại sao? Lại tìm ta?”

“Không biết...” Đồng Dao ôm chặt lưng Nhuận Ngọc, lại lắc đầu, “Không! Ta biết! Ta yêu chàng, không muốn rời xa chàng. Muốn tới tìm chàng, nhớ chàng, sợ chàng chết, sợ mất chàng, ta...”

Còn chưa nói xong, Nhuận Ngọc đã hôn cô. Giống như đã phải chờ cả nghìn năm, hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau không thôi. Đồng Dao cảm thấy không thở nổi, nhưng vẫn không thôi quấn lấy, cô sợ một khi buông ra, mọi thứ sẽ mất đi.

Bản dịch được đăng đọc quyền tại

<http://greenhousenovels.com>

Chưa bao giờ, một nụ hôn lại đưa lại cho người ta cảm giác này. Đồng Dao cảm thấy hân giống như cả thế giới, bầu trời như chao đảo.

Chỉ đến khi cả hai người không thở được, mới lưu luyến dừng lại. Nhuận Ngọc nhìn Đồng Dao thật sâu, lại ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt đau lòng: “Ngu ngốc, trở về làm gì, ngu ngốc, tìm ta làm gì! Nàng sẽ mất mạng!”

Đồng Dao dùng sức lắc đầu: “Ta không biết, không biết gì cả, chỉ muốn tìm chàng. Nếu không thấy chàng, so với chết còn khó chịu hơn!”

“Khi ta gửi thư tới nước Cúc Lương tại sao nàng không về, nước Cúc Lương bị bệnh dịch vì sao nàng không trở lại? Lúc trước cố tình không về,

giờ nàng về làm gì!” Nhuận Ngọc dùng sức lay bả vai cô, bộ mặt đầy phần nộ: “Bây giờ còn trở về làm gì! Ta nhớ nàng, nhớ đến phát điên rồi...”

Đồng Dao ngân người: “Chàng nhớ ta?”

“Phải, nhớ muốn chết, muốn điên rồi. Nhớ đến nỗi muốn tấn công nước Cúc Lương, muốn giết hết người nước Cúc Lương đưa nàng về! Không để nàng lại rời khỏi ta!”

“Nhuận Ngọc...” Đồng Dao bật khóc: “Ta nghĩ chàng hận ta!”

“Phải, ta hận nàng, nàng giết chết cha ta. Nhưng... ta lại yêu nàng, ta càng hận mình hơn!” Nhuận Ngọc nói từng lời như khắc cốt ghi tâm, Đồng Dao nghe mà trong tim đau nhói.

“Chàng không tin ta, đúng không?”

“Ta tin, bây giờ mỗi câu nàng nói, ta đều tin!”

“Được... Được! Vậy ta nói, ta không giết cha chàng, ta không phải thất công chúa nước Hồng Ngọc!” [Anti webtruyen.com](http://Antiwebtruyen.com)

Toàn thân Nhuận Ngọc cứng ngắc, nhìn thật sâu vào hai mắt cô. Một hồi lúc, giống như niệm chú nói: “Ta tin! Nàng không giết cha ta, cha ta không phải do nàng giết!” Rồi ôm Đồng Dao vào trong ngực: “Ở bên cạnh nhau, mãi không xa rồi. Nàng không giết cha ta, cha ta không phải do nàng giết. Ta có thể yêu nàng...”

Nhuận Ngọc lập đi lập lại kỹ những lời này, giống như đang nói cho bản thân mình hơn. Tuy Đồng Dao không biết rõ cuộc Nhuận Ngọc nói những lời này là thật hay nhất thời xúc động, nhưng có thể được câu này, cô cũng cảm thấy mãn nguyện rồi... Vậy là đủ rồi!

“Sao nàng tới được đây?”

“Ta tới cùng Vũ Quân.”

“Hoàng tử?” Nhuận Ngọc nhíu mày.

“Là Vũ Quân cầu xin hoàng đế nước Cúc Lương, để hãn phái quân tới cứu chàng. Không có sự trợ giúp của nước Cúc Lương ta sẽ không còn được gặp lại chàng.”

Nhuận Ngọc cắn môi không nói.

“Nhuận Ngọc, đây là đâu?”

“Đây là đường hầm bí mật để chạy trốn khi cần thiết, đã có từ trăm năm về trước, phòng bị khi có biến.”

“Sao cửa vào lại trên giường của ta?”

Nhuận Ngọc trừng mắt liếc cô: “Lối vào này, chỉ dành cho hoàng đế dùng khi khẩn cấp.”

"Tại sao..."

“Nàng đi rồi, ta vẫn ngủ trong phòng nàng, thế nên ta cho người làm một cửa ở phòng nàng.”

Nhuận Ngọc vui mặt trong cổ Đồng Dao: “Nàng có biết lúc nào ta nhớ nàng nhất không?”

Trong lòng Đồng Dao ấm áp, ôm chặt lấy thắt lưng hãn...

“Khi nước Hồng Ngọc tấn công, nước Chư Lương không hề có sự chuẩn bị, cộng thêm với sức chiến đấu chênh lệch quá nhiều. Ta đành phải dẫn theo những tử sĩ cùng một số quan viên trốn ở đây, chờ đợi thời cơ.”

“Ta nhìn thấy thần quan...”

“Nếu có ai nhìn thấy, sẽ không chết. Khi chúng ta tới cứu thần quan, phát hiện lúc đó người đã chết rồi, “ Nhuận Ngọc nhìn mấy người ở phía sau: “Hiện tại chỉ còn có từng này người...”

Chương 75

Cổ thi đêm hậu

Trang 1

Có ngàn lời hai người muốn nói với nhau, nhưng Nhuận Ngọc và Đồng Dao chưa kịp phục hồi sau thời gian ly biệt, bỗng nghe thấy tiếng nổ vang "ầm", đất núi rung chuyển.

Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt họ, sau đó là một lớp khói bụi mịt mù.

Đồng Dao lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra, đầu chưa kịp phản ứng, cơ thể đã hành động. Vội vàng hôn môi Nhuận Ngọc, rồi nhanh chóng đẩy mạnh hẳn xuống sông. Chính cô cũng không biết sức mình từ đâu mà có, từ từ đứng lên, đi về nơi phát ra ánh sáng.

Trước mặt có người, dáng người này, một hình bóng...

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cổ thi đêm hậu

Trang 2

Dáng người cao gầy, mảnh mai. Mái tóc ngắn màu xám, dựng thẳng đứng. Mặc áo giáp, thân hình cường tráng như hổ.

Cô không biết người đó là ai, Đồng Dao ngẩng đầu, đi tới.

"A, ta không nghĩ rằng nơi này lại xuất hiện tàn dư của nước Chư Lương, ta còn phải ở trong cái hang này thêm vài ngày nữa chứ. Hóa ra là thất công chúa của chúng ta trốn ở chỗ này." Giọng nói mang theo ý cười, nhưng lạnh nhạt không có chút cảm xúc, trầm thấp đến dọa người: "Thất công chúa hẳn là bây giờ người phải ở nước Cúc Lương chứ?"

Ngược sáng, Đồng Dao cơ bản không nhìn rõ khuôn

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cổ thi đêm hậu

Trang 3

mặt của hắn. Nhưng người này, chắc chắn là người có chức tước ở nước Hồng Ngọc, còn cô là thất công

chua nước Hong Ngọc.

"Lẽ nào người coi ta là tàn dư của nước Chư Lương sao?" Đồng Dao nhú mày, cô buộc mình tỏ ra cao ngạo, che dấu sự bối rối cùng chột dạ bên trong. Hiện tại việc quan trọng nhất là phải dẫn hắc ròi khỏi nơi này, như vậy mới đảm bảo được sự an toàn cho Nhuận Ngọc.

"Ha ha, thất công chúa đương nhiên là người một nhà, sao có thể là tàn dư của nước Chư Lương chứ." Người kia không tới gần. Nhưng giọng nói như đang cười: "Nhưng tại sao thất công chúa lại đột nhiên xuất hiện ở nước Chư Lương?"

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cô chi đêm hạn

Trang 4

"Việc này sau khi ra ngoài hãy nói, nếu đã biết ta, vậy mau đưa ta ra ngoài. Đưa ta rời khỏi nơi quỷ quái này."

"Tuân lệnh, thần sẽ mang người quay về. Ha ha!"

Khóe mắt Đồng Dao lóe lên, không hiểu tại sao trong tay hắc ròi lại có nhiều côn đến vậy, cứ cách mỗi đoạn lại có một móc nhọn.

Không chờ tới khi Đồng Dao phản ứng lại. Hắc ròi đã quất roi, trong nháy mắt chiếc roi rắn chắc đã quấn quanh người Đồng Dao. Buộc chặt vào người cô. Đồng Dao hét lên một tiếng, mỗi móc câu đâm sâu vào trong da thịt cô, máu cứ thế chảy ra.

"Ha ha, thất công chúa. Chúng ta về thôi." Hắc ròi đi tới, vác Đồng Dao lên. Cả người Đồng Dao đau đớn. Hắc ròi vác

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cô chi đêm hạn

Trang 5

cô lên vai, mỉm cười đi ra ngoài.

Mắt Đồng Dao thấm đẫm nước mắt chỉ mơ hồ nhìn thấy, đôi mắt đầy phẫn nộ của Nhuận Ngọc nổi trên mặt nước, khẽ mỉm cười. Chỉ cần chàng được an toàn, vậy là tốt rồi...

Trong nháy mắt khi Đồng Dao đẩy Nhuận Ngọc xuống nước, những tử sĩ bên cạnh cũng nhảy theo.

Khi hắc ròi quất Đồng Dao, trong phút chốc Nhuận Ngọc

như mất đi lý trí, chỉ muốn xông lên khỏi mặt nước. Nhưng những tử sĩ ở phía sau giữ chặt chần, Đồng Dao đau khổ cắn miệng mình, trong miệng máu tươi chảy ra. Móng tay cắm thật sâu vào da thịt mình— phải nhin, nhin xuống— Đồng Dao, hãy chờ ta, ta sẽ tới cứu nàng...

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

Câu chuyện tiếp theo

Trang 6

Cả người Đồng Dao đau đớn như kim châm, ánh sáng bên ngoài chiếu vàng, khiến Đồng Dao cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Bị hấn khiêng đi suốt dọc đường, cô cũng không biết mình đang đi đâu.

"Người là ai? Vì sao lại bắt ta?"

"Người là người nước Hồng Ngọc sao?"

"Ta là thất công chúa nước Hồng Ngọc! Người thả ta ra!"

Suốt dọc đường cho dù Đồng Dao hỏi gì, hấn cũng không trả lời. Máu vẫn chảy, Đồng Dao choáng váng đầu óc. Bị hấn mang tới một hang động tối tăm. Hấn liền thả Đồng Dao xuống, mỉm cười nâng cổ áo cô lên, Đồng Dao hận không thể xông tới xé rách nụ cười giả dối của hấn.

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

Câu chuyện tiếp theo

Trang 7

Hấn buộc Đồng Dao lên cây cọc gỗ hình chữ thập, hai chân lủng lẳng. Sau đó dội một chậu nước lạnh xuống đầu cô, Đồng Dao giống như bị điện giật run rẩy.

Ánh mắt mơ hồ nhìn về phía hấn, trong tay hấn đang cầm cây roi. Ngay sau đó lại là một phát roi đau tới tê tâm liệt phế.

"Ha ha, người không nhớ ta là ai sao?" Lại là giọng nói trầm thấp tiếng cười biến thái kia. Lại tiếp một roi.

"Người có biết tại sao ta đánh người không?" Roi da lại quất vào người cô.

"Người có biết mình sai ở đâu không?" Lại một roi.

"Người nhớ ra ta chưa, quên nhanh thế sao?" Một roi

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

lại tiếp một roi.

"Thất công chúa, ha ha!" Một roi!...

Hắn là ai, rốt cuộc hắn thật sự là ai? Khoảng cách một roi lại một roi quá nhanh, ngay cả cơ hội đặt câu hỏi Đồng Dao cũng không có, chỉ biết cắn răng chịu đựng.

"Người đâu, đội nước lạnh!"

Nước lạnh làm xương tủy Đồng Dao đau đớn vô cùng. Hắn sử dụng roi rất khéo léo, mỗi một roi đều tránh mặt cô, nhưng lại lưu lại những vết bầm xanh tím trên người, trên những vết thương, là máu bầm, nhưng da lại không bị tróc.

"Đứa trẻ hư, phải đánh!" Một roi!

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse novels.com/>

"Không được dạy dỗ tử tế, phải đánh!" Một roi!

"Đứa trẻ ngu ngốc, phải đánh!" Một roi!

"Một roi!"...

Cả một đêm trong địa ngục trần gian, Đồng Dao đổ mồ hôi lạnh, đau đớn ngàn lần. Một giờ sau, cuối cùng cũng ngất xỉu... Cô được giải thoát rồi...

Hắn mang theo ý cười nói: "Mang nàng đi, tối hôm nay, trở về nước Hồng Ngọc."

Chưa bao giờ Đồng Dao nghĩ mình sẽ phải chết như vậy..., trong giấc mơ của cô luôn có Nhuận Ngọc và Vũ Quân, nhưng lại không nhìn thấy họ, làm sao cô có thể yên lòng mà đi như vậy chứ.

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse novels.com/>

Toàn thân đau đớn đến tận xương tủy, từ từ, mỗi phút trôi qua, cơ thể dần hồi phục. Không nhìn được mở mắt ra. Vừa mở mắt ra, lại thấy ác ma đang ở trước mặt, khuôn mặt hắn đang ở sát ngay gần Đồng Dao. Tim Đồng Dao đập thành thịch.

Lúc này, quần áo trên người cô tả tơi, vậy mà hắn vẫn ôm cô vào lòng. Dường như bọn họ đang ngồi trên xe ngựa, xe ngựa xóc nảy, khiến cho cô càng thêm đau đớn.

Đồng Dao không dám cử động, cũng không dám nói. Đối với một người khó đoán như vậy, chỉ một câu nói, cũng đủ để đổi lấy một roi. Có lẽ chỉ cần thêm một roi nữa, cô liền đi đời nhà ma. Còn có Nhuận Ngọc... Giờ

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cố thi đêm hôm

Trang 11

Nhuận Ngọc sao rồi? Còn sống, hay đã bị phát hiện rồi? Cho dù cô phải chết, cũng phải chờ tới khi Nhuận Ngọc bình an. Còn Vũ Quân nữa, giờ Vũ Quân có an toàn không? Hắn cùng Mặc tướng quân giờ ra sao? Có phải đang trốn trong hoàng cung không? Minh mất tích, Vũ Quân nhất định sẽ vô cùng lo lắng... Vũ Quân...

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn. Đôi mắt nhỏ dài. Hàng lông mi dài, mũi thẳng tắp. Đôi môi dày, luôn mang theo nét cười. Làn da trắng, trắng một cách không bình thường...

Đồng Dao nhắm mắt, giả vờ chưa tỉnh.

"Nhóc con, đã tỉnh?"

Vừa nghe thấy giọng nói này, Đồng Dao sợ tới mức cả

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cố thi đêm hôm

Trang 12

người phát run. Không thể tiếp tục giả vờ nữa.

"Sao vậy? Cha khiến ngươi sợ hãi đến vậy sao?" Nụ cười này, giả tạo: "Roi quất, có thể chịu đựng như vậy. Thật bướng bỉnh, ngất xỉu có thể giúp ngươi chạy trốn sao? Đứa trẻ hư đấy..."

Trong lòng Đồng Dao bối rối. Người này là cha mình sao. Nhưng nhìn hắn thế nào cũng chỉ nhiều nhất là ba mươi tuổi, làm sao lại có con gái lớn thế này chứ. Hơn nữa. Hiện tại thân phận của cô là công chúa nước Hồng Ngọc, vậy cha mình hắn phải là hoàng đế nước Hồng

Ngọc, chẳng lẽ hẳn là hoàng đế nước Hồng Ngọc?
Không thể nào, một hoàng đế phải có loại khí chất khác,
hắn giống một sát thủ biến thái hơn!

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

Cô Chi Diễm Hậu

Trang 13

Sát thủ sao? Nhưng tại sao lại giết cô? Không phải
hiện giờ cô là thất công chúa nước Hồng Ngọc sao? Rốt
cuộc hẳn là ai? Tại sao dám đối xử dã man với công
chúa như vậy?

"Ngoan ngoãn nghe lời cha, cha sẽ mang ngươi quay
về nước Hồng Ngọc."

Về nước Hồng Ngọc? Hiện tại cô chính là thất công
chúa, hắn đánh cô ra thành cái dạng này, chẳng lẽ
không sợ hoàng đế hỏi tội? Còn dám mang cô về nước
Hồng Ngọc?

"Nếu con không nghe lời, cha sẽ dùng rượu mạnh
giúp con tắm rửa. Đòn đau mới nhớ đời ! Ha ha!"

Nghe thôi cũng đã thấy sờn tóc gáy, trong đầu cô vẫn

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

Cô Chi Diễm Hậu

Trang 14

còn nhiều thắc mắc, nhưng Đồng Dao cũng không nói
gì, vội vàng nhắm chặt mắt lại, cắn răng chịu những cơn
đau nhức toàn thân, nửa câu cũng không dám nói.

Hắn vẫn ôm cô, vẫn mỉm cười, nhìn cảnh vật ngoài
cửa sổ. Đồng Dao cảm thấy sờn gai ốc...

Không biết xe ngựa đã chạy trong bao lâu, Đồng Dao
vẫn nằm trong ngực hắn, không dám cử động, chỉ vài
lần cũng khiến cô cảm thấy kề cận cái chết. Nhưng
không biết hắn cho cô ăn cái gì, luôn thanh tỉnh, thậm
chí tim đập nhanh, không thể nào ngủ được, mỗi giây
mỗi phút đều cảm giác toàn thân đau đớn. Cứ như vậy
chịu đựng tới ngày tới nước Hồng Ngọc, toàn thân đổ
mồ hôi.

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhousenovels.com/>

Cô Chi Diễm Hậu

Trang 15

Dọc đường đi, ngọn lửa báo thù càng ngày càng cháy
mạnh trong lòng cô, nhưng ngay cả sức để nhìn mai thúy

mạnh trong lòng cô, nhưng ngay cả sức đề kháng mọi thứ xung quanh cô cũng không có, đừng nói tới việc bảo thù.

Suốt chặng đường cả người cô đều bị ôm chặt, mãi đến khi bị người tự xưng là cha cô túm từ trên xe xuống, sau đó mặc quần áo ngoài, đem cô vào một căn phòng lớn. Rồi ném xuống đất. Đau đến tận xương tuỷ...

"Hoàng đế giá lâm ——!" Giọng nói the thé vang lên.

Đồng Dao bị hắt xách lên: "Nhìn thấy bệ hạ, phải đứng dậy hành lễ. Bằng không cha sẽ không khách khí với ngươi đâu."

Cả người Đồng Dao run lên, lão đảo một cái mới miễn

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cà phê đêm hôm

Trang 16

cưỡng đứng thẳng được. Ánh mắt cô trở nên vô cùng mơ hồ, chỉ thấy xa xa có người đang tới khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi, mặc trang phục của hoàng đế, dáng người mập mạp. Bộ dạng này, thật sự không thấy rõ lắm, đột nhiên Đồng Dao cảm thấy lúc này tim cô so với trống còn đánh to hơn. Loại hận ý mãnh liệt này, phát ra từ từng lỗ chân lông, cô hận không thể ngay lập tức xông lên xé xác ăn sống nuốt tươi hẳn.

Một đoạn ký ức mơ hồ hiện ra trong đầu cô, có một đám người đi tới. Cầm một con rắn cạp nong... Không thể thở nổi, cả người run rẩy, cô không thể nào kiềm chế nỗi đau đớn thống khổ... Chính là nơi này... Chính là nơi này... Sự thống khổ của ta là ở đây. Tim cô đập mỗi lúc một nhanh....

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cà phê đêm hôm

Trang 17

Đi bên cạnh hoàng đế nước Hồng Ngọc, một lão thần quan, trong tay cầm chiếc gậy trông kỳ quái, trên đỉnh có một khối ngọc màu xanh, khuôn mặt xanh xao với những nếp nhăn sâu như một tác phẩm điêu khắc sống.

"Nước Hồng Ngọc năm hai trăm ba mươi tư, ta hoàng đế nước Hồng Ngọc đời thứ ba, hoàng đế Chấn Lương đã vĩnh viễn từ biệt nhân thế, cả nước tràn ngập bi

thương. Khi còn sống hoàng đế Chấn lương còn sống đạt nhiều công trạng, nay dù thân xác không còn, nhưng linh hồn vẫn vĩnh viễn tồn tại. Nay, ái phi Ôn Ngọc được may mắn chôn theo, vĩnh viễn vua tôi đồng hành, để nước Hồng Ngọc ta thiên thu vạn phúc, để con dân cả nước nghĩ đến đều tự hào."

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cập nhật lần

Trang 18

"Cung tiễn hoàng phi."

"Đừng tới đây, đừng, đừng tới đây!"

"Không ta không muốn chôn theo! Buông tha ta, để ta trở về, van cầu các người, van cầu các người! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!"

"Á—! Á—! Buông, buông ra." Đồng Dao bị cảnh tượng trước mắt làm cho đầu óc rối tinh rối mù, cả người đổ mồ hôi lạnh, không khống chế được bắt đầu la hét!

"Hoán Vân". Tiếng hét giận dữ, trong nháy mắt kéo tâm trí của Đồng Dao trở lại. Ảo ảnh trước mắt dần dần biến mất... Cuối cùng cũng thấy rõ được người trước mặt, hoàng đế nước Hồng Ngọc, còn lão thần quan có

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouse/ovels.com/>

Cập nhật lần

Trang 19

đôi mắt xanh kia! Chính là bọn họ, chính là bọn họ.

"Là các người, hại chết ta... Là các người..." Đồng Dao không biết là mình đang nói, nhưng là tiếng nói đang vang lên trong lòng cô, chỉ cảm thấy trước mắt mờ ảo, hận... hận tới tận xương tủy...

"Hoán Vân! Người điên đã đủ chưa!" Hoàng đế hét lên tức giận với cô.

Hắn đang nói chuyện với cô sao? Phải báo thù, phải báo thù! Lý trí bảo cô phải đè nén cơn thịnh nộ trong lòng. Người này chính là hoàng đế nước Hồng Ngọc... Trước mắt phải thận trọng. Giờ đây cô chính là thất công chúa!

"Bệ hạ....hoàng huynh..." Giọng Đồng Dao khàn khàn.

Bản dịch được đăng đọc quyền tại <http://greenthouser/ovels.com/>

Cà Chiếm Hân

Trang 20

Một tát thật mạnh rơi xuống má cô, Đồng Dao bị lực lớn như vậy tác động cả người lao đảo ngã xuống đất, miệng phun đầy máu.

Người tự xưng là cha cô nhíu mày: "Bệ hạ, không thể đánh vào mặt. Đây là nơi duy nhất đáng để sử dụng."

"Hừ, chỉ là một sát thủ nho nhỏ, không chịu nghe lời. Người nghĩ người là thất công chúa nước Hồng Ngọc sao? Thất công chúa nước Hồng Ngọc chỉ là một đứa trẻ, ở trong cung chưa lấy chồng, đến nay cũng chưa từng đi đâu khỏi nước Hồng Ngọc. Người giỏi lắm, dám gọi ta là huynh?" Hoàng đế nước Hồng Ngọc nâng giọng nói.

Đồng Dao ngã xuống đất, cái tát và những lời nói này, khiến cô hiểu ra một vài điều.

Bản dịch được đăng đọc quyền tại <http://greenthouser/ovels.com/>

Cà Chiếm Hân

Trang 21

"Hoán Vân, làm sát thủ, phải tuyệt đối trung thành phục tùng nhiệm vụ và ý chỉ mà hoàng đế đã an bài. Ngô Nhân, người là người có tài, vậy mà người xem người đã dạy dỗ nàng thế nào vậy hả?"

"Ngô Nhân sơ sẩy, xin bệ hạ tha tội!" Hóa ra người xưng là cha cô tên là Ngô Nhân, Đồng Dao chớp mắt.

"Hừ, Hoán Vân, ta hỏi người. Vì sao người không tiến hành theo kế hoạch. Hoàng đế nước Chư Lương đã chết, tại sao người không tự sát!"

Tự sát? Trong đầu Đồng Dao nổ tung.... Cô phải đoán ra điều này chứ. Đồng Dao cố gắng ngồi dậy, xem ra mục đích của hoàng đế nước Hồng Ngọc chính là mượn tay Hoán Vân giết chết hoàng đế nước Chư Lương, sau đó

Bản dịch được đăng đọc quyền tại <http://greenthouser/ovels.com/>

Cà Chiếm Hân

Trang 22

Hoán Vân tự sát, người chết không thể đối chứng.

Đồng Dao nhíu mày nhìn hoàng đế nước Hồng Ngọc:

"Người cùng đi với nô tỳ, may mắn còn sống sót, A Ứng vẫn còn sống."

vẫn còn sống.

"Con gái, người thật là hồ đồ!" Ngô Nhân nhíu mày, đáng vẻ vô cùng đau đớn: "Là cha đã sắp xếp A Thị Dã, A Ứng cùng đi với người, A Thị Dã là cao thủ độc dược, giúp người giết hoàng đế nước Chư Lương, A Thị Dã sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đã tự sát. A Ứng là một cô gái ngốc, chỉ là một quân cờ. Cô ta không biết thân phận thật của người, sự tồn tại của cô ta đã có trong kế hoạch, cô ta chỉ là một kẻ ngốc để cho hoàng đế nước Chư Lương tra xét mà thôi. Ngay cả điều này người cũng

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouseovels.com/>

Cổ Thi Diễm Hân

Trang 23

quên sao?"

"Hoán Vân, vài năm không gặp, xem ra thân phận của mình, một chút người cũng không nhớ gì phải không? Kế hoạch của chúng ta như thế nào? Sau khi hoàng đế chết, nước Cúc Lương rối loạn, nước Hồng Ngọc thôn tóm hoàng đế mới. Bây giờ người như thế này, rốt cuộc người muốn làm gì? Tại sao người không tự sát?" Hoàng đế vô cùng tức giận nói.

Cô đã hiểu... Cuối cùng cô đã hiểu hết thầy...

"Sao? Không nhớ chết sao? Vẫn nghĩ đến việc lấy chuyện này để uy hiếp ta sao? Hừ, chỉ bằng tên hoàng đế nước Chư Lương nhãi nhép kia sao? Hay người nghĩ mình là hoàng hậu nước Chư Lương? Thật nực cười!"

Bản dịch được đăng độc quyền tại <http://greenhouseovels.com/>

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Nếu đúng như lời hắn nói, đây là một âm mưu vô cùng thâm hiểm, giả dối. Ha ha, căn bản không phải là gả thất công chúa cho hoàng đế nước Chư Lương, mà là một sát thủ. Thất công chúa chỉ là một đứa trẻ... Vậy cửu công chúa đến nước Cúc Lương hòa thân cũng là? Ha ha, xem chừng vẫn còn là một đứa trẻ. Hoặc căn bản không hề có cửu công chúa nào cả.

Theo như hoàng đế nước Hồng Ngọc nói cô là Hoán Vân. Hoán Vân chỉ là một sát thủ, được phái tới nước Chư Lương, chỉ thị cho nàng ấy đầu độc hoàng đế nước Chư Lương, sau khi hoàng đế qua đời, nhân lúc đất nước còn rối ren, bèn tận dụng cơ hội tấn công nước Chư Lương nhằm thôn tóm đất đai, của cải.

Nhưng lại có việc ngoài ý muốn xảy ra, sau khi sát thủ giết chết hoàng đế nước Chư Lương, vốn phải lập tức tự sát. Nhưng Hoán Vân lại không tự sát, mà vẫn còn sống.

Trong đầu Đồng Dao đột nhiên thông suốt. Lúc đó, hẳn là hoàng đế nước Chư Lương chết bên cạnh Hoán Vân, A Ứng đã từng nói với cô, Hoán Vân ngồi im bất động. Thời điểm đó Hoán Vân làm theo lệnh tự sát, nhưng cô vì bị lời nguyên rủa, linh hồn mới trú trên cơ thể người vừa mới chết là Hoán Vân. Chuyện lạ lùng không ai có thể tin được cứ thế mà xảy ra...

Nói như vậy, mọi suy đoán đều là thật. Hoán Vân không chết, nước Hồng Ngọc lập tức nghi ngờ. Bọn họ không rõ nguyên nhân vì sao Hoán Vân không tự sát, cũng không biết rốt cuộc ở nước Chư Lương đã xảy ra chuyện gì, bọn họ nghĩ tân vương Thẩm Ngọc yếu đuối vô năng, không hề nghĩ đến sau lưng lại có nhân vật Nhuận Ngọc lòng dạ nham hiểm thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết anh trai, rồi tự lập mình lên làm vua, nên tạm thời mới không dám mạnh động. Bên cạnh đó nước Hồng Ngọc sợ Hoán Vân nói linh tinh, lại phải người tới bảo vệ tính mệnh Hoán Vân. Trước tiên muốn Hoán Vân an tâm, nếu Hoán Vân có chỗ dựa vững chắc là nước Hồng Ngọc, chắc chắn sẽ không tiết lộ sự thật. Nhưng có thể nào bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, trong cơ thể Hoán Vân là linh hồn Đồng Dao.

Người kia chắc cũng không phải cha ruột cô. Dựa theo tình hình trước mắt cũng chỉ là người phụ trách việc huấn luyện sát thủ mà thôi.

“Người không tự sát thì thôi, bản vương khai ân phái người làm sứ giả, muốn nâng đỡ người trở thành hoàng hậu nước Chư Lương. Còn người thì sao? Hoàng đế nước Chư Lương đã lớn tuổi cơ thể suy nhược, căn bản không thể làm chuyện vợ chồng, thế mà người lại làm mất đi sự trong trắng của mình?”Gương mặt Ngô Nhân co quắp.

Trong lòng Đồng Dao cười lạnh. Nói thật dễ nghe, nói là tới trợ giúp cô thực ra trong lòng họ bất an, sợ Hoán Vân không chết, sẽ nói những lời ảnh hưởng đến nước Hồng Ngọc. Họ không dám hành động bừa bãi, lại cho rằng Hoán Vân không chết là muốn treo cao lên vị trí hoàng hậu. Nên chỉ cần giúp Hoán Vân lên ngôi hoàng hậu, tạm thời Hoán Vân sẽ không dám nói thêm gì cả.

“Hoán Vân. Giờ người đã rơi vào tay chúng ta, bản vương cũng sẽ không khách khí với người. Ngô Nhân, Hoán Vân là người của người, chuyện này giao cho người xử lý!”“Ta ơn bệ hạ!”

Đồng Dao hoảng sợ nhìn khuôn mặt cười như không cười của Ngô Nhân. Cho dù cô không muốn, mọi chuyện vẫn sẽ xảy ra. Ví dụ như rơi, đòn đau!

Tay chân Đồng Dao đều bị trói vào cột gỗ, cảm giác đau đớn này khiến cô phát điên. Cô sợ hãi nhìn roi da trong tay Ngô Nhân, sợ đến nỗi cả người cũng run rẩy.

Chiến đấu đến cùng, cô nhất định phải kiên trì, còn phải gặp Nhuận Ngọc, Vũ Quân nữa... Tuy Ngô Nhân đang cười, nhưng Đồng Dao cảm nhận, thần kinh hẳn dường như không bình thường. Tay cầm roi da đầy hưng phấn. Bề ngoài nhìn thì bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt hẹp dài lại tỏa lửa lộ vẻ hung ác. Ngô Nhân là một kẻ rất khác thường ——

“Nhóc con, người có tiết tại sao ta lại thu nhận người không? Đó là bởi vì về ngoài của người, cha mẹ của người chỉ là những kẻ làm ruộng, người ở trong tay bọn họ tối đa cũng chỉ là một thôn nữ mà thôi. Người phải cảm tạ cha đã giết chết cha mẹ đẻ của người.”

Đồng Dao nghe xong, da đầu run lên, hẳn thật kinh dị, giết chết cha mẹ đẻ của Hoán Vân, rồi cướp con của họ. Còn nói đến công nuôi dưỡng.

“Ta nhận nuôi người, chưa từng để người phải vất vả? Người khác đánh nhau luyện công, nhưng cha chỉ cần người sống cùng loài vật độc nhất thế gian, cha dạy người cách dùng độc, chống lại kẻ địch, phải mê hoặc đàn ông ra sao. Người có còn nhớ cha đã từng nói gì với người không? Làm một sát thủ, sẽ luôn đơn độc, người chỉ là một loại công cụ. Không có tình cảm, không có dục vọng, phải phục tùng nghe theo mệnh lệnh của cha một cách vô điều kiện.”

“Nhưng lần này người lại phá vỡ kế hoạch. Người làm như vậy về sau làm sao cha ngẩng đầu lên được?”Đồng Dao quay đầu, run rẩy không nhìn.

“Ha ha, nhưng đây cũng không phải việc cha tức giận nhất. Hoán Vân luôn là một đứa bé ngoan, cha nói gì nghe đấy! Người có biết cha quý người nhất, cha luôn muốn giữ Hoán Vân bên cạnh để yêu thương. Nhưng nước Hồng Ngọc lại đem Hoán Vân đi hòa thân, đầu độc chết lão già kia. Người có biết trong lòng cha khổ sở thế nào không? Bộ dáng Ngô Nhân đau khổ, so với cười càng khó coi hơn.

“Ha ha, được thôi, cha nguyện ý mất đi người con mình yêu quý nhất, một tay bồi dưỡng để Hoán Vân lớn lên đi vào con đường chết.”

Ngô Nhân mỉm cười đi từng bước tiến về phía Đồng Dao, dùng sức nắm lấy cằm của cô : “Khuôn mặt rất đẹp đúng không. Ha ha, nếu không phải vì nước Hồng Ngọc, cha sẽ cố gắng không chế bản thân không đánh người, nếu không, Hoán Vân cũng sớm thành người của cha... Nhưng... Nếu đã không phải người của ta, người chỉ có một con đường chết, nhưng người chẳng những không chết, còn phá hủy sự trong sạch của mình. Ai cho phép người nhớ tên của người đàn ông khác, đây là sự sỉ nhục lớn nhất với ta..!”

Biến thái —— đúng là một kẻ biến thái, Đồng Dao cắn môi, trong lòng không ngừng mắng hằn. “Cha sẽ tiễn người lên đường, Hoán Vân. Chẳng qua trước khi chết phải để Hoán Vân chịu khổ rồi. Phải nhớ ai đối với người tốt nhất, phải nhớ cho kỹ, kiếp sau đầu thai lại làm con gái ngoan của ta, nhớ chưa?”Ngô Nhân quát rồi, Đồng Dao cắn chặt răng...

Những vết thương chồng chéo lên nhau hết roi này đến roi khác, đánh đến da bong thịt tróc!

Cả người khoác áo choàng xám, chỉ lộ ra đôi mắt đen như bảo thạch. Tầm mắt nhanh chóng quét qua ngã tư đường, giống như ra đa liếc nhìn xung quanh.

“Bệ hạ, đã hai ngày rồi, nơi này lấm rứt rồi, chúng ta phải đi thôi.”“Chưa tìm được người, ta không đi!”

“Bệ hạ xin ngài đừng tiếp tục mê muội, nơi này toàn người nước Hồng Ngọc. Nàng cũng là kẻ thù của nước Chư Lương. Bệ hạ tìm nàng làm gì.” “Nàng đã cứu ta!”

“Chính nàng đã giết chết tiên đế!” “Nàng nói nàng không làm!” “Bệ hạ!”

“Nếu cha ta là do nàng giết, ta sẽ tìm nàng, sau đó giết nàng!” “Sau đó ta sẽ tự sát!” Ánh mắt Nhuận Ngọc run rẩy. Nhưng chỉ trong nháy mắt liền trở lại bình thường. Có mấy kẻ thù thật trong ngõ nhỏ, bên cạnh một chiếc xe ngựa lẳng lặng đi theo. Nhuận Ngọc dừng bước: “Theo ta lâu như vậy cũng nên lộ diện đi.” Mấy tên tùy tùng lập tức xông tới. Cảnh giác rút kiếm ra. “Không cần,” Nhuận Ngọc phát tay: “Nếu là người nước Hồng Ngọc, đã sớm ra tay. Người là ai, có mục đích gì, nói đi.”

“Hoàng đế nước Chư Lương, mời lên xe”, từ trên xe truyền tới giọng nói nhã nhặn điềm đạm. Nhuận Ngọc cười lạnh: “Các người ở đây chờ ta.” Dứt lời liền xoay người lên xe. Nhuận Ngọc vào xe, ngồi đối diện với người trong xe, về mặt không hề ngạc nhiên.

“Xem ra ngài đã biết ta là ai.” Vũ Quân nhìn hẩn, lay động những sợi tóc trên trán.

“Hoàng tử tìm ta có việc gì? Muốn giúp nước Hồng Ngọc đến bắt ta?” Nhuận Ngọc nhíu mày chăm chọc. “Ta không những không bắt ngài, ta còn muốn cứu ngài.” “Sao?” “Nói thẳng, ta không phủ nhận, ta rất ghét ngài, cũng hy vọng ngài chết sớm một chút.” “Ha ha, hoàng tử rất thẳng thắn. Thái độ của bản vương đối với người cũng thế.” “Nhưng không được, ta còn phải cứu ngài.”

“Vậy sao” Nhuận Ngọc nhíu mày: “Vì sao?” “Nàng sẽ không để người chết. Nàng muốn làm gì, ta sẽ làm vì nàng. Ta không giống ngài, nàng muốn gì, ngài liền cướp đoạt thứ đó. Ngài không xứng được nàng yêu!”

Nghe đến Đồng Dao, sắc mặt Nhuận Ngọc liền sầm xuống. Ngậm chặt miệng, không phản bác lại, từ trước đến nay Nhuận Ngọc không phải người như vậy, nhưng mấy câu này hẩn không nói gì bác bỏ. Ngược lại trong lòng nghĩ về mình, đúng lắm, mắng hay lắm!

“Cho nên, ta giúp người ra khỏi nước Chư Lương, tạm thời tới nước Cúc Lương tránh nạn.” “Không!”

Vũ Quân nhíu mày: “Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng đau khổ của nàng, nếu không ta sẽ không tới cứu ngài, bệ hạ ngài tốt nhất đừng không biết tốt xấu.”

“Ta sẽ không đi đâu cả, nàng bị người nước Hồng Ngọc mang đi rồi. Ta phải tìm được nàng.” Nhuận Ngọc liếc mắt nhìn Vũ Quân: “Sắc mặt người tái nhợt, khuôn mặt xanh xao, nơi này lại lắm thị phi. Người vẫn nên sớm trở về nước Hồng Ngọc đi. Chuyện của nàng ta sẽ xử lý tốt, không cần người lo lắng.” “Hừ, vậy ngài định xử lý thế nào” Vũ Quân cười lạnh: “Ngài có biết hiện tại nàng ở đâu không? Nàng căn bản đã không còn ở nước Chư Lương!”

“Cái gì?” Nhuận Ngọc tròn mắt nhìn. “Mấy ngày trước nàng đã bị mang về nước Hồng Ngọc rồi!”

Nhuận Ngọc nóng giận nói: “Vậy sao người nhận được tin tức không tới nước Hồng Ngọc luôn, tới tìm ta làm gì? Người phải đi cùng nàng chứ!” “Ta đã sớm phái người đi theo.”

“Phái người? Người phái ai? Sao người không tự mình đi đi, người còn ở nước Chư Lương làm gì?” “Làm gì ư? Chính là để cứu người, kẻ lòng lang dạ sói!” Vũ Quân nổi giận, khuôn mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập: “Người nghĩ rằng ta bằng lòng tới cứu người sao, ta hận không thể chạy ngay tới chỗ hẩn cứu nàng, nhưng nàng chỉ một lòng một dạ lo lắng cho người, ngay cả tính mạng cũng không cần. Ta phải bảo vệ người nàng yêu nhất, mịa mai thay kẻ đó lại là người, kẻ súc sinh lãnh khốc vô tình!”

Nhuận Ngọc bị mắng nhìn chăm chăm Vũ Quân không phản ứng lại.

Vũ Quân nói quá nhanh, ho khan, đẩy tay Nhuận Ngọc: “Người đi nước Cúc Lương, tự cứu mình đi. Ta đi cứu Đồng Dao.” “Người của ta, ta tự đi cứu!”

Vũ Quân tức giận trừng mắt nhìn Nhuận Ngọc: “Chỉ bằng khả năng của người?” Nhuận Ngọc nheo mắt, hắt càm: “Không, ta có người của mình, không bằng hợp tác đi.”

Vũ Quân nheo mắt, nhìn chăm chăm Nhuận Ngọc: “Tốt! Chuyện này nói sau. Càng nhiều người càng tốt, nhưng cứu người trước đã!” Vũ Quân và Nhuận Ngọc, hai người tài giỏi cùng bắt tay hợp tác, là một việc bất khả thi. Nhuận Ngọc âm u lạnh lẽo, Vũ Quân âm áp dịu dàng, tính cách hai người hoàn toàn tương phản nhau, đều xụ mặt ngồi chung xe ngựa với nhau, không khí cứng nhắc có thể tóe ra lửa.

“Ta đã bố trí người ở nước Hồng Ngọc.”

“Đáng tin không?” Nhuận Ngọc nhíu mày. “Hừ, nếu không đáng tin, chẳng lẽ dựa vào người sao?”

Nhuận Ngọc cười gian: “Tính bản vương hay hời, không có chuyện bất trắc là tốt rồi.” Nhuận Ngọc ở bên cạnh nhìn bộ dáng tức giận của Vũ Quân. Phải đi đường liên tục, rõ ràng Vũ Quân đã gầy đi rất nhiều, Nhuận Ngọc âm thầm quan sát, hơi thở của Vũ Quân rất nhanh, nói rồi không chừng tới được nước Hồng Ngọc, người còn chưa cứu được, hẩn cũng sống không nổi nữa.

“Nước Chư Lương có gửi nhân sâm tới, người có thể mang theo?” Nhuận Ngọc nhíu mày. “Đa tạ quan tâm, ta có mang theo, nhưng sau đó lại có tình

huống đột ngột phát sinh, bị thất lạc xe mang nhân sâm”

Nhuận Ngọc suy nghĩ nói: “Chờ ta đoạt lại nước Chư Lương, ngươi cần loại nào, bản vương sẽ cấp cho ngươi cả đời.”

Vũ Quân cười lạnh: “Ngươi có đoạt lại nước của mình hay không, ta không quan tâm. Nhân sâm cũng không cần...”

“Xin lỗi, tính ta ăn ngay nói thẳng, không có nó ngươi không sống lâu được.” Vũ Quân mỉm cười lắc đầu: “Cứu nàng về, nếu nàng theo ta về nước Cúc Lương, ta sẽ sống, nếu nàng đi theo ngươi, ta cũng không muốn sống nữa.”

Nhuận Ngọc im lặng không nói. “Ngươi có biết, tại sao lần này ta nhất định phải tự mình đi không?” Vũ Quân cười: “.”

“Bối ta có chuyện muốn hỏi ngươi, cũng có lời muốn nói với ngươi.” Nhuận Ngọc nhìn Vũ Quân.

“Ta muốn biết, ngươi hận nàng hay yêu nàng.” Câu hỏi này, Nhuận Ngọc không có câu trả lời, “Ta với nàng thế nào, cũng không cần phải nói với ngươi.” Nhuận Ngọc nhủ mảy.

“Ta biết ngươi sẽ nói như vậy”, Vũ Quân khẽ cười, nhưng ta cũng muốn nói với ngươi, “Ngươi yêu nàng hay không ta không quan tâm, nhưng nếu ngươi không yêu nàng, từ chối đi, đừng làm cho nàng thêm đau khổ. Nếu ngươi yêu nàng, ta nói cho ngươi biết, so với ngươi ta còn yêu nàng hơn, hơn nữa so với tình yêu của ngươi đơn thuần hơn nhiều, không nặng nề như ngươi, không có nhiều gánh nặng như ngươi.” Khuôn mặt Nhuận Ngọc trắng bạch, quay đầu, không nói.

“Trước đây nàng đã làm những gì, ta không quan tâm. Tất cả chỉ là chuyện quá khứ. Tình yêu của ngươi tràn ngập mâu thuẫn, gánh nặng quá lớn, ngươi không nên liên lụy tới nàng để nàng phải chịu khổ cùng ngươi. Giờ nàng là vương phi của ta, ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Vương phi? Nàng là vương phi của ngươi lúc nào?”

“Sau khi cứu ngươi, Đồng Dao sẽ trở về nước Cúc Lương cùng ta.” Nhuận Ngọc cười khinh thường nói: “Nàng yêu ngươi?”

“Ngươi không có tư cách để hỏi ta câu này.” Vũ Quân ưỡn ngực nói: “Ít nhất ta sẽ bảo vệ nàng, mà ngươi chỉ làm nàng đau khổ mà thôi!” Nhuận Ngọc mím môi.

Xe ngựa vẫn tiếp tục di chuyển về phía trước. Cổng thành nước Hồng Ngọc ở ngay trước mắt, trước cổng nhón nháo toàn người là người, xếp hàng chờ vào thành.

“Xe ngựa đi vào, sẽ gây chú ý, chúng ta xuống xe phân thành các nhóm rải rác vào thành.” Nhuận Ngọc khoác áo choàng nói.

Vũ Quân gật đầu, xuống xe.

Các tử sĩ đi theo Nhuận Ngọc cũng xuống xe phân tán sự chú ý, phân thành nhiều nhóm cách nhau, tản ra đi vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Binh lính ngoài cửa thành được xếp thành hai đội, kiểm tra những vận dụng trên tay bọn họ, thẩm tra vài người. Nhìn cũng không quá nghiêm ngặt. Nhuận Ngọc khinh công tốt, đi theo sau một người khuôn vác, lắc mình một cái lẩn ngay vào đám người, binh lính còn không hề nhìn thấy hắn.

Vũ Quân mặc quần áo thương nhân, đội chiếc mũ lớn che kín mặt, hai tay không cầm gì. Vũ Quân thở khẽ, cảm nhận về sự tồn tại của hắn cũng rất thấp, ẩn người trong đám đông là một việc rất dễ dàng, một ngày biết bao nhiêu người qua lại, binh lính kiểm tra, cũng cảm thấy mệt mỏi. Cũng không để ý thấy, Vũ Quân đến.

Trong lúc này Nhuận Ngọc chỉ trong chớp mắt người đã xoay người đi vào con ngõ nhỏ, đứng im, lặng lẽ quan sát Vũ Quân tới.

Đột nhiên Vũ Quân phát hiện cơ thể có điểm bất thường, bước đi cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, chỉ thấy hắn ôm ngực rồi từ từ ngã quỵ xuống đất.

“Này.... Tiểu huynh đệ, ngươi làm sao vậy?” Binh lính thấy có người phát bệnh, bèn la lên rồi chạy về phía cổng: “Các anh em! Mau tới đây giúp, xảy ra chuyện rồi, có người ốm!”

“Chết tiệt——” Nhuận Ngọc tức giận nói, mọi người nhanh chóng đi tới, đỡ Vũ Quân dậy: “Này——! Đứng lại, ngươi là ai?”

Nhuận Ngọc quay đầu lại hung hăng nhìn hắn: “Cút——!”

Binh lính đã nhìn thấy mặt Nhuận Ngọc, sợ tới ngất người. Khuôn mặt đẹp như tượng, nhưng mang theo lửa giận đầy sát khí, giống như địa ngục hung ác, nên người ta tới nghệt thở.

Khuôn mặt này, làm sao có thể che giấu được chứ... Có tiếng hét lên! “Đây là. hoàng đế nước Chư Lương. . . hoàng đế nước Chư Lương——! Người đầu tới bắt hấn——” Nhuận Ngọc cùng Vũ Quân vội vã rời đi. . .

Những tử sĩ lập tức xuất hiện, yểm trợ, đánh nhau với binh lính nước Hồng Ngọc. Nước Hồng Ngọc không hổ là nước lớn. Chỉ một ngã tư đường mà binh lính đã huy động nhiều không kể xiết. Tuy rằng chỉ là tiểu tốt võ công tầm thường, nhưng cũng được huấn luyện phối hợp rất ăn ý, có quy củ bài bản. Lại thông thuộc địa hình ngã tư này, cho binh lính bao vây mọi góc ngách chặn đường thoát thân. Nhuận Ngọc cõng Vũ Quân trên lưng, chẳng bao lâu thể lực cũng suy kiệt.

Xoay người, trốn vào trong một ngách nhỏ vắng vẻ. Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. Nhuận Ngọc thở hắt hển. Cảnh giác nhìn tình hình xung quanh. “Thà ta xuống” “Ngâm miệng lại”

Vũ Quân lắc đầu: “Đề ta xuống, nếu không cả hai sẽ phải chết. Nếu tất cả đều chết, ai sẽ cứu nàng?” Nhuận Ngọc sững người, hít thật sâu.

“Nơi này rất khuất nẻo, người đề ta lại, ta đã khá hơn rồi. Người chạy trước đi, vài ngày nữa người của ta sẽ vào thành, bọn họ sẽ tìm cơ hội liên lạc với ta. Chỉ cần chúng ta gặp được nhau, sẽ cùng nghĩ biện pháp gặp người, mọi việc tùy cơ ứng biến!”

Ánh mắt Nhuận Ngọc nghi ngờ nhìn Vũ Quân.

“Người yên tâm, còn chưa cứu được nàng, ta không thể nào chết được!”

Nhuận Ngọc lo lắng, gật đầu nhìn Vũ Quân: “Ta tin người sẽ sống!” Dứt lời phi thân ra khỏi ngõ nhỏ. Xoay người nhảy qua bức tường, từ trên cao nhìn thấy hướng đi của tất cả các binh lính trong thành. Đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát. “Thân thù của bệ hạ rất khá.”

Nhuận Ngọc kinh ngạc, quay người nhảy từ trên bức tường xuống. Quay đầu lại nhìn thấy một người ngồi bên nóc nhà, dáng người cao gầy, mặc bộ giáp màu đen sáng bóng, tóc đều dựng thẳng đứng, vừa nhìn thấy đã biết người này có võ công, thân thủ linh hoạt.

Cả người Nhuận Ngọc lạnh toát, theo bản năng cảnh giác cao độ, người này có thể giấu được hơi thở, bước đi so với mèo còn nhẹ hơn, ngay cả hần cũng không hề phát hiện ra, tuyệt đối không phải là một người đơn giản. “Bệ hạ, chúng ta cùng chơi một trò chơi đi, ha ha.” Nhuận Ngọc hạ thấp tầm mắt, nhìn hần.

“Đừng nghiêm túc như vậy... Chúng ta cùng lựa chọn.” “Ta cho ngài hai sự lựa chọn, ngài chỉ được chọn một.” “.” “Thứ nhất, nếu ngài không chịu ngoan ngoãn đi theo ta, đánh nhau với ta, ta sẽ lập tức giết nàng, ha ha”, hần giờ hỏa đồng trong tay bắn pháo hiệu. “Thứ hai, ngài ngoan ngoãn đi theo ta, ta để cho các người sống thêm một ngày, buổi tối ngày mai, ta giết cả hai người! Ha ha, thế nào ngài có chịu không?” Nhuận Ngọc cắn răng, khuôn mặt căng thẳng nhìn hần. “Thế nào? Nếu bệ hạ không nói gì, ta coi như ngài chọn phương án đầu tiên. Chỉ cần ta kéo hỏa đồng, sẽ có người từ từ cắt từng ngón tay của nàng, sau đó trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, cắm một con dao, ngài thấy thế nào? Ha ha!”

“Người.” “Ai... Thật đáng tiếc con gái yêu của ta khuôn mặt xinh đẹp là vậy.” “Ta chọn hai...”

“Tốt... Tốt... Bé ngoan, nhưng có phần ngu ngốc, ha ha ha ha ha ha!” “Vậy bệ hạ xin mời theo ta, đi”, Ngô Nhân khẽ chuyển động, xoay người nhảy từ trên mái nhà xuống dưới, không hề phát ra tiếng động đứng trước mặt Nhuận Ngọc: “Bệ hạ hãy mặc áo choàng vào, nếu để cho người khác nhận ra, vậy không thể chơi được rồi.”

Nhuận Ngọc theo sau Ngô Nhân, trong lòng ngày càng ngờ vực, rất nhiều việc tạm thời không thể nghĩ ra. Nhưng Ngô Nhân thật sự là kỳ quái, bản thân mình đường đường là hoàng đế nước Chư Lương, hần bắt được mình, hần là phải dẫn tới trước mặt hoàng đế nước Hồng Ngọc tranh công mới đúng.

Nhưng cái gì hần cũng chưa làm, chỉ đưa áo choàng cho mình mặc, để mọi người không thấy mặt, dọc đường đi còn cười cười nói nói chào hỏi binh lính. Nhìn binh lính bận rộn chạy tới chạy lui trên đường tìm kiếm hoàng đế nước Chư Lương, cũng không nói, chỉ lặng lẽ đi về phía trước. Nhìn bước đi của Ngô Nhân, nhẹ nhàng khiến cho người ta không thể phát hiện, tuyệt đối không phải hạng người vớ vẩn, trên tay Nhuận Ngọc không có vũ khí, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang hần. Huống chi trong tay hần còn nắm giữ tính mạng Đồng Dao, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy Nhuận Ngọc không biết rõ ý đồ của Ngô Nhân, nhưng có thể hiểu được, hần không mang mình giao nộp cho hoàng đế nước Hồng Ngọc, nhất định là có mục đích khác. Đồng Dao có thật sự đang nằm trong tay hần? Nếu không có, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, ai... Chuyện đã tới nước này cũng không thể không thử một phen, nếu không đi cùng hần, chúng có thể giết chết Đồng Dao ngay lập tức.

Nàng nói muốn ta tin nàng, nàng không phải kẻ giết chết cha ta, nàng không phải thất công chúa... Chuyện này, là thật sao? Quên đi, không nghĩ nữa, nếu nàng chết, cả đời này ta không thể nào chịu được.

Đi theo Ngô Nhân, đi tới khu hoàng thành lớn màu đen, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy áp lực, đi theo hần, xuống một địa đạo. Như một tầng hầm, có lẽ là một nhà tù. Chẳng lẽ điều hần muốn chính là tra khảo ta, hoặc dùng hình, bắt ta phải khai ra điều gì? Nếu là như vậy... Hần xem thường ta quá... Hần không đơn giản như vậy. Hiện tại cả nước Chư Lương đã rơi vào tay giặc, hần nhận được gì từ ta chứ? “Người muốn gì”

“Ha ha. Ta cũng không dám bắt kính với hoàng đế nước Chư Lương, chỉ muốn mang ngài tới gặp một người.” Trong lòng Nhuận Ngọc xúc động: “Đồng Dao. Nàng ở đây?”

“Đồng Dao? Đồng Dao là ai? Ha ha, ta chỉ có một đứa con gái tên là Hóan Vân, ta đã phải dày công dạy dỗ, huấn luyện sử dụng độc”, Ngô Nhân liếc

mắt nhìn Nhuận Ngọc: “Ha ha, bệ hạ chẳng lẽ ngài đã quên? Cha của ngài, tiên đế đã chết, là do con gái của ta Hoán Vân dùng độc mẫn tính hàng năm trời, thế nào, cũng khá chứ? Như vậy thời gian dài, ở nước Chư Lương cũng không ai có thể phát hiện ra?”

Cả người Nhuận Ngọc cứng đờ, nghe xong, ngay cả hô hấp cũng dồn dập. Tất cả là sự thật sao, nàng là sát thủ nước Hồng Ngọc, chính nàng đã đầu độc giết chết cha ta... Nhưng nàng bảo ta phải tin nàng... Tin hẳn không tin nàng... Ta phải tin nàng thế nào đây, tin tưởng làm sao? Tất cả đều là sự thật, Nhuận Ngọc không nhìn được lửa giận trong lòng. Nhớ đến khuôn mặt của cha khi qua đời, trái tim Nhuận Ngọc lại đau đớn. Nhưng tại sao lại là nàng... Tại sao lại trở nên như vậy! Đến cuối cùng nàng vẫn gạt ta! “Nhưng nàng có tội, sau khi đầu độc giết chết tiên đế, Hoán Vân phải tự sát, nhưng nàng lại không làm”, Ngô Nhân liếc đôi mắt tà ác nhìn Nhuận Ngọc: “Ngài tuần tú thế này, xem ra là Hoán Vân yêu ngài, nên mới luyến tiếc không chết, ha ha, đứa con này, làm việc quá bốc đồng, nên phải chịu chút đau khổ, mới nhớ lâu được.”

Sau cuộc nói chuyện Nhuận Ngọc cảm thấy mờ mịt, trái tim rỉ máu. Đồng Dao... Rốt cuộc nàng muốn gạt ta bao lâu nữa... Nàng nói nàng yêu ta, có thật không. Nếu tất cả chỉ là dối trá, vậy tại sao nàng phải vượt ngàn dặm xa xôi tới tìm ta?

“Bệ hạ mời vào”, Ngô Nhân kính cẩn chìa tay. Trước mắt là một gian phòng làm bằng đá, bốn phía đều kín mít, chấp cánh cũng không thoát. Đây là chính mình lấy sinh mệnh ra đánh cược, Nhuận Ngọc do dự, nàng giết cha ta, nàng lừa dối ta, có đáng không? “Ngài phải biết, ta giết nàng để như trở bàn tay.” Ngô Nhân gạt đầu, mỉm cười.

Nhuận Ngọc thờ dài, đấu tranh tư tưởng, vẫn không thể nào giải thích nổi, liền sai bước đi vào. Trái tim đau đớn, không thể để nàng chết... Ngô Nhân liền đóng cửa lại.

Trong gian phòng, tối đen như mực, bức tường xung quanh, giản dị tới mức không thể giản dị hơn. Qua vài giây, xuất hiện lan can bằng đồng ở phía tây bức tường. Sau đó, bức tường tự động nâng lên. Máu đỏ chói rọi, Nhuận Ngọc theo phản xạ lấy tay che mắt, sau khi mở mắt ra, sự thật trước mắt, khiến hắn hận không thể bóp chết mình.

Đồng Dao đứng đối diện với hắn, khác nhau là Đồng Dao đang bị cột trên cột đá, đã hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt nhợt nhạt, giống như người chết. Dưới cổ đầy vết thương đâm máu, miệng vết thương dính chặt vào quần áo, khắp người đều nhuộm màu máu đỏ thẫm!

“Đồng Dao——Đồng Dao——” Nhuận Ngọc gào lên chỉ muốn lao ngay tới, nhưng thanh đồng cứng đã ngăn hắn lại.

“Đồng Dao, Đồng Dao nàng tỉnh lại, nàng tỉnh lại đi! Nàng làm sao vậy? Nói gì với ta đi! Đồng Dao——!” Không khống chế nổi cảm xúc trong lòng, vành mắt Nhuận Ngọc cay cay, trái tim đau như dao cắt. Cảm giác sợ hãi từ từ xuất hiện...

Ngô Nhân mỉm cười đi vào căn phòng giam giữ Đồng Dao: “Xin bệ hạ yên tâm, ta đảm bảo với ngài, nàng chưa chết.”

“Đồ khốn nạn, ngươi mau thả nàng ra!” “Sao? Ngài không tin ta sao?” Ngô Nhân cười ha hả: “Người đâu, đem nước đá tới đây!” “Ngươi muốn làm gì?” Nhuận Ngọc trừng mắt.

Ngô Nhân đưa tay lên môi khẽ lắc đầu: “Nàng chưa chết, ta muốn chứng minh cho ngài xem!” Dòng nước lạnh lẽo từ đỉnh đầu Đồng Dao đi xuống, cả người Đồng Dao run lên bần bật, từ từ mở mắt ra. “Bệ hạ yên tâm, người xem, ta không đánh vào mặt của nàng”, Ngô Nhân nâng cằm Đồng Dao: “Ngài xem, vẫn xinh đẹp như vậy đúng không?”

Đồng Dao mơ màng nhìn thấy Nhuận Ngọc, ánh mắt dịu dàng, cơ thể mệt mỏi cũng không quên cười với hắn: “Nhuận Ngọc, chàng đã đến rồi, ta có thể gặp chàng rồi!”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, nàng đừng nói nữa—— đều là ta không tốt, tất cả đều là lỗi của ta là ta không tốt——” Nhuận Ngọc nhìn bộ dáng của Đồng Dao mà tan nát cõi lòng, cuối cùng không kiềm nén được, nước mắt cứ thế không ngừng rơi. “Ta yêu chàng”

“Ta cũng yêu nàng, từ nay về sau chỉ cần là nàng nói, ta đều tin tưởng, bất luận có phải thật hay không, ta cũng sẽ tin nàng. Bất luận nàng đã từng làm gì, ta cũng không để ý——” Đồng Dao cười, gạt đầu.

Mặt Ngô Nhân xanh mét quát roi về phía Nhuận Ngọc: “Câm mồm!” Nhuận Ngọc lắc mình tránh được.

“Ha ha ha, được lắm. Các ngươi muốn diễn trò làm đôi uyên ương xấu số đúng không? Ta sẽ khiến cho các ngươi biết thế nào là tận cùng đau khổ”. Ngô Nhân cười như điên: “Bệ hạ nhìn cho rõ đây, Hoán Vân là do một tay ta đào tạo, nàng là người của ta, ngươi nhìn cho rõ đi!” Nói xong xé rách quần áo trên người cô. Nhuận Ngọc tròn mắt nhìn hắn.

Ngô Nhân mỉm cười, bắt đầu liếm cổ Đồng Dao, mùi máu tươi tanh nồng. “Khốn nạn—— Đồ súc sinh!” Nhuận Ngọc kéo lan can gào thét giận dữ, nhưng phần nộ của Nhuận Ngọc lại càng khiến Ngô Nhân trở nên hưng phấn.

“Ha ha ha —— ha ha ha ha ——” Ngô Nhân phát điên, hai tay nhuộm đầy máu Đồng Dao không ngừng chuyển động vuốt ve cơ thể cô.

Đồng Dao không có năng lực phản kháng, nước mắt và máu không ngừng rơi trên người cô, đối mặt với Nhuận Ngọc, không bằng để cô chết, chỉ cần cắn đứt đầu lưỡi, mọi chuyện cũng kết thúc.

“Đừng chết... Ta xin nàng, cho dù xảy ra chuyện gì, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, chỉ xin nàng đừng chết, ta xin nàng...”

Nhuận Ngọc như nhìn thấu lòng Đồng Dao, một câu nói, khiến cho trái tim Đồng Dao dao động. Nhuận Ngọc muốn cô sống, cô muốn sống...

“Nhuận ngọc, đừng nhìn. Được không!”

“Được, ta không nhìn, ta không chịu nổi!” Nhuận Ngọc xoay người, toàn thân đều run lên: “Ta sẽ bắt hán phải đền mạng! Nhất định!”

Trong tầng hầm, chỉ nghe thấy tiếng cười man rợ điên cuồng của Ngô Nhân. . .

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Bức tường lại được đưa xuống, ngăn cách tầm mắt hai người. Dần dần không nhìn thấy bóng dáng Nhuận Ngọc đâu nữa, tim Đồng Dao đau đớn co thắt từng cơn.

Đồng Dao vẫn bị trói trên cột, chịu mọi ức hiếp làm nhục, vẻ mặt của cô không hề tuyệt vọng, ngược lại tràn đầy sức sống, khiến cho Ngô Nhân càng thêm tức tối.

Ngô Nhân cầm roi da trong tay, nở nụ cười lạnh lùng: “Xem ra ta phải đi chăm sóc hoàng đế nước Chư Lương đẹp trai tuần tú kia.”

Trong lòng Đồng Dao chưa xót, nhưng không cách nào ngăn cản. . . Trơ mắt nhìn Ngô Nhân kích động rồi đi, tim như bị dao cắt.

Đồng Dao chăm chú nhìn bức tường phía đối diện, bức tường đá rất dày, cách âm tốt. Nhuận Ngọc chàng vẫn khỏe chứ? Đồng Dao hận không thể nhận roi da quát hét lên người mình.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, mơ mơ màng màng, không biết là bao lâu, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng hòn đá dịch chuyển. Đồng Dao dùng tất cả khí lực, nhìn lên mặt đất. Chỉ thấy một khối đá xanh ở trên mặt đất được xếp ngày càng cao, sau đó từ từ, di chuyển về phía bên trái. Một người từ trong lòng đất bò lên, rung chuyển. “Đồng dao ————”

“Đây. . . Chẳng phải là Vũ Quân sao. . .” Vũ Quân nhìn Đồng Dao, sợ tới mức ngất ngốc không cả phản ứng. Cho đến khi Mặc tướng quân và những người khác đi tới, lúc này mới lấy lại được tinh thần.

“Tất cả quay hết mặt đi cho ta.” Vũ Quân khẽ gầm, mọi người lập tức chuyển tầm mắt. Vũ Quân nhìn cơ thể Đồng Dao trần trụi đầy máu, vô cùng kinh ngạc. Đôi tay run rẩy cởi áo choàng của mình khoác lên người Đồng Dao: “Chuyện gì đã xảy ra, tại sao nàng lại ra nông nỗi này?” Nước mắt không ngừng rơi, không thể nào kiềm nén nỗi đau trong lòng: “Ta đã tới chậm, là ta không tốt không bảo vệ được nàng. Đều tại Vũ Quân vô dụng——— tại sao có thể như vậy?” “Ta không sao.”

“Là ai? Ai đã làm? Nói cho ta biết là ai? Là ai đã khiến nàng ra nông nỗi này?” Đồng Dao lắc đầu: “Ta không sao, người đã đến là tốt rồi, người vẫn khỏe mạnh là tốt rồi.” Vũ Quân ôm chặt lấy cô: “Chúng ta đi, phải đi ngay lập tức, rời khỏi nơi này ——” Đồng Dao khẽ rên rỉ.

“Ta xin lỗi, thực có lỗi. Nàng chắc rất đau, . . . Ta giúp nàng tháo dây thừng.” “Vũ Quân, Nhuận Ngọc. . . Nhuận Ngọc ở đối diện.” “Ta biết rồi. Mặc tướng quân đã tới đây trước. Thăm dò tất cả đường ra, chúng ta sẽ cứu hoàng đế nước Chư Lương, có chuyện gì ra ngoài nói.” “Nhuận ngọc.”

“Người của ta sẽ tới cứu. Chúng ta đi trước —— đi.” Vũ Quân công Đồng Dao, đi vào đường hầm. Không biết đã đi được bao lâu, xung quanh vẫn tối om, Vũ Quân ôm chặt Đồng Dao. Đi về phía trước nơi có ánh sáng. Đột nhiên, trước mắt có ánh sáng, Đồng Dao theo bản năng lấy tay che mắt. Cách đó không xa là một bãi cỏ lớn, hoang tàn vắng vẻ. Mặc tướng quân đã chuẩn bị xe ngựa, Vũ Quân đỡ Đồng Dao lên xe ngựa. Đồng Dao ngủ mê mệt.

Giấc ngủ rất sâu, xung quanh yên tĩnh. Cơ thể nặng như chì, lập đi lập lại trong đầu cô là khuôn mặt Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc đang khóc, cô muốn chạm vào nhưng lại không với tới.

Còn Vũ Quân, Vũ Quân giống như bị bệnh, sao sắc mặt lại tái nhợt thế kia, tại sao lại thấy hán mồ ảo lúc ẩn lúc hiện như vậy. . . Giống như một cơn gió có thể mang hán đi bất cứ lúc nào. . .

Nước Hồng Ngọc, cơn thịnh nộ lửa giận trong lòng khiến cô suy sụp. Nước Hồng Ngọc sẽ rơi vào biển lửa, tất cả mọi người sẽ phải chết trong thống khổ———

Mơ màng mở mắt ra, trước mắt là đôi mắt nâu của Vũ Quân. Đôi mắt Vũ Quân sáng ngời, siết chặt lấy tay cô: “Tỉnh rồi?”

Đồng Dao muốn mở miệng nói chuyện, nhưng miệng lưỡi khô khốc, khó mà nói được. Vũ Quân vội vàng rót nước, Đồng Dao uống một ngụm, cả người đau rần như lửa đốt. Nhìn cơ thể mình, đã được băng bó, quần áo cũng đã được thay mới. “Ta ngủ bao lâu rồi?” “Hai ngày.”

“Hai ngày?” Trong lòng Đồng Dao căng thẳng, “Nhuận Ngọc đâu?” Vũ Quân nhún nhún: “Mặc tướng quân đang nghĩ cách, hán. . .” Trong đầu Đồng Dao nổi tung: “Không được, nước Chư Lương đã rơi vào tay giặc, Nhuận Ngọc lại rơi vào tay sát thủ nước Hồng Ngọc chẳng khác nào tìm đường chết,

chàng chắc chắn sẽ bị giết chết, ta muốn đi cứu chàng, ta ——”

“Đồng dao, nàng đừng vội.” Vũ Quân thấy cô xúc động, bị dọa cho sợ hãi, vội vàng chạy tới trấn tĩnh cô, “Mặc tướng quân đã điều tra được, Nhuận Ngọc vẫn ở trong tay sát thủ. Không biết tại sao, hẳn không giao Nhuận Ngọc cho hoàng đế nước Hồng Ngọc, cũng không giết hẳn, nhưng...”

Nhưng... Trong lòng Đồng Dao đau đớn, nhưng... Thái độ của Ngô Nhân đối với Hoán Vân bất thường tới mức biến thái, Ngô Nhân không giao Nhuận Ngọc cho hoàng đế nước Hồng Ngọc, là do Ngô Nhân hận Nhuận Ngọc, nên muốn tra tấn dày vò chàng sao... Quát sao? Dùng khổ hình sao? ——tương tự đến tình cảnh hiện tại của Nhuận Ngọc, trong lòng Đồng Dao đứng ngồi không yên. Nhưng hiện tại mà nói tin tức này cũng coi như là tốt rồi.

“Mặc tướng quân biết hiện hoàng đế nước Chư Lương bị giam giữ trong nhà lao, đang tìm biện pháp phá đường hầm vào nhà lao.”

“Đào đường hầm?” Đồng Dao nhíu mày: “Vũ Quân, mấy ngày các ngươi có thể thông được đường hầm?” “Mặc tướng quân nói, chiếu theo tình hình hiện tại, phải mất ba ngày mới có thể đào được khoảng trống vừa đủ cho người đi.”

“Cái gì? Ba ngày?” Đồng Dao nhíu mày, quay đầu lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài gió lớn, nước Hồng Ngọc phải là một nước bị hạn hán mới phải. Đất đai chủ yếu là hoang mạc, đất đồng màu bị trôi đi rất nhiều. “Vậy tại sao còn chưa cứu Nhuận Ngọc ra?”

“Mặc tướng quân nói, nhà tù giam giữ hoàng đế nước Chư Lương nằm dưới một khối nham thạch rất lớn, hai ngày nay đều nghĩ biện pháp phá nó, rất nhanh thôi, rất nhanh có thể cứu người ra.” “Còn cần bao nhiêu thời gian?”

“Đã đào liên tục hai ngày rồi, Mặc tướng quân nói, đã nứt một miệng lớn rồi, nhiều nhất hai canh giờ nữa có thể đập tan khối nham thạch.”

Đồng Dao thở một hơi nhẹ nhõm, neho mắt lại, nhìn xung quanh. Đầu óc cô bắt đầu hoạt động. Cô cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, nước Hồng Ngọc là đất nước quanh năm khô hạn, nên mỗi gia đình đều đào giếng, gần như các gia đình đều có hai giếng, nước bên trong thành lại càng không cần phải nói.

Đào đường hầm ở trong thành mà nói căn bản không có khả năng. Nhưng lúc này mà nói, lại trở nên vô cùng đơn giản, chỉ có một nguyên nhân, nước Hồng Ngọc cách xa nguồn nước, diện tích trồng trọt lại rất ít, khiến cho đất đồng màu bị xói mòn, hơn nữa vào thời kỳ này mọi người căn bản không biết thế nào gọi là bảo vệ sinh thái tài nguyên, do ngày thường dùng nước theo nhu cầu, từ trong cung cho đến từng nhà có biết bao nhiêu giếng. Càng đào nhiều giếng, nước ngầm càng bị khai thác nhiều, nhân dân căn bản không biết hành vi của họ gây hư hại. Đất đai tơi xốp, dưới lòng đất rỗng rất nhanh. Cả thành trì giống như được xây dựng trên một tàn tích của một lâu đài trên không rất xốp, vì thế rất dễ để đào đường hầm.

Nếu suy luận của cô chính xác, vậy có cách rồi, có cách rồi. Đồng Dao nắm tay Vũ Quân: “Vũ Quân, ngươi có biết lưu huỳnh?” “Thứ nàng nói có phải là diêm sinh có trong các tiệm thuốc?” “Đúng.”

“Nàng cần nó làm gì?” “Cần rất nhiều, ta cần dùng gấp!” “Ta sẽ cho người vào trong thành mua ngay...” “Không, ta cần rất nhiều, rất nhiều ——” Đồng Dao nhíu mày, kéo tay Vũ Quân, “Ngươi phải giúp ta!” Vũ Quân nghiêng mặt nói: “Thứ này rất rẻ, được khai thác trong các khu hầm mỏ, đất đai nước Hồng Ngọc quanh năm khô hạn, khắp nơi đều có.”

Đồng Dao mở to hai mắt: “Tốt! Tốt quá! Hãy tập trung tất cả thủ hạ của ngươi, đi tìm kiếm lưu huỳnh, càng nhiều càng tốt.”

“Các vùng lân cận đâu đâu cũng là núi đá, ta thấy xung quanh đây còn có rất nhiều mỏ vàng, ta sẽ tìm diêm sinh cho nàng, nhưng nàng cần chúng làm gì?”

“Vũ Quân, đừng hỏi nhiều, ngươi giúp ta tìm chúng trước đã, ta cần dùng có việc gấp.” Vũ Quân có chút do dự, song nhìn bộ dáng sốt ruột của Đồng Dao, cũng không hỏi nhiều, lập tức phân phó thuộc hạ.

Qua nửa ngày, vài tử sĩ đã truyền tin về, phát hiện có rất nhiều lưu huỳnh trong các ngọn núi gần đây. “Tốt, tốt! Thật tốt quá!” Đồng Dao hưng phấn nói, “Vũ Quân, ngươi nói với Mặc tướng quân, tập trung tất cả chỗ lưu huỳnh này, sau đó đặt dọc theo lối đường hầm bên trong.” “Đồng Dao, rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

“Lượng lưu huỳnh ở đây khô rất dễ cháy, đốt cháy có thể tạo ra lửa, đủ để gây ra một vụ nổ!” “Ta phải, ta phải, Đồng Dao cố gắng hít thở, trong mắt toà ra một màu đỏ tươi, tiêu diệt nước Hồng Ngọc, ta phải tiêu diệt nước Hồng Ngọc, khiến cho các linh hồn chết trong thống khổ.”

“Đồng Dao, nàng làm sao vậy?” Vũ Quân nhìn Đồng Dao hô hấp khó khăn mà hoảng sợ. “Vũ Quân, nghe ta nói, lệnh cho tướng quân đặt lượng lưu huỳnh này ở giữa đường hầm dọc đường đi.” “Ngươi muốn làm gì?” Vũ quân mở to hai mắt nhìn.

Ánh mắt Đồng Dao run rẩy: “Nhất định phải làm, nhất định, ngay cả ông trời cũng giúp ta!” “Nhất định phải làm gì, nàng muốn cho nổ tung đường hầm sao?”

Đồng Dao chớp mắt gạt đầu, “Đúng, ta phải cho nổ tung đường hầm! Ngươi đừng hỏi nữa, coi như giúp ta đi. Đưa tất cả chỗ lưu huỳnh tới, đặt vào trong đường hầm.” “Cho nổ đường hầm, mặt đất sẽ bị sụp lún!”

Đồng Dao neho mắt, đứng, mặt đất sẽ bị lún, chính là điều cô muốn. “Làm như vậy, kinh đô sẽ bị sụp đổ, tất cả sẽ bị nhấn chìm vào trong lòng đất, có nghĩa là cung điện cũng sẽ bị tàn phá?”

Đồng Dao cười lạnh, hoàng cung là cái thá gì, thứ cô muốn là cả nước Hồng Ngọc, toàn bộ thành trì. “Vũ Quân, ngươi nhanh đi truyền lệnh đi, ta ở đây chờ ngươi.” “Nhưng...”

Đồng Dao nắm tay áo Vũ Quân: “Vũ Quân, người có biết bệnh ôn dịch khiến cho dân chúng nước Cúc Lương lâm vào khốn khổ là do nước Hồng Ngọc gây ra?” Vũ Quân sững sốt: “Hoàng huynh đã từng nói với ta.”

“Chẳng lẽ người không hiểu tất cả những chuyện này đều do một tay nước Hồng Ngọc gây ra sao? Nước Hồng Ngọc biết nước Chư Lương và nước Cúc Lương ký kết hiệp ước đồng minh, nên mới khiến nước Cúc Lương bị bệnh ôn dịch, sau đó thừa cơ nước Cúc Lương gặp nạn, không thể trợ giúp, đầu tiên xuất binh chiếm nước Chư Lương. Giờ đây nước Chư Lương đã rơi vào tay giặc, người cho là nước Cúc Lương sẽ có ngày thái bình sao?” Đồng Dao mở to hai mắt nói, “Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, nếu không thừa dịp tiêu diệt nước Hồng Ngọc, kế tiếp sẽ đến lượt nước Cúc Lương!”

Vũ Quân biến sắc mặt trắng bệch: “Vũ Quân hiểu.” “Kinh đô nước Hồng Ngọc không tốt đẹp gì, cho nổ tung kinh đô, cứu Nhuận Ngọc ra, chúng ta có cơ hội tốt thừa dịp loạn lạc quay về nước Cúc Lương.” “Quay về nước Cúc Lương?”

“Đúng, quay về nước Cúc Lương.” Đồng dao hạ giọng: “Được, ta giúp nàng, ta đi báo cho Mặc tướng quân biết, nàng ở đây chờ ta.” Đồng dao gật đầu.

Có vài người đi theo bảo vệ Đồng Dao, vừa thấy Vũ Quân rời đi, Đồng Dao lập tức phân phó bọn họ: “Các người, phải nghe ta.” Đồng Dao phát tay, cẩn thận suy nghĩ lại. Mặc tướng quân nói để cứu Nhuận Ngọc ra nhiều nhất là hai canh giờ, khi đó thời gian cũng vừa kịp. “Các người tản ra bốn phía, đồng thời tìm mua lưu huỳnh, sau đó cho vào bao, rồi chôn trong các giếng ở gần khu dân cư, tốt nhất là giếng cạn! Càng nhiều càng tốt, hiểu chưa? Ba canh giờ sau, bỏ thuốc vào trong giếng, rồi các người nhanh chóng chạy đi. Không cần phải quay trở về tập hợp với chúng ta, trực tiếp trở về nước Cúc Lương, hiểu chưa?” “Công chúa, có cần phải báo với hoàng tử?”

“Lát nữa hán trở về ta sẽ nói với hoàng tử, bây giờ các người cứ làm theo lệnh của ta!” Mọi người liếc mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng rời đi.

Hủy diệt nước Hồng Ngọc... Có khả năng thực hiện, có lẽ đang ở ngay trước mắt. Cô muốn không chỉ dừng lại ở kinh đô, mà là cả nước Hồng Ngọc, dân chúng nước Hồng Ngọc đều phải chết trong thống khổ! Tất cả đều phải hứng chịu lời nguyền!

Đôi mắt Đồng Dao đỏ rực như máu. Không lâu sau, Vũ Quân đã trở lại: “Thế nào?”

“Mặc tướng quân nói việc này quá đơn giản, chỉ cần một canh giờ, tất cả đều được bố trí hợp lý.” Ánh mắt Đồng Dao hưng phấn, gần như quên đi cảm giác đau đớn toàn thân. Bỗng nhiên, chợt nhớ ra: “Vũ Quân, Nhuận Ngọc đâu, Nhuận Ngọc thế nào rồi? Không phải người nói đã đào thông đường hầm sao?”

Vũ Quân buồn bã không nói, Đồng Dao lại càng căng thẳng: “Nàng đừng sốt ruột, không có việc gì đâu. Chỉ là Mặc tướng quân nói, nơi giam giữ Nhuận Ngọc nằm dưới một khối nham thạch rất lớn, muốn phá nó, phải cần thêm thời gian.” “Còn phải thêm bao lâu nữa?” “Mặc tướng quân nói, rất nhanh.”

“Thật không?” Đồng Dao nhú mày, “Báo cho Mặc tướng quân, ba canh giờ sau kích nổ!” “Được”, Vũ Quân nghi ngờ, quay đầu nhìn lại, “Sao chỉ có một mình nàng, những người khác đâu?” “À, ta sốt ruột, bảo họ đi tìm người.” Vũ Quân nhú mày: “Trên đường trở về ta không gặp ai cả.” “Chắc cũng sắp thôi...”

Nhuận Ngọc cúi lưng, người đỏ đầy mồ hôi, ánh mắt kiên định, mỗi dây thần kinh đều căng lên, máu cùng mồ hôi hòa lẫn vào nhau nhỏ tí tách từng giọt xuống chân.

Lại một roi nữa quất trên người, Nhuận Ngọc ngã lăn xuống đất, tránh roi đang đánh tới. Ngô Nhân không trói Nhuận Ngọc, cũng không giết Nhuận Ngọc, ở trong căn phòng nhỏ hơn mười mét vuông, Ngô Nhân quất roi da, cười lạnh, điên cuồng đánh theo di chuyển của Nhuận Ngọc, suốt hai ngày...

Vỗ công hai người vốn ngang tài ngang sức, nhưng lúc này, Nhuận Ngọc không có vũ khí, trong tay Ngô Nhân có roi da, Nhuận Ngọc không thể tới gần hán. Hai mắt Ngô Nhân đỏ rực, điên cuồng hưởng thụ cảm giác truy đuổi vô mồi, nhìn Nhuận Ngọc tránh né trong tay mình, quặn quai, lăn lộn, cảm giác chinh phục ngày càng lớn... Cả người Ngô Nhân đầy mồ hôi, gân xanh nổi khắp người.

Nhuận Ngọc phản ứng mau lẹ, có thể tránh được công kích của hán, nhưng thời gian quá dài, thể lực dần suy kiệt, hành động của chậm dần.

“Ba”, Một roi quất tới, Nhuận Ngọc lại xoay người tránh đi, nhưng roi da nhanh chóng quất trên ngực hán, một vết máu dài.

Ngô Nhân liếm khóe miệng, mỉm cười. Nhuận Ngọc thở phì phò, mồ hôi thoát ra che kín cả tầm mắt hán, cả người run rẩy. Tuy Ngô Nhân đang cười, nhưng mỗi roi quất tới, Nhuận Ngọc có thể cảm nhận được từ người hán tỏa ra đầy hận ý hận tới khắc cốt ghi tâm “Chạy... Chạy... Thỏa sức mà chạy đi!” Nhuận Ngọc cười lạnh.

“Ta thấy bệ hạ ở trong tay ta, giống như con chuột trốn chui trốn lủi.” Ngô Nhân dồn toàn lực quất một roi, khác hán khi hán đánh Đồng Dao, hán muốn Đồng Dao bị thương, nhưng với Nhuận Ngọc, mỗi roi đều tàn nhẫn giống như muốn dồn hán vào đường chết. Nhuận Ngọc lắc người, quỳ trên mặt đất, Ngô Nhân cười lớn...

Mỗi một giây trôi qua, mặt trời lên tới đỉnh đầu, giờ đã dần xuống núi. Thời gian trôi qua nhanh, nhưng một chút tin tức cũng không có, Đồng Dao sốt ruột như kiến bò trên chảo. Làm sao còn chưa về, không kịp nữa rồi.

“Tại sao Mặc tướng quân còn chưa trở về?” Trên mặt Vũ Quân cũng đầy vẻ lo lắng: “Đúng vậy, tại sao những người khác cũng chưa trở về, có phải đã bị lộ? Không phải chứ, chúng ta đều đi trong đường hầm, làm sao...” “Vũ Quân, ta muốn vào trong thành.”

“Cái gì?” Vũ quân mở to hai mắt nhìn, “Nàng điên rồi?” Đồng Dao kéo tay Vũ Quân: “Không, không, đừng cản ta. Ta rất muốn đi. Vũ Quân, đừng ngăn cản ta.” “Không được, ta không nói đùa! Nàng đi thì có ích gì, mọi chuyện cứ để Mặc tướng quân xử lý.” “Ba canh giờ sau, sẽ châm lửa kích nổ.”

“Nếu còn chưa cứu được người ra, Mặc tướng quân sẽ không châm lửa. Mặc tướng quân làm việc có trước sau. Ngô Nhân ở trong hầm, không ai biết, nàng không cần lo lắng.”

Đồng Dao nhìn thật sâu vào mắt Vũ Quân, làm sao cô có thể nói cho hắn biết, cô đã sai người bố trí chôn lưu huynh chứ! Vũ Quân tâm địa thiện lương, nếu biết cô muốn hủy diệt cả nước Hồng Ngọc, bao gồm cả dân chúng nước Hồng Ngọc, làm sao hắn đồng ý chứ...

Nhưng cô phải hủy diệt nước Hồng Ngọc... Để cho bọn họ phải chết trong thống khổ, khiến cho nước Hồng Ngọc biến mất khỏi thế giới này! Trong mắt Đồng Dao chỉ còn một màu máu đỏ tươi, đôi mắt chưa bao giờ có vẻ tàn nhẫn.

Vũ Quân âm thầm quan sát, hoảng sợ, không nói lời nào. Hiện tại cho dù Mặc tướng quân không châm lửa, ở những nơi khác cũng sẽ bắt đầu nổ tung, bề mặt nước Hồng Ngọc- đất rồng chính cô cũng không chắc lắm, nếu lan vào trong thành, vậy Nhuận Ngọc... Thời gian không còn kịp rồi, đi báo tin cho họ dừng lại, là không có khả năng.

“Xin lỗi, Vũ Quân, ngươi hãy để ta đi một lần này thôi, nếu không đi ta sẽ lo lắng chết mất.” “Làm sao đi được, hiện tại trong thành nơi nơi đều muốn bắt nàng, làm sao ta có thể cho nàng đi vào hang hùm được!”

“Ta tin lỗi, nhưng cầu xin ngươi, ta nhất định phải đi, ta rất muốn đi!” Viên mắt Đồng Dao đỏ lên, cổ họng run run. Vũ Quân ngăn ngươi, “Được, nàng cứ khẳng khái muốn đi, vậy ta đi cùng nàng.”

“Không được, ngươi phải ở lại đây, ngộ nhờ những người khác quay lại, ngươi phải chi viện cho họ.” “Lại thế nữa rồi, giống hệt lần trước”, Vũ Quân dùng sức cắn miệng, “Ta giúp họ cái gì chứ, rõ ràng là nàng muốn bỏ rơi ta. Lần trước nàng cũng nói hệt như vậy, kết quả nàng bị người ta bắt đi, kết quả... Kết quả nàng thành ra thế này.” Khuôn mặt Vũ Quân nhạt nhòa nước mắt, đau lòng cắn môi, tróc cả da.

“Rốt cuộc nàng muốn ta phải làm sao? Để nàng ra ngoài kia, để hắn nhục mạ nàng một lần nữa, đánh nàng nữa sao? Nàng muốn cả đời ta phải hối hận sao?” Đồng Dao đau lòng.

“Vũ Quân”, Đồng Dao mỉm cười, vỗ đầu hắn, “Tin ta được không?” “Không được, nàng bị thương nặng như vậy, đến đi lại còn khó khăn!” “Vũ quân —— ta muốn đi! Đừng cản ta! Cho dù là ngươi cũng không được!” Đồng Dao nghiêm mặt, lời nói kiên định.

Lâu sau... Vũ Quân đấu tranh tư tưởng nói, “Được, ta sẽ bảo thêm vài người cùng đi với nàng.” “Người đâu? Mấy người đi đâu cả rồi?” Vũ Quân hét lên, “Đều đi đâu hết rồi?” “Vũ Quân...”

“Được, ta để nàng đi tìm người nàng yêu, dù sao sớm hay muộn ngày đó cũng đến.” Vũ Quân kìm nén những giọt nước mắt không cho chúng chảy xuống “Vũ Quân...”

“Ta ở đây chờ nàng.” “Vũ Quân...” “Nếu nàng không đi, chờ ta hối hận, nàng muốn đi cũng không xong.” “:”

“Ta nói rồi, ta bằng lòng làm mọi việc vì nàng.” Vũ Quân quay đầu, hạ tầm mắt, mái tóc dài trên trán để lại một bóng dáng mặt mờ, “Cho dù nàng muốn đi vào đường chết, cho dù nàng yêu người khác, cho dù nàng muốn trở về bên người ấy! Chỉ cần nàng muốn, ta đều bằng lòng!” “Vũ Quân, ta...”

“Đừng nói nữa, cái gì ta cũng biết cả, đừng nói nữa!” Vũ Quân đau đớn quay mặt đi. Đồng Dao nén nước mắt, nở nụ cười hạnh phúc: “Ta biết Vũ Quân rất tốt với ta, ta sẽ trở về ngay, Vũ Quân nhất định phải chăm sóc mình cho tốt.” Cuối cùng nhìn Vũ Quân thật sâu, rồi mới rời đi. Vũ Quân quay người đi, nghe theo tiếng bước chân dần đi xa của Đồng Dao, hai vai run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79

Lối vào đường hầm trong hoàng thành được mở ở một nơi hẻo lánh, được bao bọc bởi những bụi cây nhỏ ở hai bên. Thời gian không còn nhiều, nếu còn lẻ mề, Nhuận Ngọc có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Đồng Dao khom xuống, chui vào trong đường hầm. trình độ đào đường hầm của Mặc tướng quân quả là rất tốt, chỉ có vài người mà có thể đào được một đường hầm bằng phẳng như vậy. Tiện tay sờ lên tường, quả nhiên trong lòng đất chỉ toàn cát đá, kè hở lớn cực kì, trong lòng đất căn bản không hề có tảng đá nào thành cục, chỉ có vài miếng gạch vụn lẻ tẻ.

Hiện giờ Đồng Dao vẫn mình đầy thương tích, cho dù đã được nghỉ ngơi một thời gian, nhưng vẫn chưa thể phục hồi nhiều. Trong động tối đen như mực, cát đá cứng vậy chà vào làn da khiến nàng đau đến muốn khóc.

Thời gian không còn nhiều nữa, Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc của thiếp – Đồng Dao gấp tới mức muốn khóc thét lên, ra sức bước về phía trước.

Đường hầm có rất nhiều ngã rẽ, chắc chắn Mặc tướng quân đã mất không ít công sức. Đồng Dao đi về hướng có ánh sáng, càng lúc ánh sáng càng rõ

hon.

“Mặc tướng quân, là Mặc tướng quân phải không?” Đồng Dao cố hạ thấp giọng xuống.

Từ xa vọng lại giọng nói đầy kinh ngạc của Mặc tướng quân: “Thất Công Chúa, sao người lại tới đây, người tới đây làm gì?”

“Sắp ba canh giờ rồi, ta không yên tâm, địa đạo đã đào xong chưa?”

Mặc tướng quân xa sầm mặt, ảo não lắc đầu: “Không viết đất của gian nhà này dùng loại đất gì. Giống như một tảng đá lớn vậy, chắc hẳn đây là nơi để giam hãm tù nhân, dùng để tránh lỡ chúng muốn trốn thoát. Thuộc hạ cứ nghĩ chỉ cần thâm vài canh giờ là có thể thông được, nhưng ai ngờ phía trên tảng đá còn có một tầng đá như đồng đen vậy, làm cách nào cũng không đào được nó, thuộc hạ thật vô dụng!”

Tìm Đồng Dao đột nhiên chùng xuống “vậy tính sao?”

“Không sao, cứ từ từ, lưu huỳnh tất cả đã được bố trí xong rồi, đợi đào thông rồi mới kích nổ vậy. Chúng ta ở dưới lòng đất, người của nước Hồng Ngọc không tìm thấy ta, vẫn là rất an toàn. Thất Công Chúa, người yên tâm đi! Quốc vương nước Chư Lương đang ở phía trên này, bọn thuộc hạ nhất định có thể cứu ngài ấy ra!”

Tìm Đồng Dao khẽ run lên, làm gì mà đơn giản như vậy! Cho dù Mặc tướng quân không hành động, thì những người ngoài kia đã bắt đầu hành động rồi. Tới khi trời rung đất chuyển, nơi này chính là nơi nguy hiểm nhất. Nhưng mà... Nhắm tính thì cũng chỉ còn mười phút mà thôi. Mặc tướng quân dẫn những người kia ra ngoài cũng cần có thời gian. Còn đợi thêm nữa thì không chỉ Nhuận Ngọc mà ngay cả đoàn người Mặc tướng quân cũng đều gặp nguy hiểm.

“Mặc tướng quân, hoàng tử bên ngoài gặp chuyện rồi, kêu người lập tức qua đó ngay. Ở đây để ta xem xét xem, đợi người trở lại, ta mới bắt đầu châm hỏa!”

“Hoàng tử xảy ra chuyện sao? Xảy ra chuyện gì?” Mặc tướng quân tức thời hết hoảng.

“Gặp phải lính của Hồng Ngọc, ta chạy thoát được ra đây, ngài mau mau qua cứu giúp, ta ở đây đợi ngài!”

“Hộ vệ bên cạnh hoàng tử đâu? Làm ăn thế nào không biết?” Mặc tướng quân tức tối nổi lắc đầu “Công chúa, người đợi ở đây cũng không có ích gì, hay là đi cùng chúng tôi, tôi cũng bảo vệ người được.”

“Không cần đâu” Đồng Dao cup mắt xuống “Không cần, ngài mau đi đi, mau đi đón Vũ Quân, đưa hắn rời khỏi Hồng Ngọc, ta sẽ tới sau, tuyệt đối không có chuyện gì đâu!”

Mặc tướng quân thoáng bàng hoàng “Thất Công Chúa, người có ý gì vậy?”

“Đừng lo chuyện này nữa, ta cũng không rảnh giải thích với ngài” giọng của Đồng Dao bỗng lạnh tanh “Nói chung là ngài bây giờ hãy ra ngoài, đưa Vũ Quân rời khỏi đây, về Cúc Lương”

“Còn người..”

“Đừng phí lời nữa, ta có lý do của ta, mau đi đi..”

“Nhưng mà... Hoàng tử ngài nhất định không đồng ý!”

“Mặc cho ngài dùng cách gì, trời đi cũng được, đánh hôn me cũng được, tóm lại là mau đi đi!”

“Nhưng mà..”

Đồng Dao không khỏi quay đầu lại thét lên “Vũ Quân là nhiếp chính vương của các người, không lẽ ngài muốn hắn chết ở nơi này sao?”

Mặc tướng quân bàng hoàng, hai mắt dường như nghẹn ngào xúc động “vậy được! Thất Công Chúa xin bảo trọng. Chúng ta gặp nhau ở Cúc Lương!

Đồng Dao cố gắng mỉm cười rồi gạt đầu.

“Chúng ta đi!” Mặc tướng quân dẫn cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi...

Ba canh giờ rồi, Đồng Dao nhìn phiến đá trên đầu, tim gần như vỡ vụn.

“Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc, thiếp đang ở dưới này, chàng có nghe thấy không? Nhuận Ngọc...” Mặc cho Đồng Dao có cố thế nào vẫn không có phản ứng gì.

“Ai cũng mở miệng ra là mạnh miệng nói không sợ chết, nhưng mà khi cái chết gần cận kề thì ai mà lại không sợ chứ!” Ngô Nhân cười khanh khách mà nhìn Nhuận Ngọc “Chư Lương vương, người sợ chết không? Ta muốn thấy thái độ sợ sệt của người!...”

“Chết?” Nhuận Ngọc nhú mày, cười “Ta không phải không sợ chết, ta chỉ biết rằng, người sẽ không giết ta như vậy!”

“Hô? ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? Một tên hoàng đế mất nước, ngươi tưởng ngươi đối với nước Hồng Ngọc ta còn có ý nghĩa gì sao?”

Ngay sau đó một roi, đánh lên bắp tay của Nhuận Ngọc. Nhuận Ngọc nhắm mắt lại, máu tươi bật ra, khiến nụ cười hân hân càng thêm đẹp “Ngươi không giết ta, không có liên quan gì tới thân phận ta cả!”

“Chư Lương vương vẫn tự tin như thế sao?”

Nhuận Ngọc nhú mày, nhìn hân nói “Bởi vì người chỉ muốn nhìn ta đau khổ mà thôi, nếu như ta chết, ngươi sẽ chẳng còn có gì để xem nữa, đúng không?”

Sắc mặt Ngô Nhân đột nhiên đông cứng lại, đôi tay run rẩy lại đánh thêm một roi “Cái miệng của chư lương vương này, quả khiến người ta không ưa nổi!”

Nhuận Ngọc không tránh được, trên khuôn mặt lại có thêm một vết máu. Máu nóng cứ vậy mà chảy xuống, Nhuận Ngọc nhẹ nhàng vuốt xuống, mùi máu tanh nồng xung quanh khiến người mất đi lý trí “Hừm, ngươi hận ta!?”

Huyết thái dương của Ngô Nhân giựt liên tục.

“Ngươi ghen tị với ta, ta có được thứ mà ngươi không có được. Ngươi vĩnh viễn không thể có được!”

Sắc mặt Ngô Nhân đột nhiên tái xanh, nụ cười trên môi cũng không được tự nhiên cho lắm. roi da trên tay hân cũng cảm không chặt mà rơi xuống đất. từ bên hông rút ra một con dao: “Ghen tị ư? Ngô Nhân ta trước nay chưa bao giờ biết ghen tị là gì. Nhưng ta muốn ngươi biết rằng, như thế nào là cái chết!”

Nhuận Ngọc cười lạnh “Cho dù ngươi có giết chết ta, ngươi vẫn là không có được. Ngươi đã được định sẵn là thua trong tay ta!”

“Hỗn láo..” Ngô Nhân nhất thời tức điên lên, cúi thấp người, thoáng chốc như con báo xông về phía trước.

Nhuận Ngọc nhắm mắt lại, toàn thân vào trạng thái phòng ngự!

“ẦM” một tiếng, cả động đang bắt đầu rung chuyển. Bắt đầu rồi.. Cuối cùng đã bắt đầu rồi. Lại một tiếng “Ầm” nữa, đất đá xung quanh bắt đầu rơi xuống.

Nước Hồng Ngọc, đi chết đi... Cùng nhau chết thôi...

Nhuận Ngọc, nếu như thiếp phải chết, được ở gần chàng, thiếp cũng cảm thấy hạnh phúc rồi...

Chấn động gần như cực kỳ lớn, dựa vào tình hình hiện tại thì cả đường hầm đã bắt đầu rung chuyển. Nơi tầm mắt Đồng Dao đã bắt đầu có dấu hiệu lay động.

Hoàng thành không kiên cố được bao lâu nữa, chạy không thoát nữa rồi, bản thân không chạy thoát, Nhuận Ngọc cũng không thể chạy thoát...

Hủy diệt nước Hồng Ngọc, hủy diệt nước Hồng Ngọc, để tất cả sinh linh phải ngập trong biển khổ... Nguyên rủa mảnh đất tội lỗi này...

Lòng ngực Đồng Dao như có tiếng gầm của lôi điện, trước mắt đột nhiên biến thành một mảng đỏ tươi. Cả cơ thể dường như không còn thuộc về chính mình nữa. Tay run rẩy, cầm lấy bó đuốc đưa về hướng lưu huỳnh.

Không hề ý thức được nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt, châm lửa, tất cả sẽ không còn lại gì, tất cả đều không còn...

Ngay lúc lửa sắp châm vào lưu huỳnh, đột nhiên có một tiếng động rất lớn, cả đường hầm rung chuyển một hồi. Đồng Dao không cẩn thận, trượt ngã về phía sau. Đang muốn bò dậy, đột nhiên cảm thấy trước mắt có ánh sáng, sáng chói mắt.

Phiến đá phía trên khi nãy do động đất mà đã dịch chuyển, cô có thể dễ dàng lòi ra.

Đồng Dao mở to mắt, Nhuận Ngọc đang ở trước mặt cô! Đang quỳ trước mặt cô, mồ hôi trên người chàng đổ xuống không ngừng, toàn thân toàn là máu và vết thương, trên khuôn mặt cũng toàn những vết roi còn đang rỉ máu. Đồng Dao đau lòng, nhưng hình như những vết thương này đều là thương ngoài da, không thể nguy hiểm tới tính mạng...

Ngô Nhân tay cầm dao cố gắng giữ thăng bằng, hân đưa lưng về phía Đồng Dao, bị tiếng động ban nãy làm cho hốt hoảng, thoáng chốc vẫn chưa phát hiện ra đang xảy ra chuyện gì.

Thừa lúc hân đang lơ là, Nhuận Ngọc khẽ lách mình, đem Đồng Dao từ dưới lòng đất kéo lên, đồng thời quay người đá Ngô Nhân lộn xuống dưới động.

Đồng Dao tiện tay lấy thau lửa trên ghế thầy luôn xuống dưới.

Nghe thấy tiếng Ngô Nhân kêu gào sẽ bò lên, nhưng trượt tay lại rơi xuống sâu hơn nữa. Trong động còn vọng lại tiếng nổ của lưu huỳnh.

“Hoán Vân!...” Ngô Nhân gọi tên cô một cách thăm thiết.

Đồng Dao cau mày “Hoán Vân của người chết rồi, cô ta không có làm trái ý nguyện của ông!”

Sau đó nhìn khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc của Ngô Nhân, cùng với vẻ tuyệt vọng.

Nhuận Ngọc đứng một bên, nghe Đồng Dao nói những lời này, cau mày lại, thần thái có chút gì đó kì lạ.

“Nhuận Ngọc, chạy mau chạy mau Sắp nổ rồi!”

Bốn bức tường bị chấn động là tạo thành lỗ to, Nhuận Ngọc ôm trọn Đồng Dao bay vọt ra ngoài.

Mất đất trong gian phòng rung chuyển dữ dội, xung quanh lại là màu đỏ tươi của lửa, hủy rồi... Nước Hồng Ngọc bị hủy rồi... Đồng Dao mỉm cười, Ôn Ngọc ta xem như đã giúp cô hoàn thành tâm nguyện rồi. Ngẩng đầu nhìn Nhuận Ngọc đang ra sức chạy, mồ hôi đầy đầu, cô thấy rất đau lòng.

Nơi này sắp sửa bị nổ tung rồi, không thể nào chạy thoát khỏi đây được.

Nhuận Ngọc cúi đầu hôn nhẹ lên trán của Đồng Dao. Giống như đang cổ vũ, lại giống như đang an ủi.

Nước mắt đã ướt đầm đôi mắt của Đồng Dao. Ôn Ngọc, ta đã giúp cô báo thù rồi, cô trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ em cô đi, đừng để chàng phải chết. Cô cứu Nhuận Ngọc đi...

Một khối khí nóng cuộn ngay sau, hai người nhất thời bị đẩy ra ngoài, xị xoáy vào một mảng toàn màu đỏ. Toàn thân như bay lên trời, rõ ràng đang lơ lửng ngay giữa trời. Xung quanh là những đám mây đen đỏ, Nhuận Ngọc không thể không cảnh giác quan sát mọi thứ, nắm chặt lấy tay của Đồng Dao.

Trong đầu Đồng Dao đột nhiên vang lên một giọng nói trang nghiêm, khiến cô phải ôm lấy đầu kêu la đau khổ.

“Đồng Dao, nàng sao vậy? Đừng dọa ta mà!”

Nhuận Ngọc lay người cô, từ người cô từ từ xuất hiện ra hình bóng của một cô gái, một người rất quen thuộc.

Đồng Dao nhìn cô cười nhẹ “Cô ra rồi sao, tôi cứu Nhuận Ngọc có đúng không?”

Cái bóng đó dần dần hiện rõ thành hình người, mặc một chiếc đầm dài màu trắng, tóc bay lất phất. Trên mặt đeo chiếc mặt nạ quý màu xanh ngọc, giống như quái vật đang bò trên mặt cô vậy.

“Người là? Ôn Ngọc?” Nhuận Ngọc gần như không tin vào mắt mình.

Mặt nạ từ từ biến mất, nhìn thấy gương mặt xanh xao, ánh mắt đục ngầu, đôi môi tím ngắt, trên da toàn những đốm đỏ như máu.

Khuôn mặt này xuất hiện, khiến Nhuận Ngọc hít phải hơi lạnh, chỉ biết đứng trơ toàn thân run nhẹ: “Tỷ tỷ... Sao lại có thể? Sao lại...”

“Đệ đệ của ta,” Ôn Ngọc khẽ lắc đầu: “Ta bị dùng độc độc chết, ta bị ép phải chôn cùng... Bộ dạng tỷ tỷ ghê lắm phải không?”

“Tỷ tỷ?” Nhuận Ngọc lắc đầu, kinh động này khiến cho nước mắt của anh không ngừng chảy ra. Ngay cả bản thân cũng không hề biết.

Lông mày Ôn Ngọc dần dần hiện rõ, khuôn mặt chết chóc kia như đang dần dần hồi sắc. Từng chút từng chút hồi phục dung mạo. Chỉ có làn da là vẫn trắng toát, trên má chảy hai dòng nước mắt: “Nhuận Ngọc.”

“Tỷ tỷ, không phải tỷ đã...”

“Phải. Ta đã chết. Chết lâu lắm, lâu lắm rồi. Thời gian dài vậy đệ có quên ta không?”

“Quên sao được?” Nhuận Ngọc nói: “Đệ mãi mãi cũng không thể quên tỷ được!”

“Đệ đệ yêu quý nhất của ta. Haiz... Phụ vương, vì muốn hòa hảo với nước Hồng Ngọc, đã đem ta gả làm thê cho lão hoàng đế. Ai ngờ ngày ta xuất giá cũng chính là ngày lão hoàng đế đó chết. Ta ngay cả mặt của tên hoàng đế đó còn không được thấy, vậy mà nước Hồng Ngọc đó lại bắt ta phải chôn cùng. Tỷ tỷ chết rất đau khổ, linh hồn hoảng loạn không yên ổn ngày nào, không thể an nghỉ.”

“Tỷ tỷ...” Nhuận Ngọc với về mặt đầy đau khổ: “Đệ không cứu được tỷ.”

“Nước Hồng Ngọc đã nguyện rửa linh hồn của ta. Đem chiếc mặt nạ quý bằng đá kia đặt trên mặt ta. Ta đem theo oán khí không tài nào đầu thai, thi thể không được phát hiện, ta bị nhốt nơi tối tăm ngột ngạt!”

Đồng Dao nhớ lại tình hình lúc tìm thấy cỗ quan bằng đá kia... trên thạch quan khắc những chữ như nguyện rửa...

“Là bọn họ đã tìm được thi hài của ta” Ôn Ngọc chỉ Đồng Dao, “Bốn ngàn năm sau, thi thể của tỷ tỷ cuối cùng cũng được thấy mặt trời, chính nàng ta đã nhất được miếng bạch ngọc của tỷ.”

Đồng Dao nhắm mắt lại, nhớ lại, lúc đó lượm được miếng ngọc trong khe suối, thì ra là của Ôn Ngọc công chúa. Hôm đó đang cầm miếng ngọc lên xem, thì miếng ngọc bỗng nhiên biến thành tro bụi mà biến mất. Bản thân vốn dĩ thấy rất kì lạ, không biết có phải do thần kinh suy nhược không. Thì ra là lúc đó, cơ thể của cô đã bị Ôn Ngọc hoàn toàn khống chế.

“Nàng ấy?” Nhuận Ngọc mở to đôi mắt, “Bốn ngàn năm sau nàng ấy tìm thấy bạch ngọc của tỷ? Nhưng nàng ấy là sát thủ của nước Hồng Ngọc mà?”

“Ta vẫn một mực nói với chàng rằng ta không phải là thất công chúa, càng không có giết chết phụ thân chàng.” Đồng Dao cười bất lực.

“Tên nàng ấy là Đồng Dao” Ôn Ngọc lắc nhẹ đầu: “Mượn sức mạnh của bạch ngọc, ta đã dùng sức mạnh của ý niệm mình, cộng với sức mạnh trên cơ thể Đồng Dao, muốn mượn tay nàng ấy, giúp ta mà báo thù.”

Nhuận Ngọc đột nhiên ngây ngốc, ngẩn ra một đồng: “Vậy có nghĩa là, nàng ấy thật sự không phải Thất Công Chúa, vậy sao nàng ấy lại biến thành...”

“Kẻ giết chết phụ hoàng, gọi là Hoán Vân, là cao thủ hạ động của nước Hồng Ngọc.” Ôn Ngọc nhìn Nhuận Ngọc, từ tốn nói: “Hôm ấy, lúc phụ hoàng qua đời, Hoán Vân cũng đã tự kết liễu bằng độc.”

“Cái gì?”

“Hoán Vân có hình dáng gần giống với Đồng Dao, tôi khất mà cô ta chết, ta đã đem linh hồn của Đồng Dao nhập vào thể xác cô ta.”

Nhuận Ngọc nghe xong những lời này, vẫn cứ ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ, kinh hãi tới nỗi không nói thành lời.

Ôn Ngọc khẽ thở dài, lắc đầu. Đồng Dao ôm lấy Nhuận Ngọc vào lòng, cảm nhận được hơi ấm của chàng, dần dần cảm thấy ý thức từ từ mất đi. Chỉ cần được ở bên cạnh Nhuận Ngọc... So với thứ gì cũng không bằng...

“Nói vậy, nàng ấy không phải hung thủ giết phụ hoàng, kẻ giết phụ hoàng ngày hôm ấy cũng đã chết rồi? Đồng Dao chính là cô gái đã bị tỷ tỷ mang về đây từ mấy ngàn năm sau?”

Ôn Ngọc gật gù đầu.

Nhuận Ngọc nhìn ánh mắt của Đồng Dao ngày càng phức tạp, đột nhiên cảm thấy mình sao mà ngu ngốc như vậy. Tính tình của nàng và vị Thất Công Chúa kia vốn không giống nhau, và lại nàng không hề biết chữ Chư Lương. Trong mơ nàng vẫn hay nói mơ nhiều lần phải hủy diệt nước Hồng Ngọc, nàng đã nhiều lần nói với hắn rằng nàng không có giết phụ hoàng hắn.

Nhiều điểm nghi hoặc như vậy, vậy mà hắn chưa một lần thử giải thích. Ý nghĩ báo thù cho phụ hoàng đã lu mờ con mắt hắn, cho nên chỉ biết tìm cách tổn thương nàng, làm nhục nàng thậm chí còn muốn giết chết nàng...

Đột nhiên phát hiện ra bản thân lại buồn cười đến vậy, trong mắt lúc nào cũng hiểu lầm nàng, trách lầm nàng. Nàng ngậm đắng nuốt cay vẫn cố gắng chịu đựng.

Kẻ thù vốn giết phụ hoàng, lại trở thành người cứu vớt linh hồn của Ôn Ngọc...

“Hoán Vân không phải Thất Công Chúa, Đồng Dao là Đồng Dao...” Đồng Dao mơ mơ hồ hồ cười yếu ớt...

“Xin lỗi, xin lỗi... ta...” Nhuận Ngọc gần như nghẹn ngào, không có từ ngữ nào diễn tả được cảm xúc đang dâng trào trong lòng.

“Không sao...”

Nhuận Ngọc cười với Đồng Dao: “Ta biết, nàng là Đồng Dao, nàng là nữ nhân ta yêu thương nhất!”

Đồng Dao ôm lấy cổ của Nhuận Ngọc, nụ cười nhợt nhạt.

“Tỷ tỷ, tỷ sao lại không sớm nói với đệ những thứ này?/ Nếu như sớm biết, đệ sẽ không.. sẽ không...”

Ôn Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu: “Hồng Ngọc không bị hủy, lời nguyện chiếc mặt nạ sẽ vẫn còn. Ta dựa vào sức mạnh của miếng bạch ngọc, cũng chỉ có thể ẩn náu trong tim Đồng Dao, cũng chỉ có nàng ấy mới nghe thấy tiếng nói của ta, chịu sự khống chế của ta! Ta không có cách nào nói chuyện với đệ được...”

“Đa tạ tỷ tỷ đã nói cho đệ biết những chuyện này.” Nhuận Ngọc ngẩn đầu lên, phục hồi được thần trí: “Tỷ tỷ có giúp bọn đệ thoát khỏi nơi này không?”

Ôn Ngọc nhíu nhẹ cặp mày: “Đệ đệ, bạch ngọc trấn hồn có thể giúp tỷ chuyển sinh!”

Nhuận Ngọc ngây ra: “Là ý gì?”

“Trong tay Đồng Dao có miếng bạch ngọc trấn hồn của đệ”

“Tỷ tỷ muốn chuyển sinh? Chuyển thể nào?”

Ôn Ngọc lạnh mặt lại, chỉ vào Đồng Dao.

Nhuận Ngọc toàn thân đông cứng, trong lòng có dự cảm chẳng lành: “Tỷ tỷ, xin người nói rõ.”

Ôn Ngọc không nói gì, nhìn Nhuận Ngọc rất lâu rồi nói: “Ta là tỷ tỷ của đệ, đệ là đệ đệ yêu quý nhất của ta, tỷ tỷ nếu như được sống, đệ có muốn không?”

Nhuận Ngọc nín chặt môi, không nói lời nào. Ôn Ngọc có thể sống lại, hẳn đương nhiên rất muốn, nhưng nếu như vậy chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất đắt, Nhuận Ngọc sợ rằng, cái giá này, bản thân không thể chịu đựng được.

Thấy Nhuận Ngọc không nói gì, ô ngọc có chút nóng vội: “Đệ đệ, chỉ cần đệ ép linh hồn nàng ấy ra khỏi cơ thể, ta có thể chuyển sinh.”

“Ép ra khỏi cơ thể?”

“Chính là giết nàng ấy!”

Nhuận Ngọc như hộp phải luồng hơi lạnh, trán mắt nhìn Đồng Dao không chớp. Đồng Dao đã mê man mà nhắm chặt mắt, khóe miệng vẫn đang nở nụ cười...

“Nhuận Ngọc, đệ là người mà ta yêu thương nhất, không lẽ đệ không muốn tỷ tỷ sống lại sao?”

Nhuận Ngọc mở to mắt đứng đó, biểu hiện nổi khổ không thành lời.

“Nhuận Ngọc, tỷ muốn sống, muốn được sống cùng đệ, Nhuận Ngọc...” Nước mắt Ôn Ngọc cứ thế mà tuôn ra, khăn trương nắm chặt hai bàn tay.

Đôi mắt Nhuận Ngọc vẫn đang chớp, hẳn đang im lặng, qua một hồi lâu, cuối cùng cũng hít một hơi thật sâu: “Hồng Ngọc đã bị hủy diệt, đại thù của tỷ cũng đã được báo, không còn chịu sự ràng buộc của lời nguyện nữa.”

“...”

“Tỷ đi đâu thôi đi”

“Nhuận Ngọc... Ngươi..?”

“Tỷ đã chết rồi, nhưng Đồng Dao nàng ấy vẫn còn sống.”

“Nhuận Ngọc...”

“Tỷ tỷ.... xin lỗi..... Nhuận Ngọc xin lỗi tỷ! đệ yêu nàng ấy!”

“Nhuận Ngọc, đệ không cần tỷ tỷ nữa sao? Tỷ là người thân duy nhất của đệ đấy!”

“Xin lỗi – Nhuận Ngọc xin lỗi tỷ, đệ yêu nàng ấy, yêu nàng ấy!”

Trong mắt Ôn Ngọc chảy ra những tia máu đỏ tươi, giống như ngũ quan (năm giác quan) đều đang run rẩy trong biển lửa...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Thi Diễm Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Bản dịch được đăng đọc quyền tại
<http://greenhousenovels.com>

Chương kết

Chuyển ngữ: nhoclubu

Vậy có phải là kỳ tích không? Chuyện sau đó không

ai biết cả.

Nhuận Ngọc chỉ nhớ ngày đó ôm Đồng Dao điên cuồng chạy thoát, cứ chạy mãi chạy mãi. Trước mắt càng lúc càng sáng, sau đó thì không nhớ gì nữa.

Đồng Dao và Nhuận Ngọc đều bất tỉnh, sau khi tỉnh lại, hai người nằm trên đồng cỏ nát của Hồng Ngọc. Cả hai đều sống sót.

Trong lòng Đồng Dao vẫn luôn khẳng định... Ôn Ngọc, ta biết là người đã cứu chúng ta. Người cứu đệ đệ ngươi, cũng cứu luôn ta... Người lợi dụng ta, cũng khiến ta rơi vào lời nguyền thật sâu, chịu đựng nỗi thống khổ giống ngươi khi chết. Nhưng ta không trách ngươi đâu, bởi vì không có ngươi, ta không thể nào gặp gỡ được Nhuận Ngọc. Ta còn phải cảm tạ ngươi...

Hồng Ngọc sụp đổ, chỉ trong một đêm đã hoàn toàn vùi vào đất, hoàn toàn biến mất trên hàng lang lịch sử, ai có thể làm rõ nguyên nhân do đâu... Chỉ có bão cát thổi không ngừng qua sa mạc này...

Hồng Ngọc đã không còn... Nhuận Ngọc về tới nước Chư Lương. Lương Chử dưới sự trợ giúp của Cúc Lạnh đã bắt đầu gây dựng lại sau chiến tranh. Trên mặt ai nấy tuy rằng có vẻ mệt mỏi, nhưng sau những mất mát và biết ơn, đều một lòng xây dựng lại quê hương, ai ai cũng hy vọng quốc gia nắm chặt hạnh phúc trong tay. <http://greenhousenovels.com>

Bệnh của Vũ Quân chính là bị khuyết tật tim bẩm sinh, vốn rất khó chữa trị. Ngày ấy, sau khi nghe thấy tiếng nổ lớn, Mặc tướng quân muốn dẫn hần đi, Vũ Quân khẳng khẳng không chịu, nỗi đau hiện trên mặt khiến người khác nhìn thấy liền không nổi.

Sợ tim hần không chịu nổi, Mặc tướng quân đành đánh ngất hần rồi đưa về Cúc Lạnh. Tịnh dưỡng thời gian dài, coi như cũng nhạt về được cái mạng.

Hần mơ màng mê man đô nửa tháng. miêng lẩm

bầm gọi tên Đồng Dao.

Lúc Đồng Dao tỉnh lại, nằm trên một đống đồ nát của Hồng Ngọc, nhìn ánh tà dương ở phía xa, mang theo niềm vui khôn tả. Đồng Dao nhớ mãi mọi thứ khi ấy, yên bình như vậy, xinh đẹp như vậy.

“Thiếp phải về Cúc Lạnh.” Đồng Dao mỉm cười.

“Ta đã sớm đoán được.”

“Ừm.”

“Chư Lương phải xây dựng lại, nơi đó cần ta.”

Nhuận Ngọc nhìn về hướng Chư Lương.

“Ừm, thiếp hiểu.”

Hồi lâu cả hai cũng không nói thêm gì nữa...

Trong mắt Nhuận Ngọc in màu ráng chiều, ánh mắt lóe sáng: “Nàng sẽ quay về chứ?”

Đồng Dao lắc đầu: “Có lẽ sẽ không. Thứ thiếp nợ Vũ Quân dùng cả đời cũng không trả hết.”

Mắt Nhuận Ngọc tối lại, chôn giấu nỗi đau vào thật sâu, mím chặt môi không nói, hồi lâu mới thở dài: “Ta nợ nàng, cả đời cũng không trả hết. Ta ở Chư Lương chờ nàng, chờ cả đời...”

Bản dịch được đăng đọc quyền tại

<http://greenhousenovels.com>

Trái tim Đồng Dao bị đâm đến đau nhứt, nước mắt bất giác trào ra, nhưng vẫn cứ quật cường mỉm cười: “Ha ha, cả đời dài quá. Thiếp cũng không cần chàng chờ đợi, chàng không hề nợ thiếp.”

“...”

“Đi thôi... Về Cúc Lạnh...”

Thế là Đồng Dao lặng lẽ trở về nước Cúc Lạnh, nói với Bắc Minh Quân sẽ bầu bạn bên cạnh Vũ Quân. Bắc Minh Quân tuy không nói gì, nhưng nhìn ra được vẻ xúc động trong mắt hắn

Xác định trong mặt này.

Hồng Ngọc đã biến mất... Chư Lương dưới sự hiệp trợ của Cúc Lạnh đang gầy dựng lại, hai nước cũng không phân chia gì nữa...

Về sau, khi Vũ Quân tỉnh lại nhìn thấy Đồng Dao bên cạnh, không nói gì cả chỉ nở nụ cười.

“Nàng vẫn luôn ở đây?”

“Vâng, ở bên cạnh người. Vĩnh viễn ở bên người.” Đồng Dao cười nhẹ kéo tay hắn.

“Sẽ không bỏ đi?”

Khẽ vuốt mái tóc dài màu nâu nhạt của hắn: “Không rời đi, mãi mãi không.”

Gương mặt tái nhợt của Vũ Quân được phủ thêm một lớp màu sắc, mỉm cười tràn ngập hạnh phúc.

Đồng Dao ở lại, nhưng Vũ Quân không hề nhắc đến việc thành thân nữa. Chỉ cần ngày ngày thức dậy đều có thể nhìn thấy Đồng Dao, Đồng Dao cũng mỗi ngày bầu bạn với hắn. <http://greenhousenovels.com>

Ai ai cũng nhìn ra, thể trạng của Vũ Quân ngày càng suy yếu, cả một ngày thì đã có hơn nửa ngày nằm mê man trên giường. Trong lòng Đồng Dao hiểu rõ, nhưng có một số chuyện ai cũng không muốn nhiều lời. Sống được một ngày thì hay một ngày, thế là tốt rồi...

Một buổi sáng của nửa năm sau, Đồng Dao vẫn như mọi lần, nhẹ nhàng kéo rèm lên, để ánh nắng chiếu vào, hắt lên người của Vũ Quân.

“Vũ Quân, dậy nào...”

Gương mặt trắng trẻo của Vũ Quân dưới ánh mặt trời càng thêm sáng bóng mê người.

“Vũ Quân, thức dậy đi, dùng điểm tâm nhé?”

Đồng Dao mỉm cười áp tay vào gương mặt hắn, lay nhẹ một chút.

“Hư hỏng, nằm hoài phải không?” Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn, hôn nhẹ lên trán hắn: “Mệt lắm à?” Mỉm cười, nước mắt đã chực rơi xuống, “Được ta biết Vũ Quân mệt lắm. Một thì ngủ thêm

Được, ta biết Vũ Quan mệt lắm... mệt thì ngủ thêm
nhé. Ta không gọi người nữa.”

Hay tay cầm lấy ngón tay Vũ Quân, “Ta ở đây, người
yên tâm ngủ đi, ta sẽ không đi đâu. Vũ Quân... Vũ
Quân... Vũ Quân à... Vũ Quân của ta, ta sẽ không bao
giờ rời khỏi người nữa...”

.....

Ước chừng nửa năm... Đồng Dao vẫn luôn ở ngôi
nhà họ từng sống, tưởng tượng mỗi một biểu cảm, mỗi
một câu nói của Vũ Quân. Cô biết, Vũ Quân không hề
rời đi, Vũ Quân vẫn quanh quẩn đâu đây, trong không
khí vẫn tràn ngập mùi của Vũ Quân. Trên đời này
không người nào quan tâm cô, dịu dàng với cô hơn Vũ
Quân...

Trong tay nắm khối đất sét, đó là sau cái ngày Vũ
Quân ra đi, Đồng Dao phát hiện nó bên dưới gối đầu
của hân.

Bản dịch được đăng đọc quyền tại

<http://greenhousenovels.com>

Nàng quay về, ngày ngày đều ở bên ta, thật tốt quá!

*Dù lo lắng lắm nhưng ta cũng không hỏi nàng, vì
sao nàng lại quay về, vì sao nàng tình nguyện ở lại bên
ta, là vì yêu ta hay chỉ vì lòng biết ơn...*

*Ta không muốn làm nàng buồn, ta không muốn biết
gì cả, chỉ cần nàng vẫn còn ở bên cạnh ta, ta đã mãn
nguyện lắm rồi.*

*Ta biết trong lòng nàng còn có người khác, ta không
để tâm đâu, chỉ cần nàng vẫn ở bên ta.*

*Ta muốn làm cho nàng vui vẻ, ta muốn tác thành cho
nàng... Thế nhưng, ta không có dũng khí. Nếu ngày
nào đó tỉnh lại, phát hiện nàng lại biến mất, ta sẽ sợ
hãi...*

*Nhưng điều đáng mừng chính là, thời gian của ta
cũng không còn nhiều. Ngày ngày ta có thể nhìn thấy*

*nàng, ngấm nàng cười, nắm lấy tay nàng, ta sẽ không
liên lụy nàng lâu đâu... Nàng phải hạnh phúc nhé,
hạnh phúc mãi mãi...*

Mỗi lần xem là mỗi lần rơi nước mắt. Vũ Quân, tại sao người mãi mãi khiến lòng ta đau thế này? Ta nợ người vĩnh viễn cũng không trả hết. Vũ Quân... Thời gian người ra đi đã lâu, nhưng nỗi nhớ người càng ngày càng nhiều hơn. Đồng Dao ngẩng đầu nhìn trời xanh, Vũ Quân vốn không phải là tinh linh xinh đẹp nhất phải không, người ở trên trời đúng không? Thật muốn lại nhìn thấy người... Nhưng mà hai tay người đã hóa thành tro bụi, rốt cuộc không thể ôm chặt lấy ta.

Người khiến ta tuyệt vọng đến thế...

Sau lưng truyền đến tiếng thở dài, Đồng Dao vội vàng gạt nước mắt. <http://greenhousenovels.com>

“Thời gian cũng đã lâu như vậy rồi, nàng cũng nên buông xuống đi.” Bắc Minh Quân chấp tay sau lưng, đi đến, đứng sừng vai cùng Đồng Dao.

“Ta cũng không biết,” Đồng Dao ngoảnh lại, nhìn chiếc giường trước kia Vũ Quân từng nằm: “Hắn đi rồi, ta cảm thấy thời gian của ta liền dừng lại tại khoảnh khắc ấy. Cuối cùng, ta vẫn cho rằng hắn sẽ trở về.” Cô nhìn ra cửa lớn, nước mắt lại tuôn trào: “Hắn từ cửa bước đến, gọi tên ta, cười với ta... hắn... sau đó...”

“Đồng Dao, đủ rồi, đừng nói nữa.” Bắc Minh Quân chau mày, khoát tay lên vai cô: “Nàng cũng nên thức tỉnh đi. Vũ Quân đã tạ thế rồi!”

“Ta biết, nhưng dù sao cũng cảm thấy...”

“Nàng biết, nhưng nàng không chịu chấp nhận!” Bắc Minh Quân nhìn thẳng vào Đồng Dao: “Vũ Quân là đệ đệ của ta, ta thương đệ ấy như vậy, đệ ấy chết rồi, sự thống khổ của ta tuyệt đối sẽ không ít hơn nàng. Nhưng người chết không thể sống lại, lúc nên buông xuống thì phải buông...”

“Ta...”

“Đủ rồi... Còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ phát điên lên mất!” Bắc Minh Quân hít sâu một hơi: “Đừng quên rằng còn có một người đang chờ đợi nàng, hẳn đã phải đợi rất lâu rồi.”

Tim Đồng Dao khẽ run lên, khuôn mặt của Nhuận Ngọc chợt hiện ra trong đầu cô...

“Vũ Quân qua đời rồi, là đệ ấy không có phúc, nhưng nàng không thể ích kỷ như vậy, không thể làm cho người yêu nàng phải chờ đợi nàng trong vô vọng, vĩnh viễn đắm chìm trong thống khổ!”

“Nhuận Ngọc...” Đồng Dao túm lấy cổ áo mình.

“Quay về đi, chỗ Vũ Quân đã có huynh trưởng là ta ở đây. Ta sẽ bầu bạn với đệ ấy, sẽ không để đệ ấy cô đơn...”

“...”

“Giải phóng trái tim nàng đi, trở về bên cạnh hắn đi...”

... ..

Nhìn nước Chư Lương ở xa xa, trong lòng Đồng Dao chợt ấm lại. Chư Lương... Ta lại trở về đây.

Một cơn gió mát thổi nhẹ qua, một người đứng ở đối diện. Một năm không gặp, tóc hắn như dài hơn, vận một bộ trường bào màu vàng kim nhạt, đôi mắt như hắc ngọc vẫn mê người như thế.

Mất đi vẻ tàn nhẫn, thêm vào phần trầm ổn.

“Nàng đã trở về.”

“Dạ.” <http://greenhousenovels.com>

“Ta vẫn luôn chờ nàng...”

“Thiếp biết.”

“Tốt lắm, không để ta phải chờ nàng cả đời.”

“...”

“Vẫn yêu nàng như trước.”

“Thiếp...”

“Mãi mãi không chia lìa!”

TOÀN VĂN HOÀN